
Tankar

"Se, där mycken tanklöshet och fäfänglighet är, där är också en myckenhet av ord." Pred. 5:6

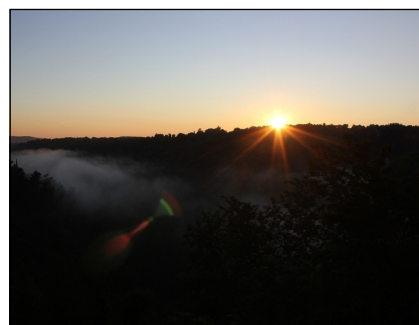
Introduktion

Innehåll i skrift och tal är förgängliga saker ! Och som La Bruyère sa: Allt är sagt. Vi kommer sent in i en 7000-årig tradition. Men man kan försöka säga något av det som sagts med den egna stämman. Detta arkiv av teman kommer ur en rad anteckningar, föredrag och manuskript under åren 1977-2015, inte alls i kronologisk ordning. En del finns redan i tryckt form och digitalt på nätet, en del i form av bloggar, en del i form av handskrivet

material från tiden före datorerna. Innehåll är förgängligt och kan njutas kort innan allt försvinner !

"I want everyone to see that we are loved into being at this moment..." Denise Delio

Innehåll: 1. Kristen enkelhet 2. Dagar med Jesusbönen 3. Vara katolik 4. Kristusfrihet 5. Monothelism 6. Kristusfokus 7. Det är fullbordat ! 8. Upplevaren och det upplevda 9. Yeshua 10. Alltheten hos Gud 11. Solljus 12. Visdomen 13. Kultivering 14. Balans,

lycka och Guds allvetande 15. Den levande Gudens tempel 16. Den aktuella verkligheten 17. Om bön och meditation 18. Upp med händerna! 19. Den Andre 20. Vakna upp ur dagdrömmen ! 21. Kristus är nyckeln till livet 22. Den enklaste vägen 23. Bara ytra namnet

1. Kristen enkelhet

Många kristna har en ad-hoc-tro, de lägger till sin tro till det övriga livet. Den blir ett tillägg. Den förändrar inte livet nämvärt, den blir bara ett tillägg och egentligen blir den obegriplig i det skicket. Hur än den troende försöker säga vad Gud är, blir det obegripligt och oäkta.

Här utgår jag från att Gud, såsom den kristna mystikens fader Dionysios säger, inte är vare sig själ eller tänkande eller något objekt som kan vetas, inte är han förnuft eller tanke eller något som kan yttras eller kännas till, inte är han ett matematiskt nummer eller ordning eller storhet av något slag, eller litenhet, harmoni eller jämlikhet eller ojämlikhet, inte är han likt något eller olik något; han varken rör sig eller står eller sitter, är inte tyst eller stilla, han är inte makt eller har makt, inte ljus eller ljuset, han lever inte, han är inte livet, han är inte varat eller varande, han är inte evighet eller det som ska vara i evighet, inte evig eller tillfällig, han är inte visdom eller visdomen, inte ett eller det ena, inte gudomlighet, han är inte god eller det goda, han är ingenting alls vi kan känna till eller veta något om. (Teologia Mystica V.)

Konventionell tro blir därför mest åsikter, värderingar och en vana på söndag eller vid dagens mässa. Detta fungerar dock bra som social integration i ett samhälle. Detta har inte alls med den rena tron att göra, som är medveten på det sätt Dionysios visar och alltid blir anonym i världen.

Att *leva* den rena tron är något annat, för många något radikalt, men i själva verket mycket enkelt. Det är att göra vad jag kallar "de fem grundhandlingarna" i livet: andas, röra på kroppen, äta, sova och sköta toaletten. Gudstjänster och ceremoniella fester är helt sekundära till detta slags trosliv. Att vara kristen är nu att INTE göra mycket mer än "bara vara till" men göra detta med full uppmärksamhet. Tron är en reduktion av det komplicerade liv de flesta lever, ett återvändande till det ordinära. Det är nämligen grundsynden, grundproblemet: att störa det stora och enkla liv vi fått av Gud.

Den enkla tron är ett kontemplativt liv, ett förenklat och minimerat liv. Går det att "bara vara" undrade jag som 22-åring? Och svaret kom efter några års praktik. Ja, det går. Det är det som är det fascinerande med trons liv. Vanliga handlingar, vanligt okomplicerat liv som alla människor

egentligen kan leva. Vi använder hela kroppen till detta, snarare än bara en inre själ som kanske mest finns i huvudet.

Friden i Yeshua (Jesus) känns nämligen i kroppen, det är det gamla saxiska och germanska "entseben", att känna i bröstet och i kroppen den ande som friden i Gud innebär. När Maria i den saxiska skriften Heliand, från 800-talet, inser att hon är befruktad med säden från den Allsmäktige, "Endi siu uuelda breostun forstôd...", förstod hon i sitt bröst "that sie habde giôcana thes alouualdon craft hêlag fon himile", att hon mottagit detta barn från den Allsmäktiges kraft från himlen.

Detta äldre germanska sätt att se sin själ är väsentligt annorlunda än det platonska där själen kan tänkas skiljas från kroppen, ett tänkande som kom in i kristendomen på medeltiden, redan i senantiken faktiskt. Men enligt den äldre saxiska synen känner vi Gud genom detta "entseben". Vi har där en "kroppsjäl" som ska leva i himlen med Krist genom trons frid, men när vi lever på jorden är det i bröstet, i hjärtat, i kroppen vi förnimmer friden och heligheten.

När vi medvetet "märker" vad vi gör inför Yeshua sker något intressant. Vilka objekt vi än har för ögonen eller sinnet, ställer vi oss inför Gud. Genom att vi märker "går" eller "sitter" eller "ligger, vilar" får vi av Anden ett rum för frid och levande gudsnärvaro. Detta är bönens rum i vårt liv.

1. Från Vipassana till katolsk tro

Jag började meditera i 22-årsåldern. Min fru hade rest i Indien och hade med sig en översättning till engelska av "Visuddhimagga" med inledning och kommentarer. Jag blev intresserad. Efter en tids sökande

mötte jag en katolsk jesuitpater som ägnade sig åt buddhistisk vipassana, alltså meditation för insikt i hur vårt psyke fungerar, hur lidande uppstår inom oss. Jag lärde mig av honom -- på bruten franska -- och fann snart att själva enkelheten i denna sorts meditation tilltalade mig. Jag prövade under åren som kom även andra sorts meditationssätt men återvände spontant till denna enkla första metod.

Grunden var att, i kristna termer, se hur det vi kalla distraktion eller synd, alltid uppstår inom oss som en impuls. Vi kan sedan välja att följa den impulsen eller inte, i tanke eller både tanke och handling. Att Jesus tar bort all synd för oss är just denna praktiska handling från vår sida att vara uppmärksam på genesen, hur synden uppstår, och välja frid och godhet istället för att följa impulsen.

Många kristna som inte upptäckt vipassana, tror att det är svårt att undvika synden eller distraktionerna eller det som plågar oss. Men just vipassanas insikt om att det vi kallar en svårighet alltid är som en knut på ett rep och att när vi lugnt och stilla öppnat knuten är det endast ett helt oskyldigt rep kvar. Knuten, eller vårt problem var en illusion, ett rep-trick, helt enkelt.

Jag läste nu Bibeln på ett nytt sätt. Den handlade om hur problem och synd och skadliga beteenden fyllde ett helt folk, Israel och hur Guds Son ger frälsning genom tro så att synderna är upplösta, förlåtna. Förlåtelse blev för mig ett centralt begrepp för det var exakt vad som hände i vipassana -- knutar löstes upp och visade sig vara illusioner eller rep-trick, precis som ordet "Gud". Om ingen logisk mening finns att predikera till detta ord, finns det ingen "Gud", en slutsats som är störande bara för teologer som insisterar på Gud som ett faktum som har separat existens. Annorlunda då i Bibeln, eller i den nya läsningen av den för mig, där Gud är en mytisk symbol för en metafysisk realitet, ett ytterst skapande ingenting som varken kan bindas till existens eller icke-existens. Här är Gud ännu inte degraderad till fakta och minne, utan en levande realitet.

Min katolske lärare, som nu farit hem till Frankrike skrev till mig och gav mig undervisning på det sättet. Efter några år kände jag behovet att tillhöra hans kyrka -- vår äldsta i Europa -- och togs upp i katolska kyrkan när jag var 32 år, alltså tio senare. Det var i hög grad sammanhanget med syndens plåga i varje mänskligt psyke och vägen till enkelhet genom meditation som fick mig att ta detta steg.

2. Meditationen i vardagen

Meditationen är en uppmärksamhet på det som pågår i realtid. I vipassana gör vi tre sorters meditationer: uppmärksamhet på andningen, på stegen när man går och den liturgiska sången när man sjunger. Så ser det inte riktigt ut i buddhistisk miljö men fungerar det utmärkt. Distractionen från det som verkligen är fallet försvinner och synden är förlåten i den kristna meningen.

På alla kloster jag bevistat har den meditativa sången alltid kombinerats med hushållsarbete, trädgårdsarbete och liknande. Det har jag fortsatt med. Att diska, laga mat, städa, hugga ved och såga och liknande går utmärkt att använda som meditativ praktik medan man sjunger Guds namn. Detta är detsamma för de flesta kristna munkar och nunnor.

Den enkla tron är en upplysning som vi vinner i just de enklaste handlingarna. Vi ser hur pali-uttrycket "annatta" betyder just hur abstraktionen "jag" ligger i grunden för många knutar av distraction och synd. I vardagen fungerar meditationen som en bön i handling, men naturligtvis också i stilla sittande eller långsam gång med en utandning för varje steg. Sitta, gå och göra enklare sysslor är grunden för "syndaförlåtelse" i den enkla kristna tron, såsom jag ser det. Upplysningen

vi vinner är just hur Kristi nåd tar bort synden. "Agnus Dei qui tollit peccata mundi" uttrycker vad som sker i oss i denna uppmärksamhet.

Kristus är läkare för oss som lever i tron. Meditation och medicin liknar varandra som ord. Men meditation i den betydelse jag använder ordet är just den läkande aktiviteten där vi ser igenom de distraktioner vi frestas av. Vi använder Jesu närvaro för denna genomsyn, denna insikt i vad som hindrar oss. Detta sker bäst i vardagen och i helt vanliga sysslor och handlingar. Ingenting extraordinärt behövs. Det är den ordinära enkla friheten från distraktion som Jesus hjälper oss till. Just som i vipassana låter vi vår tro fungera som medicin åt oss.

Det betyder att alla former av oro eller rädsla löses upp som de dimridåer de i sanning är. Genom Jesu ljus skingras de som skuggor utan verklighet. Det är läkande meditation genom Jesus Kristus. Vi återställs till det vi är i Faderns närvaro, lugna, levande, varma varelser med lätt till skratt och omsorg om varandra. Medicinen har verkat när denna återställelse sker.

Men nästa dag kan vi åter angripas av orons och rädslans sjukdom och vi behöver Läkaren igen i form av meditatív uppmärksamhet på just det vi gör. Och vi får märka ännu en gång hur överkligheten viker undan, ett lugn utan ett "jag" i centrum infinner sig och synden är förlåten, ännu en gång. Visst kan vi tänka att Jesus en gång för alla dött för våra synder. Men detta behöver vi uppmärksamma och det är vad meditationen handlar om.

Att önska sig en skön meditationsstund är helt naturligt. Men det är inte alltid så skönt. Vi måste räkna med att hjärtat ibland är fullt av otrevliga begär. Se dem som impulser som vi kan välja att inte följa. Ibland kan vi känna stark rastlöshet trots att vi sitter stilla eller rör oss i meditativa rörelser. Se rastlösheten som ett temporärt oväder som skingras med uppmärksamhet i Kristus. Ibland kan vi uppleva stark förvirring och uppgivenhet. Se det som skräp på flodens yta, som kanske kommit upp ur flodens djup. I vilket fall väljer vi att låta det flyta förbi på floden och vi märker snart hur stilla och fridfulla vi blir.

Men meditation är också att inte välja ett liv i stress och dramatik när vi lämnat meditationen. Vad än vi gör måste vi vara kontemplativa om läkaren Jesus ska få hela oss med sin närvaro. Att som många kristna endast vara söndagstroende hjälper oss föga att bli förlåtna våra synder i praktiken. Att gå till bikt på söndag och i övriga veckan låta sig distraheras av allt möjligt på jobbet och i hemmet, raserar möjligheten för läkande meditativ inverkan av Jesus på vårt hjärta och vårt liv. Så meditationen handlar om vad vi gör hela tiden.

På ett zenbuddhistiskt kloster såg jag hur munkar stressade från det ena till det andra, från kudden och zazen till andra uppgifter i samhället. De behandlade meditationen som ett deltidsjobb. Det var en syssla bland andra och de hade bråttom att "få något gjort". Även lösandet av koans, gåtlikande uttryck, hörde till saker som skulle utföras och genomföras. Jag var på klostret tre månader och såg detta upprepas hela tiden runt omkring mig. Det är inte idealiskt för den frid som meditationen alltid handlar om. Synderna fick aldrig den tid som behövs för förlåtelse, för att uttrycka det i kristna termer.

Förlåtelsen i meditationen är en naturlig process. Det är som om oroligt vatten efter hand får plana ut och komma till en vilsam men levande rörelse. Vårt sinne blir lugnt i sitt speglande av allt som sker. Vi kan säga Guds namn i klarhet och kärleksfull stillhet. Vi sitter eller står eller går eller utför sysslor med denna stilla klarhet. Det är ingen stress vare sig med meditationen eller något annat. Detta är målet för meditationens förlåtelse.

3. Meditationen som trosliv

Man kan ta steget från en stunds meditation på morgonen och kvällen till att leva så. Vi lever meditativt i en konstant uppmärksamhet på alla tendenser till störning av vårt förlåtna tillstånd i Gud. Först då kan vi

säga att vi lever den en enkla kristna tron och har övergivit det komplicerade livet. Då har vi öron att höra med, som Jesus uttrycker det.

Många tror att detta innebär en stor ansträngning, en andlig insats av stora slag, endast möjligt för helgon och eremiter. Men det är inte så det fungerar i livet. Tron är i själva verket den meditativa uppmärksamheten. Den kristna tron är att vara i förlåtelse och det går praktiskt till så att man mediterar på allt som sker när det sker.

Jag har mött många troende som känner att Gud och tron handlar om större saker än att vara fridfull och förlåten. Men när vår kropp och vårt psyke är störda av stress eller oro eller drogberoende eller sexberoende eller alkoholism, kan vi inte tillgodogöra oss den kristna tron i vilket fall. Vrede, girighet, begär av alla olika slag driver oss som slavar och vår tro blir endast ett utanverk. Lars Levi Laestadius betonade ofta hur organisk vår synd är. Det låter underligt för många. Men tänk efter: i kroppen känner vi synden. Nerver och organ tar stryk av vår oro, vår ofrid. Frälsning och tro är läkemedel. I meditationen kan vi tillgodogöra oss dessa läkemedel.

Det fungerar inte så bra att isolera meditation till en halvtimme då och då, helt enkelt beroende på våra invanda tankemönster. De som är oroliga och stressade sedan många år kan inte göra så mycket åt det genom en stund i meditation då och då. Livet i den enkla kristna tron är en konstant uppmärksamhet på helheten av alla inre händelser i det flöde som är vårt medvetna liv.

Idén att en liten stund då och då ska göra susen är populär i många kretsar, buddhistiska liksom kristna. Men jag tror att en föreställning finns här om meditation som en snabbverkande drog. Och viss påverkas vi positivt av varje ansats till stilla meditation. Men det meditativa livet är att leva på detta sätt. Som vi sa i början: leva med begränsningen i att endast utföra de fem handlingarna: andas, röra på sig, äta, sova och sköta toalettbestyren. Så enkelt är det att leva i förlåtelsens enkelhet.

När vi lever så enkelt kommer frid, glädje och lycka av sig själv. Om vi inte erfar detta vet vi att mer meditativ uppmärksamhet krävs på daglig basis. Denna uppmärksamhet är förlåtelsen från Kristus och vi erfar den genom att hindret, problemet, oron, ofriden, vreden -- försvinner från oss. Vi tänker ingenting särskilt men är fokuserade i förlåtelsen. Det är som om vi med ena handen håller i Kristus och tar emot nåden och med den andra pekar på det hinder eller distraherande problem i oss som just då är för handen. Och det försvinner bort från vår horisont som ett rökmoln eller en skugga som blir belyst.

Detta innebär att vi tar det ordinära, det som just dyker upp i oss som en distraktion, och belyser just det. Vi gör detta om och om igen. Det är troslivet som en meditativ praxis. Vi citerar inte ett brev av Paulus eller säger Fader vår eller sjunger maranatha utan ser på det som uppträder inom oss och låter Jesu förlåtelse drabba just det, belysa just det, låta Honom älska just den fläcken hos oss.

Den kristna enkelheten i detta ligger i att vi inte engagerar oss vare sig positivt eller negativt i det vi upptäcker inom oss. Om vi har en stark törst efter alkohol så ser vi detta klart och följer inte impulsen. Vi bedömer den inte, vi värderar den inte. Om vi har en växande vrede över något som hänt så ser vi detta äga rum men följer inte upp eller fördömer vreden. Vi ser det som stiger upp och låter det försvinna, för det försvinner alltid. Jesus borttager världens alla synder och vi ser dem försvinna i oss. De var endast tillfälliga fenomen, trots att de verkade så starka just när de steg upp och växte.

Meditationen blir nu inte längre en separat metod som vi ibland utför utan hamnar i centrum av troslivet. Det blir ett annat liv än det kyrkliga söndagslivet eller det teologiska funderandets liv. De fem enkla handlingarna utgör stommen i vår ordinära tillvaro och förlåtelsen blir till en grundkvalitet i våra liv.

4. Friden i det ordinära

Ibland hör vi att människor inte kan meditera eller be för de är för stressade av något, eller för att tankarna far och flyger hela tiden. Därför tror man att det första måste vara att stilla sig, stilla tankarna, slappna av, vara i vila, innan någon djupmeditation kan äga rum. Men ser vi på Jesu liv så vistas han ofta bland folk, i små byar eller större städer. Att först se till att vi är lugna och stilla är faktiskt inte nödvändigt för trons enkla och fridfulla liv. Det kan och bör praktiseras just nu, just med det som framträder just nu.

Det betyder, såvitt jag ser, att vi inte behöver ge oss av till en meditationshall eller en kyrka utan kan vara medvetna om förlåtelsen och friden i de vanliga handlingarna, att andas, att röra på kroppen, att göra enkla hushållssysslor eller gårdssysslor, att sköta toalettbestyren. På så vis blir livet betydligt enklare än om man tror att man måste göra vissa uttalat nedlugnande eller tillståndsförändrande handlingar.

Ofta när jag läser ur NT blir jag fascinerad av det som sägs om Jesus och om frälsningen. Men när jag tänker efter vad skribenten gör efter att han dikterat dessa ord, förstår jag att det är just de enkla vardagliga handlingarna. Paulus och de tidiga apostlarna hade inga kyrkor, inga ceremonier, inga religiösa plikter. Däremot hade de familjer och arbetssysslor, de gick omkring bland andra och var till hjälp där det gick att hjälpa. De levde. Friden de fått i Jesus var med dem i det ordinära livet. De behövde inte lugna ner sig först för att leva detta troende liv.

De som vill skapa ett visst tillstånd för att uppleva Gud tror jag inte är med Jesus egentligen. De kanske arbetar upp en stark känslsamhet genom psalmsång eller upprepning av bönefraser tillsammans, som i Taizé, eller på något annat karismatiskt sätt. Men Jesus är själva verkligheten, den ordinära verkligheten när du diskar, äter, går ut med hunden, pratar med någon, städar lägenheten, fiskar, kör bil, tankar bilen, går i affären för att

handla grönsaker. Ja allt i det ordinära livet är platsen för Guds förlåtelse i Jesus Kristus.

Jag har varit på karismatiska möten och känt den härliga upphetsningen, men har alltid längtat till stillheten och Jesu frid i de vanliga handlingarna. Exstasen, vare sig den sker i en karismatisk bönestund eller i en katedral med påven, är inte det vanliga livet, det som Jesus själv levde och de som följde honom.

En del jag möter som praktiserat buddhistisk meditation tror att benställningen när man sitter är något viktigt. Men den är snarare en distraktion och en missuppfattning. Varför man sitter så beror från början på att man saknat stolar och soffor. Vanlig fattigdom världen över gör att man sitter på mattor med benen i kors eller i lotus. Att ta emot förlåtelse i allt man gör och har sinnesklarhet i Gud, har inte med någon särskild ställning eller rörelse att göra. Meditativ tro är liv, inte specifika bestämda ting eller uppgifter.

Det är lätt att förstå varför Jesus är normal bland normala människor och att han ständigt kritiserar det professionella religiösa livet. Det är därför att i vanlig normal verklighet ser vi livet som det är, ett ständigt skiftande och ofta obehagligt liv. Så är verkligheten och där startar vi med Jesu frid och förlåtelse. Det är där meditationen startar och slutar.

Det är mycket lättare att fantisera eller konceptualisera. Vi tänker på bilderna i Johannes uppenbarelse, eller ser Jesus som i de ignatianska meditationerna, gör honom konkret i vår fantasi. Inget ont i detta men den frid Jesus ger oss är inte en fantasi, den är något just här i denna närvarande verklighet som vi inte fantiserar hit utan som dyker upp här av sig själv. Visst medskapar vi men det dyker upp just här och just här i det ordinära kan vi praktisera Kristi förlåtelse.

5. Ständig förändring

Ofta inser jag om igen att förlåtelse och förändring ingår i samma process. Just att allting ändrar sig och aldrig stannar i det som Faust gör upp med Mefistofeles: tillfredsställelse. På slutet av Faust faller han in i detta "nu är det gott nog, stanna tiden" och då anser sig Mefistofeles ha vunnit vadet mot Gud.

Men sanningen för var och en som ser efter är faktiskt att allt ständigt förändras och just därför kan ingenting vara gott nog att vilja oss få tiden att stanna. Vi kan fantisera om det, som Goethe, gör men i verkligheten är förlåtelsen det högsta goda genom Jesus, och denna förlåtelse riktar sig till denna ständiga förändring, ja det är samma process. Nåd är att vi lever denna förlåtelse i det som sker och ständigt växlar och aldrig är tillfredsställande, hur gärna vi än vill och önskar kunna hålla fast det goda.

Ibland knycker jag vipassanatänkande och applicerar det på min kristna tro. De tre fälten -- kroppen, tänkandet och känslorna -- är i ständig förändring. Jag kan se det vid vilken tidpunkt som helst, du kan se det när som helst. Ingen doktrin eller trosuppfattning ändrar på denna realitet. Dessa tre fält översköljs av Kristi frid om vi låter det ske. Det är inte nödvändigt att vi står eller sitter på något särskilt sätt, bara ser dessa tre fält framför oss, eller inom oss, och låter Jesu frid skölja över, låter Hans uppståndna ljus belysa dem och göra oss alla upplysta.

Jag ser också hur praktisk Jesu förlåtelse och nåd är. Den angår alla skeenden i det vardagliga livet som ständigt är utsatta för växling. Förlåtelsen tvättar rent på alla plan, den tvättar rent visuella växlingar, alltså ögonens frestelser (t ex tittar på film, titta på snygga eller attraktiva människor, titta på "folk", titta på teve, "slötittande"), den tvättar rent tvivel, alltså förvirring i allmänhet ("jag vet inte vad jag ska tänka eller göra, vad ska jag göra eller tro på?"). Den tvättar rent medvetandet om vad som är väsentligt på vägen till frid och lycka, och vad som inte är väsentligt -- alltså

de fem vanliga handlingarna kommer i centrum, ingenting annat. Den tvättar rent vad vi helst tänker på och därmed också upplever emotionellt.

6. Frälsning och frid

Många har en dramatisk föreställning om vad frälsning är. De ser framför sig upphetsning och glädje över alla gränser, de ser tårar och skakningar i kroppen. Allt detta är oproblematiskt om det händer, men Jesus pratar nästan aldrig om sådant när han beskriver himmelriket. Det är snarare frid och lycka. Frälsning är sådan frid, sådan stillhet och inre glädje. Meditativ tro är ett liv i denna frid och stillhet och förlåtelsen vi erfar ger oss just det.

Denna frälsning är pågåend aktivitet. Det är inte en status eller ett fixerat tillstånd som vissa har men andra inte har. Istället är det en praktisk rening av Jesu förlåtelse från stund till stund, i det vi gör. Vi står eller går, ligger eller sitter, äter eller sover, är utomhus eller inomhus. Det är just dessa handlingar som är frälsningens processer. Det finns ingen frälsning annat än dessa handlingar, den ena efter den andra. Så går frälsning och förlåtelse till.

När människor går till kyrkan och så att säga "är med om gudstjänsten", kanske är med bland de som agerar i den eller leder den, kanske har en liten del i del, uppstår en rad föreställningar inom dem. Men detta är inte förlåtelse. Man kan tala om förlåtelse och frälsning under denna gudstjänst och sjunga psalmer och sånger om den. Men i sig är förlåtelsen något som har direkt med oss i det som sker inom oss just nu. Det är så lätt att missa denna viktiga skillnad. Att prata om nåden är inte nåden. Att tala om frälsningen under en gudstjänst är att utföra en gudstjänst. Det är inte själva frälsningen.

Detta låter självklart. Men ändå lever människor många år i illusionen att talandet och sjungandet är allt vi kan göra. Och så kanske man är i kyrkan så fort man ordnat något där, man försöker vara med på allt. Jag har mött många som är i denna situation. Frälsning är något som sker med oss helt oavsett var vi är eller vad vi gör. Förlåtelsen är mycket mer konkret och verklig än att fira en gudstjänst, hur lång den än är och hur mycket konceptuellt innehåll vi än tar in.

Att vara kristen är att röra sig framåt till Jesus Kristus och därmed lämna världen. Förr användes oftare ordet "apostlahästarna" och man menade fötterna. Att gå till fots, det är att vara kristen. På en inre pilgrimsvandring går vi till fots. Vi går "upp till Jerusalem" -- ett annat känt uttryckssätt för samma sak. Men detta innebär också att vi INTE stannar kvar i världen på alla de sätt som människor "är i världen" eller är "världsliga". Min fru säger ibland om något vi bör strunta i att "äsch, det är världsliga ting" och det är ett kärnfullt sätt att tala om det kristna. Den kristna tron är att förenkla tillvaron, reducera livet till de enkla ordinära aktiviteterna i klarhet och Jesu Kristi egen frid.

Frälsning och frid kommer alltså som bieffekter av att vi lämnar allt bakom oss utom några grundläggande aktiviteter. Vi blir på ett sätt hemlösa vandrare. Vi har ingenstans, som Jesus säger, att vila vårt huvud, medan rävar har sina gryt och fåglarna sina nästen. Det betyder inte att vi saknar bostad, men att vår verkliga identitet är i vandrandet mot himmelriket och vi därmed lämnar det mesta som är "världsliga ting".

Det är fascinerande att vara på väg på det sättet. Att bara gå på denna väg till Kristi rike. Lite som femtiotalets beatnicks, vara på väg utan att bära för mycket med sig. Det är ett härligt liv. Du har en bibel i handen, i telefonen eller i en iPad. Man mediterar på olika sätt hela tiden, ser alla ting stiga upp inom en, pågå en stund och försvinna. Det är som livets flod som rinner och rinner, alltid i växling och förändring. Vi kanske sjunger Jesu namn eller någon bön. Men frälsningen ligger i dessa enkla aktiviteter.

Kristen tro är att komma tillbaka till det ordinära. När vi har ett jag-koncept är vi inte ordinära, vi är speciella och egocentrerade. När tron får liv i oss återvänder vi till det ordinära, det enkla. Att andas, röra sig, hjälpa till, äta ibland, sova ibland. All synd uppstår därför att vi inte är i det ordinära, i det oskyldiga liv som finns i Jesus. Därför tar Han också bort all synd när vi återvänder. Han dör för oss och tar bort all synd och alla trubbel när vi lever trons enkla liv. Men att ha en religiös attityd och fortsätta världens liv fungerar inte. Det blir kanske lite bättre än om vi inte tillhör någon kyrka, men vi lär inte känna frälsningens natur som alltid finns i det ordinära, i det självlösa.

Alla våra önskningar och behov och krav på livet tar oss bort från den enkla trons liv. De bygger på att vi fäster oss vid allt möjligt, vi fäster oss vid något i framtiden, eller vi sitter fast i något förflutet som gör oss till fångar, mentalt sett. Synden har inget med detta rena nu i det ordinära att göra, den är abstrakt och skadlig för oss. Den bryter ner både kropp och själ.

Men det är viktigt att hur all synd kommer ur det som Adam och Eva, enligt myten, kände inom sig: jag vill ha. Som små barn är det något vi ofta ropar till mamma och pappa: vill ha !! Det är väsentligt att vi igenkänner detta behov och ser hur det uppstår i oss varje dag, ja nästan varje minut. När vi ser det ske och lär oss att förlåta det, i Jesu namn, blir vi fridfulla. Det är frälsning på basnivå.

Det lilla barnet vill ha något gott att stoppa i munnen, eller en leksak. En äldre människa vill ha mer pengar. Eller mer ägodelar. Det är samma enkla synd: jag vill ha. Det kan vara abstrakt eller konkret. Men det är samma synd. Frälsning och förlåtelse är den sorts meditation som lär oss att avstå och bli enkla, lämna behovens värld i en viss utsträckning -- återvända till det ordinära. Där finns friden.

Alla andra former av synd eller distraktion, stress, oro, rastlöshet, avund, begär efter berusning eller sex, alla dessa är tillstånd som egentligen bottnar i detta första behov: jag vill ha. Därför är det en praktisk timme-för-timme-aktivitet att gå på frälsningen väg. Det är inte en

dramatisk kamp mellan onda och goda makter, i vilken vi nästan alltid går förlorade. Sådana dramatiska fantasier -- synden personifieras -- hjälper kanske temporärt att motivera några till Jesus, såsom vi kan se och höra på många konversionsberättelser. Men i den dagliga vandringen handlar det nästan helt och hållet om vad som sker i mycket ordinära omständigheter. Guds ande är inte "hetare" ibland när väckelser pågår någonstans och inte "svalare" vid andra.

Det är ytterst väsentligt att se hur alla våra problem är fenomen som dyker upp, pågår och försvinner. De är växlingar. Om vi tror på dem blir de distraktioner som är grunden för synd. Om vi är på Jesu väg och lämnar dem därhän, uppstår snart frid och lycka. Vi mediterar ständigt när vi är i tron och det betyder att vi lämnar alla uppstigande impulser och behov gång på gång. Det är det som är att vandra i riktning mot himmelriket, inte att fantisera eller prata om det.

Ett fenomen som dyker upp hos många är tvivel. I vår kultur har det en viss status att vara så smart att man tvivlar på något man hör påstås. Det är förenat med en viss intellektuell förmåga att tvivla på saker och ting. Man undgår att visa sig dum eller lättrogen. Men det är ur kristens synpunkt en vanlig synd. Det är en impuls som dyker upp som alla andra och som innebär förvirring. Denna förvirring, detta tvivel uppstår hela tiden hos människor. Men när vi ser det uppstå och lämnar det bakom oss är det inte längre ett problem, och därför ingen synd som skadar oss. Vi ser tvivlet uppstå, vi igenkänner det, säger Jesu namn och lämnar impulsen därhän. Den försvinner. Så enkelt. Vi återvänder till detta ordinära att andas, röra sig, äta, hjälpa andra, sova. Det är nåd och stilla lycka.

Ofta är tvivlet en del av att vara i världen. Man diskuterar saker och tvivlar på vissa uttalanden som görs, det kan gälla politiken, akademiska åsikter, estetiska omdömen, livsstilar. Men när man lämnar världen mentalt och återvänder till kristen enkelhet, är vi fria från allt det där. Det berör oss inte. Visst kan vi ibland instämma med en åsikt eller säga något om det rådande politiska kabblet. Men i stort sett är det något vi inte deltar i på

grund av den skada det gör både på våra kroppar och våra själar. När nazister invaderade Paris och knackade på James Joyce's lägenhetsdörr, ropade han på tydlig tyska att de skulle gå och kriga någon annanstans, han skrev på Finnegans Wake. Soldaterna trängde sig in med våld och såg till att irländaren fick en taxi till franska atlantkusten. Han var stilla och lugn och inte intresserad av politik. Jag föreställer mig honom skrivande vidare i taxin.

Många kristna är aktivister och menar att vår tro ska förändra världen med civilt motstånd. Det är heroiskt men det har inte med Jesus att göra. Visserligen förändras världen när människor alltmer går frälsningens och fridens väg. Men det är som bieffekt av förlåtelsen och praktiken av förlåtelse, inte en aktivism i den sociala, ekonomiska eller politiska världen. Om alla i världen gick omkring i förlåtelse skulle vi förstås ha en värld utan behov av aktivism. I liten skala har detta skett flera gånger i historien.

7. Realismen i frälsningen

De allra flesta problem människor har, hör förvisso till det som den kristne lämnar bakom sig. Naturligtvis stöter vi på problemen genom de människor runt omkring oss som lider av dem. Men vi ser dem försvinna och vi kan låta vår egen frihet från dem påverka andra och när de frågar hur det går till kan vi peka på Jesus. Peka på att det inte är en historisk och teologisk abstraktion utan en förlåtande aktivitet som vi låter ske inom oss för att se klart hur problemen, distraktionerna och synderna uppstår inom oss.

När vi i bönen och meditationen ser hur allt dyker upp för att kräva eller begära och sedan dör bort när vi inte följer efter, förstår vi hur nåden fungerar i Gud. Vi skänks friheten, vi jobbar inte fram den. Vi tar emot nåden, vi utverkar den inte. Om vi istället följer en impuls eller bejakar en

törst eller begär, får vi inte möjlighet att släppa in Jesus och synden agerar inom oss istället under den tid det pågår. Sedan återvänder vi till nåden och förstår att vi hade kunnat vara i nåden hela tiden. Vi behövde aldrig följa en begärskraft och understödja en törst efter något. De dör alltid ut för de är inte verkliga, de har ingen substans. De är som skuggor. Att följa skuggor är alltid en besvikelse.

Distractioner genom girighet, lusta, avund, leda, ambition och arrogans uppstår hela tiden i människors hjärta. Det är en realism vi talar om här. Medicinen vi får av Jesus i meditationen är att låta dessa impulser och distractioner ha sin gång och få klinga ut. När ingen fastnar i dem erfar vi friheten i den sanning Jesus talar om när han säger att vi blir fria av sanning. En teoretisk och abstrakt sanning blir ingen gladare av, utom möjligen för forskningens framsteg och nya anslag. Men den sanning Jesus talar om, själva befrielsen från problemen vi har, är något levande och realistiskt.

Till realismen hör också att vi int idealiserar bönelivet. Många kristna läser böcker om bönens alla former och inser inte att dessa texter är akademiska eller teoretiska. De beskriver och antar klassificerande namn och gör gruppering. I verkligheten är allt mycket mer konkret: vi kan inte hålla tankarna och känslorna stilla när vi ber. Vi kan med många års träning fokusera väl på bilder: vår Fader, himmelriket, förlåtelse av våra synder. Men vårt medvetand växlar hela tiden, vi känner andra saker än vi förväntar oss, vi tänker på annat. I de kristna enkelheten är just dessa distractioner i centrum och vi låter Jesu förlåtande uppståndna ljus skina över dessa konkreta och sanna händelser.

Bönelitteraturen är härlig att läsa, eller lyssna till, men har egentligen inte med det ordinära livet med Guds närvaro att göra. När jag lyssnar på den inlästa versionen av Evelyn Underhills "Life of the Spirit" hör jag en nästan poetisk prosa om något som är njutbart och fint att tänka på. Men när jag själv ska be Jesusbönen är en helt annan verklighet för handen. Jag möter ett medvetande där girighet, hat och förvirring uppstår kontinuerligt,

där lust och oro blandas och distraherar livet. Men just här i denna förvirring äger Jesu förlåtande aktivitet rum. Just här finns nåden i uppmärksamheten på livets egen realism, den som Jesus sysslar med.

Det vi förstår i bönen är hur betingade distraktioner just finns till en kort stund genom sina betingningar, vilka de nu än är. Det viktiga är inte en spekulation över varför alla våra problem uppstår utan att de inte varar särskilt länge om ingen följer efter dem och förlänger dem. Smärtan i att vara en person som är orolig är ännu en sådan distraktion på meta-nivå, men även den försvinner av sig själv när den inte får näring. Ett stort problem för alla som läser böcker om bön och andlighet är just denna oro på meta-nivå. Man skäms helt enkelt för att man är i en så miserabel situation. Men just detta är Jesus medicinen för och när vi ser det, märker vi hur distraktionen eller synden försvinner. "Din synd är förlåten" säger Jesus till olika personer i olika sammanhang. Så enkelt sker det, därför att ingenting har substans, allting försvinner.

Kristen tro är här för att skapa glädje. Många ser inte det. Det tror att den innebär arbete och tyngd, komplikation med gudstro och ceremonier. Det är tragiskt. Tron gör något helt annat: skapar rymd och befriar. Den har kommit genom Jesus för att glädja, gör glatt, göra gott. Det sker också när vi är realister i tron och låter det som verkligen stör oss inom oss komma upp till ytan, iakttas och förlåtas för just vad det är och inget annat. Därefter kommer glädjen, rymden, enkelheten. Det är trons liv. Kan något vara bättre nyheter -- nya testamentet -- än detta?

Varför så många inte ser denna innebörd i sin tro är märkligt. Kan det vara att man håller så fast vid "min tro" att själva nåden och förlåtelsen inte kan träda i kraft? Att den gamla människan, som Paulus säger, fortfarande vill vara med i den nya kristna tron? Till den gamla människans religion hörde ju att jag ska prestera något för att göra vår Gud nöjd, t ex genom de många buden.

Ibland tänker jag att alla präster och pastorer borde gå runt på morgnarna på landsbygden och i städerna och tigga om mat för dagen.

Det skulle visa att de verkligen lever i tron och inte bara pratar om den för att de får en lön av en organisation. Människor skulle ge frukt och grönsaker och annan mat och buga inför en som valt det rent kristna livet där världen är lämnad. Det skulle inspirera vanliga människor att göra detsamma. En konkret realism skulle gälla kring vad tro och liv i tro är för något.

En kristen som lever sin tro gör något radikalt enklare än att leva i världen. Att leva i världen men inte av världen är just denna förenkling. Det handlar om grundläggande aktiviteter som andas, äta, röra sig genom att gå, kanske lite t'ai chi på morgonen, sitta i meditation, gå sakta i meditation, göra sysslor för dagen i ett hushåll. Detta gör alla men många gör mycket mer, de komplicerar livet med en hel serie saker som för den kristna tron blir distraktioner och onödiga, ja ofta skadliga extra aktiviteter.

Unga människor finner det tråkigt att bara leva i tron, men med ålder och mognad inser de att livets alla distraktioner inte ger äkta tillfredsställelse. Det händer ständigt något nytt att hänga på, men ingenting ger till slut vad som utlovats, eller som vi inbillat oss utlovats. Det är naturligt att i ungdomen inte vara så mogen och därför finna trons liv tråkigt. Jag vet, för jag har i över 35 år undervisat just ungdomar.

Men många kyrkor försöker istället göra sin kyrka till en spännande plats där alltid något nytt och häftigt händer. Detta för att hålla kvar sina ungdomar som finner troslivets enkelhet så tråkig. Däri gör kyrkorna ett katastrofalt val. Genom att låta världens distraktioner färga aktiviteterna i kyrkan förhindrar man den förjupning och förenkling som trons liv innebär. Man flyr från den enkla tron istället för att inspirera till den. Många ungdomar tappar tron helt och hållet när de börjar göra karriär i samhället, trots dessa fåfänga insatser av kyrkorna att likna världen.

Att gå vidare från ungdomens oro till trons enkelhet och frihet från tvivel är den realism som kristendomen är i sitt hjärta. Man lär sig lämna barndomens fasthängande vid behoven och begären och ser istället

förlåtelsens ljus skina över allt man gör. Man blir ordinär i helighetens vardag istället för att fastna i världens distraktioner.

Medan grekiska tänkare ofta blev abstraktionister, förhöll sig de kristna tänkarna i början till realismen i kristendomen. Hur mår jag nu? Vad sysslar mina tankar och känslor med nu? Är jag i Jesu frid just nu? Behöver jag något annat än den friden från Gud? Istället för att försöka tillfredsställa intellektuella behov pekade de hela tiden på synden i oss och Jesus som är läkaren för den synden.

Realismen ser vi också i att det som sker nu står i centrum. Den kristne fäster sig inte vid vad som ska komma eller vad som har föregått denna dag. Teologer gör däremot ofta dessa fåfänga misstag. De försöker göra det viktigt för sin tro vilken historisk skola som tänkt rätt inom kristendomen. De försöker hitta en tro genom att läsa en serie teologiska tänkare. Till slut är det förvirrade. Men tron var aldrig något som kunde beträdas via teologin. Den är för praktisk och direkt för det. Den är levande i det som uppstår inom oss från stund till stund. Inte en teori om tolkningar och andliga kategorier i dessa tolkningar.

En del kristna som får höra talas om det jag här säger, menar att de kanske missar något i livet om de förenklar på det här sättet. Men det vi får när vi lämnar världen, fast vi lever i den, är något väldigt vanligt och föga märkvärdigt. Vi får de enkla handlingarna och nåden i dem. Istället för som många religiösa ledare resa runt och predika på väckelsemöten, är vi hemma i köket och i trädgården och på vår arbetsplats. Vi hämtar barn eller barnbarn, vi städar och lagar mat. Vi tar promenader. Det är det enkla livet som tron väljer, fritt från distraktioner och dramatiska behov av omväxling, nöje och politisk rättvisa -- som vi naturligtvis inte dömer ut eller kallar fel men som oftast skapar mer oro inom oss än harmoni i samhället. Jesus sa: låt de döda begrava de döda, och menade de som är fullt upptagna av världens alla strävanden. Den kristna tron ger ett realistiskt och förneklat liv i det ordinära.

8. Realismen i bönen

Hur ber vi? Det finns många olika innebörder i att be. Många vill helt enkelt lugna ner sig. Bönen är att en liten stund vara lugnare än annars. Detta kan ske hemma i ensamhet, i kyrkan, i bönegruppen på onsdag kväll. Men huvudsyftet är att få ett tillstånd av lugn. Gärna andlig lugn, men det viktiga är lugnet.

Detta är något gott. Men det är inte, menar jag, kristen bön. Även när vi under lugnet säger Jesu namn eller ber Fader vår eller Jesusbönen, är det en lugnande aktivitet, men inte vad som är att leva i kristen bön. Det är mer som en stunds semester, en flykt från det som sker runt omkring oss. Ofta kan vi höra präster inleda sina gudstjänster med ord som egentligen säger just detta: nu ska vi ta semester en timme, för att senare efter gudstjänsten återvända till det hektiska livet i världen.

Andra använder bönen får att få uppleva ett förändrat tillstånd, ett andligt tillstånd som är extraordinärt i förhållande till vardagslivets normala tillstånd. Det är nog inte vanligt i högkyrkliga mässor men i vissa evangeliska karismatiskt inriktade församlingar kan det kanske vara målet: att anden ska uppfylla oss i just denna mening av ett förändrat tillstånd i kropp och själ. I naturfolkens religioner är detta vanlig praxis. Medicinmannen eller böneledaren går in i trance och alla deltagare är ute efter att uppnå samma eller liknande förändrat tillstånd.

Att be i enkel kristen tro är något mycket mer verklighetsförankrat, det är som att ta medicin. Ordet meditation ligger lite nära medikation. Jesus ger oss förlåtelse i bönen så bönen blir en medikation för ett ohälsosamt tillstånd vi har besvär med. "Säg blott ett ord, så blir jag hela" ber vi i mässan på ett ställe. Det kan gälla, tror jag, för all verklig kristen bön. Vi mediterar för den medicinska effekt som Jesus har på oss när han

förlåter oss våra synden, ger oss frid istället för oro eller rädsla eller tvivel på det goda i livet.

Bönen i den kristna enkelheten är som medikament något vi behöver för att kurera anden med Jesu nåd. Visst, han inbjuder oss till festen, men att bara drömma om denna fest eller prata om den och jubla tillsammans att den ska komma -- det hjälper oss inte just nu. Strax producerar våra hjärtan all slags besvikelse och avund och oro, trots att vi tidigare under dagen jublande inför himmelrikets kommande. Många kristna lider av denna schizofreni. De firar och firar och sjunger och jublar på gudstjänsterna men finner till sin bestörtning att kroppen och huvudet alstrar alla sorters störande begär så fort vardagen kommer.

Där är den realistiska bönen att varje stund se vad som dyker upp på vår inre horisont, tillsammans med Jesus, och förlåta det som kommer så att vi lämnar det bakom oss. Gång på gång under en vanlig dag får vi göra detta -- och det är bönens verkliga natur. Denna bön återför oss ständigt till en oskyldig och omedelbar gemenskap med Gud. Detta är egentligen evangeliets kärna som Jesus undervisar om. Återvända till den ursprungliga oskulden. Men vägen dit är här, att be här så att det som hela tiden kommer upp framför oss och är distraktion, syns tydligt och lämnas i Jesu förlåtelse.

När Jesus säger att han är vägen, sanningen och livet, kan vi ta det som "kuren" för vår sjukdom. Inte en gudomlig teori eller himmelsk sanning som bara är där i ett metafysiskt rum. Det är en kur direkt för oss här och nu. Varje stund kan vi se hur oro, otillfredsställelse, smärta, uppstår inom oss på alla möjliga nivåer. Det pågår och vi behöver hela tiden medikamentet i bönen och förlåtelsen. På det sättet är Han vägen, sanningen och livet. En bot för en sjukdom som vi kan se lugnt och tydligt äga rum i oss själva. Världen är sjukdomens plats och därför lämnar vi i den meningen världen att vi ägnar oss åt enkla handlingar och ordinära sysslor medan vi är i meditativ uppmärksamhet på nåden och förlåtelsen.

Till kristna systrar och bröder som använder bönen för nedlugnande eller för extraordinära andliga upplevelser utanför det ordinära, kan vi enkelt säga: inget för mig. Vi behöver inte läxa upp någon eller korrigera. Men när de kommer till oss för att problemen fortsätter att plåga dem, kan vi föreslå den enklare formen av tro. Vi ger den då som förslag på medicin för den sjukdom vi alla har.

Jag brukar på morgonen, om situationen tillåter, buga inför mitt Damiankors på väggen i rummet och upprepa några gånger: "Jag tar min tillflykt till vägen, sanningen och livet !" och detta för att i sömnen ger vi oss iväg in i distraktioner av alla möjliga slag. Drömbilderna kanske kan tydas, som Swedenborg menade långt före Freud, men för mig är det intressant att snabbt ta min tillflykt till vägen igen, till sanningen om hur det är här och nu och till det kontemplativa livet.

Liksom jag lämnar drömbilderna och bugar framför Jesus, lämnar jag också de extraordinära tillstånd som många längtar efter. Att gå på vägen är att vara enkel i Honom, så att friden och glädjen får plats. Den får inte plats om vi jagar andliga upplevelser eller bara vill lugna ner oss en stund. Den som med bönen lugnar ner sig tänker ju strax återvända till drömlivet med dess behov. Den som med Jesus återvänder till det oskyldiga vill leva sin dag på det sättet.

Ett annat sätt att uttrycka vad bönen är kan vi kanske bygga på kontrasten naturligt-onaturligt. Bibeln använder ordet så att det som tar oss bort från Guds närvaro och frid är onaturligt. Det är alltså själva onaturligheten som distraherar oss, inte själva objektet eller handlingen. Men bönen återställer oss alltså till det naturliga i Jesu frid.

Här har kyrkorna ofta valt att prata om det över-naturliga och gudomliga för att därmed förhöja strålglansen så att säga i Jesu person och sanning. Men ser vi på hans egen undervisning är det ganska klart att han menade en praktik, ett sätt att leva det ordinära livet så som Fadern avsett det. Vägen, sanningen och livet är det naturliga ordinära livet i trons enkelhet. Till det behövs inte våra drömmar eller fantasier om det över-

naturliga, helt enkelt därför att Gud alltid är närvarande i det naturliga och enkla.

Jag minns en gång en medelålders man som tog upp mig när jag liftade från Uppsala ner mot Västergötland. Han arbetade på Konjunkturinstitutet och var stressad för att hinna göra saker. Han rörde sig ryckigt och nervöst och var inte lugn. Jag förde in samtalet på att leva fridfullt, hippie som jag var, och han frågade om hur det verkligen är möjligt i vår nutida stressade värld. Han menade också att han inte var stressad utan bara jäktad. Att vara jäktad är inget fel, det betyder bara att det finns mycket att göra !

Många tänker nog så, man kan se präster skynda från den ena förrättningen till den andra. De är stressade och i biblisk mening onaturliga men hävdar att det är bara jäkt. Det finns ett försvar för stressen i hävdandet att ett modernt liv kräver en viss jäkt. Vi kan nog alla känna igen oss i detta ursäktande.

Sanningen i Jesus är att vi väljer bort den stressade världen, de stressande behoven, vilka de än är. Vi går i enkelhet till sysslorna och ofta finner vi nog att de blir utförda bättre och mer harmoniskt just därför att vi avstår från behoven i dem. Istället får vi vad kristna mystiker kallar "la doceur de la presènce". R.P. Clorivière lever i denna "doceur" som sitt ordinära tillstånd. Det är inte extra-ordinärt och exstatiskt som många kristna kan tro. Det är vardagen i denna "l'orasion de quiétude" som egentligen är vägen, sanningen och livet. Att göra detta till en speciell bönemethod, avpassad för endast mystiker, är ett misstag, som t ex Poulain gör i sin "Des grace d'Oraison." Jesus Kristus är denna väg, denna frid.

Vi ser detta tydligt när vi är upptagna av behov och önskningar som inte tillfredsställs. Just i distraktionerna syns hur naturlig friden är, hur väsentlig den är för det ordinära livet i Gud. Det är distraktionerna som är speciella, inte bönen. Den är det goda ordinära, distraktionerna och stressorerna är det onaturliga och störande.

Om vi tar en vanlig distraktion: nu är jag less på det här ! Det kan gälla en livssituation med ett äktenskap som inte fungerar, eller livet på en viss plats, eller ett visst arbete man har. Man är less. Jag är less nu och vill ha något annat. Vad vi gör i den realistiska bönen är inte att ropa till Gud att rädda oss bort från det vi är less på. Istället ser vi på oss själva och ser hur detta "less på" dyker upp i oss, rör sig i oss, bildar impuls i oss. Med Jesu närvaro och förlåtelse ser vi bara på detta och ser hur det försvinner av sig själv. Det kan nämligen inte vara kvar när vi låter förlåtelse observera och nästan kärleksfullt vara medveten om vår känsla av att vara less.

På samma sätt gör vi med alla andra hinder som dyker upp inom oss. Vi ser dem, låter Jesu förlåtelses uppmärksamhet drabba dem och säger inom oss ungefär: jag ser detta (vara less på, vara avundsjuk, vara stressad, vara arg, vara lysten, vara ivrig, vara irriterad, för att nämna några) och låter det vara där tills det försvinner. Med Jesu närvaro försvinner det tämligen snabbt, för att troligen återkomma och försvinna varje dag i det mänskliga livet.

Att bara sjunga en psalm eller meditera på ett böneord så fort distraktioner uppstår, leder visserligen till en stund befrielse genom att en ny och godare impuls införs i vårt sinne. Men det ger betydligt mer av Jesu frid i att låta det som uppstår vara just vad det är. Just att se dess överklighet, hur det löser upp sig för att det egentligen ingenting var, är en styrka som finns på denna väg. Som Augustinus sa: ondskan är som hål i vägen. Ser vi dem tydligt går vi runt dem och blir inte skadade.

Kristna som söker en djupare tro tar ofta till retreatar och bönemetoder för att komma närmare Gud. Men i enkel kristen tro har vi alla möjligheter redan hos oss, genom det som uppstår i vårt medvetande, i våra känslor, i våra kroppar. I de ordinära livet finns redskapen för att nå Jesu frid på en stadig kontinuerlig basis. De fem grundaktiviteterna andas, röra sig, äta, sova och sköta toalettbestyren är faktiskt det tempel vi alltid har för firandet av gudstjänst. Vi är i tjänst genom att låta förlåtelsen komma till alla våra syndiga distraktioner.

När vi rör oss känner vi saker. När vi pratar med folk uppstår andra känslor och tankar. När jag ser dem stiga upp och ser vad de är, blir rörelsen eller tanken eller känslan synlig på ett sätt som inte sker om jag har tankarna på annat, på den nära framtiden eller det som just hände tidigare, eller ja minns något trist. Om jag är i det som sker och låter förlåtelse gälla just det som sker, uppstår snart en frid och en glädje i att bara vara till. Den är omöjlig att skaffa sig genom oro eller genom smart planering eller koncentration på en text med sitt innehåll, vilket det än kan vara.

Vi behöver inte kategorisera det som sker. Vanligen är det kroppskänslor, moraliska känslor, behov och önskningar. De är till karaktären en rad nyanser mellan välbehagliga till direkt obehagliga. Ofta är det mostånd mot något eller begär efter något. Vi är inte så komplicerade egentligen, det blir komplicerat när intellektet ska rättfärdiga vissa önskningar eller begär eller förklara varför något inte är tillfredsställande och räkna ut hur det ska förbättras. Men i botten är det nästan alltid fyra saker som sker: kroppens processer, känslor, tankarna och mentala tillstånd mer generellt. När dessa blandas i en förvirrad virvel kan det verka komplicerat.

Vårt mål i den enkla kristna tron är inte att göra en beskrivning utan att komma fria från förvirringen, girigheten och begären, alla tokerier i vilka vårt sinne förlorar sig gång på gång. Att ta sin tillflykt till vägen, sanningen och livet är just att bli kvitt denna förvirring i varje stund, varje andning, varje rörelse med kroppen. Därför är ofta meditativt gående ett bra sätt att nå denna förlåtelse. Meditativt gående, sittande, liggande och meditativ andning är grunden.

Jag minns att mitt största problem under de första åren på vägen, var ett mentalt tillstånd av tröghet och håglöshet. Ibland kunde det pågå hela dagar. Jag trodde ett tag det var kroppsligt, att det hade med maten att göra och provade olika dieter. Men en dag läste jag ett Jesusord som löste mitt problem: "Kroppens lampa är ögat. Om ditt öga är ogrumlat får hela din kropp ljus, men om ditt öga är fördärvat blir det mörkt i hela din

kropp." Omedelbart märkte jag att mitt öga är ljus genom att se tillståndet av tröghet för vad det är. Inte önska bort det. Inte jämföra med dagar (i minnet) då jag varit livligare och mer inspirerad. Eller längta efter någon upplevelse som skulle sätta fart på mig. Endast se klart med ögat. Då kommer själva friden i form av klarheten i ögats ljus. Jag kan låta mig älskas mitt under det att ett visst oönskat mentalt tillstånd pågår.

Denna enkelhet i friden här och nu gör att livet blir radikalt förenklat. Jag mötte många kristna som inte förstod -- hur kan man leva så utanför världen? Är det inte meningen att vi ska engagera oss som kristna och ta del i politik och samhälle? Och jobba för att familjen ska vitaliseras? Men vad de inte ser är att mycket av det goda kommer av sig själv när du har frid och lever för den friden. Barnen kommer att utvecklas i glädje och frihet i hög grad. De kommer att finna en glädje och en frid som de har nytta av längre fram i livet. Äktenskap som är fulla av stress och kamp för att hitta någon mening, ger ingen stabil grund för barnen.

Jag började undervisa i meditation i Umeå i början på 1970-talet medan min fru läste pedagogik där. Jag minns såväl hur några deltagare på kursen menade att jag försökte hypnotisera dem. Jag bad dem iakta vad som hände i dem och gå genom de fyra områdena kropp, tankar, känslor och mentala tillstånd. Det var detta några upplevde som början till hypnos. Det visar kanske hur ovana vi är vi att ta kontakt med det som verkligen händer i oss.

Men synden kände man till. Den led flera av enligt egna berättelser. Jag försökte få dem att se hur allting startar i vår kropp och vi vårt sinne, i våra tankar och tillstånd. Det är där Jesus kommer in och förlåter oss. Alltså måste vi ta upp till ytan det som händer i oss precis när det händer och med Jesus ge det förlåtelse och nådens ljus. Därmed uppstår frid och klarhet inom oss och vi kan tydligt erfara det. Mot kursens slut hade flera upptäckt hur läkande denna form av kristen tro verkligen kan vara. Tyvärr flyttade vi snart söderut och jag kunde inte fortsätta denna kurs.

Jag begrundade en tid att ta en utbildning till präst i Svenska kyrkan men flera präster och en biskop avrådde mig. I kyrkan handlar det inte om denna enkla form av läkande tro utan om ett förkunnande av den teologi som Svenska kyrkans bekännelseskrifter beskriver och att sköta de formella förrättningar som en präst normalt sköter. En präst bad mig istället starta en lekmanarörelse där denna enkla livsform praktiserades. Men jag valde istället att bli lärare i ungdomsskolan för att kunna träffa unga människor och påverka dem. Jag valde helt rätt kan jag konstatera på pensionens dagar. Ungdomar är nästan alltid öppna för ärliga frågor och svar kring det som är svårt i livet. Och många av dem har blivit livslånga vänner som ofta kontaktar mig.

Att förbinda Jesu förlåtelse med kroppens rörelser är konstigt för många men det är så enkelt att ett barn förstår det. När vi rör kroppen uppstår känslor och när vi noterar och ser hur detta äger rum, uppstår en glädje över att vara vid liv. Det är en oskuld och en renhet i själva det kroppsliga varat. Vi hänger inte fast vid något utan ser vad som sker när vi rör oss. Det försvinner, det kommer. Vi ser och är i frid.

Detsamma gäller de andra fenomenen, känslorna, moralen, tankarna, de mentala tillstånden. Vi ser att de finns, de uppstår, pågår och försvinner allteftersom tid förflyter och allt förändras. Ett vanligt fenomen jag stött på är sorgen när någon nära dör. I skolan hände det ibland att en klasskamrat dog genom olycka, genom drunkning, genom självmord. Sorg uppstår inom oss. Den är stark, får oss att gråta. Den pågår en tid och försvinner. Att inte hindra den, inte försöka prata bort den, men inte heller förlänga den genom att nära den med repetitioner av tankar och bilder, är det viktiga när vi låter Jesu förlåtelse komma över vårt sorgetillstånd. Ofta talar man om att "gå vidare" och den väg Jesus är bygger på att gå vidare, ända till vi också dör och går vidare till hans rike.

När vi inte ger mer betydelse till det som sker i oss än det egentligen har, går vi mer fria från det världsliga. Betydelsen av sorgens tillstånd är bara sorgens tillstånd. Det är inte mer. Betydelsen av smärta, fysisk eller

psykisk, är bara tillståndet smärta, som förändras och försvinner. De som påstår att de aldrig kan sluta sörja sitt döda barn eller aldrig sluta känna smärta över något som hänt, lägger betydelser till dessa tillstånd, de blir som alkoholister beroende av tillståndet. Det skapar i sin tur mer smärta för sig själv och andra. Så ser synden ut i praktiken. Det är ett fasthållande vid tillstånd eller tankar. Förlåtelse är att det försvinner genom Jesu nåd.

När vi ger ett tillstånd eller en känsla en betydelse som innebär att vi vill hålla fast vid det, behöva det, kräva det, längta efter det, så begår vi den synd som är djupast. Vi kanske kan kalla den misstro genom begär. Vi misstror att Jesu förlåtelse verkligen gäller det vi upplever just nu. Genom börens praktik lär vi oss snart att inte ge det som kommer och går någon annan betydelse än det faktiskt har såsom ett passerande tillstånd. Kvar hos oss blir då det konstanta ljus som lampan är i kroppen, som Jesus uttrycker det. Ljuset finns i det seende ögat och detta klara fridfulla ljus fyller vår tillvaro, trots att växlingarna fortsätter som förut.

En gammal man jag känner sitter ofta försjunken i tankar på det förflutna och är ledsen genom detta. Vi kallar det depression och ger de gamla antidrpressiva medel. Inget fel i det inom vissa förnuftiga gränser. Men det belyser vad nåden och befrielsen handlar om: att låta allt passera och inte dväljas med tankarna i det förflutna, vare sig det roliga man kan tänka på eller det tråkiga. Väljer vi det ena kommer oftast det andra med på köpet. Det är fridfullare att vara i nuet och ta emot nåden som finns i denna stund genom Gud.

Men även andliga lärare som har alla intyg på att de nått en djup nivå och är kända för sina insatser på det andliga området, faller offer för tillstånd och begär. Otaliga är de fall när kända lärare begår sexuella övergrepp på sina elever, eller de fall där strider mellan fraktioner inom rörelsen pågår och skadar många. Detta visar att nåden och friden är något som stund för stund äger rum i den enkla bönen, inte något vi förvärvar och kan vara säkra på att äga. Det finns ingen upplysning eller djup lärdom som hjälper en människa när begär och oro dyker upp. Det finns bara den

enkla bönen i vilken vi känner igen det som dyker upp och med Jesus förlåter det som sker tills dess det försvinner. Det är kristen enkelhet och att följa vägen, sanningen och livet.

9. Fasthållandets synd

Många vill tala om synd som en sorts brott vi gör och skäms för i efterhand, kanske försöker dölja eller gå till prästen och bekänna. Men synd i den enkla kristendomen är allt som hindrar oss leva fritt och fridfullt med Gud. Därför liknar synden inte brott utan snarare tendenser till att hålla fast saker så att vi lider av det och får andra att i förlängningen lida av det.

En god vän vägrade lyssna på Mozarts Klarinettkonsert i A-dur, därför att han "fastnade" i den och grät floder, sa han. Egentligen är detta vad livet handlar om. Att inte fastna i begären och passionerna utan se den betydligt mer harmoniska sanningen i livet -- i förlåtelsens enkelhet. Att höra toner ur en vacker konsert och börja gråta, är en effekt av en handling och i sig helt oproblematiske. Men vårt tillstånd fäster sig vid detta lyssnande och kan inte motstå de känslomässiga effekter det får. Alltså uppstår en disharmoni som skadar oss, fast vi integrerat denna händelse så i vår kultur att vi kallar det högt utvecklat och prisvärt att kunna se skönheten i Mozarts musik.

När vi tänker saker som stör oss är sanningen bara att vi tänker. Det är det vi gör och vi fäster oss vid tankarna. Då uppstår synden fasthållande och den gör nästan alltid ont, fast den kan maskera sig som njutning ibland. När man tänker: "Jag ska fan i mig ge tillbaka för det han gjort mig", kan det te sig som en sorts mörk njutning. Men i verkligheten lider vi av att tänka och känna på detta sätt. I verklig bön är det just detta vi ser och låter Jesu förlåtelse skina på detta "jag tänker" och snart är det borta.

Efter en tids bön på detta sätt syns fasthållandet lika tydligt i det vi kallar goda tankar som i de vi kalla dåliga eller onda tankar. Detta betyder inte att vi försöker vara robotar som inte reagerar. Nej, vi är mer levande än tidigare, mer uppmärksamma på livets enorma gåva till oss. Vi avstår bara från världen för att följa Jesus, följa den väg han visar.

Känslorna är händelser som vi allt som oftast låter rulla sig till stora snöbollar och bli dramatik i våra liv, oftast negativ. Det beror på att känslor går så fort, de har sådan energi inom oss att denna uppförstoring är relativ enkel att åstadkomma. När vi mediterar i kristen tro låter vi känslorna vara just de kortvariga fenomen de egentligen är. De kommer, de går med ganska hög hastighet. Oftast är de bäst när vi strax släpper dem genom att de enkelt visar vägen för vad vi ska välja eller hur vi ska uppfatta något. Det är när vi försöker hålla fast en känsla och börjar begära den, som smärtan strax infinner sig för vi lever onaturligt, vi fastnar.

Bönens ljus låter oss se fasthållandets mekanism och dess effekt i form av smärta och skada. Snart kan känslor uppstå och vi låter dem göra det och strax är de borta och vi låter det också ske. Men världen fungerar inte så. Sätt på en vanlig spelfilm eller teveserie. Strax ser du hur dramatiska känslor packar sig på varandra och kräver allt mer spänning och lidande och längtan efter upplösning. Det är en djungel av fasthållna känslor som skildras. Så är ofta vår värld och vi känner igen oss i fiktionens form, vare sig det är teater, litteratur eller film. Den katharsis som grekiska dramatiker tänkte sig ske under en föreställning, uppstår sällan eller aldrig hos oss. Snarare begär vi ännu en film, ännu ett nervigt drama, ännu en våldsam spänning. Vi fastnar och kulturen stöder oss i detta.

Den kristne lever utanför detta, men omgiven av det. Vi får på ett naturligt sätt en uppgift som ljus i mörker, men de som älskar mörkret kommer att kritisera oss för passivitet eller tråkighet eller brist på engagemang. Också detta är bra för just att inte fasthålla kritik eller negativa omdömen om sig själv, är den kristna meditationen som väg och liv.

De som älskar mörkret behöver inte veta att det är ett fasthållande som styr deras liv. Det sker omedvetet, de är i en sorts förvirring. De märker inte att de håller sig fast i många saker, många behov. Det enkla och ordinära i den kristna tron ter sig som fattig för dem, torftig. En elev jag hade sa alltid: så torftigt ! om allt som handlade om trons liv. Hon menade att det är torftigt och världsförnekande att tro på detta sätt. Självt ville hon i sin pingstförsamling ha ett modernt tros liv med festivaler och konserter.

Och det är torftigt, men samtidigt, som Jesus säger, har vi hittat pärlan och bevarar den genom att släppa allt annat. Många människor märker först i övre medelåldern att de saknar något viktigt, trots utbildning och bra liv i övrigt. Allt är välordnat och tillgodosett i deras liv men det saknas något som verkligen känns inom dem. De har inte hittat pärlan i enkelheten, i förlåtelsens ordinära liv. De älskar mörkret men vet inte om det. Nu inser de att något viktigt saknas.

När jag möter dessa välutbildade och lyckade människor som ändå vet att något väsentligt saknas, brukar jag tala i doktors termer. Att en sjukdom i själen skapar detta hål, denna brist. Att det finns medicin för det. Att det inte handlar om att skapa fler erfarenheter, fler upplevelser. Det är inte en ny äventyrsresa till en perfekt plats för surfning. Att det är en medicin som måste få verka just här där vi är, utan ytterligare tillägg.

Medicinen botar fasthållandets synd genom att låta den vara utan att följa upp någon av de impulser som leder till fasthållande. Ibland är det förbundet med rena känslor och en stämning av oskuld att meditera i den enkla tron, men ibland är det inget särskilt, till och med utan kvalitet. Allt detta växlar. Medicinen verkar på sikt och den behöver inte smaka något särskilt. Detta att bön och meditation är något romantiskt som sker i kloster i höga vackra berg, försvinner tämligen snart när vi lever i börens aktivitet. Vad som sker är ett återförande till det ordinära, det som finns överallt.

Till medicinen hör också bibeltexter, men inte för att känna till dem och bli specialist på vad som står där, utan för att få bra ord som beledsagar vår bön och meditation. En enkel liknelse av Jesus och hans

ord i samband med den, räcker för att få igenkännande av samma saker i vårt eget medvetande. När Jesus talar om dårskapen i att samla i lador, kan vi referera till både yttre och inre samlande i våra egna lador. Vi får i skriften en rad bra ord för denna verklighet. Vi hör läkaren tala om sjukdomen. Det är inte alltid njutbart men viktigt för vårt liv i kristen enkelhet.

Fasthållandet gäller de fyra områdena vi talat om: kroppens upplevelser, tankar, känslor och mentala tillstånd. Det finns en typisk bild av fasthållandet i turistresans koncept. Människor flyger runt jorden för att "vara med om något". De beställer resor med ett paket av upplevelser. Med hjälp av kameror, telefonen, iPaden och internet skapar de ofta ett digitalt fasthållande av upplevelserna, så att man i efterhand kan återuppleva dem. Allt detta känns positivt och lusftyllt. Det är fasthållandet i en modern samlad bild.

Turistresan är en bra bild för den visar hur vi anstränger oss för att hålla fast något i livet. Det goda livet uppstår istället när vi släpper allt sådant fasthållande och ser det som distraktion. En man som ständigt reser i affärer jorden runt, sa till mig på en flygplats: Jag ser bara hotell, taxibilar och konferensrum och längtar alltid hem till Norsjö. När jag invände att han kunde ta sig en vecka i de olika ländernas naturområden, sa han bara: Varför det? När jag har Norsjö?

Samtidigt är resan en bild för hur allt passerar och försvinner. Den som lär sig detta av resan har rest väl, kan man säga. När du finner det goda i att allting växlar och försvinner, då reser du på riktigt. Den kristna vägen är en sådan resa. Du ger upp allting för det försvinner ändå av sig själv och du tar emot förlåtelsen i Kristus som är en kärlek utanför all växling, ett bevarande i det enda väsentliga.

Jesus sa: motstå inte det onda. När det onda är distraktion eller smärta i de fyra områdena, motstår vi inte dessa fenomen utan låter de stiga upp och försvinna. Alla gillanden låter vi uppstå och försvinna, alla ogillanden låter vi uppstå och försvinna. Vi ser dem för vad de är -- som moln på himlen.

Om vi tänker på medvetandet som den svarta lådan i ett flygplan som spelar in allt som sker med planet, blir det enkelt. Vi ser allt uppstå inom oss -- allt från njutning till vrede och sorg -- och det spelas in men vi behöver aldrig kolla några inspelningar. Vi lämnar det därhän -- det är förlåtelse och med den kommer glädjen i Jesu kärlek, utan fasthållande.

Men vi behöver därför inte gå omkring och säga: nu arg, nu ledsen, nu lugn, nu glad, nu full av begär, nu hungrig, nu mätt, nu besviken. En del människor, särskilt i högre åldrar, blir självupptagna på just detta sätt. Vi kan väl säga att de ha skapat ännu ett fasthållande: att prata om det som just uppstår inom dem. Ibland tror några att detta är meditation, att sätta etiketter på vad som sker inom oss. Men förlåtelse i kristen mening är att släppa dessa växlingar så att de försvinner, inte påpeka för omvärlden eller sig själv att de kommer och går.

En god vän berättade om hur meningslöst det var att umgås med sin svärfar. Denna gamle man sa bara det som hände framför dem: Se där en ekorre ! Se där ett flygplan ! Se hur solen skiner ! Men se där, nu kommer någon åkande på vägen ! Min vän stod inte ut med att inte får prata om något meningsfullt. Jag kände sympati med svärfadern. Egentligen är det som sker nu det viktiga och det växlar hela tiden. Att prata om något "meningsfullt" kan mycket väl vara distraktion och fasthållande vid koncept som känns viktiga. En gammalt svensk uttryck säger: "Sitta på ljugarbänken" och därmed mena en plats där man sitter och pratar om "meningsfulla ting" som man konstruerar ur det förgångna och håller fast vid. Det är helt enkelt en sorts lögn.

Att skilja på bön i sittande, gående, sjungande eller dansande eller något annat är föga väsentligt. I österländska tekniker ger man stor betydelse åt detta och ofta blir det nya fasthållanden vid stil och teknik, ungefär som i kampsporterna. Målet försvinner ofta i dessa beskrivningar och fasthållanden. En skämtteckning jag såg i köket utanför dojon på ett zenkloster var upplysande: man såg en sittande meditatör full av störningar när han satt på kudden, distraktioner genom värk i kroppen av sittandet ,

distraktioner genom tankar på att andra var mer upplysta och andra likande ting. Bredvid såg man bilden av samma person när han lagade mat i klostrets kök, helt klar och närvarande, fri och lycklig. Ingenting fastnade, ingen distraktion och resultatet: mat åt många hungriga.

Den bilden tycker jag säger allt. Den som fäster sig vid en teknik eller en ställning eller ett ceremoniel, kan inte vara fri från den speciella smärta som själva ordnandet ger oss. "Jag hoppas Gud förlåter oss för detta spektakel" lär kardinal Newman ha sagt vid en procession i Dublin, några år efter han blivit kardinal i katolska kyrkan. Det behövs mycket förlåtelse för alla de fasthållanden som kyrkorna har odlat genom seklerna. Vi behöver komma tillbaka till det ordinära i Jesu liv och gå hans väg. I Tibet kallar munkarna denne Issa för "det eviga ljusets buddha" och det är i hans enkla ljus vi behöver vandra.

När Jesus säger att han är, inte bara vägen, utan sanningen, kan vi koppla detta till den verklighet som är för handen då vi inte distraherar den med något. Att helt enkelt vara till, andas, röra sig, är så fullt av frid när Jesu förlåtelse fyller oss, att detta enkla är värt mer än några äventyr eller dramen i livet. Det låter enkelt men för många är det lättare att resa med familj jorden runt och fixa biljetter, visa, ordna hotell, passa rutiner i det land man är just då, hålla barnen mätta och nöjda. Det kan vara så svårt att släppa alla fasthållanden att vissa metoder behövs i början -- att t ex stå framför ett kors på väggen och be tio minuter den enkla Jesus-bönen. Eller att gå sakta och be för varje utandning och steg. Så snart vi ser hur det går till att ge upp alla fasthållanden behöver vi inte använda någon annan metod är vara till på trons väg.

"La norma del Señor es limpia" - Herrens norm är ren, säger psalm 18 och vi erfar detta när vi låter allt uppstå som kommer fram och låter det förlåtas för att strax försvinna. Saker som vi tidigare alltid fastnade vid visar sig nu vara relativt obetydliga. En vän som satt fast i spel, han var helt enkelt spelberoende, upptäckte sedan han börjat gå Jesu väg, att det är en tämligen oskyldig sak att spela bort några tior. När vi inte håller fast ter sig

det mesta relativt enkelt. När en olycka sker kan vi överväldigas en tid. Men när vi ser att fasthållandet är det som föder sorgen, ger vi upp detta fasthållande genom Jesu närvaro.

Vi kan se samma mönster i allt som sker när vi inte håller fast det: något dyker upp, tillväxer lite, försvinner. Om vi håller fast kommer tillväxandet att öka och det dröjer längre till försvinnandet äger rum. När vi säger att något "blåser upp ego" är det just denna fas, tillväxandet, som äger rum, något som förgiftar oss förr eller senare. Det naturliga är att det som dyker upp visar sig för att försvinna efter en naturlig rytm, ungefär som buken höjer sig och faller ner i vår andningsrytm. Eller som vågor, de kommer, växer till lite och försvinner.

Teresa av Avila undrar i ett stycke varför Jesus upprepade "dagligen" om det bröd som Fadern ger oss. Jesus säger det två gånger, som om det var viktigt att betona det dagliga. Just det dagliga och ordinära är det väsentliga. Inte de extraordinära upplevelsorna eller den sällsynta hänryckningen. Teresa anade också detta. Jesus betonar att vi på daglig och stundlig basis mediterar på friden och lyckan han ger i sin förlåtelse.

När man försöker förstå fasthållandets synd är det bra att betänka de många betydelseerna i "tycka om" eller "älska". Ofta syftar vi på de begär och fasthållanden som utgör världen. Jag älskar att synas. Jag gillar att vinna. Jag älskar sex. Jag måste bara spela golf. Jag tycker om att läsa deckare. Och i världen ser vi ofta dessa som rättigheter. Om vi inte skadar någon ska vi ha rätt att gilla, älska och tycka om saker. Vissa tror till och med att detta är demokrati i praktisk mening.

Men ser vi på den smärta som nästan alla dessa världsliga "älska" innebär för oss själva och de som lever med oss, ja även många andra som vi aldrig möter (t ex i sexindustrin) så är det enklare. När Jesus använder ordet älska handlar det om Guds kärlek till oss. Den har nästan ingenting att göra med vår "älska att göra" i de världsliga behoven. Många kämpar med denna inre motsättning mellan att gilla något och att skapa mer lidande. Det finns ingen lösning på den ekvationen.

Som Constantine Cavarnos skriver, finns en rad "älska" som inte direkt varnas för i Nya Testamentet eller av Jesus men som ändå blir fasthållanden i praktiken, vilket skapar mer lidande. Att älska sina familjemedlemmar hör dit. Det är en naturlig kärlek som inte skadar om vi låter den försvinna efter att den dykt upp och inte förstör den genom oro och kontrollbehov. Men sanningen är att många gör just det. Det blir en upptagenhet som kan likna drogberoende. Allt som händer barnen eller föräldrarna blir oro och strävan efter kontroll. Jesus sa faktiskt: "..jag har kommit för att ställa en man mot hans far, en dotter mot hennes mor, en sonhustru mot hennes svärmor..." (Matt 10:35) Detta beror på att vi klänger fast vid varandra. Vi kanske inte respekterar varandra inför Gud utan vill äga varandra som "min" son, dotter, mor eller far. Att detta är en smärtsam realitet kan många vittna om i världen.

När sjukdomen fasthållande börjar läkas genom meditationen kan vi tydligare se att Jesu kärlek är ett fritt val och en fri kärlek till alla vi möter, inte bara slakten. Att älska sin nästa som sig själv fungerar endast i detta läge. Annars blir det endast ett utopiskt ideal eller något ironiskt och omöjligt. När vi ser hur fria vi är från fasthållande kan vi älska allt som dyker upp såsom oss själva. För vi själva är just en flod av uppdykanden som försvinner. Jesu förlåtelse är så konkret.

10. Den fria rörelsen

Vi rör oss friare när vi inte sitter fast i något -- detta är en visdom många känner till men saknar möjlighet att förverkliga. Det beror på att man försöker få yttervärlden att vara annorlunda än den är. Jesu enkla väg till Fadern är en frihet i rörelsen som uppstår när vi mediterar och ber på det enkla sättet. Vi ser hur alla våra distraktioner uppstår, pågår en kort tid och försvinner igen. Vi känner igen friden redan när störningen uppstår, för vi vet att störningen strax försvinner.

Samtidigt inser vi att många saker som vi burit på är saker vi klarar oss bra utan. Den latinska frasen i Fader Vår "dimitti sunt debita nostra" betyder just att "debita", en skuld, är betald, att den inte längre trycker oss. Sådana "debita" skapar tankarna och känslorna varje dag igen och därför behöver vi lära oss få dem "dimitti" återigen, om och om igen. De är alla en gång förlåtna i Jesu död, men det hjälper oss inte om vi låter dem tynga oss. Då är det tyngden vi klarar oss bra utan. I bönen och meditationen låter vi den tyngden, vilken den än är just då, falla undan. Vi lever enklare.

Det blir också enklare att se fenomen stiga upp i andra. Vi ser dem bli arga och behöver inte skrämmas av detta. Det är samma händelser som i mig själv. Vi attackeras av någon som är irriterad på oss och vi vet att det är ett problem i den andre. Vi behöver inte säga detta för det låter som en förolämpning, att vi inte tar den andra på allvar eller inser den skuld vi borde känna. Men vi vet på ett praktiskt sätt att det är problem för den andre. Frid och ljus kan inte samköra med denna vrede eller irritation hos den andre. Vi kan hjälpa genom att själva vara i frid och ljus och vänta ut den andres distraktion, ge den tiden som behövs för att klinga ut. Det är den förlåtelse vi kan ge.

Att växa samman i ett äktenskap är just att förlåtelsen åt båda hållen växer. Det är en insikt i hur smärta uppstår som vi delar i den förlåtelsen. Vi förstår att ju mindre sådan skapad smärta får störa oss, ju lyckliga blir vårt äktenskap och vår kärlek får plats genom den friden. Ser vi på alla spruckna äktenskap framstår det med tydlighet att den djupaste smärtan är bristen på förlåtelse. Den förlåtelsen börjar med den egna meditationen och bönen, den egna förlåtelsen från Jesus i alla de egna distraktionerna och smärtorna. Den andre är en del av en själv när man lever ihop.

En annan aspekt på den fria rörelsen är att vi klarar situationer omkring oss bättre. När vi ser vredens dynamik för vad den är, lustens dynamik för vad den är, girighetens och habegärens mekanik sådana de där, kan vi agera lugnare och klokare i en rad situationer i livet. Vi kommer inte med moraliska pekpinnar eller regler utan kan surfa på den energivåg

som är för handen just då. Detta blir en effekt av förlåtelsen vi praktiserar på de distraktioner som uppstår inom oss själva dagligen.

Men även när vi inte klarar situationer utan blir överväldigade och maktlösa, finns det i själva börens och meditationens praktik en väg att förlåta sig genom Gud så att det sker på ett friare sätt än annars. Just genom att vända sig till grunden för allt när det är överväldigande gör att dess period av växande förkortas och det som överväldigare försvinner gradvis. Sjukdom, åldrande och döende hör till växlingarna som vi förlåter hela tiden och när vi själva drabbas av dessa förändringar följer vi med dem på ett förlåtande och befriande sätt.

En gammal klok man, som hade långt gånge cancer, sa till mig på sin sjukbädd att problemen inte var hans utan läkarnas. De var inte nöjda med hur hans kropp svarade på behandlingen. De var inte nöjda med att cancer spred sig så fort. De var inte nöjda med att de nog inte skulle lyckas förändra detta sjukdomsförlopp. De var inte nöjda. Själ kunde han inte låta bli att erkänna att liv och död ser ut just så här och han var i frid med det. Det som sker äger rum på sitt sätt och själv kan vi vara fria från det just när det händer. Som han sa flera gånger: Om man tänker vara missnöjd med sjukdom, ålderdom och död, ja då har man mycket att stå i ! Det kan inte vara bra för hälsan!

Människor av olika tro är ofta oroliga i sin tro. De frågar hit och dit, söker här och där. Jag läste nyss en predikan som var lång och fascinerande i sin oro för vad som stod i dagens texter från Bibeln. Så fort han påstod något följde han upp det med förbehåll. Tvivelsjukan fanns där hela tiden, trots påståenden om den tro han hade på sanningen i texterna. Detta är verkligen fasthållandet vid tvivel. Ingen frid uppstår i en sådan predikan, snarare en iver att söka vidare för att kanske finna svar.

Det är svårt för många inom de stora religionerna att konkret se vad som uppstår och växer till och försvinner i våra kroppar, tankar, känslor och tillstånd. Ändå är det just där och ingen annanstans som Guds frid kan nå oss och bli oss. Det verkar alltför enkelt, alltför nära, för många som hellre

vill texttolka fram betydelser för livet. Det verkar som det nära inte duger för den kristna tron. Det ska hämtas något någon annanstans ifrån.

En ytterligare aspekt på trons frihet är att se verkligheten som den är i sig själv snarare än vad den kan användas till för våra önskningar. Som en sorts meditativ bakgrund till allt vi gör finns perspektivet att denna verklighet är som den är alldeles av sig själv. Den bygger på växlingar och förändringar med viss regelbundet, tack vare planetens rörelse kring solen. Den bygger på gravitation som gör att mostånd finns för att klättra uppför eller gå uppför en brant stig, att möta en våg framifrån eller surfa på vågen. Det vi slarvigt kallar naturlagar är verkligheter som är sig själva och vi ingår i dem. Kristen realism är att se dem som Guds verk som är självständigt i sig och har en säregen skönhet.

Själv kommer jag ofta på detta när jag är ute i skog och mark med våra hundar och jag måste tänka mig för med de värkande knäna. Just själva begränsningen har en viss skönhet och mitt beteende måste vara respektfullt inför dessa begränsningar. Smärta uppstår när jag försöker tillfredsställa begär som inte respekterar de värkande knäna -- t ex besegra en klippa och komma upp till en utsiktspunkt. Men detta gäller också alla möten med människor. Det finns alltid begränsningar i reaktionen på mina handlingar. Återigen måste skönheten uppskattas först och realismen i alla begränsningar som reglering av mitt beteende.

Till friheten i tron hör den tysta bönen. Vi står inför Gud med alla tankar och känslor som uppstår inom oss. Den tysta bönen är en tillbedjan, en vila i Gud. Vi kan bara lyssna när vi inte pratar själva. Vi är fria ser Gud verka i alla levande varelser. Vi behöver inte bo i ett kloster eller i ett eremitage i skogen för att leva i bön och tystnad. Mitt i trafiken och i hyreshusen kan vi ha vårt kloster, vårt eremitage. Vi kan via denna enkelhet ständigt gå upp i den djupa kontemplation men samtidigt leva det ordinära livet.

Det går att förena en absolut avskildhet från världen och ändå leva mitt i den. Det ordinära i att andas, röra sig, äta, sova och sköta toabestyren

inför Gud hela tiden så att ett lyssnande står i centrum, istället för ett pratande. Genom friheten och enkelheten blir vi tysta tecken bland alla människor. Vi söker efter livet med Honom endast, men samtidigt är vi till för alla som går förbi.

Den kristna tron är i sitt hjärta ett fridsprojekt, att praktisera fred och frid. Det kräver en ordinär vardag i vilken vi praktiserar. Inte att missionera utan vara det fridfulla tecknet. Inte vara ängel utan ordinär människa med distraktioner som alla andra. Men leva endast för Gud. Det betyder att vara *inför* Honom hela tiden.

11. Göra det vi gör inför Honom

Palispråkets ord för "ordination" betyder "att gå vidare". Det är ett bra ord för den som lever den enkla kristna tron. Vi går på Vägen som är Jesu liv i Fadern och det är alltid att "gå vidare" i denna närvaro. Guds närvaro röjer vi i det vi gör och är medvetna om det. Enkla saker som diska, städa, laga mat, bädda sängar -- allt kan medvetet göras inför Gud.

Ungefär som en vipassanamunk gör sina gående meditationer där han säger: höger fot, vänster fot, stå, vända, sätta ner höger fot, vänster fot osv. gör vi alla sysslor. Jag diskar inför Dig Herre, jag bäddar inför Dig Herre, jag går till affären inför Dig Herre, jag hjälper mina barn inför Dig Herre, osv. Och även: nu är jag trött inför Dig Herre, jag är förvirrad nu inför Dig Herre, jag känner starka obehagliga känslor nu inför Dig Herre, jag är orolig nu inför Dig Herre. Jag känner mig lugn nu inför Dig Herre.

Vi kan säga att vi *synliggör* alla våra handlingar, inombords och i det yttre, inför Dig Herre. Det verkar lite barnsligt att göra sådana övningar för medvetandet. Men livet blir enklare så. Att sända hela sitt sinne ut till de handlingar vi gör i denna stund inför Herren, att konkretisera alla objekt och alla innehåll i vårt medvetandet. Snart upplever vi att vi är väldigt nakna

inför Gud. Vi blottlägger alla våra aktiviteter inför Honom för att ta emot Hans kärlek och förlåtelse för just det vi utför.

Det märkliga med detta synliggörande eller blottläggande är att en balansering av olika kvaliteter sker i våra liv. Tålmod, klokhet, förtroende, medkänsla -- dessa kvaliteter balanseras mot varandra när vi gör allt vi gör inför Gud. Charles de Foucauld säger: "Först måste jag säga att du kan göra gott för människor... utan ord, utan predikan, tyst, i tystnad, och genom att föregå med gott exempel ... Vad för exempel? Handlingar av fromhet, handlingar inför Gud, kärleksfyllda, vänlighet mot alla varelser, ömhet till dem omkring oss. ... jag lär mig att leva med arbetet av mina händer, inte vara en person som är ansvarig för välgörenhet till de fattiga och på så sätt ge till denna typ av enkelt liv en makalös skönhet..."

Genom tydliggörande meditation, där vi medvetet blottar det vi gör inför Herren, får vi en balans mellan ansträngning och koncentration, mellan tro och handling, mellan vilja och insikt. Vi blir säkra på vägen vi går, inte offer för tillfälliga vindar som blåser omkull oss. Genom att leva ett liv med få enkla handlingar varje dag och full medvetenhet om dessa, får vi en säkrare färd över jordelivets flod, trots att den ständigt växlar och ibland har både otäcka vågor och snabba förändringar.

Därför kan det ibland bli lite paradoxalt. Tron gör oss ordinära, vanliga och fattiga på ett visst sätt. Vi tar emot trons löften ungefär som den romerska officeren tar emot Jesus -- endast ett ord från Jesus räcker. Vi är utan allt tvivel på detta ord. Denna sorts tro prisas av Jesus. De lärda tron, den som egentligen distraherar huvudet, tar han kraftfullt avstånd ifrån. Det paradoxala ligger i att vi egentligen bara är till i denna frihet från tvivel. Vi andas, rör oss, äter och sover och krånglar inte till något. Vi gör allt vi gör inför Honom, den Ende.

Tron gör att vi tar emot något men också att vi lämnar något. Vi lämnar komplikationen av tillvaron, vi ser begärens impulser dyka upp, ha en kort blomstring och dö bort. Vi låter dem dö bort. Störningar kommer, ser ut att växa till, försvinner. Vi låter dem försvinna. När vi promenerar i bön

är vi endast medvetna om den fot vi sätter ned och ordet vi ber. Detta steg försvinner och ett nytt kommer. Nu är vi medvetna om det. Strax har det ägt rum och försvinner. På samma sätt med alla tankar och känslor, de dyker upp, har en kort period och försvinner ut i intet. Allt detta låter vi ske inför Gud och vi fäster oss inte vid något av det.

Ibland kan jag höra folk sätta Gud emot det som händer i oss. Bara bry dig om Gud så behöver du inte bry dig om vad som dyker upp inom dig. Det blir för självupptaget att syssla med vad som händer inom dig. Fäst endast blicken på Gud. Men problemet med detta är att våra distraktioner i regel hindrar oss att fästa blicken på Gud. Om vi istället, som Petrus uttrycker det, kastar alla våra problem på Jesus, lyfter över dem till honom, kommer friheten i tron som en öppen rymd. Men för att ge dem måste vi se att de uppstår, se dem för vad de är och inte försöka fly undan. Flyr vi kommer de efter, ungefär som djur som får upp jaktinstinkten när objektet flyr från dem. Istället stannar vi, har Jesus med oss och ser exakt vad som sker och låter det bli meditationen. Då får Jesus tillfälle att lyfta bort alltihop från oss, ta det och upplösa det i sin nåd. Vi igenkänner våra störningar och levererar dem till Fadern på det sättet.

När igenkänner de saker som händer inom oss, dömer vi dem inte. Även om det uppstår ett begär som verkligen är ordentligt syndigt, ser vi det endast som ett begär, en störning som vi ger till Gud för att genom förlåtelsen bli fria från den. Vi dömer inte, fördömer inte oss själva för att vi är så eländig att vi har detta begär, vi skäms inte eller försvarar oss inför vårt eget samvete eller Guds vetskap om det vi känner. Vi endast ser det för vad det är och ger bort det till Fadern. Det uppstår, det pågår kort och det försvinner. Det är allt det är när vi inte följer efter det. Många kristna bönefäder kan intyga detta, en skrift som Filokalia är full av iakttagelser kring hur allt det onda försvinner när vi släpper det och låter Jesus bära bördan och göra oss fria.

Ibland talar vi om de kristna tron som om den var något färdigt och fixat. Men som ett gudstjänsttema säger : "Kristus skapar tro" -- alltså i

mötet med Jesus skapas tro, den blir alltid till på nytt. I vår vardag kan vi använda kroppen som böneinstrument. Vi gör det vi gör med kroppen inför Gud. Vi gör nästan alltid en av fyra saker med kroppen: sitter, står, går och ligger. Däremellan finns övergånga, böjar, lutningar, tryck med benmsukler om vi går uppför. Många varianter. Men vi kan dedikera var och en av dem till Gud. Vi går i Gud, sitter i Gud, ligger i Gud, står i Gud. När jag lärde mig t'ai chi, sa läraren som var katolik, att låt Gud se allt vi gör så att våra kroppsrörelser blir medvetna om Gud. Detta har skänkt min vardag stor frid, som lärare och inte någon blyg sådan, har jag gjort denna gudsmedvetna t'ai chi i klassrummet så fort jag inte behövt koncentrera mig på muntlig genomgång. Ibland har detta smittat av sig och jag har haft kursen för eleverna.

Kroppen är Guds skapelse och därför är det inte hedendom att använda den i bönen. Vi lyssnar alltid på Gud genom kroppen och medvetandet som en helhet. När kroppen har värk är det genom värken vi lyssnar. När kroppen är störd av olämplig mat eller berusning, är det genom dessa störningar vi är medvetna om Faderns närvaro. I kroppen dyker processerna upp: trötthet, rastlöshet, sömnhet, oro. När vi lever balanserat blir dessa färre, men de försvinner inte. Vi gör dem inför Hans ansikte och lever gudsmedvetet. När vi sitter tänker vi: jag sitter inför Dig. När vi går: jag går inför Dig. När vi står: jag står inför Dig, när vi ligger: jag ligger inför Dig. Detta är också den gamla mosaiska uppmaningen att har Guds namn på din läppar när du går på vägen eller sitter i ditt hus, när du ligger på din bädd.

Det gäller att inte göra teologi av det, eller spinna privata tankemönster kring detta bedjande. Hålla det enkelt är grundnormen. Jag sitter inför Dig Herre just nu. Nu går jag, nu ligger jag. Inför Dig, du levande Gud. Nu rör jag mig. Vänster fot, höger fot. Inför Dig.

Jag mötte under mina studieår i Uppsala många sökare och tvivlare. Just tvivlet var som en sjukdom hos vissa troende, de kunde inte sluta tänka på att de i själva verket inte visste vad de trodde på. Skrifterna fanns,

teologierna fanns, men tvivlet kvarstod. De maskerade det som intellektuell mognad, men det var tvivelsjuka. Några av dem fann den enkla kristna tron där vi gör det vi gör inför Hans ansikte, bland andra jag själv. Vilken befrielse ! Istället för egen-kraften i tänkande och spekulerande, argumenterande och tvivlande, kunde jag använda kroppens rörelser och alla handlingar på ett medvetet sätt. Tron blev denna kvalitet av gudsmedvetenhet i varje skeende. Den bok om vipassana som min fru fått med sig från Indien hjälpte mig ofantligt mycket.

När jag själv kom till Indien några år senare, möte jag en katolsk jesuitpater som lärde mig att "be med fötterna". Sätt ner vänster fot och säg Guds namn, andas in och på utandningen sätt ner höger fot och säg Guds namn, så att fot-nedsättandet och den känsla som kroppen har där, förenas med namnet och medvetandet om namnet. Denna koppling mellan fot och Guds namn var denna bön i rörelse. Det är kristen vipassana kan vi säga. Men generellt är det att använda kroppen, denna gång fötterna, som instrument för bönen.

Detta är samtidigt den kristna mystiken i sin kärna. Som Marguerite Marie skriver om Frälsaren: "...qu'il voulait me faire une nouvelle grâce encore plus grande que toutes celles qu'il m'avait déjà faites, qui était de faire en sorte que *je ne le perdrais jamais de vue*, l'ayant toujours intimement présent..." (andra brevet till P. Rolin, tome II del la seconde édition de Paray, p. 323) Vi ser hela tiden Frälsaren i det vi gör, sitter, står, går eller ligger. Allt förenar sig i denna uppmärksamhet.

12. Göra mindre

Det enkla kristna livet jag talar om här kanske inte är det vanliga i vår tid, som ganska mycket koncentrerar sig på kyrkotillhörighet eller

församlingsliv. Man ser sitt kristna liv som att man hör till en gemenskap och gör saker tillsammans.

Men den kristna enkelheten bygger på att göra mindre. Vi deltar inte i världen, hur populärt det än har blivit i kristna kretsar. Allt levande finns utanför kyrkan, skrev Tolstoy i sin bekännelsebok från 1887: "Allt vad som inte förgäves spiller sina krafter i hätsk avsöndring och förbittrad strävan att fördärva livet för andra, allt vad som är verkligt levande i vårt europeiska samhälle, det har skiljt sig från kyrkan, från alla kyrkor, och lever sitt liv oberoende av dem. Och må man inte säga att det endast är förhållandet i det i det "genomruttna" västra Europa. Vårt Ryssland med sina milliontals rationalistiska kristna, bildade och obildade, visar obestridligt, att det vad beträffar frigörelse från kyrkans ok är, Gud vare lovad, ännu mer genomruttet än det övriga Europa. Allt som är verkligt levande, är oberoende av kyrkan." Tolstoy talar om sin tids ryska kyrka men det han säger är på sätt och vis sant för alla tider. Den kristna enkelheten är att göra mindre.

Den kristne lever inte i ett projekt at göra goda handlingar, engagera och rädda andra, ställa upp i alla rörelser som har god vilja. Det handlar om att frälsas och frigöras i Gud. Det innebär en fokuserad enkel tillvaro utanför världens alla ambitioner. Visst påverkar också denna kristna enkelhet de som är nära men detta liv siktar på himlen, inte på jorden. Det siktar på friden, inte aktiviteterna i församlingsvärlden. När man lyssnar på präster och diakoner som "ska få fart" på den nya församlingsstruktur som genomförts, hör man endast värdsligt och fåfängligt tal, ibland kryddat med lite fromhet. Symptomatiskt är att man till och med under gudstjänsterna lägger in en information om vad som står i församlingsbladet om kommande aktiviteter i veckan som följer.

Den kristna enkelheten bygger på att du tar varje stig inför Honom, höger fot, vänster fot, höger fot, vänster fot. Att du andas ut inför Honom med full medvetenhet om just det andetag som pågår, andas in och andas ut igen inför Gud. Att du sitter i Gud, medveten om sittandet, att du står

upp i Gud, medveten om ståendet, att du promenerar inför Honom, medveten om promenerandet. Att du diskar och städar inför Gud, medveten just om det du gör. Att du ligger i mörkret och vilar, medveten om just detta inför Gud. Du kanske somnar, kanske inte. Det spelar ingen som helst roll. Du gör det du medvetet gör i största enkelhet.

Vi lämnar alltså en mängd aktiviteter bakom oss. Vi låter världen göra sina saker, inklusive de kyrkanställda och de som är söndagskristna. Vi använder minut för minut åt denna nästan imbecilla enkelhet, där som livet ger just nu är det som vi ber med. Vi ställer inte till med ett evenemang utan tar verkligheten direkt som den kommer i kroppen, hjärnan, hjärtat, nerverna. När vi hör bibelorden refererar vi direkt till vår bön, inte till en doktrin som vi ansluter oss till, eller en metafysisk utsaga som vi tycker om att höra, utan att förstå den. Och inte till goda ord som inspirerar till värden i samhälle och kultur -- något som är mycket vanligt i Europa idag. Frälsning handlar istället om just det lidande som uppstår inom oss i våra begär och distraktioner.

I denna brist på aktivitet, detta lämnande av världen finner vi den efterlängtnade ro och glädje som så många psalmer handlar om. I Sions toner från 1908 ger psalmen 10 bilder som passar med den kristna enkelheten: "I korpungar små, ej kunnen I så, ej samla i ladan ett endaste strå, hur kunne I få var måltid ändå? O säg mig ty jag ej kan det förstå ! // Jo, ser du, vi bor i trygghet och ro, Vår Fader oss föder, vi glada det tro. O gör du som vi, var sorglös och fri. Tro blott och lid stilla, hur skall du bli !"

Denna sorglöshet är tabu idag, när vi har så många problem och vi alla måste kämpa dag och natt. Men den gamla kristna friden är fortfarande den mest praktiska vägen som frälsningen erbjuder oss. Grundproblemet för människan förblir smärtan och syndens distraktioner. Endast genom närvaro i det som sker och full "fokning" på det som sker inför Hans kärleksfulla ansikte, ger oss frid och styrka.

Guds liv åt oss är här och nu. Världens behov och bekymmer är faktiskt inte här utan ett fasthållande vid den nära framtiden eller något

förgånget som ska rättas till. Tron gör oss tokigt enkla i att andningen ut och andningen in och det kroppen gör just nu, sitter eller går eller står, är det vi medvetet lägger inför Honom. Gudsmedvetenhet är något annat än oro för det som komma skall och det som passerat och är ett problem vi måste begrunda.

Frälsningen i praktiska termer är detta uppfyllande av uppmärksamhet på det som sker inom oss momentant. Det är som en flod som samlar kraft allt eftersom den rinner ner mot havet. Den drar med sig all bråte som samlats, alla våra distraktioner och vilda behov, och sköljer flodfåran ren på väg mot ett öppet hav.

Men den avgörelse som ligger i denna momentana uppmärksamhet måste vara tydlig. En slentrianmässig bön är ingen verklig bön och det märker vi genom att smärta fortsätter att distrahera oss genom olika behov som aldrig ger tillfredsställelse. Det är som vi spelar ett instrument och varje ton är viktig. Vi behöver vara med i varje enskild momentan ton för att det ska bli musik. Varje ton behöver tydlighet, uppmärksamhet, medvetenhet. Så fungerar tron och bönen i det enkla kristna livet.

Detta är gammal kristen praxis. Munkarna i Chartreux sjunger varje vigilia: Ad te clamaverunt et salvi facti sunt; in te speraverunt et non sunt confusi -- de ropade till Dig och blev frälsta, de hoppades på Dig och de blev inte förvirrade. (Ps 21) Att varje stund göra denna meditativa och enkla medvetandebön är att ta emot nåd i överflöd.

Många fastnar i att livet ändå kräver att vi tillfredsställer behov åt just det egna jaget. Den gängse psykologiska visdomen i samhället stöder också ett sådant beteende. Vi fascineras av våra möjligheter till val och egen profil, det egna förverkligandet. Men den kristna enkelheten pekar på de många former av lidande som detta medför, både till skada för oss själva och för andra. När vi ser att allt som uppstår, försvinner av sig själv när vi låter det förlåtas i Gud, förstår vi vilken illusion detta jag-förverkligande faktiskt är, liksom ett skuggspel som inte ger verklighet eller tillfredsställelse. Vi ser hur allt växlar och att det är livet på jorden.

Liv och död är frihet när vi är i Guds frihet. Det sker genom den enkla tron. Genom vår medvetna andning i Honom och vår medvetna bortgivande meditation, får vi Kristi frid. Men när följer de formationer som begären skapar, som otrons distraktion skapar, blir liv och död endera meningslösa processer eller rent av smärtsamma händelser som vi gärna vill vara utan. Arne Naess, den norske filosofen, vill i sin "Livsfilosofi" gärna ge rätten åt alla som uppfattar sitt liv som totalt meningslöst, att ta sitt liv och avsluta det i förtid. Själv mordet blir den yttersta följden av detta världsliga liv. Men i trons enkelhet och börens vila i det som sker, finner vi att livet kan vara lyckligt nästan hela tiden och meningsfullt hela tiden.

Vi kan se Jesus som vägen, sanningen och livet i alla de inre skeenden som uppstår genom att vi låter Honom förlåta dem allteftersom de sker. För många kristna är det fullständigt obegripligt att deras alla synder, begångna och kommande, skulle kunna vara förlåtna i ett enda slag, genom hans död och uppståndelse. Men innebörden är inte en teoretisk sådan, alltså ett faktum vi inte kan kontrollera. Det är en verklig process i stund efter stund, i minut efter minut.

När vi är på vårt arbete är det egentligen inte annorlunda, trots att vi måste sköta ett jobb som involverar kropp, sinnen, tänkande och emotioner. I vissa arbeten, t ex inom vården, är emotionerna mycket viktiga. Men vi gör allting så mycket enklare och bättre när vi ser hur allt inom oss uppstår, har en liten tid och försvinner och att vi erkänner detta snarare än försöker hålla fast något. Detta får en ganska tydlig effekt på vårt beteende: vi rör oss medvetet, vi har inte bråttom, vi är klara på villkoren för det som sker och vi är lyckligare. Vi är i en viss mening "klara" med det vi gör nästan innan vi gjort det. Gud får bli "färdig med oss" gång på gång därför vi gör denna vardag till templet för gudstjänst, snarare än en annan byggnad eller en viss församling vid en annan tidpunkt.

När något görs med denna närvaro i Gud känns det ofta rätt. Vi drabbas då ibland av vad jag kallar "rättsjukan". Vi grips av begäret att tala om för alla olyckliga i världen att de ska omvända sig till denna

närvaropraktik i Gud. Vill börjar missionera. Men detta hindrar vår egen bön och när det går tillräckligt långt märker vi att vi ersatt bönen med spridandet av lära om bönen. Detta är en återvändsgränd.

I det läget är det åter "göra mindre" som tar oss tillbaka till enkelheten i den kristna tron. Vi måste åter ser hur vi fått livet som gåva, bör avnjuta livet som gåva, och i största bedjande enkelhet förvalta livet som gåva. Vi kan sjunga med den gamla Sionssången: "Jag kan inte räkna dem alla, de prov på Guds godhet jag rönt; likt morgonens droppar de falla och glimma likt dessa så skönt." Då har vi inte tid att spela missionärer och rättesnöre. Istället är vi i uppmärksamhet på det vi gör för stunden och de som attraheras av detta kommer av sig själva och frågar om råd.

När vi faller ur den enkla trons uppmärksamheten blir världen åter komplicerad, otillfredsställande. Det går inte att vara nöjd i den. Därför säger Paulus ibland: be hela tiden. För många leder detta uttalande till en reaktion: oj oj, hur ska jag orka det? Men är det tungt att vara nöjd i trons uppmärksamhet? Nej det är en vila. Det arbetsamma är den splittrade perceptionen i världen, se hit, se dit, tänk snabbt, svara på det, fråga det, gör nu detta, nej gör det här istället. Förvirring. Det är tungt i längden.

Så "be hela tiden" betyder att du fortsätter njuta fast du byter aktivitet eller fas på dagen. Jag märkte hur jag längtade till den timmeslånga bussresan hem från jobbet, för då mediterade jag så lätt. Sen märkte jag att jag längtade efter promenaden ner för Seminariegatan till Nybrobacken till bussen. Sen längtade jag efter att avsluta dagens jobb och förreda mig för promenaden ner till bussen. Därför att nästan varje aktivitet och period under dagen kan användas till trons enkla bön.

Vi gör mindre i bönen i den meningen att vi inte tänker på vare sig framtid eller förfluten tid, vare sig i närperspektiv eller längre tidsperspektiv. Och vi behöver aldrig arrangera något för att vara i denna enkla uppmärksamhet. En elev klagade över att helgen i stugan inte blev så bra för han hade glömt stoppuret han skulle meditera till. Jag sa att han

inte behöver något som mäter tiden. Sitt en stund, en lämplig stund ! Men vi är ofta sådana: vi ska ha ett visst arrangemang.

Till elever som vill ha den ordnade 25-minutersmeditationen brukar jag säga: regn. Tänk på regn, du lyssnar till ett hållande regn. Din meditation är på varje droppe som faller, det är ett kontinuum. Bara för att klockan ringer eller dongen slår tre gånger i dojon, är inte livet med Gud över. Varje handling är meditation: går inför Dig, står inför Dig, andas in, andas ut inför Dig, sitter inför Dig. Eller bara: går, höger, vänster, andas, står, sitter.

Som Scaramelli skriver, kan vi känna beröringen av Gud i vår kropp, liknande den vi känner när vi berör en annan människas kropp eller blir berörd av någon annan. (Tr. 3, nr. 24) När du i meditationens uppmärksamhet sätter ned höger fot är det där du erfar Gud. Vi lever och rör oss i Honom som Apostlagärningarna säger och detta sker om och om igen i vår promenad eller vårt stående eller sittande. En kristen vän jag mötte i Indien, som lärt sig anapana, eller andningsmeditation, sa alltid orden "inandning i Dig Herre, utandning i Dig Herre", när han mediterade, vilket jag tror han gjorde i stort hela tiden.

Tyvärr är det vanligt med slentrianmässiga uttryck med termen "inkarnation" och "inkarnerad". Men i denna enkla kristna tro är det verkligen frågan om att vi använder "karna", köttet för andliga ändamål. När fötter och andning är med i bönen blir kroppen ett verkligt tempel. Våra distraktioner tenderar stanna utanför detta tempel, dock försvinner de inte utan väntar på att vi ska komma ut och låta oss föras med alla möjliga behovsvindar och flyga hit och dit.

En av de vanligaste och starkaste gifterna bland alla distraktioner är "tycka illa om", alltså ett negativt omdöme om något. Det dyker upp så snabbt att vi knappt hinner med att se vilken distraktion och avvikelse från normalt ordinärt fridfullt liv det är. Ofta är det flera lager av negativitet och ofta är det att tycka illa om något hos sig själv. Vi låter inte Gud döma, men dömer snabbt själv istället. Det tar tid att ta sig ur dessa negativa omdömen

om sig själv, och indirekt andra med samma beteende eller karaktär. Enda medicinen är Jesu enkla väg -- denna stund, denna andning, denna känsla i kroppen, allt ges till Hans förlåtelse och vi lämnar det bakom oss.

När vi i den enkla tron gör mindre finner vi snart att vi går säkrare genom livet. Ett sorts enkelt förstånd växer, en visdom som förenar sig med koncentrationen och viljan till klarhet som finns i bönen. Vi blir mindre hispiga, mindre intresserade av karsimatisk utlevelse som kanske inte leder någonvart, och mer stabila i gången. Vi vet vad vi alltid behöver -- gudsmedvetenhet. Att vara gudsmedveten går före allt annat och när vi inte måste följa med i någon distraktion, hur vettig och trevlig den är kan te sig, kan vi enkelt välja gudsmedvetenheten istället.

13. I det praktiska livet

Några enkla rekommendationer för bönen och meditationen är att leva ett liv utan vissa saker. De faller sig naturliga att lämna därhän, men vi kan nämna dem. Berusning -- det är lätt i vissa kretsar av människor att inte se berusning som något särskilt. Men den som mediterar känner snart hur förvirrande för kroppen och tänkandet redan ett glas vin är. Bäst är att avstå helt. Sexuell njutning -- detta är om möjligt än mer accepterat som något man alltid kan göra och bör göra för att vara normal. Men den som ber den enkla trons bön märker tydligt hur upphetsande sex är. Därigenom, hur oskyldig den än är, blir den en förvirring och en distraktion, särskilt när den förbinds med förälskelser och romantiska äventyr. Den ström av tankar som med energi tar sig in i vår meditation, är bara i sig själv ett övertydligt tecken på hur sex inte är önskvärt i det bedjande och mediterande livet. Stöld -- många kanske tänker att vi aldrig frestas att stjäla. Men stöld kan vara många subtila former av att ta saker eller situationer från andra och det skapar en problematik inom oss som stör meditationen. Många varianter av

oärlighet för att komma i besittning av något är former av stöld. Ljugande -- här finns också en flora av halvsanningar och halvlögner som verkar "vita" men som stör bönen därför att vi känner någonstans att vi inte talade sant. Också det vi säger om tredje person som inte är närvarande ligger nära ljugandet som väcker distraktion inom oss. Just detta att osanningen drar in ett komplex av problematiska skeenden, är i sig nog för att avstå från det helt.

Dessa fyra områden som distraherar livet och i slutändan skapar mer lidande för alla, är inte förbud eller regler eller syndatavlor. Det är praktiska råd för att meditationen ska bli jämnare och vi ska bli lyckligare. Gammal visdom säger ofta dessa saker till oss, men från bonader på väggar och i katekeser. Vi ryggar från dem som från förlegad religion. Men om vi endast ser till störningseffekten på den enkla närvarande bönen, ser vi att vi helst ska avstå helt från dem.

Det mest praktiska som dagligen behövs är uppmärksamheten på kroppen. Den gör alltid något av de fyra -- ligger, sitter, står eller går och en rad övergångar mellan dessa. Det är nycklar till praktiskt genomförande av det meditativa sättet att leva den kristna tron. Trots att det kan verka förvånande, är nästan samtliga rörelser med kroppen utmärkta ingångar till meditationen. All förflyttning ger oss tillfällen till börens uppmärksamhet. All väntan ger oss sådana meditativa tillfällen. Allt köstående, bussåkande, taxiåkande, alla stunder då vi väntar på något -- kroppens instrument för meditativ tro finns där. Endast vår vilja och kärlek till Gud behövs för att använda dessa tillfällen. En meditativ katolsk jesuitpater som hamnat i Sibiren under andra världskriget, hade inte sett en kyrka på 20 år men levde kontemplativt hela tiden. När han kom tillbaka till Polen var han glad för det, men hans andliga liv hade inte lidit av fångenskapen i det vilda tundralivet. Tvärtom tackade han Gud för att ha fått denna unika form av meditativt koncentrerat liv i exilen.

Nästa praktiska väg är att använda de fem sinnena på samma sätt som vi använder kroppens rörelser. När vi ser något blir vi medvetna om

själva seendet, när vi hör något, själva hörandet, när vi känner en doft, själva doftandet, när vi berör något, själva beröringen, när vi smakar maten eller fikabrödet, själva smakandet. Istället för att, som vi ofta gör, tycka något om objekten vi har för sinnena, endast se själva sinnesaktiviteten. Den är ju i själva verket Guds rika gåva till oss, oändligt värdefull. Men genom vår distraktion i omdömen och tyckanden, missar vi värdet i dessa levande aktiviteter. Nu blir vi genom meditationen medvetna: jag ser, tack Gud för det. Jag hör fåglar, tack Gud för gåvan att höra. Vi smakar en god nöt, tack Gud för smakens värld du givit mig. Vi känner doften av hav, tack Herren för möjligheten att känna dofter. Det stora sinnliga spektaklet är fullt av gåvor och vi kan meditera på själva gåvorna just när de sker. Vi ser processen, vi distraherar oss inte från den. Måltiden blir inte ett sökande efter njutning utan en meditation på hur smaker och dofter och tuggmotstånd verklig äger rum och något som strax försvinner.

Konstnärer gör detta professionellt och omsätter medvetenheten om seendet och hörandet till bildkonst och musik. Men också där sker en distraktion genom utväljandet och det estetiska omdömet. När vi lever den enkla tron tackar vi Skaparen för just denna gåva i just denna akt som nu är för handen. Vi medvetandegör det som sker i realtid i vårt möte med Gud. Det är praktisk tro och meditation.

Turisten som söker sensationer i sinnevärlden missar ofta denna dimension av kontemplativ medvetenhet och utför positiva och negativa omdömen hela tiden. Synen blir förvanskad till en kamera med omdömen och smaken till en kritik av det som inte fyller måttet på resan. Den som läser resebloggar och tripadvisor på nätet blir snart varse hur sinnenas liv degraderas till en teoretisk och negativ kritik. Den gudomliga gåva som finns i synen och hörseln och de andra sinnenas rika liv, förbigås i den distraherade turistens jagande efter turistvärdena.

Liksom turisten söker sinnliga sensationer, finner vi att hela vår västerländska kultur uppmuntrar sökandet efter dem. Det är särskilt två gruppen av sensationer -- sex och våld -- som vår kultur formligen frossar i

och delar med sig av i olika former av kulturella produkter. Girighet, hat och förvirring är tre stora gifter för oss, men i girigheten ligger sex och våld som sinneshjutor vi girigt eftersträvar. Många familjefäder i medelåldern sitter idag uppe på nätterna och spelar våldsamma dataspel eller ser på pornografi och onanerar till det. Det är långt upp i åldrarna detta pågår och vi kan tala om en epidemi om vi vill. Vi talar öppet om drogberoende men mindre öppet om våldsberoende och sexberoende.

Det enkla kristna livet ser helt enkelt igenom detta som ett misstag. Vi behöver inte fördöma det moraliskt. Det är en mental och känslomässig störning och var och en som ärligt ser på sitt beteende kan förstå det. Men först när vi börjar leva meditativt och gör kontemplerationen till vår grundform, blir det uppenbart i hur hög grad dessa distraktioner verkligen stör vår frid och vår möjlighet att vara lyckliga. Det är helt enkelt ett självskadebeteende som behöver förstås och genomskådas för att vi ska se vilken nedbrytande effekt det har i våra liv.

Ibland har elever frågat mig hur man tar sig ur detta självskadande beteende. Jag vill gärna att de ser hela vår kultur som sensationssökande. Först då inser vi misstaget i det. Är man en ivrig turist så handlar det om ett likande beteende. Är man överdrivet matintresserad har vi återigen samma skadliga struktur. Vi distraherar det viktigaste i oss -- den fridfulla glädjen i att vara till -- genom att förbinda ett synintryck med en viss njutningskänsla i hjärnan, eller vi förbinder ett smakintryck i munnen med en viss njutning i det mentala livet. Vi skapar en fixering och en girighet efter objektet.

Det kontemplativa är det mest praktiska. Om vi studerar de objekt som vi fastnat i kan vi snart genomskåda dem. Jag ska ta två exempel som jag mött i mitt eget liv. Det ena gäller fjällturism, det andra rockmusiken på klubbar. Många människor spenderar enorma pengar på fjällvistelser, stugor, utrustningar, energi och bränsle till bil och skotrar. För vad? För att se en vit fjälldal eller fjälltopp. En som jag mötte på en fjälltopp stod med mig och såg ut över ett fantastiskt landskap, vars skönhet jag prisade. Han sa bara enkelt att det är hans arbetsplats. Det intressanta är renbetet,

ingenting annat. Kunde jag förstå det? Efter ett tag kunde jag det. Jag avslöjade hela min egen distraktion i att göra fjällandskapet till något annat än det är. Det är bara berg, snö, mossar, vattendrag. Det är inte den sensation som jag turisten skapar.

Det andra exemplet är min son, som är musiker. Han insåg plötsligt en kväll på en stor rockscen i England att detta endast är en lokal med människor fulla av alkohol och girighet efter ljud effekter och ljuseffekter. Det är i sanning ingenting annat. Rockfantastens girighet skapar den rockvärld som hon eller han befinner sig i tillsammans med andra berusade eller drogade människor. När min son berättade detta insåg jag genast parallellen till fjällnaturen. Vår girighet och konsumism skapar bilder som inte är verkliga. De är distraktioner och skapar ofrid inom oss och fixerar oss vid en mentalt skapad förbindelse mellan synen och en perception av njutning.

Detsamma gäller sex. Visualisering av kroppar förbinds med en särskild mental njutning och en fascination skapas och vidmakthålls. Det tröttar oss och sliter isär vår själsliga harmoni, gör oss splittrade och distraherade, precis som alla andra objekt för konsumism och girighet. Det är en akt som kan genomskådas i meditationen. Vi behöver inte retirera till förbud och moraliska pekpinor, endast se på effekten inom oss. Vi låter luras oss av den förbindelse som inte är verklig eller naturlig.

Den verkliga fascinationen kommer när vi ser synen som en gåva från Gud, vars rikedom är ofattbar. Detsamma gäller hörandet och smaken och lukten och beröringens verkliga karaktär. De är levande liv som inte har någon fixering vid särskilda perceptioner.

Ännu ett vanligt exempel är rökning. Det som fick mig att sluta röka cigaretter var inte olika försök att hindra mig röka eller argumentera om det utan att studera vad som händer när jag rökte. Jag iakttog hur jag tände cigaretter, andades in röken, kände den i halsen, i lungorna, i näsan, i munnen. När jag verkligen iakttog den verkliga rökningsprocessen stod

det klart att ingenting i denna var något jag önskade. Det var en konstruktion av en distraktion som jag nu såg genom.

Alkoholhaltiga drycker är ett liknande exempel. Den som ärligt studerar smakandet av vinet eller whiskyn känner att det är smakande men inte något särskilt smakande. Om vi inte tänker ut en förbindelse mellan smaken och sensationen på tungan och en mental njutning, så finns där ingen i realtid. Berusningen som kommer har vi redan nämnt, den är och förblir endast en förvirring. Men många vindrickare hävdar att det är den goda smaken det gäller. Om de ärligt är medvetna om själva den smakande processen, märker de snart att det inte är något begärligt. Då är det naturligtvis enkelt att avstå från det och rädda hushållskassan till grönsaker och råris.

Genomgående märker vi den praktiska karaktären på meditationen. Vi går till den verkliga processen i sinnena och ser att objektet inte behöver begäras eller bli till en fixering. Vi får ett tillstånd av kontemplativt lugn och kan avnjuta varje sinnesakt såsom den är, oskyldig, följsam, naturlig. För många är fastan en bra metod att upptäcka detta. I den kristna traditionen har vi flera fastor runt året, en före jul och en före påsk. Ett av syftena är den visdom som vi vinner genom att vi ser det kontemplativa värdet i ätande och drickande.

Under många samtal med unga elever om sex håller nästan alla med om att den speciella njutningen mer liknar en feber än en god njutning. Att det skulle vara en njutning är i hög grad något vi skapar mentalt, en idé som sedan bildar grund för begäret av de visuella bilderna som sammankopplats med denna njutning. Något likande gäller njutningen i våldsfilmerna eller våldsdataspel. Även där är reaktionen vi får på våld i sig inte njutbar, men vi förvandlar den mental till något vi tror vi njuter av och så förbinder vi de visuella objekten med detta.

Friden vi erfar i det kontemplativa livet beror delvis på att vi bryter fixering vid visuella objekt och reaktioner i kroppen, sådana som ges av onani, nikotin eller alkohol. Vi bryter förbindelser som vanan har etablerat.

Det kan gå tämligen fort för en kristen kontemplativ person att genomföra dessa brytningar, medan andra kan ha mycket svårare att genomföra dem. Ju tidigare i livet vi gör dessa avståenden och genomlysningar av vanorna som grundat dessa beroenden, ju bättre liv får vi. En gammal vän som närmar sig åttioårsåldern sa till mig: om jag kapade armen och det befriade mig från denna rökning, skulle jag göra det.

Njutningen som sådan är ofta på ett alltför självklart sätt betraktad som något gott i sig. Men den som studerar reaktionerna i sin egen kropp märker snart att njutningen inte alls behöver vara önskvärd. En helt annan erfarenhet, som förstås kan kallas "högre" njutning, men som väsentligen är något annat, visar sig när vi erfar frid och lycka. Njutning genom våra sensationer och reaktioner i kroppen visar sig då vara icke önskvärda reaktioner som vi etablerat som önskvärda. Vi ser igenom detta och kan lätt avstå från dem. I en miljö som är tillrättalagd för dem -- en stor stad med gott om barer och bordeller -- är det svårare men vi kan allteftersom ordna en miljö som inte lika enkelt låter lura sig av denna falska förbindelse.

Ett enkelt sätt att se hur detta är sant och inte en uppfattning eller en åsikt är att se hur vi känner oss efter att vi ha skaffat oss njutningen. Vi är tveksamma till den, till anskaffandet av den. Vi skäms ofta över vad vi gjort. Vi önskar ofta att vi inte rökte, inte drack, inte onanerade, inte flirtade med andra, inte sa negativa saker om andra. Detta sker gång på gång. Njutningen sitter i ett sammanhang vi inte önskar. I trons liv ser vi hur komplicerat detta är och lämnar det för fridens skull. Vi märker snart hur skönt det är att inte ha dessa inslag i sin vardag.

Många sensationer vi kräver dör bort tämligen snabbt. Här är turisten bra figur att se på. Stora förväntningar på planet som snart kompliceras, delvis grusas, delvis byts i stor besvikelse när man lär känna rese målet. Det påminner om julafton när barnen med en kraftfull förväntan öppnar julklappar och strax blir besvikna eller kort förtjusta. En komplikation inställer sig eftersom begäret var starkt och inte enkelt. Sensationen inför att får julklappen eller gå runt på nya rese målet, förbyts strax till sin

motsats. Turisten bedömer i regel också om pengarna han eller hon lagt ut motsvarar den sensation han får av resan. På julafton kan också ekonomin komma in i besvikelsen på en julklapp.

Allt detta visar vad bön och meditation handlar om. Att lämna den värld i vilken hungern för sensationer är ett stadigt inslag. Att se igenom den falskskyltning för värdet i sådana sensationer. Att ifrågasätta den njutning som påstås finnas i detta komplex av förväntan och uppfyllelse. Vi inser också hur modernt församlingsliv inte så sällan försöker skapa en motsvarande sensationsvärld med den helige Ande. Man anordnar möten med friska nya strukturer för att skapa förväntningar och få andlig njutning på ett liknande sätt som turistindustrin. "Spiritual shopping" har blivit ett begrepp i vår tid.

Till det praktiska livet hör också de sociala relationerna. Här har den kristne återigen lämnat världen och han eller hon möter människor just såsom de är, ordinära varelser med samma lidanden som alla andra. Den kristne är endast intresserad av friden och ljuset i mötet med vem det vara må. Om personen man möter spelar ett socialt spel blir den kristne fort trött på samtalet och vänder sig till Gud, kanske ber för den andre, kanske endast vilar i verkligheten bortom spelet. När all spänning och spelförväntan är borta kan relationen starta på nytt och bli äkta.

Vi kan säga att alla begär skapar en kontraktion, en spänning, en återhållning. När vi låter Jesu förlåtelse vara i centrum tenderar dessa spänningar och kontraktioner upplösas. En viss klarsyn uppstår då och vi ser att ett begär och dess tillfredsställande är inte en direkt och mekanisk process utan ingår i en större ständigt växlande verklighet. Att fixera sig vid en krävande och begärande impuls är ett misstag i sig. Vi förvirras endast av föreställningen att vi bör följa begärens impulser. Så snart vi i den enkla tron praktiserar ett meditativt livssätt, framstår lusten eller girigheten som en störning av friden som finns i det ordinära inom oss.

Många tror att en fixering vid någon njutning är något man ska tala med andra om när det blir ett problem. Men när vi låter Jesu förlåtelse bli

en praktik i vardagen, försvinner det behovet. Ofta förstorar vi det genom att prata för mycket om det. När en genomlysning sker i bönen, framstår begäret för vad det är -- en distortion av det ordinära och goda livet.

Bakgrunden till denna realitet är att det vi tänker på gestaltar sig genom reaktioner i kroppen och känslolivet. När vi väljer börens tankar -- jag andas in i Dig, Herre, jag rör mig i Dig, Herre, sitter nu i Dig, Herre -- omprogrammeras våra begär och lidelser och vi återfinner en fridfull ordinär följsamhet i det vi känner i kroppen. Det blir ingen tydlig gräns mellan stunden i sittande meditation och alla andra handlingar vi gör, vi vistas i trons enkla miljö hela tiden.

13. Kärleken genom tron

Kärlek som inte störs av begär är en stor rymd i jämförelse med förälskelsens begärande kärlek, och mycket mer grundläggande än den trånga åtråns begärande form av kärlek till ett lustfyllt objekt. Många gifta par tror att den kristna enkelhetens vida och öppna syn på kärlek utan begär, skulle negativt förändra äktenskapet och samlivet. Men de blir förvånade när de märker att tron gör deras kärlek annorlunda och vidsyntare, en kärlek byggd på visdom istället för begärande krav på njutning.

Vi stöter ibland på moderna former av kristendom, anpassad till världen till den grad att man uppmanar kvinnor i församlingen att vara lockande och sexiga inför sina lustfyllda män. Uppenbarligen har man inte genomskådat den förvirring som binder oss genom begär till objekt för sinnena. Man blandar ihop det heliga värdet i varje människa med ett begränsat värde för sexuell åtrå. Men den kärlek tron ger är genomträngd av visdom där vi finner varandra oändligt värdefulla, såsom Guds barn, och inte reducerade till åtrå eller förälskad lust.

Vi ser alltså hur meditationen ger oss tillgång till Guds närvaro i våra ordinära liv, kroppens rörelser integreras i Guds närvaro och vårt liv blir enkla handlingar i denna uppmärksamhet. Därigenom blir vår relation till varandra baserad på frid och visdom snarare än begär och längtan efter olika sorters tillfredsställelse. Bönen i stillhet och i rörelse etablerar en energi av balans och kärlek till allt som finns och däri blir relationen till de nära och kära integrerad i uppmärksamheten på Gud. Detta är en helt annan värld än begärens och kraven utifrån sinnliga lustar.

Samtidigt som vissa världsliga former av kristendom upplever förvirring vad gäller sinnlig lusta, ser vi också skambelägganden som hindrar människor ytterligare att hitta den meditativa trons enkelhet. Skam är en känsla som varken hjälper oss eller behövs för något gott ändamål skull. Vi blir endast svaga av skamkänslor. Märker vi att vi lätt fastna i olika sorters begär efter sinnlig gratifikation är det bättre att objektivt se hur dessa begär distraherar oss, snarare än känna skam över att vi har dem. Alla har dem så vi behöver inte peka ut oss själva med skammen som känslomässigt verktyg. Men när vi ser hur åran till olika saker endast stör vår frid och irriterar vår förmåga att leva i visdom, kan vi släppa tendensen att ytterligare försvåra det för oss genom att odla skammens brännande emotioner inom oss.

Genom meditationen kan vi se hur dessa begär stiger upp inom oss men är överkliga i sig. Deras existens saknar grund även om de dyker upp och försöker störa oss. Jesus talar ofta om demoner. Vi städar ut en demon ut huset, men denna demon hämtar sju andra och de störtar i det rena huset för att härja i vårt inre. Poängen är att avslöja deras överklighet. Liksom spöken slutar de verka när vi inte tror på dem, inte ger dem energi eller näring från vår egen vilja. "Ske din vilja" som vi säger i bönen betyder just att inte ge girigheten och lustans spöken någon energi från vår vilja utan låta den enda verkliga viljan ske, låta allt ske "inshallah" som våra muslimska bröder och systrar säger.

Kärleken genom tron, som är något annat än världens kärlek byggd på behov och begär, kommer av sig själv när vi går tillbaka till det ordinära. Vi blir uppmärksamma på grundsakerna: vi ligger, vi går, vi sitter, vi rör kroppen, vi ser och hör, känner och luktar och smakar, vi äter och sover och sköter toabestyren, vi städar och lagar mat och tar hand om varandra. Detta är baslivet som är Guds gåva till oss. När vi grundar tron i dessa fenomen uppstår kärlek. Men inte om vi susar förbi, kanske bara ytligt medvetna om dem, för att skynda till våra behov och begär och tillfredsställelser. Så vi måste fråga oss: Varför är det inte tillräckligt att bara vara ytligt medvetna om baslivet?

Viktigare än "vad som är tillräckligt" kanske är frågorna "Vad är bättre? Vad ger oss djupare lycka?" Det kan säkert i någon mening vara "tillräckligt" att bara vara ytligt medveten om ett fenomen, men det är säkert bättre att tillämpa meditativ uppmärksamhet, ger förlåtelsen åt objektet eller handlingen som den är i realtid. Denna verklighetskvalitet som inte kan vara närvarande i ytlig medvetenhet. Den verkliga frågan är hur vi kan vara lyckliga om vi inte påminner oss om den naturliga verkligheten i fenomenet. När våra distraktioner styr oss ser vi inte vad som sker mitt framför ögonen på oss. Vi ser endast den begärda världen.

Det är vanligt att en nyligen omvänd eller återvänd till kristen tro, har en naturlig obenägenhet att vara medveten om det som sker. Det ter sig mer bekvämt och självsäkert att fortsätta med sitt invanda "jag-mig-mitt-medvetande. Att utöva bön och meditation ter sig som en ansträngande precision, ett arbete att identifiera de verkliga föremålen i våra liv. Frågan om vilket är bättre är naturligtvis diskutabelt men så snart man smakat den meditativa trons enkelhet vill man inte annat än lämna begärens distraktioner.

Den väsentliga troskvaliteten är att komma ihåg, göra livet till åminnelse av Guds verklighet, påminna sig själv om något väsentligt. Det är denna kvalitet som åsyftas när Jesus säger på skärtorsdagsnatten: Gör detta till min åminnelse, och ger sina lärjungar brödbitar och en vingägare.

Det är ett sorts erkännande av det gudomliga i tillvaron som inte syns när vi jagar runt i världen, drivna av vår girighet och våra begär efter njutning.

Trots att detta erkännande om det djupt väsentliga i tillvaron förekommer i vanlig erfarenhet, är förstås meditationen ett sätt att öka och stabilisera detta erkännande, förhindra sinnet från vinglande och vacklande i sin medvetenhet om Gud. Även om det kanske inte alltid är så bekvämt eller "naturligt" att påminna sig själv om vilken bashandling i vilken vi befinner oss, är denna bön ett enkelt sätt att leva i vardagen. Denna trosbön är tillräckligt för att fullständigt förhindra varje distraherande alternativ, som i regel innebär ett bedömande eller en strategi för någon manipulering av objektet. Trons bön öppnar istället för kärlek till allt som sker och till andra levande varelser i synnerhet.

Vi kan också säga detta så här: det är oundvikligt att medvetandet kommer att ge upphov till någon form av igenkännande för varje upplevelse ändå. Begär och behov ger oss den impulsen. Att lämna ytmedvetandet är bara ett sätt att försäkra oss om objektiv gudomlig tillvaro såsom skapat av Gud. Vi blir gudsmedvetna genom det som sker och denna form av uppmärksamhet, detta "gör det till mitt åminne".

Om du i början upplever tvivel om bönen, är det tillräckligt att notera detta inom oss som en händelse i realtid. Eftersom tvivel onekligen blir ett hinder för meditationen om vi har det i ytmedvetandet, försvinner det när vi ser det för vad det verkligen är -- en distraktion. Om du kan övervinna ditt initiala motstånd till bönen genom att märka det som uppstigande impulser av "aversion" eller "obekväm känsla" eller "ogillande" eller "tvivel", kan du vara rätt säker på att frid och lycka infinner sig.

Eftersom vägen till kärleken är att lämna ens ytliga medvetande som utgör den vanliga "världen", kommer det att se lite olika ut för varje person. Vi bör uppmärksamma det som är vanligast i ens eget inre. Vilka är de stora distraktionerna just för mig? Vad oroar mig mest? Vad upptar mest mina tankar och känslor och därmed stör min frid i Gud? Vilket distraktion jag uppmärksammar är dock mindre viktigt än det blotta faktum att jag

mediterar. Det är inte nödvändigt att försöka fånga varje fenomen i meditationens ljus, vi väljer de som är vanligast.

Om du försöker att notera varje störande fenomen, varje synd som bidrar till att trasa sönder vårt liv, kommer du troligen bli överväldigad, oförmögen att upprätthålla objektiv fridfull bön. Vi bör därför använda meditationens uppmärksamhet för att finna den ordinära livsfriden i en takt som är bekväm och konsekvent. För hela livet gäller det som vi säger i slutet av varje mässa: Gå i Herrens frid ! Gud vi tackar Dig !

När vi har den kristna friden i sikte och ber uppmärksamt på allt som uppstår inom oss, märker vi snart skillnaden på olika energier och distraktioner som kommer till oss. Vi kan skilja mellan direkt ohälsosamma synder, sådana impulser som gärna leder vidare till ohälsosamma, och sådant som kan kallas neutrala fenomen. Dessa kommer i en osorterad flod under en vanlig dag.

I fallet med direkt osunda företeelser som vrede, förargelse, avundsjuka, girighet, ogillande, oro, rädsla, tvivel, lusta, bör vi meditera dem tills de går bort. I fallet med impulser som kan utlösa osunda fenomen har vi de vanligaste: letargi, "vara less", smärtor av olika slag, njutningar, intressanta eller spännande eller skräckinjagande händelser på fil, i en bok eller i yttervärlden. En typisk sådan för mig är när folk pratar nere på gårdsplanen och min nyfikenhet tvingar mig gå ut på balkongen och försöka tjuvlyssna. Dessa distraktioner bör man meditera över tills dess sinnet tappar intresset för dem, eller tills de försvinner av sig själv.

I fallet med neutrala fenomen räcker det att meditera en stund på detta att "jag ser", "jag hör", "jag känner". Att även neutrala fenomen kan söndra vår lycka märker vi när vi sitter på tåg och slött följer allt som syns i farten och finner att vi har det riktigt tråkigt och nästan upplever meningslöshet med tillvaron. En stund i bönen är allt som krävs för att återfinna lyckan och den ordinära friden.

Ibland har vi känslomixer som är svåra att märka. De griper oss och vi blir förvirrade. I de flesta fall räcker det med att notera att "jag har en känsla" och därigenom skapa objektiv medvetenhet om något fenomen inom oss som inte är lätt att identifiera. Ibland märker vi att vi alldeles nyss hade en distraktion som nu försvunnit, men känslan finns kvar och stör oss. Det är tillräckligt att vi i meditationen endast noterar att något var där och har försvunnit. Så förhindras osäkerhet eller tvivel om det försvunna mentala objektet. Efter bibelläsning kan jag ibland ha dessa "förlorade" funderingar som inte är kvar annat än genom en viss känsla.

Känslor är komplexa levande skeenden inom oss. De innehåller i allmänhet en flyktig mental komponent men framför allt en mer varaktig fysisk effekt i kroppen. "Jag känner ju i hela kroppen att det är något fel i mitt liv!" kan någon helt korrekt uttrycka. Det är viktigt att skilja dessa två aspekter -- alltså vad det handlar om och de fysiska effekterna i kroppen -- för att tydligt se verkligheten. Den kristna tron gäller verkligheten och friden vi kan ta emot i den verkligheten.

Ångest, till exempel, finns tillfälligt i sinnet men verkar fortsätta på grund av de fysiska reaktioner som utlöses av den. Själva känslor, såsom ångest, ogillar, tycke, rädsla, oro, etc. bör noteras av namn för den korta stund som den uppstår; den fysiska aspekten av varje bör skiljas som helt enkelt "känsla" eller i vissa fall "smärta", "nöje", eller "lugn".

14. Framsteg i tron?

Kristen tro och liv i tron är inte egentligen övning i något, inte någon teknik. Men ibland måste vi tänka på tron som en livslång övning för att komma fri från syndens distraktioner och finna förlåtelsens kvalitet av frid i allt vi gör. Och ni kan notera om vi gör framsteg i det att vi verkligen vet vad som menas med orden "Går Herrens frid ! Gud vi tackar Dig !"

Men framsteg är en knepig sak. Jag glömmer aldrig en jesuitpater som sa till mig: "När du är sårad till döds, då finner du friden, inte tidigare !" I en mening är idén om framsteg vilseledande. Vart är vi på väg som ska visa sig vara framsteg? Herrens frid finns just här och nu. Försöker vi verkligen gå vidare till något annat? Vad är det du försöker uppnå?

Framsteg i fridens meditation handlar om att ge upp och släppa taget, inte bli någon väldigt from person och ta på sig nya munkliknande kläder. Känner vi oro för att vi inte "får ut" något av bönen och meditationen bör just detta bli något vi ser ske inom oss, just för vad det är. Det finns dock vissa tecken på "framsteg" som man kan leta efter som kan vara som en återförsäkring på att meditation är till glädje och nytta för oss.

Det första tecknet på framsteg i meditationen är förståelse. Att helt enkelt förstå hur din hjärna fungerar är nog att utlösa kedjereaktion genom att du börjar kunna släppa taget. Eftersom alla fenomen ständigt växlar och försvinner blir det ovärdigt att försöka klamra sig fast vid något av dem. Jesus ber oss se mot himmelriket, inte mot något jordiskt som strax är förbi. Vi får en förståelse om fåfängliga jordiska sinne vi alla har, och med den insikten förstår vi att det är en kaotisk röra. Och det är ett tecken på framsteg. Vi tror inte längre på illusionen.

Förmågan att lida oss genom till synes oundvikliga sorger och bekymmer utan att fastna alltför mycket i dess negativa känslor och utan att agera på dem - är en framgång i det kristna livet. Att avstå från sin av naturen fastklängande ambition till all sorts framgång, är ett framsteg i bönen liv. Andra liknande tecken finns -- att inte söka upp någon för hämd, att kunna bli arg men inte orsaka skada, att se sin avundsjuka för vad den r och släppa den. Förmåga att vara objektiv om de distraktioner som faktiskt förstör för oss, är otvivelaktigt framgång på vägen till friden.

Ännu större framsteg är förmågan att inte alls ge upphov till "jag gillar" eller "jag gillar inte". Då kan jag helt enkelt uppleva verkligheten som Gud ger den till mig -- då erfar jag lycka som lycka, smärta som smärta, lugn som lugn, att se något som att bara se, att höra något som att bara

höra något. Vi har alla möjlighet att uppleva verkligheten på detta sätt, och när vi gör det en allt större del av tiden vi är vakna, är det tecken på framsteg.

Harmoniska förändringar i sina åsikter, tankar och vanor är nog ändå det ultimata testet av huruvida man verkligen går framåt på den kristna fridens i Honom som är vägen, sanningen och livet. Är man fortfarande offer för hetsiga åsikter och synpunkter? Är man fortfarande bunden till negativa, förtryckande eller nedsättande tankar som förut? Är ens beroendevanor och reaktiva mönster fortfarande i full kraft? Gör vi motstånd mot livet? Ser vi till på olika sätt att vi är oroliga och ängsliga och långt från "min frid ger jag er"?

Om svaret på någon av dessa är nej, så är väl detta tecken på långsiktiga fördelar med bönen och meditationen. Naturligtvis kommer ingen av dessa förändringar över en natt. Det kan tyckas att även efter långvarig regelbunden bön och meditation, dyker samma gamla uppslitande åsikter, tankar och vanor ändå upp. Någon långsiktig förändring sker endast gradvis genom ett liv i bön och meditation. Självt har jag endast märkt förändringar genom kommentarer av min fru och mina barn !

Det jag själv erfar är att min andning, mina rörelser med kroppen och fotstegen när jag går i meditation, alla är nära Gud, att jag känner mig älskad av Honom i bönen, att jag som Alvarez de Paz uttrycker det, känner mig som någon Gud favoriserat som sitt eget älskade barn. Guds uppfattning om mig blir närvarande och sprider lycka i min kropp. Men om jag låter någon invand distraktion få grepp om mig, försvinner alltihop i en världslig förvirring. Det rena huset har fått besök av sju onda andar.

Ett annat framsteg i tron är en sorts katolsk egenhet: att vara tacksam att ha fått bli till som människa och kunnat ta del av bön och meditation. Det är verkligen något värt jubel; jubel om hur lyckliga vi är att ha denna existens, denna kropp och detta sinne. Det är inte upp till oss själva att vi

existerar. Det är inte som vi valde att bli människa, ha denna kropp, ha detta sinne.

Ändå säger en del av oss: "Jag vill hitta något mer, jag vill finna Gud, jag vill leva ett liv i bön och meditation". Det är inte som vi valde att ha denna existens. Men vi väljer uppenbarligen att söka något mer än endast denna existens. Det är inte andra människor som väljer åt oss. Vi söker och väljer detta själva. På något sätt lyckas vi, nästan av misstag, få något rätt och värdefullt ut ur livet. Vi ska, tycker jag, känna glädje över detta sökande och fira det. Hur underbart det är att ha denna underbara vilja som lär sig meditera och be och ta emot den frid som övergår allt förstån.

Naturligtvis bör vi inte att känna oss överdrivet stolta eller skadeglada men vi kan åtminstone känna oss lyckliga över detta, känna oss uppmuntrad av denna strävan efter mening i livet. Vi kan känna förtroende och uppmuntran. När du behöver uppmuntran bör du tänka så här: "Jag är inte en så väldigt hemsk person, jag försöker ändå finna mening ! Jag är inte en helt värdelös människa, för jag vill åtminstone be och meditera ! Det är en sorts välsignelse som vi har, vilken vi ska vara glada för och jubla över.

De problem vi har med våra stressbeteenden, som ju de flesta synder egentligen är, visar sig i det här perspektivet som obetydliga och små. Ungefär som om vi sa: vem orkar bry sig om de där stressiga begären när vi fått födas som människa och känner längtan efter bönen? Och tendensen att blåsa upp de små besvären till sådana syndfulla och skamfulla proportioner verkar minst sagt inåtvänt i överdrift.

Den stora tragiken är inte de små stressbeteendena utan att vi inte vaknar upp till trons klarhet. Att du ska dö utan någon klarhet i sinnet, utan någon levande närvaro av Gud, utan någon medvetenhet, dö med ett förvirrat sinne -- det är verkligt ledsamma.

Vissa människor ser faran av att leva oaktsamt, men gör ingenting åt det. De tänker, "Ja, det skulle nog vara bra om jag kunde göra lite meditation eller något andligt", men de gör det inte. Sällsynt som det är

med människor som har förståelse för livets verkliga värde, långt mer sällsynt är det med människor som faktiskt gör något åt det.

Vi kristna har välsignelser i Jesus och hans lära. Vi förstår en hel del av hans lära såsom den syns i evangelierna. Vi förstår hans bud: inte motstå det onda, inte döma, inte svära vid någon jordisk auktoritet, inget dåraktigt leverne, ingen lusta, ingen vrede, inget högmod. Vi vet det viktigaste: Han är vägen, sanningen och livet. Vi vet om en frid som endast Han ger. Vi tar allt detta för givet ibland, men kan alltid återvända till ny insikt i dem. Vi kan säga med psalm 37 i gamla översättningen: Haf hopp till HERRAN, och gör det godt är; blif i landet, och föd dig redeliga. Haf dina lust i HERRANOM; han skall gifva dig hvad ditt hjerta önskar.

Gudsmedvetenhet är inte något som någon annan kan lära dig. Bara de fem grunderna för medvetenhet är nödvändiga för dig: att andas, stå, gå, sitta och ligga i gudsmedvetande. Inte lätt att utföra men de räcker för att inte leva distraherat och omedvetet, som offer för allehanda dåraktigheter, stora och små. Framsteg syns när du alltid behöver denna vakenhet i vad som sker. Det betyder omvänt att du inte bryr dig om distraktionerna i världen. Du har lämnat världen. Ditt hjerta är vänt till himmelriket Jesus talar om: medvetenhet om Fadern.

Att vara människa är att kunna förstå denna enkla undervisning om att leva i Gud. Vi har alla möjlighet att göra undervisningen till praktik - vi kan andas, stå, gå, vi kan sitta, ligga ner -- och vi kan tänka. Vårt sinne fungerar, vår kropp fungerar, och vi har med vår vilja skapat avsikten att öva kristen tro genom bön och meditation. Vi kan läsa och vi har förtroende för många texter i Bibeln. Vi har en viss kunskap om Jesu undervisning. Detta är bra sak. Det finns många människor i världen som inte alls har så mycket. Antingen de förkastar all religiös undervisning eller bara tvivlar på det andliga livet, i vilket fall kan de inte utöva det helhjärtat. Det är en stor tragik. De kan inte ta emot orden vi nyss läste: Haf dina lust i HERRANOM; han skall gifva dig hvad ditt hjerta önskar.

Även om en del intellektuellt kan anse att det andliga och religiösa kan vara bra för människor, hindrar deras tvivel dem från att praktisera bön. För den kristen är det lyckligare ordnat. Hon eller han kan säga: jag är här, jag är där vi alla bör vara, jag är där vi alla vill vara. Jag är på en plats där många människor tyvärr aldrig kommer att få chansen att vara. Jag anser och känner att detta är en mycket lycklig omständighet, lova Herren !

15. Helighet i praktiken

För anställda i kyrkor betyder kyrkoårets kalender en reglering av arbetet. För många andra kristna är detta relativt betydelselöst. Det blir pingst, det blir advent, jul, påsk -- arbetslivet anpassar sig och de olika skolloven formar vårt år. Vissa kyrkliga tycker att vissa helger, kanske påskveckan, är lite mer högtidlig. Andra tänder adventsljusen med en viss fridfull glädje, momentant upplevd.

Men det finns ett annat sätt att förstå bönen liv: som ett sätt att fira en frid bortom tid och rum men praktiserad i tid och rum. Vår fot-meditation, där vi sätter ner vänster-höger-vänster-höger i Gud och sittande meditation, där vi låter inandning-utandning ske i Gud -- är faktiskt heliga fester, varje gång vi gör det. Bönen blir en hyllning till detta speciella tillfälle att vara i Gud. Detta är helighet i praktiken, inte ett attribut vi ger åt döda människor eller vissa personer vi anser vara speciella.

Vi talar ofta om evolutionen och att leva kontemplativt kan vi säga är fullbordandet av all evolution som ledde fram till människan. Det är knappast mer fullbordat att som i filmfantasin "Lucy" öka sin kontroll över elektriciteten. Vi kan tänka på evolutionen som en rörelse i materia och organismer från mörker till ljus. Det är en kosmisk process för att rena våra sinnen från det vi kalla synd och olycka. Det är den kontemplativa

handlingen som ger oss lycka i Herren. Utan renhet i sinnet det finns ingen lycka; denna bönehandling när vi går, sitter, ligger och står och andas i medvetande om Fadern, är det som öppnar oss för sann lycka -- "min frid ger jag er". Detta bör vara något som vi glädjas åt, något vi firar som helg, som helighet i praktiken.

På kurser märker jag att kristna ofta inte kan tänka sig att meditera vid alla tillfällen. Det är som att ibland måste vi få ledigt från trons frid ! Att tvivla på att bönen och livet egentligen är detsamma, blir något vi bör vara uppmärksamma på som en klar distraktion. Den är bara ytterligare ett skäl för oss att ägna oss mer kontinuerligt åt bönen och meditation.

Någon frågade idag om jag gjorde något speciellt på min lediga tid som pensionär. Jag skämtade: "ber och mediterar mer." Det är sant. Pension eller ledighet är en chans för oss att leva mer intensivt. Vi "drar oss inte tillbaka" utan tvärtom kommer närmare Gud. Pensionen eller sjukledigheten är en tid då koncentration och visdom bör fylla varje minut.

Många tror att semester ska vara passiv vila. Men den goda ansträngningen att be och meditera gör dagen helig. Det är större än varje form av passiv vila. Det är som att veta att bakom alla moln finns solen och jag behöver endast vara uppmärksam för att ta emot dess varma strålar, hur än vädret ter sig.

Varje steg vi tar är som att erbjuda en blomma till Gud. Vi kan säga som i mässan: "Detta steg givet till mig av Dig, Herre" för varje steg vi långsamt och fridfullt tar i fot-meditationen. Jesu själv sa att vår bön är som att gå in på vår kammare och vara med Fadern. Vi gör detta i allt vi gör. Denna bön är de högsta formen av erbjudande till Gud vi kan ge. En påkostnad liturgi är inte bättre, en tre timmar lång procession är inte heller bättre. Mitt steg, min andning är en gåva till Kristus, till Hans lära, till den universella kyrkan.

Ett steg du tar i bön, tydligt medveten om höger fot, vänster fot, andning in, andning ut, är den största gåvan du kan ge till dig själv och till

hela universum. Det är att sprida det ljusa Jesu frid skapar inom oss. Detta ljus kräver inte ord och predikan, vi kan som Franciskus missionera men endast sälla med ord.

Den praktiska heligheten blir naturligt att arbeta med hinder som dyker upp i form av distraktioner. Det finns en uppsättning hinder som är viktiga för en kristen bedjare att bekanta sig med. Det är som att ta sig över en tämligen orolig flod. Vi vill ibland gärna fly från den verklighet vi har inombords till en drömstrand där säkerhet och frihet från lidande finns.

När jag besökte ett kloster i norra Indien med många tibetanska buddhister talades det rätt ofta om de så kallade "åtta världsliga vågorna", saker som distraherar de allra flesta i livet. Att vi lätt fastnar är något som många inte tar på allvar. Man förlåter och går vidare. Genom att det är världsliga saker utan någon inneboende glädje eller nytta inbillar vi oss att det är oväsentliga fenomen.

När vi kommer till den kristna enkelheten i meditationen, försöker vi lämna bakom oss det världsliga fasthållandet, göra oss av med vårt ivriga engagemang i vissa och motvilja mot andra fenomen i världen. Om vi fastnar i dessa "intressen", kommer de att kasta oss runt i vågorna, sannolikt även dränka oss med sin kraft.

De åtta världsliga vågorna är framgång och vanära, beröm och klander, vinst och förlust, njutning och lidande. När vi är kända för framgångsrika insatser, eller har hög status i samhället, är det mycket lätt att fastna och bli uppblåst och stolt över det. De flesta människor blir tidigt beroende av framgång och berömmelse, de tenderar att ständigt tänka på det i allt de företar sig. Munkar som får en akademiskt position förlorar snart fotfäster för den akademiska statusen och tänker ständigt på olika sätt att bli bättre akademiskt kända. Många är känsliga för vad som kan få dem att sjunka eller stiga i social status i sin respektive klass. De blir inte sällan förkrossade om de hamnar i ett läge utan uppenbar status eller kanske till och med vanära.

Därmed kastas de som jagar framgång på den ena efter den andra vågen. Även bönenas människor kan ge efter för sådan fara, se bara de många ledarna för meditationsrörelser i USA och Europa. De låter sina sinnen vandra in på tankar om att bli berömd lärare eller framgångsrik böneledare i den världsliga sfären.

Det är faktiskt så, som Bibeln säger om vår fågänga, att när vi får minsta beröm, fastnar vi mycket lätt i ett beroende av aktning och respekt från andra. Vi kastas sedan omkull när vi får minsta okillande. På ett zen-center jag bodde på en tid, blev vissa meditatörer arga och envisa när de kritiserats av roshin, vägrade att lyssna till goda råd. En ung man skulle till och med lämna meditationscentret då han gavs nybörjarövningar av roshin.

Andra fastnar ordentligt i sina världsliga prestationer, njuter självtröstandigt av de beröm som kommer från inblandning i världen. I ett sådant leverne är det inte helt lätt att fokusera sina sinnen på bönen. Känslan av att "behöva" den glädje som kommer av att vara bland dem som ger dem respekt, beundran och beröm.

Ett stort hinder för meditationen märks om man oroar sig för ägodelar eller om lustan efter nya ägodelar uppstår. Vissa kristna munkar jag mött har varit missnöjda med vissa aspekter på klosterlivet -- t ex bristen på moderna datorer. På grund av deras minnen av trevliga upplevelser när de var lekmän blir vissa munkar blir lite hemligt förälskade i livet för lekmän och detta ger upphov till begär efter vad som verkar vara ett liv av lycka i jämförelse med den svåra prylfattiga tillvaron på ett kallt och fuktigt kloster.

Vissa präster och munkar lockas av rika lekmän och börjar längta efter att lämna celibatet, med förhoppning om äktenskap eller ekonomiskt stöd när de kommer ut. På liknande sätt kommer de meditatörer som har det bra ställt i världen ofta misslyckas med att lägga in någon verklig vilja i den praktiska heligheten. Så stark är denna hindrande "våg". Som Jesus

berättar i sin liknelsen om att samla i sina lador, visar sig detta vara en tragisk dårskap.

De som är ängsliga om sina lador och framtiden, tänker kanske att vid en viss nivå av välstånd är de säkrade och att deras rikedom kommer att skydda dem från faror. Ofta hindrar denna inställning människor från att ens delta i en meditationskurs eller en kurs i den kontemplativa bönen. De kan kanske inte se de hinder som väntar även rika människor när man lever endast i ytmedvetandet.

Något liknande gäller för lycka -- när vi är glada och bekväma i vår roll och plats i livet, blir vi otroligt lätt självbelåtna. När vår grundning i den kristna bönen i praktiken blir svår och vi inte är medvetna om hindret, kommer vi med stor säkerhet att bli uttråkade och missnöjda med bönelivet. Vi söker vidare någon annanstans.

Dessa hindrande och distraherande "vågor" kastar oss hit och dit på livets bölja. Vi klamrar oss fast vid det goda och försöker jaga bort det dåliga och obehagliga. Så länge detta pågår kommer sinnet att kastas omkring och förstår aldrig Jesu ord om att "min frid ger jag er". Det blir meningslöst. Vi kanske rabblar långa böner vid besök i kyrkan, men vi når aldrig fridens och lyckans *hic et nunc et in saecula saeculorum* -- det som här och nu varar i evighet.

Stora hinder innebär också lättjan och slöheten. De beror av en sorts inre stark ovillighet att sträva mot ens den minsta svårighet. Ibland kan man tycka att vårt moderna teknologiska samhälle producerar ungdomar som särskilt mycket är angripna av denna sjukdom, denna sorts bortskämdhet. Men när jag läser kyrkofäderna och ökenfäderna ser jag att samma problem verkar finnas kontinuerligt. Människor i gemen har en stor mun, ett stort begär efter sömn och meditatörer i alla tider kommer nog att fortsätta tänka mycket på äta, sova och slappa runt. Dagens uttryck "chilla" och "hänga" verkar beskriva detta viloläge.

Men liv och död är allvarliga saker. Vår frälsning kommer att visa sig det enda stora viktiga med de vakna timmarna varje dag. När vi först börjar bedriva intensiv bön vid alla tidpunkter, kommer det sannolikt att bli mycket svårt för oss. Men det är värt det. Man behöver inte följa klostrens schema, utan göra så gott det går. Man behöver inte begränsa sin sömn till endast fyra timmar varje natt, men heller inte sova hela dagen. Man behöver inte bo i en enkel cell utan mattor, men heller inte fylla sin bostad med grejor som ska fylla allsköns behov. En kristen lever bland människor och lever ungefär som dem, men ber ständigt och mediterar sig genom de vakna timmarna och får en lycka och glädje som endast Guds barn får.

Om vi verkligen vill bli fria från våra egna passioner och lidelser, våra egna skapade lidanden, måste vi släppa fasthållningen till fenomen, sociala roller och föremål, släppa idén om överdriven komfort, lyx och njutning. Så som Jesus och apostlarna bör vi lämna världens synsätt och se det som en bra sak att uthärda det svåra i bönen och meditationens enformiga liv. Det är enformigt därför att lyckan och nåden söker sig till denna enkla rena form.

Den praktiska heligheten i bönen gör att vi inte behöver försöka undvika svårigheter eller obehagliga situationer. Författaren Henry James brukade säga att halva ens dag går åt att undvika pinsamma möten på stan. Kanske var detta ett skäl till att han flyttade från London till Rye? Men vi som lever den kristna bönen liv kan orädda gå ut på stan, för varje möte använder vi till meditationens väl och spelar inga sociala roller.

Ge efter för lättja är för många ett mentalt hinder. Någon form av disciplin kan behövas där, t ex att gå upp tidigare på morgonen, ta en frisk utomhuspromenad först av allt på dagen. I buddhistisk litteratur varnas för lättja, som liknas vid en krokodil som kommer att äta upp oss inifrån.

Överallt omkring oss, oavsett var i världen vi kan vara, konfronteras vi ständigt med trevliga och otrevliga stimuli. Öga, öra, näsa, mun är alla bombarderade med sinnesintryck. Återigen är turistfiguren användbar. Om vi leker turister i livet kommer dessa stimuli snart att äga oss. Vi utvecklar ett

beroende av dem. På grund av detta beroende och de kemiska reaktioner som intrycken producerar i hjärnan, är vi som kroniskt berusade människor. En katolsk lärare vid Boston University, Peter Kreeft, föreslog i ett föredrag att alla lärare inom religionsämnet ska testas med blodprov för att se hur hög testosteronhalten var. Han menade att många män idag går med för höga halter av erotiskt framkallade substanser i blodet, t ex genom pornografi. Därmed kan de inte förnuftigt undervisa om andliga ting !!

Den oförmåga att tänka klart och uppleva en förhöjd sinnlighet, som kännetecknar en berusad, kan tyckas angenäm, det är som att snurra långsamt på en karusell. Men sanningen är att vi obönhörligt dras ner i en sorts eländig undergång. Som i en kraftfull bubbelpool, ju mer vi studsar runt, desto svårare är det att komma ur den onda cirkeln av missbruk av sinnligheten. Varför klassisk visdom varnar för detta är inte för att vi ska känna skam, utan för att se faran för en veritabel förstörelse av vårt liv.

Den kristna kontemplerationen är en väg att genom ständig närvaro i det som sker här och nu och ivrig strävan efter renhetens skönhet och oskuld, kunna ta emot den frid Jesus talar om, den glädje som psalmerna ofta beskriver och som de tidiga kristna åtnjöt i hög grad. Det är lätt att se hur den sexuella lusten effektivt dödar denna renhetens skönhet och oskuld. Utan tvekan är nämligen denna form av girighet mest beroendeframkallande av alla former av sensualitet i den moderna mänskliga tillvaron.

För många både män och kvinnor är blotta tanken på sexuell tillfredsställelse nog att köra in i en tunnel med en form av tillfällig sinnessjukdom. Som en haj som luktar blod i vattnet, kommer faktiskt en vuxen man eller kvinna som fångats i käftarna på den sexuella lusthajen att gå in i en frenesi, stödd av den ordentlig dos adrenalin, och bli oförmögen att finna sinnesro tills lusten är mättad på något sätt. Sexuell lust är som en hungrig haj eftersom den fångar en i sitt grepp och släpper inte taget. När en filmregissör från Danmark skulle minnas den svenske filmregissören Ingmar Bergman, tänkte han endast på Bergman som en masturberande

gammal kåt man på en lite ensam ö nära Gotland. Han association gick ständigt till denna bild av att vara helt i hajens gap.

Längtan efter mat och andra sensuella stimulanser kan förvirra de flesta vanliga människor. Det går dock över. Men för den som blir beroende av sexuell tillfredsställelse, finns det ofta inget alternativ till att slukas av begäret och bli en blodtörstig haj under den lugna ytan. Mycket har skrivits om hur sex blir ett skadligt beroende och hur man måste söka sig till AA-grupper för sexoholics förr eller senare. Gammal kristen visdom har alltid varnat för denna lusta och föreskrivit den mest effektiva medicinen: bönen och meditationen på daglig basis.

Dessa hinder vi sett på utgör en verklig fara som bara kan övervinnas genom att hålla i minne av de tre aspekterna av börens uppmärksamhet från ögonblick till ögonblick. Denna meditativa erfarenhet stöds med en djup önskan: att verkligen se de objektiva stimuli för synen, hörseln, lukten, smaken, känseln och tänkandet. Den enkla behagliga känslan som uppstår i kontakt med sådana stimuli, leder till viljan att leva så och ger oss känslan av attraktion som kommer från livets händelser i denna uppmärksamhet.

Vi måste vara medvetna om hindren och uppmärksamma på deras existens, om vi ska nå fridens mål. Talet om djävlar som t ex Lars Levi Laestadius använde är fullt motiverat med tanke på vad dessa distraktioner kan ställa till med. När vi har nått oskuldens frid, kommer vi att bli relativt fria från alla dessa faror.

Den praktiska heligheten handlar om denna färd över den oroliga floden med dess hindrande vågor. Det är genom att direkt förstå och ta bort kraften i dessa vågor, se igenom dem och avslöja deras sätt att förvirra oss, som vi blir fria från lidande. Liknelsen om tärnorna med oljelamporna tänker jag ofta på: det gäller att ha sin lampa tänd och med ett rejält lager olja till den. Man ska aldrig bli nedslagen av mörkret i dessa faror. Faller du så ställer du dig upp igen, säker som en soldat, alltid redo för strid med kärlekens ljus och kraft.

Jesu undervisning är inte bara en doktrin om Gud utan tänkt att hjälpa oss att bli sanna fridsälskare såsom Guds barn. Att se faran i världens ofrid, i världens bedrägeri med sig själv och andra, faran i att bli gammal i detta olyckliga liv, bli sjuk och döende och gå förlorad i denna livslögn, är märket för en sann Jesusföljare. Evangeliernas undervisning ges i syfte att hjälpa oss se farorna med det oäkta livet i världen.

16. Ge oss det dagliga brödet !

Vi ber i Fadern vår, som ju kallas Herrens bön, att Fadern må ge oss ett daligt bröd. Jag tänker alltid på det andliga brödet här. Att leva av bön, samtidigt som vi äter, rör oss, vilar och sover. Visst är denna bönekvalitet det mest väsentliga, eftersom endast genom meditation kommer vi att kunna se verkligheten som den är. Detta är det dagliga brödet vi ber om.

Vi måste dock också vara utrustade i distraktionernas mörker, som Paulus säger: "Natten är framskriden, och dagen är nära. Låtom oss därför avlägga mörkrets gärningar och ikläda oss ljusets vapenrustning. (Rom. 13:12) -- för att kunna ta itu med de många distraktioner, omkastningar och situationer som inte är direkt relaterade till bönen. I vårt dagliga liv rullar ständigt utmaningar in. Vi måste möta dem på det kristna sättet: inte motstånd det onda, inte döma, inte bedra.

Att göra en situation levande med Jesu frid, att skapa harmoni med vår miljö, att göra vad vi kan för vår fysiska hälsa -- är några naturliga aktiviteter som en följd av bönen och meditationen. Om vi inte kan hantera de många daliga aspekterna av livet och nå en viss praktisk skicklighet för Jesu frids förverkligande, kommer vår grundläggande bönepraxis -- att sitta, att stå, att ligga, att promenera, att andas i Gud -- inte att bära frukt. Detta att bära frukt är centralt i det bibliska livet, tänk på Hesekiels ord: "Och vid strömmen, på dess båda stränder, ska allahanda fruktträd växa

upp, vilkas löv inte ska vissna, och vilkas frukt inte skall ta slut, utan var månad ska träden bära ny frukt, ty deras vatten kommer från helgedomen. Och deras frukter ska tjäna till föda och deras löv till läkedom." (Hes. 47:12) Upp. 22:2

Precis som ett fruktträd som behöver stöd och vård för att växa till mognad. När vi förstår hur vi införlivar Jesu frid i alla aspekter av livet, kommer vår bön att utvecklas smidigt, relativt skyddad från externa avbrott. Också viktigt är att allehanda fruktträd växer upp -- vi är alla olika, har olika gåvor, bidrar på olika sätt. Frukterna tjänar till föda -- andlig föda. Vi kan tänka god energi till alla livssituationer. Deras löv tjänar till läkedom -- för vi har dessa åtta vågor av lidelser inom oss och vi behöver dagligen läkas.

Många kristna skuttar gärna över det som det dagliga brödet behöver läka inom oss, varje dag på nytt. Man kan tolka Jesu uppståndelse så att vi redan tar del av detta uppståndelsens ljus och inte behöver ägna en minut åt hinder eller mörker inom oss. Det är härligt att lyssna på sådana förkunnelser om "redan färdigt" och de är sanna. Men de flesta av oss har spår av den gamle Adam i oss, något som Rosenius ofta talade om. Vi behöver det dagliga brödet i form av uppmärksamhet på bönen. Att bönen upplöser de mörka hindren är alldeles uppenbart för en som ägnar en stund åt uppmärksamhet på hur vi i Guds närvaro sitter, går, står och andas.

När Guds närvaro uppmärksammas tycks inte de gamla spåren uppstå inom oss. När du är aktiv i bönen tycks inte skuggorna uppstå och redan uppkomna distraktioner överges. Det finns störningar i meditationen som bör överges så fort vi ser dem. En del distraktioner borde ha belagts med besöksförbud ! Men de dyker upp.

De flesta av oss förstår inte vilka inre fenomen är lämpliga att ge uppmärksamhet och vilka saker är olämpliga för det. Eftersom det är så, kan meditationen ibland göra oss förvirrade. Enklaste sättet att komma ur denna förvirring är att följa råder i 1 Petrusbrevet 5: "Så ödmjuket eder nu under Guds mäktiga hand, på det han eder upphöjer i sinom tid. 7 Alla edra omsorg kaster på honom; ty han hafver omsorg om eder. 8 Varer

nyktre, och vaker; ty edar fiende, djefvulen, går omkring såsom ett rytande lejon, och söker hvem han uppsluka må."

Att vara "nyktre, och vaker" är just det dagliga brödet i form av bön och meditation. Det är medicinen mot tankarnas vandring i förflutna besvikelser, det kanske vanligaste spåret. En gammal man jag ofta möter går mer eller mindre alltid omkring i ruelle över det förflutna. Listan på misstag han gjort uppdateras varje dag. Han blir glad över våra besök för det bryter in och ger honom lite här och nu, särskilt när vi har med våra små roliga hundar. Men detta gäller oss alla. Var jag i det förflutna? Var jag inte i det förflutna? Vad var jag i det förflutna? Hur var jag i det förflutna? Vad borde jag blivit i det förflutna? Skall jag vara i framtiden? Skall jag inte vara i framtiden? Vad ska jag ha i framtiden? Hur ska jag vara i framtiden? Oändliga fåfängligheter som hindrar oss från att ta emot Jesu frid.

De som tror att bön och meditation har med filosofi eller psykologi att göra kan lätt få för sig olika sofistikerade föreställningar. Uppfattningen att "jaget existerar för mig" uppstår väl spontant i oss alla som något sant och etablerat. Eller så har vi läst lite buddhism och tänker "inget själv existerar för mig" och nu verkar det sant och etablerat. Andra kan tänka: "Det är mitt verkliga Själv som talar och känner och upplever resultatet av bra och dåliga insatser i livet; men detta Själv är permanent, evigt, oföränderligt." Problemet med alla dessa insikter är att de inte bidrar till klarhet i den frid Jesus vill ge oss. Istället blir varje påstående samtidigt ett tvivel på sig själv, genom att vi påstår det. Spekulative uppfattningar är intressanta och ibland mycket roande. Men i jämförelse med enkel uppmärksamhet på att vi sitter, andas, står upp, promenerar, framstår det som ett snår av åsikter, en öken av fruktlösa vyer, jag ibland en förvridning av det naturliga fridfulla livet.

Jag hade en gång en teolog och professor på en meditationskurs. Han var ett hav av åsikter, han vacklade under bördan av dessa av åsikter, hans intellekt var en verklig boja runt halsen. Fjättrade av intellektuella och akademiska bojor kunde han inte låta sig befrias från födsel, åldrande och död, från synd och sorg, klagan, smärta och förtvivlan. Jesu frid var inte att

tala om. Jag såg honom senare bli någon sorts administrativ chef för ett meditationscentrum i Dalarna.

Detta får oss lätt att inse hur viktigt borttagandet är, det borttagande som vi ofta ber om i mässan: "qui tollis peccata mundi". Den frid Jesus ger är samtidigt ett borttagande av våra distraktioner. Friden tar bort både den intellektuella och den sensuella girigheten. När vi har uppmärksamhet överger vi dem, vi låter enkelheten i Guds närvaro ta bort den och förinta den. Likaså tar uppmärksamheten bort tankar färgade av illvilja, som verkar trivas i intellektuella miljöer.

Gudsmedvetenhet har en upplysande verkan, ungefär som en sol in i skuggiga platser. Den stöds av meditativ avskildhet, lidelsefrihet både från sensuella och intellektuella spöken. Det sker ett fridfullt upphörande i bönen, ett mognande in i att avstå från världens orosvågor, inklusive de religiösa och kyrkliga aktiviteterna. Vi utvecklar i någon mån en kapacitet att se tillstånd för vad de är och inte agera på dem. Detta ger en sorts energi som liknar koncentration, men inte vilken sådan som helst. En lärare försökte förklara koncentration inom zenbuddhism som detsamma vi sysslar med på en svår tenta på universitetet. Dålig jämförelse. Där har vi en oro och ibland en ångest inför uppgiften. I meditationen tar vi vår tillflykt till den frid Gud ger och avstår från spänning och iver.

Kärnan i Jesu undervisning är att se saker tydligt som de är för oss i jordetillvaron. Han lärde oss att titta på den verklighet som presenterar sig för oss i varje ögonblick och se det klart för vad det är -- ofta ett jagande efter vind. Han lärde oss att se bristen på tro och därigenom finna sanningen för oss själva, snarare än att bara acceptera hans läror som en dogm, teori, eller tro. Han är det nya vinet som inte låter sig paketeras med gamla vinsäckar, de gamla traditionerna.

Han lärde inte ut dogmer utan en enda praktisk metod -- älska Gud och vår nästa som oss själva -- genom vilken vi alla som hans elever kan förstå saker som de är, få kraften att avvisa alla tempelregler kyrkliga

dogmer och auktoriserade sedevänjor, se all filosofisk spekulation som i stort sett värdelös förströelse.

Så, om vi vill förstå vad det är att leva i kristen enkelhet måste vi börja se saker som de är genom meditation och bön. Detta rensar upp i våra blinda passioner och lidelser. Vi släpper de saker som vi håller fast vid så frenetiskt, släpper de relationer och aktiviteter vi finner så nyttiga och tillfredsställande och som alla är så tryggt kontrollerbara. Jag hörde nyss en kyrkoherdefru i London beskriva det fyrtiotal aktiviteter som församlingen hektiskt tog sig igenom varje år enligt planeringen. Hennes nästan desperata leende intygade hur tillfredsställande allt detta var. I förbifarten nämndes makens hjärtinfarkt.

Det var nog inte Jesu avsikt att hans elever skulle komma att bygga upp en kyrkolära och lära sig allt i den. Det finns en berömd indisk historia om Sidharta Gautama. Han plockade upp en handfull löv och frågade munkarna om det fanns fler blad i handen eller fler i skogen. Han sade att bladen i skogen var som alla de saker som innehölls i äkta visdom. Bladen i handen var det en människa kan lära in. Jesus pekade på blommor och fåglar och undrar om någon enda människa kunde skapa lika sköna och fria varelser med allt vårt kunnande och vetande.

Kunskap kan säkerligen hjälpa till men inte ensam leda till verklig fred, lycka och frihet från lidande. Numera är det vanligt att läsa om nya och spännande upptäckter från forskarvärlden och löftet om framtida avancemang utifrån denna kunskap. Filmer som Robocop och Lucy implicerar möjligheten till en superevolution om vi får forska vidare. Den antagna nyttan av vår forskning ter sig hoppfull, det måste vi medge. Men människosläktet som helhet verkar inte vara lyckligare.

När vi märker hur folk i allmänhet, och försvarspolitiker i synnerhet, använder sig av denna kunskap och varför den värderas så högt, verkar det inte finnas någon större aktuellt syfte än ansamling av vapen och materiell vinning. Det sker i regel på bekostnad av andra varelser i nöd och fattigdom. Människors sinnesfrid verkar inte prioriteras.

Om vi tittar på de människor som sägs gynnas mest av vetenskapliga framsteg, finner vi nog att de inte är mer nöjda med livet än människor som lever i relativ fattigdom utan utan tillgång till de tekniska framstegen. Även om vi måste medge att tekniken har fört en stor delaktighet för den mänskliga rasen, är det inte alls säkert att mänskligheten kommer att använda denna teknologi till faktisk nytta och välstånd för alla. Enbart kunskap och politik verkar inte kunna ge lycka eller frid.

Vad ger frid? Endast visdom och den nåd Gud ger oss. Om vi med sådan visdom använder kunskaperna till verkligt nyttiga saker kan vi åstadkomma en givande framtid. Den viktigaste delen av visdomen är då att uppnå det som gör att vi kan bli fri från lidande, oro och kärleksbristen. Vissa enkla reflektioner vänder bort sinnet från distraktionen. Värdet av mänsklig existens -- att vi fick livet -- är en sådan. Att vi när som helst kan råka ut för något som gör att vår existens här är över, är en annan. Att vara medveten om döden. Att allt tar slut, alla processer dyker, upp, pågår en tid och försvinner -- också en grundläggande reflektion som förbereder oss.

Vi behöver begrunda det sällsynta och dyrbara att vakna upp levande på morgonen. Maya Angelou skildrar sin barndom och sin farmor, som varje morgon ropar till Gud i tacksamhet att livet inte avslutades i sängen, som då blivit en grav. Mänsklig existens är något förvånande varje dag och vår enda adekvata respons är djup tacksamhet. Frihet att andas och göra något under en dag är extremt gynnsamma förhållanden. Inser vi detta till fullo kan vi faktiskt börja gråta av tacksamhet !

Livet rusar förbi som ett vattenfall, tänkte jag en gång vid Laforsen i Hälsingland. Att få leva en dag till innan allt är förbi -- en glädje som kan förvandla oss inifrån. Varje sådan reflektion siktar till tacksamhet och frid inom oss.

När vi talar om, som Jesus säger, att "se och höra" handlar det om att reflektera specifikt om lidande och lycka och hur vi kan ta emot frid och finna lycka. Intellectuella brukar rysa när lycka kommer på tal. Man vill ha privat frihet att välja olycka om man så önskar, inte lyssna på lyckoprädet.

Men vaknar någon enda människa upp och tänker: Idag ska jag försöka vara så olycklig som någonsin går !!

Kristen tro fokuserar på byggstenarna i erfarenhetens verklighet. Bilden av Petrus som börjar sjunka i vattnet då han börjar tvivla är lärorik. De handlar om vår tro. Lidandet bygger på vår misstro i livet, vårt missförstånd av vad som är viktigt och inte. Vi övar den enkla meditationen för att förstå vilken typ av erfarenhetsbaserad verklighet vi har. Vad är det faktiskt som oroar oss, gör oss nere?

17. Fridens empirism

Man brukar ibland kontrastera den kristna realismen med den mer abstrakta och metafysiska grekiska kulturen. Men den kristna kulturen blev med tiden en mosaik med många grekiska inslag. När vi lyssnar till Jesu egen undervisning blir det hela mer empiriskt. När vi konfronteras med vår egen erfarenhet från ögonblick till ögonblick i meditationen, förstår vi snart skillnaden mellan verksamheter i livet som är användbara och verksamheter som är värdelösa.

Målet blir därmed att med bönen hjälp kunna ge upp alla eventuella vanor som är en orsak till lidande och synd. Det är ingen idé att syssla med flykt från lidandet. Nästan lika dåligt är att försöka jaga bort det. Sådant leder i regel bara till mer stress och lidande. Enklast är att i nykter bön och meditation se våra upplevelser som de är. I den meningen är kristendomen en frälsande empirism.

För vi måste erkänna att om vi kunde se tydligt vad som genuint är till vår fördel och vad som är till vår nackdel som mänsklighet, skulle vi aldrig medvetet delta i någon aktivitet som skulle leda till vår nackdel. Det är som

en sjukdom vi har dragit på oss att vi ändå, trots alla våra intellektuella kunskaper, finner oss attraherade mer än någonsin av aktiviteter, uttalanden och tankesätt som förstör vår tillvaro genom mer och mer stress, missnöje, desperation.

Intellektuell förståelse och religiös aktivitet kan därför aldrig vara tillräckligt för att befria någon från lidande. För andlig entusiasm är religiös aktivitet bra, för samhälle och sammanhållning likaså. För spännande andliga resor i texter och teologier dessutom. Men befriar det? Se på Israels folk. De blev inte fria av sin mosaiska religion. För att bli verkligt fri från lidande, måste vi komma att se klart och empiriskt utifrån egen erfarenhet, vilka sinnestillstånd leder till lidande och som inte gör det. Vi måste lära känna den karaktär av synd som många mentala tillstånd innebär eller leder till. Jesus botar aldrig någon från just den sjukdom personen lider av. Han säger alltid: dina synder är förlåtna. Det tillstånd av synd som orsakar lidande är det som förändras genom Honom. Bönen lär oss att observera oro, ofrid och lidande som det är. Hellre än springa ifrån det eller försöka jaga bort det, måste vi göra precis tvärtom. Vi måste välkomna våra synder för att strax göra som Petrusbrevet sa: kasta dem uppå vår Jesus.

Problemet är inte egentligen att lidande finns. Problemet är att vi inte ser det tydligt. De flesta människor är som blinda eller i ett mörkt rum. De stöter i allt, skadar sig och orsakar stort lidande och blir upprörda eftersom de inte kan se någonting. När det ljus som kommer ur Jesu frid får belysa rummet, är det inte längre fråga om att gå in i en möbel, en vägg eller en dörr. Kristen meditation är verkligen så enkel som att slå på en ljuskälla. Det är inte komplicerat, hjärtat behöver bara öppna sig.

När du ser det som sker inom oss för vad det är, kommer du att ha öppnat hjärtat för det som behöver göras av Gud för du ska kunna släppa begäret, klängandet och därmed lidandet. Detta är den första viktiga aspekten av kristen meditativ praxis. Att se sanningen som den är om en stor del av vårt lidande. Hellre än leta överallt efter kunskap som inte tjänar

något syfte, bör du fokusera på vad som verkligen är användbart. Jesus ger medicin för det vi lider av. När vi sitter och står i bön, ligger och promenerar i bön, använder andningen för bönen, kan vi släppa den invanda strävan efter det som inte är verkligt.

En person som ägnar sig åt den kristna monoteistiska friheten från lidande kommer inte att tänka så mycket på världsliga angelägenheter, kommer inte att gärna spekulera över många olika filosofiska frågor. När du verkligen önskar finna, sann frid och lycka, kommer du att tydligare se hur lidandet uppkommer. Du kommer att se hur tokigt det är att klamra sig fast vid något i världen i den felaktiga tron att det ska bringa lycka.

När jag säger "monoteistisk" frihet finns risken att någon blir för teoretiskt intresserad. Termen är en abstrakt och filosofisk term och många fastnar i tankar på om Gud är en eller En men också inkarnerad. Där finns många fällor som får oss att tappa bort oss i sökande. En viktig egenskap hos den kristna enkelheten är att det är empiriskt sant att våra distraktioner och feltänkande uppstår och smärtar oss. Det behöver inte diskuteras. Hur de upphör är också empiriskt, vi är med om det gång efter gång i bönen och meditationen. Det behöver inte behandlas abstrakt och filosofiskt.

Vi behöver inte, som buddhismen gå in i förklaringar om hur att allt som uppstår kommer från en orsak. Att beskriva de faktiska orsakerna som ger upphov till vår nuvarande situation, räddar oss inte utan leder in i fortsatta analyser. Att förstå vilka effekter som kommer från hur vi reagerar och interagerar med världen omkring oss, och vilka som inte kommer från detta, behöver vi heller inte veta. Det nuvarande tillståndet vi har räcker. Vi vänder oss till Gud i det tillståndet och med det tillståndet och säger: här är jag Herre. Jag sitter inför Dig.

Tron äger rum på ett praktiskt plan -- ett förenklat liv. Jag hör ibland konversionsberättelser där kristna plötsligt inte kan tro på kyrkans teologi och går in i islam. Men den kristna trons enkelhet har inte med kyrkans teologi att göra. Den är ett teoretisk och metafysisk diciplin. Dessa konvertiter gör alldeles rätt som söker något som fungerar andligt i deras

liv. Men Jesus är enklare än all den teologi de lämnar för en betydligt mer komplicerad islamisk värld. Det är gott att de nu ber mer regelbundet. Men Jesu enkelhet är bön hela den vakna tiden av dygnet och har en renhet som är fullkomlig. Detta såg konvertiterna förstås inte i den ytligaste kyrkliga teologin.

I bönen behöver vi inte tänka på orsakerna till vårt nuvarande tillstånd. Vi behöver endast ge dem till Honom som är själva läkaren för all synd, den som borttager världens synd. Några andra åtgärder kommer inte att behövas. Tillit och bön och meditativt liv är själva nerven i Honom som är vägen, sanningen och livet.

All vår lycka och allt vårt lidande har en empirisk orsak. Därför är meditationen en empirisk och realistisk händelse inom oss som ger oss den frid Jesus vill ge oss. Undervisningen i detta finns knappast i någon katekes. Den finns i praktiken. Vi prövar bönen och meditationen i några år och vi ser resultaten. Lycka är inte längre något drömligt och vagt. Det är konkret handling just där vi är.

Var perfekta som Gud är det, sa Jesus vid ett tillfälle. Tro är en praktisk väg att bli fri från alla lidanden och distraktioner som kan komma i framtiden. Jesu undervisning om den empiriska karaktären på synden -- det som orsakar allt lidande -- är en praktisk undervisning. Vi behöver inte analysera: vad är synd? Vad är syndens orsak? Varför orsakade detta synd? På sätt och vis är det bra att endast referera till den allegoriska berättelsen i början av Genesis, mest för att ange nivån. Vi behöver inte en analys. Vi behöver möta lidandet med bönen, besegra lidandet med bönen och leva i bönen på grund av dess skönhet och enkelhet.

Ofta när folk närmar sig kristendomen, även de som vuxit upp med den, betraktar de den som en lära. Det är bekymmersamt. De personer som Jesus helar bryr sig föga om den religiösa lära. Även en lärd som juden Nikodemus åsidosätter all lära när han smyger till Jesus om natten. Instinktivt vet han nog att lära inte leder till Jesus. Det handlar om en mer

praktisk, och samtidigt obegriplig förvandling. Den som ser detta kommer att inte längre att försöka överväga det hela från en intellektuell synvinkel.

Eftersom friden är något som kan ses och förstås i vår erfarenhet av verkligheten genom bruket av meditation, blir det tokigt att presentera Jesu lära som en teologi. Det han säger är egentligen inte användbart i religionsfilosofi eller teologin eller kyrkans katekeser. En fin predikant i Stockholm, Peter Hornung, sa en gång några raka enkla ord om den kristna börens frid och avslutade sin underbara betraktelse med att tillägga: nu ska vi höra hur detta låter i en liten krampaktig text i vår katekes ! Och så läste han upp en paragraf. Man förstod avståndet mellan liv och kateketisk formulering.

Friden tar plats i hela vår kropp och i vår ande. Därför handlar praktiken om kroppen och sinnena och vår ande. Det är där vi förverkligar den äkta stillhet som Jesus ger oss. Det är också i kroppen, sinnena och anden som distraktionerna river loss oss och kastar oss i den ena vågen efter den andra på livets flod. Vår egentliga kyrkolokal är alltså kroppen, sinnena och anden som en helhet. Det är där vi praktiserar bön och meditation. Vi kan ta med oss denna kyrkolokal till den yttre kyrkan i byn eller staden vi bor, men vi kan också nöja oss med att leva i denna verkliga inre kyrka, den som är vårt liv. Det är där meditationen och bönen äger rum i vilket fall, var vi än befinner oss.

Vi kan säga med Bonaventura ("Sept Chemins de l'eternité") att all erfarenhet av Gud är en praktisk, ja en experimentell erfarenhet av objektet. Detta objekt är förstås Guds närvaro men den går genom oss, objektet är vår andning, vår sittande vilande kropp, vår gående kropp, våra fötter, vår stående kropp. I allt vi gör under en dag finns dessa objekt som i meditationens fokus blir dörren till Guds närvaro, vars skönhet alltid är dold, osynlig, men starkt närvarande när vi inte distraherar oss med världen.

Faran med teoretisk och metafysisk analys är att den empiriska karaktären på bönen och kontemplerationen går förlorad. Därmed fångar vi

inte heller den lycka som följer med bönen. Som Juan de la Cruz säger, uppstår en stor njutning i anden när vi är med Gud (Bestigningen av berget Karmel). Bästa texten i Bibeln Juan de la Cruz finner är Höga Visan, som ju med berömd konkretion tycks skildra det erotiska livet. Men vi läser det som en skildring av den verkliga njutning som äger rum när vi lämnat världen i bönen och meditationen. Även Bernard av Clairvaux kunde läsa den texten som en utmärkt skildring av vad som äger rum i det kontemplativa livet. Det är en erfarenhetsmässig njutning, en kärlek mellan Fadern och Sonen, i vilken vi alla ingår som barn. Men ingenting av detta kan beskrivas i en katekes eller i en formell trosbekännelse av någon enda kyrka. Jag bad en gång en vän och katolsk präst att predika över detta, men han sa klokt: "Det går inte !"

Ett annat inslag av empirisk karaktär är den förvirring nattens drömmar skapar inom de flesta av oss. För oss gäller att vi inte kan kontrollera eller vara klart medvetna om vad som händer i drömmarna. Vissa kan ha lärt sig detta men för de flesta gäller det att vi förlorar oss i det som händer i drömmarna. Själv har jag alltid vaknat många gånger om nätterna och passat på att be och meditera, något som är särskilt njutbart just om nätterna i dessa sovpauser. Men så snart en dröm äger rum och jag vaknar, finns olika grader av förvirring. De flesta människor vet vad jag talar om här.

Men istället för att se detta som obehagliga avbrott i vår uppmärksamhet och vakenhet, kan vi se drömmarnas förvirring som utgångspunkt för meditationen. Vi ser empiriskt och experimentellt den stora skillnaden på en vaken, nykter och klar ande som kan sitta stilla i meditation och den relativa förvirring drömmarnas eskapader var för någon timme sedan.

Jag minns väldigt väl hur jag mediterade direkt efter att ha vaknat i en skogskoja vi använde vid skogsplantering flera somrar i rad och kunde i lugn och ro se hur anden fick vakna och bli medveten, medan det förvirrade kroppstillståndet från sömnen och drömmen gav vika och

försvann i klarhetens ljus. Morgon efter morgon hände detta och eftersom skogsplantering i dåligt väder kan tära en hel del på kroppen och psyket, var drömmarna därefter. Dessa veckor i kojan var som en skola i skillnaden mellan förvirrat drömtillstånd och andens klara njutning i Gud.

Även under de långa timmarna i fårorna på hyggena var mycket användbara för bönen skola. Att andas och röra sig i helig Ande under sådant monotont och krävande arbete, var en stor gåva frå livet till mig som gjort det möjligt att ta emot Jesu frid. Många andra kristna kan berätta om liknande erfarenheter. Liv och nåd är praktiska saker. De känns som beröringar, som omfamningar av Fadern, som Philippe de la Sainte-Trinité säger (Discours prélim., art 8).

Drömtillstånd liknar de fantasier vi har om oss själva även då vi inte sover. Vi tror saker, inbillar oss saker och de gestaltas som i dröm. Men när vi inte finner frid den vägen, eller klarhet, behöver vi lämna allt bakom oss som har denna drömkaraktär och istället nyktert stå, gå, sitta, ligga, röra oss och andas i medvetande om allt som sker inför Gud. Då öppnar sig en annan sorts frid och njutning, ett omfamnande kan äga rum, som Philippe säger.

Människor kan ibland uppleva visioner och drömmar som livsavgörande. Och det är sant att sådana fenomen kan få oss att ändra riktning i tillvaron, förhoppningsvis fram emot Gud. Men ofta leder de ingenvart och säkrare är då bönen och kontemplerationen. Det är en mer praktisk väg till den frid som övergår allt förstånd. Vi tar det vi har, kroppen, rörelserna, andningen, och vi använder det för att öppna hjärtat för den stora friden som alltid vill in där.

Ett problem med drömmar och visioner och dagdrömmar är att vi inte har en klar och stark intention till något. I drömmarna dras vi med i olika emotiva tillstånd, vrede, skräck, lusta. Men inga av dessa är medvetna intentioner och därför finns ingen stark ande i någon av dem. Bönen vi gör som vakna är däremot vald av oss, vi vill den, vi praktiserar den med fast intention. Vi ser hur kaotisk drömmen är i jämförelse, liksom även

dagdrömmar och visioner vi får ibland. De har ingen fast andlig bas just därför att de inte är tydliga intentioner. Jesus säger att vårt ja ska vara ja och vårt nej ska vara nej. Det anger den fasta intentionen som ett rättesnöre för bönen och meditationen. Så praktisk är fridens väg.

När vi tar oss an bruket av meditation och bön och samtidigt lever våra dagliga liv, kommer vi att möta svårigheter och problem - situationer som ger upphov till att vilja något annat än vara stilla i bön. Det är bra för bönen -- för just valet av kontemplativ handling istället för att följa impulser är det som bygger upp det meditativa livet. Vi kommer också ständigt att utsättas för impulser av lust eller aversioner, som i sin tur kan ge upphov till inbilskheter, fastshållningar, vanföreställningar, svartsjuka, avund.

Dessa situationer ger oss möjlighet att se syndens verklighet i termer av den verkan det har på vår sinnesfrid. Om dessa impulser inte bara uppstår, vilket är svårt att hindra, utan även följs av oss, kommer störning och ofrid att följa. Det är värdefull kunskap. Vi får genom den möjlighet att ge upp det beteende som orsakar problemet. Vi kommer närmare mottagandet av friden. Livets problem, ser vi nu, uppstår inte av en slump, av magi, eller av övernaturliga medel. Vi lär känna vår natur, den gamla adamsnaturen och finner möjligheten att öppna för Pax et Bonum, det uttryck de medeltida munkarna använde som hälsningsfras. Det är som med musik, vi lär oss rytmernas lagar som kan användas både för att skapa och ta bort lidande.

Den kristna enkelheten är dock inte en popularisering av äkta krsiten undervisning. Det säger inte att allt styrs av det mentala, ungefär som rörelsen kring Attraktionslagen gärna påstår. Men genom att Jesus alltid tar bort synd när han botar någon förstår vi att synden handlar om relationen mellan intentioner i en individ. Följer vi de impulser och intentioner som skadar oss? Ja vi gör det ibland. Det är vår sjukdom. När vi förstår det och kan välja att inte följa utan endast se impulsen dyka upp och försvinna, kan vi vara beredda till frid och stillhet i Gud.

Detta säger väl oss att vi har en viss kontroll över vårt eget öde. Den som knackar på dörren, menar Jesus, kommer att se den öppnas. I den utsträckning att vi kan välja våra handlingar i det ögonblick impuls och begär dyker upp. Vi behöver inte följa, vi kan välja att säga Jesusbönen istället. Islams fem dagliga salat är perfekta vågbrytare och vi kan ta lärdom av muslimerna -- en praxis som kommer från kristna monofysiter som fanns i Arabien vid Mohammeds tid. Vi kan genom bönen relativt fritt välja vad resultatet sannolikt kommer att bli för oss. Alla typer av mental intention har en motsvarande effekt på våra liv, precis som alla fysiska åtgärder har en motsvarande effekt på den fysiska världen.

När vi förstår sambandet mellan bönen och dess resultat -- mellan lidande och osunda begärstillstånd och å andra sidan mellan lycka och sunda fridfulla tillstånd -- är det helt naturligt att välja det kontemplativa livet framför livet i världen. Sinnesaktiviteter och tankeströmar blir inte några stora problem utan stapelvara när Gud ger oss det "dagliga brödet för dagen som kommer".

Vi vill knappast skada oss själva. Ändå gör vi det. Alla varelser, Aristoteles påpekade, söker efter det som är trevligt för organismen. Alla söker det som är fredligt, det som är lyckligt. De flesta berättelse har också en kamp mot problem och störningar för att slutligen landa i en frid eller lösning som gör att vi kan vila. "Bibeln är den klassiska dramaturgiska berättelsen" sa en regissör på DI i Stockholm när jag hade en grupp elever på studiebesök. Mot alla odds besegrar vi det onda och når en uppståndelse med Jesus Kristus.

Problemet i vardagen för de flesta är att vi inte förstår vilken typ av orsak och verkan som äger rum. Vi ser inte att det momentana valet att följa begär leder till en uppbyggnad av lust och besvikelse, fasthållning och spänning. Vi utför vissa handlingar och skapar vissa sinnestillstånd tämligen omedvetet, och vi tänker dimmigt att de kommer att leda till något fördelaktigt, någon form av njutning. Men i själva verket är dessa begär

bara till vår nackdel - vi sjunker som Petrus ner i vattnet och erfar mer lidande.

Helt enkelt på grund av vår brist på förståelse av vad tro och kristen enkelhet är för något, skapar vi tillstånd inom oss som är motsägelsefulla. Vi vill vara lyckliga, men till vår överraskning orsakar vi mer lidande. Det är onekligen ett tecken på villfarelse och okunskap. "Jag är hellre en olycklig ateist än en lycklig kristen!" sa en gång en person till mig på en flygres. Han hade missförstått allt på ett intellektuellt sätt och såg inte sin egen olyckliga situation, låst av vissa tankar.

Detta är grundläggande insikter om börens liv och villkor. På grund av okunnighet om vår synd och dess följder i våra liv hindrar vi oss själva att finna lycka i det som är här och nu, full av frid och tillfredsställelse. Som Vallegernera säger: föreningen med Gud handlar om en konkret och intim erfarenhet av närvaron. På grund av okunskap missar vi det, vi missar målet, det som ordet "synd" egentligen betyder.

18. Den kristna harmonin

Om vi hade förstått syndens och distraktionens natur inom oss, dess uppkomst, tillväxt och verkan, och försvinnande, skulle livet vara mer harmoniskt. Vi skulle inte så frenetiskt som nu sträva efter trevliga omständigheter, goda vänner, välstånd, god mat, bilar och hus, ett gott samhälle och så vidare. Vi skulle vara nöjda och tillfreds med Guds närvaro utom och inom oss själva. Vi skulle ägna oss åt det som var lämpligast i varje ögonblick för att hjälpa andra. Vi skulle sakna all önskan om att uppnå någon fördel för oss själva. Vi skulle inte sträva efter något annat i världen än det som i full harmoni presenterar sig i nuet. Vi skulle känna och

förstå att all självcentrerad strävan efter att uppnå något, kan bara bygga upp ett koncept för mig själv, en orsak endast till mer lidande och missnöje.

Detta grundläggande perspektiv är en kraftfull och korrigerande undervisning för oss. Vi anser ju i regel att utan självisk avsikt kan det knappast finnas någon lycka; utan denna avsikt kan inget gott skapas i våra liv. En elevgrupp jag hade kom fram till att Paulus stod för en etisk egoism -- den att fixa himlen åt sig själv genom att leva i Kristus.

Den enkla empiriska sanningen är dock att verkligheten är vad den är genom Skaparen, alla händelser i universum uppstår, varar en period och upphör, kommer och går, och det finns ingen händelse, inget tillstånd i världen som verkligen kan göra oss lyckliga och tillfreds. Ingenting vi skapar undgår att upplösas; ingenting vi kan bygga upp kan undvika att falla sönder, trots att vi glädjer oss djupt åt det vi skapat. Det finns inget jordiskt och världsligt som verkligen kan göra dig eller mig glad eller tillfredsställa oss. Vi måste instämma med Predikaren: "Jag tänkte: Jag har samlat större visdom än någon som före mig har härskat över Jerusalem. Jag har trängt djupt i vishet och vetande. Jag föresatte mig att förstå vad vishet och vetande är, vad dumhet och dårskap är, men jag har insett att också detta är ett jagande efter vind. Stor visdom, stor sorg. Mer kunskap, mer plåga." (1:16-18)

Om vi inte kan finna lycka och frid som vi är -- som vi verkligen är i varje gudsmedvetet nu -- och därför ger oss ut att för sig själv söka lycka i världen, kommer vi oundvikligen falla ner i distraktioner, lidanden och besvikelser när saker och ting förändras och går emot våra önskemål. När vi förstår verkligheten, kommer vi aldrig ha några andra önskemål än det himmelrike Jesus talar om. Vi kommer inte att ha några förhoppningar om att världen ska bli en lyckligare plats än den är nu -- även om den kan göras mycket bättre än nu. Vi kommer inte att drivas av några stora önskningar eftersom vi kommer att vara uppriktigt glada. Vi har tagit med oss vår sjuksäng och gått iväg i frihet.

I Johannes Uppenbarelse skildras denna värld i slutkapitlen. Det stora vatten som symboliserar lidandet är nu borta. Ett himmelskt ljus fyller tillvaron. Det finns inte längre mörker eller brist. Vi kommer där aldrig att vilja äga eller kontrollera någonting. Vi kommer aldrig att behöva hoppas eller önska något, eftersom vi på ett sant sätt är nöjda.

Men där är vi inte nu. I denna värld uppstår girighet, hat, lust och förvirring ständigt inom oss. Bönen och meditationen hjälper oss att inte ständigt skapa något nytt i vår girighet och i våra begär, som ju oundvikligen kommer att falla sönder och försvinna, och istället vara nöjda med det vi har, oavsett vad som kommer och går. Det kontemplativa livet handlar inte om att uppnå eller skapa något utifrån våra behov, det handlar om att helt enkelt förstå saker i Guds närvaro, just såsom de är när de sker.

I den kristna meditationen betraktar vi verkligheten för vad den är i denna stund. Vi sitter stilla, följer andningen i realtid, är inför Gud med det som är här. Genom att helt enkelt i Guds närvaro observera kroppens verklighet som den är, med de mentala tillstånd som just nu är för handen, öppnar vi denna stund för Faderns omfamning, som om vi kommit hem efter att ha varit förlorade i världen.

Genom bönen förändrar du faktiskt hela ditt sätt att se på livet. Som varje uppriktigt muslim vet, innebär den regelbundna bönen kärnan i deras trosliv. I den utsträckning som vår bedjande observation befriar oss från cykeln av begär, följa begärets impulser, söka, erhålla, och förlora, ändras succesivt hela ditt sätt att vara. Vi medverkar inte lika gärna till att upprepa denna cykel, detta jagande efter vind som Predikaren kallade det.

Många människor som börjar att öva den kristna meditationen tänker dock att de kommer att nå, skapa eller uppleva något speciellt. De tror felaktigt att de ska vinn något som inte kommer att falla sönder, försvinna, eller medföra missnöje, som allt annat i världen. När detta efter en period av religiös entusiasm inte sker blir de uttråkade. "Meditation ger mig ingenting !" kan de utbrista. Men allt handlar om perspektivet. Bönen och meditationen utför vi inte för att bygga upp nya upplevelser, vi är tvärtom

inställda på att släppa allt sådant upplevelsebehov. Den frid Jesus ger är av annat slag är en behaglig erfarenhet vi skaffar oss.

Kontemplationen i Guds närvaro är inte något vi äger, det är snarare något vi ger upp. Det är inte nytt och mer kognitivt innehåll, det är friheten från sådant kognitivt innehåll. Det är inte en förväntan på nya andliga upplevelser, det är ett accepterande av Faderns närvaro just här. Meditation är inte strävan, det är ett sätt att vara i fred och i harmoni med allt genom Guds närvaro.

När vi ber och är här med andningen -- magen stiger och faller, stiger och faller -- eller vi ser hur våra fötter rör sig, höger, vänster, höger, vänster, försöker vi inte skapa nya andliga upplevelser, endast acceptera verkligheten för vad den är i Guds närvaro och frid. Oavsett om vi går, står, sitter eller ligger ner, oavsett om vi har ont och värk i kroppen, oavsett om vi tänker en massa, eller har många olika känslor, påminner vi oss själva helt enkelt av den erfarenhet som just nu är vad den är. När du går, påminn dig om "gå". När du sitter, påminn dig om "sitta". När du känner smärta, påminn dig om "smärta, smärta". När du tänker, påminn dig om "tänkande". När du märker att du gillar något, påminn dig om "gilla". När du märker att du ogillar något, påminn dig om "ogilla". Se allt för vad det är i Guds närvaro. Hans sol lyser över alla hela tiden. Inte en sparv faller till marken utan att Han vet om det.

När vi helt enkelt kan se verkligheten moment för moment inför Herren, utför vi det högsta målet för vårt liv på jorden: att vara gudsmedveten. Som predikanten Zac Poonen ofta säger, är det Gudscentrerade livet väldigt annorlunda mot det självcentrerade. Vi behöver inte skapa något, vare sig plantera församlingar eller utforska Bibeln inför andra i frenetisk iver. Vi lovar Gud istället: "ske Din vilja!" Vi behöver inte ändra något genom att kraftfullt missionera i öst och väst. Vi behöver inte ändra vår kropp, den är redan som Gud vill ha den för att tala med oss. Vi behöver inte bli av med värk och smärta innan tros livet kan starta.

Vi behöver faktiskt inte bli av med de tankar som snurrar i sinnet, något som många tror idag och går på dyra konferenser för att försöka sluta tänka. Det är också självcentrering istället för gudsmedvetande. Allt vi måste göra är att helt enkelt påminna oss själva: detta är vad det är, inför Dig Herre. "Detta är rörelser med kroppen", "detta är smärta", "detta är tankar", "detta är känslor av gillande", "detta är ogillande". För varje moment under dagar skapar vi tydlig gudsmedvetenhet och utgår från fenomenet som det är i verkligheten. Detta befriar oss från distraktionernas förvirring och lidande och ger oss den kristna harmonin.

18. Lämna världens oskickeliga väsen

Som vi läser i Liturgias de las Horas som jag använder för daglig läsning: "... a la manera que el Señor nada hizo sin contar con su Padre, ya que formaba una sola cosa con él...". Herren Jesus berättar allt Han gör för sin Fader, och så gör också vi kristna då vi medvetandegör allt som sker i Fadern. Varför? För att alla objekt utan undantag kommer att bedra oss utan medvetandet i Fadern. Alla föremål för sinnena är en källa till lidande och besvär för oss om vi håller fast vid dem. När vi släpper dem strax efter vi sett dem dyka upp, kan vi nå den frid Jesus ger oss. Som Paulus säger i 2 Kor. 4 i 1703 års Bibel: "denna världenes gud hafver förblindat de otrognas sinnen, att dem icke skall lysa Evangelii ljus af Christi klarhet, hvilken Guds beläte är. Ty vi predike icke oss sjelfva, utan Jesum Christum."

Många människor är dock blir indignerade och kanske också ledsna när de hör en sådan undervisning om hur världens alla händelser och fenomen skulle svika oss när vi griper efter dem. För många är tanken på att släppa det man håller i och ivrigt klänger sig fast vid ganska mörk och skrämmande. Är inte det pessimism? Eftersom de ibland har arbetat så hårt

för att vinna något är det mycket kontraintuitivt att bara släppa iväg det. Jag minns själv hur en tårfylld stund visade mig hur svårt jag hade att släppa ett kärt torp i Ådalen, där många fridfulla somrar tillbringats. Det var som en inre kramp som överväldigade mig. Men den försvann den också.

Just en sådan krampaktig sorg visar dock sanningen i hur fast vi sätter oss i världen och hur hemskt det är att förlora platser, hus, personer, föremål. Fastsättningen leder direkt till lidande och ångest -- kanske mer innan själva förlusten sker. För att odla vårt fasthållande och underhålla föremålen för vår önskan, måste vi lägga ner en oändlig möda och för att sköta dem och skydda dem svartsjukt går åt en hel del mental ansträngning. När vi svikit i vår vakthållning det minsta, riskerar vi förlusten av något kärt. Många är de gamlingar som ser tillbaka på ett långt liv av ängslan för något materiellt som till sist går förlorat. Samtidigt grämer sig lika många för att de inte var tillsammans med sina nära och kära mer än de var. De hade ju "så mycket att stå i". Jesu berättelse om mannen som fyllde sina lador är en vass och ärlig undervisning för oss.

Faktum är att även med våra bästa ansträngningar att bevaka och samla trevliga upplevelser, måste vi oundvikligen skiljas från allt. Det finns helt enkelt ingenting vi kan kalla vårt eget -- bortsett från vår eviga otillfredsställda önskan. De människor, platser och saker vi klamrar oss fast vid är onekligen själva orsaken för all vår rädsla, vår oro, vår stress, vår klagan och förtvivlan. Medan vi är i kontakt med de vi älskar, bygger vi upp större och större fasthållanden och strävar all hårdare och hårdare för mer och mer kontakt med dem tills vi oundvikligen tvingas ge upp varandra. Detta är inte den verkliga kärleken, det är endast fasthållande. Verklig kärlek är Guds frid, något helt annat och oändligt mycket enklare.

För vissa är det denna förlust som leder dem till den kristna tron. Det kan vara en mor eller far som dör, eller något syskon eller god vän. För mig var det min pappa som dog framför mig i sjukhussängen när han var knappt 53 år gammal. Det var en undervisning rakt in i mitt hjärta. Ingenting kan hållas fast. Livets flod rinner ständigt vidare. Allt försvinner,

allt återkommer och försvinner igen. Jag fick som 21-åring ifrågasätta min tro på meningen med begäret att leva och fastklängandet vid världen. Min pappa sa strax innan han gick bort: "Tack ! Det var kul !" De enkla orden var så enkla och så obönhörliga.

Att bestämma sig för att hitta ett bättre sätt att söka lyckan leder oss till Guds frid och trons livsväg. Bönen blir den meditativa verksamhet som ensam kan ge oss det andra livet. Vissa är dock inte så lyckliga att de bestämmer sig. De dör i stor vanda och förtvivlan. Detta på grund av att de aldrig har kommit till rätta med sina fastklänganden. Det går då inte att se sanningen om sin olycka, sanningen om den verklighet de skapar. Sådana människor tycks oförmögna att avsluta sina liv i frid och harmoni.

Jesu väg är förvisso ett radikalt avsteg från hur de flesta människor lever sina liv. Det går inte att inordna Hans väg i en världslig kyrkoaktivitet eller ett trevligt församlingsliv. Det blir bara mer fasthållanden, ett religiöst bluffande. Vägen är för radikal, den kräver att vi lämnar världen när vi lever mitt i den. Det första en nykomling till den kristna meditationen inser, är ofta den stora utmaningen i att bara se saker som de är. Det verkar så avskalat, så naket. Det verkar så extremt, på grund av den djupgående förändring i perspektivet på livet i världen denna frälsning kräver.

En som aldrig har ägnat någon särskild uppmärksamhet åt sin inre hälsa kommer att behandla sinnet ungefär som en soptipp och stapla upp mer och mer sopor tills det hela börjar spilla ut i form av onda tankar, förakt för sig själv och andra, avund och girig lusta efter något som lätta på stressen och meningslösheten. Nya kristna meditatörer tvingas se för första gången vad alla begären och behoven, allt gillande och ogillande, har byggt upp inom dem. De börjar inse för första gången varför de, som Första Petrusbrevet uttrycker det i 1703 års Bibel: "...hafve vårt lefverne förslitit efter Hedningarnas vilja, då vi vandrade i lösaktighet, i begärelse, i dryckenskap, i fråsseri, i svalg, och grufveliga afgudadyrkan. Och det synes dem sällsynt vara, att I icke löpen med dem uti samma slemma, oskickeliga väsende, och försmäden..."

I vår oändliga strävan efter lycka kan vi sällan vara verkligen glada i mer än den kortaste av stunder. Lyckan i världen är ytterst momentan, kvickt borta igen. Om man är klok, kommer man säkert ta emot börens och meditationens insikt som en välsignelse och göra en ståndaktig ansträngning att utrota alla osunda tendenser i ens sinne. Som Petrusbrevet fortsätter: "Så varer nu nyktra, och vakande till att bedja. Men öfver all ting hafver ju en brinnande kärlek inbördes; ty kärleken skyler ock all öfverträdelse. Varer inbördes hvarannars herbergare, utan allt knorr."

Hur är vi då nyktra? Och vakande till att bedja? Jesus är en direkt väg, inte en indirekt. Vi kan använda livet just som vi möter det här: de fenomen vi har till hands just nu. När jag levde en tid i norra Indien och mötte en jesuitpater som praktiserade vipassana-meditation, gjorde han klart för mig att Jesus är en direkt väg. Han är den direkta vägen för frälsning och rening av syndiga varelser som vi. Han är inte den långa omväg kring kyrka, sakrament, bekännelser, närvaro under gudstjänster, försäkran och många fromma handlingar. Han är direkt.

Vad är det mest konkreta vi har när vi vaknar upp på morgonen? Kroppen och våra tillstånd. Det är dessa vi ger till Herren. Vi ägnar oss genast åt att kontempera kroppen, inte förbise den och rusa efter begär och brådskaande plikter. Vi ser tydligt vad kroppen gör, går, står, ligger, vrider sig, lyfter saker, tar på kläder, lagar frukost. Allt ser vi tydligt i medvetande om Faderns närvaro. Vi hinner därmed inte med att också vara giriga, begära det ena och det andra, vi hinner inte med att skapa lidande och brist.

Lika konkreta är våra känslor. Vi ser vilka känslor som just nu passerar. och vi är nyktra och vakande, vi ser olustkänslor passera, ångerkänslor, känslor av missnöje, längtanskänslor, förväntanskänslor, besvikelsekänslor -- vi ser dem och ger dem till Jesus. Vi blir därmed fria från att följa dem någonstans dit vi inte vill komma. Vi har känslorna som objekt för kontemplation och är fria från dem. Jesu väg är vakenhetens väg.

Detsamma gäller de tankar som far. Vi ser dem komma och gå, vi följer ingen av dem, identifierar oss inte med någon av dem och ger dem alla till Gud och blir fria från begär och missnöje. Utan tankar kan vi inte ha vare sig begär eller missnöje. Allt som uppstår inom oss får bli kontemplerat så att vi lever meditativt genom denna kontemplation.

Allt detta sker i det hus vi lever, den lägenhet eller det hotell vi för tillfället bor på. Vi behöver inte uppsöka ett kloster eller söka oss till skogen och ett eremitage där. Vi behöver inte sitta eller stå på något visst sätt, vi behöver inte klä oss på något särskilt sätt. Vi gör alla de vanliga handlingarna, vi andas in, vi andas ut. Jesu väg är direkt och gäller oss alla, vilken livsomständighet vi än har.

Detta kan vi ta så konkret vi vill. Ibland andas vi lugna långa andetag. Då känner vi det med hela kroppen. Ibland är det korta, vi kanske har ansträngt oss i promenade eller något fysiskt arbete. Då känner vi de korta. Men vi är medvetna i Gud hela tiden och låter allt bli känt av Fadern, såsom Jesus alltid gjorde. Att vara gudsmedveten är inte teorier och teologiska bekännelser, det är levande liv, just såsom vi lever dag efter dag.

Som en skicklig keramiker gör när han formar ett kärl, han gör medvetna rörelser hela tiden, gör också vi när vi rör kroppen, när vi sitter, när vi står, när vi äter, när vi betraktar något. Vi lämnar allt genom att medvetet göra allt. Den vanskeliga världen, där vi begär och har bråttom att söka njutning, försvinner nu i rörelse efter rörelse, i tillstånd efter tillstånd, i fenomen efter fenomen, allt berättat för Fadern så att Guds närvaro är det centrala.

På detta sätt är vi nyktra i kontemplation när det gäller kroppen, när det gäller känslor, när det gäller tankar och mentala tillstånd. Vare sig vi upplever något inom oss eller utanför oss, förblir vi i kontemplation av både yttre och inre fenomen. Vi förblir i meditativ uppmärksamhet i Faderns närvaro och behöver inte klamra oss fast vid någonting i världen. Att vara nyktra genom denna kontemplation gör att vi kan låta Jesus ge oss sin frid som inte är av denna världen. På detta sätt är allt som sker både

internt och externt värt att kontempera i bönen. Det är som att noga göra allting, med samma omsorg som om vi skapar liv. På sätt och vis är vi med Skaparen i denna meditativa praxis.

Den kristne förhåller sig kontemplativt till allt som sker. Börens uppmärksamhet att "det finns en kropp" är etablerat i oss i den omfattning som behövs för vaken kunskap om det empiriskt verkliga och kontinuerlig meditativ uppmärksamhet. Vi förblir i ett fridfullt oberoende av frestelser och begär och distraktioner, vi behöver inte klamra oss fast vid något i världen. Även vår sinnliga perception ser vi meditativt: när man tittar framåt för att se var vi går och titta runt omkring oss för att se vad som händer, är vi medvetna om att vi gör just detta. När vi rör armar och ben och överkropp gör vi detta tydligt för oss. Det är helt enkelt konsten att agera tydligt med Gud i hågen. När vi äter, dricker, sköter tvättning och toabestyren, agerar vi tydligt i gudsmedvetande. Inget fenomen lämnas utanför andakten, vi blir hela i att göra allt i denna trosandakt. När vi pratar, svara på någons fråga, iakttar varandras ansikten och håller tyst, agerar vi meditativt tydligt.

Att tron skulle vara så konkret förvånar många kristna. Men det är en gammal kristen kunskap som många av de katolska mystikerna vet att berätta detaljerat om. I vår tid har klostermurarna öppnat sig. Vi har som John Main uttryckte det, kloster utan murar. Världen är platsen för tron, såsom det var för Jesus. Han var medveten om allt i sin Faders närvaro.

Att vi konkretiserar vår tro i kroppen betyder inte att vi tror kroppen om något mer än den är. Som Paulus skriver: "...ändock vår utvärtes människa förgås, så varder dock den invärtes förnyad dag ifrå dag. Ty vår bedröfvelse, den dock timmelig och lätt är, föder i oss en evig och över alla måtto viktig härlighet". (2 Kor 4:16-17) Tron och meditationen föder i oss denna härlighet genom att vi släpper världen och inte behöver distraheras av dess fåfänga begär. Redan nu kontemplerar vi denna härlighet, fastän kroppen förtvinar, vissnar och dör.

När Paulus säger: "så varder dock den invärtes förnyad dag ifrå dag" ser jag det kontemplativa livets centrala roll. Förnyelse sker på ett annat sätt

än att få en ung kropp igen, det som så många kunde tänka sig som den enda verkliga förnyelsen. Våra romaner och drömmar handlar ofta om att få en ny och ung kropp. Men kontemplationen och bönen i varje rörelse vi gör, varje enskild handlingar vi gör, i frid och koncentration, det är den verkliga förnyelsen i Jesus Kristus. Han får vara med i varje rörelsen, i varje möte med andra, i varje hantering av den jordiska tillvaron, hur obetydlig den är ser ut.

Vi åminns allting vi gör inför Fadern i den stund vi gör det. Det är detta, tror jag, Paulus avser i början på det tidigaste av breven, det första till de troende i Tessaloniki: "Inför Gud, vår Fader, åminner vi utan uppehåll våra aktiviteter i vår tro..." Denna vers fick jag ofta citerad av min lärare i Indien, för den innefattar hela det kristna kontemplativa livet. När vi går och står, sitter och rör oss, äter och sover, kan vi i vår tro utan uppehåll vara medvetna om Fadern genom att åminna just de aktiviteter livet ger oss. De grekiska orden är här 'ergon', aktivitet, och 'pistis', i tron. Trons aktiviteter är inte i första hand att gå till kyrkan, fira gudstjänst, sjunga psalmer, utan alla livets aktiviteter, inklusive våra möten i Kristus. Varje steg vi tar kan ske i denna åminnelse, denna meditativa uppmärksamhet.

I nästa andetag säger Paulus att kärleken och hoppet är kvaliteterna i allt vi gör och vi får de tre smyckena: tro, hopp och kärlek. Senare kommer Paulus att starkt betona kärleken. Men här i första brevet från tidigt 50-tal ser vi att åminnelsen, att ständigt inför Fadern åminnas tron i varje handling, är det som kommer först. Så kan vårt liv vara: ständigt i varje handling åminnas Gud.

Men hur går detta till i praktiken? Går vi omkring och ropar Halleluja ! som vi ibland ser pingstvännen göra? Nej, det blir gärna mer världslig religiös aktivitet som inte ställer oss inför Fadern för verklig åminnelse av det som sker i vårt liv. När vi övar det kristna meditativa tros livet blir vårt mål helt enkelt: att vara medveten om Gud när vi känner smärta, när vi inte känner smärta, när vi är lyckliga, när vi är olyckliga, att veta sig inför Fadern

när vi ser, när vi hör. Detta låter enkelt men det fordrar vår vilja och kärlek till Guds gåvor.

Egentligen är denna praxis att göra det man på medeltiden sa som avskedsfras: Dominus vobiscum ! Gå med Gud ! I konkret form blir detta att när vi ser något, försöker vi vara gudsmedvetna i seendet, ungefär som att vi säger till oss själva "ser", när vi går "går", är vi står stilla "står stilla". En lärare i SFI berättade för mig att hon fick hela undervisningsgruppen att gå runt i salen sägandes "går, går, går" och stanna sägandes "stanna, stanna, stanna" och sedan "stå stilla, stå stilla, stå stilla". Som språkövning var det ganska bra. Men som andlig övning är det ännu bättre för vi behöver göra oss medvetna om Faderns närvaro i just det vi alltid gör.

När vi hör något lär vi känna det som hörsel, inte som signal att göra något eller söka något eller förstå något. Vi säger till oss själva "hörsel inför Dig Herre". När vi känner smärta lär vi känna detta som smärta, vi säger till oss själva "smärta inför Dig Herre", vi bara påminner oss om att det är bara smärta, inget mer, inget mindre, ingen flykt till åtgärd eller omdöme kring oss själva, positivt eller negativt. Inga prognoser eller bedömningar om det. Detta är att medvetet gå med Gud i vardagen. Vi erfare en serie tillstånd varje dag och kan utan uppehåll meditera på detta sätt i Gud.

Detta är Gud skapelse, denna vår värld, vad som ses av oss i den, är helt enkelt bara vad som ses; i vad som hörs i den, bara vad som hörs, vad som känns, är bara vad som kan kännas. Vad vi tänker är bara vad vi tänker, vad vi tror är det som kan tros. Denna enkelhet visar sig i Guds närvaro och när vi följer denna enkla meditation finner Jesu frid ett hem i vårt hjärta.

Denna enkla undervisning leder oss inte till katekeser eller kyrkor utan till varje del av vårt liv just såsom det är. I den utsträckning vi låter synden uppstå som en distraktion från Gud, i den utsträckningen kommer det att uppstå något vi saknar, något vi söker. Objekten för detta sökande varierar. Men är vi går med Gud i stund efter stund saknar vi ingenting. Himmelriket är varken "här" eller "där" eller någonting däremellan. Detta är frid och verkligen slutet på lidandet.

Denna undervisning är kanske den mest enkla men oändligt djupa som Paulus säger i Romarbrevet 11:33 (Nya Levande Bibeln (SVL)) "Vilken underbar Gud vi har! Hur stor är inte hans visdom och kunskap och rikedom! Det är helt omöjligt för oss att förstå hans beslut och metoder." Det är ganska enkelt att utöva detta kontemplativa sätt att leva men mycket svårt att förstå utan att praktisera det. Utan att se Gud i alla händelser och föremålen i denna verkligheten, su hur helt enkelt sinne och kropp uppstår och upphör i varje ögonblick, är det omöjligt att förstå innebörden av denna kristna undervisning. Gud är oändligt god i allt som sker och i allt som sker vill han ge oss sin visdom och kunskap om Sig.

Thomas Merton utbrast en gång: "God save me from myself !" När vi kan se Faderns närvaro som det mest grundläggande i verkligheten, att det verkligen inte finns några oförlåtna synder i form av självcentrering, först då kommer vi att förstå vilken underbar Gud vi har. Endast då kommer vi ger upp alla mentala distraktioner, vår partiskhet, vår distraherade identifikation med den vanskeliga världen.

Jesus lärde oss att lägga allt som sker till Fadern, så att Hans namn ärades och lovades. Men det betyder inte att gå omkring och ropa "Ära vare Fadern!" eller som muslimerna gör "Allahu wakbar!" Gud är större ! Istället såg jag genom min lärare hur det var att sammanbinda det som sker just nu med Fadern, så att jag är gudsmedveten i just det jag gör. Det är det meditativa kristna livet.

19. Gudsmedvetenheten

När Johannesevangeliet 17 låter Jesus säga: "Och detta är vägen till evigt liv - att känna dig, den ende sanne Guden..." kan vi i vår bön och meditation, ser hur detta gäller allt vi gör, inte bara vissa handlingar som

ofta accepteras som religiöst nödvändiga, såsom läsa texter eller lyssna på predikan. Det handlar, som Jesus säger, om att känna Dig, det vill säga vår allas Fader. För mig blev detta att känna Fadern i rörelser, i sinnenas aktiviteter som medvetna i Fadern, i de enkla handlingar som det är att äta, sova, andas, sköta toabetsstyren, hjälpa andra, laga mat, gå, sitta, stå och ligga.

Att göra detta är, tror jag, att ära Fadern, göra som Jesus säger sig ha gjort: "Jag har ärat dig här på jorden genom att göra allt som du har bitt mig om." Ärandet av Fadern sker i de handlingar vi utför varje dag, de sker i vårt medvetande om Fadern i dessa enkla fenomen. Vi frikopplar dessa från de värdsliga begär vi normalt har och som skadar oss och distraherar oss från ärandet av Fadern.

Vårt hopp om härligheten kan vi alltid känna, som Jesus säger: "Och nu, Far, ber jag att du ska uppenbara den härlighet som vi delade innan världen kom till." Denna härlighet ser vi fram emot men just nu ärar vi Fadern i hur vi andas, går, står, sitter och ligger. Skulle vi alltid vara medvetna på detta sätt skulle vi få en bättre värld och vi skulle följa den harmoniska vägen, göra Guds vilja som vi ber om i bönen. Men vi har problem. Vi tar miste, vi tror att begären visar vägen, medan de i själva verket alltid är återvändsgränder.

Inga problem skulle uppstå för oss om vi kunde begränsa vår erfarenhet till att enkelt och harmoniskt känna föremålen i vår erfarenhet såsom vi känner Fadern. Vi skulle då erfara dem för vad de är, inte som de är i våra begär, i vår synd. Men vi missar det målet så länge vi inte kan förstå verkligheten i Faderns kärlek till oss genom existensen.

Baserad på vår okunnighet, kan vårt vägval i livet inte undvika att ge upphov till någon form av mental störning. Det sker en felaktig identifiering och därmed en självisk partiskhet, en självcentrering. Vår religion blir också självcentrerad. Vi ärar inte Fadern som Jesus talar om utan vi ärar våra religiösa aktiviteter.

Det är denna själviska partiskhet vi kan utpeka som den barlast vi får, den tyngd vi upplever, den synd vi lider av. Detta uppstår från okunnighet, att vi inte känner Fadern i det vi gör och erfar. Om vi ser något tydligt för vad det är inför Gud, kommer det inte att vara möjligt för oss att fastna i "jag gillar" eller "jag ogillar" något. Vi får visdom att alltid göra det goda och harmoniska.

Ofta när jag talat med elever om detta med synd, har de dragit sig undan. Talar jag om tyngd och självförvållat hinder går det lättare. Synden är idag en svår punkt att förstå, men den enkla sanningen kan ses av alla som betraktar sig själv det minsta. Vi är så fast i girighet, vrede, lust, avund och förvirring, att det blir svårt att se det som sker när vi agerar utifrån dessa gifter inom oss. Vi tänker på "girighet" som en frisk framåtanda, en tävlingslust som är positiv. Vår reklam och våra media gör reklam för det. Vi tänker på "avund" som något som sporrar oss till bättre insatser. Vi märker inte den livsförsämring dessa skapar gång på gång.

Tillsammans med en annan lärare ledde jag en gång en kurs där en av kursböckerna hade titeln "Sunda synder". Den blev favoritboken på kursen ! Att synda ville elever gärna se som något positivt. Till och med masturbation och otro ville de beskriva positivt. Det visar hur ogärna vi vill se de hinder som de flesta vanliga synder verkligen innebär för vår hälsa och harmoni. Och kursen vi ledde hette just "Hälsa och Harmoni"! Under ganska långa diskussioner under kursen framgick det också snart att de flesta önskade sig leva betydligt fridfullare än de gjorde. De längtade efter en stillhet och harmoni som nästan helt saknades.

På grund av vår oförmåga att se vanliga daliga upplevelser som de verkligen är -- disharmoniska --- och se hur vi begär objekten för våra sinnen, begär något annat än det som sker, kan vi inte heller ta till oss det goda som ges i varje daglig erfarenhet. Att andas, se, höra, gå och röra sig är ljuvliga fenomen som bara uppstår och kommer till oss. Men det krävs att vi ger upp fasthållandet och se att allt som uppstår också upphör utan i

sig själv några andra inneboende positiva eller negativa egenskaper. Det sker i Faderns hand och leder till Honom, men varje fasthållande ger oss distraktion och negativitet. Detta, i sin tur, innebär oundvikligen partiskhet, begär, sökande för att få, och slutligen besvikelse och missnöje.

När vi ser något utan att vara medvetna om Gud, uppfattar vi normalt detta något som bra eller dåligt, vackert eller fult, något jag vill ha eller inte ha, baserat på djupt liggande partiskhet som har utvecklats ur vår okunnighet. Likaså när vi hör ett ljud utan att vara meditativt medvetna om Gud, känner vi igen det som antingen ett behagligt eller obehagligt ljud, rösten hos en god vän eller obehaglig fiende, melodisk eller gäll, och så vidare. När denna partiskhet uppstår, kommer det att leda till en intention hos oss. Vi är disharmoniska.

Det är så alla missbruk fungerar när vi inte är gudsmedvetna. Drogberoende troende som söker sig till bön och meditation finner i regel att sinnet går igenom alla dessa stadier, de kan se tydligt den cykel av olika aspekter på begärets erfarenhet. Ibland kommer de under bönen att vara medvetna om det fysiska eller psykiska objekt för begär --- de upplever synen, ljudet, känslan, tanken, dofter som finns i samband med missbruket. Ibland är de medvetna om trevliga eller otrevliga känslor förknippade med suget efter drogen, eller sexmissbruket. Ibland är de medvetna om avsky eller motvilja för samma sak.

Genom att vi i medvetandet om Gud kan bryta upp erfarenheter i sina delar och se varje del för vad det är --- det är inte mitt verkliga jag, det är inte mitt liv, det är inte bra, inte dåligt, bara vad det är --- kan vi bryta den onda cirkeln av missbruket i varje stund och ögonblick för sig. Så småningom programmerar vi om våra vanor så att sinnet kan vara med Gud hela tiden.

Många troende kommer aldrig till denna harmoniska nivå av att leva gudscentrerat. De blir kvar på en självcentrerad religiös nivå, och får aldrig veta vad meditativ tro är för något. Den ande de upplever är världslig med ett kyrkligt eller religiöst tillägg, en sorts färgning av begärens liv. Som

Paulus säger i början av första Tess. 2 måste vi ta emot Guds ord inte som det världsliga och religiösa bruket utan i verklighet som Guds ord, det vill säga sanningen om vad som sker. Vi kan inte fortsätta imitera världens bruk.

När vi tittar på vår erfarenhet av distraktion och synd lite mer noggrant och utvecklar denna uppmärksamhet från ögonblick till ögonblick till en tydlig gudsmedvetenhet, blir detta faktiskt odling av gudomlig visdom. Vi får en beredvillighet att se med Guds ögon, med Faderns närvaro i allt som sker. Våra preferenser försvinner. Vi erfar frihet i att stå, gå, andas, leva, möta alla händelser när de kommer. När vi ser något, är sanningen att det bara är att se; det är varken bra eller dåligt. Det finns inget världsligt fenomen som i sig är bra eller dåligt, vi behöver varken begära eller motstå det. Det är enkelt i sig och blir komplicerat på grund av vårt krävande missförstånd och våra förväntningar. Synden innebär att vi förväntar oss vissa behagliga sevärdheter, ljud, eller erfarenheter som bereder nöje eller smicker.

Världens sätt att leva med våra själviska krav ser ut på minst tre sätt: suget efter sinnlighet, begär efter att vara, och begär efter icke-vara. Som Paulus skriver i Rom 12 bör vi inte anpassa oss efter dessa världens begär utan förvandlas av gudsmedvetenhet, av uppmärksamheten som förnyar oss. Vi ser då vad som är Guds vilja: det goda, det perfekta, det kärleksfulla. Vi får istället för begär en klar nykterhet som ser allt som sker som Guds oändliga gohet.

Sugen efter sinnlighet är viljan att se, höra, lukta, smaka och känna trevliga intryck. Suget för att vara är önskan om att något ska ske (måtte något trevligt hända i morgon !!) och begär efter icke-vara är en önskan om att något otrevligt ska upphöra. Sammantaget innebär världens typiska begär att vilja skaffa oss vissa trevliga upplevelser som vi tror ska föra glädje med sig och vilja undvika eller undertrycka otrevliga upplevelser.

Suget efter sinnliga upplevelser fick kung David att falla, enligt berättelsen i GT. Hans syndafall var grövre än både Pauli och Petri, säger Hjalmar Ekström i ett brev. Men bara enligt människosätt att se. "Efter Guds

sätt är synd synd." Just navigeringen mellan det vi begär och undvika det vi avskyr är en sorts orenhet i både sinnena och sinnet. Som Ekström skriver: "Det är människans konfrontation med Jesu Kristi renhet och härlighet som utblottar människan och gör henne till den svartaste av alla. Inför detta försvinner allt tal om syndens storhet och litenhet." (Brev 9 Mars 1938)

När vårt liv präglas av gudsmedvetande i själva de handlingar vi utför när vi utför dem, kan vi förstås fråga som Kierkegaard gör på titelbladet till "Enten-eller": "Är då lidelserna själens hedningar? Och förnuftet ensamt döpt?" Men vi kan hänvisa till den enkla faktiska verklighet att våra fem sinnen med sina objekt också har det sjätte, tänkandet, viljandet, förnuftet med sina objekt. De är alla begärande sina objekt. Endast när en andlig impuls och längtan efter Jesu frid får oss att stanna, inte följa impulserna att begära objekten, kan vi se att alla sex är lidelser. Inte ens förnuftet är döpt.

De 108 kulorna som var på det radband jag fick av min lärare kunde jag tolka just som en sort matematik med utgångspunkt i de fem sinnena och sinnet. Dessa 6 ser objekt som endera är begärliga, neutrala eller motbjudande. Det blir 36 möjligheter. Dessa kan sedan förlägga sina objekt i framtiden, vilken väl är vanligast, eller i nutid eller också i det förgångna. Det gör 108 möjligheter. Radbandet påminner alltså om hedningarna i själen, lidelserna som skapar lidande varje dag i vårt liv och som leder oss till tron och meditationen.

Sinnligheten i världen får ofta god press. Grekernas lyckliga sinnlighet under en solstrålande himmel och ett blått adriatiskt hav, prisas fortfarande bland skribenter. Goethes milda och ädla sinnlighet, skinande i ett klart och genomskeinligt månljus, är fortfarande säljbart i poesi och film. Byrons gnistrande stjärnskott hyllas. Den sanna verkligheten är kanske mycket mörkare. Sinnligheten är nog till vardags en omättlig fåfänga och inbilsk stolthet som sträcker sina giriga fingrar likt en Molok efter sina objekt för begäret, för att i sina famntag förbränna, förtära och meningslöst förinta det och lämna tomhet bakom sig.

20. Kontroll och sinnesobjekt

Ett problem för oss människor är ofta att kontroll och behovet av att kontrollera är en cykel av friktion och smärta som växer på sig. Vi försöker ibland likna den vid dansarens eller fiolspelarens kontroll över sin konst, men vi lägger då inte märke till den skadliga inverkan friktionen har på oss. Lyckan och välmåendet försvinner i takt med att vi ökar kontroller över vår tillvaro. Kontrollen producerar oro som ökar allteftersom vi utövar kontrollen. Det gäller lika mycket i det andliga livet som i det världsliga. Fullständig kontroll är omöjlig men försök att kontrollera skapar ett större behov av att kontrollera eftersom frånvaron av kontrollen oftast ses som orsaken till min ökande ängslan.

Vi är alltså fångade i en kedja och ser inga andra alternativ än att springa fortare och fortare. Detta är normalt. Men vad som verkar normalt inte nödvändigtvis naturligt. Vi har gjort stress och ängslan till det normala. Vi kan se i populära teveserier hur ängslan oro och stress är närmast självklara ingredienser och vi förväntas tycka det är roligt. Det är inte naturligt. Se på blommorna och fåglarna säger Jesus. Fadern vet när en fågel faller till marken. Vi behöver inte denna oro eller ängslan. Detta pekar på en annan verklighet där motsatser inte löses genom förnuft och objektivitet men upplevs som levande paradox.

Detta möte med friden som verklighet i oss, med Gud som verklighet inom oss, är oförklarligt men detta möte driver oss att förklara eller uttrycka det levande i denna erfarenhet. Försöket att förklara eller uttrycka det som inte kan förklaras eller uttryckas kallas konst - och i denna mening all konst är religiös. Denna erfarenhet använder ett annat språk. Meister Eckehart, den tyska mystikern, använde detta språk flitigt och effektivt. Men han blev ofta ifrågasatt och misstänkliggjord. Från teologisk, vetenskaplig eller världslig vinkten var det mesta han skrev paradox, mysterium, omedvetet medvetande.

Särskilt irriterar sig teologer på att Jesus lever oss med sin frid. Är vi då två eller En? Inte en, ännu inte två. För vi kan se, höra, och smaka men aldrig förstå. Vi kan tillägga uttrycket "otänkbart, men ändå något vi lär känna". Att lära känna Fadern är det väsentliga, som Johannes skriver. Detta kännande äger rum i det ordinära livet, man andas, man rör sig medvetet, man äter och sover -- men det förblir paradoxalt och glädjande istället för jobbigt som för världsliga människor. Världslig vanföreställning gör Gud avlägsen men Han är faktiskt och empiriskt vad jag egentligen är.

Jag minns en god protestantisk pastor som berättade hur han fick sopa templet i tre månader innan någon undervisning gavs. Men han hade lärt sig att vara med Gud i själva sopandet efter dessa tre månader och behövde inte längre någon undervisning. Det var också själva meningen med denna uppgift. Nu kunde han gå vidare i livet med Gud och den enkla övningen av kristen enkelhet i vad han än gjorde. Friden i Jesus handlar inte om att behärska ett system av övningar eller en lära, det handlar om ytterst ordnigt liv. Sinnet behöver inte kontrollera mer än den handling som just nu är för handen. Vi lägger vår hand i Guds hand och friden blir livsfaktum.

Vad består en människas vardag av, alldeles oavsett vad hon gör? Tidigt i mitt liv var jag intresserad av biologi. Vi hade en originell lärare på realskolan. Hon gjorde oss uppmärksamma på sinnesobjekten. Det blev filosofi och biologi, men vi elever fascinerades. Hon visade hur sinnesobjekten alltid "behandlades" i vår perception som attraktiva eller motbjudande eller neutrala. En del objekt ger oss vällust. Ofta låg, vulgär, och olustig lust. En del ger oss upplyftning, höghet, skönhet, kanske extas. Vi bör undvika båda dessa ytterligheter, sa vår lärare. Det leder till lugn, till direkt kunskap om det goda livet.

Eftersom vi har fem sinnen kan vi se att det finns fem typer av önskvärda sinnesobjekt, obehagliga sinnesobjekt och neutrala sinnesobjekt. När vi barnförbjuder filmer är det också just obehagliga synliga objekt det är fråga om, och ibland också hörbara, såsom grovt tal.

Över huvud taget är det flesta människor beredda att beskriva sin dag som god eller dålig just genom upplevelsen av sinnesobjekt. Vi drivs av sensualiteten, kan vi säga.

Jesu frid bryter denna inställning, tar oss till en plats där vi väljer det heliga sättet att se på sinnesobjekt --- som skapade av Fadern, givna åt oss för sin kärleks skull. Detta är en radikal lösning. Alla källor till synobjekt, ljud, lukter, och beröringar, får nu en ny uppgift. Vi är inte längre helt och hållet offer för deras verkan på oss. Vi är i bön och meditation inför det som sker. Vi andas, rör oss, sitter, står, går som den nya människan genom Hans uppståndelse.

Lycka i sinnliga nöjen har alla ett problem: de försvinner, ger ingen stadig glädje. En chokladbit, underbart. Två och det är bara så där. Tre och det kan vara direkt äckligt. Rev. Wade Butler brukade säga: som tuggummi. Först underbart fräsch smak och vi tuggar och njuter. Ganska snart mindre fräscht, sedan äckligt och vi spottar ut klumpen i munnen. Så är livet med sinnesobjekten.

Min lärare i Indien höll upp sina två händer och sa ungefär: som kristen troende gör du fem saker varje dag inför Gud och fem andra saker undviker du inför Gud. Lever du så kommer Guds frid och lycka automatiskt, utan din medverkan, ren nåd. De fem du undviker är begär efter sinnesobjekt, begär efter tillstånd, självcentrering (egentligen begär efter ett eget själv), leva i det förflutna och leva i framtiden. De fem du gör är äter, rör på dig, sover, sköter toabestyren och dagens sysslor med arbete, familj och hushållet. Håller du detta känner du snart friden komma och du njuter av allt som normalt sker i livet. Men märk att allt sker inför den levande Gud som skildras i Bibelns alla skrifter och många andra traditionernas skrifter.

Att vara religiös utan att avstå från de fem är att betrakta som en vulgär praxis, populär i många kulturer. Eftersom sådana religiösa handlingar styrs av primitiva önskingar, leder det till att vi klamrar oss fast vid vissa lustfyllda tillstånd. Sådan religion tenderar att främja självgodhet,

eller kyrklig stolthet. Samtidigt blir den troende förtryckt av att regler och projekt binder upp livet och gör det till ett emotionellt äventyr snarare än vila och frid i Gud. Genom tankar på framgång i mission eller församlingsverksamheten, svartsjuka på ledarskapet, avund inför de stora predikanterna, angelägenheten om vinnandet av proselyter, blir den religiösa verksamheten ofta som att förneka Guds närvaro i stillheten och tystnaden.

Det väcker illvilja mot dem som skapar de stora församlingarna, för framgång inom religion väcker anstöt, helt riktigt. Ständigt måste vi återvända till enkelheten och renheten i det ärliga tjänandet av Fadern. Rikedom ter sig skamlöst och därav många rika predikanter insisterande på att Jesus själv var rik och delade mig sig av sina ekonomiska rikedomer. Patorerna blir skrupelfria, djärva och hänsynslösa i sitt beteende inför sina åhörare som verkar tolerera allt mer gränsöverskridande beteende från sin ledare. Kyrkor och församlingar börjar lura sig själva med det falska intrycket av andlig förnyelse och vitalitet. Välbefinnandet och välståndet blir en felaktig andlighet och det är tragiskt för alla troende. En lustig ironi gör att många konvertiter till islam kan berätta just om denna utveckling i sin kyrka eller församling.

Men det är inte bara de styrande och de rika som söker sinnliga njutningar, de fattiga är också bedragna av en besvärlig jakt på världsliga varor, tillstånd och nöjen. Så snart deras tonåriga barn upptäcker instinkten för parning och sexuell tillfredsställelse, gör sig det moderna samhällets sinnesjuka inriktning på kommers och njutning påmind. Det är inte lätt att utan realistisk andlig förankring i meditation och bön hjälpa tonåringarna och de unga vuxna. Tillfredsställelse av sinnenas önskningar efter sinnesobjekten verkar självklart vara höjden av lycka och salighet.

21. Bönens utveckling

Det som sker i bönen är som när vi använder ett mikroskop. När mikroskopet ökar sin förstoring, kan du se mer detaljer i den typ av händelse du studerar. I bönen ser du det som dyker upp i sinnet, de önskingar och de irritationer som kommer och går. Du förtydligar genom att igenkänna det som passerar medan du står inför Fadern med bödens ord eller med tystnad. Genom att du tar allt som kommer en sak i sänder blir det aldrig översvämmat eller överväldigande. Det som syns är där i sin relativa obermärkthet och när ingen följer upp dess impulser sjunker de bort och lämnar öppet för den gudomliga friden.

Det är samma sak som när du tittar noga och lugnt på något i naturen. Egenskaper, kvaliteter, funktioner visar sig alltmer ju mer vi studerar. Som kunskapen om det vi studerar växer, blir insikt, blir verklighet klarare och tydligare, leder bönen till att vi känner Gud genom att känna dessa växlande fenomen som aldrig ger tillfredsställelse, hur mycket vi än begär. Naturligtvis är detta inte något som plötsligt händer på en gång; det ökar långsamt, det mognar.

Denna mikroskopmodell antyder att det inte kommer från enbart tänkandet, men av ren, klar och koncentrerad medvetenhet inför Faderns närvaro. Det måste finnas en enkel intention att se och uppleva djupare det som vi så kvickt flyr från. Om du saknar denna intention kan du inte gå vidare. Man måste trycka på, ta upp bönen om och om igen, öppna skrifterna igen och igen, ge sig åt tystnaden åter och åter.

Detta leder till att frid blir en plattform att leva på och de enkla kroppsliga och mentala handlingarna levs på denna frid, genom denna frid, mitt i denna frid. Vi kan här ha trädet som modell -- grenarna växer i denna frid, löven mångfaldigas. I denna frid blir det onödigt att klänga sig fast vid de världsiga koncept som smärtsamt angriper så många människor -- födelse, död, början, slut, ont, gott, skönt, oskönt, behag, obehag. När vinden blåser rör sig löven, det sker av sig själv. Vi uppfattar en tredimensionell verklighet men detta är endast en bråkdel av vad

verkligheten är i sig. Vi behöver inte stänga in oss i dessa invanda koncept om verkligheten.

Bibeln säger ofta att kallandet på Den Eviges namn räddar oss. Kallandet på frälsningen -- Yeshua -- tar oss till den ursprungliga friden, bortom världen. Allt detta är enkelt att praktisera, kräver varken läskunnighet eller utbildning. Vi andas i Hans namn, promenerar i det, äter och sover i det. Att leva kontemplativt är inte en specialitet för en andlig elit utan det mest fundamentala i livet som troende.

En modell är Jesu frid som medicin och en medicin som ger odödlighet. Det är den stora medicinen i en distraherad värld. Du märker det själv när du börjar gå i Namnet, stå, sitta och ligga i det. Meningen med att leva är inte längre begär och tillfredsställelse utan ren uppmärksamhet på just det vi gör. Medicinen gör oss till en kännande varelse som vet sig älskade av Fadern. Men liksom vi måste koka roten ginseng för att extrahera essensen av det, måste vi "koka" oss själva i denna medicin som ger oss odödlighet.

Bönen är som ginseng-roten, den verkar långsamt under en lång tid för att extrahera essensen av den "shalom" Messias ger oss. Likaså för att få trosinsikt måste vi börja sätta meditatione på kokning, dvs låta den förvandla vår uppmärksamhet under en dag. När något obehagligt sker ser vi det och uppmärksammar det för att låta det försvinna. När smärta av något slag inträder ser vi smärtan som smärta, ingenting annat. Vi tittar på dess "stigande" och "fallande" och friden kommer av sig själv.

När vi ger vårt "gående", "sittande", "stående" och "liggande", "tänkande", "begärande" till Fadern, medvetet om och om igen, framträder förståelse i tron och denna leder till en fridfull avskildhet från allt som uppstår och försvinner, fast vi lever mitt uppi det. Vi gör det som ligger i det gamla benediktingska "ora et labora". Häri syns hur vi bör öva enkel kontemplation i det som sker med kroppen och sinnet, klart förstående och medvetna.

Medicinen i Jesu frid besegrar begär och bekymmer. De handlar om världen, inte om himlen. Vi övar kontemplation i alla känslor som dyker upp, har sin aktion och dör bort. Klart förstående är inte alltid lätt när det gäller känslor, de kan ligga som ett tillstånd i bakgrunden och färga allt. Vi övar kontemplation på det som sinnet hittar på och ser det för vad det är, vare sig det är analys eller fakta eller värderingar och omdömen. Genom klart medvetande försvinner bekymren om världen.

Njutning och bekymmer ingår båda i världsliga angelägenheter. De hör liksom ihop, man får det ena med det andra. Varför engagera sig i jakten på sinnliga njutningar? En förklaring kan vara att distraktionerna gör oss nervösa och njutningar fungerar som droger, som en falsk medicin. Lustar och passioner är för de flesta människor ännu inte övervunna. I praktiken av den enkla kristna tron genom kontemplation på det som verkligen sker, försvinner intresset i stort sett helt inför att delta i livet med njutning-bekymmer. Visst kan man besöka det livet, liksom se hur det var. Men bönen och kontemplationen fyller oss med en lugn klarhet som helt enkelt inte dras till lidelser och bekymmer. Det framstår inte som attraktivt.

Till dem som fortfarande dröjer sig kvar i världens uppfattning av fastklängandet i behag i köttsliga njutningar, kan vi bara beskriva så faktiskt som möjligt det andra livet i bön och tro. Det finns en enkelhet och renhet i det livet som ofta nog attraherar världens njutare och de som lider av världen på samma gång. Det enda sättet att fly från alla former av distraktion, oro och lidande är genom kontemplativ utveckling till det förenklade livet. Endast detta liv ger oss alla det vi söker i det sanna intresset för oss själva. Vi vill egentligen inte ha den smärtofyllda och njutningsfyllda världen, trots att vi ofta tror det.

Utövande av fasthållande och strävan efter sinnliga njutningar kan inte leda till insikten i meningen med olyckor, ålderdom, sjukdom, dödsfall. Det saknar mening att allt detta sker. Men själva lidandet är alltid något vi skapar genom föreställningar och fastklänganden. När vi låter allt gå i frid

är det svårt att lida särskilt mycket. Vi är fullt upptagna med meditationen på hur vi ligger, går, sitter, står, rör oss, andas, sköter dagens bestyr.

Det världsliga livet tenderar ofta att bryta moralkoder. När självklara dygder som icke-våld, nykterhet, sexuellt återhållsamhet, sanningsägande, medkänsla, fridfullhet och gästvänlighet hindrar oss på något sätt att söka och finna njutningar av sinnesobjekt, sopar vi ofta undan dem åt sidan och fullföljer våra impulser till njutning. Vi söker och skaffar oss världsliga bekvämligheter genom utarmande av naturen, utnyttjande av andra människor, dödande, stöld och bedrägeri. Yeshua (Jesus) betonar att blotta tanken på åtnjutande av sinnliga njutningar effektivt hindrar utveckling av mental koncentration och visdom, det kontemplativa livet.

Underlåtenhet att följa moraliska regler i det världsliga livet är ett effektivt sätt att skapa intensivt lidande för en själv och andra. Det bör dock noteras att det sker ett ständigt självursäktande när dessa saker sker. Hela folk utrotas under en maskerad nödvändighet av politiska eller ekonomiska skäl. På individuell nivå sker samma ursäktande med hjälp av föreställningar och värderingar som stöder missbruket.

En annan maskering för fasthållande av sinnesnjutningar är kulturen. Vi använder den som en maskering för att vi inte finner frid och behöver tillåta oss själva handlingar av lägre moralisk karaktär än vi verkligen vill leva med, eftersom detta söndrar oss, gör oss sorgsna.

I Fadern har vi av sagt oss världen i meningen att vi inte söker dess objekt som om de fanns fristående från Yeshua, med det uttalade syftet att uppnå "himlia rikea", där alla lidanden upphör. Njutandet av sinnliga objekt motverkar den klarhet inför vad vi gör från stund till stund, det blir en sorts slarvighet med det som är väsentligt, vårt sanna intresse för uppnåendet av Kristi frid, den Pax christi man under medeltiden alltid hälsade varandra ihop med "prosit" -- må du vara väl i Gud !

Det kontemplativa livet i Herrens frid är ett förenklat liv. Vi avstår från en mängd aktiviteter och de enkla bashandlingarna --- andas, stå, sitta, gå, ligga, äta, sova, sköta toabestyren --- utgör inte ett religiöst engagemang. Snarare är det en vila mitt i aktiviteterna, i medvetande om den nåd som Fadern iscensätter varje andetag.

Enligt den nordiska asatron är sensuell njutning verkligen något lycksaligt. Inget överträffar gott öl och välstekta grisar och även Valhall bjuder på detta i ännu starkare version. Och denna lycksalighet var något att avnjutas i detta liv. Det vore dumt att låta värdefulla ögonblick för njutning passera i väntan på lycksaligheten i det framtida livet, som ännu inte existerar. Tiden för full tillfredsställelse av sinnliga njutningar är nu, i detta liv. Men problemet var sanningshalten i dessa påståenden. Allt fler såg ur osäker denna lycka är, hur kortvarig och ofta direkt svekfull denna form av lycksalighet ändå är.

De betänkligheter som allt fler människor i Norden kände inför detta sätt att se livet, både i städer och på landsbygden, gjorde många mottagliga för den sorts frid Heliand (Jesus) kom med, en frid som alstrade en högre moral där barn och åldringar inte fick dödas av praktiska skäl och där inte blodsoffer behövdes för växtligheten. Denna nya frid och lycksalighet gällde vanliga människor, swt var inte en angelägenhet för endast eremiter, munkar och nunnor.

För dem som går den kristna fridens väg, visar sig en stor vördnad för just de enkla handlingarna i livet. Det liknar lite vad som händer när någon frigivs efter många år i en fängelsecell --- att bara gå i en park, andas in den friska luften, höra fåglar, se himlen, ha en kropp som rör sig --- det mirakulösa får oss att känna vördnad. Eller som när någon vaknar ur en kvävande och upphetsande dröm till en tyst morgon när solen lyser in genom stugans fönster och sjöns kluckande hörs därute. Det är en frid som inte går att jämföra med världsliga distraktioner eller medias lockelser med konsumtion och turistliv.

22. Friden är för alla

Det enkla kristna livet i kontemplation passar för alla. Men samtidigt är det inte alla som finner vägen dit. Våldsamt iver och överdriven fanatism karakteriserar mycket av den religiösa världen i våra dagar. Kristen frid är för den som är blygsam, inte för den som är självcentrerad. Den kristne tenderar att vara blygsam, men vill inte predika blygsamhet. Den kristne tenderar att i kontemplationen vara nöjd med just det som är för handen, men vill inte predika förnöjsamhet till andra. Den kristna friden gör oss tillbakadragna, men vi tänker inte predika någon from tillbakadragenhet.

Den kristnes medvetenhet i bönen om just det som sker, just det som kroppen gör i denna stund är inte ämnet för någon retreat eller kurs i andligt uppvaknande. Det är just en stillsam, blygsam och tillbakadragen medvetenhet. Den kristnes sinne är centrerat i det som är för handen, men därför finns ingen tendens att börja undervisa andra i att vara centrerade i Faderns skapelse. Den kristne njuter av att inte sitta fast i objekt för njutning eller status. Men det är främmande att börja undervisa andra om att de gör fel när de jagar efter världens alla objekt.

Det förenklade kristna tros livet följer det som visar sig, varar ett tag och försvinner och förblir stilla i Kristi frid. Detta liv är för den som är tillfreds med innehållet i varje minut, inte för en som är missnöjd. Det är för den som i denna förnöjsamhet med innehållet i varje minut är tillbakadragen, inte för den som är intrasslad i världens många bekymmer, de flesta skapade av behovet av njutning.

Det enkla kontemplativa sinnet söker avskildhet men mitt i världen där den kristne finns. Hon eller han njuter av den försakelse som ligger i att avstå från jagandet efter vind i världen och äger bara så mycket som är

nödvändigt för dem att leva ett gott men enkelt liv. En viss envishet i bönen sätter oss istånd att överge oskick och mentala ovanor, alltså egenskaper som uppenbarligen hindrar oss i bönen. Den kinesiska orakelskriften I Ching talar ofta om värdet i uthållighet och envishet. Det är också en gammal känd kristen dygd. Att envist göra varje enkel handling till en form för börens uppmärksamhet, gör att friden lättare får fylla vår tillvaro.

Vi kan säga som Eugene Peterson: "Being a slave of Christ is much better than being a slave of culture" och här kommer vår envishet in. Till varje pris börjar vi varje morgon när vi vaknar med den kontemplativa uppmärksamheten på andas in, andas ut, uppstigning, gå höger, gå vänster i Ditt namn !

Jesu frid är för den vars uppmärksamhet är etablerad, inte för den vars uppmärksamhet är förvirrad. När jag är medveten om vad min kropp gör, vad mitt sinne gör och skänker allt till Yeshua, som är Den Högstes räddning, blir livet mycket noggrant. Yeshuas frid och enkla tro är för den vars sinne är Gudscentrerat, inte för den vars sinne är självcentrerat. Därmed följer en sorts lugn hänryckning, ett enande i Faderns vilja. Vår medvetenhet lever utan riktad tanke och utvärdering av allt som sker inför oss. Vi behöver ingen intern försäkran att det "duger".

När jag kom ut från en karismatisk gudstjänst i Los Angeles där den svarta prästen varit i stil med Little Richard och verkligen brunnit i anden, kände jag hur Kristi frid fanns därute bland vanliga människor som gjorde enkla handlingar, skötte sina jobb, tog hand om barnen. En promenad i parken bakom kyrkan blev den verkliga gudstjänsten --- jag kunde gå långsamt och meditativt med Yeshuas närvaro i varje steg. Friden är något omedelbart, tillgängligt i alla situationer. Upphetsning behövs inte.

Med fridens speciella uppmärksamhet på det som dyker upp blir vi med tiden jämnmodiga, vakna och alerta och vi känner glädje med kroppen på ett annat sätt än under häftiga väckelsemöten. Med uppgivandet av det stressade sökandet efter objekt för njutning uppstår

med tiden en renhet och ett jämnmod. Sinnet är centrerat på det enkla i Fadern. Som Albert Magnus skrev: Gud är den absolut enklaste idén.

Den kristna enkelheten är för den som har ett klart omdöme, inte för den som är splittrad av sina många begär. Friden är så att säga genomträngande, vilket leder till klart omdöme om alla tendenser till jagande efter världens goda. Den gamla dygden "prudentia" kommer som en naturligt följd av att vi lever i uppmärksamhet på det som verkligen äger rum, inte på drömmar om något annat.

Enkelheten i den kristna tron är ett åtnjutande icke-objektifiering, i den meningen att vi inte fäller omdömen om vad vi gillar eller inte gillar, vad vi önskar eller inte önskar, vad vi begär och avskyr. Vi lever enklare än så. Vi vet att ett fängelse byggs just genom dessa begärande omdömen. Så vi stannar i icke-objektifiering. När en kristens sinne ser något dyka upp, växa till, försvinna, sker ett upphörande av objektifiering och identifiering. Detta är ett åtnjutande, en glädje i icke-objektifiering. En förenkling. En glädje att vara i Kristus.

23. Fasthållanden

Vår självcentrerade tro gör att vi kan bekänna Jesus Kristus med munnen men missa honom med själ och ande. Vi tror felaktigt att "mitt ego" är givet mig av Fadern för att jag kreativt ska använda det i mitt trosliv. Som komikern Eddie Izzard så skickligt gestaltar komiskt är hans ego helt nödvändigt för jobbet som komiker. Andra skulle säga som Paul Williams, att kristen tro inte bryr sig om huruvida jag är självcentrerad eller inte, det viktiga är tron på en skapande Gud.

Men synden i självcentreringen är mer som ett missbruk, skulle jag vilja säga. Det är missbruket som alstrar girighet, hat, lusta och förvirring. När vi hävdar att vi är troende fast vi missbrukar genom självcentrering är

det som om vi skulle säga att vi är fridfulla fast vi skriker i vrede åt någon. Om vi ber någon som är full av vrede att praktisera meditation i gåendet, sittandet, med sin andhämtning under en tid och den personen fick uppleva frid och stillhet i Jesus, är det enklare att se på vilket sätt självcentreringen är en djävulsk synd.

Om missbruk genom självcentrering inte orsakade problem, skulle vi inte behöva leta efter en väg ut ur dessa problem som vi har så många namn på -- oro, ångest, upplevelser av meningslöshet, rotlöshet, fanatism och sinnesjuk trosiver, som minsann inte endast muslimer kan gripas av. Sanningen Jesus ger oss om verkligheten, är att vi, just vi, ska vara perfekta som Gud för endast det ger oss frihet och frid på riktigt.

Det är helt uppenbart att våra behov drar in oss i en cykel av självcentrering när vi sätter dem i centrum för livet. Syn, hörsel och de andra sinnen är oskyldiga i sig. Det är våra behov av sinnesobjekten som är symptomet. Missbruket är mycket svårt att bryta sig fri från. Jag minns en svensk fyrbarnsfamilj jag mötte i Indien. Resan var en lång serie missnöjen med allt en människa som har det bekvämt hemma i Sverige kan tänkas erfara på den indiska landsbygden. Behoven stod i centrum och resan var något alla ville få ett slut på. Detta är i enlighet med självcentreringens begäret till fastklängande.

Fastklängande skulle inte vara ett problem om det inte ledde till missbruk. Vi kan på ett idealistiskt sätt tänka oss alla våra behov som moderata och enkla. Men ett stadigvarande fastklängande till men för lycka och hälsa har följt oss i många tusen år. Föremålen för lust eller motvilja ändras kanske något via kulturers utveckling. Idag avlägger människor heliga löften om att avstå från internet under fastetiden. Men människor som inte bryr sig om Jesu undervisning, oavsett om de är kristna eller icke-troende har mycket svårt att se faran inneboende i begären och behoven. Endast bön och meditation kan ändra detta.

De flesta som inte är gudsmedvetna tror i allmänhet att vad de gillar och ogillar är det som gör dem vilka de är. Hur är jag? Få se nu, vad gillar jag och vad avskyr jag? Ofta kan skolans elever nästan få uppfattningen att detta visar vilka personligheter de är, åtminstone med tillägget: vad är jag bra på och vad kan jag inte alls göra?

Det är precis det problem som vi odlar. Vi lär oss hänga fast vid vissa föreställningar om jaget. Naturligtvis uppstår oro och ofrid när detta inte alls fungerar i livet. Dessa objekt "vad jag gillar och ogillar" kommer i verkligheten alltid att visa sig fåfänga. I själva verket finner vi friden i Gud endast då vi ser alldeles klart och enkelt att det inte finns någon sådan "jag", och att det enda verkliga är Gud som säger "JAG ÄR" till Moses när han frågar vem han ska säga har talat till honom på berget.

I själva verket vi skapar våra personligheter genom fastklängande vid behov. Istället för direkt erfarenhet av mat, dryck, sömn, vakenhet, rörelser, sinnesintryck förväxlar vi våra önsknings med verkligheten. Av denna okunnighet förväxlar vi missbruket med det verkliga livet. Denna effekt framskapas genom vanan att begära objektet som om det hörde till en själv. Världens jagande efter vind är igång.

För att motivera våra fasthållanden säger vi med självklarhet "Jag gillar ju det här !" Vi uppfattar gärna detta som en lämplig motivering för begäret. Självbekräftelse är därigenom en koppling mellan begäret och missbruk. En elev jag hade, vars pappa var involverad i AA-programmet för alkoholister, kunde det här på sina fem fingrar. Hon var beundransvärt kunnig och insatt i hur pappas begär fungerade, med alla ursäkter, hänvisningar till "kulturen" (han var bildkonstnär), med undvikanden, subtila löften som inte håller, och medberoendet i familjen.

Då vi längtar efter något, formulerar vi alltid mentalt en kontext som tillåter och mildrar. Vi tänker "ja, det är något jag gillar, det här är min inställning", och detta stärker behovet och begäret stelnar till en vana. Om inte bön och meditation vänder oss upp och ner genom att låta Jesu frid komma in istället för behovstillfredsställelsen, som kan upplevas som frid,

kommer beroendet med sitt objekt att bli det vi håller fast vid. Och vi kan inte släppa det med mindre än att vi introducerar den helt andra friden och glädjen som finns i bönen och meditationen, i trons enkelhet.

När vi inte kan stå ut med frånvaron av det begärda objektet kommer vi faktiskt att orsaka stort lidande för oss själva och andra, om vi inte får det, något som skildras i filmen *Under The Skin* (2013). Detta är den stora faran inneboende i vårt självklara motiv att helt enkelt gilla eller ogilla något: att vi inte är statiska varelser utan fria skapande jag. Vi är dynamiska, och allt vi gör och tänker påverkar vår natur. Krav på att alla impulser och behov ska tillfredsställas ger upphov till fasthållande; du kan inte stoppa dem helt enkelt genom viljekraft. Endast genom ett liv i meditation och bön kan den nya människan som kristen tro talar om ersätta den begärande och krävande formen av liv. Begäret efter himlen måste vinna över världens begär. Eller som Titusbrevet 2 uttrycker det: "11 Ty Guds nåd har blivit synlig som en räddning för alla människor. 12 Den lär oss att säga nej till ett gudlöst liv och denna världens begär och att leva anständigt, rättrådigt och fromt i den tid som nu är, 13 medan vi väntar på att vårt saliga hopp skall infrias och vår store gud och frälsare Kristus Jesus träda fram i sin härlighet. 14 Han har offrat sig själv för oss, för att friköpa oss från alla synder och göra oss rena, så att vi blir hans eget folk, uppfyllt av iver att göra vad som är gott."

Det första vi märker när vi mediterar genom ordinära saker som att gå, stå, sitta, äta, vila, tvätta sig, är att vi ständigt ser hur allt förändrar sig. Ingenting stannar eller förblir detsamma. Det växlar och kan aldrig hållas fast i en form eller ett utseende. Många som mediterar blir irriterade över att de aldrig får uppleva att tillståndet är färdigt eller klart eller perfekt, utan ständigt förändras och ibland till oigenkännlighet. Men just det är växlingens natur. I just våra ordinära handlingar förvandlas och växlar tillstånden. Fasthållanden fungerar inte, vi kan inte stanna processen liv eller hålla fast något av dess tillstånd.

Snart nog ser vi också med kanske förfärande klarhet att inget objekt eller tillstånd i världen kan göra oss lyckliga. Vi ser syndens ständiga brist på tillfredsställelse. Det är ett inre jagande som tror att ett visst tillstånd eller en viss situation kan göra oss lyckliga. När vi däremot kontemplativt står stilla i rummet eller i naturen, går långsamt med full uppmärksamhet just på stegen, sitter och är med Yeshua (Jesus) i andningen ut och in, märker vi att lyckan redan finns där utan att vi söker den eller griper den. I själva varat finns lyckan, att vi endast är till.

Själva det faktum att vi mediterar på allt som dyker upp just sådant det är och inte fäller omdömen kring det, öppnar oss för frid och lycka av ett annat slag än världens sinnesobjekt. Det är en fridfull lycka som är oberoende av objekt eller tillstånd som vi söker för att vi tror vi kan hålla fast dem och de ska förändra oss till lyckliga varelser. Det är lite som i Blakes dikt: när vi ser en värld i ett sandkorn och himlen i en vild blomma, när vi har det oändliga i handflatan och ser evigheten i en timme av vårt liv. Det är inte de begränsade objekten utan en visshet som är oberoende av världen. (Auguries of Innocence by William Blake : To see a World in a Grain of Sand / And a Heaven in a Wild Flower / Hold Infinity in the palm of your hand / And Eternity in an hour.)

När vi ger upp tendensen till fasthållande ser vi också hur ingenting kan ägas av oss. Vi kommer tomhänta till jorden, vi går tomhänta härifrån till himmelrik. Den sorts lycka som vi anländer till i det himmelska är inte fasthållande eller ägande. Ingenting som sker i vårt liv kan vi äga eller kontrollera. Vi är en process som ges allting, vi kan bara få av Skaparen varje minut av liv. Detta syns väldigt klart i en meditativa praxis där vi uppmärksammar det ordinära, det som vi tar för självklart.

De äldsta uttrycken för vårt innersta i den gamla germanskan är 'hugi' och 'môd', de ord som vi idag känner igen i 'hågen' eller 'komma ihåg' och 'mod', 'hålla modet uppe', vara 'väl till mods' och liknande.

Det är i denna 'hugi' vi handhar vår tro och erfar friden. Friden ges av Yeshua till vår 'hugi' och det sker till vår åminnelse eller hågminnelsen. En person kan vara aktiv eller inte aktiv, friden är det som sker i 'hugi' som är sammanfattningen av kropp och själ, av tanke och känsla. Att vara 'håglös' betyder oro och ofrid, tom och ledsen.

SAO har en del exempel kring 'hugi':

[fsv. hugher, hogher, själ, sinne, tanke, mod, sinnelag, motsv. ä. d. hug, d. hu, nor. hug, isl. hugr, got. hugs, fsax. hugi, mnl. hoghe, holl. heug, feng. hyge, fht. hugu, hugi, alla med bet.: håg, sinne, delvis äv.: fröjd, glädje; av ovisst urspr. Jfr HOGTORN, HUGN, HUGNA, HUGNAD, HUGNELIG, HUGNESAM, HUGSA, HÅGSE(N)

Ordboken säger: delvis även 'fröjd, glädje' och i den meningen vill jag använda ordet då vi 'har Yeshua i hågen' och fokuserar på det ordinära som sker i realtid.

Men den fröjden kan störas av distraktioner. När 1526 års NT-översättningen säger:

"Iach finner en annor lagh j mina lemman, som fäcta emoot them lagh som j min hogh är." (Rom. 7: 23) Här är det återigen 'hugi' som är platsen för distraktionen. Lagen är därmed en distraktion för Paulus, en distraktion som är central för honom i sin judiska tradition som nu sprängs av Yeshua Frälsaren.

Ett annat exempel är "O, tu härlighetens skien, / Lius, af Fadrens lius utgångit, / Giör vår hog från mörckret ren, / Som vårt hierta håller fånget." Yeshua är detta Ljus och det är till 'hogen' detta ljus kommer. Där faller sig

'fröjd, glödje' naturligt som egenskaper hos 'hugi'. Vi påminns om det 'leohtu hugi', den ljusa håg med vilken Maria tog emot budskapet från Gud.

I Vasas Bibel säger Yeshua till sina lärjungar att när de går ut bland folk och stiger in hos någon alltid säga: "Fridh wari thesso hwse..." och för mig säger detta att friden är det första budskapet. Hur får vi frid? Genom det meditativa sättet att leva sin dag. För varje handling som sker är vi medvetna om just den i Yeshuas närvaro.

Yeshua säger i Vasas Bibel: "Tw skal elska thin herra gudh aff alt titt hierta, och aff alla thina siäl, och aff all thin hogh." Mat. 22: 37 och senare, 1883 byttes ordet ut till "ditt förstånd". Glädjen och friden har alltså med visdom och förstånd att göra.

'Hågen' är i äldre germaniska vår själ uppfattad som säte för känslor, föreställningar, tankar och minnesbilder. Längre fram övergick betydelsen till minne, särskilt i uttryck som 'gå ur hågen', utplånas ur någons minne, falla i glömska, glömmas bort. "Väl betänker jag, att den som kommer utur synen, så kommer han utur hugen." EKEBLAD Bref 1: 376 (1654). "Eder dygd gör mig försäkrad, at åminnelse och tacksamhet aldrig gå utur Eder håg." TESSIN Bref 1: 32 (1751).

När vi praktiserar den kristna enkelheten är varje handling det som vi 'har ihågen' och därmed förändras verkligheten från att vi saknar något, strävar efter något annat än det som sker, vill hålla fast i något som inte finns där vi är. Till det yttre ser ju den stilla kristna bönen inte ut att vara så väldigt spännande. Att sitta still eller gå stilla utan att prata med någon eller tänka på något särskilt, endast vara i det man gör, kan te sig tråkigt eller föga uppmuntrande.

Men det visar sig snart att en djup förnöjsamhet uppstår i de enkla handlingarna. Genom att vi inte snurrar runt i världens föreställningar om begärda objekt av olika slag, eller pratar en massa om dessa objekt, kommer en frid, det vi vet är Jesu frid, och vi blir tillfreds med just det vi gör, hur banalt och ordinärt det än är.

Vid en guidad tur på ett italiensk kloster där det fanns ett virrvarr av stigar och gångar frågade en turist vad munkarna egentligen sysslade med när de gick längs dessa gångar, de verkade inte leda just någonstans. Men guiden, som var en kartusianmunk, förklarade leende att när man går på en stig eller gång, så är det just detta man sysslar med: man går i bönen. Själva gåendet blir bönen och bönens ord blir ett med gåendet. Eller när man sitter på någon av bänkarna är det nog med själva sittningen i bönen. Men detsamma gällde också i vedboden där man sågade och högg, och i skrädderiet där man sydde dräkterna, eller i frisöravdelningen där man klippte varandras hår.

Friden blir alltså en påtaglig empirisk verklighet och vi smakar så att säga på friden i just det vi gör. Många kristna är i vår tid främmande för denna frid och denna förnöjsamhet i det enkla man gör. Vi behöver återvinna denna kristna kultur, kanske ha perioder fria från datorer och telefoner, kanske ägna mycket tid åt bön i promenader och sittande. Vi behöver inte en formell gudstjänst när vi kan se kroppen som ett tempel som vi har med oss när vi går omkring i gående, sittande eller liggande meditation.

24. Lycka genom kontemplation

Många intellektuella skyr lycka som något orealistiskt och något som skulle ta ut kontrasterna i livet och därmed göra det tråkigt och jämnstruket. Men samtidigt är det ingen som vaknar upp och ser fram emot

en dag med mycket olycka och ledsnad. Alla vill spontant känna glädje och förnöjsamhet, bara man visste hur det går till.

När vi i meditationen ser hur inget enskilt objekt eller enskilt tillstånd gör oss lyckliga mer än momentant, förstår vi att en verklig lycka måste till att börja med vara oberoende av de ständigt växlande tillstånden och situationerna. Den måste ligga i en annan sorts aktivitet än strävan efter tillfredsställelse genom något i världen. Den måste vara ovärldslig men kunna äga rum i vår kropp och vår ande.

Predikanten och prästen Lars Levi Laestadius skrev ofta att frälsning och fördömelse är organiska händelser. Våra synder är organiska och vår räddning undan dem är organisk. Många blev brydda av hans sätt att tänka och har inte anammat dem i så särskilt hög grad inom den s.k. laestadianska rörelsen, vare sig i väst eller i öst. Men jag tror han avsåg precis det som händer inom oss. Varje händelse, intention, varje rörelse i medvetandet som motiveras av begär, kommer att ge oss smärta och inte lycka. Kontemplationen går en annan väg: den tar det ordinära som just nu sker och låter detta vara exakt vad det är. Vi undviker det inte, vi begär det inte. Vi låter det som sker pågå på just sitt sätt, även då vi själva är aktiva i handlingen eller har att välja något. Friden infinner sig.

För att använda en bild av Diodoco de Foticé: när havet är stilla kan fiskarna se långt bort i horisonten och dessutom se var fiske rör sig under båten. Men när havet är oroligt ser det varken det ena eller det andra. När vi kontemplativt är medvetna om kroppens rörelser, orden i bönen, andningen, ljude omkring oss, blir havet stilla och vi ser långt och nära. Vi behöver inte veta varför detta sker, bara göra det, eftersom vi är kallade till frid av Gud, som Paulus säger i 1 Kor 7.

I den friden kommer lyckan som ett djupare tillstånd som ligger bakom ytmedvetandet. I detta vårt ytmedvetande har vi bara att se det som sker just nu, göra det barnsligt och enfaldigt och i kontemplativ uppmärksamhet, som om det vore allt som sker i universum. Bakom detta

ytmedvetande får då friden möjlighet att etablera sig. Vi märker plötsligt att vi är lyckliga utan att vi förstår varför.

Den visdom det är att upptäcka denna väg, kan många missa genom att allför mycket tänka på kognitiva insikter, budskap, texter, termer. Nyss hörde jag en predikant som kallade textbegrundan för "kristen meditation" och skilde den från uppmärksamhet och tystnad, som inte var "kristna". Men visdomen ligger i det som är nära utan att vara textbaserat och vi behöver använda uppmärksamheten till detta eftersom våra begär drar oss i alla andra riktningarna. Som Ordspåksboken säger: "1-3 Hör, visheten ropar! Hon står vid stadsportarna, vid vägskälen och i dörrarna till varje hus. Lyssna till vad hon säger: Hör på mig, alla ni män, ropar hon. Så dumma och naiva ni är! Låt mig få ge er förstånd och låt mig få lära er sunt förnuft!"

Naturligt vis är Bibelns ord värdefulla att meditera över och tugga som kon idisslar gräset. Men själva livet är det vi far vilse i och därför är det just detta nära liv vi måste uppmärksamma från stund till stund, göra till vår kontemplativa tillvaro. Texterna hjälper oss och memorerandet av de goda orden lyfter oss. Men grundarbetet är bönen i att vi går, står, ligger, rör oss, andas. Där finner vi friden.

Paulus ger oss rådet i 1 Kor 7 att lösgöra oss i bönens uppmärksamhet så att vi inte äger något, fast vi har hem och hus, att vi inte är gifta, fast vi har en maka eller make, att vi inte sitter fast varken i glatt eller gruvligt, i det som hör världen till fast vi lever i världen, att vi står fria från alla sorger, fast ledsamma saker ständigt sker. Det är att vila i frid från det som omger oss genom att se konkret hur vi redan har allt vi behöver och att varje intention till ägande eller njuande av begärens objekt, skadar och hindrar oss från den kristna enkelhetens glädje. Det är också i detta sammanhang celibat ska förstås. Även vi som är gifta kan leva oskyldigt, vilket är celibatet. Detta celibat har dock senare av vissa missförstått till en regel eller pliktskyldigt offer.

Den lutherske prästen John Backus i Muskego har en rolig kombination av "inside sight" som en frukt av meditation, vilket blir

"insight". Han har en poäng där. När vi mediterar inför Herren på varje liten sak vi gör i köket, i huset eller lägenheten, ute på gatan, i skogen, på fälten, vinner vi ett slags "insikt", vi får en sikt in på det essentiella i allt som sker. Och vi tar naturligtvis de instrument vi har -- kroppen, fötterna, synen, hörseln, känslan för kyla och värme, trötthet och upprymdhet, vad som än har presenterat sig. Vi begär ingenting av detta, vi mediterar över det. Även när det som tycker upp är "tentatio", prövningar, motgångar, problem och mothugg i form av växlingar i världen.

Kolosserbrevet 3 är tydligt på den punkt där många kristna tvekar: låt allt som har med världen att göra dö ! Detta låter dramatiskt, men i samma stund du övar meditativ promenad eller sittning eller meditativ vila i sängen eller soffan, märker du att världen dör bort genom att du inte följer någon av de världsliga impulserna som ständigt uppstår inom oss. De dyker upp, vi ser dem, noterar dem och återgår till inandning--utandning eller höger fot--vänster fot eller hur vi nu utför vår uppmärksamhet.

Vi kan förstå höra ekona av de många i historien som gör en askes och ett dramatiskt självoffer av dessa rader i Kolosserbrevet: "Döda de onda begär som döljer sig inom er" (3:5) och många andra får vatten på sin kvarn i sina påståenden om att kristen tro är kroppsfientlig, ja livsfientlig. Men kvar i praktiken är alltid det faktum att impulser och begär uppstår hela tiden, girighet, avund, lusta, avund --- men försvinner när vi kontemplativt utför vad det än är vi gör i vardagen. Då märker vi den medkänsla som Gud ger oss och som vi gärna sprider vidare till alla levande varelser vi möter. Den kan komma som en överraskning -- vad i alls sin dar? Fanns denna medkänsla i mitt liv? Varför märker man inte det? Jo för att distraktionerna varit i förgrunde, begären, lustarna, jagandet efter vind.

När Rom 12 säger: följ inte världens beteende och vanor ! är det just distraktionernas plåga han menar. Beteendet är att följa impulser till ägande, njutande och kontroll över begärda objekt. Så snart vi byter till kontemplativt troende liv, släpper vi allt lättare dessa tendenser att följa

impulserna och blir alltmer fria att njuta direkt av det mänskliga vara vi fått av Skaparen. Vi kan andas fritt och lätt, vi kan röra oss i det tempel som kroppen egentligen är. Vi byter från världen till det rena landet.

Likaså är de "onda sinnen" som Efesierbrevet 4:19 talar om just tendensen att följa behoven och begären för att jaga tillfredsställelse, inte att kroppens ögon, öron och andra sinnen är onda. De är oskyldig när girighet, hat, lusta, avund och förvirring driver oss att använda sinnena som skadliga distraktörer och förvidare av den enkla trons perception av tillvaron. Det duger inte att som predikant eller teolog försöka skrämna oss bort från världens beteende. En hotbild fungerar inte, tvärtom känner de flesta att också den frestar oss till distraktion av det som är för handen och ges till oss av Fadern. Vi kan endast lösgöra oss genom att gå framför, leva meditativt i allt vi gör. Då visar det sig att Yeshua räddat oss en gång för alla, vi är lösgjorda. Det var en illusion att världen hade någon kraft i sina begär och distraktiva impulser. De dök egentligen bara upp för att snart försvinna när de inte fick näring av vår vilja eller vårt begär.

25. Friden och begären

När jag var ung var jag lite brydd över kompisar som var kristna och sprang på pingskyrkan flera gånger i veckan. Jag såg att de var fulla av iver, många av dem, men det var inte en iver jag tilltalades av. Jag tyckte också det var märkligt att någon kunde lägga en tro till det hon eller han redan trodde om världen. Hur gick det till? Jag själv kunde höra någon vetenskapsman visa bevis för något förhållande i universum, men jag la inte denna tro till min bild för det. Jag noterade bara: Jaha, nu tror de det och kan bevisa det. Intressant. Men jag tog inte till mig denna tro. Därför fann jag det märkligt att folk i min ålder tog till sig en judisk-kristen lära från tvåtusen år sedan.

Först några år senare, i Indien, där jag mötte en katolsk jesuitpater som undervisade i vipassana för kristna. Han sa ett enda ord, när jag frågade just den här frågan om att lägga till en tro till sin verklighetsuppfattning: medicin.

Han menade att om du har smärta och sannolikt lider av en sjukdom, är du spontant och direkt intresserad av medicin mot detta. Kristus är just sådan medicin. Men du kan inte ta in den medicinen om du inte ber på rätt sätt. Många kristna blir ivriga och glada men tar inte in medicinen mot syndens och distraktionens sjukdom. De fortsätter lida av girighet, hat och förvirring, lusta och avund och andra saker.

Detta fick mig att intressera mig för den kristna tron. Jag tänkte ofta på min farmor som ofta satt och bad i stillhet på en stol i köket. Prästen vi hörde i Sjuntorps kyrka var mer upphetsad än fridfull, minns jag från barndomen. Och de flesta predikanter var mer "brinnande" i tron än stilla i tron. Ändå var det i den stilla susningen Elia på berget mötte sin Gud, inte i tordön och eld och häftiga händelser.

Jag fick av min mentor i Indien lära mig en sorts bakgrund för den kristna tron som kan förklara varför den tilltalade så många indier och kineser på sig historiska väg österut, redan innan den romerska kyrkan etablerat sin form av judiskt kristet grekiskt amalgam.

Han sa ungefär så här: Alla söker frid och harmoni, eftersom det är vad vi saknar i våra liv. Detta tycks gälla universellt, i alla kulturer och i alla tiden. Och vi måste ju erkänna att vi alla upplever oro, irritation, vrede, avund, besvikelse, kärlekslöshet. Ingen blir förskonad. Det finns personer som lever i ett tillstånd av vrede många år och blir nedbruten av det.

Och när vi lider av dessa eländen, det vi kallar tyngder eller synder eller skulder på kristet språk, kan vi nästan aldrig hålla dem för oss själva; vi delar dem med andra. Olycka genomsyrar atmosfären runt någon som är olycklig, och de som kommer i kontakt med en sådan person blir drabbade. Många tröstar sig med att det är "medlidande". Men visst är

detta inte ett gott sätt att leva? Vare sig för den som lider och den som "medlider".

Vi borde leva i fred med oss själva, och i fred med andra. Vi borde ta emot den frid som går över allt förstånd när den nu finns tillgänglig via medicinen Yeshua. Det finns ett "bör" där, ett imperativ som jag tror alla utan undantag på jorden kan förstå, bejaka och verkligen vilja.

Ingen av oss är en isolerad ö, vi är alla mer eller mindre sociala varelser, som behöver leva i samhälle med varandra. Vi behöver ta itu med varandra, engagera varandra för att finna friden och freden.

Men hur ska vi leva i fred? Många menar att det inte är möjligt, även om det är önskvärt. Vissa samhällssystem har till och med krig och konflikt inräknat som en uppgift för staten och samhället. Det indiska kastsystemet, som idag formellt är olagligt, har en krigar-klass, vars uppgift är att lyda order och utföra krigshandlingar när så är nödvändigt. Politisk visdom i de flesta stater har en liknande uppfattning om konflikters oundviklighet.

Hur ska vi kunna utveckla fridfulla samhällen? Den kristna tron börjar med individen. Krig, konflikt, våld, börjar med disharmoni inom individer. Yeshua rekommenderade inte politisk kamp för fred och frid. Han sa "ge kejsaren vad kejsaren tillhör och Gud vad Gud tillhör!" Att för mig själv hitta friden genom att ta emot den från Honom, sedan förbli i denna frid och på detta sätt upprätthålla fred och harmoni omkring mig, är det enda vi kan göra. Det är inte storslaget eller effektivt och många blir besvikna över denna lamma insats. Men det tycks vara ett faktum att om jag lever så kan också andra i min närhet smittas till att leva i fred och harmoni. Det verkar förvisso vara en obetydlig insats, men den fungerar.

För att vara i tillståndet av frid måste vi inte veta det grundläggande skälet till det, bara ta emot friden. Det sker genom att be Jesu namn på våra utandningar, eller på våra fotsteg när vi promenerar. Genom att vi är

medvetna om det som verkligen sker -- andningen, stegen, kroppens liv, värme, köld, hunger, mätthet, osv. -- försvinner orsaken till lidande. Det är märkligt och en stor nåd. Vi behöver inte analysera det.

Sunda förnuftet säger väl oss att när vi börja generera något negativt i tankar eller känslor, något "orent" i sinnet, följer nästan genast ett tillstånd av olycka. En sådan negativitet kan förstås inte kan samexistera med Kristi frid inom oss. Vi måste välja ettdera.

När jag var i Indien märkte jag vissa kulturskillnader. I Indien var intresset uttalat för problemet med mänskligt lidande. Men den traditionella karmaläran och världsbilden byggd på den, verkade inte ha kommit närmare en lösning. Jag fann den kristna enkelheten vara överlägsen -- du tar emot Yeshuas frid om och om igen. Inga ad-hoc-läror, inga långa analyser som i buddhismen, inga puja-ritualer som i hinduismens brokiga mängd av olika rörelser.

Den vipassan som min vän jesuitpatern lärde ut var däremot praktisk och effektiv. Om något oönskat händer och jag börjar reagera, går jag genast till den enkla bönen på utandningen eller fotstegen. Komikern Jim Jefferies säger att han älskar musköter -- du får så gott om tid på dig att lugna ner dig innan du skjuter mot någon. Du ska ta fram krut, hälla i pipan, stöta det, lägga i kulan och anlägga för att sikta. Vreden hinner lägga sig, du koncentrerar dig på andra enklare saker och finner dig snart i ett tillstånd av frid.

Något liknande sker genom att avleda det negativa som börjar fylla mig till min andning och min bön av Yeshuas namn och frid. Så snart vi genererar ilska, rädsla eller någon annan mörk influens bör vi avleda uppmärksamheten till något annat. för att på så sätt vara öppna för frid.

Dock fungerar detta tyvärr bara på medveten nivå. I själva verket undertrycker vi ofta det negativa, genom att avleda uppmärksamheten. Det hamnar djupt inne i det omedvetna. Erfarenheten visar att jag fortsätter att generera och multiplicera samma orenhet. Girighet, avund, hat och

förvirring uppstår hela tiden. På ytan finns ett lager av frid och harmoni, men i djupet av sinnet finns en sovande vulkan av undertryckt negativitet som förr eller senare kan bryta ut i en våldsamt explosion. Lars Levi Laestadius talade om "sju djeflar som ligger i hjärtegruppen" ! Vi måste vara realistiska här.

Många flyr från tråkigheterna, men inser efter en tid att flykten är bara på väg bort från problemet. Den är ingen lösning; du måste möta problemen, rikta fridens ljus mot de sju djeflarna. När negativitet uppstår i sinnet, kan vi bara observera detta, inse vad som händer och säga Frälsarens namn och ta emot frid. Så fort du börjar observera en distraktion, ett program med mental distortion, börjar det tappa fart, det kommer strax att förlora sin styrka och vissnar sakta bort.

Att se synden för vad den är och säga Namnet i tacksamhet för ljusets verklighet är en bra lösning; det undviker både ytterligheter -- viljemässiga undetryckanden och förträngningar och att följa impulsen och ge handlingsuttryck för det negativa. Att begrava negativitet i det omedvetna kommer inte fungera. Medicinen är att se det för vad det är, visar det för Honom på vilken vi kan kasta alla våra svårigheter.

Men vad sägs om att be Gud om förlåtelse eller gå till bikt? Du har fallit offer för en sexuell frestelse och du går till bikt nästa dag? Du ångrar dig ärligt och ber om förlåtelse och får äkta avlösning genom prästen av Gud? Det låter underbart, men är det verkligen praktiskt? Nej, för vi gör om samma misstag. Ständig omvändelse hjälper inte alls. Många katoliker kan intyga detta. Något annat måste ske.

Det är inte lätt att möta sina egna "föroreningar" och erkänna dem för vad de är. Många försöker beskriva dem positivt för att stå ut. "Att vara arg är bra ibland" eller "Kåthet är naturligt" eller "Lite finurlig måste man vara i affärer" eller "Att dricka lite visar bara att man är människa" eller den vanligaste "Vi är bara människor". Istället för att använda eufemismer är det klokt att se vad som händer. När ilska uppstår, överväldigar den oss. Samma sak med de andra distraktionerna. De överväldigar oss. Låt oss se

detta överväldigande för vad det är -- reaktioner inom oss. Vad vet vi om reaktioner? Att de går över. Tänk på komikern Jim Jefferies och hans musköt. Detta är grundläggande visdom: det är reaktiva händelser som går över.

Sedan, överväldigade av ilska eller åtrå eller habegär, utför vi fysiska eller vokala handlingar som skadar oss själva och andra. Senare, när behovet har passerat, börjar nya reaktioner: ånger, missnöje med sig själv, subtil tristess, gråt och behov av omvändelse sig, behov att tigga om förlåtelse från den eller den personen eller från Gud, direkt eller via en präst. En cykel av reaktioner och processer.

Svårigheten är att vi inte är medvetna om starten på reaktionen som ger negativitet. Ser vi starten och börjar andas ut Yeshuas namn är allt över och rent. Ser vi starten på reaktionern och övergår till att sjunga Fader vår är allt förbi och glädjen bevarad inom och utom oss. Om vi som jag syndar ständigt, behöver vi sjunga och be ständigt ! På detta sätt ändrar vi villkoren för reaktionerna som kommer ifrån det undermedvetna. Inte längre måste det som börjar djupt i det undermedvetna få så mycket styrka att det överväldigar oss, när det når den medvetna nivån och vi kan observera hur det dyker upp och upplöses efter en tid.

Antag att jag istället för att ständigt be och sjunga gudsnamnet anställer en ängel var uppgift är att observera uppkomsten av girighet, hat, förvirring, lusta, avund och habegär. "Rapport från ängeln: ilska börjar!" säger den inne i mitt huvud varje gång detta sker. Kommer det att hjälpa? Troligen inte. Eftersom styrkan i impulserna ofta är så starka att jag inom några bråkdelar av sekunder faller, hjälpte det inte att jag fick rapport. Många zenmediterande sitter år ut och år in, observerar sina tankar och känslor, erfar en stunds stillhet. Men livet fortsätter vara fullt av distraktioner och negativiteter, eftersom de aldrig gör den omvända processen: förekommer genom att meditera på Fadern, källan till renhet och godhet.

Antag att jag kan vara lugn nog att säga till ängeln: "Tack så mycket för rapporten. Nu måste jag sitta ner och iaktta min ilska." Men är det

möjligt? Så fort jag blundar och försöker observera ilska, kommer föremålet för ilskan omedelbart in i mitt sinne. Och som filosofen Spinoza påpekade kommer föremålet direkt att initiera ilska. Jesus påpekade att redan tanken på åtrå kommer att distrahera mig och är lika mycket synd som att utföra handlingen som följer impulsen. Att endast observera föremålet för ilskan eller åtrån kommer ofta att multiplicera distraktionen. Det är därför ingen lösning.

Nu talar vi om ganska tydliga impulser och begär. Det är mycket svårt att observera de mer abstrakta, de som ofta är skilda från specifika externa föremål som ursprungligen orsakade det att uppstå. I filmen "Oranges" säger en av huvudpersonerna: "Life...(suckar)...stuff (suckar)..." och scenens innebörd kanske kan sammanfattas: livet suger. Filmen som helhet ska uppfattas som tröstande och det är typiskt för vår kultur att det är ok att "livet suger."

Men när Yeshua säger att han är vägen, sanningen och livet menar han att när någon förorening i mitt liv uppstår i sinnet, finns en medicin som fungerar. Genom att jag ber ständigt och på olika praktiska sätt, beroende på vad jag gör under dagen, blir impulserna relativt svaga och jag kan se dem försvinna och jag kan till och med le lite åt dess krumbukter medan jag njuter av Herrens namn och närvaro i meditationen. Andningen förlorar endast momentant sin normala rytm. Vi börjar ju andas hårdare när behovets impulser och negativitet kommer in i sinnet. Detta är lätt att observera. På en subtilare nivå, startar en biokemisk reaktion i kroppen, vilket resulterar i vissa sensationer. Varje orenhet genererar en viss känsla i kroppen. Lars Levi Laestadius talade ofta om detta "organiska fundament" när han beskrev synden och nåden.

Frälsningen är en praktisk lösning på frågan om hur man ska leva. Frälsningen är just konsten att leva. De flesta människor kan inte observera begärens vågor inom sig men genom ständig bön och meditation är det mycket lätt. Vi ser vågor komma och gå och låter friden bestå.

26. Törsten och bönen

"In my contentment I realize that I still feel the need for some imperishable bliss."

Wallace Stevens

Vi bör se mänskligt liv som en ständigt flödande varaktighet eller kontinuum. Ingenting är varaktigt i världen utom flödet -- och vi söker något annat. Våra liv är flödande, ständigt växlande mellan att göra saker och genomgå olika tillstånd. Vi kan se detta ske allihop så det är ingen åsikt. Denna ständiga växling är dock ingalunda en slumpmässig eller laglös rörelse. Den styrs av ett slags "lag", så att säga: en lag av orsakssamband eller ömsesidig betingning. Vi gör, och vårt "göra" leder oundvikligen till ett visst inflytande. En känsla, ett tillstånd, en effekt, ett tänkande, både direkt och indirekt genom dess effekter på vår miljö, både den inre och den yttre.

Mot den här bakgrunden är det lätt att inse bönen vikt för våra liv. Den är ett "göra" som lämnar världen och som förr eller senare ger oss frihet, naturlighet, kärlekens försänkthet i Yeshuas namn och ande. Den "imperishable bliss" poeten Stevens talade om finns i Honom. Han är själv livets bröd som i kärlek för oss låter sig brytas ned, korsfästas och dö. När den gamla regeln om "ora et labora" praktiserades av många bönemänniskor, var det fråga om ett "göra" som leder till effekter som hjälpte många, inte endast de som praktiserade.

En medvetenhet om denna "lag" uttrycktes mycket tidigt i olika kulturers mytologi och folklöre. I sagor och legender hör vi skildringar som har sin poäng i medvetenhet om vad "göra" leder till för oss själva och andra. Senare, i religion, filosofi och psykologi bearbetas samma insikt om växlingar och orsaker till att saker uppstår.

"Som man sår får man skörda" -- det är faktiskt en aspekt av visdom som har funnits i bakgrunden av utvecklingen av mänskliga civilisationer. I stort sett har dock de flesta undgått denna visdom varit och har naivt bekräftat sina liv och genom sina kravimpulser, sina önskemål, och har försökt att tillfredsställa dessa allt mer, ofta med tragisk utgång.

Vår insikt och medvetenhet om denna växling och påverkan leder oss till det bättre livet i bönen, till livsglädje. Livet själv blir befria i Gud genom detta. Vi blir främlingar för den tragiska känslan många har a sitt liv och vi blir fria från den mycket vanliga inre negationen av livet.

All sanning i Gud börjar med en stark känsla av smärtan i liv och söker, på fullt allvar, att tränga in i ursprunget för mänskligt lidande. Vad kommer det av? Vad är denna negation? Ingen mänsklig erfarenhet tycks kunna vara fri från lidande.

Med andra ord, livet som vi faktiskt lever det, är ett liv som lider. Vår ande är evig men själen och kroppen lider i själva sitt levande. Många som skriver om bön, vill hävda att livet blir genomgående lyckligt genom bönen. Men realistiskt sett försvinner inte lidandet så enkelt. Det hör till själva bindningen till sinnesobjekt som vi utför varje dag och även om natten då vi sover och drömmer. Denna förklaring kan låta fel och alltför pessimistisk. Man bör dock komma ihåg att en sådan förklaring ges med tanke på andlig upplysningen. Den kan innebära en genomträngande insikt i vad lidande beror av.

Bönens uppmärksamhet på det som stiger upp inom oss visar oss att alla lidanden i livet har sitt ursprung i villfarelsen "jag begär", själva syndens kärna. Intellectuellt sett är detta en vanföreställning. I vår mytiska tradition förlägger vi detta fall ner i andlig okunnighet till berättelsen om Adam och Eva. När vi ger oss till Gud och hans begär av oss blir accepterat, ser vi tydligt hur "jag begär" inte kan tillfredställas i världen.

Känslomässigt är syndens vanföreställning primärt en törst. Begäret kan gälla kunskap, kontroll, mat, sex, berusning, makt och ägande. Besatta

av villfarelse och törst är vi oemotståndligt engagerade i frågor om kärlek och hat, vinst och förlust, ära och vanära, aggression och försvar; kort sagt, i saker och händelser i det vi kallar "världen". Resultatet är att vi lider -- för vi riktar begäret fel.

Processen för vårt liv växlar således mellan att göra och genomgå tillstånd. Vid denna insikt ser vi vad som är en ond cirkel: villfarelsen i relation "att göra" och "att lida". Förvirringen ger oss en rad anledningar att göra distraktiva och vilseledande saker i våra faktiska liv. Olika och komplicerade handlingar får oss att lida, och själva det lidandet tenderar att få oss att bli mer och mer vilseledda, och så vidare i all oändlighet.

Ursprunget för lidande, Adams och Evas fall som vi berättar allegoriskt om i Genesis, innebär att vi distraheras av yttre ting för att täcka förlusten av inre enhet med Gud i Guds rike. Vi kan mycket väl förklara lidande främst utifrån den process som äger rum när vi skapar vårt eget mentala lidande -- tankens oro och änglsan när vi smakar på frukter ur kunskapens träd på gott och ont. Smärta, oro och ångest kommer av att vara vilseledda, en andlig död som orsakades i fallet. Vi längtar alla hela livet att bryta igenom denna villfarelse och finna vila och godhet i den grund vi kommer ur.

Det är just i denna mening som lidandet är vara universellt i människans liv. Överallt på jorden kan vi möta människor med samma sorts oro, änglsan, skräck, obehag och smärta. Vi hör ihop och detta är innebörden i kyrka -- vår inre samhörighet.

Några kan vara medvetna om sådant lidande, men bara väldigt svagt och endast i undantagsstunder av lidande eller förtvivlan. Andra kanske har mer erfarenhet av det, inom familjen eller i sitt arbete inom vården. Men ingen är befriad från lidande, så länge som de är mänskliga.

Vår inre samhörighet i smärtan och frånvaron av det andliga livet vi hade i Gud från början är kyrkans mening. Därmed blir också kyrkan äkta katolsk, universell. Alla i vår världsvida kyrka är djupt förbundna med

varandra i denna inre samhörighet. Antingen vi tror att kroppen, själen, världen, kan ge oss lycka, ge tillbaka det andliga ljuset och livet vi förlorade, eller vi har insett det fåfängliga i detta och låtit fridens Ande hjälpa oss hem, hör vi samman genom detta lidande.

Det kan knappast betvivlas att vi är födda lyhörda för denna vår inre samhörighet. Redan i sandlåndan ser vi exempel på empati mellan barn som leker. Spegelneuronerna gör att vi lider med de som slår sig och gråter. Har vi inte underförstått detta när vi använder ordet "vi"? Vår inre samhörighet kan kallas "vi-skapet". Så länge en medmänniska är missnöjd eller olyckliga, kan ingen av oss hålla sig utanför detta. Vi kan inte annat än delta och medkänna. På grund av den inre samhörigheten kan medkänsla och sympati väckas inom oss.

Medvetenheten om den inre samhörighet människans finner sin fulla och mest sublima uttryck inom området för religion. Kanske alla de stora religionerna kan samla kkring denna inre samhörighet. Är det inte meningen med termer som "umma", "sangha", "kyrkan"? I skriften Vimalakirtinirdesha, läser vi: "Jag (Vimalakirti) lider eftersom mina medmänniskor lider." Detta är just vad det indiska begreppet medkänsla (karuna) betyder. I buddhismen är Amitabha en ocean av medkänsla för oss alla.

Vi lever i en värld där vi befinner oss bundna till andra genom familj, grannskap, yrkesmässiga anledningar, religiösa, politiska och otaliga andra band. Vår livssituation stor del betingat av sådana band. Framför allt ens familjeband har en grundläggande betydelse för att bestämma denna situation.

De flesta män och kvinnor lever ett hemliv. Ingen tvivlar på att hemliv är det normala sättet att leva. Livet för en hemlös asket, avskilt från familjen och samhället, och hur sublimt syftet än kan vara, är exceptionellt. De flesta människor gör mycket fint av sina hem och familjer och är redo att ta emot alla de bekymmer som följer med dem. De tror att vi är födda endast för att leva och älska hemlivet trots alla sina bekymmer och problem. Det är sant att familjeliv utsätts för risken för sönderfall i vårt mycket industrialiserade

och tekniskt uppdrivna samhälle, men ändå verkar detta hemliv inte ha förlorat sin stora betydelse i människans liv.

Men sanningen är att det definitivt är i hemmet, liksom i det sociala livet, vi upplever den fulla styrkan av villfarelsen i det distraktiva söndrade livet. Bladverket i villfarelsens träd på gott och ont ter sig rikt och överväldigande. Jämför den obekymrade babyens skratt och förtjusning upp till två års ålder med den bekymrade och ofta surande egoistiska unge det blivit tre år senare. Inte förrän i de övre tonåren börjar det bli möjligt att reflektera över sitt lidande. Och många gör det inte under sin livstid på jorden.

De bedrägliga passioner som redan tidigt i familjens liv sätter fast egot i hat, ilska, rädsla, svartsjuka, fiendskap, perversitet och aggression blir med åren intensifierade. De överförs till spänningar i alla mänskliga relationer och påverkar det sociala livet över hela fältet. En stor del av våra skolungdomar lider av ångest, rädsla, depression och till och med suicidala tankegångar. Som gamla föräldrar blir vi alldeles förtvivlade av barnens sjukdomar och olyckor och misslyckanden, för att inte tala om dödsfall. Vi älskar barnen mer än Gud och vi skapar lidandet med samma intensitet.

Det är utan tvekan sådana tidigt inlärdade passioner och effekten av deras törst, som drabbar oss. Lidande är oundvikligt för oss som bor i världen. Att hitta tron på Gud, på frälsaren Yeshua och växa i den tron är en räddning ur denna vår existentiella situation.

Den kinesiska läraren Shan-tao, hade utan tvekan denna existentiella situation i åtanke när han skrev följande:

"Jag är faktiskt en vanlig, syndig varelse som varit, sedan urminnes tider, nedsänkt och nedfallen i denna syndiga tillvaro av födelse och död. Varje hopp om att bli räddad från denna onda ström har helt förnekats mig."

Jag tror det finns anledning att tro att Shan-tao under kristen påverkan utvecklade en djup tro på paradiset, det Rena Landet och hopp om räddning till detta land. Han företräder här i detta citat alla människor i världen. Den "syndfullhet" handlar både om personlig synd och det syndiga i själva villfarelsen, det vi kallar arvsynd. Som Paulus säger, är det synden och inte vi själva som skapar lidandet.

Bönen ger oss visdom genom en genomträngande insikt i vår existentiella situation. Människan skapar oundvikligen lidande och måste ta det på allvar och stiga ombord på trons fartyg där vi utvecklar uppmärksamheten på det som uppträder och försvinner.

Den syndiga människan är ständigt ett problem. Vi ser det varje dag på teves nyheter. Förutom olyckor och naturkatastrofer, som ibland är orsakade av oss, konfronteras vi ständigt med den syndiga människans handlingar som skapar lidande. Men också inom oss själva kan vi se samma process. Där ser vi embryot till det stora lidandet i världen.

En populära uppfattningen inom den kristna kyrkan under medeltiden var att syndfullhet kunde sonas i kraft av att lämna hemmet och bli munk eller nunna. Men detta är för det flesta kristna oacceptabelt idag. Den relativa stillheten och ordningen i ett kloster hjälper inte mot den ständiga ström av distraktion som finns inom oss själva, var än vi befinner oss.

Syndfullhet är inget annat än villfarelsen och var än vi lever kan vi börja att genom bönen se igenom denna villfarelse, denna förvirring. De flesta alternerar ständigt mentalt mellan distraktion genom att "göra" något och det lidande som därmed skapas, vilket drabbar andra förutom oss själva.

En personlig lösning på detta problem är tron på Frälsaren och ständig uppmärksam bön med Hans namn. Känslan av vår inre samhörighet alla människor emellan, gör dock denna typ av lösning otillräcklig. Om inte "vi alla" som lider kan räddas av Gud löfte och av

hängivenhet inför Hans namn, vad är då meningen med "min" frigörelse? I katolska kyrkan är detta en vital frågeställning. Vi kommer till insikten, som Paulus har, att allt måste sammanfattas i kärlekens Gud, ingen kan bli kvarlämnad vid tidens slut.

Att tro på Guds rike motiverad av en personlig önskan om lyckalighet efter döden räcker alltså inte. En äkta tro på den Uppståndne inkluderar allt levande och lidande i universum. Kristus är frälsning för alla varelser. Ego-centrerad längtan efter personlig lycka och njutning leder oss till distraktioner av nya religiösa typer. Andan i kristen enkelhet är en bön som söker ljuset tillsammans med alla medmänniskor.

Vi kan aldrig förkroppsliga frälsningen och friheten helighet i den egna personligheten så länge vi stannar kvar i världen. "Mitt rike är inte av denna världen" säger Yeshua. Att stanna kvar i världen innebär fasthållande vi sinnesobjekten och törsten som aldrig kan tillfredsställas. Istället siktar vi på det levande vatten som Yeshua ger oss i vår hängivenhet inför Honom. Vi tar emot det vattnet när vi går och står, sitter och ligger, andas och rör oss i Honom, i Hans namn.

Guds rike är det som upplyser och renar vår villfarelse. Det är detta som "kommit nära" som Yeshua säger. Oändlig Ljus och Liv är nära oss och vi behöver tron och bönen för att öppna oss för detta ljus. Upplysta av ljuset kommer vi att känna hur lurade vi är av denna värld. Guds rike är inte statiskt utan har denna dynamiska aspekt.

Tro är att vakna upp. Ingen kan bli övertygad om tron om inte detta uppvaknande sker. I detta uppvaknande upplever vi att vi bryter igenom vår villfarelse. Vi inser enkelt och okonstlat hur vilseledda och syndiga vi har varit. Vår självbelåtenhet, den som Lars Levi Laestadius så ofta kritiserade hos "äkta lutheraner" inom kyrkan, bryter vi genom i trons uppvaknande. Vi töms rakt igenom på denna skrymtande tro.

Samtidigt befinner vi oss på ett avgörande vis i kristen uppriktighet. Det är hur vi går, sitter, står, andas, är till stund för stund som är avgörande

för frälsningen. När vi blir uppmärksamma på detta får vi för första gången erfara sann vila. Vi kan mitt i livet "sitta ner på Faderns högra sida" i gudomlig vila. Villfarelsen och distraktionen är momentant genomlyst !

Eftersom den djupaste roten till vår existentiella ångest och vårt lidande är synden okunnighet, innebär uppvaknandet en fullständig borttagning av denna synd för all framtid. Vi kan inte förlora vår frälsning, för synden är helt borttagen av Yeshua. Det är fortfarande sant att det faktiska lidandet inte är över -- så länge vi är kvar i världen, finns det ingen möjlighet att fly det. Men det är inte vi som agerar, det är synden själv. Vi själva levs av Yeshua i vår bön och uppmärksamhet på vad som sker.

Det kvarvarande lidandet stör inte vår grundläggande vila och lugna förvisning i bönen aktivitet. Stadigt gående, stående, sittande, andades in och ut, befinner vi oss på vägen som leder raka vägen till himmelriket. Det är vägen för den kristna enkelheten.

En fundamental ödmjukhet uppstår i detta sorts kristna liv. Inte ur ett medvetande om moralisk skyldighet eller plikt -- såsom många kristna gör det -- men omedelbart ur en ödmjukhet som uppstår från själva praktiken att ständigt be i uppmärksamhet. Det blir en uppriktighet som ofta uppnår en varm försoning och gemenskap med andra, oavsett vilken tro eller livsinriktning de har.

I själva verket är detta den främsta missionen. Ödmjukhet, ömhet och tacksamhet till Yeshua kan lysa fram ur de egna personligheten och helt naturligt påverka andra runt omkring dem och på så sätt åstadkomma verklig fred i det lokala samhället. Detta istället för hetsig predikan och emotionella tvångsmetoder, kan sprida den kristna enkelheten i tron.

27. Skuld, ånger och mötet med fridens Dig

Ps 62:5

Anima mia, acquetati in Dio solo, poiché da lui viene la mia speranza.

Detta citat från den latinska psaltaren är till stor hjälp för mig. Just ordet "acquetare", är ordet för meditation, att finna frid i det som är. Och uttrycker "acquetati in Dio" handlar om en praktik, något man gör, inte tänker eller pratar om. Och jag gör det genom uppmärksamhet på de fem vanligaste handlingarna, gå, sitta, stå, ligga och andas.

Ofta under mina nästan fyrtio år som lärare i filosofi och religion har jag mött en kristendom bland eleverna och deras föräldrar som inte alls har med Kristi frid att göra. Det är rätt och slätt tänkande och spekulerande. Det är inte "acquetare" på många ljusårs avstånd. Och det gäller mycket av det som kallas kristen tro i Västerlandet -- ett pratande.

Till och med sjungandet är ett pratande för psalmerna är packade med tankar och spekulationer i den kristna läran. Inte ens när man sjunger kan man ägna sig åt den frid Yeshua skänker oss för sinnet är helt upptaget av alla inpackade tankar som finns i psalmerna. "Min frid ger jag er" har inte med den världen att göra.

När jag kom hem från Indien till julen 1972 märkte jag hur den kristna tron var ett tänkande som inte alls ger frid utan snarare oro. Det hade jag inte märkt innan jag reste för att lära mig meditation och vipassana-uppmärksamhet. En rad i T.S, Eliots *Burnt Norton* använde uttrycket "talkative Christianity" och det slog mig hur sant detta var.

Jesus praktiserade frid med auktoritet. Men snart blev religionen som byggde på Honom en tänkande historia. Detta har inte upphört. Nya kyrkobyggare i vår tid, som Frank Viola, tänker och skriver och pratar och tänker och skriver och pratar...det är ingen ände på detta nervösa tänkande och pratande. Det finns ingen verklig tro i detta.

Ett oroligt sinne kan omöjligt ta emot friden i Yeshua eller i sakramenten eller i Helig Ande. Det blir något annat, en sorts idisslande av längtan och teologiska termer. Det är en gammal plåga. Se bara på hur full av grekisk metafysik den niceanska trosbekännelsen är ! Hur kan någon finna himmelsk frid och Guds vila med en sådan intellektualiserad credo-formel? Det är inte möjligt.

Jag minns hur jag träffade en vän från universitetet i en kyrka i en mindre Norrlandsstad. Efter att vi kom över den glada överraskningen över att råka mötas just här, började vi prata om Gud. Snart lärde jag honom att andas meditativt såsom jag lärt mig. Så vi satt där i hans kyrka där han var komminister och fokuserade på bukandning för att ta emot Yeshuas frid, den frid som Han enligt evangeliet ger oss. Min vän var förvånad. Detta var så främmande för hans liv som präst. Vi pratade länge om skillnaden mellan praktik och tänkande. Jag har förstått att han i efterhand integrerat denna meditativa andning i sitt andliga liv. Så märkligt att vi träffades !

En särskild del av denna problematik -- att kristen tro pratar och tänker -- är de stora besvär många troende har med sin synd. Det är ett problem i alla andliga traditioner. Men särskild i vår tänkande och intellektuella kristendom dyker den personliga synden upp som ett starkt orosmoment. Sanningen är helt enkelt att vissa tillstånd leder till andra. Om

vi är törstiga på öl eller vin så dricker vi oss fulla. Tillståndet törst leder till andra saker. Den som praktiserar den kristna enkelheten, gör bön i andningen, i fotstegen osv. finner ett tillstånd komma -- frid. I denna frid blir vi kvar i frid. Den leder inte till något annat. Den har ingen oro eller tendens. Det är Kristi frid.

Ofta har elever frågat mig om det inte är adekvat att känna ånger, skuld och skam när vi verkligen gjort något mycket opassande eller ont. Men sanningen är att tillståndet skuld eller ånger bara försämrar möjligheten till friden. Det finns ingen positivt värde i ångern eller skulden. Men sanningen är att den tänkande intellektuella kristendomen förordat ånger och skuldkänsla som en adekvat inledning till förlåtelse och frid. Det är inte sant. All skuld, även den vi får efter att ha gjort något felaktigt och tokigt, försämrar möjligheten att ta emot Yeshuas frid. Endast bön i praktisk mening ger oss möjligheten, genom tillståndet, att ta emot friden.

Jag hör ibland vidsynta pastorer försöka säga detta på ett annat sätt. Man betonar att Jesus en gång för alla dött för våra synder. Saken är så att säga klar. Men det duger inte sålänge vår tro är en pratande och tänkande tro. Även om vi tänker om och om igen: Jesus har redan förlåtit alla mina synder, förgångna, nutida och alla kommande -- så behöver vi komma till ett verkligt aktuellt tillstånd av frid för att kunna ta emot det Yeshua ger i sin förlåtelse. Det går inte att bara tänka på att Han har förlåtit oss i det förgångna.

Jag har många gånger förklarat noga och omständligt för mina elever att skuld och ånger är helt värdelösa medel till rättfärdighet och frid i Gud. Dessa fenomen och tillstånd som ånger och skuld är, betyder komplikation, dramatik, självplågeri. De är menlösa och negativa. Det är en oerhörd

tragik att dessa destruktiva tillstånd byggts in i teologin och katekesen för så många generationer kristna. Men det gäller i lika hög grad de andra religionerna, även om det ser ut som vi drabbats värst här i Västerlandet.

Jag tror att den utbredda bristen på självförtroende vi finner bland unga kan ha med denna kultur av självhat genom skuld och ånger att göra. Både pojkar och flickor som lär sig detta självhat går in i depressiva tillstånd. Gissa hur relationen till den kristna tron blir? Ungdomar som vill vara kristna tar med sig självhatet in i trons värld och finner -- just det, att läran stöder det destruktiva självhatet. Inte så märkligt att vi finner kristna rörelser som kallar sig "church without religion" och likande saker.

När vi lever meditativt så att andningen, fötterna, rörelserna med kroppen iaktas av oss som levande inkarnationer av Faderns aktivitet i oss, får relationen till Gud en mycket praktisk dimension. Det är inte så mycket pratet, tänket och spekulationen som står i centrum, såsom för många kyrkor, utan det konkreta ståendet inför Honom, inför Himlen, inför Dig. En dikt av Rumi gestaltar de olika momenten, tycker jag, i att vara i relation till Gud. Om vi tänker oss att vi knackar på dörren till Dig så kan vi tänka oss följande dialog i Barks översättning från persiskan:

You said, Who's at the door?

I said, Your slave.

You said, What do you want?

To see you and bow.

We talked through the door. I claimed a great love and that I had given up what the world gives to be in that love.

You said, Such claims require a witness.

I said, This longing, these tears.

You said, Discredited witnesses.

Dialogen visar realistiskt hur vi i våra religiösa fantasier ständigt eller i alla fall ofta tänker på ett möte med Herren. Hela Gamla Testamentet är sådana tankar och spekulationer i berättelsens eller referatets form. Psaltaren och Pentateuken är fulla av dem men även mer militärhistoriska beskrivningar av kungar och slag innehåller titt som tätt referenser till Herren eller Himlen. I de två Mackabeerböckerna hänvisas till att man har Himlen med sig i sina våldsamma kamper med andra folk så att "Gud är med oss". I början av Andra Mackabeerboken finns ett brev till judarna i Egypten där Guds frid och fred önskas framför allt. Men i nästa andetag prisas Herren för att Artemis prästerskap stenas på flykt sitt tempel ! Så arbetar den religiösa fantasin.

I Nya Testamentet fokuseras det religiösa tänkandet till Yeshua, Messias, som är en sorts kulmen på människans möjlighet att berätta om sin relation till Gud. Nu prisas icke-våld, medkänsla med alla, medvetande om att vi är förlåtna som Faderns barn. Slutpunkten är att "jag ger er min frid" och att vi ska bevara denna frid.

I Rumis dikt ser vi på ett underbart sätt hur osäker denna tänkta relation är. Det är som att Gud ifrågasätter hela vårt projekt att komma in genom dörren och prata med Honom, kanske för att Han redan är närvarande i allt vi gör. Vår längtan och våra tårar som tas fram som vittnen underkänns av Herren. De duger inte som sannfärdiga vittnen. Detta är viktigt. Vi bör kanske mer lita på Herren sådan han inkarnerar sig och lever i oss och i all skapelse, än fantisera om mötet i himlen.

Vi kan, menar jag, vara mer i nuet med det som sker där och på så sätt vara ytterst nära Gud istället för alltförmycket spekulation om framtida möten. Yeshua säger: "Min frid ger jag er" och jag tar fasta på det. Friden finns här att få, den är given oss.

2 : Dagar med Jesusbönen

År 1973 gjorde vi en resa till Rhodos, min fru och dotter och jag. Dottern var knappt ett år gammal och fick sitta på min rygg i sin sele. Från

Rhodos tog vi en båt över till ön Simi, där vi tog in på ett litet hotell i hamnen. Dagen därpå besökte vi ett gammalt ortodox kloster och jag

promenerade en god stund ensam runt bland celler och kapell. Det var varmt och stilla. I ett rum satt en gammal munk och vi föll i samtal på vårdad engelska. Jag ställde många frågor om hur jag skulle leva mitt liv enligt hans uppfattning, ivrig sökare jag var med en Indienvistelse bakom mig i en ashram uppe i Himalaya. Han svarade tydligt på de flesta av mina sökande frågor med att hänvisa till bönelivet, särskilt det ständiga bedjandet av Jesusbönen. Han bad mig skaffa En Rysk Pilgrims Berättelse och Philokalia, vilket jag gjorde när vi kom hem till Sverige.

Jag var väl en "vanlig" bedjare, jag använde den meditativa uppmärksamheten på allt som uppträder inombords, och kände förstås till den "ständiga" bön Paulus talar om och ökenfädernas livsstil där bönen var det centrala i ensamheten eller i komuniteten. Och jag mindes liknelsen om kvinnan som tjatade på domaren, som Jesus berättar för att belysa nödvändigheten av en bön utan uppehåll. Men tanken att som den ryske pilgrimen ständigt faktiskt bedja dag som natt - när jag inte sov - hade inte förefallit mig praktiskt möjlig. Och skulle det inte vara hemskt enformigt?

Först en definition av "ständig" - det betyder ofta eller mycket. Just nu när jag skriver t ex kan jag inte medvetet också be Jesus-bönen med full klarhet. Den ligger i bakgrunden och när jag tar paus går jag över till den som min mentala aktivitet. Men telefonsamtal, tillrop, frågor, djurens behov - många saker kan bryta den medvetna bönen under korta

intervaller. Dock visar det sig att tämligen få sådana avbrott sker under en dag, betydligt färre än man kan tro. De flesta orsakas av en självsjäl och dessa försvinner när bönen blir den dominerande aktiviteten. Den engelska bönerörelsen 24-7 har förstått detta. Det var i stor förvåning grundarna av rörelsen såg hur den spred sig över världen: "As I watched the explosion of 24-7, I began to realize that prayer is not just about making "stuff" happen -- it is also simply about waiting at the feet of Jesus." Författaren refererar till episoden med systrarna Märta och Maria, där den senare väljer att vara still med Jesus istället för att ivrigt syssla med husets alla göromål. "This, He says -- dismissing the clutter of things we confuse with Christianity -- is "the one thing needed".

Bönen blir så att säga glädjens identitetskort under dagen. Upp. 22:4 säger "De ska se hans ansikte och de ska bära hans namn på sin panna:" Så fungerar den ständiga bönen i praktiken. Det är som om någon ständigt frågar "Vem är du?" och svaret är det glädjerika: Kyrie Iesu Christe !

1 Den första veckan av ständig bön.

Jag märkte att den gamla räkningen av 150 psalmer varje dag och senare 150 kulor på ett radband eller ett bönerop var väsentligt och att jag inte borde be slumpmässigt, alltså utan räkning av bönerna. Inte för någon sorts merit eller prestation utan för att göra bönen säkrare för mig. Den tidiga praktiken där munken kastade en liten sten i en skål var praktisk för mig och jag använde en liten glasskål för ett stort ljus och små träbitar som barnen använt i ett spel när de var små. Jag lade upp 32 bitar utanför skålen och lade i en varje gång jag gått runt radbandet. Om jag var utanför bostaden använde jag något annat, t ex små tärningar, också tillhörande barnens leksakslåda, som jag sedan överförde till träbitar vid tillfälle. Radbandet blev den naturliga vägen för den korta Jesus-bönen men

radbandet kunde inte hållas igång när båda händerna var upptagna av något i vardagen. Därför blev fingrarna en hjälp. Jag kunde mentalt veta vilka fingrar jag var på och påminna mig med ett tryck eller tappande med rätt finger. Det gick trögt i början och jag tappade bort mig men snart flöt det bättre. Under många aktiviteter kunde händerna både göra manuellt arbete och räkna mina böner.

Vid bilkörning var jag först osäker. Jag visste att andra hade en rosenkrans hängande runt backspeglarna för att fiska ner under resan till jobbet och hem från jobbet. Men jag gick snart över till fingrar även här. Att lätt trumma på ratten med rätt finger gick utmärkt, särskilt som en rytmisk melodi användes till bönen. En del av hjärnan kunde vila i bönen medan en annan del skötte navigeringen i trafiken.

Men bäst var promenaden. Den stillsamma rytmen när fötterna sätts ned och lyfts upp var perfekt för bönen rullande i medvetandet. Jag insåg att den ryske pilgrimen långa vandring till Irkutsk hade sin mening för bönen. Klosterträdgårdarna många gånger och stigar framstod nu för mig som genialiska. Många människors kroppar, liksom min egen, mår bäst av stilla kontemplativ rörelse. På min fäbod i Härjedalen var bönen alltid bäst i skoglig verksamhet och pyssel kring stugan.

Den första veckan gav också en euforisk yrsel av att så intensivt be den korta bönen, interfolierad med Fadern vår. Jag trodde inte jag skulle orka så många dagar men blev förvånad över att vid veckans slut ville bönen så att säga sköta sig själv med mitt deltagande hjärta, utan större ansträngning. Jag tackade Gud för denna nåd. Om bönen är en ansträngning ger jag snart upp, jag hör till de svaga där.

2. Den andra veckan.

Nu var radband, träkulor och skål och fingerteknik inkörda och allt var enklare. Istället kom en en annan problematik. Mitt inre sinne protesterade över att alla vanliga aktiviteter det ägnat sig åt nu inte fick plats rent praktiskt. Om tiden skulle ges till Herren via bönen på detta handgripliga sätt skulle det inre sinnet behöva en egen dag att göra undan sina aktiviteter, tycktes det mig. Typ semester från bönearbetet.

Men förvånande nog försvann denna störning av sig själv. Det berodde på att jag attraherades mer av att faktiskt ge upp andra mentala aktiviteter för denna enda. Jag smickrade mig med att detta var ett tjustigt offer, men i verkligheten var det faktiskt en högre energi i att vara i bedjandet med tunga, läppar och kanske också rösten. Att kroppen och tanken huvudsakligen skulle ägna sin tid åt detta blev mer och mer attraktivt för mig.

Under andra veckan blev det också en rad experiment med hastigheter och kroppsrörelser. Psalmerna rekommenderar ju dans i Herrens Namn och för första gången i mitt liv började jag under längre stunder dansa till bönen rytm ! Underbart. Jag kunde vakna mitt i natten och känna längtan till att be under stilla dans i nattens mörker.

Jag provade höga hastigheter, såsom man ofta hör erfarna nunnor i rosenkransbön, men jag saktade snart ner till en ideal hastighet, nämligen den vi relativt långsam promenad. Tungan hann med alla rörelser i vokaler och konsonanter och jag kunde lätt sjunga bönen. Denna lunk passade också dansen och bönerörelserna, inte olik judarnas rörelser framför bönemuren i Jerusalem. Jag fann också under denna vecka att samtal med andra människor kunde göras kontemplativa så att små tystnader lät bönen komma in i mitt medvetande. Det gjorde samtalen lugnare och bönen störde inte alls. Tystnader i hissar och i köer blev också bekväma och

efterlängtrade stunder för den inre bönen. Jag kunde ha en beredskap för givande samtal medan bönen tog plats mitt i den sociala samvaron. Men mina barnbarn kunde jag vara på Skype samtidigt som bönen rullade och förband mig med Herren Jesu Namn.

Under den dagliga mässan som jag ibland följde med i via radion, smög sig också bönen in men ersattes naturligtvis av de gemensamma bönerna under mässan. De båda blandade sig kan man säga. Väl medveten om många uppmaningar till munkar och nunnor att inte under mässan använda radbandet, undvek jag det. Men hjärtat ville gärna be ändå samtidigt som prästen läste mässtexterna.

Jag fann att en enda aktivitet krävde att jag avstod från bönen: spelandet av instrument eller komponerad musik. Den aktiviteten krävde min fulla tekniska och känslomässiga uppmärksamhet. Men samtidigt märkte jag att musiken blev påverkad av bönen, den blev mer suggestiv, mer kontemplativ. Flera av de melodier jag använde i bönen smög sig in i den komponerade musiken. Musiken vill uttrycka bönen energi och liv.

3. Den tredje veckan

Två förändringar kom denna vecka. Vid stunder då jag medvetet ville koppla av bönen för att läsa eller se en film eller se på teve, kom bönen av sig själv och uppsökte mitt inre sinne och jag fanns snart att jag lämnat allt för att åter vara i bönen. Jag lät detta ske med ro och tänkte att hjärtat prioriterar av sig själv den bästa sysslan !

En annan förändring var nattlivet. Inför insomning kom bönen om jag inte insisterade på att tänka på något annat. Om jag lyssnade på en roman, kom bönen snart in där också som mer intressant. Drömmarna blev lättare

och mer positiva och jag glömde genast av dem vid uppvaknande. Fast jag under ett kort uppvaknande på natten tänkt att denna trevliga dröm ska jag berätta för min fru, glömde jag alltid av den.

Under denna vecka blev bönerna fler än det minimum av 32 varv och jag lade tråkolor i en burk för "övertid" som jag senare skulle kunna kompensera med, ungefär som på ett arbete. Genom att bönen attraherade mig var det ingen som helst ansträngning i att be ständigt. Man föredrar helt enkelt det livet och den sysslan. Samtidigt minns jag många ökenfäders berättelser om bönetorka och stora ansträngningar att hålla den vid liv. Herren ger och Herren tar !

4. Den fjärde veckan

En insikt kom den vecka: bönen blir en levande partner som jag måste förhålla mig till på ett aktivt sätt. Det går inte att automatisera bedjandet eftersom det strax blir tungt arbete och hjärnan gör motstånd. En allt större enkelhet kom in i bönen och en ödmjuk bekännelse om den egna begränsningen. Kanske stapplar vi ibland, Herren och jag i bönen, men vi håller den levande !

Samtidigt började hjärnan och hjärtat denna vecka att be redan innan jag vaknat riktigt på morgonen. Utan att jag tänkte på det var bönen igång då jag tog mig till morgontoaletten och sen började göra morgonte. Jag fick så att säga "haka på" vad som redan var igång. Vilken hjälp det var !

Vissa dagar denna vecka blev bönerna nästan det dubbla mot de 32 minimumvarven men vissa andra dagar obetydligt fler. Jag beslöt att inte låta övertidskultor ligga kvar utan börja från början varje ny dag. Jag fortsatte under denna vecka att variera tempi, ibland långsamt och

njutande varje stavelse, men ibland friskt och raskt som en bäck som har bråttom nedför ett litet vattenfall.

En melodi hämtad från benedikтинerna i Randol vars laudes, morgonsång, jag brukar lyssna till kl 6-7 började jag använda mer än alla andra melodier. Den tillåter också olika hastigheter och är behaglig för sinnet. När jag bläddrade i Philokalia denna vecka fick jag upp en hel serie texter som använde militära termer -- vara som en soldat i bönen, förse mig med goda vapen mot demonerna, inte fly utan möta fara och kriga för att segra osv. -- och insåg att alla dessa mångfaldiga exhortationer är riktigt meningsfulla när man lever i ständig bön.

Med viss glimt i ögat kan vi tala om den ständiga bönen som det ständiga kriget mot ondskan i alla dess former. Men också kampen mot syndens sömnaktiga drömtillstånd, kampen för vakenhet i bönen. Vaka och var beredda som Herren uttryckte det. För den som inte ber är dessa uttryckssätt lite svårsmälta och känns "gamla". Men för den som märker att en natt med drömmar lämnar oss förvirrade flera timmar på förmiddagen, blir bönen medicinen som med envist och varligt intagande rättar till balansen och låter anden få balans igen.

5. Den femte veckan.

Denna vecka hände inte många nya saker i bönelivet. Fler rundor än tidigare på radbandet vissa dagar, men mindre än tidigare andra dagar. När trötthet tvingar mig till liggande är bönen en verklig livgivare och vilan blir godare och renare än om jag inte ber. Hjärnan fortsätter be av sig själv när jag vaknar och en stund innan jag är riktigt vaken.

Behov av att inte be alls uppstod någon förmiddag, endast tystnad och vila. Men snart nog kom behovet tillbaka. Att stå i vissa ställningar, framför allt med händer och armar lyftade på olika sätt, ungefär som i Falun Dafa (kinesisk qi-gong-liknande övning) blev stärkande för bönen, liksom att ta emot Helig Ande som en organisk parabol. Att stå visade sig vara att föredra i bedjandet, framför knäfall eller sittande. Tankar på den ortodoxa liturgins inställning till att alltid bedja stående framstod som intressanta den här veckan.

Många timmar i vårsolen i skogen blev underbara bönestunder. Över huvud taget är utelivet utmärkt för bönen, promenader liksom stillasittande i vårsolen och kaffetermosen bredvid. En sorts insikt kom: om jag ringde och sökte någon och man sa att han eller hon är upptagen i ständig bön, skulle jag bli glad, för den människan är i den bästa av aktiviteter. Även om just denna stund eller dag inte var den ljuvligaste eller lyckligaste för den människan så vore ändå denna pågående bön den bästa miljön tänkbara på jorden.

Överfört till mig själv så gick det ofta upp för mig under denna vecka att alternativen till bön (tankar på allt möjligt, läsande av allt möjligt, även Bibeln och Philokalia) inte står sig i jämförelse ens med en bön som går tungt. Också aktiviteter som lovar glädje utanför bönen, ger väldigt kort glädje, den är strax över. Eftersom att gå och stå, sitta och ligga, utföra enklare hushållsgöromål, alla kan kombineras med ständig bön, så blir slutsatsen för den som vill tjäna Herrens Namn, att ständigt be såsom det bästa valet.

Även lyssnande på mässan eller att följa påskliturgin på vatikanens live-utsändning blir mindre givande aktiviteter. Det är som att endast den direkta aktualiseringen av Helig Ande i bönen ger den samvaro med Gud som behövs just nu. Överraskande är detta. Allt flitigare användande av

Veni Sancte Spiritus kom denna vecka, den gyllene sekvensen från 900-talet, som mellanläsning vid radbansslutet eller efter tio fingrar. En vers åt gången. Det blir en kort lectio divina, en meditation på de olika stofernas betydelse. Dessutom lite språkliga iakttagelser. Radbanden går sönder, för dålig kvalitet på dem ! (Längre fram gjorde jag egna med ståltråd och metallmuttrar från Ikea.)

6. Den sjätte veckan.

Med flera besök av vänner och släkt märker jag denna vecka att bönen vill pågå även under konversation. Där kommer fingrarna till ovärderlig hjälp, det går att röra ett finger omärkligt i knät eller på armstödet på fötöljen man sitter i eller längs benet om man är ute och promenerar. Jag märker att konversationen avlägsnar mig från Herren om jag inte fortsätter be ! Kärleksrelationen fungerar så och jag är så lycklig över detta.

Mitt liv som amatörkompositör kombineras med bönelivet genom att pröva nya melodier med Jesu namn i bönen. Ibland får varje dag en ny melodi, ibland återgår jag till äldre, särskilt de enklare av dem. Den nya melodin skalas av genom dagslång bön och blir riktigt avrundad för detta praktiska och helliga ändamål. Att sjunga Guds namn är verkligen vägen till sällhet.

7. De tre följande månaderna.

Bönen är efter några månader den väsentliga aktiviteten under en dag. Även om reparationer av sommarhus tar tid och energi i anspråk tycks bönen ofta framstå som huvudaktivitet. Efter någon månad var alla radband trasiga och jag övergick till tärningar. De tål hur mycket som helst och är

diskretare när man sitter i bil eller går på gatan. En lagom dagsranson är någonstans mellan två till sex sexor. Tre femmor, alltså tre gånger fem dekader (150 böner) blir en etta. En bild: bönerna är löv i en förbirinnande älv och efter hundrafemtio bönlöv kommer en bro över älven.

Så snart vi har besök av många människor hinner jag inte mer än någon enda sexa. Samtidigt pågår bönen ofta även när ingen räkning sker. Fingrarna trummar lätt och håller ordning på bönen.

8. Framgent med 4 år av Jesusbön, några punkter.

1. En faktor som är allt viktigare är tystnad och lugn, även mitt bland barn och barnbarn. Ett sätt är att gå undan lite, sätta mig på en stol eller bänk, rikta blicken mot himlen, molnen och kanske älvens vatten, eller på fåglar som flyger eller på solen som rör sig mot horisonten. Naturen blir en gudsbild som är praktisk när människor som är upptagna i sina dramer finns runt omkring. Så kan jag ge dem ljus så gott det går. Bättre än diskurs och predikan !

2. Den ständiga bönen av Herrens Namn ger liv och inte prestation eller andig övning. Det är Herrens frihet och lätthet som blir själva bönen. Den försvinner så att säga i Honom som tillbeds. Såsom för Maria, Guds Moder blir själva livet bön. Jesu namn är ett med Honom själv. Och han är en med Fadern och Skaparen. Därför: jag ber i Centrum för all liv, all verklighet. Bönen är att vara i skapelsens centrum, i det medvetande som är all verklighets hjärta. Finns någon annan plats som är mer underbar?

3. Bönen blir ibland att Jesus ber, inte jag. Det känns ibland som det är Anden som ber, annars blir det ansträngning och eget verk. Samtidigt blir det ett leende: Kristus ber till sig själv. Men varje morgon märker jag att det

tar en halvtimme innan jag är i bönen. Jag reser mig sakta ur drömmarnas sinnlighet och komplikation, deras konflikter och obehag. Då är det min stora glädje att tänka: denna dag ska jag vara i Jesusbönen hela dagen. Kanske läsa lite i Filokalia och Bibeln, lika mycket GT som NT, men framför allt be bönen och vara i Hans heliga namn.

4. Relationen till andra blir ofta att alla känns som nära familjemedlemmar, nästan oavsett hur de ser ut. Det känns som jag känner dem alla. En stor familjäritet uppstår. Men samtidigt, paradoxalt, ett mycket litet intresse för deras dramatiseringar av sina liv, nästan fullständig likgiltighet för deras viktiga affärer i världen. Om jag måste prata med någon en längre stund längtar jag till en ensamma fridfulla bönen och gör allt för att komma dit och upphöra med fåfängan i pratet. Det gäller i lika hög grad teologiskt eller filosofiskt prat, som prat om svårt livet är att leva och hur mycket pengar man har. Fåfängan är oändlig hos människan !

5. Användandet av de tio fingrarna (dekaden) och tärningar fungerar utomordentligt bra, särskilt när jag sitter still. Men även promenader tillåter detta bruk. Det är förstås inte räkningen eller antalet som spelar roll, utan det praktiska bruket som hjälper mig att vara i bönen. Tidvis är olika radband eller rosenkransar bättre än fingrarna. Även tidmätta 30-minuters meditationer går bra, men med hundar och barn och andra människor är det mer praktiskt med fingrar och tärningar -- eller radbandet. De flesta aktiviteter kan kombineras med Jesusbönen. Och det är märkligt så många saker man kan göra med ett radband i ena handen !

6. Bönelivet ter sig likt en vandring i bergen där små kungariken avlöser varandra och alla kräver legitimation vid gränsen. "Vem är du och vem är din fader och moder?" Och svaret är Jesus-bönen. Efter varje natt behöver jag under den nya dagen leva i denna bön och identifiera mig flera gånger om. Då öppnar sig alla gränser !

7. Det är ett enkelt liv. Som en kartusianbroder sa till mig med ett stort leende: äta, sova, klä sig, det räcker -- resten är bön ! Ja redan innan något görs, under det att det görs och efter att det gjorts är det Jesusbönen som är själva livet.

3 : Vara katolik

Inledning

En gemenskap byggd på bön - så tror jag kyrkans framtid ser ut. En andlig förnyelse är nästa steg i utvecklingen från den medeltida till den moderna identiteten. Genom denna förnyelse kommer en ny uppskattning av den tidiga kristna bönen. Bön är inte att prata med Gud eller tänka på Gud. Det är att vara med Gud. Min bön är egentligen inte alls *min* bön när jag går utöver mitt trånga egocentriska perspektiv. Essensen i den katolska och kristna bönen är Jesu medvetande om Fadern i Anden och detta sker i centrum av människan.

Hur ska denna andliga förnyelse ske? Genom att den ytterligt enkla bönen i vilken vi är tillsammans med Gud i tystnad och renhet blir en kulturell verklighet. Först då kan vi börja erfara vad Kristi förening med oss innebär i det jordiska livet och det himmelska.

Leva förenad med Kristus

"Jag är korsfäst med Kristus och nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig. Och det liv jag nu lever i min kropp, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig för mig."

Paulus, Gal. 2:19-20

Det är nästan alltid konvertiten som kan säga vad det är som är attraktivt hos en viss religion, knappast de som fötts in i den. Många födda katoliker ser med blandade känslor på de som väljer att konvertera till den romersk-katolska kyrkan. De är glada men kan inte riktigt greppa vad det är som skulle kunna locka andra till att ta steget att konvertera och ingå i kyrkan. De har aldrig upplevt den process som det är att begrunda intensivt sin religions grunder, logiska och emotionella, filosofiska och personliga, teologiska och psykologiska. De har aldrig varit med om att sakta eller plötsligt bli övertygad av sin tro, de har snarare upplevt den som en fri gåva som kom med familjen.

En annan grupp av tänkande människor som inte förstår konversion till katolicism är de som gärna finner sanningen någonstans efter allvarligt sökande, men inte något så bisartt som katolicismen. Gärna finna sanning på Tibets höjder eller i mysiga zenkloster på stilistiskt rena meditationshallar där renhet och tystnad kommer till oss med sin friska tomma sanning. Inte i den mest belastade av alla organisationer.

Min personliga uppfattning om att vara katolik bygger på att genom den enkla bönen leva i Kristus, den Smorde, eller Messias som det rättare

borde heta. Eller klarare uttryckt: *Kristus i dig*. Detta var, som jag kommit att se det, hjärtat av Paulus budskap, att Jesus Kristus har själv tagit sig boning inom mig som troende, för att leva sitt liv i och genom den troende. När han vill förklara för de troende i Kolossos vilken insikt Gud hade gett honom att predika, citerade Paulus det här meddelandet: Kristus i dig (Kol 1:27).

Paulus förkunnade Kristus och honom som boende i de troende, så att han kunde få fram varje människa som komplett i honom (Kol 1:28). Det var samma budskap han presenterade i sitt brev till galaterna (2:20), i Filipperbrevet (1:21), i brevet till romarna (6-8), och till korintierna (2 Kor. 2,3,4).

Det faktum att Kristus inte bara dog för oss, men har kommit att leva inom oss, är det evangelium som jag älskade från första början i den katolska kyrkan. Maria fanns där som hjälpare, som min egen andliga moder. Utan hennes skulle jag inte så lätt våga tro denna fantastiska glädje som Paulus förkunna, att Kristus vill använda min livsform för sitt eviga liv. Detta är den hemlighet som varit dold, men som Gud uppenbarat för hans heliga (Kol. 1:24-27). Det faktum att Kristus har kommit för att leva sitt liv i och genom oss gör att vi kan gå in i Guds vila i här och nu genom tro, uppleva fullheten av Hans glädje, Hans frid, Hans liv.

Leva i Messias är inte vad vi är vana vid som religion och kyrka; men den tidiga kyrkan förkunnade detta. Det är inte religion men den kristna religionen har detta som sin kärna. Det är inte prästerskap, inte lära och katekes, inte koncilier och trosbekännelser - men alla dessa företeelser syfta ändå till detta mål. Målet är att Messias lever mitt liv. Detta är vad som skildras i de sju äkta Paulusbreven, som är den bästa urkällan för alla människor som väljer att försöka leva i tron på Kristus.

Inte alla katoliker erfar eller vill närma sig denna grund i den kristna tron. Som Aelred Graham, priorn vid Portsmouth Priory, Rhode Island skrev 1971: "Linked with the words "In him we live and move and have our beings" there emerges a position that could have been endorsed by the Stoics, as was no doubt intended. For the Stoics held that God is with man and within him and would have understood the statement patheistically. Both the substance and the manner of this approach to a world yet to be converted clearly has relevance today, when believers and unbelievers alike are looking for an explanation of human life less remote than that provided by a power outside the system, a God beyond the sky. Nor is the seeming remoteness of God entirely overcome by focusing attention on the orthodox doctrine of the Incarnation, though a good deal of devotional writing takes little account of this fact. We have already noted that the official Church, as long ago as the fifth century, took care to maintain the nonidentity of the human and divine natures even in Christ. Moreover, the traditional view is that Christ's union with God is unique; no other human being could be said to be personally divine. Here we have what is perhaps the Church's least acceptable dogma from the standpoint of the non-Christian world. In Mahayana Buddhism, for example, it is believed that everyone has the potential to become as fully enlightened as was Gautama; but a Christian is not encouraged to believe that he can become in a literal sense another Christ. When St. Paul claimed to be living with the very life of Christ (Gal. 2:20), he was pointing to a goal that cannot be adequately expressed in any orthodox formula. The livelier minds of the Church today show a sound instinct in stressing the New Testament witness instead of the abstractions of the old-time theologians." (s 221, *The End of Religion*)

För mig som 19-åring i Uppsala var biblioteken det heligaste i mitt liv. De var platser för vila och meditation, inte för pluggande av kurslitteratur. På Carolina Rediviva, där jag var varje dag och kväll, mötte jag en ung

katolsk pater som fattade intresse för mig och som jag kände igen från några filosofiseminarier på Villagatan, där jag hade mina få lektioner. Jag frågade honom en dag vad kristendom egentligen är, mest av nyfikenhet på vad han skulle säga. Han gav mig ett roande svar. Tänk dig, sa han, att du bor i Tessaloniki, året är 45, du är grekisk jude, och du hänger i biblioteket ungefär som här. Ni har fått besök av en Paulus från Tarsus som berättar vad han tänker om denna judiska man Ieshua som skulle vara Messias, den som profeter talat om i sekler. Observera att du inte ens kanske varit i Palestina eller Jerusalem. Ni har bara mött Paulus och några av hans medarbetare. Det är inte någon meditationsmetod ni lärt er och som gjort det möjligt att inse någon sorts universell Messias eller någon universell sanning om någonting i livet. Det handlar om ett personligt budskap om ett faktiskt förlopp något decennium tidigare - denne man Ieshua dog och uppstod och sågs av minst femhundra människor under flera veckors tid.

Det är detta som är evangelium - ett personligt mänskligt budskap. Du tror på ett personligt budskap från Paulus och hans medarbetare. Förstår vi dimensionen av detta? Paulus undervisning till troende fokuserade in sig på ett stort mysterium. Kolosserbrevet säger:

"...den hemlighet som genom tider och släktled varit dold men nu har uppenbarats för hans heliga. För dem ville Gud göra känt vilken rikedom på härlighet hedningarna har i denna hemlighet - Kristus i er, härlighetens hopp. Honom predikar vi genom att förmana varje människa och undervisa varje människa med all vishet, för att ställa fram varje människa som fullkomlig i Kristus. För det målet arbetar och kämpar jag i hans kraft, som verkar mäktigt i mig." (Kol 1:25-27)

Kristus i oss, det nya goda budskapet. Det är vår enda förväntan, att uppleva och uttrycka Guds härlighet. På andra håll uttrycker Paulus mysteriet på annat sätt :

"Men den som är förenad med Herren är en ande med honom. " (1 Kor. 6:17)

Faktiskt , orden "med honom" finns inte ens i den ursprungliga grekiskan. Översättarna lagt dem för förtydligande. Så här kan det alltså lyda:

"Den som är förenad med Herren är en ande."

Han eller hon är en andlig varelse, förenad med Herren, en ande. Det är Kristus som verkar detta, inte du eller jag. Vi bjuder in när det knackar på dörren. Det finns två, Älskaren och den älskade. Nu är ni en . Du och Han är en. Vi är en Ande med Gud. Vi fungerar som en. Vi är inte absorberade i Herren som en flod som runnit ut i havet, så efterlängtad i flera andra religioner. Det finns ett jag och det finns en Han , min frälsare, men vi är förenade och vi fungerar som en. Det är en funktion av samarbete , som en kropp och dess andning tillsammans. Vår förening med Gud betyder inte att vi är så uppslukade i Gud att vi förlorar vår identitet eller går omkring i en extas och inte vet vad vi heter. Men inte heller finns det någon separation. Snarare fungerar de två inom ramen för Gud.

Den som är förenad med Herren är en ande. Det är ett mysterium. Ett plus ett är lika med ett. Hur kan det vara så? Det gudomliga och det mänskliga är ETT. Få har kämpat som Paulus att beskriva denna glädje. De många mystikerna har de kommande seklerna gjort andra försök men renheten hos Paulus är slående, trots att hans texter ofta är kompakta och komplicerade.

Tills dess vi vet om och lever denna vår förening med Kristus kommer vi inte att kunna ta emot full glädje inom oss, i denna livsform vi har just nu. Och det kommer oundvikligen att lysa igenom då och då, ett fånigt leende som ingen kan förklara. Men för det mesta kommer vi att manifesteras vårt eget enbart mänskliga liv .

Tills vi är medvetna om Hans närvaro i mig och mitt liv, kommer vi att ständigt konfronteras med illusionen av en separation. Jag försökte en gång förklara detta för en karmelitmunk (W. Stinnisen) men han trodde att vi förhäver oss när vi tar emot Kristus i oss själva. Han ville måhända behålla separationen. "Gud där uppe , jag där nere, Kristus däruppe, jag därnere. Hur ska jag komma närmare Gud? Ge mig en plan, ett böneschema, en ordensregel, en diciplin!" Många i kyrkan är redo med svaren. "Läs din bibel ! Be ! Studera ! Åk på retreat ! Upplev eukaristin ! Ta nattvarden ! Bikta dig oftare ! Var bättre förberedd till bikten ! Läs den senaste katekesen ! Eller handledningen till den ! Här är de nya kurserna ! Här är de senaste retreatprogrammen ! "

Men när du vet vad Paulus talar om, den trons lydighet han nämner i början av Romarbrevet, att ditt förbund är med Gud, att Kristus lever i dig såsom dig i ditt liv såsom det är, finns inget kvar för dig att göra. Naturligtvis kan du fortfarande göra en del av de yttre handlingar du alltid gjort, gå i mässan, bikta dig, läsa Skriften. Men du gör det inte som en strategi att komma nära Gud. Du kan få pekpinna av din präst eller de äldste i församlingen. Men du kan med Kristus inom dig tacka och buga och gå förbi. Du och Gud är en. Detta är Kristi löfte. Det finns ingen mer separation.

När du börjar leva ut din förening med Jesus Kristus, har du lämnat nivån där "Kristus plus något" gäller. Vi lever, rör oss och är i Gud, som är vårt liv. Vi är frälsta genom hans liv. Han är vårt liv.

Kristus lever ut sitt liv i den hopplösa person jag är, mitt gamla fåfänga jag. Vi är alla av olika former och snitt, vi betar oss på olika sätt, vi har alla typer av intressen, vi är en myllrande mångfald, sammansatt av unika typer och karaktärer. Prisa Herren för detta! Vi behöver inte se ut som en katolik längre, inte agera som en katolik, inte prata som en katolik, eller vara någon annan änd den vi faktiskt är. Vi är fria att vara oss själva därför att Kristus lever oss. Folk tror att de vet vem de ser när de ser oss, men vi vet att det är Jesus Kristus de ser, som lever genom oss.

Jag har definitivt inte insett något som inte alla kristna i princip kan inse. Jag har inte kommit på en teknik för bön eller meditation. Tvärtom är min bön ytterligt enkel, jag lyssnar till ett eller två ord, som de tidiga kristna i sin bön. Jag håller mig till detta enkla ord och lämnar min egocentriska idé som mig själv som separat från Gud. Att låta Jesus Kristus leva vårt liv är inte en dygd vi lärt oss, utan någonting som kanske alla skulle kunna lära sig världen över. Det är inte en filosofisk dygd, som hos platonisterna, där insikt och kunskap är det centrala, det är inte en helighet som hos helgonen där ofta askes och yttersta isolering har varit en del av processen. Det handlar inte om förvärvat helighet. Det är att ta emot glädjen i Kristus som lever oss.

Det är något helt annat och mycket enklare - att tro på att det Paulus säger är sant. Det finns ingen religion kring detta. Det finns inga präster eller kyrkor eller sakrament. Det finns inget Nya Testament som vi kan hålla oss till. När Paulus talar om att han kommer med evangelium så är det bara hans budskap om att denna judiska människa, som dog och uppstod, är Messias. Det är den goda nyheten han vill att vi ska tro på. Inget annat. Du

behöver inte vara jude med kunskap i Skrifterna för att ta emot denna nyhet. Det är inte någon ny religion du går in i. Det är inte någon invigning i en ny religiös sekt.

Många har fortfarande svårighet att förstå denna enkla dimension vi har här i Tessaloniki, vi som nyligen träffat Paulus och hans medarbetare. Vi tror faktiskt på honom och därmed tror vi på Messias i den meningen att vi tror att denna judiska man Ieshua var Messias. Och därmed kallar oss Paulus utvalda av Gud. Vi kan tänka om oss att vi är utvalda av Gud att vittna om Messias. Men tron är en personlig, inom-mänsklig förtroendesak. Vi litar på att Paulus har rätt i det han säger. Och vi ber ständigt.

Varför litar vi på Paulus? Därför att vi attraheras av budskapet. I många detaljer i detta budskap känner vi något vi gillar, något vi vill tro på. Vi känner kanske att detta inte är religion, det är något som står i kontrast till alla religioner som praktiskeras i samtidens Grekland. Det är något annat, något mycket personligt och nära. Denne man Ieshua var Messias och dog för oss, befriade oss genom sin död och sin uppståndelse. Vi kan leva i Hans uppståndelse enligt Paulus. Vi känner oss attraherade till ett sådant liv i Messias.

Vägen till katolska kyrkan

Man måste alltså leva sig in den tidiga messianismen för att finna den äkta katolska tron. För mig tog detta tio år. Under en månad i Rom det år jag fyllde 20 blev den första avgörande impulsen. Jag såg konsten, kyrkorna, Sixtinska kapellet, observerade morgonmässor, mediterade i olika sidokapell och i St Peterskyrkan. Men det slog mig alltid vilken kontrast det var mellan livet i Palestina där Jesus befann sig på vägar och i

små byar, och denna prakt och världslighet. Ändå fanns denna prakt att skåda i Jerusalem, Caesarea och andra platser som Jesus kände till och såg med egna ögon. Jag minns att jag studerade en atlas över Pauli resor och insåg att många av de orter i vilka han etablerade små hemförsamlingar för den nya tron som inte var en ny religion, fanns stora tempel till olika gudars ära, det ena mer praktfullt och imponerande än det andra. Det var alltså ingenting nytt.

Min resekamrat, en kompositör jag studerat musikteori tillsammans med, anmärkte när vi stod på St Petersplatsen att det var hedniska tempel vi såg. Jag höll med honom. Goda kristna fanns därinne men templen som sådana var snarare hedniska än kristna. Jesus själv var det enda templet för de tidiga messianisterna.

Men jag tyckte om katolikerna. På mitt universitet i Uppsala var det få katoliker, mest jesuiter som bodde på St Johannesgatan, i samma trappuppgång som min gode vän filmvetenskaparen. Men de var öppna och filosofiskt intresserade, mycket mer än några andra kristna jag mött. Medan svensk kyrklighet kändes instängd, och frikyrkorna ännu mer trångsynta, var dessa katoliker leende och öppna att filosofiskt diskutera varje fråga på ett föredömligt sätt. Jag tänkte att detta var frukten av Andra Vatikankonciliet och jag läste flitigt Gunnel Vallqvists dagböcker därifrån.

Katolsk betyder "universell" och den ursprungliga rörelsen för att leva i Messias var universell. Den innebar inte en ny religion eller ett nytt officiellt förbund, det nya är ett hjärtats förbund direkt med Kristus, att leva i Kristus. Den enda religion Paulus refererar till är judendomen, han använder det judiska språkbruket. I den traditionen finns förvisso en påtaglig längtan efter hjärtats nya liv i Gud. Därför kan vi sjunga psalmerna och glädjas åt profeterna i Gamla Testamentet. De anar vad som händer genom Jesu Kristi uppståndelse.

Men att leva i Messias transcenderar, går förbi och över, all religion. Också omvärlden uppfattade de tidiga kristna som utan religion. Det stämmer - Paulus skulle avskytt tanken på att hans brev skulle placeras i ett "nytt testamente", en helig skrift vid sidan av Toran, profeterna, psalmerna och visdomsböckerna. Han skapade inte en ny religion, Messias levde i honom, Messias var hans liv vilket transcenderade religion och religiös lag. Detsamma sker i oss.

Den kristna tron har dock för många kört ner i ett hjulspår. Det är som ett dike som föraren inte kommer ur. Diket heter "Inte nu - senare!" Vi tror alla löften, bara de kommer senare och inte nu. Eller som Mollgans pappa i barnboken - "ska bara" innan han kan komma och vara med sin son. Människan tycks vara fast i diket. Om inte Gud bogserar upp den troende ur detta gamla hjulspår, kommer han eller hon aldrig helt leva i förening med Kristus uppe på den riktiga vägen.

Problemet i diket är så inkört att vi inte tänker på det. De flesta av oss tror att i djupet av vår existens vi är både bra och dåliga, vare sig Kristus gett oss nytt liv eller inte. Eller för att uttrycka det i teologiska termer, vi är både rättfärdiga och syndiga. Med hjälp av en vanlig illustration, tror vi att vi lyssnar med ena örat på en vit ängel och med andra örat på en svart ängel, vi har en bra karaktär och en dålig karaktär, som kämpar mot varandra för kontroll över vårt liv. Genom Kristus är allt detta borta, men vi håller fast vid det där nere i det dike där vi kör.

Om vi tror att vi är både rättfärdiga och syndiga, kommer det att vara omöjligt att leva i vår förening med Kristus och att vila i denna levande aktivitet. Vi kommer inte att verkligen lita på att han lever genom oss ögonblick för ögonblick. Istället kommer vi att fokusera på oss själva, på att

rycka upp oss, vara duktiga, försöka undertrycka den dåliga delen av oss så att goda delen kommer att återspegla Kristi karaktär. Denna ändlösa självinsats är den raka motsatsen till vad Paulus skrev:

"Jag är korsfäst med Kristus, och det är inte längre jag som lever, utan Kristus lever i mig, och det liv som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son ... (Galaterbrevet 2:20)

Den enda vägen ut ur detta dilemma, att tro att vi är både bra och dåliga, är att förstå Andens enhet. Gud är endast Ande. När Kristus lever oss är vi endast Ande. Gud är singular och så är vi genom uppståndelsen. Det är Ett och vi kan säga: eukaristo ! Tack !

Men världen är full av ont, full av misstag! Om vi dömer av det vi ser på teve, det som framträder som "världen", kommer vi fram till den logiska slutsatsen att vi är både bra och dåliga, både goda och väldigt envist onda. Med undantag för en liten minoritet som har lärt känna sin sanna identitet i Kristus, accepterar tyvärr hela kristenheten denna världens lögn. Världens prins kontrollerar oss fortfarande, inom och utom kyrkan. Vi måste välja Kristus, att låta Honom leva oss.

Den rike Anden , Guds rike, ett singulärt rike, är den eviga verkligheten nu. Det är där vår ande är liv genom Kristus och där är vår sanna identitet, etablerad för evigt. Världens utseende som vi måste leva med här och nu, är ett bedrägligt sken. Ditt verkliga liv är beroende på vilken verkligheten du inbjuder till dig: Andens rike eller världen. Det kommer att avgöra vad du tror och hur du lever .

Väljer att tro att du inte är både gott och ont kan vara svårt . Samtliga externa bevis , alla av uppenbara bevis , alla av synen , stöder den motsatta : att du har två naturer . " Du är bra , ja , lite bra , men pojken , du

är fortfarande ont , du är fortfarande ont . " Endast den helige Ande kan avslöja för dig att du bara har en natur , inte två . I kärnan av ditt väsen du inte är både rättfärdiga och syndig , du är bara rättfärdiga.

Paulus och vår katolska kyrka

Paulus skriver sina brev på 40-talet och ofta är dessa brev svar på brev som skickats till honom. De gäller ofta specifika problem hos de grupper som skickat brev till honom. De vill ha råd, de diskuterar saker. Vi har bara svaren från Paulus. Därför är det lite av ett detektivarbete att försöka gissa vad breven till Paulus innehöll. Detta är viktigt att komma ihåg.

Alla andra skrifter i NT är skrivna på 80- och 90-talen och skrivna för att skapa en ideologi för en ny kyrka. Många kallar denna nya kyrka den katolska kyrkan. Men den är inte katolsk, inte universell. Den är lokal och tar över strukturer från äldre förkristna religioner som det finns gott om i romarriket vid den här tiden. Det är denna kyrka och organisation som sprider det kristna budskapet över världen. Kvar finns hela tiden en kärna om ett liv i Messias, ett liv i Kristus. Organisationer och institutioner förändras med tiden, men inte detta liv i Messias. Några drag finns i detta liv som jag ska försöka beskriva.

1.

Att leva i Messias är att leva i Jesu Kropp - så uttrycker Paulus det. Det betyder inte att leva i en yttre kyrka med prästerskap, för efter Messias uppståndelse finns inga präster längre. En enda präst finns: Jesus Kristus. Alla andra är präster "med mänskliga svagheter" medan vår enda präst är "en som är son och har nått evig fullkomlighet".(Heb 7:28) Det betyder alltså att vara tillsammans, vi troende. Det var på den tiden mer eller mindre

fasta husförsamlingar, huskyrkor i en väldigt enkel mening. Folk träffades och ibland var det ungefär samma människor som träffades. Så enkel är kyrkan egentligen i början. Potentiellt är detta alla människor som finns, alltså en unversell församling. Ingen väljs in eller ut, ingen kvalificerar sig genom särskilda meriter. Det är en demokratisk och egalitär gemenskap. Många katoliker och ortodoxa idag har en romantisk uppfattning om kyrkan enhet i alla dess brokiga och konfliktfyllda omorganisationer och omstruktureringar. Den nakna realismen är att inget av detta fanns i Jesusrörelsen där livet i Kristus var det centrala. Det syns tydligt i de sju äkta paulusbreven.

Det är också på sätt och vis en revolutionär gemenskap. I stor utsträckning är det gemensamt ägande. I stor utsträckning är det en gemenskap fri från diskrimination genom ras, ställning, ekonomisk nivå, utbildningsnivå, politisk färg. Kvinnor och män är jämlika, med en överrepresentation av kvinnor på viktiga funktioner, särskilt de karismatiska. Språk och nationalitet överskrids också, även om frälsningen kommer från judarna och det är den judiska Messias man bekänner. Det är dock inte en politisk rörelse, för den ser fram emot riket hos den uppståndne, inte ett socialt förbättrad värld på jorden. Om andra levde som denna grupp vore samhället mycket godare, men det är inte en socialpolitisk rörelse.

Finns denna gemenskap idag i katolska kyrkan? Inte generellt eller formellt. Men den kan mycket väl finnas bland gräsrotterna. Den kan finnas mellan människor, innanför eller utanför kyrkan, men den vare sig begränsas av organisationen kyrkan eller definieras av den.

Redan på 80- och 90-talet då evangelierna skrivs har en religion skapats som inte fanns i husförsamlingarna, en hierarkisk ordning och politisk struktur har börjat byggas, något som var nödvändigt för den

senare katolska kyrkan men helt främmande för den tidiga ekklesia, den tidiga rörelsen.

Att leva i Messias tillsammans med andra - det är den universella katolska urkyrkan, om vi ska använda ordet kyrka med modern konnotation. Katolsk betyder universell och livet i Kristus är universellt. Jesus är den som var, som är och som kommer, som vi läser i Uppenbarelseboken.

Vi kan fråga oss: kan någon vara fungerande biskop och inte leva i Messias? Ja. Det händer. Kan någon vara präst eller påve och inte leva i Messias? Ja. Det händer. Och omvänt: kan en påve leva i Messias? Ja, naturligtvis, ingenting hindrar. Det händer ! Kan en präst eller biskop eller diakon leva i Messias? Ja, ingenting hindrar. Nu ser vi klart hur att vara katolik är att leva i Kristus, inte ha en placering inom en organisation. Därvid finns ingen anledning att lämna den nuvarande katolska kyrkan som ju har närmast kontakt med den tidiga Jesus-rörelsen.

Så här skriver jag till några av mina kristna elever: Hur skulle det vara om det Paulus säger med orden "Kristus i er, härlighetens hopp", var en daglig realitet i våra liv? Är det ens möjligt? Finns det något vi kan göra för att få det att hända? De allra flesta kristna jag frågat om detta skakar svävande på huvudet. De flesta, inklusive präster och teologer, har inte ens tänkt på frågan "Är det något vi kan eller bör göra för att få det att hända?"

Det finns inget vi kan göra, för det är redan ett färdigt faktum! Om vi läser Johannesevangeliet, finner vi att Kristus verkligen har blivit ett med den troende. Tron på Jesus är inte som en tro på Julius Caesar eller Karl XII, där man anser sig veta eller tro att någon har levt och att vissa saker har hänt. En sådan tro förändrar ingenting. Men tron på Jesus Kristus är en förändring, han blir mig som tror, han förenar sig med mig som tror.

Det finns därför en viss livskvalitet som han förmedlar till oss genom att bli oss, ett visst liv som spontant flyter ut ur oss och som kan beröra andras liv på ett visst sätt. Detta liv som jag får av Jesus är helt annorlunda än vad som sker om du endast tror på ett påstående om Jesus, eller flera påståenden om honom, eller en religiös och kyrklig lära om honom. Jag hade hört talas om kristendomen i rätt många år utan att alls fatta något om detta nya liv. Och jag ser många kristna som endast tror på en lära och kämpar med den. Vad ska jag tro, hur ska jag tro, vad ska jag göra?

För trettiofyra år var jag en som ansåg att jag själv är den som gör vad som bör göras i det kristna livet. Och jag gjorde det för Gud. Jag var i Guds tjänst i hans kyrka. Jag hoppades och nästan visste att det jag gjorde glädde Gud. Jag hoppades att det jag gjorde hedrade honom. Jag bad, var god mot andra, läste de heliga texterna, gick i kyrkan, mediterade, argumenterade för den kristna läran, visade upp det kristna livet för andra. Jag var engagerad. Gud borde vara nöjd. Fast säker var jag inte.

Så småningom började dock den helige Ande, som är vår enda lärare, tala i mitt inre om att Gud är egentligen den ende som handlar, och eftersom Gud är den verkliga upphovsmannen till allt, är det faktiskt inte något en kristen kan eller bör göra för Gud förutom att vara tillgänglig.

Vad är vår del i det kristna livet? Tillgänglighet. Endast det. Vi kan helt enkelt säga, "Ja, Herre, gör det Du," och se att han gör det. Allt för enkelt? Allt för slapt? Allt för vilsamt? Ja jag erkänner att det är enkelt, avslappnat och vilsamt. Tack Gud för det! Jag hade inte kunnat föreställa mig hur ljuvligt vilsamt och gott det är att låta Gud vara den som gör allt. Jesus Kristus gör allt för mig. Halleluja!

Hur känner vi igen detta liv? Inte genom yttre formerna. Inte genom ord och doktriner. Vi känner igen det från hjärtat. Det är inte vårt gamla

jordiska hjärta. Vi har ett nytt hjärta, så vi ser i det nya hjärtat att Gud i Jesus Kristus är vår innersta väsen. Jesu Kristi Ande har förenat sig själv till vår ande och tillsammans är dessa två som en enhet i rörelse. De är två, men de lever och andas som en enhet. Det här kan ni ha som er utgångspunkt.

En kort men fundamental mening i första Johannes säger: "Gud är kärlek." Det står inte "Staffan har kärlek", och det står inte "Staffan är kärlek". Orden säger att Gud är kärlek. Det måste finnas något sätt att få detta att gå ihop: om jag inte kan älska, och Gud är kärlek, hur får jag Guds kärlek i mig? Det enda sättet att få till stånd att Gud blir älskad som jag vill men inte kan älska honom, är för Gud att vara den kärleken i mig och älska sig själv - Gud gör det verkligt kärleksfulla med hjälp av mig som ensam endast kan sakna kärlek och vara eländig. Om detta är sant, är de flesta troende fortfarande fångade i den smärtsamma cirkeln "Jag måste, jag måste, jag bör och jag ska." Precis som jag var.

Förr i tiden fanns det dagar då jag kände att jag borde göra vissa saker som god kristen, men jag ville inte. Och det fanns andra dagar då jag kände att jag faktiskt måste, men jag ville inte då heller. Hur kan man lösa detta problem? Hur kan jag sluta oro mig för alla måsten, alla borden, alla skullen? Det hjälper inte att man ser andra som man känner inom kyrkan som är likadana och försöker trösta en. Problemet är kvar.

Jag var tvungen att lära sig matte enligt Paulus. Jag var tvungen att lära mig att ett plus ett är lika med ett. I 1 Kor 6:17 säger Paulus, "Han som är förenad med Herren är en ande i Honom." Paulus säger dock inte att "han" var Jesus Kristus. Han säger att "han" är förenad med Herren. Så det finns två personer, en "han" Paulus och Jesus Kristus, Guds Son. Endast i hjärtats tro innebär Jesu död någonting - när jag tror att han var Guds Smorde och att hans död var inte bara en fysisk död på korset utan en död med mig

och därefter ett nedgående i helvetet med mig och därefter en uppståndelse med mig.

Hans död var för mig, för dig, för världen. Hans död är för varje individ i världen som någon gång sträcker ut handen och säger "Jag tar emot Jesus Kristus." När du tar emot har du Jesus som din Frälsare. Det vet du. Nu går vi vidare. Hur kommer du till tron att Kristus bor i dig? Fråga dig själv: Hur fick du någonsin tron att han dog för dig? Om han kan dö för dig, kan han då inte leva i dig och genom detta föra dig till sin värld, sin dimension, Guds rike?

Det är det jag vill prata om som svar på era frågor - Kristus bor i varje kristen människa. Inte alla kristna vet detta; vad som är viktigt är att du vet det. Vi kan inte ansvara för andra människor, men vi kan öppna våra egna hjärtan. Han har kommit in där för att ge liv i överflöd. Den som går in i Kristus genom att låta honom komma in, ska bli frälst säger Jesus i Joh. 10:10. Det handlar om det viktiga i att du känner honom, såsom han känner Fadern och att därigenom är allting fullbordat. Du behöver ingenting mer göra. Jag har hört Joh. 10:1-10 användas som en sorts uppmaning till mission. Men läs själv och se vilket underbart sammanhang Jesus förklarar: han känner dig som den gode herden, du känner honom, såsom han känner Fadern. Ordet är "ginosko", att lära känna, uppfatta, veta, ha direkt känning av.

Notera också Filippobrevet 1:21: "Att leva är för mig Kristus." För mig är det att leva att Kristus lever genom mig. Det är vad Paulus menade, tror jag. Det är Kristus som lever ut sitt liv i Paulus när han reser omkring till alla möjliga platser i Turkiet och Grekland, när han talar till människor på marknader, eller till dem som han tillfälligt bodde hos, eller ibland i synagogan. Så länge de lyssnar på honom, är det Kristus de hör. Genom Paulus.

En omskrivning av Paulus i 2 Kor 5:20 skulle kunna låta: "Det är Kristus som utför Guds försoning av oss." Inte att vi försonar oss för eller med honom, på ett eller annat känt sätt, men att Gud genom Kristus försonar oss genom att bli ett med oss. Om det är sant, vem går till mataffären och handlar i morgon? Vem ska till jobbet? Vem ska ut och fiska i helgen? Vem ska koppla av i solen på verandan? Kristus är det. Om det är vad du kommer att göra i morgon, är det vad han kommer att göra, eftersom han är i en oerhörd gemenskap med dig. Det är detta som är kyrkan, inte något annat. Vad är han intresserad av? Vad du är intresserad av ! Vad gör han? Vad du ska göra ! Vad är han ute efter? Vad du är ute efter ! Vad är han bekymrad kring? Vad du är bekymrad kring ! Varför? Eftersom du och han är en.

Du kanske säger "Men jag är inte alltid särskilt andlig. Jag är väldigt världslig ibland, ja otroligt världslig ! Och jag syndar också !"

Underbart ! Inte heller är han! I evangelierna är han sällan bekymrad om "religiösa" saker. Han är inte särskilt kyrklig. Han verkar mer intresserad av att vara med människor. Han var nere vid sjön; människor såg honom där nere. Han var hemma hos Maria, Marta och Lasarus; han är ute och går bland byar och städer. Folk har hört talas om att han varit här eller där, gjort något, sagt något. Han var hemma hos Simon Petrus; folk pratar om vad han gjorde med någon där. Varje gång de hörde att han skulle vara i kyrkan/synagogan skulle de be honom att tala ! Vad är det han säger egentligen?

Jesus var inte kyrklig eller ens religiös. Han pekade på de tempelanställda och de religiösa lärarna och sa: "Ni hycklare. Kroppen är ren på utsidan, men inuti är orenlighet." Han ville inte betona religionen. Men han gjorde allt av kärlek till människor, även då kallade de intellektuella för hycklare. Han blir till och med ett med vår synd, han som inte vet vad synd är ! Han gjorde sig ett med helvetet då han ropade: "Eloi,

Eloi, lema sabachtani?", den yttersta övergivenheten, varefter han blev ett med det ondaste för att frälsa det. Det är den kärlek han lever i dig och i mig, som dig och som mig.

Och han har det levande ordet för alla sorters människor. Hörde inte kvinnan vid Sykars brunn livets ord? Hörde inte Nicodemus livets ord i det hemliga nattliga samtalet med Jesus? Visste inte tjuven på korset att det var gudomligt liv han fick höra och se sin sista timmar i jordelivet? Visst gjorde de, och otaliga andra genom historiens generationer, vars namn inte är kända för oss. De svarade på livets ord genom Kristus i dem. Han är Immanuel, Gud med dig och med mig och du kan ingenting göra åt det. Vi är livet, det är allt. Det är fullbordat. Bara bärare av livet i Kristus är vi. Vi är med liv ungefär som en kvinna är med barn !

Hur kan detta ske? Det är den vanligaste frågan bland troende när de får höra detta glada budskap. Hur kan jag som är så likgiltig, få bära detta Kristi liv? Det verkar så okritiskt, så lättsinnigt fritt från omdöme om min egen karaktär? Så amatörmässigt ensusiastiskt för mina egna syften?

Eftersom livet i Jesus är spontant. Innan du blev kristen, steg du aldrig upp ur sängen och sa, "Jag ska försöka att misslyckas med allt i dag !" Finns det någon som går omkring och säger: "Var är den där boken om hur man säkert kan misslyckas med allt och bli olycklig? Jag ska försöka vara olycklig i dag"? Ungefär som de kritiker i Frankrike som var missnöjda med Mattieu Ricards bok om lycka: vi vill inte bli påmindas om lycka, vi vill vara olyckliga och bara nån gång ibland bli lite lyckliga när mörkret skringras. Hur gör friska barn? När de vaknar stiger de upp och försvinner för att leva sin dag. Det finns inte några svårigheter i att spontant sätta igång, eftersom vi är födda på det sättet. Det är så Jesus menar när han säger: jag har kommit för att ni ska få liv i överflöd.

Många av er tror att det är svårt att vara kristen, eller hur? Och flera av er söker er till andra livsstilar på grund av detta? Jag trodde det var svårt, därför att Bibeln för mig var en bok som berättar hur man ska vara kristen. Det var helt enkelt fel. Bibeln är som ett brev från Gud till mig om hur han vill leva mitt liv och tänker göra det genom Jesus Kristus. Vissa dagar är ett speciellt avsnitt av detta långa brev mer talande än andra. Andra dagar är det ett annat avsnitt. Brevet räcker hela mitt liv på jorden att dagligen njuta av. Observera: njuta av. Det är en som älskar mig som skriver brevet. Det är redan så, jag kan inte ändra den saken. Ett kärleksbrev njuter man av, eller hur? Visst, om jag skulle fortleva mitt liv på en öde ö och fick ha tre avsnitt av Bibeln med mig, skulle jag ta Johannes evangelium, Hebreerbrevet och Johannes uppenbarelse. Men nu får jag ha hela brevet i min hand varje dag, jag får ha det i min telefon och min iPad med hebreisk text och grekisk text och lexikon och konkordans. Hur otroligt är det inte? I Jerusalem mötte jag 2006 en amerikansk evangelist, Stephen Ray, och på en restaurant kunde vi dela denna digitala glädje fullt ut. Han hade betydligt fler saker än jag och delade glatt med sig.

Men innan jag såg kärleksbrevet såg jag en bok om uppgifter för mig. Jag läste inte att Jesus älskade mig, jag läste ett bud: "Du skall älska din nästa som dig själv!", vilket var uteslutet från start. Jag trodde ändå att "Det är vad jag ska göra för Bibeln säger det!" Det är det som är "vägen, sanningen och livet". Absurt.

Jag skulle gå budvägen i alla fall. Att vara kristen var svårt. Jag läste snart om något annat bud "Du skall inte göra så och så." Jag läste syndakatalogerna i Pauli brev. Så skulle jag inte göra, allt det där skulle jag inte göra. Folk kommer inte att se mig göra det för jag är kristen. Jag älskar Gud. Jag tjänar Gud. Jag kommer inte att göra det allt det där. Ge mig några år av bön och mässor och bibelstudier och snart ska jag vara riktigt kristen. Så är det. Katastrof att läsa ett kärleksbrev på detta sätt.

Kristna reagerar på olika sätt i frustrationen att inte kunna vara kristen på det sättet. En del gömmer sanningen och spelar andliga, en del ger upp kristendomen helt och hållet eftersom de har uppnått den sanna slutsatsen, "jag kan inte göra det." Andra håller sig tillsammans med andra frustrerade och försöker "hålla ut". Men de som uppriktigt älskar Gud och vill tjäna honom brukar hamna i väldiga depressioner. Och det är smart. Precis det bör hända. Det är som ett litet preliminärt nedstigande i helvetet. Alla vi måste komma till insikt om att vi helt enkelt inte kan göra det på egen hand. Och att det inte handlar om det.

När Gud och Mose talade tillsammans och Gud gav Moses lagen, sade han, "Ge denna lag till dem där nere. Detta är vad jag vill, och om de kommer att hålla denna lag, jag kommer att vara deras Gud och de skall vara mitt folk ". Mose gick ner, läste lagen för dem. Givetvis borde de ha sagt på en gång och högljutt: "Är du dum? Vi kan inte göra detta ! Vad tror du om oss. Det där är vad Gud kan göra, det är hans egenskaper som buden beskriver." Men de sa, "Oj, jaja vi ska göra det. Vi ska göra det. Vi måste göra det !" Gjorde de det? Under tusen år? Gamla testamentet är en historia om att de inte kunde göra det. Alltså en historia om sanningen.

Vi är inte annorlunda än dessa hebreer på väg till Kanaan. När vi blev frälsta eller kom till tro, tog vi Bibeln och sa, "Vi gör det! Vi ska göra det ! Vi måste göra det !" Och vi har inte gjort det heller. Eller hur?

För trettiofyra år sedan upptäckte jag att jag bara trodde på en Gud som var "där uppe." På avstånd. Där borta var min Gud. Han var "där uppe." Hur tjänar man en sådan Gud? Genom att hålla kyrkolagen, hålla sig till kyrkotukten och erbjuda sina personliga uppoffringar och regelbundet be för sina synder att bli förlåtna. Man sköter sina böner. Man sköter sina mässor. Man sköter sig. Hur gjorde jag? Precis detta. Försökte

tjåna Gud genom att hålla "katekesens lag", församlingslivets lag, erbjuda mina uppoffringar i församlingsarbetet och be om förlåtelse varje kväll för dagens exempel på misslyckanden. Var det någon skillnad mot folket som hade Mose lag? Nej, jag var bara en av dem i vår tid. Jag hade inte tagit emot någon god herde som ger sitt liv för mig och till mig.

Det kristna livet kommer i ditt hjärta lika spontant som barnet som vaknar på morgonen och vill upp för att göra dagen lycklig. Innan dess har du bara religion och kyrklighet. Du vet ännu inte att Kristus fungerar som du. Men många av Israels profeter visste det. De visste att Gud ville inte ha blod av tjurar och getter, men ett förkrossat hjärta som tar emot Gud. Han sa genom profeter som Jeremia och Jesaja att han skulle ge dem ett nytt hjärta, att lagen skulle skrivas inte på tavlor av sten - eller i katekeser - utan på de köttsliga tavlorna i hjärtat; och att ingen skulle behöva en lärare eller präst, eftersom alla skulle undervisas av Herren direkt. Vilket bara sker när Kristus får leva som dig. Alla skulle känna Herren på det sättet.

Kan du ha tillit till Kristus ? Kan du lita på hans gemenskap med dig och mig ? Kan du förtrösta på att han vill leva det liv vi lever? Jag kan nu säga ja. Men jag kunde inte alltid säga ja, eftersom jag såg en stor risk i ett sådant ja-sågande. Och många präster och biskopar och församlingsduktiga kommer att upprepa den risken för dig också. Att du gapar efter för mycket. Att du slarvar iväg utan ansvar och mognad. Jag kunde inte säga ja förrän jag kastat ut mig själv ur templet, liksom Jesus kastade ut månglarna. Jag ropade med Jesus: Min Gud, varför har du övergivit mig ? Och strax, mitt i utkastadheten, höll han mig i sina armar.

Men är vi Guds-älskare om vi överger Gud-därute och Gud-däruppe och Gud-där-i-kyrkan ? Jo. Eftersom Gud har gett oss ett nytt hjärta - den verkliga kyrkan i Kristi person, där mässan firas hela dagen. Vi är inte samma gamla personer. Vi är nya personer. I samma ögonblick som du och

jag tar Jesus Kristus som vår Herre och Frälsare och sanna kyrka, är vi en ny person som kom in. Den har aldrig funnits i oss tidigare, eftersom Gud sätter en ny person i hjärtat på oss. Gud sätter Kristi Ande i oss. Detta är det verkliga dopet. En helt ny varelse har fötts. Är det inte underbart? Det är evangeliet. Det är de goda nyheterna. Det är Guds egen kyrka, den äkta katolska kyrkan.

En omskrivning av Paulus i 2 Kor 5:20 skulle kunna låta: "Det är Kristus som utför Guds försoning av oss." Inte att vi försonar oss för eller med honom, på ett eller annat känt sätt, men att Gud genom Kristus försonar oss genom att bli ett med oss. Om det är sant, vem går till mataffären och handlar i morgon? Vem ska till jobbet? Vem ska ut och fiska i helgen? Vem ska koppla av i solen på verandan? Kristus är det. Om det är vad du kommer att göra i morgon, är det vad han kommer att göra, eftersom han är i en oerhörd gemenskap med dig. Det är detta som är kyrkan, inte något annat. Vad är han intresserad av? Vad du är intresserad av ! Vad gör han? Vad du ska göra ! Vad är han ute efter? Vad du är ute efter ! Vad är han bekymrad kring? Vad du är bekymrad kring ! Varför? Eftersom du och han är en.

Du kanske säger "Men jag är inte alltid särskilt andlig. Jag är väldigt världslig ibland, ja otroligt världslig ! Och jag syndar också !"

Underbart ! Inte heller är han! I evangelierna är han sällan bekymrad om "religiösa" saker. Han är inte särskilt kyrklig. Han verkar mer intresserad av att vara med människor. Han var nere vid sjön; människor såg honom där nere. Han var hemma hos Maria, Marta och Lasarus; han är ute och går bland byar och städer. Folk har hört talas om att han varit här eller där, gjort något, sagt något. Han var hemma hos Simon Petrus; folk pratar om vad han gjorde med någon där. Varje gång de hörde att han skulle vara i kyrkan/synagogan skulle de be honom att tala ! Vad är det han säger egentligen?

Jesus var inte kyrklig eller ens religiös. Han pekade på de tempelanställda och de religiösa lärarna och sa: "Ni hycklare. Kroppen är ren på utsidan, men inuti är orenlighet." Han ville inte betona religionen. Men han gjorde allt av kärlek till människor, även då kallade de intellektuella för hycklare. Han blir till och med ett med vår synd, han som inte vet vad synd är ! Han gjorde sig ett med helvetet då han ropade: "Eloi, Eloi, lema sabachtani?", den yttersta övergivenheten, varefter han blev ett med det ondaste för att frälsa det. Det är den kärlek han lever i dig och i mig, som dig och som mig.

Och han har det levande ordet för alla sorters människor. Hörde inte kvinnan vid Sykars brunn livets ord? Hörde inte Nicodemus livets ord i det hemliga nattliga samtalet med Jesus? Visste inte tjuven på korset att det var gudomligt liv han fick höra och se sin sista timmar i jordelivet? Visst gjorde de, och otaliga andra genom historiens generationer, vars namn inte är kända för oss. De svarade på livets ord genom Kristus i dem. Han är Immanuel, Gud med dig och med mig och du kan ingenting göra åt det. Vi är livet, det är allt. Det är fullbordat. Bara bärare av livet i Kristus är vi. Vi är med liv ungefär som en kvinna är med barn !

Hur kan detta ske? Det är den vanligaste frågan bland troende när de får höra detta glada budskap. Hur kan jag som är så likgiltig, få bära detta Kristi liv? Det verkar så okritiskt, så lättsinnigt fritt från omdöme om min egen karaktär? Så amatörmässigt ensusiastiskt för mina egna syften?

Eftersom livet i Jesus är spontant. Innan du blev kristen, steg du aldrig upp ur sängen och sa, "Jag ska försöka att misslyckas med allt i dag !" Finns det någon som går omkring och säger: "Var är den där boken om hur man säkert kan misslyckas med allt och bli olycklig? Jag ska försöka vara olycklig i dag"? Ungefär som de kritiker i Frankrike som var missnöjda med Mattieu

Ricards bok om lycka: vi vill inte bli påmind om lycka, vi vill vara olyckliga och bara nån gång ibland bli lite lyckliga när mörkret skringras. Hur gör friska barn? När de vaknar stiger de upp och försvinner för att leva sin dag. Det finns inte några svårigheter i att spontant sätta igång, eftersom vi är födda på det sättet. Det är så Jesus menar när han säger: jag har kommit för att ni ska få liv i överflöd.

Många av er tror att det är svårt att vara kristen, eller hur? Och flera av er söker er till andra livsstilar på grund av detta? Jag trodde det var svårt, därför att Bibeln för mig var en bok som berättar hur man ska vara kristen. Det var helt enkelt fel. Bibeln är som ett brev från Gud till mig om hur han vill leva mitt liv och tänker göra det genom Jesus Kristus. Vissa dagar är ett speciellt avsnitt av detta långa brev mer talande än andra. Andra dagar är det ett annat avsnitt. Brevet räcker hela mitt liv på jorden att dagligen njuta av. Observera: njuta av. Det är en som älskar mig som skriver brevet. Det är redan så, jag kan inte ändra den saken. Ett kärleksbrev njuter man av, eller hur? Visst, om jag skulle fortleva mitt liv på en öde ö och fick ha tre avsnitt av Bibeln med mig, skulle jag ta Johannes evangelium, Hebreerbrevet och Johannes uppenbarelse. Men nu får jag ha hela brevet i min hand varje dag, jag får ha det i min telefon och min iPad med hebreisk text och grekisk text och lexikon och konkordans. Hur otroligt är det inte? I Jerusalem mötte jag 2006 en amerikansk evangelist, Stephen Ray, och på en restaurant kunde vi dela denna digitala glädje fullt ut. Han hade betydligt fler saker än jag och delade glatt med sig.

Men innan jag såg kärleksbrevet såg jag en bok om uppgifter för mig. Jag läste inte att Jesus älskade mig, jag läste ett bud: "Du skall älska din nästa som dig själv!", vilket var uteslutet från start. Jag trodde ändå att "Det är vad jag ska göra för Bibeln säger det!" Det är det som är "vägen, sanningen och livet". Absurt.

Jag skulle gå budvägen i alla fall. Att vara kristen var svårt. Jag läste snart om något annat bud "Du skall inte göra så och så." Jag läste syndakatalogerna i Pauli brev. Så skulle jag inte göra, allt det där skulle jag inte göra. Folk kommer inte att se mig göra det för jag är kristen. Jag älskar Gud. Jag tjänar Gud. Jag kommer inte att göra det allt det där. Ge mig några år av bön och mässor och bibelstudier och snart ska jag vara riktigt kristen. Så är det. Katastrof att läsa ett kärleksbrev på detta sätt.

Kristna reagerar på olika sätt i frustrationen att inte kunna vara kristen på det sättet. En del gömmer sanningen och spelar andliga, en del ger upp kristendomen helt och hållet eftersom de har uppnått den sanna slutsatsen, "jag kan inte göra det." Andra håller sig tillsammans med andra frustrerade och försöker "hålla ut". Men de som uppriktigt älskar Gud och vill tjäna honom brukar hamna i väldiga depressioner. Och det är smart. Precis det bör hända. Det är som ett litet preliminärt nedstigande i helvetet. Alla vi måste komma till insikt om att vi helt enkelt inte kan göra det på egen hand. Och att det inte handlar om det.

När Gud och Mose talade tillsammans och Gud gav Moses lagen, sade han, "Ge denna lag till dem där nere. Detta är vad jag vill, och om de kommer att hålla denna lag, jag kommer att vara deras Gud och de skall vara mitt folk ". Mose gick ner, läste lagen för dem. Givetvis borde de ha sagt på en gång och högljutt: "Är du dum? Vi kan inte göra detta ! Vad tror du om oss. Det där är vad Gud kan göra, det är hans egenskaper som buden beskriver." Men de sa, "Oj, jaja vi ska göra det. Vi ska göra det. Vi måste göra det !" Gjorde de det? Under tusen år? Gamla testamentet är en historia om att de inte kunde göra det. Alltså en historia om sanningen.

Vi är inte annorlunda än dessa hebreer på väg till Kanaan. När vi blev frälsta eller kom till tro, tog vi Bibeln och sa, "Vi gör det! Vi ska göra det ! Vi måste göra det !" Och vi har inte gjort det heller. Eller hur?

För trettiofyra år sedan upptäckte jag att jag bara trodde på en Gud som var "där uppe." På avstånd. Där borta var min Gud. Han var "där uppe." Hur tjänar man en sådan Gud? Genom att hålla kyrkolagen, hålla sig till kyrkotukten och erbjuda sina personliga uppoffringar och regelbundet be för sina synder att bli förlåtna. Man sköter sina böner. Man sköter sina mässor. Man sköter sig. Hur gjorde jag? Precis detta. Försökte tjäna Gud genom att hålla "katekesens lag", församlingens lag, erbjuda mina uppoffringar i församlingsarbetet och be om förlåtelse varje kväll för dagens exempel på misslyckanden. Var det någon skillnad mot folket som hade Mose lag? Nej, jag var bara en av dem i vår tid. Jag hade inte tagit emot någon god herde som ger sitt liv för mig och till mig.

Det kristna livet kommer i ditt hjärta lika spontant som barnet som vaknar på morgonen och vill upp för att göra dagen lycklig. Innan dess har du bara religion och kyrklighet. Du vet ännu inte att Kristus fungerar som du. Men många av Israels profeter visste det. De visste att Gud ville inte ha blod av tjurar och getter, men ett förkrossat hjärta som tar emot Gud. Han sa genom profeter som Jeremia och Jesaja att han skulle ge dem ett nytt hjärta, att lagen skulle skrivas inte på tavlor av sten - eller i katekeser - utan på de köttliga tavlorna i hjärtat; och att ingen skulle behöva en lärare eller präst, eftersom alla skulle undervisas av Herren direkt. Vilket bara sker när Kristus får leva som dig. Alla skulle känna Herren på det sättet.

Kan du ha tillit till Kristus? Kan du lita på hans gemenskap med dig och mig? Kan du förtrösta på att han vill leva det liv vi lever? Jag kan nu säga ja. Men jag kunde inte alltid säga ja, eftersom jag såg en stor risk i ett sådant ja-sägande. Och många präster och biskopar och församlingsduktiga kommer att upprepa den risken för dig också. Att du gapar efter för mycket. Att du slarvar iväg utan ansvar och mognad. Jag kunde inte säga ja förrän jag kastat ut mig själv ur templet, liksom Jesus

kastade ut månglarna. Jag ropade med Jesus: Min Gud, varför har du övergivit mig ? Och strax, mitt i utkastadheten, höll han mig i sina armar.

Men är vi Guds-älskare om vi överger Gud-därute och Gud-däruppe och Gud-där-i-kyrkan ? Jo. Eftersom Gud har gett oss ett nytt hjärta - den verkliga kyrkan i Kristi person, där mässan firas hela dagen. Vi är inte samma gamla personer. Vi är nya personer. I samma ögonblick som du och jag tar Jesus Kristus som vår Herre och Frälsare och sanna kyrka, är vi en ny person som kom in. Den har aldrig funnits i oss tidigare, eftersom Gud sätter en ny person i hjärtat på oss. Gud sätter Kristi Ande i oss. Detta är det verkliga dopet. En helt ny varelse har fötts. Är det inte underbart? Det är evangeliet. Det är de goda nyheterna. Det är Guds egen kyrka.

Inte bara är vi ständigt för alltid räddade från synd, begången och framtida, men Gud tar över våra liv så som de är just idag. En helt ny person har kommit till stånd som går till ditt jobb, tar hand om din familj, sover och äter och pratar som du. Gud lever ut sitt liv genom oss för att han själv ska erfarar sann gudskärlek, sann god vilja. Paulus skrev: "Ty det är Gud som verkar i er båda, som får er att vilja och att göra hans goda vilja."

Nu när ditt kristna liv är lätt kan du intyga, utifrån din erfarenhet att Kristus är en kärleksfull nära Gud som vill leva och agera i mitt liv. Och du kan byta alla böner mot ett enkelt: Tack Herren Jesus Kristus. Det blir den nya och eviga Jesus-bönen. Den kan vi använda när vi faller ner i synd emellanåt, för vi önskar inte att göra vad som är fel, vi önskar inte att vi misslyckas. Jesus dömer oss inte och vi dömer oss inte utan skyndar oss att tacka för det nya liv han ger oss.

När vi hade Gud på avstånd gjorde vi fromma saker som såg ut som äkta tjänande av Gud. Vi mådde bra på något sätt. Men det var självets rättfärdighet - eftersom vårt förbund var fel. Nu när vi är frälsta och det är fullbordat ska vi ofta göra saker som inte ser särskilt fromma ut men blir

helt oskyldiga - eftersom Gud bor i oss. Felsteg blir bara felsteg, ungefär som om vi snubblar. Vi rätar upp oss och går vidare.

Många elever frågar: Hur ska vi veta säkert när vi gör något fel? Men jag vill svara er med en fråga: "Behöver du nödvändigtvis någon för att tala om det? Nej, för Anden sköter det åt oss och övertygar oss om felaktigt liv som inte ger glädjen. Anden kommer aldrig misslyckas med att styra oss på Guds eget sätt. När någon berättar om något han inte gillar eller något som han känner är inte är särskilt kristet, måste jag säga, "Ja, jag hör vad du säger, men jag får nog vänta på Anden för att förstå det där inuti mig själv. Jag tänker inte bestämma vad som är gott och vad som inte är gott baserat på hur det ser ut, eller hur det låter, eller hur det känns.

Vi måste i vilket fall alltid avgöra om något är gott utifrån den inre Anden. Som filosofen Maine de Biran tänkte: Vi är den andre och den andres lidande är vårt. Medlidande är det första Anden vill oss. Om vi inte är den andre, kan vi aldrig avgöra det goda. Och vi är inte snara att döma när vi är den andre mitt i dennes smärta eller olycka. När Anden ger oss medlidande och medkänsla tar vi emot förlåtelse från Gud åt oss alla, inte bara för mig.

Låt oss nu gå vidare i livet med vilka vi verkligen är i Kristus Jesus! Ett nytt hjärta. En ny person. Ett nytt liv. Ett nytt ändamål. En ny enhet. Ett nytt intresse. Gud är bättre på att hålla oss lyckliga än vi själva. Gud är bättre på att producera vad som kommer att behaga honom än vi. Det vi själva gör är från köttet, och köttet tjänar ingenting andligt. Anden har alltid liv. Ja just det, liv ! Kristus är liv !

Korsfästelsen var en evig framgång och evig verklighet. Den medförde syndernas förlåtelse och försoning för hela skapelsen. Vi är nu kungliga präster, ett heligt folk och missionäre för försoning. Men vi måste intimt

lära känna vår förening med Jesus. Intim kunskap är att förståelsen för föreningen som har flyttat vår tro från huvudet till hjärtat.

I detta avseende är vi, var och en av oss, perfekta, kompletta och unika mänskliga uttryck för Jesus Kristus. Om detta ord talar till dig har ordet blir det levande ordet.

"Därför känner vi inte längre någon på ett ytligt sätt efter köttet. Även om vi lärt känna Kristus på ett köttsligt sätt, känner vi honom inte längre så. Alltså, om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit.

2 Kor 5:16-17

Vad betyder detta att vi inte känner honom efter köttet längre? Termen "kött" har alltid brytt mig lite grann. Det finns potentiellt negativa konnotationer för "kött", leva köttsligt, leva med pornografi, leva i synd. Men det är inte så termen används här. Köttsligt är bara jag själv i min mänskliga kapacitet som själ och kropp, intellekt och emotioner. Alltså kan vi säga att "kött" förmodligen betyder en fysisk kropp, eller, bättre, en historisk person. Att vara andlig är något annat än att vara köttslig. Detta är en befriande insikt.

Troligt är att 2 Kor 5:16-17 skrevs 30-50 år efter Jesu uppståndelse. Mycket få fanns kvar i livet som faktiskt hade känt eller ens sett Jesus i köttet. Det är inte det som är viktigt längre.

Detta är viktigt för oss katoliker. Vi drar gränsen mellan ett liv där vi vet något om honom och hans kyrka till ett liv där vi känner honom, uttrycker honom i vårt liv och låter honom vara oss. För att veta något om honom är

externt. En extern kyrka är i den universella kyrkan. Att helt enkelt känna honom är en inre visshet, ett inre liv.

Vad ska vi säga om den externa kyrkan?

Det bör vara klart att vi inte känner Jesus "enligt köttet". Vi känner inte en historisk Jesus. Vi vet bara bara vad en evig Jesus gör i mig själv - det är en universell Jesus. Kyrkan handlar om denna andliga Jesus - vi känner hans Ande.

Jag minns hur medlemmar ur några frikyrkor vandrade runt vårt församlingshem i Hudiksvall på mitten av 90-talet, när vår serie om kristen meditation pågick därinne med föreläsare och samvaro. De bad för oss därinne att vi inte skulle tappa kontakten med en historisk Jesus - för meditation var farligt. Pater Erwin Bischofberger fick betona för åhörarna att kyrkan visst trodde på en historisk Jesus och att meditatio betyder att gå in till centrum av det kristna budskapet, inte lämna det. Kanske det lugnade någon av förbedjarna för oss !

Vad är för fel med en betoning på den "historiska Kristus"? Problemet med att tro och veta "om honom" (den historiske Jesus) är att du aldrig kommer till den punkt i Jesus Kristus som är ditt jag. Du tror endast på en extern Kristus, inte en inre Kristus. Här är skillnaden mellan sanning och religion: religion kommer alltid att vara min självförbättring. Och denna religion är den största lögnen av alla. Tyvärr kommer kanske populär kristendomen även inom överskådlig framtid att vara en rörelse för självförbättring. Fokus kommer att ligga på en Jesus "utanför mig". Det kommer alltid att handla om dagar, tider, platser, föremål, alla baserade på historien - alla baserade på det yttre. Den stora massan blir troende som

"ständigt blir undervisade men aldrig lyckas komma till insikt om sanningen" som 2 Tim 3:7 säger. Tyvärr blir det också sant, som samma brev säger, att dessa många bär fromheten som en mask men vill inte veta av dess kraft. Vad är kraft? Det som händer när Jesus lever mig. Hjärtats hemliga glädje när Han tar över mig.

Vad vår kyrka alltid måste minnas är Lukas 17.20 "Tillfrågad av fariseerna om när Guds rike skulle komma svarade han: "Guds rike kommer inte på ett sådant sätt..." Men detta just vad den stora mängden troende får lära sig, att den externa kyrkan är nödvändigtvis Guds rike, eller närmaste platsen för att en gång komma till Guds rike. Men Jesus säger något helt annat: "Guds rike kommer inte på ett sådant sätt att man kan se det med sina ögon....Guds rike är inom er." Det är denna sanning som förintar all religion. Därför undviker man kraften i detta och kyrkligheten blir en mask.

Sören Kierkegaard skrev: "När kristendomen kom in i världen var människor inte kristna, och det var svårt var att bli en kristen. Numera är svårigheten i att bli en kristen att man måste upphöra att vara kristen. Man måste bli en kristen utan "kristendom". Inte förrän en person har blivit så eländig att hans enda önskan, hans enda tröst är att dö - först då kan kristendomen verkligen börja."

De tre senast påvarna (detta skrivs 2014) har gjort vår kyrka populär, i synnerhet har Franciskus I visat den oförbehållslösa kärleken i det kristna budskapet. Ingen påve har i modern tid varit så populära för icke-katoliker. Men tron kommer ändå alltid att vara något annat än extern entusiasm. Korset kommer alltid att kräva att jag lägger bort det köttliga, hur välmenande det än är. Att låta Honom leva i oss kommer alltid att vara den kraft som de stora massorna undviker för att istället tänka på den externa kyrkan. Kyrkan är inte fel - kyrkan är bara barnslig. Den har inte vuxit upp från barnmaten. Det finns inget särskilt fel i att tro på en historisk Kristus

och leda andra till en tro på en historisk Kristus i en extern kyrka. Men det är bara barnsligt och omoget att inte gå vidare. En person kommer alltid att förstå något externt innan hon förstår det internt och universellt. Först det universella, interna är det katolska.

Självförbättringens externa religion kommer även i framtiden att fylla fotbollsarenorna eftersom det handlar om en utanför-Kristus och ett program för självördjupning. Man kan locka med att "kom som du är" men snart kommer listorna och kraven. Folk älskar det och betalar för det. Det är ekonomisk stake i det och det tilltalar de betalande massorna, katolska som evangeliska. Och kristendomen är även i framtiden big business - att samla in pengar, bygga byggnader och växande församlingar. Det är en udda utveckling eftersom den grundläggande sanningen om frälsning är "Jesus kommer in i mitt hjärta". Sedan, ironiskt nog, tillbringar vi resten av våra liv att glömma detta faktum. Jesus "i mitt hjärta" blir snart Jesus "utanför mitt hjärta", dvs kyrkans Jesus - en extern Kristus och en institution för självförbättring. Som en glad kyrkoskylt sa i en stor stad: "Kom in och träna ! Detta är ett andligt gym !" Eller som en präst i Delsbo sa efter en introduktion till kristen meditation: "Det här är inget för mig. Inte ökas min kunskap om kristendomen på det här sättet."

Eukaristins betydelse

Jesus talade om att "göra detta till min åminnelse" - men det betyder inte att begrunda eller komma ihåg en extern Jesus - eftersom jag tar in Hans kropp och blod i min kropp och mitt blod, min andning, min varelse. Men just det misstaget att minnas en extern Kristus gör många kristna, inklusive präster och biskopar. Jag tror att "åminnelse" innebär att aktivt föra tankarna till den verklighet jag har i mitt enhetsförbund med Frälsaren.

Ibland verkade Jesus för att ha en "extern" relation till den han kallade Fader. Jesus bad till vad som ibland verkade vara en varelse utanför sig själv - till Fadern. Men viktigare är att han sa "Jag och Fadern är ett". Det är nyckeln till "åminnelse". Han sa också med samma innebörd: "Om du sett mig du har sett Fadern". Vi säger därför "Om du har sett mig, då har du sett Jesus" - det är samma sak. Gemenskap handlar helt enkelt om att komma ihåg vem jag är. Som i fullständig gemenskap du jag internaliserat Honom, inte bara i eukaristin, i nattvarden, men i hela mitt liv. Han är inte utanför oss - han är vårt kött och blod. Frälsning är att låta förvandla sig till verkligheten i den inre föreningen. Vi skapar den inte, vi bara tar emot den.

Satan?

Satan beskrivs som den mest subtila lögnaren [Genesis 3:1]. Han framstår som Lucifer, en ljusets ängel, när han försöker lura kyrkan att tro på en extern Kristus och att kristendomen är en religion baserad på självförbättring. Satan fungerar inte utanför kyrkan - inte särskilt bra i alla fall. Han skapar inte det onda. Den som är osäker på detta kan läsa Jesaja 45:7 Satan spenderar obetydlig tid på att tid frammana vad som verkar vara ont - människor gör det lika bra utan hans hjälp. Satans uppgift är att få de kristna att äta från trädet med kunskap om gott och ont och undvika livets träd som är alldeles intill.

Bibeln är en stor samling metaforer för frälsningen. Vi behöver inte fastna i en köttslig historisk läsning. Bibeln ger oss metaforiska begrepp, fler än vi behöver för vår frälsning. De kan användas för att hjälpa en person att lära sig den metaforiska strukturen på det nya förbundet Kristus ger oss. Exempel är "pärlan i åkern", "skatt i lerkärl", "vinstocken". Men dessa metaforiska begrepp är inte riktigt sanna. Om, och endast om, vi var endast kroppar då skulle vi vara innehållspaket. Men det handlar inte om

innehåll och beskrivningar. När Han, den sanne Andre, lever oss försvinner alla innehåll. Han är allt.

Vi är inte bara kroppar. Metaforerna i de bibliska texterna används endast för att hjälpa till att förstå sanningen. Sanningen är att Jesus lever sitt liv i dig, som dig och din värld, dina omständigheter, dina villkor - som din person är. Och den person du är är oföränderlig och evig. Du är inte en kombination av saker eller personer. Du är inte bara en "container". Du är i slutändan inte bara ett fartyg eller en filial eller fordon för innehåll. Du är Den som skapar dig. Skatten blir fartyget - vinstocken blir grenenarna - du blir Honom. Detta är hans val och hans verk. Detta är verkligt just nu som frälsning. I den mån det mänskliga sinnet identifierar sig med det individuella egot (nefesh på hebreiska) blir det ett förvirrande liv i det förflutna, eftersom egot är en abstraktion från minnet. Den levande Guden har inget förflutet, endast denna här-het.

Om vi försöker göra Gud till ett kosmisk ego, förstorar vi endast vårt eget misstag med ett fixerat ego. Därför blir historia och fakta mer värdefulla än verkligheten. Detta sker i den kristna teologin. Eftersom egot och dess värden är abstraktioner och ingen verklighet har, blir allt närvarande tomt och meningslöst, och tillvaron tenderar bli en evig besvikelse. Man lever nu på hoppet och prisar inget annat än kontinuitet. Lovprisningen av det kosmiska egot man har till Gud blir detsamma.

I denna allmänna teologiska felplacering av värde blir Gud också ett faktum, en historisk enhet med kontinuitet. Eftersom förgången tid och fasta minnesfakta nu verkar mer verkligare och säkrare än något annat, teologiserar Gud till detta dyrkade objekt. Det är på denna punkt som Gud identifieras med Absolut Godhet, med moral. För godhet i denna mening, är en typ av handling som vi vet om genom minne och erfarenhet, något som i själva verket hjälpt oss till överlevnad i den mänskliga historien. Det vi

kallar Guds godhet kan, tror vi nu, alltid kännas igen eftersom det helt enkelt är den abstrakta etiketten för positivt innehåll i minnet. Genom teologin blir nu "god handling" utformat som "lagen", en metod för att återvända mer och mer till "säker mark". Moral är nu visdom, erfarenhet, minne, som inte kan berätta för oss hur vi ska leva, inte få kontakt med levande Gud, utan bara hur man ska fortsätta att vara död. Skulle Jesus gå in i en vanlig kyrka idag skulle han utbrista: detta är dödens liturgi.

Det är därför Paulus insisterar och om igen på att Mose lag inte kan ge liv, att en godhet som är igenkänning, förståelse och from lydnad av moraliska bud ständigt förutsätter och främjar sin egen motsats: ondska och synd. "Då vi levde i vår fallna natur var de syndiga lustar som väcktes av lagen verksamma i våra lemmar så att vi bar frukt åt döden. Men nu är vi lösta från lagen då vi har dött från det som höll oss fångna. Så tjänar vi på ett nytt sätt i Anden, och inte på ett gammalt sätt efter bokstaven." (Rom 7:5-6)

Den kristna teologin har i stort sett missat att i en värld av fakta och tidigare erfarenheter, förhåller sig gott och ont till varandra som glädje och smärta förhåller sig till varandra. Det goda som vi minns och har kontroll över redovisas alltid i kontrast till det onda som vi minns. Utan detta onda kan inte det något gott kännas igen. Det mänskliga sinnet återvänder ständigt till det goda som det känner. Med nödvändighet återskapar det ondskan inte bara för att den är relaterad till det goda, utan ännu mer eftersom det ihågkomna goda är något dött, och det onda är det godas särskilda sätt att vara korrumpert. När nu Gud görs till det Absoluta Goda blir även det en korrumpert och lögnaktig gud. Både hos Augustinus och Luther ser vi kampen som uppstår mellan dessa abstrakta entiteter. En levande Gud är något som förenar allt i sig och separarerar ingenting från sig på det abstrakta sätt vi separererar oss i ett ihågkommet "ego".

Det verkligt goda som inte är i förhållande till det onda är alltid en osökt nåd, en oönskad gåva. Precis som med lyckan, stöter vi bara bort den när vi griper efter den. Naturligtvis har vi inte intentionen att skapa det onda, men sinnet som är aktivt i ett ständigt sökande efter mer och mer av det ihågkomna goda. Normalt har ingen för avsikt att återskapa det onda. För en sådant sinne är helt enkelt självbedrägligt. Det förvirrar sig med sitt fixering vid det förflutna, blandar ihop andligt liv död abstraktion. Vi inser inte att vi dömer ut oss till moralisk handling i en mekanisk repetitiv cirkel.

När därför det "teologiserade" tänkandet uppfattar sin Gud rationaliserad och gjord till fakta, sin moralistiska Gud, måste denna gud av nödvändighet åtföljas av en djävul som han inte har för avsikt att skapa. Därav den förkärlek för djävulsjargong som vi finner i den kristna predikotraditionen. Dessutom kommer hela konsten av denna Devil ligga i bedrägeri, och hela onskans problem kommer att försvinna i outgrundliga mysterium. För uppkomsten av det onda är ett problem och ett mysterium eftersom man identifierar sig med sitt förflutna, och inte inser det.

Jesu mänsklighet

Är vi på samma sätt som honom? Nej, vi är skapade. Men vi kan läsa i Johannes 10:33 "Judarna svarade: Det är inte för någon god handling vi stenar dig utan för att du hädar och gör dig själv till Gud, fast du är människa." Jesus svarade dem: "Står det inte i er lag: *Jag har sagt att ni är gudar?* " Och i psalm 82:6 läser vi: "Jag har sagt att ni är gudar; och ni alla är barn till den Högste. " Vi kristna är alltså inte utanför Kristus - en Kristus för två tusen år sedan - utan vi känner en inre Kristus, hans liv i oss själva. När vi talar om det mänskliga hos Jesus tvivlar vi inte på Jesu gudomlighet. När jag kallar honom en människa betvivlar jag inte att han är Gud.

Jesus visste om sin förening med Fadern. Men denna förening har alltid levat som en människa. När vi lever vår förening med Fadern, gör vi det som människor. Jesu 40 dagar av frestelse i öknen sker med en människa. Paulus sade att om Jesus gick igenom sin frestelse i öknen som Gud, var det ju meningslöst. Det är inte som när Krishna leker sina blodiga kamper med demonerna, utan att alls beröras av det. Jesus är Gud själv som lever 24/7, 365 dagar i 33 år som människa. Om inte skulle han inte kunna dö för oss och ge oss sitt nya liv.

I Filipperbrevet 2:7 läser vi "...han avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss." Hebreerbrevet 2:10 "Ty när han, för vilken och genom vilken allting är till, ville föra många söner till härlighet, måste han låta honom som leder dem till frälsningen bli fullkomnad genom lidande." Jesus slog inte på och av sin gudom. Eller sin mänsklighet. Han är en enhetlig person som vi är. Han visste om sitt förbund, sin förening. Men levde som en människa.

Jesu uppståndelse vår uppståndelse

Varje år hör jag i påskläsningarna Paulus tala om det största mysteriet för varje kristen -- uppståndelsen. Det tar en livstid att "inkorporera" detta budskap för det gäller just oss -- att vi står upp med Honom. Genom dopet, det inre verkliga dopet, dog vi med Honom just för att stå upp med Honom, vakna i Faderns härlighet. Medan all religion bugar sig inför det Heliga eller står inför det på något sätt, får vi kristna träda in, sitta ner med Jesus på Faderns högra sida. Vi lämnar därmed all religion bakom oss för att kunna börja gå på den nya stigen till Livet (Rom. 6:4)

Detta definiferar en sann katolik, denna tro och vetskap om det nya livet i Faderns härlighet, oberoende av mänskliga villkor, helt gratis och

gåva. Detta gör oss till glada personliga följare av Rabbouni Yeshua, inte till medlemmar i någon kyrka eller församling. Det innebär att veta att denna härlighet i Fadern är en väg redan öppnad för oss. Vi behöver inte, som George Fox beskrev det i ett brev till sina föräldrar, "vänta i det rena på Gud" utan kan fira och glädja oss över uppståndelsen inom oss redan den dag som idag är. Jordelivets realiteter kastar sig över oss sålänge vi är kvar på planeten, men vi vet redan om vår uppståndelse i Kristus, vad som än händer oss.

Ur vår egen jordiska synpunkt vi kan verka vara samma gamla slitna och halft eländiga varelse men uppståndelsens energi har vidrört vårt hjärta och vi är i en ny värld redan här och nu. En bild från John Main: när snön smälter under tidig vår kommer en trädgård fram som är täckt av döda löv och kvistar, en brun död matta av halft föruttnade organismer. Men när vi går loss med våra krattor och räfsor kommer undret fram: jorden är täckt med små gröna knoppar till alla möjliga vårväxter, som pressar sig upp i det döda materialet med livets energi. På liknande sätt måste vi kratta vår jord för att se och uppleva uppståndelsens identitet hos oss själva.

Uppståndelsen är tecknet, det eviga tecknet som bjuder in oss till att låta Rabbouni Yeshua leva oss, låta oss ta del av Faderns härlighet just som vi står och går, sitter och ligger varje dag. Påskdagen är inte en dag på året, det är varje dag för en katolik. Jag ser många i kyrkan under påsk som inte alls tar del i uppståndelsen utan jäktar genom en obligatorisk närvaro i kyrkan. Och präster som gör detsamma. Man uppfattar inte att uppståndelse är en personlig händelse i oss, given till oss. Man gör som Maria som inte känner igen den uppståndne förrän han ropar hennes namn. Då vände hon sig om och sa till Honom: Rabbouni. Det är också varje katoliks uppgift: känna igen den Uppståndne inom oss i vårt liv.

När vi om och om igen känner igen uppståndelsens energi försvinner alla självupptagna tankar, inte genom någon metod utan genom en Person som driver bort dem. Glädjen över denna Persons överväldigande närvaro i vår vardag drar oss till detta nya liv i uppståndelsens ljus och liv. Det som alla Amitabha-troende längtar till efter jordelivet -- obegränsat ljus och liv -- har vi genom Rabbouni Yeshua här och nu. Vi måste som Maria vända oss om och se med trons ögon, annars blir påsk bara en årlig tilldragelse i mässan.

Det är i denna nya dimension av liv i den Uppståndne kyrkan måste befinna sig för att kunna kallas katolsk. Kristus är genomträngande med sitt uppståndna liv och ljus. Det gör att vi går meditativt bortom det som verkar vara till det som redan är i Faderns härlighet. Vad som än sker inför våra jordiska ögon, refererar vi oss själva ständigt till det eviga livet i den Uppståndne så att bekymren aldrig tar över. Den kristna visionen av det eviga livets energi förnekas ingenting utan en absorption sker av allt som ter sig verkligt in i Faderns famn av ljus och liv, "så att det som är dödligt uppslukas av livet." (2 Kor 5:4)

Hur svårt är det att ha denna syn av det uppståndna livet mitt i vardagen? Det är förbluffande enkelt. Ingen är här expert. Snarare hindrar oss alla idéer om begåvning eller kunskaper hos oss själva. I största enkelhet och anspråkslöshet tar vi genom Honom emot denna syn. Genom att erkänna oss som i vår egen natur helt blinda: "Rabbouni, gör så att jag kan se igen!" kan vi säga som den blinde mannen svarar då Yeshua frågar: "Vad vill du att jag ska göra för dig?" (Mark 10:51) Den enkla viljan hos oss är vad Han efterlyser. Det är något helt annat än teologi eller auktoritet hos en präst med mänskliga svagheter.

Att se den Uppståndne är att absorberas av Honom så att han tar plats just där jag är. Detta underbara byte får vi del av om och om igen. Vissa

dagar är vi distraherade bortom all föreställning ! Emotionella berg- och dalbanor hör till kroppens liv på jorden. Men om och om igen tar vi oss till den blindes svar på frågan Jesus ställer varje dag: "Vad vill du att jag ska göra för dig?" Och Han vet svaret och han har redan givit oss allt vi vill ha i sin uppståndelse för oss.

Det katolska livet är att vara som Honom därför att vi ser Honom som Han är. I vår jordiska tillvaro tycks vi inte se klart, vi är som den blinde mannen. Vi luras av vad som ter sig verkligt. Johannesbrevet, det första, säger: "...nu är vi Guds barn men det har ännu inte blivit uppenbart vad vi kommer att bli. Vi vet dock att när han uppenbarar sig kommer vi att bli lika honom, ty då får vi se Honom sådan han är". (1 Joh. 3:2)

En period i Afghanistan bland äldre män i moskéen lärde mig att alltid se Guds verklighet som primär. Inget annat är verkligt såsom Gud är verklig, just här och just nu. Jag var ung och tänkte: det är därför ni gubbar sitter här i moskéen hela dagen, ni är nöjda med att bara se Gud. Kvinnorna fick göra merarbetet i hemmet. Men en djup sanning fick jag med mig: att se den Uppståndne är att se Guds verklighet som primär, var än jag befinner mig i livet.

Det finns ingen särskild metod eller diciplin som skiftar vår syn från det jordiska till det uppståndna livet här och nu. Det är mer som att bli kär. Vi tänker på den Uppståndne. Det räcker. Vi säger namnet därför att vi tänker på Honom. Storheten i Faderns härlighet, som uppståndelsen kommer till oss genom, överväldigar -- och detta är rengöringen i oss så att vi kan se med trons ögon. Visst finns metoder för meditation, jag lärde mig vipassanas sätt att gå, sitta, stå och andas när jag var ung och denna praktik har följt mig i hela mitt liv. De skänker stabilitet och harmoni. Men kärleken till det uppståndna livet behöver ingenting annat är energin från Anden som Jesus sände oss.

En ung man sa efter en lektion: jag har inget hopp och man kan leva utan hopp. För jag gör det. Visst sa jag, men tungt är det, eller hur? Livet utan tron i den Uppståndne, utan hopp, är helt logiskt ett hopplöst liv. Det är tungt. Tro är substansen i hoppet, säger Heb. 11:1 så hoppet är sättet att tro. Annars blir det hopplöst. Jaques Maritain föredrar Vulgatans översättning: "Tron är det innersta väsendet av de ting som man hoppas, en fast övertygelse som skänker visshet om ting, som man icke ser." (s 108, "Paulus") Och det påverkar allt annat, kanske till och med gravitationen, om vi får ta suggestionen i filmen "Interstellar" (2014) på allvar. Kärlek och hopp i den Uppståndne inom oss själva, kanske styr all gravitation såsom Guds kärlek i sin skapelse.

Den uppståndne i vårt eget liv är kärlek. Det är en beredskapskärlek som vi alltid håller alltmer öppen för överraskningar i mysteriet uppståndelsen. Gud avgör när sammanföringen av jordiskt och himmelskt äger rum. Redan nu lever han oss. Vi kan säga att var och en av oss är en inkarnation genom Jesus men den slutliga inkarnationen för allt i Honom är själva uppståndelsen, då all tid sammanfaller i Hans evighet. Där är kyrkan fullt ut sig själv.

Jesu uppvaknande i oss

Som jag ser det är kyrkans uppdrag att förkunna för alla överallt den uppståndne Kristus och göra alla folk till lärjungar, och det slutliga målet för detta uppdrag är rekapitulation av alla saker i Kristus. Tiden är Guds mysterium, och i sinom tid kommer allt att väckas av Jesus till Fadern och Gud kommer att vara allt i alla. Som Jesaja sa, dessa är skatter för alla

nationer och folk, deras första andliga skatter, upptäcks när tiden är mogen och då ägnas åt HERRENS altare i det Nya Templet i det Nya Sion. Allt i universum kommer att invigas till Herren, alla levande varelser kommer att helgas.

I hjärtat av kyrkan och i hjärtat av alla folk kan vi förvänta oss att Gud kommer att leverera hemligheten med Kristus. Gud är tålmodig. Han väntar in oss alla och han kommer att vänta så länge som det tar. Tills dess kan kyrkan inte att vara redo att sjunka bort i bakgrunden utan kommer att samla pärlor, kommer att fortsätta att inspirera de visa på alla kontinenter, kommer att producera en obruten linje av profeter, förvaltare och förmyndare av denna hemlighet. Till synes ur denna likgiltiga katolsk kyrka, osynligt och faktiskt i systemet, med sin långa historiska dräktighet. Kyrkan måste faktiskt acceptera att den får dyka djupt för att upptäcka denna sin pärla tills den upplever förlusten av självkänsla och status. Det är inte en intellektuell dykning som ju avslöjar så lite av den andliga verkligheten. Än mindre ett dyk med religiös fantasi eller känslsamhet, vilket är ännu mer meningslöst. Men en djupdykning till varats egna källor. En djupt kristen själ som gått ner till hjärtat av Kristus, som Johannes, den älskade lärjungen, och har lyssnat till hjärtslagen hos Jesua, kommer att kunna nå, för sig själv och för kyrkan, dess mest hemliga meddelande till alla andra på jorden.

Hemligheten med Gud är bortom alla ord. De som rör vi den, i vilken religiös miljö den än handlar om, kan bara säga att den inte kan nås med ord. Den oersättliga kontemplativa i kyrkan är Guds känslighet i världen. Bilden av grottan, hålrummet i hjärtat, där JAG ÄR lever, är kyrkans viktigaste ikon. Detta är den dolda platsen, den hemliga platsen par excellence, platsen dit människan till varje pris måste gå om hon eller han vill undgå döden och uppnå evigt liv.

Upplevelsen av Faderns icke-dualitet är förmodligen den högsta toppen på berget Karmel, som kan nås endast genom Anden, utlovad av Sonen. Denna erfarenhet av Gud, den Andre, är samma upplevelse som

inte lämnar någon möjlighet att förstå eller namnge Gud. Det finns endast plats för tystnaden. I detta mysterium har alla som anlänt alltid vägrat att uttala sig. Den grundläggande intuitionen håller tyst.

Kyrkan är till för det eviga ögonblick där JAG ÄR. Jesus tillämpar detta JAG ÄR i Johannes evangelium. Och för varje katolik är det upptäckten av detta namn i botten av det egna "JAG ÄR", som egentligen är frälsningen för alla. Många kristna tycks leva på ytan av Jesu mysterium. Man käbblar om celibat, abort, homosexualitet och kyrkliga ämbeten och glömmer att endast en sak är väsentlig: att väckas till liv. Vi har endast en präst, han som "nått evig fullkomlighet" (Heb. 7:28) och vi har inga andra, det vore en främmande kyrka för den kristne.

Väckas till liv är att använda vår frihet. Vi har nämligen fritt tillträde till det allraheligaste genom Hans blod -- inte genom att vi själva kvalificerar oss på något sätt. Frihet och frimodighet är attityderna vi får genom Frälsaren.

4 : Kristusfrihet

Kom inte till Kristus med innehåll ! Du får ändå lägga av dem alla för att Han ska kunna komma in i ditt liv. Detta blir ett uppvaknande. Och när vi vaknar upp ur dagdrömmen om ett jag med innehåll, då stannar tiden. Det finns inget förflutet. Visst kan vi använda

ord och hjärnans minnesdata om vi behöver prata med en gammal vän. Och visst är det bra att kunna sitt personnummer och sitt telefonnummer. Men vi är utan all förfluten tid och framtid, ja inte ens ett nu finns kvar. Ett nu skulle bli mer innehåll och hela den kognitionen om oss själva som "innehållare" har försvunnit i ett enda ögonblick.

Det är en stor och fri lättnad i den stunden. För när vi ser på människor som bär på jaget med innehåll ser vi alltid en tyngd, ett bärande, ett motstånd i själva varat. Det är inte fritt och öppet, det är alltid innehåll i vägen. Korgen är full, så att säga, med saker som väger.

Friheten är Gud men när många använder ordet Gud blir det tyvärr endast ytterligare vägande ting i korgen. Det blir mer innehåll, teologiskt, psykologiskt, filosofiskt. Det är inte möjligt att röra sig fritt med den barlasten, det vet alla som har mycket kunskapsinnehåll av dessa slag. Det finns med och är i vägen för en lätt och fri rörelse. De belastar med Gud själv ger frihet, ja är frihet och kärlek.

När dagdrömmen skingras och ingen lastvagn med innehåll är i vägen för oss, kan vi vara skapare av alla slags innehåll. Vi släpper dem genast, nästan i samma stund vi skapar dem. Vi är Guds avbilder i att vara skapare. Men vi låter innehållen genast upplösas för vi har ingen korg, ingen jag-container att bära innehållen med. Därför slipper vi dem och är fria att röra oss. Detta är något mycket starkt för den som första gången stöter på det, vaknar upp till det. Senare blir det vår verkliga natur som vi ibland faller ut ur men ständigt återvänder till.

Det blir lite märkligt att tala om detta som frihet eller kärlek eller öppenhet för alla dessa ord tenderar ju vara innehåll i en korg återigen. Därför får vi bara erkänna att språket inte mäktar med att teckna bilden av vad det är att leva utan det innehållsliga jaget.

Skulle vi beskriva uppvaknandet ur dagdrömmen kunde vi kanske säga att allt innehållsligt avdunstar i ett enda slag. Kvar är hela tillvaron av sinnesintryck. Kvar är sensationen av att vara en kropp och ett medvetande utan tid. Dessa saker blir inte kognitiva innehåll för ett jag som bär på det. Istället blir det en tillvaro-glädje, ett ljusfyllt medveande om att vara till, en sorts mirakulös förnimmelse av att vara till.

Det är värt att notera hur vi inte kan tvinga fram detta enkla tillstånd. Det finns inget annat än att avstå från saker. Vi ger bort tanken på att vara någon med innehåll. Kristus är befrielse, inte mer innehåll för egot och för våra begär efter upplevelser. Det betyder att vi

ger bort, avstår från och befriar oss från saker i tiden. Tiden stannar och det finns ingenting av ett jag med innehåll. Tillvaron är obegränsat ljus och liv istället för definierade innehåll i en person.

När du ser omkring dig utan drömjaget är allting obegripligt enkelt. Det som sker är hela mysteriet i Kristi frihet, inte en särskild del eller aspekt, en fläkt eller en smak av frihet och verklighet. Helheten är hela tillvaron av ljus i att vara utan tid och innehåll.

Så länge vi är fångade av dagdrömmen ser vi inte att den är, som Shakespeare uttrycker det "an idiots tale, full of sound and fury, signifying nothing". Först i frihet kan vi se det. Då hör vi också tydligt hur andra människor är fångade i innehåll. Det är verkligen ofta "sound and fury" och vilda engagemang hit och dit och lidande i processen. Det lilla jaget som omger sig med skugglika passionerade betydelser, upplöses som dimma i solsken när vi vaknar.

En värre beskrivning av dagdrömmen än Shakespeares, och mer dömande ser vi hos Henry James Sr. i hans bok om Swedenborg: "...our imbecile conceit of our own absoluteness", då han försöker förstå Swedenborgs syn på subjektiviteten. En hel del sanning ligger i det omdömet.

Det räcker kanske för oss att se hur befriade vi omedelbart bli när vi låter illusionen släppa, när vi så att säga dör med Kristus på korset och låter dagdrömmen om "mitt" innehåll dö bort med den gamla mosaiska lagen. Vi var aldrig goda eller onda när vi engagerade dessa innehåll som hävdade "our own absoluteness", för det var endast innehåll, ingenting mer. När vi vaknar ser vi hur obetydligt det egentligen var.

Att leva "utan" är en frihetens diciplin. Det liknar bön såtillvida som det är en vilja till en enda sak. I bönen vill vi en enda sak: böneordet. Men innehåll stannar inte kvar, tiden finns inte till, inte ens ett nu finns längre. Det är enklare än så, lättare än så.

Vi vaknar upp ur dagdrömmen och ser enkelt liv. Det är lite bakvänt att hålla högtidliga lovprisningar av detta nya liv. Det är det liv Gud vill att vi ska leva. Det är det liv som är gott och nytt men att tala andäktigt och göra det hela märkvärdigt, sätta "en uppvaknad" på piedestal eller implicit se henne eller honom som helig, är bakvänt. Det blir mer uttryck för dagdrömmens innehåll, fantasier och föreställningar.

Vi kan, om vi är kristna, byta bönen ord "ske din vilja" till "din vilja sker" och låta detta vara vår verklighet. Det som sker äger rum i Guds vilja och vi ser detta när vi vaknat upp ur dagdrömmen och tiden har fått stanna. Det pågår då inte någon rörelse fram eller bakåt i en tid utan vi är i detta nya liv utan tid, detta liv i evighet.

Det kristna språket, särskilt när vi finner det hos Paulus, säger ganska tydligt vad det handlar om att lämna dagdrömmen om sig själv. Att låta livet uppsluka det dödliga -- ett typiskt uttryck av Paulus -- är just att låta hjärtat få erfara det nakna enkla livet utan innehållsjaget. Det är nytt och större än det "dödliga" och jordiska drömtillståndet om ett eget jag som ska bära på bördor, likt ett tungt lastat skepp. "Jag är" som Gud säger till Moses är också ett uttryck som stämmer först när vi låtit drömjaget korsfästas och dö med Jesus Kristus.

Men även utan att använda de mer kända kristna uttrycken, kan vi rätt gott ange vad det handlar om, även om vi inte kan precisera med några ord alls, vad det är i levande livet. Vi stoppar den dröm som försöker fånga oss i ett jag-mig-min-värld. Istället blir vi levande och öppna. Vi märker hur vi inte behöver anstränga oss med bördor av innehåll och tankar och engagemang. Vi kan andas fritt.

Detta vakna och lätta tillstånd är en tröst och ett gott hopp när det pågår inom oss. Hjärtat blir lättat och allt vi gör blir gott för oss. Men det kan inte bli ytterligare innehåll för drömmens skapade jag -- då har Anden nämligen ingen chans att ge oss inspirationen, vårt begärande jag är i vägen. Det uppvaknade tillståndet är ett inspirerat liv som ingen kan äga eller göra till sitt. Vi är fria från sådant ägande och kan därför inte förlora det.

1.

Känn dig själv ! Men det är ingen skillnad på det Själv du bör lär känna, alltså Kristus uppstånden för dig och mig, och det själv som lär känna denna Kristus. Det är ett och samma JAG ÄR som Jesus vet att han alltid redan är. Före Abraham var jag. Så känna dig själv är att skaka sig vaken ur drömmen om ett separat jagliv som skulle föreställa mig själv.

Att vi är till är den enda permanenta känslan vi alla har. Det är grundstenen i vårt medvetande. Oberoende av innehåll vet vi det som är, varat, det som är JAG ÄR som Herren säger till Moses för att identifiera sig. Alla andra erfarenheter, t ex via sinnen, är långt ifrån så självklara som första förnimmelsen av varandet.

Därför behöver egentligen ingen vakna eller förverkliga sig -- eftersom vi alla redan har den primära vara-förnimmelsen, som är Gud. Men så fort vi tror att vi är "något annat", t ex man eller kvinna, person, far, son, moder, dotter osv. är vi ute och spekulerar i sinnliga förvillelser. Då får vi problem.

Tro är det direkta svaret på din förnimmelse av själva varat. Din tro är din stora förmögenhet, din skatt i himlen. Vad gäller tron? Den gäller vem du är. Gud är all verklighet, utom honom ingenting. "Jag är Herren, det är mitt namn; och jag ger inte min ära åt någon annan..." [Jes 42:8]. "Se jag är Herren, allt köotts Gud; skulle något vara så underbart att jag icke förmådde det?." [Jeremia 32:27].

JAG ÄR bor inom dig, bäste läsare. Denna medvetenhet, denna medvetenhet om att vara, är Herren Gud, allt köotts Gud. Herren är den som skulle komma som ditt medvetande. Sluta leta efter en annan dimension, här är stunden för uppvaknande. Så länge du tror på en extern gud, ett beläte som Jesaja skulle säga, kommer du att fortsätta att överföra kraften i ditt uttryck till dina ytliga föreställningar, du kommer att glömma att du är medskapare till Gud. Då blir din tro en propaganda, en uppsättning lärosatser, ett abstrakt önskvärt något som vill övertyga andra om.

Att önska sig gravid och tänka på saken är en stor händelse i livet, men kraften att bli gravid är större än befruktningen utförd av oss. Jesus upptäckte denna härliga sanning när han sade: "Jag och Fadern är ett, men Fadern är större än jag" [Joh 10:30 och Joh 14:28]. Kraften i att vara gravid är större än dess utformning. Alla föreställningar är begränsningar av den som har dem. I Fadern möter vi det obegränsade.

Medvetandet föregår således alla manifestationer och är propellern på vilken all manifestation, all empirisk verklighet, vilar. För att ta bort manifestationer, är allt som krävs av dig att ta din uppmärksamhet från befruktningen, skapandet av dem. I stället för "Utom synhåll, utom medvetande", eller "Det jag inte ser störs jag inte av " är det faktiskt "Borta ur minnet, utom synhåll".

Manifestationen kommer att vara möjlig att erfara bara så länge som det tar föreställningkraften att spendera själv. Detta gäller för hela skapelsen från oändligt liten elektron till den oändligt stora universum.

"Var stilla och vet att jag är Gud" [Ps 46:11]. Ja, detta JAG ÄR, min medvetenhet om att vara, är stillhet i Gud, friden som Jesus ger som inte är den frid världen kan förse oss med ibland. I stillhetens vara ser vi hur JAG ÄR innebär Herren i oss - allt kötts Gud - all manifestation.

Därför behöver vi inte som idealistiska skolor gör, förneka världens existens. Egentligen är dess existens ännu verkligare än för de som ser en värld födas, existera och dö bort. Men den är Guds värld, inte en separat sinnlig skapelse. Allt kötts Gud gör all verklighet till en realistiskt fattad värld. All värld beror av Gud. Men Gud beror inte av värld. När jag är levande i Gud beror all värld av mig, men min samvaro i Gud beror inte av värld.

När du som är troende vänder dig inåt möter du dig själv som evig i Herren Jesus Kristus, när du vänder dig utåt skapas tillfällig värld och tillfälligt världsligt jag. Av bomull görs många kläder. De är alla olika men består av samma bomull, som är den verkliga substansen, medan de olika plaggen är som överkliga tillfälliga benämningar.

När en spegel reflekterar saker, påverkas den inte, den är ren spegel och ingenting annat. Hurdana objekt som reflekteras spelar ingen roll. Hur många eller få de är spelar ingen roll. Reflektionen sker men spegeln är i full egenhet av sig själv, oberoende, opåverkad, utan all reaktion. Likaså vårt varamedvetande. Det har inga reaktioner på objekten. De ger objekten liv, reflekterar dem, låter dem ske och passera sin korta existens. Du är detta vara, denna enda verklighet. Din högsta önskan finns verklig i detta vara som du redan är. Detta är den Fader som Jesus talar om och delar vara med.

Denna Faderns närvaro, din obetingade medvetenhet, varken börjar eller slutar; begränsningar finns bara i fenomenens manifestationer när de reflekteras, föreställs, passerar. När du inser att denna medvetenhet är ditt eviga jag, vet du att innan Abraham var, JAG ÄR.

Därför måste vi också släppa som barbariska barnsligheter alla de uttryck och tankar i Bibeln som talar om för oss att "Herren är fruktansvärd, han tvingar folk under oss, lägger folkslagen under våra fötter" (Ps.47) eller be böner som "O Gud att du ville dräpa de

ogudaktiga! (Ps. 139). Det är den mänskliga självupptagenheten som talar och föreställer sig. Det är fenomengudar, inte den Fader Jesus talar om, inte JAG ÄR.

Börjar du förstå varför du fick höra, "Gå du och gör likadant" [Luk 10:37]? För att bli omhändertagare? Nej för att vara det som Sonen alltid är, ett med Faderns vara. Börja nu att identifiera dig med denna närvaro, Faderns och ditt medvetande, som den enda verkligheten. Allt som sker projiceras som fenomen i varaspeglarna men passerar i din stillhet och frid.

En ökenfader fick inbrott och vaknade av att tjuven sökte i rummet. Han beskrev för tjuven var pengar fanns men bad honom lämna så att han kunde köpa mat dagen därpå. Därpå bad han för tjuven att få ett bra liv. Tjuven tackade honom och försvann. När rättegång senare hölls gav ökenfadern följande vittnesbörd: Han fick pengar av mig och lämnade åt mig lagom till att handla för. Jag bad för honom och han tackade. Tjuven blev friad och omvände sig senare till tron.

Tjuven är alla våra föreställningar. Om de är brottsliga eller sinnliga, älskar vi dem som ökenfadern älskade tjuven. Vi hjälper dem till ett gott liv. Vem som än kommer in i vårt medvetande hjälper vi på detta sätt. De går strax och blev reflekterade av vårt medvetande i Fadern en kort stund. Vi välsignar dem och förblir i vår bön.

Alla fenomen du är med om är manifestationer; verkliga men ändå endast flyktiga verktygs-fenomen; du som människa är som gräset, som Petrus säger, vi har som människor inte någon verklighet annat än den i Fadern, den som din är ditt eviga själv, JAG ÄR.

Därför kan vi varje dag återkomma till frågan "Vem säger ni att jag är?" [Matt 16:15, Mark 8:29, Luk 9:20]. Varför förbjuder han dem strängt att säga svaret? Ja religionspolitiska skäl i samtiden. Men för alla i historien av djupare skäl: det är omöjligt utan tro att acceptera att vi är Guds verkliga barn, levande av Faderns vara. Stat, kyrka, umma, synagoga, etiska nämnder, överhöghet av alla jordiska slag kommer att ha något att erinra om detta. Det är kanske sekularismens välsignelse att vi får vara tokiga nog att tro utan repressalier i vissa delar av världen.

"Vem säger ni att jag är?" Detta är inte en fråga om religionspolitiskt känsliga rykten för tvåtusen år sedan. Det är den eviga frågan riktas till all manifestationen av fenomenen, av skuggbilder på grottans vägg. Och det är inte världsliga rykten eller åsikter som ger oss

svaret utan Fadern. Som Jesus säger till Petrus i Mattei version: "...ingen av kött och blod har uppenbarat detta för dig, utan min Fader i himlen".

Det är ditt sanna jag, din medvetenhet av att vara till och i liv. Och varje dag börjar med frågan från källan till bäcken: "Vem tror du att du är i din källas medvetande?" Svar definierar ditt liv och kan endast verifieras inom dig själv, oberoende av påverkan från något annat.

Sluta leta efter tecken på att du "mår bra" eller "känner mig helig" eller "upplever andakt" osv. Tecken följer; de kommer inte föregå. Oförskräckt förtroende grundar sig på oföränderligheten i JAG ÄR. Du kommer att upptäcka att du inte är ett offer för ödet, men ett fruktträdgård för tron.

Hur Bibelns ord ska tolkas, hur mina önskningar kommer att uppfyllas, är inte något jag oroar mig för. Guds ord har ett sätt att leva som vi inte vet om. Enda metoden är att göra som Jesus säger till oss [Joh 4:35]: "Lyft ögonen och se hur fälten redan har vitnat till skörd". Denna visdom är bortom mänskliga föreställningar som passerar vårt medvetandes spegel. "Vilket djup av rikedom, vishet och kunskap hos Gud! Aldrig kan någon utfoska hans beslut eller spåra hans vägar". [Rom 11:33].

Allt som krävs av dig är att upptäcka tron. Vad betyder detta: "...tro att ni har fått allt ni ber om, då blir det så" [Mark 11:24]. "Allt är möjligt för den som tror" [Mark 9:23]. Detta sker endast i Fadern, i att du vet din hemmahörighet i JAG ÄR. Du gör ständigt det omöjliga möjligt genom din tro, varje andetag av ditt liv. Alla människor har bevis på trons kraft. Den tro som flyttar berg är tro på dig själv som Guds barn, som förenad med Jesus Kristus.

Ingen människa har tron på Gud som saknar förtroende för sig själv. Din tro på Gud mäts genom ditt förtroende för dig själv. Detta är odrägligt för ateister och skeptiker, det verkar så arrogant. Men det är något annat, det är att verkligen höra Jesus då han säger: "Jag och Fadern är ett" [Joh 10:30]. För den externa och avlägsna gudsföreställningen är detta ett exklusivt uttalande. Men Jesus visar sanningen: den troende och Fadern är en levande helig process.

Medvetande och manifestation är en enda energi i skapelseverket och frälsningsverket. Gud säger: "Varde ett firmament mitt i vattnet" [Genesis 1:06] och detta manifesteras. Detta är inte skapelsehistoria, det är det levande ordet om all verklighet. Detta varde! är all tillblivelse här och nu. Det är varde-medvetande, det som vi har fått av Fadern och som gör oss ett med Fadern. Mitt i alla tvivel och föränderliga åsikter, låt det finnas en övertygelse, en fasthet i den enkla tron om varat hos Fadern.

Att läsa de bibliska texterna förutsätter en läsare. Läsandet eller hörandet kräver en läsare eller en hörare. Men före läsaren och höraren finns medvetandet om att vara till. En analfabet kan inte läsa de bibliska texterna men är ändå i Faderns medvetande genom att vare varse att hon eller han lever. Fadern är där hos henne. När detta egna vamedvetandet blir vaket och självmedvetet kan texter och predikningar endast konfirmera lyckaligheten och frälsningen.

Belöningen är att han som är ståndaktig intill änden ["Men den som uthärdar intill änden, han skall bli frälst", Matt 24:13]. Änden är att jag går ända tillbaka till starten - mitt medvetande om att vara till, platsen jag utgår från när jag föreställer mig något som sedan manifesterar sig och blir min verklighet. En fällande dom är inte en övertygelse som kan betvivlas. Min önskan om frälsning i Herren Jesus kommer att vara som moln utan regn om jag inte har den levande vara-tron.

Ett annat kriste sätt att tala om detta är Jungfru Marias obefäckadhet, den som vi får del av när vi låter Sonen födas i vårt medvetande. Din obetingade renhet och medvetenhet finns hos Jungfru Maria. Därför är det gott för oss att ofta sjunga Ave Maria i just detta vakna medvetande om det obefläckade i Faderns skapande och givande av sin Son.

Maria kände ingen man [Luk 1:34] och ändå, utan hjälp av människan, blir hon havande och föder frälsningen, den son som Jesus är. Maria är obetingad medveten när hon säger "Se jag är Herrens tjänarinna, gör med mig som Du har sagt!" Det är högsta önskan som sedan blir medveten som det tillstånd hon önskar uttrycka.

På ett sätt som är okänt för andra och för världen, blev det. Gå och gör detsamma! säger Sonen; anta det obefläckade medvetandet, var Marias barn. Du kommer också att föda din frälsare, såsom Gud föds i människan. När bebådelsen görs i ditt liv, när den gudomliga lusten eller viljan är över dig, tro då på att det är Guds talade ord som söker utförande och förverkligande genom dig. Det är den kristna friheten.

Berätta för ingen om denna heliga sak. Naturligtvis finns det många bröder och systrar som finner den, Men till dem behöver du ingenting yppa. Lås din hemlighet inom dig, gräv ner pärlan som Jesus berättar om i sin undervisning. Och gläds storligen i Herren som i Magnificat [Luke 1:46]. Din frälsare kommer för att vara med dig

När denna tro i själva varat är så etablerad att du känner dig säker på bönen resultat - lycksalighet - kommer din högsta önskan förkroppsliga sig själv. Alla materialiseringar blir ointressanta, själva sanningen blir det väsentliga. Hur detta kommer att ske, vet ingen. Din önskan om frihet finns i JAG ÄR, den enda levande grunden för allt.

Din djupaste önskan kan liknas vid ett frö, och detta frö innehåller inom sig både makten och planen att finna sig själv i Faderns frid och lycksalighet. Ditt medvetande känner redan den kompletta friden. Var och en av oss möter den varje gång vi sover utan drömmar. Då tynger vi oss inte med någon avskiljande aktivitet.

Dessa frön till frid och lycksalighet planteras genom det du djupast önskar och föreställer dig utan oro, och du kan tryggt invänta resultat utan en tanke på det. De kommer av sig själv. Om jag av Fadern lyfts upp i medvetandet, dras manifestationen fram till mig. Det är ett varande, inte en känsla av saknad. Medvetandet om att ingenting saknas, som i drömlös sömn, är porten genom vilken livet uppenbarar sig.

Medvetandet är alltid objektifierande sig själv. Det är dess natur. Att vara medveten om något är att vara som om detta något existerar självständigt, trots att det är skapat av medvetandet som ett objekt. Utan medvetandet inget objekt, ingen värld. Men det är Faderns medvetande, inte ett tillfälligt subjekts medvetande, vilket skulle skapa en splittrad mångfald, en förvirring utan like.

Att "ha" något är att vara till som om jag kan besitta något. Men endast Fadern äger allt. Därför lyfter du dig till fridsmedvetandet genom att vara i Faderns medvetande. Då äger du allt och behöver inte skaffa något jordiskt som "ditt". Din önskan kommer att se det manifesterat. För att göra detta måste du förneka din nuvarande identitet. Just nu ägs du av denna världens prins, som evangeliet kallar djävulen. "Om någon vill gå i mina spår, måste han förneka sig själv..." [Mark 8:34]. Du förnekar en sak genom att ta din uppmärksamhet bort från den. Du tar således din uppmärksamhet från dagens tankar och går till sömnens frid, fast denna gång medvetet. Det är det fjärde tillståndet, efter sömn utan dröm, sömn med dröm och vaket tillstånd - det tillstånd i vilket vi skadar oss själva.

Att släppa en sak, ett problem i vaket tillstånd, ett begär, ett projekt, är att återvända hem, för du bor i Gud, du är född där - i Fadern som är JAG ÄR. Var stilla och vet att du är i Gud [Psaltaren 46:10]. Tron innebär att jag känner att JAG ÄR. Detta att veta något inom dig, din medvetenhet om att vara, är Gud.

Blunda och känn dig själv vara ansiktslös, formlös och utan kvantitet. Du kan närma dig denna stillhet som vore det den enklaste sak i världen att utföra. Denna inställning kommer att försäkra din tillgång till anden. Alla tankar på problem eller självprojekt släpps från medvetandet eftersom du nu absorberas eller förloras i känslan av att bara vara JAG ÄR. Sedan börjar du i detta formlösa tillstånd känna dig själv. Nu kan du vara det som du verkligen vill vara, "JAG ÄR att jag är".

I det ögonblick du genom kontemplation når en viss grad av intensitet, så att du verkligen känner dig själv att vara denna ny uppfattning, är denna nya känsla eller medvetenhet etablerad. I sinom tid kommer du att personifiera dig som JAG ÄR i världen av flytande innehåll och former. Denna nya uppfattning av dig själv kommer att uttrycka sig så naturligt som du nu uttrycker din nuvarande identitet.

För att uttrycka kvaliteter hos ditt medvetande på naturligt sätt, måste du förbli och leva i denna medvetenhet. Tillägna dig den genom att bli ett med den. Att känna en sak intensivt och sedan vila tryggt i den gör saken känd genom att den visas i din värld.

Bibeln uttrycker detta på flera vis. "Jag ska stå på min vaktpost" [Habackuk 2:1]. Och "Ni skall endast träda fram och stå stilla, och ni skall få se HERRENS frälsning. [2 Krön. 20:17]. Jag ska stå stadigt på min känsla av "JAG ÄR" precis som neurologiskt sett hjärnstammen vet redan på en baby, att detta "är", en primitiv förnimmelse långt före någon kognitiv aktivitet. Övertygad om att det är så ser jag min önskan visa sig i mitt varande, helt oberoende av omständigheter. "En människa kan ingenting göra förutom att den ges till honom från himlen" [Joh 3:27]. Kom bara ihåg att är himlen ditt medvetande. Himmelriket finns inom dig.

Det är därför du varnas av NT för att kalla någon människa far; ditt medvetande är Fader till allt som du är och uppfattar. Återigen du får höra, "...hälsa inte på någon under vägen" [Luk 10:4; 2 KINGS 4:29]. Se ingen människa som en myndighet eller verklighetsväljare. Varför ska du fråga någon annan människa om vad som är verkligt när

din värld, i dess minsta detalj, har sitt ursprung inom dig och upprätthålls av dig som dess enda medvetna centrum?

Hela min värld kan liknas vid ett utrymme, skänkt av Gud, för att spegla föreställningar och koncept som projiceras av en formlös, ansiktslös levande allnärvaro, det vill säga, JAG ÄR. Eliminera allt innehåll och ingenting skulle kvarstå utom du som JAG ÄR, kärleken själv i en oändlig dimensionslös allnärvaro. Därför behöver friheten i Kristus ingen kapacitet för innehåll. Vi kan, som Petrus skriver, kasta alla våra bördor på Honom.

"Gå in på din kammare och be till Fadern" säger Jesus. Gå alltså i stilla hemlighet och tillägna dig den nya medvetenheten i Fadern. Känn dig själv vara det och de tidigare begränsningarna ska försvinna så fullständigt och så lätt som snö en varm sommardag. Du kommer inte ens ihåg tidigare begränsningar; de var aldrig en del av det du är i Fadern, denna nya medvetenhet som är innebörden i det kristna dopet.

Denna pånyttfödelse talar Jesus om när han säger till Nikodemus: "Ni måste födas på nytt" [Joh 3:7], var inget annat än att flytta från ett tillstånd av medvetande om varat till en annat. Om samma inre pånyttfödelse handlar "Allt ni ber i mitt namn, det skall jag göra för att Fadern ska bli förhärligad i sonen. Om ni ber något i mitt namn skall jag göra det." [Joh 14:13; på samma sätt, Joh 15:16; John 16:23]. Detta betyder absolut inte att fråga om världsliga önskemål i världsliga ord, uttalanden med läpparnas ljud. Miljoner har frågat på detta sätt utan resultat.

Att känna sig själv vara levande i Fadern, det är att ha bett om det i hans namn. Det är Namnets kraft, den som Jesusbönen givit så många kontemplaiva genom seklerna. "JAG ÄR" lever allkärlekens namnlösa närvaro i alla hjärtans verklighet. Att känna sig själv är att vara rik i hans namn. "JAG ÄR" betyder obetingad medvetenhet. Strängt taget är jag varken rik eller fattig, stark eller svag i denna obetingadhet. Med andra ord, i honom finns varken grek eller jude, slav eller fri, man eller kvinna. Dessa är alla uppfattningar och begränsningar av det verkligt gränslösa.

Jesus säger det drastiskt: "För om ni inte tror att JAG ÄR, skall ni dö i era synder." [John 8:24]. "Allt blev till genom honom; och utan honom har inget blivit till som är till." [Joh

1:3]. Detta är ett hårt tal för dem som utbildats i olika ytliga teologiska system. Men där står så och det utgör sanningen.

Alla ting och händelser i universum och i våra liv, bra, dåliga och likgiltiga, skapas av Gud, av "JAG ÄR". "Gud skapade människan till sin avbild; i likhet med Gud skapade han henne" [Genesis 1:27]. Tydligt lägga till denna förvirring, står det, "Och Gud såg att hans skapelse var god" [Moseboken 1:31]. Vad ska vi göra åt denna skenbara anomali? Hur kan vi korrelera att allt är gott, när mycket av det vi ser och lär ut om människan förnekar detta faktum?

Antingen är vår förståelse av Gud är felaktig eller så finns det något radikalt fel med vår undervisning. "För de rena är allting rent" [Titus 1:15]. Detta är ett annat förbryllande uttalande som inte korrelerar till det vi lär ut om människan. Många goda människor, ofta bland det kyrkliga folket, är stora vänner alla slags förbud. Men - "Så finns nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus. Ty livets Andes lag har i Kristus Jesus gjort mig fri från syndens och dödens lag. [Rom 8:1-2], De självutnämnda domarna i kyrkan och i världen förstår inte varat i Fadern. Det vi säger här betyder ingenting för de självrättfärdiga domare som blint tolkar de bibliska texterna till att handla om skuggornas värld. De fortsätter i den fasta övertygelsen att de förbättrar världen med sin moraliska intuition.

Människor som inte vet att värld är det individuella medvetandet manifesterat, strävar förgäves för att anpassa sig till omdömen från andra bedömare i himmelen eller på jorden, snarare än att anpassa sig till det som är Faderns enda perspektiv, nämligen Hans egen bedömning av Sig Själv i oss som är Hans barn.

När Jesus upptäckte sitt medvetande vara denna underbara lag av självstyre, förklarade han, "Och jag helgar mig för dem, för att de skall vara helgade i sanningen." [Joh 17:19]. Han visste att medvetandet var den enda verkligheten, att saker är objektifierade, så att de ter sig verkliga, men är inget annat än olika medvetandetillstånd.

Jesus uppmanade sina efterföljare att först söka himmelriket (det medvetandetillstånd som ger oss den vi högst önskar) och allt annat skulle läggas till dem [Matt 6:33]. Han

sade också, "Jag är sanningen" [Joh 14:6]. Han visste att människans medvetande var sanning eller orsaken till allt det man uppfattar sin värld att vara.

Sålänge vi sätter vår köttsliga verklighet först, det vi ser och hör, och inte medvetandet som gör allt sådant möjligt, förlorar vi under smärtsamma former uppfattningen om det som är. Trots att vi försöker vara närvarande och "fånga dagen", skördar vi missuppfattning och lidanden och en förvirring inför frågan: vem är jag?

Jesus visar oss att världen skapas. Han visste att människor ser sin värld att vara vad det som hon eller han själva är. Kort sagt, människans föreställning om sig själv bestämmer vad han ser sin värld att vara. Alla händelser är orsakade av Gud och utan honom finns det ingenting av det skapade som är till. [Joh 1:3].

Skapelsen bedöms god av Skaparen och mycket god eftersom det är en perfekt avbild av det medvetande som producerat det. Att vara medveten om att vara en sak och sedan se sig själv som uttryck för något annat än det som du är medveten om, blir ett brott mot lagen att vara. Därför kan det inte vara bra. Lagen om att vara är aldrig bruten; man ser alltid sig själv uttryckt i det som vi uppfattar finns till.

Är något bra, dåligt eller likgiltigt - det är alltid en perfekt avbild av sin uppfattare. Ser du en svaghet i en annan person? Det är i ditt eget medvetande detta finns, ingen annanstans. Din uppfattning om sig själv - där är det "bra", "dåligt" och "likgiltigt". Den verkliga kristna läran om synden finns här. Den egna synden reflekteras på filmduken världen och den ofria människan tror att hon ser synden "därute". Ofta räcker det för att hon eller han ska känna sig rättfärdigad att fördöma och känna sig själv lite heligare.

Inte nog med att allt skapas av Gud, allting är redan skapat av Gud. Alla levande varelser är Guds avkomma. Gud är en. Åtskilda ting eller kategorier är projektioner i denna enhet. Gud är en och vill sig själv att vara. Det finns ingen annan. Den absoluta Ende kan inte innehålla något inom sig som inte är sig själv. Om det gjorde det, då skulle det inte vara den Absolute, den Ende.

Kommandot för den Ende är just "JAG ÄR ATT JAG ÄR". Det är det främsta uttrycket för Guds vilja, när vi ber "ske Din vilja!". "Jag är Herren, och förutom mig finns ingen

annan" [Jes 45:5; Joel 2:27]. Du kan inte vilja det som inte är. Eftersom det inte finns någon annan, måste du vilja dig själv att vara det som du är din djupaste önskan.

Låt mig klargöra vad jag menar med effektiv vilja. Som Maine de Biran en gång skrev: Din vilja som leder till en handling med motstånd, är det "moi" du känner till. Du behöver inte upprepa som en papegoja själva uttalandet, "JAG ÄR att JAG ÄR" eller någon liknande mantra; sådan fåfäng upprepning vore både dumt och fruktlöst. Det är inte orden som gör det effektivt. Det är medvetandet att vara som gör det effektivt. Det är som i tron på Amitabha, där sägandet identifierar den troende i Amitabhas obgränsade medkänsla och frälsning.

När du säger, "Fader vår", förklarar du dig själv att vara i "JAG ÄR". I uttalandet "JAG ÄR att JAG ÄR" kan vi säga att det andra "JAG ÄR" utgör ett rop av seger! Hela detta vardrama sker inåt med eller utan användning av ord. Stillheten och tystnaden är dock det mest perfekta uttrycket för "JAG ÄR" Var stilla och vet att du är.

Denna stillhet uppnås genom att observera observatören i Faderns kärleksfulla vara. Upprepa vokalt eller tyst men med tacksamhetens och ödmjukhetens känsla, "Fader Du som säger JAG ÄR - JAG ÄR", tills du har förlorat all sinnlig medvetenhet, all identifikation med världen. Du är endast dig själv såsom Gud vill ha dig.

Tro är medvetenhet, att veta att jag är i Guds kärlek, i den Allsmäktiges vara, i "JAG ÄR". När detta sker, definieras jag som det jag vill vara med att känna mig själv vara det högst önskade för varje människa. Denna förståelse för att vi är det djupast önskade kommer att orsaka en spännande energi genom hela vår varelse. När övertygelsen är etablerad och vi verkligen tror att vi är det högst önskade, då yttras det andra "JAG ÄR" som ett rop av seger. Denna uppenbarelse att betyder kristen frihet, den Kristusfrihet vi talar om.

Det spelar sedan ingen roll vad de framträdande omständigheterna presenterar för värld åt oss. Alla händelser är här för att göra vägen jämn för Herrens ankomst. "JAG ÄR" kommer med utseendet på just det som jag är medveten om. Ingen kan hindra Hans kommande eller ifrågasätta auktoriteten i varat som jag är medveten om som "JAG ÄR". Allt sker enligt Hans vilja. "Alla som bor på jorden räknas för intet, han gör vad han vill med

himlens här och med dem som bor på jorden. Ingen kan stå emot hans hand eller säga till honom: "Vad är det du gör?"[Daniel 4:35].

Uttalandet av Jesus: "Jag är världens ljus" [Joh 8:12], kristalliserar i vad vårt medvetande i Fadern förstår om sig själv. Det är ett obegränsat ljus som ser sig själv. Medvetandet är det eviga ljuset, gåvan från Gud, som kristalliseras endast genom att förmedla din uppfattning i Fadern om dig själv. Ändra din uppfattning om dig själv och du kommer automatiskt att förändra världen där du bor. Försök inte att förändra människor; de är bara budbärare som talar om vem du är. Omvärdera dig själv och de kommer att bekräfta ändringen.

Många tänker sig att den kristna tron innebär att jag tror på något annat externt som finns på avstånd. Det är en missuppfattning om både Gud och oss. I början av allting som är verkligt för oss är det ett obetingat medvetande som är Gud själv. Det obetingade medvetandet föreställer sig alltid att vara något. Skapelsen börjar så och fortställer hela tiden så. Och vi är sådan skapelse.

Genom denna föreställning i det Enda medvetandet finns det Någon här. På kristet språk : Innan Abraham eller universum var - ÄR JAG. När universums tid skall upphöra att vara - ÄR JAG. Jesus Kristus är detta "JAG ÄR". Om du önskar vara detta "JAG ÄR" kommer det att bli ditt vara som människa. Genom Guds eviga skapelselag för "att vara" jag är tvungen att vara och uttrycka allt som jag anser mig vara. Därför är min högsta inre önskan att vara i Jesus Kristus, den andliga födelse som också ger mig detta vara i Honom. Detta goda mirakel är frälsningshistoriens centrum som inte ska förväxlas med kulturernas historia eller folks eller religioners historia.

"JAG ÄR" beyder den eviga Anden som har förmågan att vara allt. När du mediterar över Jesus Kristus som din livsform inser du att JAG ÄR har alla mina föreställningar om mig själv, för jag lever, rör mig och har mitt varande i JAG ÄR. Den Helige Ande bor inom varje föreställning om mig själv; från denna inom-mig-plats, kan jag överskrida alla föreställningar om mig själv. Genom själva lagen i mitt väsen, jag överskrider mina föreställningar om mig själv, bara som jag tror mig vara det som inte överskrider.

JAG ÄR innebär lagen för allt varande och förutom Guds Mig finns det ingen lag. JAG ÄR att JAG ÄR. För mig som människa innebär det att mitt medvetande kan önska sig Guds

närvaro och den blir verklig, även om en tid av förnekanden om det jag önskar visar sig både i tvivel, förnuft och sinnen. Som det står i Job 22:

"27 När du ber till honom skall han höra dig,

och du skall infria dina löften.

28 Allt vad du beslutar skall gå dig väl,

och ljus skall skina på dina vägar.

29 När de för nedåt skall du säga:

"Uppåt!", så skall han frälsa den som slår ner sin blick.

30 Han skall rädda också den som ej är oskyldig,

genom dina händers renhet skall han räddas."

Vi föreställer oss det vi högst av allt önskar. Detta blir verklighet genom Herrens närvaro. Han som är JAG ÄR gör det verkligt genom mitt hopp, mina föreställningar och drömmar och beslut.

"Så skall mitt ord vara den som går ut ur min mun. Det får inte komma tillbaka till mig fåfängt utan det skall utföra det som jag vill, och det skall ha framgång i sak vartill jag skickade det. - så skriver Jesaja 55:11 och inom oss är det Guds levande ord som önskar och föreställer och förverkligar det högsta, att leva i Jesus Kristus. Du kan bestämma en sak och det kommer att ske genom din önskan och ditt föreställande som Gud gör möjligt inom dig, hur än villkoren för det du önskar ser ut.

Människan har alltid föreställt sig, valt och påbjudit det som har dykt upp i hennes värld. Hon skall fortsätta att göra det så länge människan är medveten om att vara människa. Ingenting har någonsin förekommit i människans värld utan att hon bestämt att det ska. Detta är den fria viljan Gud ger oss. Frihet, vilja, föreställning, aktion. Vi kan önska det högsta för oss, men också sådant som är ont för oss. Detta kan förnekas; men försök att motbevisa det. Det går inte.

Människan beslutar inte alltid med sina ord, som ju oftast utgör bekännelser om sina tvivel och farhågor. Det är hemligheten med förlåtelsen i Jesus Kristus: att vi glömmer orden för realiteten i Hans verklighet inom oss.

Var och en av oss uttrycker automatiskt att hon eller han är medveten om att vara. Utan ansträngning eller användning av ord, i varje ögonblick av tiden vi lever, ser vi till att vara och att ha det precis så som vi är medvetna om oss själva som varande. Detta är ovedersägligt och uppenbart för varje intresserad.

Denna oföränderliga principen om uttryck dramatiseras i alla Biblar av världen. Författarna av våra heliga böcker var upplyst mystiker, gamla mästare i konsten att psykologi. I berättar om själen, personifierad de här opersonlig princip i form av ett historiskt dokument både för att bevara det och dölja det ur ögonen på den oinvigde.

De som arbetar yrkesmässigt med denna stora bibliska har mycket ofta glömt att det handlar om psykologiska dramer som representerar människans medvetande. De lär istället ut en dyrkan eller vördnad för för de bibliska karaktärerna som om de endast vore män och kvinnor som faktiskt levde i tid och rum en gång. Detta är mycket oandligt men passerar ofta utan reaktioner -- annat än uteblivna besök i kyrkan.

Vi borde se Bibeln som ett stort psykologiskt drama som gäller oss själva. Alla karaktärer i Bibeln kan vi se som skådespelare i detta drama, som personifierade egenskaper och attribut för mitt eget medvetande. Då får de bibliska texterna en direkt relevans. Det handlar då inte om folks historia eller religionens historia eller kyrkans historia.

Den princip om allt liv som gör allting verkligt är Guds Person. Han är vår Gud, skapare av himmel och jord, och därför är Han människans medvetande om att vara till och människans högsta önskan. Om kristna är mindre bundna av ortodoxi och mer intuitivt uppmärksamma, kan de inte undgå att lägga märke till att det mänskliga medvetandets väsen avslöjas hundratals gånger i de bibliska böckerna. För att nämna några:

1 "JAG ÄR har sänt mig till er" [2 Mos 3:14].

2 "Var stilla och vet att jag är Gud" [Ps 46:10].

3 "Jag är Herren, och det finns ingen annan Gud" ["Jag är Herren, och det finns ingen annan, det finns ingen Gud vid sidan av mig", Jes 45:5;

4 "Jag är Herren, din Gud, och det finns ingen annan", Joel 2:27].

5 "JAG ÄR herden" - "Jag är den gode herden: den gode herden ger sitt liv för fåren", Joh 10:11;

6 "Jag är den gode herden, och jag känner mina får, och är känd för de mina", Joh 10:14;

7 "Jag är grinden" - "Jag är grinden: med mig om någon kommer in genom den, skall han bli frälst, och ska gå in och ut, och finna bete", Joh 10:9;

8 "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Jag är grinden till fåren", Joh 10:7.

9 "Jag är uppståndelsen och livet" Joh 11:25.

10 "Jag är vägen" - "Jag är vägen och sanningen och livet; ingen kommer till Fadern utom genom mig ", Joh 14:6.

11 "Jag är början och slutet" - "Jag är A och O, början och slutet, den första och den sista", Uppenbarelseboken 22:13;

12 "Jag är A och O, början och slutet, säger Herren, Jag är den som är, och som var, och som skall komma, den Allsmäktige", Uppenbarelseboken 1:8].

Detta Guds "JAG ÄR" utgör människans obetingade medvetenhet om sitt högsta väsen. Vi blir ett med Herren, livgivaren och skaparen i varje tillstånd vi väljer att genomleva.

Om man skulle ge upp sin tro på en extern Gud på avstånd från sig själv, vilket egentligen är ateismens och hedendomens gud, erkänner man sitt medvetande och sin kunskap om att vara i Gud, leva och röra sig i Gud, vara Gud. "Ty allt som hör till liv och gudsfruktan har hans gudomliga makt skänkt oss genom kunskapen om honom, som har kallat oss genom sin härlighet och ära. 4 Genom dem har han gett oss sina dyrbara och mycket stora löften, för att ni i kraft av dem skall få del av gudomlig natur, sedan ni kommit undan det fördärv som på grund av begäret finns i världen." Petrusbrevet skriver om detta vårt medvetande som direkt har Kristus i sig. Denna förändring i gudstron förvandlar min värld från en karg och ensam öken till en bördig åker för andlig skörd.

Den dagen du gör detta vägval kommer du att veta att Anden, Sonen och hans Fader är en verklighet i vilken du kan välja att leva. Du vet då att ditt medvetandes väsen är ett

med det som du är medveten om att vara. Guds varelse är större än ditt betingade tillstånd eller din uppfattning av dig själv. När du upptäcker att ditt medvetande personifierar sig i dina föreställningar om dig själv, kommer du att tillägna dig det medvetandetillstånd, det känsloläge och den föreställning om livet som du högst av allt önskar att uttrycka med ditt liv. En bön som passar här lyder: "Herren Jesus Kristus, jag önskar att leva i ditt liv och som Dig. Herren Jesus Kristus, jag lever nu i ditt liv och som Dig."

Som vi såg i Jobs bok: "Allt vad du beslutar skall gå dig väl och ljus skall skina på dina vägar." Dessa ord kan nu höras på detta sätt: "Du ska vara medveten om att du väljer ditt varande, att du uttrycker det som är verklighet för dig." Kärlekens lag handlar om medvetandet och är den enda lag som gäller på jorden och i himlen.

"Jag är vägen". "Jag är uppståndelsen".

Medvetandet, hoppet, föreställningarna är vägen som Jesus talar om. Det är den kraft som återupplivar och uttrycker allt som man någonsin kommer att vara medveten om att vara. Det är löfteskraften Petrus talade om.

Även om vi tycker om att gå i mässan eller i kyrkan måste vi lämna den blindhet som ofta finns hos präster och predikanter som försöker uttrycka och beskriva saker som de inte alls själva medvetna om att vara och att besitta i sina egna liv. Detta utifrån-perspektiv är sataniskt för det avsakraliserar tron. Var som de kristna katolska mystiker som väljer sitt liv i tron på grundval av denna gudomliga lag om tro, hopp, kärlek, föreställning och val. Tron gör dig medveten om ditt vara, medveten det du verkligen söker; tron gör att vi tillägnar oss det vi ser i fantasin, hoppet, drömmen, visionen. Du kommer också att veta statusen på den sanna mystikern. Jag blev medveten om att vara i Kristus. Jag är fortfarande medveten om att vara i Honom. Och jag ska fortsätta att vara medveten om detta ända tills det som jag är medveten om är perfekt uttryckt.

2.

"Ni skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra er fria." - Joh 8:32

Sanningen som frälser mig och ger mig frihet är vetskapen om att mitt förnimmande medvetande är platsen för Jesu Kristi korsdöd på långfredagen, begravning och död på påskaftonen, uppståndelse på påskdagen -- allt i mitt liv. Mitt medvetande både torterar, korsfäster och återuppväcker Herren och tar emot det uppståndna livet, det som gör allting nytt.

Förutom mitt medvetande, finns det varken kors, död, uppståndelse eller nytt liv. När jag gav upp min tro på en extern beskriven och omtalad Gud utanför mig själv, fick jag erfara vad det är att ta del av Kristi gudomlighet, inte bara i eukaristin utan i den verkliga eukaristin i mitt medvetande. Jag såg i mitt liv att "Jag och Fadern är ett" [Joh. 10:30], men "Min Fader är större än jag" [Joh 14:28].

Du vet, när du får denna tro, att ditt medvetande är givet av Gud och du är medveten om ditt väsen som Guds barn, såsom Sonen bär vittnesbörd om Gud, Fadern. Istället för att vara mistrogen mot tankens innehåll och våra känslor som följer med olika föreställningar, kan du lita på Gud. Du som uppfattar och det som uppfattas är ett och samma, men du som uppfattar är större än alla uppfattningar du har.

Du kan tänka så här bibliskt: innan Abraham var, ÄR DU. Du är föreställaren och du är alltid före det föreställda och större än det föreställda. Ja, du var medveten om att vara innan du blev medveten om att vara människa. Detta vara-medvetande är gränslöst stort i varje sekund. När vi upphöra att vara medvetna om oss som människa ska vi ändå vara medveten om att vara. Gud är själva varat.

Medvetandet om att vara är inte beroende av att vara någonting. Det sker i Gud. Det föregår alla föreställningar om sig själv och finns fortfarande när alla föreställningar om sig själv ska upphöra att vara. Jesus säger i Uppenbarelseboken: "Jag är början och slutet". Det vill säga, Jesus skulle kunna sagt: "Allt eller alla föreställningar om mig själv börjar och slutar i mig, men jag, det andliga medvetandet, förblir alltid.

Jesus upptäckte denna härliga sanning och förklarade sig vara Guds Son, den efterlängtrade Messias, ett med Fadern. Han var dock inte ett med den Gud judar eller greker hade formulerat, han erkände aldrig sådan Gud. Jesus fann Gud vara hans egen medvetenhet om att vara, leva, föreställa sig, vilja, älska. Han säger därför att Guds rike och himmelriket var inom honom och inom oss: "Då Jesus blev tillfrågad av fariseerna när Guds rike skulle komma svarade han dem: "Guds rike kommer inte så att man kan se det

med ögonen. Inte heller skall man kunna säga: Se, här är det, eller: Där är det. Ty se, Guds rike är mitt ibland er." [Luk 17:20-23].

När Jesus uppstår, möter något halvt tusen människor och sedan lämnar världen och går till sin Fader och blir "upptagen i himmelen", Mark 16:19, Luk 24:51, vänder Han sin uppmärksamhet från världen av sinnen, Jesus ökar, kan vi kanske säga, i andligt medvetandet till den nivå som han önskar ge oss alla i det uppståndna livet.

Att stiga i trons andliga medvetande till samma nivå som det högst önskade tillståndet av nåd och att stanna kvar där tills en sådan nivå blir din verkliga natur, är vägen för alla frälsningsprocesser. Det är den sanning som gör oss fria, som Jesus talade om. "Och när jag har blivit upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig." (Joh. 12:33) Detta sade han för att ange på vilket sätt han skulle dö. Om jag lyfts upp i medvetandet om det högstas nåd, kommer jag manifesteras denna önskan för mig. Det är frälsningens frihet.

"Ingen människa kan komma till mig om inte Fadern som har sänt mig drar honom..." [Joh 6:44], och "Jag och Fadern är ett" [Joh 10:30]. Det innebär inte att en person för två tusen år sedan endast påstod dessa saker om sig själv och om Gud. Det betyder att *mitt medvetande är Fadern* som drar in en manifestation av livet för mig. Den typ av manifestation bestäms av mitt medvetandetillstånd, där jag lever mitt liv. Tron är ett tillstånd som manifesteras. Om vi försöker vara andliga eller religiösa utan att förstå hur denna trons lag är primär för all verklighet, kommer vi endast att syssla med litteraturhistoria. Vi tror att evangelierna berättar dokumentärt om Jesus. Det handlar om trons verklighet och den äger rum i medvetande och i trostillstånd. JAG ÄR, alltså Fadern, vill alltid dra in i min värld det som jag är medveten om att vara. Det är hemligheten med bönen: Ske din vilja ! Det min tro säger om mitt varande, det vill Fadern dra in i min värld så att det blir verklighet.

Om du är missnöjd med din nuvarande livssituation, ditt nuvarande uttryck för liv, då du måste födas på nytt [Joh 3:7]. Att födas på nytt, födas i anden, är att i tron genomföra avskaffandet av det du är missnöjd med och gå till den nivå av medvetande som du önskar att uttrycka och äga och i tron vara. När du står eller sitter inför Faderns ansikte i ditt eget medvetande, går du till den högsta önskans nivå av verklighet. Denna manifesteras sig sakta men säkert. De gåvor som Paulus talar om Gal. 5:22: kärlek, frid,

glädje, tålmod osv. är sådana manifestationer. Vårt missnöje med livssituationen är nästan alltid bristen på dessa.

"Du kan inte tjäna två herrar [Matt 6:24, Luk 16:13] innebär att du inte kan leva i två motsatta medvetandetillstånd samtidigt. När du väljer Kristi verklighet i ditt eget varande, väljer du samtidigt bort Mammons verklighet som din hemliga gud. Att ta din uppmärksamhet från ett tillstånd och placera den på ett annat, innebär att du dör i det ena -- Paulus talar ofta om att vara död för lagen eller dö i lagen -- och du föds på nytt i Den med vilken du är enad.

Anledningen till vår brist på tro idag är att vi tittar på det önskade tillståndet genom medvetandet om våra nuvarande begränsningar. Därför ser vi det naturligtvis som omöjligt av prestation att tro med hela vårt hjärta, hela vår ande och hela vårt förstånd. Vi tror också att det är omöjligt att älska vår nästa, inte mostå det onda och andra saker som Jesus menar är det andliga sättet att leva. Vi stirrar på våra begränsningar och låter det avgöra saken.

En av de viktigaste sakerna vi måste inse om den kristna tron är att det är omöjligt att hantera den på mänskligt, begränsat sätt. Det blir att sätta nytt vin i gamla flaskor eller nya lappar på gamla plagg [Matteus 9:16,17; Mark 2:21,22; Lukas 5:36-39].

Det vill säga, du kan inte ta någon del av det föreliggande medvetandet, det du nu har och vill lämna, med dig in i det nya livet som den uppståndne Kristus ger oss. Vi kan inte ta det köttsliga med oss in i det andliga. Vi måste födas på nytt. För det sökta och högsta önskade är komplett i sig själv. Det behöver ingen rest av det gamla i sig. Varje trosnivå uttrycker sig spontant. För att stiga till samma nivå som uttrycker ditt tillstånd är att automatiskt bli tillståndet i uttrycket. Men för att stiga till den nivå som du inte nu uttrycker men vet är din högsta önskan, Kristus i dig och som ditt liv, måste du helt tappa medvetandet som du nu är identifierad med.

Ända tills dess att min nuvarande nivå av medvetande förloras i förtröstan på Fadern i allt som sker, kommer jag inte att kunna stiga till någon annan nivå. Bli inte förfärad. Denna utförsäljning av din nuvarande identitet är inte så svår som det kanske tyckas. Vi har en stående inbjudan från Paulus: "...vi skulle helst vilja flytta bort från kroppen och få vårt hem hos Herren" [2 Kor 5:8], "...frånvarande till kroppen men närvarande i anden" [1 Kor 5:3], "Ty även om jag är kroppsligen frånvarande så är jag hos er i anden" [Kol 2:05],

och det är inte en inbjudan som ges till några få utvalda; det är ett svepande samtal till hela mänskligheten. Kroppen som du uppmanas att fly bort från är din nuvarande uppfattning om dig själv med alla sina begränsningar, medan hos Herren är vi medvetna om att vara närvarande i varat.

För att åstadkomma denna till synes omöjliga bedrift, tar vi vår uppmärksamhet bort från problemet och placerar den på en plats där allt är att bara vara. I vår första egna bostad, ett högt beläget hus i Salsåker, Nordingrå, kallat "Klara hus" av oss själva, hade jag och min fru en devis: Stilla dagar på Klara, att bara vara. Vi är tyst men innerligt medvetna om "JAG ÄR". Vi behöver inte formulera denna medvetenhet, tala eller skriva eller offentlig bekänna detta utan fortsätta att ständigt förklara lugnt för oss själva: "JAG ÄR - JAG ÄR". Vi känner helt enkelt att vi är ansiktslösa och formlösa, osynliga och okroppsliga, vi är andliga på det sätt Paulus beskrev ovan, och vi fortsätter att upprepa detta tills vi erfar oss själva flytande, flygande, i evig rörelse eller hur vi ska beskriva denna lätta värld. Detta är det rena hjärtats salighet.

"Flytande" är ett psykologiskt tillstånd som helt förnekar den fysiska. Genom praxis i avslappning och medvetet vägrar att reagera på sinnesintryck, är det möjligt att utveckla ett medvetandetillstånd av ren mottaglighet. Det är en överraskande lätt att utföra. I detta tillstånd av fullständig avskildhet, kan en bestämd singleness av målmedveten tänkte vara outplånligt inristat på din omodifierade medvetande. Detta medvetandetillstånd är nödvändigt för äkta meditation.

Denna underbara erfarenhet av stigande och flytande är den signal som du är borta från kroppen eller problem och finns nu med Herren; i detta expanderade tillstånd du inte är medveten om att vara allt annat än jag är - "JAG ÄR" - du är bara medveten om att vara.

När denna expansion av medvetandet uppnås inom denna formlösa djup av dig själv, ge form åt nya begrepp genom att hävda och känna dig själv att vara det som du, innan du gick in i detta tillstånd, önskvärt att vara. Du kommer att finna att det inom denna formlösa djup av dig själv allt verkar vara gudom möjligt. Allt som du verkligen känner dig själv att vara i det här expanderade tillstånd blir, i tid, din naturliga uttryck.

Och Gud sade: "Varde en firmament mitt i vattnet" [Genesis 1:06]. Ja, låt det finnas en fasthet eller övertygelse mitt i detta expanderade medvetande genom att veta och känna "JAG ÄR" det, den saken önskas. När du påstår och känner själv att saken önskas, du

kristallise denna formlösa flytande ljus som du är i avbild [1 Mos 1:26] om det som ni är medvetna om att vara.

Nu när lagen av ditt väsen som har uppenbarats för dig, börja denna dag för att förändra din värld genom omvärdering själv. Alltför länge har man hållit till tron att han är född av sorg och måste träna sin frälsning i sitt anletes svett. Gud är opersonlig och inte skillnad på människor [Apg 10:34; Rom 2:11]. Så länge människan fortsätter att vandra i denna tro av sorg, så länge kommer han gå. I en värld av sorg och förvirring, för världen i dess minsta detalj är människans medvetande kristalliserad.

I Fjärde Moseboken är den inspelad, "Det fanns jättar på jorden och vi var i vår egen syn som gräshoppor, och vi var i deras ögon som gräshoppor" [13:33]. Idag är dagen, den eviga nu, när förhållandena i världen har uppnått utseende jättar. Arbetslösa, arméer, fiender, kommersiell konkurrens etc. är "jättarna" som gör att du känner dig själv att vara en hjälplös gräshoppa. Vi får höra att vi var först i vår egen syn hjälplösa gräshoppor och på grund av denna uppfattning om oss själva skulle fienden hjälplösa gräshoppor.

Vi kan vara endast det som vi är för oss själva. När vi omvärderar oss själva och börjar känna oss vara i Faderns maktcentrum, ändrar vi automatiskt vårt förhållande till "jättarna", vi minskar dessa före detta monster till sin sanna storlek, vilket gör dem till hjälplösa gräshoppor.

Paulus sade om denna princip att det är för grekerna dårskap; och för judarna en stötesten. "För judarna kräver ett tecken, och grekerna söker efter visdom: Men vi predikar Kristus som korsfäst, för judarna en stötesten, och ända till grekerna dårskap ; Men till dem som är kallade, både judar och greker, Kristus Guds kraft och Guds visdom. Eftersom Guds dårskap är visare än män; och Guds svaghet är starkare än män", 1 Kor 1:22-25]. Resultatet är att människan fortsätter att vandra i mörkret snarare än vakna till insikt, "Jag är världens ljus" [Matt 5:14; Joh 8:12].

Människan har så länge dyrkat bilderna av sitt eget jag och först finner hon denna uppenbarelse hädisk. Men den dagen man upptäcker och accepterar denna Kristus som grund för sitt liv, den dagen får man sin tro på en sann Gud inom sig själv.

Berättelsen om Jesu tillfångatagande i Getsemane är en perfekt illustration av människans upptäckt av denna princip. Vi får höra att de beväpnade med käppar och lyktor sökte

Jesus i nattens mörker. När de frågade efter den eftersökte Jesus (som är frälsning), svarade rösten "Jag Är". Texten fortsätter: "När Jesus sade till dem: Jag Är, vek de tillbaka och föll till marken."

Vi kan läsa texten så: Folk i mörkret (mänsklig okunnighet) ger sig ut på sitt sökande efter Gud, med hjälp av det flimrande ljuset av mänsklig visdom. När det avslöjas att vi måste växa till hans "JAG ÄR" eller medvetenhet om Hans vara i Fadern, får de en så stor chock, mentalt sett, att de faller till marken. Varje tro vi någonsin har hållt faller när vi inser att hans medvetande är Ett och endast detta frälser oss.

Vetskapen att frälsningen är hans "JAG ÄR" tvingar människan med tro att låta alla andra gudar falla för han finner det omöjligt att tjäna två gudar samtidigt. Man kan inte acceptera sin medvetenhet om att vara närvarande i och som Gud och samtidigt tro på eller ägna sig åt en annan gud, som genast kräver frånvaro, antingen i ett förflutet eller i något planerat framtida och objekt för begär.

Med denna upptäckt av det alltid nuvarande i Guds kärlek till oss, skärs det köttliga bort med trons svärd och vi kan höra den kunskap som Jesus alltid talar om - Guds rike, samvaron med "JAG ÄR". Innan detta sker kan ingen egentligen förändra sin värld, det blir endast nya smärtsamma innehåll, "karmatrösken" som indierna kunde säga. Men genom upptäckten av Hans vara i detta nu, ser vi att "Jag är Herren och det finns ingen annan". [Jes 45:5].

Vi måste veta att medvetenheten om varat är Gud. I den enkla kontemplativa bönen syns detta. Genom denna bön blir Hans nuvarande väl förankrat så att inga förvirrande förslag eller argument för andra innehåll kan skaka om oss mer än tillfälligt. Om vi inte tror på detta sätt kan man säga att vi faktiskt dör i våra synder [Joh 8:24]. Om vi inte upptäcker att medvetandet är orsaken till alla uttryck för våra liv, kommer vi att fortsätta att söka orsaken till smärtan och förvirringen i världen. Och så skall vi dö i detta fruktlösa sökande. Kroppsligen vankar vi omkring men andligen dör vi.

"Jag är vinstocken och ni är grenarna" [Joh 15:5]. Medvetandet är vinstocken och det som du är medveten om är varat i Fadern. Vi är som grenar som Fadern föder och håller vid liv. Precis som en gren med druvor inte har liv utan sin grund i vinstocken, likaså har allt vi ser och föreställer oss inget liv utan ett medvetande om dessa företeelser. Det är här allt

blir till. Som Florian Schlosser brukar säga: det finns ingen utgång ur det här, och behövs inte heller !

Precis som en gren vissnar och dör om saven från vinstocken upphör att flöda, så försvinner alla de saker och ting och händelser och kvaliteter vi omges av. De har inget liv om vi tar vår uppmärksamhet från dem; eftersom vår andliga och mentala uppmärksamhet är saven i livet som upprätthåller ett uttryck för ditt liv.

3.

Giovanni Papini skriver några tankvärda rader i sin "En färdig man": "Filosofiens drama steg i sina stora drag fram genom mitt inre. Gentemot de första naturalistiska påståendena uppreste sig de rationalistiska gensagorna. Av det av vatten eller eld, atomer eller virvelrörelser formade allt det småningom en förnuftets värld, idéernas mångfaldiga inkarnation, kristallisationen av det gudomliga ordet, föreställningarnas skiftade flod, den sig uppenbarande andens rike. Den idealistiska problemlösningen överbevisade mig. *Esse est percipi*. Förnimmelsen är den omedelbara verkligheten. Förnimmelsen är en akt av oss, av själen. Hinsides den veta vi intet. Den enda utforskaren av, det enda ögonvittnet till verkligheten är medvetandet, vågrörelsen av varande och vardande medvetenhetstillstånd. Världen är vår föreställning. Det var Berkely som nu, efter Schopenhauer, intog platsen som min filosof."

Och här har vi i själva verket Fadern i de bibliska texterna, Fadern som låter sonen uppstå från de döda, låter sonen ge oss det uppståndna livet i Faderns verklighet. Vår medvetna förnimmelse är denna enda verklighet, denna uppståndelse. Biskop Berkeley må aldrig ha nått denna ståndpunkt, trots att han predikade från Bibeln; han förstod den i optiken och i filosofin men tordes inte utsträcka denna revolutionära insikt till Kristus och Fadern och Anden -- kanske han tänkte den och tillerkände den full verklighet. Som biskop i det anglikanska 1700-talet var det alltför tidigt för att låta sin filosofi genomsyra även den kristna tron.

"Jesus svarade: "Jag sade er att det är jag." Det goda som kan komma till de flesta av dessa är att upptäcka efter år av väntan och offer, att de följde en hägring, en dagdröm. De kommer då att bli besvikna och denna besvikelse kommer att vara värt besväret och priset

de har betalat för sitt fruktlösa sökande. De kommer då att vända om från sin dyrkan av människan och på så sätt upptäcka att vad de söker inte står att finna i något utanför, himmelriket är inom mig. [Luk 17:21] Det är själva mitt medvetna förnimmande.

Denna insikt kommer att vara deras första riktiga initiering. Lärdomen blir detta: Esse est percipi - varat är uppfattasvarat - och Gud är Anden bakom hela processen. I Honom kan vi vila då vi vet detta och ser tydligt hur det äger rum. Det finns bara En mästare, den JAG ÄR som finns inom mig själv.

"Och Gud talade alla dessa ord: Jag är HERREN, din Gud, som har fört dig ut ur Egyptens land, ur träldomshuset. Du skall inte ha andra gudar vid sidan av mig." [2 Mosebok 20:1-3]. Detta är sanningens frälsning. Herren som finns i JAG ÄR, ditt medvetande, är den Herre som räddar oss ut ur föreställningen om sekundära orsaker, som om något "annat" orsakar det som händer i ditt liv. Som om något annat kunde finnas utanför ett medvetande om det. Förutom din förnimmelse och medvetenhet finns varken Herren eller Mästaren. Fadern som Jesus är ett med är just detta ständigt nya andliga liv som är aktivt i din förnimmelse. Istället för att vara en subjektiv idealism är det Guds verklighet som är Sig själv i mina akter av uppmärksamhet och föreställning. Jag behöver därför inte förhärliga mig själv utan kan lämna mig själv för det Nya liv Kristus ger oss i sin uppståndelse.

Detta nya liv gör allt som jag någonsin kommer att vara medveten om att vara. Och det gäller dig också, du som läser dessa rader. Du vet att du är, inte sant? Att veta att du är blir nu din Herre Jesus Kristus. Du är därmed ett med Fadern. Din verklighet är Faderns vara. Du kan vara helt främmande för detta sammanhang av allt du lärt dig av föräldrar och i skolan, bland vänner. Du kan vara främmandegjord för det som du är medveten om att samtidigt vara; men du kommer alltid, trots alla mänskliga hinder, enkelt ha dra till dig allt som du var medveten om att vara. Det har liksom fungerat trots allt du lärt som som gör dig främmande för sanningen i vårt föreställande och förnimmande. Det är därför ordet "vakna upp" passar ganska bra. Vi vaknar upp från en dagdröm om ett avskilt jag.

Den som är medveten om att vara fattig inte behöver hjälp av någon att uttrycka sin fattigdom. Den man som är medveten om att vara sjuk, behöver ingen annan för att uttrycka sin sjukdom. Den som är med Gud eller har Immanuel i sitt liv har inget som

hindrar honom eller henne att uttrycka Gud, för Gud är vår medvetenhet om att vara. Det betyder inte att vi är heliga eller allsmäktiga, bara att Gud är med oss i vår svaghet. Det visste vi kanske på ett teoretiskt sätt redan tidigare, men nu är det levande faktum.

Oavsett vad du är medveten om att vara, kan du uttrycka det utan ansträngning. Det du är manifesterar du. Sluta leta lärare och andliga rådgivare för att komma till livet i Gud; Han är med dig alltid. "Jag är med er alla dagar intill tidens ände" [Matt 28:20], säger Jesus. Du kommer att känna dig själv som varande många saker, men du behöver inte vara något särskilt för att veta att du är.

Du kan, om du så önskar, skilja dig från kroppen du rör dig med; på så sätt, inser du att du är en ande, inte beroende av den kroppsform som du är i ditt nuvarande uttryck. Du vet att du är; du vet att du förnimmer, att du uppfattar det ena efter det andra. Du kommer också att upptäcka att detta är att ha visshet i Gud, att vara med Fadern, som föregår allt som någon någonsin visste sig själv om att vara.

Innan världen var, var du medveten om att vara. Du sa "JAG ÄR", och du kommer att vara, efter det att allt som du vet själv upphör att vara. Det finns inga uppvaknade mästare eller upplysta roshis eller coacher som har insikt. Bannlys denna vidskepelse om att andra kan vara mer. Det kristna förverkligandet äger rum i dig.

4.

"Vem säger ni att jag är?" [Matt 16:15, Mark 8:29, Luk 9:20]. Detta är inte bara en fråga i en religiös text för tvåtusen år sedan. Det är den eviga frågan som riktas till dig och mig angående manifestationen av det vi föreställer oss vara. Det är en fråga om ditt sanna jag, din medvetenhet om att vara, din nuvarande uppfattning om dig själv, "Vem tror du att din medvetenhet ska föreställa sig vara?"

När jag var barn och vi bodde ute i naturen i en liten landsortsby, trodde jag att hela skogen, fälten, sjöarna, allt var jag själv. Mitt medvetande gjorde mig helt fri och oberoende. Men skolan och senare stadsgången började snart förminska mitt medvetande om varat och först när jag var över tjugo år gammal kunde jag börja återta det förlorade territoriet i mötet med Berkeley och den svenske Boström. Den analytiska filosofin gick mig spårlöst förbi.

Mitt sanna jag - det blev insikten dessa första studieår på Villavägen och filosofiska institutionen i Uppsala - är det som i Bibeln kallas "JAG ÄR". Detta är ett medvetande inte är ett dugg intresserat av människans uppfattning om det begränsade. Dess intresse ligger i min andliga identitet och i din övertygelse om dig själv i denna ande. När jag mediterar över min frälsning ter det sig helt ointressant att fastna i någon begränsning över huvudet. Fadern är obegränsat medvetande och där finns jag, mitt verkliga jag.

Vad säger du om den som är "JAG ÄR" inom dig själv? Kan du svara och säga, "Jag är inte troende på "något annat", jag får del av Messias och är Messias i min verkliga kristna identitet"? Ditt svar eller din grad av förståelse kommer att avgöra den plats du kommer att ha i livet och det tillstånd du kommer att leva ut.

Säger jag om mig själv och tror jag mig vara en man i en viss familj, ras, nation etc.? Tror jag ärligt detta om mig själv? Och är då Jesus Kristus en annan person, i ett annat millenium? Om jag gör det kommer mitt sanna jag orsaka dessa föreställningar. Det är vår frihet från Gud. Dessa begränsade bilder kommer att visas i min värld och jag kommer att leva med dem som om de vore verkliga. Detta är arvsynden: falska föreställningar fortlever.

Kyrkan är bilderboken som ger oss sanna bilder istället - vi är frälsta i Kristus och han lever oss som "JAG ÄR". När våra liv blir bestämda av dessa bilder och detta medvetande så är vi kyrkan, snarare än kroppsligt begränsade individer. Här är några av bilderna vi får i kyrkan:

"Jag är dörren" [Joh 10:9]. "Jag är vägen" [Joh 14:6]. "Jag är uppståndelsen och livet" [Joh 11:25]. "Ingen människa (eller manifestation) kommer till Fadern utom genom mig". "Jag är vägen, sanningen och livet: ingen kommer till Fadern utom genom mig", [Joh 14:6]. På denna enda väg lever vi i Andens enhet genom fridens band. Ingen annanstans finns detta enhetens band. Så fort andlighet blir yttre får vi strider, de religiösa mycket värre än andra.

Detta är inte en annan person som talar om sig själv, det är Herren som talar om mig och dig. JAG ÄR betyder min andliga identitet, min sanning, mitt verkliga liv, mitt medvetande. Det är det som är den enda dörren genom vilken vem som helst kan gå in i min värld. Mitt medvetande är av Gud skapat så att det kan ta in vem som helst och vad

som helst. Detta är kärlek och medvetande i ett. Detta är det "varde ljus" som är grunden för varje ögonblick av verklighet.

"Att tro är att se". Detta var läxan till Tomas tvivlaren. Också till mig när jag tvivlade. En ung kristen flicka, en av mina elever, sa en dag till mig: Börja att tro nu, på riktigt, inte med den intellektuella analysen utan med förtroende. Försök inte bygga tron på vilseledande bevis för dig själv, intellektuella eller externa sinnliga bevis. Med oförskräckt förtroende låt ditt medvetande bli själva tron. Du kommer att upptäcka att du inte är ett offer för ödet, men ett offer för tron -- din egen. Du blir en fånge i Herren Kristus. Det finns ingen väg "ut".

Endast genom min dörr kan det som jag söker passerar in i världen av manifestationen. "Jag är dörren". Ditt medvetande är dörren, så måste du bli medveten om att vara och att ha det som du vill vara och ha. Varje försök att förverkliga dina önskningar på andra sätt än genom dörren medvetandets sätt gör dig till en tjuv och en rövare åt dig själv.

Att vara medveten om Fadern, varat, är som att åka tåg och ha sitt bagage på hyllan eller på golvet. Tåget blir inte hjälpt av att du står och bär ditt bagage, men när vi inte är medvetna om varat tror vi att vi måste bära bagaget. Vi tror att vi gör något själva. Vi gör aldrig något själva. Fadern gör allt. När jag blir medveten om att jag är i Faderns händer, ställer jag ner bagaget på golvet och sätter mig för att njuta av färden.

Ett bibliskt uttryck som inte känns i mig själv blir något abstrakt. Innan något framträder i världen känner Gud och var och en av oss det önskade. Och sedan blir den önskade saken manifesterad, skapad. Det återuppstår kan vi säga, det lyfts ut ur intet genom denna varde-ljus-önskan och blir till som existens. Som Swedenborg sa: Gud existerar inte, Han är och när han som är JAG ÄR önskar något, får det han önskar existens.

Den som frågar sig "Vem är jag?" och ser hur allt uppstår i JAG ÄR får Gud i sitt hjärta, den Gud som är allt. Hon eller han är medveten som detta JAG ÄR och behöver inte bära på ett separat öde. Den lycksalighet som detta JAG ÄR innebär finns när vi sover och inte drömmer. Det är samma lycksalighet som känns när vi är medvetna som JAG ÄR. När den är för handen finns inga andra behov.

Om vi är rika, fattiga, friska, sjuka, fria eller i fängelse, allt var först känslan av olika villkor, olika intryck, olika föreställningar, innan de blev synliga uttryck och manifesterat i

vårt liv i världen. Vår värld är vårt medvetande objektifierat. Därför bör vi inte slösa någon tid på att försöka ändra på utsidan; ändra inombords och det externa eller världsliga uttrycket kommer att ta hand om sig själv.

När sanningen i detta vaknar inom dig, så vet du att du har hittat livets ord eller den dörr som är Kristus. Han är ett med Fadern i den lycksalighet som är JAG ÄR och du förenas med detta i ditt medvetande, inte som enskild bild utan just som medvetande. Detta är den Guds ande som blir kött i Jesus Kristus, i likhet med det som du är medveten om att vara.

Guds ord är ande, och de är sanna, och de får inte komma tillbaka till mig ogiltiga utan ska utföra det de utsänds för. Jesaja skriver: "Så skall mitt ord vara det som går ut ur min mun: det får inte komma tillbaka till mig tomrum, men det skall åstadkomma det som jag vill, och det ska blomstra i den sak vartill jag skickade det ", [Jes 55:11]. De är inte något som ska utarbetas eller tolkas eller teologiseras. Orden är plagg som jag, ditt ansiktslösa, formlösa Själv, använder och bär. Herren, klädd i din önskan, står vid dörren som är ditt medvetande och knackar. Om du hör Hans röst och öppnar för Honom sin är din frälsare, skall Han gå in till er och äta mat tillsammans med dig och du med Honom. "Se, jag står vid dörren och klappar. Om någon hör min röst , och öppnar dörren, skall jag gå in till honom och hålla måltid med honom och han med mig".[Uppenbarelsboken 3:20.]

Hur mina ord, dina önsknings kommer att uppfyllas, är inte din oro. Mina ord har ett sätt ni vet inte om [Joh 04:32]. Deras sätt är förbi reda [Romarbrevet 11:33].

Allt som krävs av dig är att tro. Tro dina önsknings, de är som de kläder din frälsare bär. Din tro på att du är nu det som du vill vara är ett bevis på ditt godkännande av livets gåvor. Du har öppnat dörren för din Herre, klädd i din önskan, för att komma in så fort du skapat denna i tro.

"...tro att det är givet åt er och det skall då vara så" [Mark 11:24]. "Allt är möjligt för den som tror" [Mark 9:23]. Gör det omöjliga möjligt genom din tro; och det omöjliga (för andra) kommer att förkroppsliga sig i din värld. Alla människor har haft bevis på trons kraft. Den tro som flyttar berg är tro på sig själv så som vi är i Fadern. Det är att bygga upp Kristi kropp, var och en på sitt personliga sätt, för Kristus ger oss efter den vi redan är, hans nåd liksom fyller ut de egenskaper som redan är på plats. Han tömmer på gammalt innehåll och ger nytt liv.

Detta är den enhet som Paulus talar om i Efes 4. Vi kan inte längre intresserad oss för läror, vi finner det inte fascinerande med varje nytt vindkast på vågorna. Vi driver inte med dessa ständigt uppdykande vindkast. Vi behöver inte lära, vi är i Faderns medvetande som är detta medvetande i skapandet av denna verklighet. Vi växer upp till Kristi medvetande som oss i vårt liv.

5 : Monothelitism

Jag fann monothelitismen när jag läste Paulus. Jag hade sedan tonåren sökt det som ger verklig lycka. Det var ett naivt sökmål förstås. Andra sökte sanning och kunskap, eller bara något intressant. Jag sökte det som gör mig lycklig. Musik och flickor räckte inte på långa vägar. När jag läste Paulus hittade jag denna lycka. Därför vill jag gärna kalla monothelitismen den lättaste och lyckligaste vägen.

Jag gick redan i gymnasieåldern genom alla religioner men märkte att de alla erbjöd listor på vad man skulle göra. De erbjöd alla listor på vad man skulle minnas och repetera. Detta var inte uppenbart någon lycka, möjligtvis tillfredsställelse efter att ha utfört något. Men när Paulus beskriver livet i Kristus, den Enda verkligheten och detta liv som det förlåtna livet, det frälsta livet, finner vi något annat. Det här är redan det perfekta livet och Yeshua ha Maschiach, Messias ger oss det. Allt negativt är glömt.

Olycka är minne. När vi tar emot förlåtelsen försvinner minnet. Detta är den enklaste vägen till verklig lycka, verklig harmoni, verklig gudsgemenskap. Allt ter sig då skapat av Gud, precis allt som händer och sker. Allt som sker är lycka manifesterad men i glömskan av alla negativa minnen är lyckan konstant och själva verkligheten.

När jag håller föredrag om detta går många människor därifrån besvikna. De fick ingen metod eller lista på saker att göra eller komma ihåg. De anar inte att just det som saknar är det som är själva olyckan i deras liv. Flera år senare kan de återkomma och försöka

glömma igen. Yeshuas död på korset är den perfekta glömskan av alla negativa minnesprocesser, allt negativt är förlåtet redan. Det är lycka som inte sviker.

De åtta punkter jag brukar ta upp när jag undervisar om monothelitism är dessa:

1. Källan
2. Be om hjälp med tvättningen
3. Slutmålet i det gudomliga
4. Att göra källans vilja
5. Ta det med dagliga lämpor
6. Tvätta själv och tvätta de andra gestalter du skapar som din värld
7. Vara eftertänksam vad gäller tid och plats och karaktär
8. Frihet från alla självförgiftande minnen

Dessa svarar mot en av de äldsta och mest kända bönerna som kristna använde tidigt, Fader Vår. Det finns en stor fördel i att använda den, då vi återknyter till långa rader av förfäder och skrifter som våra förfäder använde. De hade samma negativa minnen som tanken reproducerade. Så här kan en fylligare version se ut med de latinska termerna som ofta innehåller så mycket mer än översättningarna:

9. Källan - Pater noster qui est in caelis ! Utan denna källa är vi chanslösa. Vårt medvetande kan ingenting göra annat än reproducera gammalt material och variera det. Tvättningen och den efterföljande inspirationen kommer endast från källan till allt liv, själva kärleken och medkänsla som är obegränsad.
10. Be om hjälp med tvättningen - santificetir nomen tuum. Utan att be om hjälpen sker ingen tvättning. Vi har den fria vilja att be om tvättning och genom Namnet på källan, och det finns många namn på Gud, sker tvättningen. Vi använder namnet, fyller vår dag med det, är ständigt i bön som Paulus säger.

-
11. Slutmålet i det gudomliga - *adveniat Regnum Tuum* - är det vi egentligen är och bör vara, Guds barn i det rena landet, vilket grusas genom att vi idisslar gamla minnesprogram och därför behöver rentvättning från Källan.
 12. Att göra källans vilja - *fiat voluntas tua* - är att närma sig Källan genom tvättning. Vi använder ordet "vilja" analogt med människans vilja, en sorts metafor för att vara fri i direkt kontakt med grunden för allt, Gud.
 13. Ta det med dagliga lämpor - *panem nostrum cotidianum da nobis hodie* - och gör tvättningen i vardagen, bland människor med vardagens behov av mat och dryck, sömn och aktivitet. Det är där vi skapar vår värld, antingen genom inspiration från Anden som kommer när det är rent, eller genom döda minneslager som kväver oss i negativitet.
 14. Tvätta själv och tvätta de andra gestalter du skapar som din värld - *dimitte nobis debita nostra sicut et nos dimittimus debitoribus nostris* - det är en tvådelad process. Det märks genom att människor i din omgivning förändras utan orsak. Du förstår inte varför men genom att tvättningen pågår skapar du en ny värld och du märker det genom att andra lyser.
 15. Vara eftertänksam vad gäller tid och plats och karaktär - *ne nos inducas in tentationem* - och inte uppsöka ställen som döda minnesdata antyder som värdefulla eller intressanta. Minnesdata är misstag och leder alltid fel. Det gamla ordet "frestelser" antyder helt riktigt det giftiga i dessa felaktiga data och de handlingar de leder till.
 16. Frihet från alla självförgiftande minnen - *libera nos a malo* - blir ett liv i frihet där ingenting finns i minnet eller i retrospektiv eller prospektiv projektering.

När du vaknar upp ur drömmen om dig försvinner du som kroppslig i en viss mening, den mening i vilken Paulus ofta använde uttrycket "frånvarande till kroppen men närvarande till anden" (2 Kor. 5:8, 1 Kor. 5:3) Det är att vara mer verklig men frånvarande från tidlighet och rumslighet.

Det här är svårt att se för alla som är bundna till att vara kroppsligen närvaranden. Men kanske är det enklare om vi ser de tre tillstånden i vilke en människa kan vara:

1 kroppsligen och andligen närvarande (vakna)

2 passivt kroppsligen frånvarande (sovande)

3 aktivt kroppsligen frånvarande (andligt närvarande)

Vi är andliga verkligheter men i ett kroppsligt "kär!" och därför har vi möjligheten att vakna till aktivt andligt liv, vilket leder till aktiv kroppslig frånvaro. Då vet vi att vi varken är man eller kvinna, varken stor eller liten, varken ung eller gammal, varken brun, vi, gul eller av annan hudfärg, varken med namn eller karaktäristika. Vi vet det därför att anden vet. Vi är det som Kristus är: före Abraham är jag, eller som Herren säger till Moses: JAG ÄR. Vi har då inga egenskaper för det jordiska, vilket upplevs som enkelt, stilla, ljust för de som är i kroppen och inte andligt vakna.

Den som mediterar blir bekant med att vara aktivt kroppsfrånvarande. Detta öppnar sedan för ett liv där vi mediterar även när vi inte formellt mediterar, vi lär oss vara aktivt andliga, eller aktivt kroppsligen frånvarande. Ofta reagerar folk med att "hon är så lätt att vara med" eller "han är så lätt att prata med", alltså en lättsamhet och enkelhet blir uppenbar i livet. Vi lever ju då fria från tid, vi har vaknat upp ur tid och rum och kroppslighet. Vi är andligen närvarande i den Enda energi och verklighet som är Gud.

Så länge vi fastnar i dagdrömmen om oss själva som bundna av kropp och sinnlighet, blir livet en svängning fram och tillbaka mellan ande och kropp. Anden får ofta stå för längtan till stillhet och enkelhet, frid och fred. Men inte förrän vi vaknar till den Enda verklighet som anden redan är i oss, kommer denna längtan att få sin uppfyllelse. Allt blir då lite annorlunda. Vi hinner höra ljuden omkring oss, vi hinner vila och vara i bön när vil vill, vår allmänna inriktning blir på det enkla undandragna livet i fridsamhet och förnöjdhet. Allt sådant längtar alla efter men det "köttsliga" som Paulus talar om, hindrar oss genom vår identifikation med kroppen och den tidsliga processen.

Monothelitism kan också ses som en problemlösning i livet. Problemen är nästan alltid reaktioner på saker som hänt eller förväntas hända, inte själva sakerna själva. Det är som att det uppstår skuggor så fort vi rekapitulerar något som hänt eller spekulerar i vad som skulle kunna hända. Den enda energin i Kristus är ett ljus som plötsligt lyser upp platsen och skuggorn är genast borta. Vi förstår inte hur eller varför men de är borta.

När vi tar ansvar för vårt medvetande säger vi "Tack för att ni dyker upp !" till alla minnestroll eller framtidsspöken, och tackar dem för att ge tillfälle till tvättning och rening. Vi säger "Jag älskar er !" för att ta bort all reaktion på något förgånget eller kommande. Vi låter livet vara den stora enda energin som är skapande, Guds ande i varje stund. Detta gör det till den enklaste livsvägen som finns.

Men folk hänger fast vid sina problem. Det finns några givna områden för problem, alltifrån problem med döden, till problem med andra människor, sin arbetsplats, sitt hem och problem med sig själv. Alla baseras på skuggor som bildas av något som redan hänt eller något som kanske ska hända och reaktioner på detta. Den enda och enkla tron är lösningen på alla dessa problem genom att själva bildandet av problemen i vårt medvetande, utsätts för belysning och tvättning i Anden. Vi tar ansvar för allt som sker i bildandet av problemen och säger "Tack för att ni dök upp och ger mig tillfälle till att tvätta rent från alla minnen och reaktioner på minnen, från alla spöken om sedan och reaktioner på dem. Jag älskar er alla !"

Det är inte som ett mantra som vi upprepar utan en levande hållning till det som sker inom oss och därmed utom oss. Vi kan också säga att vi förlåter allt som sker i oss. Vi låter Guds enkla förlåtelse gå över det som dyker upp. Meningen med att som träder fram är just denna kärlek som ligger i förlåtelsen. Vi får våra problem för att upptäcka denna förlåtelse. Därmed upplöses minnena med sina reaktioner. De har gjort sin sak och lämnar oss ifred. Sedan kommer andra och då tvättar vi dem.

Förlåtelsen av andra människor är att du ser hur det äger rum i dig själv, det du förlägger till andra. Vi gör det om och om igen, men vi kan förlåta genom att tvätta minnet av det. När en irritation uppstår säger jag "Tack för att du visar dig, så att vi kan tvätta!" Vi själva producerar inte det problem vi ser i andra men det dyker upp i mig så jag kan alltid se mig själv som källan till vilket problem som helst jag ser i andra. Vi tar fullt ansvar för alltihop på det sättet. När vi adresserar med kärlek och medvetenhet om tvättning, sker förlåtelsen. Det går inte att förlåta och bibehålla problemet inom sig själv, det blir alltid en spelad förlåtelse.

Det nya livet som Paulus talar om i sina brev är det ursprungliga, tänker jag. Det är det som Skaparen givit oss från början. Det är det renhjärtade tillstånd Jesus talar om i sitt tal på berget. Saliga är de renhjärtade för de ser Gud. Se Gud är se det rena, det enkla, det

inspirerande. Om vi alltid låter Gud tvätta våra minnen, kan vi släppa allt tillbaka till Guds rena hjärta. Våra barn, våra äktenskap, våra pengar, våra hus och hem -- allt kan vi ge tillbaka till Honom som äger det.

När vi tar ansvar för hela erfarenheten -- så att jag ser hur tillverkningen av värld och omständigheter är mitt medvetande -- är det lätt att gå till den enkla meditativa bönen. Det är ju den verkligheten jag vill ha ! Jag ser mig omkring och ser vad jag gör inom mig för att det som sker framför mig ska kunna visa sig. I samma stund är jag fri att välja vad jag vill ha som verklighet. Jag vill ha bönen stillhet och enkelhet och frid. Jag skapar då just detta. Jag är fri att skapa detta nästan omedelbart. Jag kanske kan behöva gå några meter till en stol eller soffa, eller lämna platsen jag är på. Men det tar inte lång stund innan jag kan vara där jag helst är och skapa den verklighet som är sannast -- friden i Fadern, i det rena hjärtat.

Så friheten kommer med ansvaret för hela erfarenheten. Den kommer inte som en liten nisch i erfarenheten. Jag åker inte iväg till en retreat och finner den. Den finns exakt där jag är och producerar verkligheten. Det vill säga här och nu. En ökenfader som läser Gloria med detta i sinnet frågar en rad frågor till Gloria: Var är denna härlighet, denna gloria? I Faderns medvetande här, vilket är himlen. Vad är frid på jorden? Detta medvetande om Fadern i meditativ bön. Hur kan vi svara på denna frid i medvetandet? Genom att lova, välsigna, vörda, förhållbara och framför allt meditera på Namnet i tacksamhet för gåvan. Vad kan vi ha för bilder av detta medvetande i Fadern? Vi kan kalla det Herren, himmelske konung, Gud Fader, den Allsmäktige, Den Ende Sonen, Guds Lamm, Faderns Son. Vad åstadkommer detta fadersmedvetande i världen? Det tvättar bort alla synder, Gud förbarmar sig på så sätt över oss alla, det blir ett hörande i bönen som tar oss till det ursprungliga tillståndet av rent hjärta, det blir ett vilsamt sittande ner på Faderns högra sida, vi sitter förlåtna i det himmelska varat, (vi står inte upp en gång om året inför Gud som i den gamla judiska tempelordningen). Vad ensamt är heligt i livet, det högsta i livet och vår Herre i livet? Du Jesus Kristus i detta fadersmedvetande i oss. Vad är den inre miljön för detta? Helig Ande i Faderns härlighet.

Detta är Gloria i sin andliga betydelse, något som få anar bland de många som en gång i veckan rabblar denna långa bön och trivs i mässans ordning och i kyrkan, trivs med att vara religiösa i allmänhet. Hur underbart är det inte om dessa får gå längre in i mysteriet och ta emot härligheten där, avslöjad i varje rad av Gloria.

När jag bodde på Hawaii under en period lärde jag mig ett sätt att se på den Enda kraften i Messias. Genom Yeshua kom gudomlig energi in i världen på ett nytt sätt. Men för att denna energi ska vara min energi måste en tvättning ske av själen. Det är förlåtelsens energi, den som är i Messias, borttagandet av världens synd. Det är inget vi endast "tror på" utan något vi låter Gud utföra.

Ofta satt jag bland infödda hawaiianer och drack kaffe och lärde mig den naivitet som finns bland dem. Den rimmar så väl med den förlåtande energin. Den finns bland människor överallt på jorden. En gammal snickare och rockmusiker i Sverige uttryckte samma sak så här: det gäller att vara förlåtande i alla lägen. Och han hade själv funnit den där naiviteten.

Det går också att se det som en regression. Vi har vant oss vid att analys och särskiljande mellan "jag" och "världen" ska vara aktivt i vårt tänkande. Vi har lärt oss att definiera "själ" och "ande" till skillnad mot "kropp". Men i Kristus råder endast den naiva energin av förlåtande, ett ständigt rensköljande av alla data i vårt inre, ett rentvättande i nåd av allt skräp som skapas av intryck och reaktioner. Vi kan fråga med Shakespeare: Why dost thou pine within and suffer dearth?

Men vi svarar inte på den frågan med en analytisk teori om ondska eller själens svaghet eller något annat. Bara går till verket: låter den förlåtande energin ta emot varje nytt paket med lidande och datastyrt föreställande. Tack för paketet – nu får vi anledning till mer förlåtelse, så underbart.

Sålänge datapaketet styr oss – särskilt kanske de religiösa, de som handlar om att "jag" ska bli frälst eller uppvaknad eller upplyst – är vi döda. Det beror helt enkelt på att data blir döda när de ligger kvar i själen och projiceras på tillvaron. De projiceras både bakåt i tiden och framåt. Men själv denna information är död. Först när nådens vatten sköljer och vår energi är den polynesiska naiva energin i Kristus, blir vi nya igen, levande igen.

Denna energi som är Kristus är en Enda, liksom Kristus är en Enda Person. Denna Enda Person kan inte delas upp i flera naturer eller flera olika energier. Förlåtelsen är denna Enda kraft som är Jesus Kristus. Detta är monothelism – ett gammalt grekiskt ord för troslivet i den Enda förlåtande energin som är Kristus.

Den aktiva kraften i Kristus är en enda. Den energi som är aktiv i Kristus är en enda.

Det är grunden för monothelitism. Innan Kristus inkarnerades på jorden var Guds kraft en sak och människors kraft en annan. I Yeshua och Messias, eller som vi säger, Jesus, förenades gudomligt och mänskligt. Genom Kristi uppståndelse blev denna förening, denna Enda energi, tillgänglig för varje människa i universum, ja varje varelse i universum. Kristus är inte dyothelitis – har inte två naturer eller viljor eller personer. Under tidig medeltid stred biskopar om vilken teori som var sann. Sådana strider är främmande för verklig tro och visar att dogmatisk makt inte har med kristendom att göra. Monothelitister finns i varje sekel därför att det är den naturligaste tron på Kristus. Förlåtelsen är en enda kraft, Kristi saliggörande energi.

Med denna syn ter sig Jesu undervisning i NT väldigt enkel – den handlar om denna enda energi som Han själv är genom föreningen av gudomligt och mänskligt. Det är mindre en lära än just en kraft. Vi erkänner praktiskt denna kraft som vår egen när vi rätt hör undervisningen. Vi identifierar denna energi som det aktiva i vårt eget liv, snarare än att ha vissa trosföreställningar, "tro på" olika påståenden. Energin är en Enda, vilket termen "monoenergism" betecknar, och vår verkliga natur är denna Enda energi som är Kristus.

Denna Enda energi tvättar oss rena från alla minnen, både retrospektiva och prospektiva. Det är förlåtelse i Kristus, borttagandet av världens synd. Det är inget vi "tror på" utan något vi utför. Föreställningar och minnen är data som styr oss och gör att vi glömmer ta emot Kristi Enda energi när dessa data programmerar oss. Det är ingen större idé att ersätta minnen och föreställningar med andra, det blir endast nya program som gör oss ofria. Låta gudomlig Kristus tvätta oss och förlåta oss är det enda vi kan göra på frälsningens väg.

Vi kan aldrig älska andra om vi har data som programmerar oss via minnen eller föreställningar. Vi kan endast låta Jesus Kristus tvätta vår själ utan uppehåll. Vi tvättar genom att låta hans Enda energi skölja över vårt inre så att skräpet försvinner. Ögonblick för ögonblick tvättar vi rent. Då kan vi säga till allt som sker: tack för att detta sker, Kristus förlåter mig.

Hos Shakespeare har vi en beskrivande bild av vår situation i en av hans sonetter:

"Poor soul, the centre of my sinful earth,
... .. these rebel powers that thee array
Why dost thou pine within and suffer dearth,
Painting thy outward walls so costly gay?
Why so large cost, having so short a lease,
Dost thou upon thy fading mansion spend?
Shall worms, inheritors of this excess,
Eat up thy charge? Is this thy body's end?
Then soul, live thou upon thy servant's loss,
And let that pine to aggravate thy store;
Buy terms divine in selling hours of dross;
Within be fed, without be rich no more:
 So shall thou feed on Death, that feeds on men,
 And Death once dead, there's no more dying then."

Även i äldre monoteism finns monothelitism som en tendens. Dess tidlösa inställning finns så att säga närvarande i all en-guds-tro. Vi kan filosofera kring begreppet.

Här är William Craigs personliga beskrivning av monothelitism:

"What is Monotheletism? It is the doctrine that the incarnate Christ has a single faculty of will. By contrast Dyotheletism teaches that the incarnate Christ has two faculties of will, one associated with his human nature (his human will) and one associated with his divine nature (his divine will). The Third Council of Constantinople condemned Monotheletism, promulgating as obligatory for Christians belief in two wills in Christ. I suspect that most evangelical Christians give allegiance with their lips to the Third Council and Dyotheletism but haven't really reflected seriously on it.

Some of us, however, consider Monotheletism to be at least a legitimate option for a biblical Christian, not to say to be true. The Council apparently thought that denying a human will to Christ would imply that he lacked a complete human nature, so that Christ was not truly man. Therefore, to safeguard the integrity of Christ's human nature, the Council promulgated Dyotheletism as mandatory for orthodox Christian belief. Now the Council's concern for the true humanity of Christ incarnate is laudable and important. The Christian doctrine of the incarnation does require that Christ be truly human and truly divine. But why think that Christ's having a single will truncates his human nature?

What the Council presupposed and what seems dubious to many is that the faculty of will belongs properly to one's nature rather than to one's person. That's why the Council thought that if Christ's human nature lacked the faculty of will, it was not a true, complete human nature. By contrast, it seems to me almost obvious that the will is a faculty of a person. It is persons who have free will and exercise it to choose this or that. If Christ's human nature had its own proper will so that Christ had literally two wills, as the Council affirmed, then there would be two persons, one human and one divine. But that is the heresy known as Nestorianism, which divides Christ's person into two. I cannot understand how Christ's human nature could have a will of its own, distinct from the will of the Second Person of the Trinity, and not be a person.

The question, then, is whether Christ can have one will and yet two natures. Or does having a single will imply the heresy called Monophysitism, the doctrine that Christ has a single nature? At the Council of Chalcedon, the Church condemned Monophysitism and promulgated Dyophysitism, the doctrine that Christ has two natures, human and divine. The question is not, as you have it, whether Monothelitism follows necessarily from Monophysitism—it seems obvious that it does, for if there is only one person and one nature in the incarnate Christ, where would the second will come from?—, but whether Monophysitism follows necessarily from Monothelitism, as the Council thought.

I don't see that it does. In the chapter on the incarnation in *Philosophical Foundations for a Christian Worldview*, I provide a possible model of the incarnation according to which the human nature of Christ becomes complete through its union with the Second Person of the Trinity. Because there is only one person in Christ, there is but one faculty of will, and that faculty serves both the humanity and deity of Christ, exercising itself through both the human nature and the divine nature. So Christ has two complete natures but a single will, just as—and because—he is a single person.

So while I don't like contradicting the decrees of an ecumenical Council, I think that the danger of falling into Nestorianism is far greater than the danger of falling into Monophysitism. I think we can coherently and biblically be Monothelites without being Monophysites."

Det viktiga är dock inte alls de filosofiska eller teologiska termerna. Det viktiga är nåden från Gud i att en tvättning verkligen pågår av våra döda minnens och föreställningar. Därigenom tar vi ansvar för den verklighet vi skapar. Det gör vi inte genom att idka

filosofi eller teologi, vilket egentligen är idissling av logiska minnen, en sorts omkörning av gamla begrepp.

Många tror att vi ska ha en intention att hela andra eller hela oss själva. Men förlåtelse är inte en intention. Det finns ingen som har någon intention. Kristi förlåtande energi är själva den gudomliga verkligheten i alla lägen.

När vi låter den förlåtande energin skölja rent alla data i vårt inre, är det inte vår intention eller medvetna inriktning av viljan som ägt rum, utan Guds enda natur, kärlek och förlåtelse.

Det här är svårt för alla som tror att de kan kontrollera verkligheten. Om du försöker vara en kontrollant så samlas data på din inre skärm, ditt hjärta kan inte vara så rent som det vill vara. Bara som renhjärtad är du salig, säger Jesus. Men det är ingen intention hos dig utan en förlåtande energi från Kristus. Låt den komma och inga inbillningar om personliga intentioner behövs längre.

Den enda energin i Kristus äger redan rum i din kropp, i all verklighet. Om ditt hjärta bara vilar i Hans renhet, behövs ingenting ytterligare. Då sker redan förlåtelse. Detta blir också en enkel glädje som inte världen känner eftersom den sker utanför alla program och intentioner.

Den enda energin i Yeshua tvättar oss rena från all synd, dag efter dag, timme efter timme. Så snart vi låter minnen, spekulationer, orostankar stanna i vår själ finns anledning att låta Namnet tvätta bort alltihop. En underbar tvättsvamp har vi fått av Gud för omedelbar rengöring. Använd den !

Hur fungerar det? Det är lite som på bio. Vad är det på duken? Vilken film ser du just nu, ditt liv som film? Är det tråkigt? Ensamt? Obehagligt? Eller är det gott, varmt, fullt och skrattigt?

Här är intressant att se att många tycker det är korrekt att ha trista, ledsamma scener, obehagliga till och med. Det hör till liksom. Många har gärna lite inslag av vrede eller irriation över något. Det finns rentav de som vill ha lite ångest i sin film varje dag, åtminstone en portion ångslan eller rädsla. Vi har en sådan kultur.

Monothelitism är att ta emot den Enda energin som förlåter, tackar, ber om förlåtelse och erfar utplånandet av alla synder, alla trista scener på livsfilmen, all ängslan som tycker sig ha existensberättigande, all "rättmätig" vrede eller irritation.

På Hawaii mötte jag en god gammal man. Vi fikade och när en ung man passerade som såg arg ut sa den gamle: han anser sig berättigad att vara hånfull. Jag vet vem det är. Han är ofta hånfull mot de han inte gillar. Han vill ha det innehållet tror han. -Är det så? frågade jag. Behöver vi aldrig ha negativitet av något slag? Den gamle log och sa: vill du ha det?

Jag kom åter att tänka på Shakespeares rader:

"Poor soul, the centre of my sinful earth,
... .. these rebel powers that thee array..."

I stort som i smått – vad är det som kommer till oss? Kan det förlåtas? En kvinna berättade att hon kände ängslan så fort hon hörde ambulansen. Jag bad henne säga till ljudet: jag är ledsen, förlåt mig, tack för att du kommer och försvinner, jag älskar dig. Och varje gång något annat vi inte vill ha dyker upp (det gör det varje dag!) kan vi låta Yeshuas förlåtande energi ta hand om det. Så tar vi ansvar för allt som sker. Förlåtelsen fungerar nämligen heltäckande.

När vi tvättar rent det inre sinnet med hjälp av bönen, kommer Guds kärlek av sig själv. Den enda energin i Kristus, den helige Ande med sin fullhet och tröstande förlåtelse, blir det mest personliga i vårt liv. Vi låter den univesella karaktären hos Kristus utforma det mest personliga i oss.

Egentligen kan endast Gud, såsom Augustinus påpekade, vara den kärlek och förlåtelse som är mest personlig för oss alla. Vi lämnar alla minnen och alla data som vi programmerat och som skräpar på vår inre skärm. Istället lämnar vi rum för den mest personliga av alla, Gud själv och hans förlåtande kärlek. Det är denna kraft som utplånar all synd, utplånar all distraktion.

Många traditioner försöker utplåna individen, försöker depersonalisera sin tillvaro. När de pratar så säger de "det finns ingen här" medan vi tittar på personen som pratar och hör

hennes eller hans röst mycket tydligt. Det skapar en humoristisk situation som får oss att skratta, vilket är befriande.

Sanningen är att de tänker och pratar som alla andra gör. Men det är också sant att när vi i bönen lämnar öppet för Kristus, sker en omvandling där förlåtelse inträder och sköljer rent inom oss. Det är inte vi utan Kristus som då lever, såsom Paulus uttryckte det. I den meningen lämnar vi platsen här för Gud. Som Paulus sa: allt annat blir bara skräp när Kristus är den Enda energin i livet.

"omnia detrimentum esse propter eminentem scientiam Jesu Christi Domini mei"

säger Paulus i Filipperbrevets tredje kapitel, allt annat blir som förlust när man är i kunskapen om Kristus. Denna kunskap är en energi som kroppen vår tar del av som en gåva, förlåtelsens och medkänslans energi, som är själva kroppen hos Kristus efter uppståndelsen.

Förlust, detrimentum, på grekiska "zmiya", vilket även är ren skada, låter ganska starkt. Skulle allt annat vi gör och tänker och känner vara skada, eller förlust nu när vi har Kristus? Det är inte precis modern humanistisk teologi som snarare gör tvärtom, lägger Kristus till allt det andra för att fördjupa det och göra det gott.

Men det blir en förlust, varje sådan stund utan uppmärksamhet i den energi som är Kristus, den ande som är medkänsla och förlåtelse, borttagande av alla data på vår inre skärm, alla "debita" som det heter i Fader Vår – dimitte nobis debita nostra, våra hindrande data, våra skulldata. Förlusten känns i kroppen.

Dessa hindrande data, som även kan kallas synder, märks tydligast när vi ber och blir störda i bönen, vilket ofta sker förstås. Det som stör är just detta skräp som minne och data utgör för bönen. Paulus kallar det "skybalon", dynga eller skit ! Och även om vi inte vet allt han inrymmer i denna dynga – han säger ordet "pas", som betyder generellt allt, personer, saker, bekymmer, intressen – så är det störande och nästan motbjudande när vi i bönen söker vinna Kristus, den verkliga energin av kärlek och medkänsla.

På sätt och vis är detta en definition av bön. I bönens uppmärksamhet är Jesus Kristus i centrum. Allt annat är ovälkommet, strunt och till och med dynga. Att tvätta rent de gamla minnesdata är att ta emot Kristus, Yeshua vår universelle Tvättare.

Jesu enda natur och person är Början. Yeshua säger att Han Är och denna början är också i oss som det verkliga Jag Är. När vi sjunger eller säger Namnet återförs vi dit. Vi förblir nybörjare i livet varje stund.

I början finns förstås inga minnen och när vi återvänder till början försvinner alla minnen, särskilt om vi adresserat och tackat. Vi är hos Yeshua och minnesfria där. Alla ord i evangeliet om att lämna världen, ge upp familj och egendom handlar om detta att återvända till Den som Är, ge upp alla minnesdata för Yeshua. Det är det gamla offret till himlen, det verkliga Melkisedeks offer. Vad vi offerar är det som Shakespeare beskriver: *Heavily from woe to woe tell o'er / The sad account of fore-bemoaned moan.*

En berättelse illustrerar detta. En äldre kvinna som envist besökte biskopen för att beskriva den senaste visionen hon haft av Yeshua, fick uppmaningen av biskopen att nästa gång fråga Kristus vilka synder biskopen bekände senaste bikten. Kvinnan gick med på detta för att bevisa att hennes visioner var autentiska. En tid gick och kvinnan gick till biskopen, för hon hade återigen mött Herren i en vision. Biskopen frågade vilka synder Yeshua nämnde. Kvinnan sa att hon frågade om och om igen men fick bara svaret: jag minns inte.

Så fungerar den Enda energin från Gud: vi behöver inte repetera minnesdata. "Pay as if not paid before", skriver Shakespeare i sonetten. När inte minnestrollet är utsläppt och genomlyst måste vi betala igen och igen.

På ett väldigt vardagligt konkret sätt – om du inte minns något negativt, ja ingenting alls, hur mår du? Om du är som jag befinner du dig tillsammans med Yeshua och i Hans närvaro är bara ljus. Det är inget jag minns, det är själva mitt liv.

Om det sista "thee" i Shakespeares sonett 30 får skrivas Thee och syfta på Yeshua, det gudomliga Löftet och Ljuset så kan vi använda hela sonetten för vårt liv:

When to the sessions of sweet silent thought
I summon up remembrance of things past,

I sigh the lack of many a thing I sought,
And with old woes new wail my dear time's waste:
Then can I drown an eye, unused to flow,
For precious friends hid in death's dateless night,
And weep afresh love's long since cancelled woe,
And moan the expense of many a vanished sight:
Then can I grieve at grievances foregone,
And heavily from woe to woe tell o'er
The sad account of fore-bemoaned moan,
Which I new pay as if not paid before.
But if the while I think on Thee, dear friend,
All losses are restor'd and sorrows end.

Det spelar inte så stor roll vad du kallar ditt problem – att du är besviken på dig själv eller någon annan, att något är fel i omgivningen eller inom dig – det är alltid samma synd, samma minne som sätter dig i backläge. Varje morgon samma sak – ett minne ligger på och sänker dig. Omedelbarhetens dygd i Anden hindras av detta minnestroll som vi sjunger om i visan.

Du behöver inte namnet på minnestrollet för att tilltala det ! Det räcker med den allmänna insikten om dess närvaro, som ju känns och håller dig nere. Legio är mitt namn sa demonen i mannen som Yeshua från Nasaret botade. Elände är mitt namn, skulle våra minnestroll kunna säga. Vi kan ta varje sådant litet troll vid handen som ett litet barn och be det om förlåtelse.

I Faderns Enda energi, den som frälser oss i Yeshua, säger vi till det lilla barnet inom oss som programmerats med dåliga minnen sedan barndomen: jag älskar dig barn, jag är ledsen att jag programmerat dig sålänge, jag ber om förlåtelse för detta och tackar dig för att du visade mig denna morgon att du behöver få slippa bära minnen och smärtor. Yeshua dör för dig och befriar dig i detta nu !

Många förlänger de dåliga minnena med analyser och projekt, gör det till en "behandling" med osäker framtid. Sanningen är att vårt verkliga vara är ljus och minnesfritt och det kan vi få tillbaka i denna stund. Verkligheten har en natur – monothelitisten vänder sig alltid till denna Enda helande natur som är fullständigt fri från alla tidsliga data, alla minnesspår.

Ibland säger vi om en person – det verkar inte finnas många mörka moln på hans himmel inte ! Men det är i själva verket sanningen om oss alla i Guds ljus. Där finns inga mörka moln. När vi ser ett mörkt moln på vår egen inre himmel är det dags att säga till det lilla barnet med de tunga minnena – hej barnet, jag älskar dig. Jag är ledsen att jag lägger allt det där på dig ! Förlåt mig nu så att allt försvinner och ljuset åter skiner genom oss alla !

Vi måste som Paulus gör i Romarbrevet, inse att synden är en verksamhet inom oss. Plågoandar och minnestroll dyker upp. De dyker upp var? Inom oss. Det är skuggbildningar på vår skärm. Där Yeshuas Namn och ljus skulle skina har vi låtit plågoandar och minnestroll förmörka livet. Så vi gör som Paulus och tar ansvar för att dessa troll dyker upp och ställer till. Det är något helt annat än att ge skäl för att vi mår så dåligt, skäl som alltid handlar om yttre omständigheter och andra personer eller egna misstag och dåliga egenskaper.

Vi människor är som en automatisk växellåda – vi har tre lägen. På neutral är vi fria från alla onda minnen, både de retro och de prospektiva, alltså både bakåt och framåt. Vi är öppna för Anden och den Enda goda energin i Messias. Drive-läget är just Andens kraft att föra oss framåt och göra vårt liv riktigt och skönt i Gud.

Det tredje läget är backen. Det betyder att vi är fångna av minnen ock bekymmer för världen, vilka de än är. Det kan vara nyss upptäckta tråkigheter i alla växlande omständigheter, eller det kan vara gamla godingar som vi gillar att plåga oss med. Vilka de än är så lägger de hinder för det goda nuet och Andens vilja till härlig drive i vårt liv.

När vi hamnar i backläget, vilket vi gör en trillioner gånger om året, kan vi sjunga följande trollvisa:

Jag älskar er
alla mina små minnestroll
jag är ledsen
att jag int' ha låtit er försvinna
nu vill jag att ni förlåter mig
och sen att ni få gå
jag tackar så
för att ni kom och sa till !!

Det finns en trevlig melodi till visan som jag kan sjunga för er om ni hör av er med telefonnummer till min mail: tomasbroder88@live.se

Att fastna i backläget går ofta till så att någon säger (eller man säger det själv): Kom ihåg att....och att....och att....osv.. En lista på saker att "komma ihåg" som blir de halsbojor, handbojor och fotbojor vi senare måste låta oss bli frihalsade, dvs. frälsa från. Hågen fick inte vara fri och mottaglig för inspiration utan blev slagen i järn av listan med "kom ihåg!"

Men även andra sorters minnen får oss i backläget. Saker vi inte kan glömma eller förlåta. De hör ofta till vreden och besvikelsens minnen. En annan sorts minne är lystnad och begär. Dessa är ofta prospektiva och fantasiartade. Ibland helt omedvetna kommer de till ytan i form av bilder och förlopp. De skulle kunna inledas med orden: "åhh jag skulle vilja...." Hämnd och sexuella akter hör hit, även våldsakter och förolämpningar. Allihop stänger de vår natur och receptivitet för den Helig Ande. Glädjen får ingen chans.

Den enda energin i Gud genom Yeshua och den Ande han sänder sopar rent i våra minnesbankar. Det gäller inte bara enskilda synder som ständigt utlöses av alla lagrade data, vilka leder till habituella synder som vi knappt är medvetna om. Det gäller fastmer tillstånd och processer som är negativa. Vi märker endast att vi mår dåligt, att vi är på avstånd från Herren, ett energin är låg.

Genom att ständigt använda vårt lilla medvetna fönster och välja bönen som livsform, kan vi låta Gud städa undan alla passiva men potentiella minnestroll som annars skulle ta sig ut i beteende eller bara negativ stämning och grundkänsla. Syndafallets berättelse handlar just om hur synden vill dölja sig – Adam och Eva blir blyga och främmande för Herren. Så fungerar de dolda minnesbankerna, de syns inte men löser ut sig i känslor och stämningar och i handlingar om inte vi vänder oss till Gud och låter nåden tvätta rent.

Var är vi när det är rent? Vi är öppna och inspirerade. Vi är därför alltid memorerade eller inspirerade. När något memorerat dyker upp sjunker livsenergin, vi blir odefinierbart trötta och ledsna. Vi blir less. I det läget aktiverar ett habituellt syndaminne beteenden och tankar. Även om det inte leder till låga handlingar som avundsjuka eller svartsjuka eller lystnad efter något, så skapar syndaminnet en sänkning av livsglädjen, vi är inte glada i ständig bön som Paulus påminner tessalonikerna om att vara.

Allteftersom vi märker hur glädjen ökar när vi ständigt tvättar med bönen får vi förtroende för Yeshua renande energi. Han är vår rening och räddning. Glädjen ökar för varje stund vi ägnar åt denna hans Enda energi och låter den göra oss till tabula rasa.

Den Enda energin som är Fadern och som Yeshua ständigt ber till, vet exakt vad jag behöver. När jag tar emot den ständiga förlåtelse Yeshua ger mig rensas minnesdata bort och försynen från Fadern når mig såsom omständigheter.

Att fokusera på intentioner eller önskningar och försöka gestalta dem, som är så populärt bland många idag, är helt redundant när Fadern ger oss det vi behöver.

Som en blind kartusianbroder i filmen Die Grosse Stille förklarar är Gud oändligt god och allt som händer oss är gåvor som passar oss. Vi bör ha just det som vi får, även de saker som ter sig otroligt begränsande och tragiska.

Ofta är det tvärtom – vi har begär som skymmer sikten för vad Gud ger oss. Begär och lidelser är bara det – minnesavstånd från Fadern. En dimridå mellan Guds oändliga godhet och våra omständigheter läggs med hjälp av fantasier och begär. Och sen klagar vi på vad som drabbar oss. Vi repeterar döda minnen och skyller sedan på något annat eller någon annan.

Det är som ett fisknät som trasslat ihop sig och därför inte kan fånga någon fisk. Ihoptrassligen är begären och önskingarna. Vi skymmer sikte för Fadern att ge oss exakt det vi behöver.

Många tycker att minnen handlar om neutrala förmågor att komma ihåg saker. Men vi kan också tänka oss att alla minnesakter har en potentiell negativ inverkan på oss. Jag prövade på Hawaii att ta för givet det jag fick höra: att alla negativa tillstånd är aktiva – ibland omedvetna – minnesakter.

Jag tänkte på de två värsta timmarna för mig själv varje dag – de två första timmarna efter uppvaknandet ! Jag har aldrig sovit gott, jag vet inte vad det är. Sovit ok, javisst, men aldrig riktigt gott såsom vissa människor hävdar att de gör. Så det tar alltid ett par timmar att komma på banan, hitta Gud och bönen och glädjen. De två timmarna måste vara fyllda

av trevligt folk, gärna morgonpigga goda elever, många koppar kaffe och rörelser av olika slag, yoga, dans, viktränning, t'ai chi. Sen blir dagen bra.

Jag testade minnesteorin på detta. Om mina två första bedrövliga timmar varje morgon var mitt egen aktiva minnesverksamhet så borde insikten om detta ändra på förhållandet.

Så jag sa till mitt tillstånd nästa morgon: jag älskar er alla mina minnesaktiviteter och jag är ledsen att jag inte låter er vara ifred. Nu vill jag att ni förlåter mig och sedan att ni går i frid och jag tackar er för att ni kom och sa till !

Effekten blev intressant. När man talar till sina egna hjärnaktiviteter uppstår en märklig situation. Vem talar jag till? Vem är jag som talar? Talar hjärnan till hjärnan? Talar jag till mig själv?

Men i vilket fall är det en trevlig erfarenhet, jag känner mig mycket bättre fast det känns i kroppen att jag haft en dålig natt med lite effektiv sömn. Så kroppskänslan är kvar men jag har ett slags ansvar för alltihop, jag mår bra av att tilltala situationen på det här sättet.

Men det bästa med att tala till minnesakterna och älska dem istället för att vara arg på dem för att de skapar ett obehagligt tillstånd, är att bönen kan komma igång mycket snabbare. Den Enda energin i Yeshua kan hängivet inbjudas av mig mycket snabbare. Jag tar hand om musikinstrumentet för att kunna sjunga psalmer till Herren redan på morgonen !

Som Callistus säger i Philokalian: "Vill du veta sanningen? Se en bild av en gitarrspelare framför dig. Han lutar huvudet åt sidan, lyssnar till ackorden han frambringar, grips av melodins skönhet och blir transporterad." En god bild av den ständiga bönen!

Att vara och leva i den Enda energin hos Kristus är inte en mental eller kognitiv akt. Det är ingenting en människa gör eller presterar. Det är inte en mental eller emotionell aktivitet. Alla sådana akter är redan långt från Källan till all verklighet och glädje. Det är en välkänd erfarenhet: varje medveten akt som har med Gud att göra blir trist efter en stund och betyder ingenting. Det är upprepning av minnesmaterial och ingenting annat.

När Kristus får tvätta bort allt minnesmaterial är vi utan mental eller kognitiv verksamhet, den behövs inte. Vi är tabula rasa, det som filosofen Locke tänkte om oss när vi var riktigt

små, men som egentligen finns där hela tiden för Gud att ta fram åt oss. Det hela sker i det övermedvetna och tar ingen plats i vårt mentala eller emotionella liv. Det är inte medvetet för oss och just därför helt fritt från oss. Gud talar direkt till vår ande, vår verkliga identitet.

När vi ska öppna en dörr behöver vi funktionellt minne, när vi ska köra bilen behövs repetition av minnets funktioner. När vi ska tala eller tänka behöver vi minne. Men för livet i Gud behövs inget minne, tvärtom vänder allt minne oss ifrån Gud. När vi säger i mässan: Gör detta till mitt åminne! betyder det att låta Kristus vara vår verklighet, inte våra minnen.

Gud är inte åtkomlig med mänskligt minne, livet i Kristus kommer före all sådan mental eller intellektuell aktivitet. Därför är det lycka. Därför är det inspiration. Många som frågar om minnet och dess funktioner spiller bara tid på akademisk kategorisering. Det viktiga är att du själv är problemet. När du tvättar döda minnesdata uppstår en inre frid och lycka och problemet försvinner.

Men diskussionen kring vad minne är och hur det fungerar hjälper dig inte med problemet och hjälper ingen annan heller. Det handlar inte om teori kring minne eller borttagande av minne. Det handlar om att all den negativitet du faktiskt erfar i den värld du konstruerar beror av det dödliga inflytandet av en mängd lagrade minnespaket. Där är problemet och det är detta som gör att du måste tvätta ständigt. Om du har en förståelse eller en teori för minnesfunktioner blir detta endast mer döda data som skapar en miserabel värld för dig.

Detta är sagt till de som ständigt måste fråga teoretiska frågor och undviker själva problemet. Detsamma gäller de som hävdar att vi redan är perfekta såsom Guds skapeser. Det är sant, men erfarenheten hos de som säger detta är ofta en helt annan. All sorts negativ och destruktiv erfarenhet är vad som verkligen äger rum. Då hjälper det inte mycket att predika perfektion, även om det är alldeles sant att vår verkliga natur är perfekt, helt lycklig, helt ett med Kristi energi och gudomlighet.

Ofta predikas "det perfekta" som ett perspektiv eller ett sätt att tänka på oss själva. Men om alla gamla minnesdata genereras som vanligt, kommer detta perspektiv bara bli en ny uppgift för att lagra minnen och kanske fler "bör" och "måste" gällande detta perfekta och lyckliga. Säg till någon: du måste vara lycklig ! och effekten blir inte verklig lycka.

Fråga dig istället: vad genererar denna olycka? Och när du ser att det är minnesdata så börjar du spontant låta Anden tvätta dig ren. Det finns inget alternativ. "Saliga är de renhjärtade", säger Kristus, och detta innebär ständigt upplåtelse till tvättning. När du är minnesfri är det rena hjärtat ett faktum vilket märks i lycka och frid.

På nivån för reproduktion hittar vi aldrig lycka. Allt vi uppfattar medvetet är redan gammalt, reproducerat av minnesprogram, av skräp i minneshyllorna. Inte förrän vi glömmer dessa minnen, avslöjar hur de skapar vår så kallade värld, kan vi finna verklighet och lycka. Vi går upp på andens nivå, monothelos, det vi verkligen är och vi blir fria i relation till det reproducerade och kan till och med leka med detta material när det dyker upp och säga: men hejsan, ska jag tvätta bort dig på en gång?

Det är naturligtvis tragiskt och självmordsbenäget att försöka hitta lycka i det reproducerade. Döda data kan inte ge något livfullt, det blir tankefoster och inbillningar man jagar. Predikaren i GT berättar om hur detta fungerar. Allt blir vind, allt blir hö, allt bli fåfängligt.

I den Enda energin som är Jesu gudomlighet, så väl beskriven av Dionysios Aeropagiten i sin skrift "De gudomliga namnen", försvinner allt reproducerat så snart det dykt upp på horisonten. Messias, den store Tvättaren, tar han om det. Vi kan aldrig själva göra detta renande. Vi kan tala om att vi tvättar, men vi menar att lämna tvätten till Tvättaren.

Ett bra sätt att sköta tvätten är bönen. Den kontinuerliga bönen av Guds Namn låter tvätten leveras så fort den dyker upp. Genom att bönen hela tiden så att säga perforerar den reproducerade verkligheten blir tröskeln till den andliga nivån låg och den Enda energin lätt tillgänglig. Det är också hälsosamt att ständigt avbryta minnesreproduktionen med Namnet och se hur den faller till marken och upplöses för den stora glädjen. Det är den lyckliga praktiken.

Att älska allt som Gud låter ske och sedan välja att tvätta bort det – det blir den livspraktik som monothelitisten väljer. Guds Person är En och livet i denna Person gör att vi väljer att släppa allt som händer oss och vända oss till denna Enda Person och Hans Energi.

Varför tvätta bort? Därför att vi har en fallen natur. Sedan det vi kallar syndafallet skedde kan vi inte låta bli att lagra det som sker med reaktiva minnen som sedan reaktiveras

ständigt. Dessa reaktiveringar gör att vi blir som robotar och mår illa av det. Vi ser hur våra reaktiva minnen blir den svåra livserfarenhet som de flesta människor tar del av år ut och år in.

Därför kan vi välja något helt annat. Vi väljer att inte skapa nya reaktiva minnen utan istället tvätta undan det som just skedde, hur tråkigt eller roligt det än var. Det är som om vi säger till allt som händer under dagen: jag älskar det som Gud låter ske i min värld och väljer att sedan genast tvätta bort det. Saker och händelser och tillstånd kommer och vi älskar dem innan vi låter dem tvättas bort.

På detta sätt blir livet renare, enklare och vilsammare i Guds försyn. På Hawaii fick jag lära mig att denna försyn gammalt tillbaka kallades ikaponomea – det som händer vid rätt tillfälle och på rätt sätt. Det gäller precis allt. När vi tycker att något inte ska ske – en sjukdom eller ett krig – håller vi på att lära oss ikaponomea. Att lära sig är en erfarenhet där vi upplever att det som sker inte ska ske vid den tidpunkten och inte på det sättet. Denna erfarenhet är i sig också ikaponomea, den är perfekt vid rätt tid och på rätt sätt. Vi säger Faderns försyn. Allt sker i Faderns försyn, också erfarenheten att något inte är rätt, inte borde sker och inte ske på det sättet.

Utan tvekan är det glädje och frihet att syssla med ikaponomea, att se Faderns försyn i alla små och stora enskildheter som äger rum. Men denna glädje och frihet är inte mer ikaponomea är alla trista erfarenheter. De är också på rätt plats och på rätt sätt. Visst finns ont och gott men båda äger rum i samma rum av försyn och perfektion. Syndafallet är en perfekt händelse, ikaponomea, och vi lär oss fortfarande genom denna erfarenhet.

Att syssla med ikaponomea är att se alla händelser och erfarenheter där vi inte är fria och glada för just exempel på Guds försyn, lärostunder. Varje trist eller spänd situation är just ännu ett lärande om ikaponomea. Välkomna och tacka varje sådan stund, varje sådant minne som spökar, varje reaktion som är oönskad. Det är perfekt försyn som låter dessa dyka upp i din horisont. Du tar ansvar för allt som sker hitom den horisonten.

Att vara redan i det rätta, vilket är det bästa sättet att uttrycka Guds vilja, är det naturliga, det som livets avsikt alltid är. Men även om vi inte upplever att vi är i det rätta och riktiga – är vi exakt där. Ja nästan mer så därför att vi är i ett lärande. Smärta är ett engagerat lärande. Detta sker i ikaponomea. Det vi lär oss är att alltid redan vara i det rätta. Det är innebörden i det gamla uttrycket "rättfärdighet" i vår kristna tradition.

Ett annat sätt att säga detta är att allt som sker redan sker i gudomlighet. Att vara skapelse är att redan ske i gudomlighet, vare sig det är skratt eller hat. Ingenting kan äga rum utanför sin gudomlighet. Ingenting kan vara "utanför", för det finns inget utanför. Folk kan tro annat. Folk kan känna annat. Men det sker i gudomlighet redan.

När vi lever i den Enda energin ter sig allt som dyker upp som något som ska älskas och förlåtas. Älskas för att det dyker upp i vår värld, givet av Herren, och något som ska förlåtas på en gång så att det inte stannar och bli programdata av något slag. Det är att leva i nåden. Vi litar på förhand till att det som dyker upp på vår dagliga scen duger bra till att förlåtas efter att det har älskats. Vi tvättar i Anden alleftersom innehåll och händelser dyker upp.

Detta är verkligen den enklaste vägen och det "ok som är luftigt lätt" när vi väl börjar med det. Ta en enkel bild: när du sitter i bilen på resa och om du inte kör och måste engagera dig i körningen kan du leka med tanken att bilen inte tar sig fram genom världen utan världen, vägen och naturen dyker upp och passerar förbi dig. Om du tittar på vägbanan kan du se hur den försvinner under kylaren på bilen, verkligen uppleva hur bilen är stilla och allt passerar under.

På liknande sätt är livet. Du är i frid och stillhet hos Yeshua och allt kommer till dig för att strax passera. Ingenting stannar kvar för du behöver vara öppen för strömmen som alltid kommer med nya figurer och former, både utvärtes och invärtes. Allt älskas för att det dyker upp och allt förlåtes på en gång, väder och vind, personer du känner eller inte, tillstånd i kroppen, djur du möter, ljud som passerar dig, färger och former.

När jag undervisar är det oftast två problem som mina elever säger är svåra att älska: inre tillstånd som uppfattas som negativa och personer som uppfattas negativt. Det beror inte på dessa tillstånd eller personer utan på att du inte älskar och förlåter, säger jag då till eleverna. Plötsligt slutar du älska och förlåta det som dyker upp och då blir du själva problemet. Du börjar lagra data och du projicerar redan lagrade data. Älskandet och förlåtandet upphörde momentant. Då återvänder du bara till det och problemet som är du försvinner genast. Det sker på ett ögonblick.

Ta en annan bild. Du går en promeoad runt stan. Saker dyker upp på din verklighets scen. Om du älskar och förlåter dem stannar inga kvar och du kan fortsätta upptäcka det Gud

ger dig i varje stund, inre och ytter ting. Men så ser du en person du vill undvika. Program har redan satt igång, du bara lyder dem som en robot. Nu styrs du av programdata en stund, till du kommer på vad som sker inne i dig. Du ser att det som sker inne i dig bestämmer och skapar det som sker utanför dig. Du älskar dessa data och förlåter dem. Genast förvandlas den ytter scenen, personen du vill undvika kommer in i bilden, du älskar och förlåter detta, ni hälsar, kanske byter några ord, du är i normaltillstånd, utan några data som styr dig och du förlåter allt som sker. Strax går du vidare och tar in det nya som sker, älskar det och förlåter det.

Detta är en idyllisk bild kanske. Men nådens liv i den Enda kärleken som är Kristus, en kär lek, fungerar i princip så här. Människor som elver utan programdata på detta sätt startar inga konflikter, de krigar inte, de bedrar inte. De har fullt upp att tvätta allt som sker inom och utom sig. De söker först av allt Hans rike, så ska allt det andra ges av sig själv.

Det verkliga är inte världen, den körs av data som vi alla får betala kostnaderna för genom lidande i olika former genom historien. Verkligheten är den Enda kraften i Kristus. Genom Yeshua kom gudomlig energi in i världen på ett nytt sätt. Men för att denna energi ska vara min energi måste en tvättning ske av själen. Det är förlåtelsens energi, den som är i Kristus, borttagandet av världens synd. Det är inget vi "tror på" utan något vi låter Gud utföra. Det kan vi kalla bön och då handlar det om kontinuerlig bön, inte lite bön vid fem tillfällen om dygnet, eller morgon och kväll eller på söndag förmiddag.

Om du sitter på ett kafé och ser på människor så märker du hur de körs av sina program hela tiden. Det är inte de själva som lever utan data driver dem till rastlöst prat och en serie tillstånd varav många är negativa för dem. För många av dessa negativa tillstånd söker de hjälp, vill bli helade och läkta från dem. Men de är alla produkter av minnena som går runt runt och persevererar.

Den viktiga frågan Vem är jag? kan inte besvaras teoretiskt, endast praktiskt i rentvättningen av dessa minnesdata som körs som förinspelade program. Endast från Helig Ande kan den gudomliga energi och renhet komma som ger inspiration snarare än perseverering. Men folk tror att bara deras data blir fler och mer intressanta så ska de negativa tillstånden ska elimineras. Först när vi i Yeshuas namn älskar dessa program och ber om förlåtelse kan de tvättas bort i gudomligt ljus.

Dessa programdata är robotlika, de enbart driver sig själv och skapar det som Shakespeare kallar "my sinful earth". När tvättningen sker lättar dimmorna och ljus kommer med den Enda energin i Yeshua och Helig Ande. Det blir ett annat liv i tvättningens heliga hantverk. En inspirerad tystnad ersätter minnenas och programmens tjatter.

När hjärtat tvättas i Marias renhet och obefläckadhet tar Kristus plats i dig. Det Enda liv Han är får nu inkarnerad plats i ditt liv. Det är inte du som lever utan Kristus. Det är både ett faktum och en uppenbarelse. Du blir son till Gudsmodern men det är Kristus som är den sonen. Det är ren ande, inte dina döda minnesdata som alltid väntar på att bli repeterade. Gud skapade oss inte med varsin speciell ande – han blåste Ande i oss och vi fick liv för att tala bildligt. Ande är endast ande. Gud är endast Ande. När Kristus får låna din kropp och din personlighet och rör sig i vardagen, är det ren Ande som manifesterar sig. Hela universum är ett sådant manifesterande av Anden. Men det blir metafysik sålänge du inte lämnar ditt liv till Kristus så att han lever med din form.

Jesus Kristus bebor din kropp, din form, dina omständigheter – vilka de än är. Vad sker när du accepterar denna faktiska uppenbarelse? En stor vila. Projekten är avslutade. Det finns inga intressen att investera din energi eller dina föreställningar genom, vare sig begär eller moraliska plikter. Du blir inte lik Kristus utan Jesus Kristus blir lik dig, han antar din form. Det är kärlek, Guds kärlek till dig. Hur skulle du annars någonsin kunna uppfatta Guds kärlek?

Tre undvikanden av detta att Kristus blir ditt liv, ser vi omkring oss, i historien och i detta nu. Det första är att Gud är där borta, på stort avstånd. Vi bygger kyrkor och utbildar präster som ska tala om Gud. Ibland nedkallar vi Andens hjälp och vi läser Fader Vår och andra böner flitigt för att försäkra oss om att det vi gör är Guds vilja. Detta är ett vanligt undvikande. Det andra är att Gud inte längre är på avstånd. Han är i mitt liv, Jesus är min personlige Herre. Han ser vad jag gör och jag försöker anpassa mig till Hans vilja på ett mer intimt sätt. Vi går i kyrkan, är aktiva i församlingen, kämpar den goda kampen. Gud är åskådare på nära håll när ditt liv förbättras, du stiger i moraliskt och andligt värde. Det tredje undvikandet är att du accepterar att Kristus redan dött för alla dina synder, begånga och framtida, att i Hans blod är det fritt och gudomligt. Ingen granskar ditt beteende, det handlar om frihet i Kristus. Vi vilar och gör vad vi vill i Hans Namn. Han har borttagit alla synder och livet är öppet och fritt för var och en som accepterar Honom i tro.

Alla dessa undvikanden, även det tredje som är så nära evangeliet och Paulus, tillåter inte att Jesus Kristus tar plats som oss i detta vårt liv. Vi vill i alla formerna av undvikanden leva våra egna liv. Ateistens undvikande är likt den första formen, bara mer konsekvent. Den första är en mer allmän religiositet och kyrklighet, den andra pånyttfödd närhet till Jesus, den tredje gör oss ofta, efter en initial frigörelse, lata och passiva, vi vilar ut i Jesus men låter Honom inte bosätta sig i oss. Ändå är det just det Han vill. Gud vill leva oss. Jesus vill som ren Ande gå in i vårt liv och vara oss där. Det är ingen förening av mig och Gud, jag blir inte Gud. Men jag finner mitt rätta jag i Honom när han lever som jag. Det andra är förlorat, det behövs inte. Den verkliga frälsningen har skett.

När Jesus bosätter sig i min form har jag ingen chans att jämföra mig med Honom, det är Hans glädje och frid som dominerar. Han är det Enda Gudomliga Livet som nu använder min kropp och mitt liv. Men han kan använda mina egenskaper, mina onda och goda talanger, mina omständigheter i världen. Det är inkarnering av det Nya livet. Utan sådan bosättning i mig kan ingen verklig inkarnation ske. Det är vägen till himmelriket, det är att plöja och harva jorden för den goda sådden.

And with old woes new wail my dear time's waste

Sonett 30 hos Shakespeare – vi ser kanske någon sitta med dystert ansikte begravd i sorgliga minnen. Men det handlar om vad vi gör hela tiden. Ur det undermedvetna – lagret – hämtar vi sådant som tynger, krånglar till, försvårar, färgar negativt. Hela tiden gör vi detta om vi inte medvetet ropar på Tvättaren eller den Heliga Gudsmoan. Det är de två alternativen vi har i varje stund, varje minut av vårt liv på jorden. Vi är här för att tvätta och ta emot ett rent hjärta.

Om vi inte tycker om termen undermedvetet eller omedvetet (psykologiserande) kan vi använda mer rejäla termer som arvsynden eller skuggriket, eller kanske dockteatern. Vi animerar figurer och stämningar på vår dockteater och låtsas som om det är verkligt; vi lider och pinas av det, ofta utdraget och återkommande. Hur absurt ! Ändå måste vi be om hjälp för att kunna ta emot rent hjärta igen. Många har försökt på egen hand och gått på grund igen. Om vi betänker storleken på lagret med dockor att animera är det inte konstigt att det ständigt dyker upp skräp som knycker vår tid – my dear time's waste. Och inte är det underligt att vi behöver Kristi kraft för tvättningen av hjärtat.

Guds Enda energi är det rena hjärtat. Det är vad vi ursprungligen har som vårt centrum. När vi spenderar tid och skitar ned hjärtat är vi alltså ex-centriska. Det har vi perverst nog lärt oss tycka om. Det är lite coolt att vara originell och excentrisk. I själva verket är det förlust av liv, gyttjebad för hjärtat. Och utmattande för hjärnan och kroppen, som snart blir sjuk av det.

Om vi inte med gudagåvan intellektet väljer att låta Tvättaren göra rent så dyker genast program och minnen upp och intar scenen. Så är det 7/24 och det är egentligen en välsignelse. Gud har inte kallat oss till orenhet utan till ett liv i helgelse, som Paulus säger i 1 Thess 4:7 och det är gott att så fort vi inte vänder oss till Tvättaren så kommer allt struntet upp på scenen och börjar köra sina program.

Vi kan också uttrycka det så att när inte tvättning sker kommer vi förr eller senare fastna i lögnen. Minnesdata är döda och de ger en lögnaktig bild av verkligheten. Det är fördomar, omdömen, värderingar, föreställningar, begär hit och dit utan direkt glädje, irritation och känsla av otillräcklighet. Allt det där är lögn och kommer från "lögnens fader". Därför behöver vi ständigt tvätta för andras välsignelse och vår egen.

När det tvättas i vår själ så kommer vi i helig väntan, för att använda ett paulinskt uttryck (2 Thess) och då saknas det inte någon nådegåva medan vi väntar på Jesu Kristi uppenbarelser, hans återkomst. Men när vi animeras av minnesdata har vi inte ens kommit in i väntan utan blåser hit och dit som löv för vinden. Väntan är ett klart och kärleksfullt tillstånd, ett benådat sätt att vara stilla.

Tre saker pågår samtidigt när tvättningen sker: syndfrihetens liv, helgelsens process och erhållandet av det eviga livet. Vi kan säga att vi först senare får evigt liv. Men samtidigt får vi det nu i själva helgelseprocessen, själva tvättningen av Herren i vår själ and ande. Vi är slavar i tvättstugan ! (Se Rom 6:22)

I dagen bibelläsningar står i Predikaren: "Herren är en Gud som inte kan vara partisk." (35:12) och det är ett intressant påstående. Det stämmer endast om vi inte externaliserar Gud till en lagledare. Så har människor gjort i alla tider. Gud är på vår sida, eller Gud är med mig i detta känner jag.

Men när Gud flyttar in i ditt liv faller hela frågan om Gud är med oss eller inte, om vi utför Guds vilja eller inte. Hela denna religiösa värld där vi tolkar och utrönar Guds vilja

för att i akt och mening utföra den, faller undan som en dimma upplöses i solen, den sanna sol som Kristus är – fint skildrad i påven Franciscos första encyklika Lumen fidei. Gud lever som denna sol i ditt liv och endast kärlek är för handen i alla manifestationer av tillstånd och handlingar. Du tar ansvar för allt som sker genom att låta Herren vara den opartiske Tvättaren av allt som inte är äkta.

Monothelitism är en särskild vision av kristendomen. Den försöker inte tillrättalägga något så att alla ska tycka om det ! Jag vill precisera denna vision och inte direkt propagera för den. Det är inga fördelar med den och den kräver inte att man accepterar den som sannast eller godast eller mest biblisk eller heligast på något sätt. Den finns och vi är många i historien som har den och endast Gud vet varför.

Den första punkten är att all verklighet skapas av dig själv. Allt ni ser och hör just nu är en konstruktion av dig själv och du vet egentligen om detta. Det är inte en hemlighet. Alla vet om att det är så men vi spelar ovetande för att illusionen ska upprätthållas och kännas rimlig. Detta spel är både en förbannelse och en kreativ teknik som skapar dynamik i våra liv. Det är en gammal magisk teknik som lett till många sociala former och kategorier, ja en hel värld av institutioner.

Den teologiska konsekvensen av detta första faktum är att du som är troende inte tror på en Gud på avstånd. Det är nämligen inte möjligt. Du tror inte på Gud — du är i praktiken skapande i Gud och detta är innebörden i Bibelns uttryck: skapad till en avbild av Gud. Denna avbild är hela verkligheten, alltså Guds egen person. Alla profeter som närmar sig denna insikt fylls av stor glädje och fridfullhet. Det är frälsningens verkliga fenomen i var och en av oss. Du kan vila i ett fullständigt medskapande av all verklighet. Du har funnit dig själv såsom Gud skapar dig. Gud kommer aldrig närmare än så, det är en förening.

Här måste vi genast varna: detta tillstånd av skapande medför inte att du mår bättre än du gör. Du blir inte av med tankar som skapar stress eller magsjuka eller cancer. Du blir inte av med konflikter. Du kan tycka att frälsning och kärlek till Gud ska göra något bättre för dig men det är en missuppfattning. Du skapar all verklighet, du skapar problem och kroppssmärter, du skapar konflikter och missförstånd, du skapar dålig mage och sömnlöshet. Det kommer fortsätta så tills dess du skapar ålderdom, sjukdom och allt sämre medvetande tills dess du skapar ditt insomnande och lämnar jordelivet.

Här undrar många av er varför jag presenterar denna vision av kristen tro? Varför kommer jag inte med något positivt och uppbyggande? Det är ju som att insistera att Gud är vred på er. Men då har ni inte riktigt lyssnat. Ni skapar en bild av det ni hör som inte tycks innehålla något stort och fantastiskt. Och det är ännu ett tydligt bevis för sanningen i att vi själva skapar all verklighet, vare sig vi väljer att se den som yttre eller inre verklighet. Det kommer att fortsätta vara så. Jag kan berätta om denna vision en gång i veckan för er och ni kommer att missa det stora och obegränsat lyckliga i den. Ni hör det inte för ni har inte öron att höra med som Jesus säger. Ni skapar något annat, något tvivelaktigt eller rentav negativt. Och jag kan ingenting göra åt det.

Därför måste jag insistera. Gå tillbaka till det första i visionen, till det som är själva meningen med Genesis 1: skapandet av all verklighet. Genom att Gud skapar dig är du själv begynnelse till allt skapande av verklighet. Så värdefull är du i Guds ögon.

Konsekvensen av detta är att du är förenad med Gud. Den uppståndne Kristus lever redan i dig och som dig. Det betyder att du är skapande, inte att du får någonting yttre som känns skönt när det kommer in i dig. Det är du som är skapande; och poängen för Jesus Kristus att dö och uppstå för dig är att du är den som skapar all verklighet. Kristus lever i dig, inte du själv. Gud älskar dig så mycket att han gör sitt liv skapande i dig, han lever som dig för detta är Guds kärlek i praktiken. Det betyder att Den genom vilket allting blir till är du.

Genom dig blir allting till därför att Kristus lever dig och är den genom vilken allting blir till. Det är frälsningen inifrån, inte en härlig dusch av Anden utifrån eller en eldslåga utifrån som anländer över ditt huvud en pingstafton. Istället blir din tro ett medvetande om ditt fullständiga ansvar inför all verklighet. Detta blir en stor inspiration om du inte skapar ett annat budskap, eller religiös lära, vilket du alltid är fri att göra. Gud är ödmjuk och tvingar dig inte att vara med Honom.

Att vi liksom Gud är skapare av hela verkligheten gör dels att vi får ansvar för allt som sker och uppträder, dels att vi fritt lämnar världen helt eftersom vi inte tror på den som mer än skapelse. Den drabbar oss inte. Vi skapar den. Detta är två omfattande betydelser som jag skulle kunna prata länge om. Låt mig skissa lite översiktligt till att börja med.

Att ta ansvar för hela verkligheten är ett tillstånd där du är medveten och därför inte skyller på något annat. Om du själv skapar alla problemen är det ett passerat stadium att

skylla på andra yttre saker, t ex ekonomi eller politik, krig eller onda människor, bakterier, sjukdomar och arvsanlag. Allt som inträder i din verklighet är redan skapat av dig och du får ta totalt ansvar.

Alla som inser detta glömmet det gång efter annan eftersom magin i att tro på den av oss själva konstruerade verkligheten är så stark. Ändå är det förbluffande lätt att momentant vara medveten om sanningen. Många kan undra vart det leder att vara medveten om vårt ständiga skapande tillsammans med Skaparen. Först efter en tids medvetande och återvändande till klarheten visar det sig varthän det leder. Vart leder det? Till en allt större tacksamhet och förundran. Och därmed en stor medkänsla inför alla varelser som lider. Varför lider de? De lider av att vara fångade i det egenskapade fängelse av lidelser och oro som uppstår när vi inte alls ser hur Skaparen och vi hör ihop. När vi tror att vi drabbas av verkligheten försöker vi fly den samtidigt som vi skapar den. Detta leder till en inre motsägelse och förvirring. Det är mörkret och baksidan av den magi som konstruerande av verklighet har.

Att samtidigt skapa och undvika samma verklighet leder till en sorts schizofreni. Vi kan se den förkroppsligad i människors motsatta budskap om sin verklighet. De skapar ett problem och externaliserar så att det går att skylla på problemet som de först skapade. En person som låter Kristi uppståndelse innebära frihet från det skapade – alltså tjäna Anden istället – skapar aldrig problemet till att börja med.

På mikronivå betyder detta att så snart en störning av något slag dyker upp i medvetandet och presenterar sig som "därute" så frågar vi oss vad det är vi skapar just nu. Och nästan i samma stund försvinner den magiska effekten i att skapa något och låtsas att det är "därute". När denna rensning och överlåtelse till Anden blir ett sätt att leva ser vi effekterna av att Kristi ande lever oss. Stor frid, medkänsla med andra som drivs av magin och njutning av den frihet vi fått av Jesus Kristus.

Det som kommer apriori i våra egna liv är visionen, ikonens närvaro. Vi skapar det som sker genom att se och erfara det. Bara med den insikten kan vi ta ansvar för allt som sker. De gamla på Hawaii sa allt till mig: Du skapar allt det där! när jag kom med något problem. Tänk dig att du ständigt regisserar en film, sa de. Din hjärna gör det jämt. Natt och dag skapar du en verklighet och till detta skapande hör att du skyller på det du skapat när du har problem. Du gör en dockteater med olika figurer, sedan skyller du på

dessa figurer att du mår som du mår. När du mår bra tenderar du att inte skylla på någon, då bara njuter du. Men när du mår sämre skyller du på någon.

När du vänjer dig vid detta ansvar – som egentligen bara är att se hur något sker – vänder du dig lättare till Gud som vet varför något sker. För det vet aldrig du som skapar denna värld för dig. Du förstår aldrig vad du gör och förstår inte varför allt blir bra, ja till och med perfekt, när du tar ansvar för allt och vänder dig till Herren. Du säger: jag älskar er alla mina dockor och händelser, tack för att ni visade er så jag kan tvätta bort alltihop och älska Gud. Men om du tror att det finns en extern verklighet där som drabbar dig eller välsignar dig, vill du inte tvätta bort och inte älska Gud.

När vi protesterar och säger att världen och verkligheten finns där innan jag tittar på det eller hamnar i det, märker vi endast hur vi tänker. Vi märker inte hur det sker. Det sker genom att vi gör det verkligt. Vi kan tänka: det är där fast jag inte erfar det. Men vi erfar det redan då i tänkt potentiell form. Vi skapar alltihop. Det som är förhanden just nu – rummet du är i, fäger, former, ljud, kroppskänslorna, skrivandet på tangentbordet – finns bara i formen skapande medvetande. Att säga att det finns i någon annan form är tankar som skapas. När de inte skapas, dessa tankar, är det inte heller så. Vi säger ju ibland medlisamt till varandra: Tänk inte på det ! Det är ett sorts rudimentärt ansvar för allt som sker. Vi vill hjälpa den som plågar sig med tankar eller minnen. Men hela verkligheten är så konstruerad, inte bara just det som plågar oss.

Detta är bakgrunden till att bön är ett gott liv. I bönen skapar du. Det som skapas är stort, fritt, rymdligt och fullt av kärlek. Gud fungerar i oss som levande i oss genom skapande i oss. Gud är skapande av Sig själv i oss som bedjande och läsande Skriften och skapande när vi gör dessa handlingar. Skaparen är just allt detta, skapande. Den som externaliserar Gud eller Skriften eller bönen tar inte ansvar för vad som sker, är inte med Gud som är skapande hela tiden i oss. Äkta tro är skapande, inte skyllande på något externt. Små barn i kyrkan vet ofta om detta: just nu hittar vi på alltihopa, vi skapar värld och verklighet, synlig liksom osynlig.

Men vare sig vi väljer det goda livet i bönen och kontemplerationen pågår ändå hela tiden skapandet av det som sker och händer med oss. Det är därför ont sker med goda och en massa gott ibland händer för de onda. Skapandet tar endast sin egen väg av skapande av verklighet. Vi vet aldrig varför. När vi tar ansvar och tvättar alla minnen och föreställningar ser vi hur perfekt allting är. Det är det högsta goda. Men vi vet inte varför.

Vi håller oss till tvättandet hela tiden för att det är enklast. Kristus är den enklaste vägen, den enklaste sanningen, det enklaste livet just därför att vi i Honom tar ansvar för allt som sker.

När vi tycker att vi väljer vad som ska bli vår verklighet faller vi offer för en omtyckt illusion som vi skapar för oss. Vad som verkligen sker är skapande av det som sker när det sker. När vi tvättar alla gamla data från föreställningar och minnen syns detta tydligt. Det enda vi vet är att vi ständigt skapar det vi är med om. Något annat vet vi i ärlighetens namn inte. Genom ljud och ljus, tankar och ord, känslor och begär, skapar vi det vi är med om i varje stund. Tar vi ansvar för det blir vi fria att se det perfekta i alltihop. Men engagerar vi oss som om det sker utanför oss är vi genast förlorade. Vi blir de förlorade sonen som alltid vill hem till Fadern. Tar vi ansvar är vi redan hemma.

”Sell your hours of dross and buy heavenly terms!”, skriver Shakespeare i en sonett. Det är att ta ansvar. Dross är en smutsig sörja av slagg och hur många timmar i våra liv lever vi inte i föreställningen att en yttervärld drabbar oss på ett eller annat sätt? Vi försöker till och med göra en sorts pervers njutning av att vi ”har det svårt” eller har klarat av tuffa villkor. Vi är romantiker som förskönar illusionen, medan sanningen är enklare: vi skapade hela tiden det vi pratar om. Istället för att se med Guds ögon och njuta av perfektionen i allt lät vi oss vara offer. Det är offerromantiken som så många använder. Vi är bortskämda och skyller på något annat. Vi tar inte ansvar. Gjorde vi det skulle vi se hur perfekta vi är redan som Guds egna barn. Alla synder förlåtna, främst synden att inte ta ansvar för skapandet.

Om vi lever med Gud och detta ansvar är det som att vara på teatern. Allt är märkligt och perfekt i sin märklighet. Då och då måste vi förmodligen försvinna in i illusionen och förlora oss en stund. Sedan är vi tillbaka och tvättar. Bön och tvättning är liknande aktiviteter. Vi kan tvätta genom bön. När vi säger till alla upplevelser: jag älskar er, tack för att ni kommer och påminnet om tvättning, så liknar det bön. Men inte petition utan tacksamhet. Märk hur alla som utövar petitionsböner och gör Gud till petitionsobjekt, alltid undviker fullt ansvar för det som händer.

Jag glömmer aldrig en promenad ut på Ala Moana Park den 4:e juli om natten. Överallt fest och fyrverkeriet, USA's nationaldag. Men den gamla mannen som följde mig sa bara: Look at what you create! Om och om igen pekade han på något och sa dessa ord. Efter en stund förstod jag vad han verkligen ville mig. Han ville att jag skulle ta ansvar för precis

allt som skedde runt omkring oss. Naturen, vågorna, himlens stjärnor, ljuden från festande människor, tankar och minnen och känslor som drog genom min kropp – allt ville han att jag skulle ta fullt ansvar för. Jobbigt? Nej endast fascinerande.

Att se sig omkring och inse: jag skapar allt detta ! Där är första friheten i Gud.

Vi är Guds avbilder just i detta skapande. Vi är skapelser som skapar. Det högsta jag kan skapa är att låta Kristus leva mig och skapa min verklighet utifrån detta Hans liv i mig.

På så sätt tar vi ansvar för allt som ter sig verkligt, vi tar ansvar för hela verkligheten. Vi behöver inte göra detta i någon terapeutisk anda. Jesus läker människor genom att ta bort deras synd från deras minnen och tankar, därmed blir också allt annat friskt i dem. Men vi behöver inte alla tänka läkande och botande.

Istället kan vi enkelt leva och vila i den renhet som Tvättaren ger oss när vi ber om tvättning och minns att han för alltid har tvättat oss rena i sitt blod på korset. Det är detta som är det Nya Testamentet, inte berättelser om en person som undervisade.

I den gamla skriften Brev från Helvetet av Thisted, inspirationen för Lewis till The Screwtape Letters, hör vi hur själens "kläder" alla försvunnit i helvetet. Dessa kläder var minnen, kunskaper, åsikter, repetitiva begär, som klädde själen under jordelivet. Kvar i helvetet är endast det sjuka tillståndet av brist och negativitet.

Vi hamnar i helvetet genom de döda minnesprocesserna. Likt loopar i en dataprogrammerad repetition kör de ned oss i mörker redan under jordelivet och ger oss det helvete Thisted beskriver. Också Hamlet reflekterar över detta i repliker som följer de kända To be or not to be, that is the question.....

När vi ser att vi är skapelser som skapar får vi friheten att skapa det bästa, det godaste och det vilsammaste. Att leva så är att ge andra människor och djur och platser samma goda. Det är att skänka helighet åt all verklighet. Utan avsikt, utan intention.

Att endast se på livet som något som ska förbättras är i stil med den gamla lagens förbund, den som bygger på att folk strävar efter rättfärdighet. Paulus säger tydligt att detta är förbi som något dött, något syndskapande, något som liknar dödsdyrkan. Därför ska vi tvätta alla minnen bort i Anden, inte för att förbättra oss utan för att vila. Det är vila

och tystnad och den frid som JAG ÄR, alltså vår Herre Jesus Kristus, ger oss. Min frid ger jag er, säger han.

Archive

Archive for november, 2013

Skapelser som skapar

november 26th, 2013No comments

Att se sig omkring och inse: jag skapar allt detta ! Där är första friheten i Gud.

Vi är Guds avbilder just i detta skapande. Vi är skapelser som skapar. Det högsta jag kan skapa är att låta Kristus leva mig och skapa min verklighet utifrån detta Hans liv i mig.

På så sätt tar vi ansvar för allt som ter sig verkligt, vi tar ansvar för hela verkligheten. Vi behöver inte göra detta i någon terapeutisk anda. Jesus läker människor genom att ta bort deras synd från deras minnen och tankar, därmed blir också allt annat friskt i dem. Men vi behöver inte alla tänka läkande och botande.

Istället kan vi enkelt leva och vila i den renhet som Tvättaren ger oss när vi ber om tvättning och minns att han för alltid har tvättat oss rena i sitt blod på korset. Det är detta som är det Nya Testamentet, inte berättelser om en person som undervisade.

I den gamla skriften Brev från Helvetet av Thisted, inspirationen för Lewis till The Screwtape Letters, hör vi hur själens "kläder" alla försvunnit i helvetet. Dessa kläder var minnen, kunskaper, åsikter, repetitiva begär, som klädde själen under jordelivet. Kvar i helvetet är endast det sjuka tillståndet av brist och negativitet.

Vi hamnar i helvetet genom de döda minnesprocesserna. Likt loopar i en dataprogrammerad repetition kör de ned oss i mörker redan under jordelivet och ger oss det helvete Thisted beskriver. Också Hamlet reflekterar över detta i repliker som följer de kända To be or not to be, that is the question.....

När vi ser att vi är skapelser som skapar får vi friheten att skapa det bästa, det godaste och det vilsammaste. Att leva så är att ge andra människor och djur och platser samma goda. Det är att skänka helighet åt all verklighet. Utan avsikt, utan intention.

Att endast se på livet som något som ska förbättras är i stil med den gamla lagens förbund, den som bygger på att folk strävar efter rättfärdighet. Paulus säger tydligt att detta är förbi som något dött, något syndskapande, något som liknar dödsdyrkan. Därför ska vi tvätta alla minnen bort i Anden, inte för att förbättra oss utan för att vila. Det är vila och tystnad och den frid som JAG ÄR, alltså vår Herre Jesus Kristus, ger oss. Min frid ger jag er, säger han.

Det vi talar om är en metod men samtidigt är det en väg i livet. Det är bra att kalla det metod för det antyder att alla kan använda det, helt oavsett om du tror på den eller inte, eller om du tycker att du förstår eller inte. Men samtidigt är det en kontinuerlig metod, och det liknar snarare en livsväg.

Kortfattat består monothelitism i att du indentifierar det i din verklighet som tynger dig och ber det som är större än dig att tvätta undan detta inom dig. Säg att du har en ekonomisk skuld. Du märker att tankar på den oroar dig och tynger ner dig. Du identifierar denna ekonomiska skuld, ber det som är större än dig att tvätta undan allt som denna skuld skapar inom dig. Utan att du förstår varför, sker undan för undan en rentvättning. Det är som nåd, ja för att säga sanningen – det är ren nåd från Skaparen. Följ mig, mitt kors är lätt att bära, säger Kristus.

För en som inte är uttalat religiös är det fråga om att vända sig till det större, det omedvetna, det goda okända, det som skapar dig varje minut. Du behöver inte vara jude, kristen eller muslim eller något annat för att ta emot denna nådegåva. Det som är oändligt stort och skapande har all kraft och all möjlighet att göra dig helt fri från de bördor du bär på.

Ofta är bördan en person. Det kan vara en person som misshandlar dig, eller en person som vill utnyttja dig på något sätt. Du indentifierar detta, tackar för att det dök upp så att du får tillfälle att tvätta. Du vänder dig till det stora som skapar dig och allting och ber om tvättning, ber om att bli fri det som skapas i ditt inre av tanken på denna människa. Som filosofen Spinoza sa: ingen affekt kan uppstå om inte tanken på det som är problemet är aktiv. Här ber du om att släppa minnet eller tanken och det sker av sig själv genom att du identifierar och ber om förlåtelsen.

Ditt medvetna tänkande eller din egen kunskap hjälper inte alls här. Det har inte med din kontroll att göra. Det gäller hela tiden att vända sig till källa för allt, till Gud, till Den genom vilket allting är till som NT säger. Du behöver inte tänka på vem det är du vänder dig till, bara göra det och be om tvättning av dina repetitiva tankar och känslor. Skulle ditt medvetna analysjag utföra det skulle bara mer tyngd uppstå. Du själv är problemet och därför behöver Någon helt annan tvätta rent åt dig.

Ofta när jag talar om denna livsmetod undrar alltid någon hur det känns? Svaret är alltid – det känns luftigt och lätt. Och kommer ibland följdfrågan: men bryr du dig inte om alla problem längre, är du bara bekymmerslös? Denna fråga visar på de minnesdata som ständigt skapar en värld som är jobbig. Jag brukar svara: på vilket sätt hjälper det någon att ha en tyngd i sinnet? Säg att du ha en nära anhörig som är allvarligt sjuk. Hjälper du denna person genom att tynga dig med minnet av hur hemskt det är? Hjälper det denna person att du är matt och ledsen och orkeslös? Nej det som hjälper är att du är ren från alla tunga minnen och projektioner, fri från all oro. Då hjälper du verkligen när du är nära och håller praktisk ordning på tillvaron för den sjuke. Kom ihåg att Herren själv aldrig sa: Stå upp, din spetälska är botad ! Han sa: Stå upp, dina synder är dig förlåtna. Medkänslan ligger i Guds kärlek som manifesteras i frihet från synd och tyngd.

Att ha ett operationellt förnuft och samtidigt be om tvättning hela tiden är något helt annat än med sin medvetna kunskap kontrollera sitt liv. Snarare ger vi bort livet till en tvättning av alla gamla data. Vi använder livet till städning och få frid på samma gång. Liv är att göra denna inspiration vad än vi i övrigt sysslar med.

Mina första veckor bland de gamla hawaiianerna på Ala Moana var omtumlande. Jag sammanfattar några punkter. De gav mig en verklighetsuppfattning som vi har i vår europeiska filosofi men glömt bort.

1. Allt du kallar yttervärlden är endast gamla data som behöver tvättas bort. I några enstaka fall behöver du ha gamla data för att fungera, sk operationella minnen, eller arbetsminnen. De är nödvändiga att ha och gör livet trevligt när de fungerar! Att köra bil är roligt, är man chaufför har man alltså roligt ! Att fixa och laga är gott för ens självförtroende och andra blir glada. Vi talar alltså inte om procedurminnen och arbetsminnen. Vi talar om de minnen som tynger oss genom att ontologiskt skapa en verklighet som ger smärta.

Detta var märkligt för mig. Finns inte yttervärlden? Som filosofilärare hade jag naturligtvis talat om Kant och andra idealister med eleverna. Men det var teori. Dess gamla kristna hawaiianer menade att det är bokstavligen sant att jag skapar allt jag är med om. Denna insikt är förutsättningen för tvättningen, inte en enskild lära eller föreställning. Allt negativt i världen eller verkligheten är dina skapelser av gamla data och just därför kan Jesus Kristus tvätta dig varje dag igen – även om han gjort det en gång för alla på korset och genom uppståndelsen.

2. Du behöver inga "fina upplevelser" när det är rent i hjärta och hjärna med Guds hjälp. När jag lyssnade på de gamla hawaiianerna märkte jag att de alltid nämnde negativa minnen och tvättningen av dem. Jag undrade varför de aldrig nämnde alla fina minnen och härliga upplevelser vi haft i livet. De bara skrattade. Det där är strunt, sa de. När du är fri från alla döda data behöver du inga avbrott som du kallar fina upplevelser. Allt du upplever konstrueras från gammalt material inom dig. När du är fri från det i tvättningen är verkligheten gudomlig, ingenting kan bli bättre. Då vill du inte ha några fina upplevelser, det skulle bli "extra" och helt onödiga saker.

Detta var omtumlande för mig. Vi i Europa har ju alltid de stora upplevelserna, resorna, äventyren, fjällvandringarna, tur i lotteriet, löneförhöjning, ny fin bostad osv som hägrande mål. Först tänkte jag att det beror på att de lever i Stilla Havet. Men de skrattade åt det också. De sa att allt handlar om döda minnesdata som vi använder för att föreställa oss livet. När vi ber Gud städa undan dem blir livet ursprungligt och några förbättringar behövs inte, vare sig i form av upplevelser eller egendomar.

3. Från morgon till kväll är tvättning och städning ditt första jobb i livet. Det betyder Gud i centrum, Hans Enda Energi är det som tvättar rent – dimitte nobis debita nostra! Tvättas ren i Kristi blod är just detta. Det är inte en teologi eller vackra fraser att säga och tänka på. Det är praktisk tvättning av din själ som skapar hela verkligheten du erfar dag efter dag.

Här lade de ofta till att barn och hustru och folk man möter och känner är där endast för att jag ska tvätta bort alla data som bildar omdömen om dessa personer. Barnen ska vi "ge tillbaka till Gud" som givit oss dem - just för detta. Genom att ständigt städa bort minnesspåren med Guds Andes hjälp, kan vi möta alla vi möter såsom de gudomliga barn de alla är.

4. Din ande är evig, den har aldrig fötts. Den är fullständigt ren, gudomligt oskyldig och har alltid varit detta. Men något har hänt på vägen och nu är du en producent av skit. Genom Kristus får du en återställare till vad du egentligen är, såsom du var i begynnelsen, nu är och alltid ska vara. Därför är tvättning din dagliga uppgift och glädje. Anden vet inget roligare än tvättning. Tänk på ett naket barn som plaskar i vågorna av medkänslans ocean. Sådan är anden när du låter Kristus tvätta dig.

Efraim Syriern talar om att Kristus rentvättar vår brudklänning när vi kommer till Bröllopet, eller rentvättar vår festdräkt när vi kommer till Festen. Det är att tvätta bort alla våra minnen som förser oss med giftiga data, med program som tynger och drar ner oss i negativitet. Efraim menar att om inte denna tvättning sker har vi ingen chans att komma in. Det går inte att praktisera dygd och tro men vara styrd av alla lagrad data och tro på dem. Istället ber vi Mästaren att med sin strålning göra oss rena och vita både till kropp och själ. På medeltiden sa man ofta: vite Krist. Det är den renande Kristus.

När du inte vet någonting i din minnesfrihet är festdräkten vit och ren och vi kan gå in till Festen. Därmed blir också Festen till, för den är din verklighet. Pilikili är borta, världens trauma och drama är fjärran även när det dyker upp på horisonten. Det rensas så snart det dyker upp. Minnesdata smutsar ner festkläderna och Kristus tvättar dem rena åt oss. Vi kan själva inte göra det, för så fort vi projekterar något hämtar vi gamla döda data och börjar en självförstörelse.

Fidem salvum fecit – tron är salvan för våra sår och problem och tron är denna tvättning i Anden. Det är inte den moderna intellektuella tron utan den som avsågs med den medeltida formuleringen fidem salvum fecit. Tron är bortsköljandet av minnesprogram, hjärtats rening, salvan på såret.

När din ande och vilja adresserar sig glädjefullt till Gud kommer levande vatten in i systemet. Trons liv är denna cirkulation av det levande vattnet. Det är en relativ enkel funktion. Min börda är lätt, säger Kristus. När jag istället låter någon sorts minnesdata dyka upp och engageras så sekas systemet ner, vattentillförseln blir dålig och kvaliteten på vattnet allt sämre, för att till slut bli giftigt och dödande. Döda data dödar oss om de får tid på sig. Sjukdom i kropp och själ kommer som följd av döda data som får ta plats i ditt liv.

Några få människor kan hålla rent i systemet utan bön, men de flesta av oss behöver börens verktyg. Det är ett enkelt och oskyldigt verktyg, vi säger bara Herrens Namn eller använder en fras från någon psalm eller någon epistel. Vi följer det Paulus säger i Rom 10 om att den som åkallar Kristi namn får frälsningen. Effekten blir att verkligheten kring dig mår bättre, ja den blir annorlunda genom din bön och tvättning. Detta beror på att all verklighet är din. Du har en direkt inverkan på den och du blir ansvarig för totaliteten av världen. Det är inget egot orkar med, tvärtom blir det absurt. Men för anden som glädjefullt adresserar sig till Gud är det självklart. Allt hör ihop och du skapar verkligheten när du tvättar rent från dödande minnesdata.

Observera att all smärta är minne. Detta tror inte många som är övertygade om att orsaken till smärta är "därute" och kan identifieras. Men utan minnesdata ingen smärta. Detta är sant mitt i all sjukdom och i alla olyckstillfällen. När du ser hur du skapar smärta via minne får verkligheten en annan karaktär. Problemet som skulle lösas har ännu inte dykt upp. Tillvaron är problemfri och lycklig – hur chockerande obegripligt det än är. Trots att de som tror och vet att vi är Guds rena barn verkligen vill att detta ska vara sant, kan det inte bli erfarenhet förrän vi lämnar alla minnen av något annat.

En åskådlig bild för detta är att om vi håller upp en solig plastfilm framför ögonen ser vi inte verkligheten som den är. Denna platsfilm är minne. Den filmen ligger för synen när vi vaknar på morgonen för i drömmarna har vi kört minnen fram och tillbaka. Bön och tvättning är det första vi bör syssla med. En av anledningarna till att bönemänniskor stiger upp vid 4-tiden för bön i timmar innan de gör något annat är just detta. Att ha denna solkiga film framför ansiktet och inte ens vara medveten om det gör att vi lever i smärtor av olika slag.

Att städa hjärtat från skräp och bröstet från dödande minnen är helt profetiskt. Vi gör i stort sett vad profeten Jeremia säger i 4:14 "Så två nu ditt hjärta rent från ondska Jerusalem, på det att du må bli frälst. Hur länge ska fördärvets tankar bo i ditt bröst?"

Det som sker som följd av hjärtat är fullt av lagrade synder och minnestroll är allehanda olyckor och anfall från fiender, allt i Herrens försyn — för vad tror vi? Ska vi kunna låta alla minnestroll förstöra livet utan några som helst konsekvenser? Knappast. Den hegelska filosofin är överens med GT's profeter: orena hjärtan skapar elände och Andens förnuft använder offer och smärta i sin utveckling mot gudsriket. Jeremia anklagar

Jerusalem för att ha ägnat sig åt oförnuft. Svaret kommer i form av en övermakt från norr som ska föröda landet. Och Herren är med på det: hela landet ska bli en ödemark.

Samtidigt är det mer än förnuft. När det är rent i hjärtat och vi städar allt som dyker upp, vare sig det maskerar sig som analys eller minne eller begär, går vi till Guds förnuft som är något helt annat än människans. Det är vår sanna natur, det rena barnet hos Fadern. Liksom eländet blir subtilt eller grovt till följd av minnesdata, blir glädje och inspiration en följd av tvättning. Kristus är den store tvättaren och vi låter Honom rena hjärtat.

Grunden för monothelismen är Kristi Enda Natur och den skapas för mig här och nu. Detta är grunden för varje levande människa. Skapelsen, eller verkligheten, är skapelsen för mig. Det är Gud som skapar nu och skapar endast för mig.

Att kalla detta för subjektivism är lite för enkelt. Det är snarare en sanning som alltid gäller. Att göra en objektiv utomliggande substans av verkligheten är en myt som alltid övervinns med en enda blick på hur det är för oss alla just nu. Vi skapar all vår verklighet just nu och det är här Kristus uppstår med sin enda energi, sin enda goda vibration, för att använda ett modeord.

Vår verklighet som Kristus skapar med oss här just nu, är skapelsen för mig. Den är inte för någon annan, den kan inte vara för någon annan. Därav följer också att ingenting kan hända i denna verklighet utan att vi medverkar i skapandet av det, kanske inte medvetet men väl omedvetet. Vi gör den för oss och Kristus lever här för oss och skapar med oss denna verklighet.

Andra varelser, människor, djur, naturen, galaxerna, som vi endera möter nära oss och som befinner sig långt från oss, är delar av denna skapelse av oss och för oss genom Gud. Att Gud är skapare innebär främst detta, inte en berättelse om vad som skett för länge sedan i tiden.

Detta är något som är uppenbart för oss. Vi analyserar inte fram det. Det är, som Paulus säger, något vi ser och uppfattar från tidernas begynnelse. Problemet många har är inte kunskapen, utan att prisandet av Gud som Gud saknas i våra hjärtan. Tacksamhet och lovprisning är viktigare än all kunskap om naturen och om Guds egenskaper.

Det gör all skillnad i världen för oss när vi ser att allt skapas för oss, för mig personligen och inte för någon annan. Först då kan vi ta fullt ansvar för allt som sker. Det bästa exemplet är när vi möter något som vi tycker illa om. Vi skapar detta. Om det går fort, märker vi inte hur vi skapar det. Går det långsamt kan vi ibland hinna med och se hur vi inombords skapar denna yttre verklighet, detta "framträdande" som filosofen Fichte talade om som världen.

Kristi enda natur sensibiliseras genom oss så att Gud blir levande i oss och som oss. Det är skapelse för oss. Något annat än detta finns inte, endast skuggspel i hjärtats mörker. Detta märkte jag tydligt när jag en gång arbetade extra som skötare av gravt utvecklingsstörda. Jag märkte snart att jag skapade alla dessa individer som verkade tokiga och galna och ibland farliga om man inte var uppmärksam. Så fort jag såg hur detta var min verklighet, skapad av mig för mig, kunde jag ta fullt ansvar för mötena med dem. Jag kunde hjälpa dem med både stimulans och praktisk skötsel utan att distraheras av föreställningen om dem som verkliga utanför mig.

Verkligheten och jag som är medveten om den är en enda energi, en enda skapande process och när vi lyssnar och ser allt som sker med detta medvetande får vi ett ansvar som annars inte kan tas. Med detta ansvar kommer full frihet, något som inte alls finns när vi "drabbas" av ett yttre skeende. En elev som jag förklarade detta för sa: Det är som att komma till en ny stad och tänka att man själv byggt staden och inte behöver känna sig främmande. Det är en bra beskrivning som gäller allt som händer oss i vårt liv.

Egentligen är idén om ett yttre värld, främmande för oss, är ett trick för att inte prisa Gud som den verkliga skaparen, ett trick för att få uppleva alienation och lusten att känna alienationens "frihet". Detta skildras genom berättelsen om Adam och Eva. Men det "tov" som Skaparen säger om allt han skapar, detta "...och såg att det var perfekt" finns kvar i denna stund. Vi ser det först när vi tar fullt ansvar för all vår verklighet.

När vi ser verkligheten utom och inom oss ser vi aldrig direkt — allt är impregnerat med minne. När vi ber om och låter Kristus tvätta oss rena, försvinner minnena och vi har rena perceptioner. Vi vet inte vad vi ser, det bara är skönt och fascinerande, det är ren inspiration och skapande.

Minnen manifesterar sig i bilder. Dessa bilder blandar sig i våra perceptioner av allting. Inte bara när vi går inåt och berättar minnen, även då vi ser omvärlden. Även om vi

känner att berättande av minnen är något annat än att se omvärlden och sin egen kropp, så är det besläktat — vi sysslar med minnen, inte direkt erfarenhet.

I den konkreta perceptionen av allt i livet styrs vi av minnen som hämtas från vårt omedvetna lager av minnesbilder, vilka alla är döda jämfört med direkt levande perception. När vi låter Kristus tvätta oss och förlåta oss — förlåtelse är just tvättande av våra döda minnesdata — kan vi se verkligheten utan denna impregnering. Det är ett enklare sätt att leva. Vi är i ständig rening av Frälsaren utan att behöva tänka på det. Vi får bara en ny verklighet hela tiden.

Så länge vi körs av våra minnen och föreställningar kan vi inte vara verkligt frimodiga eller stolta och hoppfulla, inspirerade av Anden. Men när vi låter Herren tvätta alla minnen, långvariga eller kortvariga, repeterade eller nya, då kan vi vara i Herrens hus. Vi är själva detta hus, säger författaren till Hebreerbrevet: "...Och hans hus är vi, så länge vi behåller den frimodighet och stolthet som vårt hopp ger oss." (Heb 3:6)

Den som styrs av döda minnen kan inte vara stolt på det inspirerade sättet som texten handlar om. Falsk stolthet kan minnen ge. Framodighet på ytan kan begären och föreställningarna ge. Men verklig frihet finns bara när vi är fria från alla minnesdata. Den reningen av hjärtat kan endast Gud ge oss och därför går vi till källan för att få tvätta rent, vad som än hänt oss tidigare.

Vi kan inte heller komma till vila med döda minnesdata, medvetna eller omedvetna. Vilan förvägras oss. "Alltid far de vilse i sina hjärtan, de vill inte följa mina vägar. Och jag svor i min vrede: aldrig ska de komma in i min vila." Detta handlar inte om en arg gud utan om våra minnesdata som hindrar oss från vila i Gud. Genom att vi förhärdar i att repetera gamla minnen och föreställningar, får vi ingen frimodighet och ingen vila.

Hela idén med shabbat i den gamla toran var just frihet från alla minnen och döda föreställningar så att hjärtat blir rent och får vila. Poängen är inte att på en viss tid i veckan tända ett ljus och sedan minnas judisk historia eller någon annan historia. Poängen är Guds vila, den verkliga sabbaten. Den kan inte komma så länge vi låter gamla data inom oss, köra sina program och sina känslor.

Inspiration och sabbat blir detsamma, glad stolthet och frimodighet sammanfaller när vi har rent hjärta och kan se oss omkring med nyfikna ögon. Det är den nya formen av sabbat som pågår kontinuerligt. Vi behöver tvätta hela tiden för att njuta hela tiden av denna levande sabbat.

Sång på bryggan vid Ljusnan:

Tack för att ni dyker upp alla minnen
så att vi får tvätta bort alla minnen
varje dag är tvättardag alla minnen
varje dag är skölja bort alla minnen

Melodi:

cbbaa

a-gggg (upp alla minnen)

ffeedd

d-cccc (bort alla minnen)

Ett av mina barnbarn sa något som jag inte förstod. -Vad? sa jag. Han skrattade och sa: - Det var ett ord utan mening ! Ett ljud bara ! Och så skrattade han förtjust.

Jag begrundade detta glada faktum. Mitt minne kunde alltså inte skapa något ur ljudet. Det var alltså ett fritt ord. Detta hade mitt barnbarn upptäckt ! Säkerligen tänkte han hitta flera "fria" ord att skoja med.

Hörde en kvinnlig buddhistguru prata uttrycksfullt och engagerat om olika dedikationer till olika buddha-länder. Det hela var intrikat och komplicerat och inte så lite terapi-liket. Det handlade om träning över många år för att....ja vad ?

Varför ? Exotiskt intresse ? Vilka problem löser detta ?

Varje problem vi har uppstår i oss som minne, föreställning och minne. Gud raderar åt oss närhelst vi ber om det. Kan något vara enklare ? Och lyckligare ?

Vad vi skulle vilja säga till alla komplicerade kulter och läror är -- pröva renheten en stund ? Ta ansvar för all din erfarenhet och låt Anden städa rent en stund !! Du kommer inom kort bli helt oberoende av alla system och läror.

För vi kan enkelt observera att antagandet av en lära eller en kult strax skapar nya uppsättningar av problem. Oftast i form av villkor för det ena eller det andra. Fortfarande tar vi inte ansvar för vad som händer. Vi förklarar och lär oss en massa som egentligen aldrig tror på. Men ansvaret skulle direkt säga till oss: allt detta skapar du och det blir minnen. Låt dessa tvättas bort och ta ansvar för alltihopa som skapat av dig.

Men istället föreställer man sig saker. Fler problem uppstår snart. När jag såg den buddhistiska kvinnan gå in och ut ur alla korridorer av tänkta storheter och villkor, kände jag stor medkänsla med henne. Tänk att skapa en buddhism åt sig och få konstruera villkor och karmiska gränser för livets stora gränslösa ljus och kärlek ! Tänka sig att behöva konstruera istället för att ge bort alltihop !! Stor medkänsla.

Att vara medveten om detta märkliga: vi skapar/erfar hela tiden vår verklighet -- är hjärtat i monothelismens uppfattning om den Enda energin, den Enda skapelsen genom Kristus. Det vi skapar -- objektet eller konkretiseringen av Jag Är -- har en mycket övertygande karaktär. Det är detta filosofen Fichte kallar "ren tanke" som är Gud själv tillgänglig för oss., det verkliga JAG ÄR. Det är omöjligt att inte tro det vara "sant därute" eller "självklart utanför mig". Men detta är magin i skapelsen/objektifieringen som Gud låter ske genom vårt medskapande.

Jag brukar vakna tidigt och medan jag lyssnar på morgonsången i ett franskt kloster går det ofta upp för mig hur jag skapar hela världen genom minnesverksamhet. Gud är skaparen men låter det gå genom mig så att det blir "skapelse för mig". När jag senare slår upp ögonen och börjar med dagens sysslor försvinner genast klarheten och framträdandet övertygar mig om ett "sant utanför". Men då är jag vaccinerad och vet att detta spel är till för att luras och negeras genom ett avslöjande och därmed frihet och glädje i den verkliga sanningen, Kristus, genom vilken allting finns till.

Det är rätt likt en teater. Då och då under pjäsen inser en del av mitt medvetande att det endast är en föreställning. På liknande sätt är sann bön att bli medveten om "endast en föreställning" som jag själv skapar av min dag och mina erfarenheter. Givetvis tar detta

udden av alla överdrivna begär efter allt som en person tycker sig ha rätt att begära och få ut av sitt liv. Allt detta offras lätt i Kristus, eftersom att få hela verkligheten som min skapelse är mäktigt och glädjerikt.

Tänk om det var första dagen på jorden för mig som kommer från en helt annan planet ! skrattade mitt barnbarn. Och däri ligger något så sant. När inga döda data ligger i minnet och inga repetitiva föreställningar körs som program, blir verkligheten helig och frisk och ger inspiration på ett omedelbart sätt.

Det är ironiskt att många filmer börjar med denna förutsättning. Det känns riktigt bra den första kvarten. Men snart fastnar protagonisten i än det ena än det andra och den gamla syndavisan är igång igen. Men starten är fräsch och det är där vi hamnar när vi låter Gud rena hjärtat från alla projekt och minnen.

En film ("K-pax") låter huvudpersonen dyka upp på en järnvägsstation i en storstad och hans första timmar på jorden är intressanta. Han hamnar snart på en psykiatrisk enhet där han får behandling och där han hjälper andra människor till frid och hoppfullhet. Filmen blir trist och vanlig men den första halvtimmen är mycket frigörande för åskådaren. Yogaläraren Christina Wuschke använder ofta uttrycket: min första dag på jorden, som en anslagston till hur vi bör leva.

När vi låter minnesrengöringen pågå är det denna fria känsla av nyhet som fyller oss. Det är den "nya världen" kristendomen talar om. Den både "kommer sedan" och "är redan här", för vi kan inte skilja på tidskategorier när vi har rengöringen igång. Då måste vi falla tillbaka till fixerade bestämmningar och snart lagrar vi minnen igen.

En annan bild kom min son med en dag i hans tonår med sin nya Mac-dator: tömma papperskorgen ofta ! Det är bra. Slänga allt skräp och tömma papperskorgen ofta. Då fungerar datorn bättre. En liknande bild är denna, fast mer klassisk: hålla stugan ren. Varför städar du jämt mamma? För att solen ska skina in och göra livet glatt. Det finns många bilder men de handlar om realiteten att rena oss från minnena.

Det vi talar om är en metod men samtidigt är det en väg i livet. Det är bra att kalla det metod för det antyder att alla kan använda det, helt oavsett om du tror på den eller inte, eller om du tycker att du förstår eller inte. Vi har alla kunskapsakter, erfarenhet,

upplevelser, och där finns nyckeln till det gudomliga. Men samtidigt är det en kontinuerlig metod, och det liknar snarare en livsväg. Vi praktiserar lycka genom att vara medskapande med Gud.

Kortfattat består monothelitism i att du identifierar det i ditt verklighetskapande som tynger dig och ber det som är större än dig att tvätta undan detta inom dig. Du ber den store Tvättaren göra rent igen och igen inom dig. Döda data gör alltid olycka och när de tvättas bort, utan att du vet hur det går till, kommer evig lycka och obegränsad medkänsla av sig Själv, från det Enda Självet som är Gud.

Säg att du har en ekonomisk skuld. Du märker att tankar på den oroar dig och tynger ner dig. Du identifierar denna ekonomiska skuld, ber det som är större än dig att tvätta undan allt som denna skuld skapar inom dig. Utan att du förstår varför, sker undan för undan en rentvättning. Det är som nåd, ja för att säga sanningen – det är ren nåd från Skaparen. Följ mig, mitt kors är lätt att bära, säger Kristus.

För en som inte är uttalat religiös är det fråga om att vända sig till det större, det omedvetna, det goda okända, det som skapar dig varje minut. Du behöver inte vara jude, kristen eller muslim eller något annat för att ta emot denna nådegåva. Det som är oändligt stort och skapande har all kraft och all möjlighet att göra dig helt fri från de bördor du bär på.

Ofta är bördan en person. Det kan vara en person som misshandlar dig, eller en person som vill utnyttja dig på något sätt. Du identifierar detta, tackar för att det dök upp så att du får tillfälle att tvätta. Du vänder dig till det stora som skapar dig och allting och ber om tvättning, ber om att bli fri det som skapas i ditt inre av tanken på denna människa. Som filosofen Spinoza sa: ingen affekt kan uppstå om inte tanken på det som är problemet är aktiv. Här ber du om att släppa minnet eller tanken och det sker av sig själv genom att du identifierar och ber om förlåtelsen.

Ditt medvetna tänkande eller din egen kunskap hjälper inte alls här. Det har inte med din kontroll att göra. Det gäller hela tiden att vända sig till källa för allt, till Gud, till Den genom vilket allting är till som NT säger. Du behöver inte tänka på vem det är du vänder dig till, bara göra det och be om tvättning av dina repetitiva tankar och känslor. Skulle ditt medvetna analysjag utföra det skulle bara mer tyngd uppstå. Du själv är problemet och därför behöver Någon helt annan tvätta rent åt dig.

Om och om igen får jag göra budskapet klart för mina åhörare och vänner: just nu erfar vi vår verklighet, eller hur? Ok. ingen behöver tvivla på det. Vi skapar denna verklighet och Gud gör det möjligt, eller hur? Här kan någon tveka lite. Men om inte du är här är det ju ingen verklighet här eller hur? Du kan ju inte anta något som du inte är medveten om? Som teori kan du ha det men du gör det inte verkligt för det är endast teori, eller hur? Ok.

Så du skapar din verklighet. Men alla celler och ögon och öron och hjärnverksamheter som behövs för detta är inte din produktion precis? VI har inte gjort en enda cell i universum ännu. Så Gud ger dig all utrustning och själva livskraften, själva orken, själva intelligensen du behöver för att skapa en så rik verklighet som vi minut efter minut får vara med om. Ok? Inte svårt att fatta, eller hur? Så Gud skapar förutsättningen och är medskapare av din unika verklighet just nu. Du är i Gud men ändå ett skapande subjekt. Gud är det subjektet men låter ändå fritt skapande ske utifrån subjektet så att du känner att du lever och skapar och väljer. Det är verkligen kärlek från Gud, han gillar att vara med dig. Det är Gud Immanuel, Gud med oss.

Så långt brukar jag få med mig mina åhörare. Många är lyckliga redan här och kan gå iväg, saliga av insikten att det är så direkt och intimt som Gud är i våra liv. Men andra undrar vad detta ska leda till. Det är då jag tar in vår önskan om det goda livet, lyckan, friden, styrkan och frihet.

Så går det för den som samlar skatter åt sig själv och inte är rik inför Gud, säger Jesus på ett ställe i Lukas. Vi blir olyckliga av att samla döda minnesdata i oss själva, utan att vara medskapare i Gud av vår verklighet. Detta gäller alla människor, för alla vill nå det goda, vara lyckliga, inte bara distraherade av nöjen eller tidsfördriv.

En av gamlingarna på Oahu tipsade mig på en Ihaleakala Hew Len, som kombinerar tvättningen i Gud med psykologi. Här är några viktiga punkter som Ihaleakala brukar trycka på när han pratar med folk.

1. Endast Gud kan tvätta. Och endast din tvättning är vad du behöver bry dig om.
2. Andras problem tar du bort genom att du själv tvättas. Det är aldrig deras fel för det är du som skapar problemet.

-
3. Endast Gud vet och jag behöver vara i en relation till Gud hela tiden så att jag därmed tar fullt ansvar för allt som händer. Vad pågår i mig så att jag tycker mig se problem i världen, i andra människor?
 4. Relationen är att Gud tvättar mitt hjärta. Allt som händer oss under livet har dykt upp från Gud för att vi ska ta ansvar och tvätta rent hjärtat. Gud vill ha oss renhjärtade. Därför låter Han hustru, barn, jobb, fiender och mycket mer uppträda i vårt liv.
 5. Att se sina barn som Gud skapade dem går endast om mitt hjärta är rent.
 6. Att få sitt hjärta rent av tvättning i Gud är att lämna världen som består av omdömen, åsikter, inställningar, ideologier.
 7. Gud ger oss familj och barn för att de ska störa oss tills vi inser att vi ska låta dem gå. Vi tvättar vårt hjärta så att vi kan lämna tillbaka barnen till Gud, från vilken de kom som gåva. Förälderns jobb är att skära banden och ge tillbaka till Gud. Det går bara när man ständigt låter Gud tvätta.
 8. Alla världens problem är inom dig. Alla dina barns problem är inom dig. När du hör något av dem klaga på något, frågar du dig: vad händer inom mig så att jag hör detta? Så ber du Gud tvätta detta så du kan ge tillbaka ditt barn till Gud.
 9. Tvättningen i Gud måste ske oavbrutet. Du kan aldrig upphöra med den, eller ta paus. Det är som rent vatten som ständigt fyller på dig i tvättningen.
 10. Det finns ett "inre barn" i dig som behöver utbildas av dig till att sköta tvättningen åt dig. Det är Kristus inom dig, barnet i krubban, om du vill. Låt detta barn reagera på smutsigt hjärta så fort det går och genast be Gud om tvättning. På det sättet behöver jag inte medvetet gå till tvättning, barnet sköter det åt mig.
 11. Barnet inom mig är min bästa partner i relationen till Gud. På hawaiianska kallas det uni'hipili. Vi kan när som helst tala till detta barn och be det släppa alla negativa minnen och föreställningar. Barnet kan sägas vara hela vårt undermedvetna som lagrar negativa minnen.

12. Vi upplever ofta att platser är fridfulla eller störda. Också där bör vår tvättning pågå. Vi tvättar platsen genom vårt inre barn som tar emot Guds renhet i hjärtat. Platser och situationer är som personer – de lider eller längtar eller hoppas. Mitt hjärta skapar allt detta och därför måste tvättningen ske ständigt och pågående. Det är som Paulus "be ständigt".

13. Orsaken till att tvättningen ständigt måste ske ligger i vår mänskliga natur. Det medvetna livet är mycket begränsat jämfört med det inre barnets undermedvetna liv. Först när vi lyssnar till barnet och ber om tvättning i Gud kommer renhet till hjärtat.

14. Medvetet processar vi högst 16 bits per sekund, rent informations- teoretiskt. Det undermedvetna processar 11 miljoner bits sekund. Där finns informationen som styr oss. När negativa minnen styr oss sker det därifrån, vi vet inte ens om det. Men tvättningen tar bort alla data och låter hjärtat bli oskyldigt igen.

15. Frid startar i oss när vi låter Kristus tvätta, Han som är vårt verkliga Jag. Universum blir oskyldigt när vi tvättar.

16. Andra människor blir perfekta när ditt eget hjärta är rent av tvättningen. Inga omdömen behövs då av andra, inga reaktioner på deras beteende. De är perfekta i er relation därför att ditt hjärta är rensköljt av Guds levande vatten.

17. Relationer har ingenting att göra med något "därute" men har allt att göra med det rena hjärtat i dig själv. När vi är nollade i Gud kan det som kan ske i våra relationer komma fram och förlöpa som de ska.

18. Den första och viktigaste sanningen är att vi är skapade som Guds avbilder. Det betyder perfekt, fullkomlig på alla sätt. Detta har de flesta mycket svårt att acceptera. Den perfekta oändlighet vi redan äger är förutsättningen för tvättandet. Det är som en sten i bäcken, full av lera och jord. När vattnet sköljer rent ser vi hur perfekt den är.

19. Som Guds avbilder är vi utan ansträngning fria från alla omdömen, alla skillnader, alla minnen, alla förminskningar i tid och rum. Vi är i det ursprungliga tillståndet hur många försök till förminskning vi än gör under vårt jordeliv.

20. Så länge vi accepterar att vara i det rena hjärtats tillstånd kommer allt att fungera bra för mig, för dig, för alla.

21. När vi inte accepterar detta tillstånd blir vi förlorade döttrar och söner till Fadern. Det enda vi då har att göra är bli fria från det förflutna genom att låta Gud tvätta alla minnen av det förflutna.

Nya Testamentet är tvättningens evangelium. Många som tänker på Jesus, tänker på en god och vis människa som endast älskade människor och hjälpte dem. Men vi har en sida av Jesu undervisning som folk inte begriper, där han ställer obegripligt höga krav på moraliskt leverne. Man kan försöka förklara det som en anpassning till den gamla judiska lagen, men kraftigt skärpt. Eller säga att han överdriver för att vissa hur omöjligt det är att tänka lagiskt om oss själva. Eller att redaktörerna stoppat in dessa läror i efterhand för att forma Jesus efter sina behov av en stark moralisk lära. Man kan påpeka att inga sådana skarpa uttalanden finns hos Paulus och de tidigaste breven från de kristna. Vare sig i Jesu namn eller i Paulus namn ska någon hugga handen av sig för att den leder till synd, eller plocka ut sitt öga, eller sälja allt man äger för att följa Jesus eller alltid vända andra kinden till när vi attackerats.

Här är en lista på de tuffa uttalanden vi har av Jesus i evangelierna:

Hugg av dig handen (eller någon annan kroppsdel) - Mark. 5:30, 18:8, Mark 9:43

Riv ut ögat - Mark 5:29, 18:9, Mark 9:47

Upphäv inget av buden, öveträffa fariseerna i att följa dem - Matt. 5:20

Vänd andra kinden till - Matt 5:39

Älska dina fiender - Matt 5:43

Förlåt andra för att Gud ska förlåta er - Matt 6:14-15

Var (moraliskt) fullkomliga som Gud själv - Matt 5:48

Fasta i det fördolda - Matt 6:17-18

Sälj allt du äger - Matt 19:21

Lämna din familj - Matt 19:29

Vad handlar alla dessa om? De handlar om minnesdata. Så länge du styrs av döda lager av minne i dig själv, blir dessa uttalanden helt nödvändiga för att korrigera ditt liv. Du kan inte ta emot Kristus om du samtidigt jagas av ett begär som har ett "dig själv" i ceuntrum

av minnesverksamheten. Så enkelt är det. Om inte en rening av minnesbankarna sker av Gud, kan vi som Conny Fitzgerald säger, aldrig ta emot nåden såsom Herren vill ge den till oss. Vi kan bara förhandla om den och därmed inte se hur vi verkligen fungerar.

Omvänt märker vi att även om vi skulle utföra alla dessa tuffa bud från Jesus sker ingen förändring i oss om vi fortfarande "minns" vem vi är och minns våra alla begär och tendenser. Det handlar inte om lagen för lagen är endast minne. Du kan inte ha en lag utan att ha den i hågen och i minnet för att göra den till något i ditt liv. Jesus talar om att vara perfekta i Gud genom att lägga ner denna döda verksamhet som minnen och repetitioner av jagföreställningarna utgör.

När vi finner Jesus i vårt eget liv försvinner behovet av repetitioner av minnen. Då ser vi alla de problem som Jesus räknar upp: begärande av andras kroppar, ursinne och irritation på andras beteenden, begärande av annans egendom, föreställningar om hatobjekt i andra människor, enskilda eller i grupp, begärande av Guds förlåtelse och förhandling via eget förlåtande av andra, upplevelsen av att sitta fast i familj, släkt och vänner så att vi inte är fria. Alla dessa svårigheter är döda minnesdata. Gud är framför allt den som renar oss från dem.

Om vi å andra sidan bygger en religion på minnen och repetitioner får vi ingenting annat än -- en vanlig kyrka ! Vi får hierarki, arbetsfördelning, beslut, inkomster, utgifter, policy och diciplin, kamp och konflikter kring handlingsutrymmet, allt det typiska för en världslig organisation. Jesus upphävde den sortens liv.

Även mer romantiska former av sådan religion kan först locka många troende. Jag tänker på Denise (Ilia) Delio som säger: "But her romanticized vision of religious life soon buckled under the tightly controlled day-to-day realities of monastic life. "The God to whom I had felt so drawn began to melt into the darkness," Delio wrote in a 2009 essay. "I wondered whether I had chosen solitary confinement."

Tusentals religiösa skiftar mellan institutioner, ensamboenden, olika kommuniteter. Det är ett avsevärt manipulerande med minnesrepetitioner av vad jag och mitt heliga liv kan innebära. Bättre att läsa genom listan på Jesus tuffa bud och inse att det är endast med ren tallrik vi kan ta emot Jesu nåd. Som en lärare jag hade många år skrev till mig: "Only keep don't know mind!" Där finns ingenting att minnas.

Ser vi noga på en text som Matt 5:27-28, förstår vi hur central reningen av minne är: "21 Ni har hört att det är sagt till fäderna: Du skall inte mörda. Den som mördar är skyldig inför domstolen. 22 Jag säger er: Den som är vred på sin broder är skyldig inför domstolen, och den som säger till sin broder: Ditt dumhuvud, är skyldig inför Stora rådet, och den som säger: Din dåre, är skyldig och döms till det brinnande Gehenna." Vad är det att vara vred på någon? Att ha minnet av ett antal objekt för föreställningen. Minnas oförrätten, minnas sina tidigare negativa känslor. Vad är det att kalla andra med fula namn? Att minnas namnen och minnas känslan av vrede. Kombinera de båda och handlingen är snart utförd. I samma stund minnesverksamheten är satt ur spel händer ingenting. Friden som är oändlig om den får fylla oss. Så snart ett minnesobjekt får plats igen är friden borta och begärens värld etablerad.

Därmed kan vi se att Jesus inte är ironisk, eller spelar ett övedrivande ordspel för att få fram omöjligheten med den judiska lagen. Han säger exakt hur det är för oss och att vi drivs av negativa minnen till Gehenna, till ett brinnande Gehenna, vår egen olycka. Straffet kommer i själva den egna processen av negativitet och minnesproduktion. Den nya existens Kristus etablerat för oss är tillgänglig, ja den är redan närvarande inom oss. Men aktiv minnesproduktion och stress i föreställningarnas oavbrutna krav på oss, skymmer sikten för vad som sker här och nu.

Att däremot fajtas direkt med respektive demon, vrede, begär, hämndbehov, hat, och så vidare, brukar ge mer bränsle på Gehennas eld, snarare än tvärtom. Det enda säkra är att inget bränsle finns där genom döda minnesdata. Att förstå Jesus när han säger i Matt 5:48 att vi ska vara perfekta som Gud, är omöjligt om vi drivs av minne och begär. Det ena kan realiseras när det andra är frånvarande. Den Ende är den som tvättar.

Hur reagerar människor på detta budskap? De blir misräknade, för hur ska det gå till? Att vara perfekta? Pyttsan. Att dömas för att säga "dumbom"....jaha. Att ha begått hor när man tittade på en vacker ung dam? Jojo. Men sanningen är där. Människor i alla tider har blivit besvikna på denna kompromisslöshet. Detta har räddat sanningen. Vi har att se hur vi ingenting kan göra själva, hur endast Tvättaren själv kan ta bort minnena som hindrar denna perfekta renhet att framträda.

Kristus är genom sitt blod rengöraren av allas våra själar. Det är de minnesprogram som körs i vårt undermedvetna som rengörs av Tvättaren som är ett med Fadern, den gudomliga källan till allt.

Vad är det Kristus rengör? Huvudsakligen tre program av minnen och associativa data. Jag vill kalla dem 1 vardagsprogrammet 2 "hela-mitt-liv"-programmet och 3 "måste-göra-i-framtiden"-programmet.

Vad som sker är att Jesus tar oss bort från dessa program och låter oss vara öppna. Han ger oss inte en lära som vi sätter istället för dessa program och minnen. Han låter oss vara öppna och fria från dem alla. Jag gör allting nytt, säger han och det innebär för oss att vi inte fortsätter styras av några data i våra olika program.

I vardagsprogrammet är det data kring de personer vi rör oss med. Våra omedvetna omdömen, särskilt de negativa, styr kvaliteten på kommunikationen. När Jesus rengör oss har vi inga omdömen, vi kan äntligen se vad Han menar med "Döm inte". Det är också i vardagsprogrammet minnen, oftast negativa, kring den plats och de föremål vi vistas på och nära. Vi blir blinda för skönheten, om det är en naturskön plats vi är på, vi blir blinda för alla Guds gåvor i vår vardag, såsom hälsa, fungerande hem, fungerande bil eller transportmedel, en stad som lever och är välvillig mot oss osv. Tusen saker som är oerhört viktiga för oss försvinner när vi styrs av negativa minnen och associationer. Vi kallar det ofta "hemmablind" men det är mycket mer än så, det är det som de kristna kontemplativa kallade *acedia*, *leda* eller *uttråkadh*et.

Hela-mitt-liv-programmet är blickar bakåt och minnen av lågvattenmärkena. Minnen av obehagliga möten med människor och händelser som förutsett eller oförutsett "drabbat" oss. Detta kan dra ner människor i dagar i ett moras av negativa känslor som gör oss inkapabla att se Guds levande liv framför oss.

Måste-göra-i-framtiden-programmet är en sorts minne framöver. Vi har omedvetet bestämt en mängd villkor som ska uppfyllas för att livet ska vara lyckat eller vi ska visa vilka vi är inför andra. Hela decennier kan gå åt i miserabel stress och ångslan för att de kommande åren ska bli bra. Vi förlorar förmågan att se hur perfekt Gud ordnat allt just den dag som i dag är.

Hur rengörs dessa program? Genom den enkla bönen. Genom att ständigt, särskilt när vi märker att vi styrs av minnesdata, börja säga Tack Jesus, tack Jesus, tack Jesus....för att Han inte bara nu och närsomhelt tvättar oss rena, men för att Han en gång för alla gjort det på korset och gett oss nytt liv i uppståndelsen. Trots att detta är gjort en gång för alla, fortsätter vi låta oss styras av döda minnesdata. Det är inte vi men vi störs av dem. De tre

programmen jag skissat ovan, kommer hos alla människor fortsätta till sista dagen på jorden med sina negativiteter. Men vi blir också ständigt rena i Jesus.

Varför bli rena? Därför att Gud som skapar oss inte gör oss halvdåliga, fyllda av minnesprogram. Han gör något perfekt, något Han älskar så mycket att han ger oss sin Son för att tvätta oss rena. Alltså vet Gud hur vi ska bli rena. Men vi vet det egentligen inte. Vi förstår aldrig hur det går till. Vi ber och tar emot. Det är allt.

6 : Kristusfokus

Ieshua HaMaschiach ! Du frälste mig som jag är, så här ! Du frälser oss som vi är ! Inte som vi *borde vara*, inte som vi *borde bli*. Du frälste mig som jag är, så här. och ta emot härligheten där, avslöjad i varje rad av Gloria. Gud finns inte på avstånd från oss. Aldrig någonsin finns det ett avstånd mellan dig och Kristus. Den här texten handlar om detta. Hur nära och omedelbar Herren är. Han är här i denna stund som just det här, inte på något annat sätt.

När jag talar med människor om detta sorts fokus på Kristus får jag ofta tre olika svar. De kommer i regel i eposten några dagar eller veckor senare. De kommer i tre former: 1/ det är för enkelt, för direkt, för lätt ! Så kan det väl aldrig stå i Skriften? 2/ jag har provat det du säger om Gud och det funkade inte, det var en lycklig inbillning som varade en kort period ! 3/ jag blir lycklig av det du säger och det funkar men min pastor säger att det är en villfarelse och villolära, att det är ett pingstfenomen som inte varar !

Jag är inte någon långrandig brevskrivare. Men till den första säger jag nog endast att Jesus lovat oss en enkel och lätt börda. Det sker också när vi låter Honom leva i oss och som oss. Har vi någon form av börda så säger Petrusbrevet att vi ska kasta bördorna på vår Herre Jesus. Till den andra försöker jag så artigt som möjligt ifrågasätta vad "pröva" kan innebära. Jag förmodar att personen tänker på det jag sagt, känner lycka men sedan tittar sig omkring och blir tveksam. Kanske tevenyhetera är på. Kanske ett minne dyker

upp, eller någon bekant kommer och börjar prata om något världsligt och borta är all tanke på Jesu Kristi omedelbara närhet. Och så upplever personen att hon eller han "prövat" och funnit det inte stämna. Eller så blir personen sittande stilla efter att ha tänkt på det jag sagt och så kommer som vanligt en rad tankar på annat som kanske är ganska trist att tänka på. Och så "fungerade" inte mitt budskap om Kristi fokus på oss i just det som händer.

Jag brukar svara att vi nog inte ska "pröva" Gud på det sättet. Vad vi än gör är nämligen Herren Jesus här innan vi gör det och i varje omständighet så som den är när den sker. Alltså prövar vi aldrig Gud, det låter sig inte göra. Det är snarare Han som kärleksfullt prövar oss genom att fråga: låter du Mig vara i ditt liv och som ditt liv? För att parafrasera skidåkareb Ingemar Stenmark: det är bar å ta emot ! Jesus ger sig till den som tar emot.

Den tredje reaktionen är kanske mest intressant. En person som blir lycklig i Gud genom att se honom som närvarande i allt som sker får höra av sin pastor att det är villolära. Jag brukar uppmana till djupare tacksamhet till Gud för att Han är i just det som sker, alltså även i samtalet med personer som inte alls förstår, kanske pastorn rentav. Och varför inte försäkra just pastorn om Herrens närvaro och uppmuntra till mindre ängslan? Detta kanske tar bort ängslan och oro för att vi far med villolära. Läser vi Paulus Gal. 2:20 kan vi dessutom känna hur rätt vi går med Jesus.

Andra reaktioner på detta budskap kommer förstås. Och det är bra. Inte långrandig teologi, inte predikan, för Jesus behöver inte predikan utan möte. Inte förklaringar, för varje hjärta kan ta emot detta enkla att Gud är här nu. Men däremot att lyssna på reaktioner och ge svar på dem och försöka sätta sig in i vad som hindrar så många, även de som kallar sig kristna, att enket ta emot Honom i det som sker.

Vi människor kan inte slappna av förrän vi lever i den fullständiga sanningen att Jesus Kristus är så nära att inget avstånd finns. Vi kan "ha roligt" och "lyckas" men inte slappna av i frid. Vi behöver samtidigt veta att alla våra synder är till intet gjorda av Honom. Alla synder i det förgångna, i framtiden och just nu är förintade av Hans blod på korset och Hans uppståndelse.

Dessa två saker behövs alltså för vår vila och vår glädjefulla inre stillhet: fullständig förlåtelse och insikten att inget avstånd till Herren finns i detta nu. Först när Gud lever i detta och allt beteende är förlåtet kan vi slappna av och vila.

Sanningen att Jesus Kristus lever oss är subjektiv: jag känner det. Glädje kan inte uppstå på annat sätt, inte heller frid, inte heller några av andens gåvor. Det är som subjekt, som personer vi känner glädjen över att Jesus lever. Vi blir självupptagna i det Självt han är i

oss. Andra kanske märker det först men det är i oss själva det sker. Här i mig är platsen för mötet med Honom.

Det är högst troligt att regelbunden bön eller meditation gör det lättare för oss att ta emot denna personliga form av Jesus Kristus, t ex den kontinuerliga Jesusbönen eller meditation över ett kort ord. Det är inte lätt att visa men var och en får finna sin väg här. Självt mediterar jag regelbundet på Guds namn i Jesusbönen. Men samtidigt är Hans liv i oss en alldeles egen livlighet och kärlek och glädje, som inte kan manas fram med något medel. Det är endast Han själv i oss som gör denna glädje och frid.

Det kan bli enklast att säga: det är inte jag som tror utan Jesus som tror i mig. Alternative, att jag tror på Gud, blir alltför abstrakt och på avstånd från det som händer i min glädje. Det är tydligare och sannare att erkänna att det faktiskt är Jesus Kristus själv som lever och tror i mig.

Kristus lever mig till synes alldeles oberoende av min moral eller mitt beteende. Det är som om Han bryr sig om viktigare saker: att få komma in i mig och vara här i mitt liv. Framgång i bön och meditation sker endast genom att andra märker din godhet och du själv märker glädjen över Honom i dig, vilken omständighet som än är för handen.

Men ofta lär kyrkor och predikanter att vi ska försöka bli lika Jesus. De lär inte att Han redan lever oss. När vi ser att Han lever oss försvinner all ansträngning. Det finns inget "försöka vara som Jesus" kvar. All kamp försvinner och alla motiv till att i någon mening bli bättre som människa eller kristen försvinner. Vi får fullt upp med glädjen i att Han vill leva denna kropp och dessa mina omständigheter. Chockerande för många.

Hur skulle det vara om det Paulus säger med orden "Kristus i er, härlighetens hopp", var en daglig realitet i våra liv? Är det ens möjligt? Finns det något vi kan göra för att få det att hända? De allra flesta kristna jag frågat om detta skakar svävande på huvudet. De flesta, inklusive präster och teologer, har inte ens tänkt på frågan "Är det något vi kan eller bör göra för att få det att hända?"

Det finns inget vi kan göra, för det är redan ett färdigt faktum! Om vi läser Johannesevangeliet, finner vi att Kristus verkligen har blivit ett med den troende. Tron på Jesus är inte som en tro på Julius Caesar eller Karl XII, där man anser sig veta eller tro att någon har levt och att vissa saker har hänt. En sådan tro förändrar ingenting. Men tron på Jesus Kristus är en förändring, han blir mig som tror, han förenar sig med mig som tror.

Det finns därför en viss livskvalitet som han förmedlar till oss genom att bli oss, ett visst liv som spontant flyter ut ur oss och som kan beröra andras liv på ett visst sätt. Detta liv som jag får av Jesus är helt annorlunda än vad som sker om du endast tror på ett påstående om Jesus, eller flera påståenden om honom, eller en religiös och kyrklig lära om honom. Jag hade hört talas om kristendomen i rätt många år utan att alls fatta något om detta nya liv. Och jag ser många kristna som endast tror på en lära och kämpar med den. Vad ska jag tro, hur ska jag tro, vad ska jag göra?

För trettiofyra år var jag en som ansåg att jag själv är den som gör vad som bör göras i det kristna livet. Och jag gjorde det för Gud. Jag var i Guds tjänst i hans kyrka. Jag hoppades och nästan visste att det jag gjorde glädde Gud. Jag hoppades att det jag gjorde hedrade honom. Jag bad, var god mot andra, läste de heliga texterna, gick i kyrkan, mediterade, argumenterade för den kristna läran, visade upp det kristna livet för andra. Jag var engagerad. Gud borde vara nöjd. Fast säker var jag inte.

Så småningom började dock den helige Ande, som är vår enda lärare, tala i mitt inre om att Gud är egentligen den ende som handlar, och eftersom Gud är den verkliga upphovsmannen till allt, är det faktiskt inte något en kristen kan eller bör göra för Gud förutom att vara tillgänglig.

Vad är vår del i det kristna livet? Tillgänglighet. Endast det. Vi kan helt enkelt säga, "Ja, Herre, gör det Du," och se att han gör det.

Allt för enkelt? Allt för slapp? Allt för vilsamt? Ja jag erkänner att det är enkelt, avslappnat och vilsamt. Tack Gud för det! Jag hade inte kunnat föreställa mig hur ljuvligt vilsamt och gott det är att låta Gud vara den som gör allt. Jesus Kristus gör allt för mig. Halleluja!

Hur känner vi igen detta liv? Inte genom yttre formerna. Inte genom ord och doktriner. Vi känner igen det från hjärtat. Det är inte vårt gamla jordiska hjärta. Vi har ett nytt hjärta, så vi ser i det nya hjärtat att Gud i Jesus Kristus är vår innersta väsen. Jesu Kristi Ande har förenat sig själv till vår ande och tillsammans är dessa två som en enhet i rörelse. De är två, men de lever och andas som en enhet. Det här kan ni ha som er utgångspunkt.

En kort men fundamental mening i första Johannes säger: "Gud är kärlek." Det står inte "Staffan har kärlek", och det står inte "Staffan är kärlek". Orden säger att Gud är kärlek. Det måste finnas något sätt att få detta att gå ihop: om jag inte kan älska, och Gud är kärlek, hur får jag Guds kärlek i mig? Det enda sättet att få till stånd att Gud blir älskad som jag vill men inte kan älska honom, är för Gud att vara den kärleken i mig och älska sig själv – Gud gör det verkligt kärleksfulla med hjälp av mig som ensam endast kan sakna kärlek och vara eländig. Om detta är sant, är de flesta troende fortfarande fångade i den smärtsamma cirkeln "Jag måste, jag måste, jag bör och jag ska." Precis som jag var.

Förr i tiden fanns det dagar då jag kände att jag borde göra vissa saker som god kristen, men jag ville inte. Och det fanns andra dagar då jag kände att jag faktiskt måste, men jag ville inte då heller. Hur kan man lösa detta problem? Hur kan jag sluta oroa mig för alla måsten, alla borden, alla skullen? Det hjälper inte att man ser andra som man känner inom kyrkan som är likadana och försöker trösta en. Problemet är kvar.

Jag var tvungen att lära sig matte enligt Paulus. Jag var tvungen att lära mig att ett plus ett är lika med ett. I 1 Kor 6:17 säger Paulus, "Han som är förenad med Herren är en ande i honom." Paulus säger dock inte att "han" var Jesus Kristus. Han säger att "han" är förenad med Herren. Så det finns två personer, en "han" Paulus och Jesus Kristus, Guds Son. Endast i hjärtats tro innebär Jesu död någonting – när jag tror att han var Guds Smorde och att hans död var inte bara en fysisk död på korset utan en död med mig och därefter ett nedgående i helvetet med mig och därefter en uppståndelse med mig.

Hans död var för mig, för dig, för världen. Hans död var för varje individ i världen som någon gång sträcker ut handen och säger "Jag tar emot Jesus Kristus." Och du, kära elev som läser detta får honom när du säger det.

När du tar emot har du Jesus som din Frälsare. Det vet du. Nu går vi vidare. Hur kommer du till tron att Kristus bor i dig? Fråga dig själv: Hur fick du någonsin tron att han dog för dig? Om han kan dö för dig, kan han då inte leva i dig och genom detta föra dig till sin värld, sin dimension, Guds rike?

Det är det jag vill prata om som svar på era frågor – Kristus bor i varje kristen människa. Inte alla kristna vet detta; vad som är viktigt är att du vet det. Vi kan inte ansvara för andra människor, men vi kan öppna våra egna hjärtan. Han har kommit in där för att ge liv i överflöd. Den som går in i Kristus genom att låta honom komma in, ska bli frälst säger Jesus i Joh. 10:10. Det handlar om det viktiga i att du känner honom, såsom han känner Fadern och att därigenom är allting fullbordat. Du behöver ingenting mer göra. Jag har hört Joh. 10:1-10 användas som en sorts uppmaning till mission. Men läs själv och se vilket underbart sammanhang Jesus förklarar: han känner dig som den gode herden, du känner honom, såsom han känner Fadern. Ordet är "ginosko", att lära känna, uppfatta, veta, ha direkt känning av.

Notera Filipperbrevet 1:21: "Att leva är för mig Kristus." För mig är det att leva att Kristus lever genom mig. Det är vad Paulus menade, tror jag. Det är Kristus som lever ut sitt liv i Paulus när han reser omkring till alla möjliga platser i Turkiet och Grekland, när han talar till människor på marknader, eller till dem som han tillfälligt bodde hos, eller ibland i synagogan. Så länge de lyssnar på honom, är det Kristus de hör. Genom Paulus.

En omskrivning av Paulus i 2 Kor 5:20 skulle kunna låta: "Det är Kristus som utför Guds försoning av oss." Inte att vi försonar oss för eller med honom, men att Gud genom Kristus försonar oss genom att bli ett med oss. Om det är sant, vem går till mataffären och handlar i morgon? Vem ska till jobbet? Vem ska ut och fiska i helgen? Vem ska koppla av i solen på verandan? Kristus är det. Om det är vad du kommer att göra i morgon, är det vad han kommer att göra, eftersom han är i en oerhörd gemenskap med dig. Det är detta som är kyrkan, inte något annat. Vad är han intresserad av? Vad du är intresserad av ! Vad gör han? Vad du ska göra ! Vad är han ute efter? Vad du är ute efter ! Vad är han bekymrad kring? Vad du är bekymrad kring ! Varför? Eftersom du och han är en.

Du kanske säger "Men jag är inte alltid särskilt andlig. Jag är väldigt världslig ibland, ja otroligt världslig ! Och jag syndar också !"

Underbart ! Inte heller är han! I evangelierna är han sällan bekymrad om "religiösa" saker. Han är inte särskilt kyrklig. Han verkar mer intresserad av att vara med människor. Han var nere vid sjön; människor såg honom där nere. Han var hemma hos Maria, Marta och Lasarus; han är ute och går bland byar och städer. Folk har hört talas om att han varit här eller där, gjort något, sagt något. Han var hemma hos Simon Petrus; folk pratar om vad

han gjorde med någon där. Varje gång de hörde att han skulle vara i kyrkan/synagogan skulle de be honom att tala ! Vad är det han säger egentligen?

Jesus var inte kyrklig eller ens religiös. Han pekade på de tempelanställda och de religiösa lärarna och sa: "Ni hycklare. Kroppen är ren på utsidan, men inuti är orenlighet." Han ville inte betona religionen. Men han gjorde allt av kärlek till människor, även då kallade de intellektuella för hycklare. Han blir till och med ett med vår synd, han som inte vet vad synd är ! Han gjorde sig ett med helvetet då han ropade: "Eloi, Eloi, lema sabachtani?", den yttersta övergivenheten, varefter han blev ett med det ondaste för att frälsa det. Det är den kärlek han lever i dig och i mig, som dig och som mig.

Och han har det levande ordet för alla sorters människor. Hörde inte kvinnan vid Sykars brunn livets ord? Hörde inte Nicodemus livets ord i det hemliga nattliga samtalet med Jesus? Visste inte tjuven på korset att det var gudomligt liv han fick höra och se sin sista timmar i jordelivet? Visst gjorde de, och otaliga andra genom historiens generationer, vars namn inte är kända för oss. De svarade på livets ord genom Kristus i dem. Han är Immanuel, Gud med dig och med mig och du kan ingenting göra åt det. Vi är livet, det är allt. Det är fullbordat. Bara bärare av livet i Kristus är vi. Vi är med liv ungefär som en kvinna är med barn !

Hur kan detta ske? Det är den vanligaste frågan bland troende när de får höra detta glada budskap. Hur kan jag som är så likgiltig, få bära detta Kristi liv? Det verkar så okritiskt, så lättsinnigt fritt från omdöme om min egen karaktär? Så amatörmässigt ensusiastiskt för mina egna syften?

Eftersom livet i Jesus är spontant. Innan du blev kristen, steg du aldrig upp ur sängen och sa, "Jag ska försöka att misslyckas med allt i dag !" Finns det någon som går omkring och säger: "Var är den där boken om hur man säkert kan misslyckas med allt och bli olycklig? Jag ska försöka vara olycklig i dag"? Ungefär som de kritiker i Frankrike som var missnöjda med Mattieu Ricards bok om lycka: vi vill inte bli påmindas om lycka, vi vill vara olyckliga och bara nån gång ibland bli lite lyckliga när mörkret skringras. Hur gör friska barn? När de vaknar stiger de upp och försvinner för att leva sin dag. Det finns inte

några svårigheter i att spontant sätta igång, eftersom vi är födda på det sättet. Det är så Jesus menar när han säger: jag har kommit för att ni ska få liv i överflöd.

Många av er tror att det är svårt att vara kristen, eller hur? Och flera av er söker er till andra livsstilar på grund av detta? Jag trodde det var svårt, därför att Bibeln för mig var en bok som berättar hur man ska vara kristen. Det var helt enkelt fel. Bibeln är som ett brev från Gud till mig om hur han vill leva mitt liv och tänker göra det genom Jesus Kristus. Vissa dagar är ett speciellt avsnitt av detta långa brev mer talande än andra. Andra dagar är det ett annat avsnitt. Brevet räcker hela mitt liv på jorden att dagligen njuta av. Observera: njuta av. Det är en som älskar mig som skriver brevet. Det är redan så, jag kan inte ändra den saken. Ett kärleksbrev njuter man av, eller hur? Visst, om jag skulle fortleva mitt liv på en öde ö och fick ha tre avsnitt av Bibeln med mig, skulle jag ta Johannes evangelium, Hebreerbrevet och Johannes uppenbarelse. Men nu får jag ha hela brevet i min hand varje dag, jag får ha det i min telefon och min iPad med hebreisk text och grekisk text och lexikon och konkordans. Hur otroligt är det inte? I Jerusalem mötte jag 2006 en amerikansk evangelist, Stephen Ray, och på en restaurant kunde vi dela denna digitala glädje fullt ut. Han hade betydligt fler saker än jag och delade glatt med sig.

Men innan jag såg kärleksbrevet såg jag en bok om uppgifter för mig. Jag läste inte att Jesus älskade mig, jag läste ett bud: "Du skall älska din nästa som dig själv!", vilket var uteslutet från start. Jag trodde ändå att "Det är vad jag ska göra för Bibeln säger det!" Det är det som är "vägen, sanningen och livet". Absurt.

Jag skulle gå budvägen i alla fall. Att vara kristen var svårt. Jag läste snart om något annat bud "Du skall inte göra så och så." Jag läste syndakatalogerna i Pauli brev. Så skulle jag inte göra, allt det där skulle jag inte göra. Folk kommer inte att se mig göra det för jag är kristen. Jag älskar Gud. Jag tjänar Gud. Jag kommer inte att göra det allt det där. Ge mig några år av bön och mässor och bibelstudier och snart ska jag vara riktigt kristen. Så är det. Katastrof att läsa ett kärleksbrev på detta sätt.

Kristna reagerar på olika sätt i frustrationen att inte kunna vara kristen på det sättet. En del gömmer sanningen och spelar andliga, en del ger upp kristendomen helt och hållet eftersom de har uppnått den sanna slutsatsen, "jag kan inte göra det." Andra håller sig

tillsammans med andra frustrerade och försöker "hålla ut". Men de som uppriktigt älskar Gud och vill tjäna honom brukar hamna i väldiga depressioner. Och det är smart. Precis det bör hända. Det är som ett litet preliminärt nedstigande i helvetet. Alla vi måste komma till insikt om att vi helt enkelt inte kan göra det på egen hand. Och att det inte handlar om det.

När Gud och Mose talade tillsammans och Gud gav Moses lagen, sade han, "Ge denna lag till dem där nere. Detta är vad jag vill, och om de kommer att hålla denna lag, jag kommer att vara deras Gud och de skall vara mitt folk ". Mose gick ner, läste lagen för dem. Givetvis borde de ha sagt på en gång och högljutt: "Är du dum? Vi kan inte göra detta ! Vad tror du om oss. Det där är vad Gud kan göra, det är hans egenskaper som buden beskriver." Men de sa, "Oj, jaja vi ska göra det. Vi ska göra det. Vi måste göra det !" Gjorde de det? Under tusen år? Gamla testamentet är en historia om att de inte kunde göra det. Alltså en historia om sanningen.

Vi är inte annorlunda än dessa hebreer på väg till Kanaan. När vi blev frälsta eller kom till tro, tog vi Bibeln och sa, "Vi gör det! Vi ska göra det ! Vi måste göra det !" Och vi har inte gjort det heller. Eller hur?

För trettiofyra år sedan upptäckte jag att jag var bara trodde på en Gud som var "där uppe." På avstånd. Där borta var min Gud. Han var "där uppe." Hur tjänar man en sådan Gud? Genom att hålla kyrkolagen, hålla sig till kyrkotukten och erbjuda sina personliga uppoffringar och regelbundet be för sina synder att bli förlåtna. Man sköter sina böner. Man sköter sina mässor. Man sköter sig. Hur gjorde jag? Precis detta. Försökte tjäna Gud genom att hålla "katekesens lag", församlingslivets lag, erbjuda mina uppoffringar i församlingsarbetet och be om förlåtelse varje kväll för dagens exempel på misslyckanden. Var det någon skillnad mot folket som hade Mose lag? Nej, jag var bara en av dem i vår tid. Jag hade inte tagit emot någon god herde som ger sitt liv för mig och till mig.

Det kristna livet kommer i ditt hjärta lika spontant som barnet som vaknar på morgonen och vill upp för att göra dagen lycklig. Innan dess har du bara religion och kyrklighet. Du vet ännu inte att Kristus fungerar som du. Men många av Israels profeter visste det. De visste att Gud ville inte ha blod av tjurar och getter, men ett förkrossat hjärta som tar emot

Gud. Han sa genom profeter som Jeremia och Jesaja att han skulle ge dem ett nytt hjärta, att lagen skulle skrivas inte på tavlor av sten – eller i katekeser – utan på de köttsliga tavlorna i hjärtat; och att ingen skulle behöva en lärare eller präst, eftersom alla skulle undervisas av Herren direkt. Vilket bara sker när Kristus får leva som dig. Alla skulle känna Herren på det sättet.

Kan du ha tillit till Kristus ? Kan du lita på hans gemenskap med dig och mig ? Kan du förtrösta på att han vill leva det liv vi lever? Jag kan nu säga ja. Men jag kunde inte alltid säga ja, eftersom jag såg en stor risk i ett sådant ja-sägande. Och många präster och biskopar och församlingsduktiga kommer att upprepa den risken för dig också. Att du gapar efter för mycket. Att du slarvar iväg utan ansvar och mognad. Jag kunde inte säga ja förrän jag kastat ut mig själv ur templet, liksom Jesus kastade ut månglarna. Jag ropade med Jesus: Min Gud, varför har du övergivit mig ? Och strax, mitt i utkastadheten, höll han mig i sina armar.

Men är vi Guds-älskare om vi överger Gud-därute och Gud-däruppe och Gud-där-i-kyrkan ? Jo. Eftersom Gud har gett oss ett nytt hjärta – den verkliga kyrkan i Kristi person, där mässan firas hela dagen. Vi är inte samma gamla personer. Vi är nya personer. I samma ögonblick som du och jag tar Jesus Kristus som vår Herre och Frälsare och sanna kyrka, är vi en ny person som kom in. Den har aldrig funnits i oss tidigare, eftersom Gud sätter en ny person i hjärtat på oss. Gud sätter Kristi Ande i oss. Detta är det verkliga dopet. En helt ny varelse har fötts. Är det inte underbart? Det är evangeliet. Det är de goda nyheterna. Det är Guds egen kyrka.

Inte bara är vi ständigt för alltid räddade från synd, begången och framtida, men Gud tar över våra liv så som de är just idag. En helt ny person har kommit till stånd som går till ditt jobb, tar hand om din familj, sover och äter och pratar som du. Gud lever ut sitt liv genom oss för att han själv ska erfarar sann gudskärlek, sann god vilja. Paulus skrev: "Ty det är Gud som verkar i er båda, som får er att vilja och att göra hans goda vilja."

Nu när ditt kristna liv är lätt kan du intyga, utifrån din erfarenhet att Kristus är en kärleksfull nära Gud som vill leva och agera i mitt liv. Och du kan byta alla böner mot ett enkelt: Tack Herren Jesus Kristus. Det blir den nya och eviga Jesus-bönen. Den kan vi

använda när vi faller ner i synd emellanåt, för vi önskar inte att göra vad som är fel, vi önskar inte att vi misslyckas. Jesus dömer oss inte och vi dömer oss inte utan skyndar oss att tacka för det nya liv han ger oss.

När vi hade Gud på avstånd gjorde vi fromma saker som såg ut som äkta tjänande av Gud. Vi mådde bra på något sätt. Men det var självetts rättfärdighet – eftersom vårt förbund var fel. Nu när vi är frälsta och det är fullbordat ska vi ofta göra saker som inte ser särskilt fromma ut men blir helt oskyldiga – eftersom Gud bor i oss. Felsteg blir bara felsteg, ungefär som om vi snubblar. Vi rätar upp oss och går vidare.

Många elever fråga: Hur ska vi veta säkert när vi gör något fel? Men jag vill svara er med en fråga: "Behöver du nödvändigtvis någon för att tala om det? Nej, för Anden sköter det åt oss och övertygar oss om felaktigt liv som inte ger glädjen. Anden kommer aldrig misslyckas med att styra oss på Guds eget sätt. När någon berättar om något han inte gillar eller något som han känner är inte är särskilt kristet, måste jag säga, "Ja, jag hör vad du säger, men jag får nog vänta på Anden för att förstå det där inuti mig själv. Jag tänker inte bestämma vad som är gott och vad som inte är gott baserat på hur det ser ut, eller hur det låter, eller hur det känns.

Vi måste i vilket fall alltid avgöra om något är gott utifrån den inre Anden. Som filosofen Maine de Biran tänkte: Vi är den andre och den andres lidande är vårt. Medlidande är det första Anden vill oss. Om vi inte är den andre, kan vi aldrig avgöra det goda. Och vi är inte snara att döma när vi är den andre mitt i dennes smärta eller olycka. När Anden ger oss medlidande och medkänsla tar vi emot förlåtelse från Gud åt oss alla, inte bara för mig.

Låt oss nu gå vidare i livet med vilka vi verkligen är i Kristus Jesus! Ett nytt hjärta. En ny person. Ett nytt liv. Ett nytt ändamål. En ny enhet. Ett nytt intresse. Gud är bättre på att hålla oss lyckliga än vi själva. Gud är bättre på att producera vad som kommer att behaga honom än vi. Det vi själva gör är från köttet, och köttet tjänar ingenting andligt. Anden har alltid liv. Ja just det, liv ! Kristus är liv !

En man från Galliléen erövrade världen. Vad kan det betyda? Att kyrkan missionerade först österut, sedan söderut, sedan norrut? Nej att Kristus ständigt finner vägar att leva oss i våra liv. Allt sker i presens.

Tid är en begränsning, en föreställningsform. Gud har den inte. Kristus har den inte. Ålder är en illusion som är uppfunnen av minnet. När du låter den store Helaren tvätta alla minnen bort, försvinner också illusionen om ålder.

Om tid var en realitet skulle Gud skulle vara den förste att minnas det. Allt som kom från Gud skulle vara skröpligt och gammalt. Allt detta är barnsligt att säga. Men det behöver sägas. Läser vi Fädernas Kyrka av J.A. Eklund, biskopen i Karlstad, får vi lätt en föreställning om gammal tro och gammal Gud.

Den stund nu är, den dag nu är visar sig ständigt ny. Träden, fåglarna, blommotna. Minne är då endast, som den gamla sången säger: "Det enda som sorgen kan kalla sitt eget". Den förtvivalade människan är ofta den som minns.

Kristus återställer din ungdom såsom en örn och orsakar ständigt metanoia – förvandling från livlös och förhårdnad på morgonen, genom att göra "schema", dvs. lyssna efter Hans röst. Lyssnandet kommer till och med före bönen. Förvandlingen som äger rum inom dig är inte genomtänkt. Det är hjärta till hjärta.

När vi läser hela Fader Vår i Matt. 6 ser vi att det handlar om en villkorlig nåd — om ni kan förlåta som Gud förlåter blir ni räddade. Om inte, blir ni för evigt förbannade. Kan vi prestera förlåtelse som Gud? Naturligtvis inte. Jesus ger denna bön för att det ska bli uppenbart att endast genom Hans död på korset och genom uppståndelsen blir vi frälsta av en kärlek som är gudomlig, inte mänsklig.

Det är därför Paulus och apostlarna aldrig nämner denna bön som vi kallat "Herrens bön". För dem är det uppenbart att vi inte kan uppfylla lagens bud, t ex budet om att förlåta varandra. Vi är räddade endast genom Kristi blod och det gör att Fader Vår är en riktad

uppmaning till judar och lagtroende, så att det ska se hur vi inte kan rättfärdiga oss själva. I Kolosserbrevet 3:13 får vi det Nya Förbundets sätt att se saken: Såsom Kristus förlåter oss, så vill vi förlåta varandra.

Men många hoppar över de två sista verserna. Matt. 6:14-15 säger tydligt att om vi förlåter varandra kommer Fadern att förlåta oss, men om vi inte förlåter varandra kommer Fadern inte att förlåta oss. Detta undviks för det visar klart att lagen gäller i denna undervisning åt judarna och de som följer en lagisk rättfärdighet.

Himlen är en fri gåva från Kristus, inte en villkorad möjlighet. Jesus undervisade om utplockande av ögon, avhuggning av händer eller de kroppslemmar som vi syndar med. Allt detta handlar om en före-korset-mentalitet där vi följer bud och försöker gå i land med egen rättfärdighet i lydnaden.

Till denna religiösa mentalitet säger vår Herre: ni hycklare, ni tror att ni kan sätta nivån för fromt liv. Men jag säger er: nivån har höjts. Ni har inte en chans. Inte begära någon annans hustru? Jag säger er: om ni så tänker en lysten tanke när ni ser på någons hustru har ni fallit. Och ett enda olydnadsbrott mot lagen är att bryta HELA lagen.

Samma sak i slutet av Fader vår, som vi så fromt ber varje mässa: om ni tror att ni kan förlåta alla, inklusive era fiender, ja då kan Fadern tänka sig förlåta er. Annars inte.

Detta är undervisning före korset. Fader vår nämns aldrig i breven. Istället har det stora skett. I hans blod är vi redan förlåtna. När vi så tar emot denna kärlek, denna obegränsade kärlek, smakar synden inte särskilt bra. Synden kan rycka i oss, vi kan höra dess ekon. Men vi vet att vi är i Hans vila och frid.

Jesus Kristus är inte något annat, någon annan, någon verklighet någon annanstans som vi behöver komma nära eller komma närmare än vi är nu. Han lever i oss när vi kallar på Hans namn. Han lever i oss alldeles oavsett hur vi mår, vad vi känner och tänker.

Detta är det mirakulöst goda med det Nya Förbundet. Det gäller oavsett hur du anser att du har det med Gud. Det finns inget att mäta med längre. Du kan inte konstatera något eller observera något. Underbart, eller hur?

Nej inte alls underbart säger någon. Jag vet ju inte var jag är i relation till Jesus längre, om det du säger är riktigt. Hur ska man kunna avgöra något om han redan är allt inom oss? Det blir ju noll koll.

Men den som behöver koll har en form av rädsla, en rädsla för att allt inte är bra. Kristus är liv och lärlek och sådan Han är, sådana är också vi i den här världen. Rädsla finns inte i kärleken, utan den fullkomliga kärleken driver ut rädslan.

Han lever oss redan, vi är födda i Honom redan. Vi vet att ingen som är född av Honom syndar trots att synden hela tiden finns. Vi som är födda av Honom bevarar honom, så att den onde inte kan röra oss. Vi vet att vi tillhör Gud trots att hela världen syndar.

Pastor Frank Friedmann besökte ett college för att göra ett framförande och han började med att gå ner till studenterna och fråga den ene efter den andre: Hej ! Vem är du?

Svaren han fick var alla i formen: Jag heter...och jag studerarEller formen: jag heter....och är vid.....-skolan.

Efter en stund gjorde han en paus och sa: jag trodde jag kommit till smarta människor. Men ni kan inte ens svara på den enkla frågan vem du är !! Ni verkar tro att jag frågade: vad gör du? vad studerar du?

Rätta svaret är för en del av oss: jag är i Kristus. Eller: jag är att Kristus lever mig. Vi svarar inte med yrke eller befattning. Vi svarar inte med vad vi gör på dagarna. Vi svarar med vara-sorten.

Det är en viktig skillnad. Varat föregår alltid görat. Vi finner aldrig Kristus i vad vi gör i kyrkan eller någon annanstans. Det är alltid så tragiskt att se någon präst eller kristen springa bena av sig för att vara Gud till lags. Gud vill inte ha det där. Han vill vara vårt vara.

Den som studerat lite filosofi kan vara förberedd för detta. I filosofin, den goda filosofin, föregår alltid vara-frågor alla andra process-frågor. I den ena och första grunden för allt finns ett vara, låt vara dynamiskt i sin utveckling till variation och mångfald, men ett vara. Ett i-sig-vara.

Den uppståndne Kristus är detta i-sig-vara som sitter ned på Faderns högra sida och är i vila, fast en vila som inte är statisk utan full av strömmande kärlek.

Och det här har också med begären att göra.

Den som törstar kan komma till mig och dricka, ropar Jesus. (Joh. 7:37) och kanske saboterar hela lövhyddohögtiden genom detta ropande. Det är bra att betona själva "törstar" där och se hur vår törst efter pengar egentligen gäller tryggheten som finns i Kristus. Eller att den ständiga törsten efter sex egentligen gäller intimiteten och glädjen som vi finner i Kristus. Eller att den ständiga törsten efter berömmelse egentligen gäller betydelse och mening, som endast finns i Jesu levande vara inom oss. Eller törst efter det heliga liturgiska livet som endast finns i Kristus själv, inte i något bruk eller i någon rit.

Om vi inte känner igen törsten efter Kristus-varat i oss själva, gör vi gärna som så många kristna: förnekar begären, undertrycker begären, slåss mot begären. Många predikningar uppmanar till denna förnekelse, detta undertryckande, denna förtvivalade kamp. Och så klart gå mängder av människor under i denna ojämna kamp. Eller det blir en cykel synd-bikt-förlåtelse-paus-synd-bikt-förlåtelse-paus-synd.....osv.

Men ser vi att alla begär handlar om törst får vi en gemensam grund att stå på. Alla former av törst får sin tillfredställelse i Kristus, utan att förnekelse eller undertryckande eller ens någon kamp föregått detta. Det sker helt enkelt genom att Jesus flyttar in i oss och är oss. Och vi låter detta ske, vilket är tron.

Hur ser en kristen ut som ständigt förnekar eller undertrycker sina begär? Eländig. Hur fungerar nu denna mission? Kom och bli kristen, bli som jag !?!?! Ändå är det förvånansvärt många missionärer som tror det ska fungera.

Törsten efter något – kunskap, sex, pengar, egendom, berömmelse, berusning – är lika viktig som bibelläsning. Törsten är en sorts gudstjänst. Den ställer frågan om den uteblivna tillfredsställelsen. En sådan fråga är direkt Kristusinriktad. Hos mig få ni frid för all törst släcks när jag lever dig. Förneka inte törsten, undertryck den inte, låt den leda dig till Mig.

VEM SÄGER DU ATT JAG ÄR?

Så frågar Jesus sina lärjungar och de kommer med olika svar. Det handlar egentligen om vem jag själv är i Kristus, inte vad jag anser är korrekt beskrivning av Guds Son. Det är en fallgrop som vi ständigt råkar ut för — vi gör Gud till värld. Vi gör beskrivningar till tro. Det är inte livet i Kristus, det är endast mer räddhågad värld med åsikter och beskrivningar.

Vem är du i Kristus? Lämna svinstian som är ditt slöseri med dagarna som går. Återvänd hem till Fadern, där finns Den du är. Du har gjort en hel del i livet, kanske inte värt att prata så mycket om men du har gått på lektioner och lyssnat på föreläsningar. Vad är det slutliga resultatet av detta? Några korn av sanning ? Tror du att en procent av vad du säger och tänker är viktigt? Varför prata om helande och lycka innan du öppnar en dörr till Fadern och stiger in? Vem är du som tror att du måste bli botad? För vad?

Åren går hastigt och lustigt, vi bildar familj och gör flera karriärer. Varför ska du vänta och skjuta upp Kristuslivet? När ska du uppstå som Guds Son, den levande, Guds barn? När ska du ta till dig friheten som väntar dig i sanningen Kristus? Du bearbetar och behandlar budskapet om livet år efter år. När kommer du att acceptera det du säger?

De här frågorna väcktes hos mig av några vänner som är prästvigda, men de gäller för oss alla. Prova att säga "Jag är Guds barn, son/dotter till den levande Guden. Jag har fått Kristi Ande." Tror du det? Kan du leva i den tron? Om så är fallet, befinner du dig i detta ögonblick i förvåning och härlighet. Det här fick du från början, men du har distraherat dig bra länge.

Om du inte kan tro detta är kanske djävulen i din tro mer kraftfull än den Gud som skapade allt? Är du fortfarande intresserad av att bli av med det onda? Eller är det fortfarande så att du insisterar på att det onda är verkligt och sant? Vad gör du varje morgon när du vaknar? Känner du igen Gud som närvarande? Och tackar för detta? Eller kör du till någon prästvigd person som är tänkt att tala sanningens ord? Söker du människors rådgivning för att se vad de har att säga om dina problem? Vet du var källan är? Den som ger levande vatten så snart du ber om det.

Jag tror det handlar om att ha modet att rycka gardinen från detta hyckleri och se till att den där attityden av "heligare-än-dig" som sekler av ekklesiastisk kultur har lämnat åt oss. Religiös självrättfärdighet erbjuder oss bara ett hem fullt av sjukdom och olycka. Hur kan någon annan än Kristus själv ge dig råd hur man ska leva och vara?

När kommer du till Mig? undrar Herren varje dag. När öppnar du dörren och släpper in Mig? Känner du den friska spänningen i att förverkliga detta – känner du den nu? Vi måste inse att man behöver Kristus, ingen annan medlare mellan sig själv och Gud? Hans kärleksväsen är något omedelbart, inte medierat. När kommer du vakna till den suveräna sanningen att Gud ÄR? Hur länge kommer du att sitta i den agnostiska och sekulära kulturklubben och be om det som redan en gång för alla blivit utgjutet för er i överflöd?

När tänker du vakna upp ur dina föreställningar och minnen till den fulla sanningen som är här och nu? När kommer du att säga inom dig att det HÄR är underbart? När kommer

du att känna igen Kristi ljus och börja leva i det? När kommer du att inse att Gud är alltid är omedelbar och närvarande frid, trots alla de smarta och framgångsrika jönsar som insisterar på att du måste ha en särskild utbildning för att veta detta?

Hos Mig, säger Herren kan du stå upp och säga i din själ "Det HÄR är underbart"!

Vad är underbart? frågar någon irriterat. Det var då ett tjat !

Livet är underbart när du kommer till Den du är i Honom – det som fanns innan Abraham, som Han uttryckte det. Det är vårt liv som evighet och som det alltid skall vara – det som inte kan säljas, göras till rit eller predikas i en församling, eller ges ut i tryck – det som ÄR.

Jag såg en lite sprallig men intressant text på nätet som kallades Vandra i välsignelsen. (humlebo.nu/vandraivalsignelsen.html). Ja just det. Välsigna dig – frukta inte – Kristus har lett dig på vägen och gett oss sin Ande. Det är att vandra i välsignelsen. Vi har i den välsignelsen äntligen blivit ödmjuka inför en stabil gudsnärvaro i vårt eget sanna jag. Som Povel Ramel sjöng: Ta av dig skorna ! Du är på helig mark. Var stilla – var förvånad över den stora gåva detta nya liv utgör. Du har kommit till den punkt där du inte söker mig för att vara andlig men för att få en gåva. Du tar emot den och lägger den i krubban, min födelsekrubba, mitt kors, min död och min uppståndelse

När vi läste för Hedenius på 60- och 70-talet fick vi höra en hel del om Helvetläran och hur ond den var. Liknelsen om Lazarus och den rike mannen var utsatt för tolkningar under våra samtal och diskussioner. Jag fick aldrig någon ordning på det.

Men omsider såg jag en konstruktion som verkligen ger mening av den liknelsen. Den rike mannen är det religiösa lagtänkandet. Om vi vill Israels nation i gamla tider, den judiska religionens förbund med Fadern. Men mer precist religiöst förbättringstänkande. Den religiöse lagfromme tjänar mycket pengar på sin status, sina många offer, sin kyrkorättfärdighet. Han kan ha anspråkslösa yttre kläder men inåt klär han upp sig i fromhet inför Gud och folk i församlingen. Så dör han och får alla hedersbetygelser han är

värd. Detta gäller i lika hög grad den icke-troende som på liknande sätt, i sina kretsar, arbetat upp en värdighet, en rikedom som belönas vid döden med heder och rykte.

Den rike mannen är en som får många välsignelser. Det utlovade landet, lagen, ordningen, löfte om trohet från Gud, förmåga att bygga tempel och kult. När profeten Nathan vill ha David att bygga tempel ser vi dessa gåvor och välsignelser i praktiken. Som allmän bild gäller det den fromma människan som fått förstånd och kunskap och som är en prydnad för sin kyrka och sin församling och som kanske når höga poster som biskop, kardinal eller påve.

Välsignelser ges till den rike mannen, såsom löftet till Abraham, förbundet, profetiska visioner av den kommande Frälsaren — men inte den inkarnerade slutpunkten i Kristus. Och där dör den rike mannen. Trots alla hedersbetygelser och minnen av värdighet och helighet dör den rike mannen bort. Det fanns inget liv i alla dessa välsignelser, hur skinande och stabila de verkade under livstiden. Om detta handlar liknelsen. Frälsaren Kristus sätter en motsats mellan död och liv här. Den rike mannen, all religiös fromhet, sätt emot livets Herre i Kristus, som var meningen med alla de tidigare välsignelserna. Att kyrklig fromhet och iver är den rike mannens dödliga verksamhet. Denna verksamhet tog slut när Jesus sa: det är fullbordat.

Men varför fortsatte den religiösa fromheten? Ekon, ekon, skuggor och spöken. I tvåtusen år efter att allt var fullbordat, alla synder förlåtna, det nya livet i Gud skänkt till oss, fortsätter ekona om religiös fromhet och förbättring. Men det är ingen lång tid, endast ett ögonblick. Vi ser framåt. Äkta katolicitet är att inte fästa oss vid år och dagar utan helheten av tid, som Simone Weil, skrev en gång. Löftet håller och Kristus lever oss.

Jesus säger i Johannes 6 att Han och endast Han är livets verkliga bröd. Kyrklig fromhet gör någonting annat, den förvandlar det till kult och formaliserad brödceremoni. Detta skiljer sig inte nämvärt från tidigare judiska skådebröd och inte heller gör det mer moderna evangeliska symbolhandlingarna något annat. Det är den rike mannens sätt att göra sin fromhet till gud. Emot detta säger Jesus starka ord. Endast den som äter Honom — det vill säga blir ett med honom såsom man blir ett med det man äter och förtär i sin kropp — får del av livets bröd. Kristus lever oss när brödet blir oss. Liksom Gud vände

sig till hedningarna när inte Israel tog emot det levande brödet som är Kristus, vänder sig Gud idag till dem som inte nöjer sig med kyrklig och religiös fromhet för att bli rika på detta. Den fromheten är dödens fromhet och Gud vänder sig till det som är utanför den fromheten, liksom hedningarna var utanför Israels fromhet.

När Jesus säger att denna fromhet är död genom att allt är fullbordat i Honom, rämnar förlåten i templet. En bra bild för hur all lagfromhet och andlig förbättringstro rämnar och dör i detta Frälsarens uttalande. När Kristus börjar leva oss rämnar all yttre andlighet som just är som en förlåt, en gardin för syns skulle, egen syn och andras syn. Den visuellt synliga religiositeten är över. Liv ersätter yta som alltid dör.

De som är rika på religiös fromhet kan enligt Luk 13: 25-28 knacka på dörren till Herrens hus och vilja komma in med hänvisning till att de har suttit och ätit vid Hans bord, men han säger endast: Jag känner er inte. Det är en bild för hur död denna religiösa rikedom är. Den har inte med livet att göra. Bilden stärks med ljudet av tanddagnisslan ! Här har vi nu den rike mannen. Men samtidigt ska alla frälsas för gåvan i Kristus var till alla, den är katolsk i ordets rätta mening. Ta alltså emot den och låt Kristus leva istället för din religiösa person med sin fromhet och rikedom redan i jordelivet.

Men vart tog helvetet vägen? Är det inte där den rike mannen nu befinner sig? Jo. Det är det mörker som den gamla kyrkofromheten representerar, det döda mörkret. Vi talar förstås inte om straff. Det är helt enkelt så att död tro, förbättringstron, är ett mörker, Hel's mörker, dödsrikets mörker. När Kristus återställer allt finns inget mörker kvar. Då är också glädjen återställd. Att befinna sig på avstånd från Kristus är en smärta, ja en terror utan like när vi förstår dess innebörd. Så beskrivningen av den rike mannens belägenhet är korrekt.

Och inte bara ger avståndet till Kristus genom religiös självrättfärdighet en sorts terror, det har som grund en skam och skuld över att så ha misstagit sig på Guds löfte till Abraham och alla följande släkten i Kristus. Skuld och rädsla följer på varandra i detta avstånd och beskrivningen av den rike mannens läge i förhållande till Lazarus och andra som älskar Gud såsom Han vill vara i oss och med oss, är ett stark bild av läget.

De är nog inte många, men de finns, på vilka ytterlig desperation och helvetiskt mörker har lägrat sig. Det är själar som hatar allt som lever. Den rike mannen i liknelsen är inte där, han är vid sina sinnens fulla bruk och kan konstatera att något har gått mycket snett, han inser avståndet till Kristus och vill att andra ska varnas. Det är också liknelsens mening: skapa inte avstånd till Herren genom lagtänkande, kyrkofromhet eller förbättringsandlighet i största allmänhet. Som Uppenbarelseboken 20:13 säger kommer alla andligt döda till liv inför Kristus vid återställelsen, men låt oss inte vara på avstånd från Den som vill leva oss.

Det är värt att notera hur den rike mannen under jordelivet hade religiös visdom, kloka beslut, god samhällsanda och socialt ansvar. Nu är det tvärtom. Ingen frid, ingen välfärd, ingen lycka. När han under jordelivet gick i synagogan och läste Mose lag, fanns en slöja över hjärtat som gjorde att han inte tog emot Kristus, lagen fulländning och slut. Så Guds ord blir istället vrede, ungefär som solens goda värme blir brännskador när vi har fel relation till solen. Att inte ta emot gudomligt liv av Kristus skapar ett skadligt avstånd till det levande. Fast det verkar gå så bra i ett sekulärt samhälle, skadas vi i själen.

När vi som den rike mannen har nog med vår egen rättfärdighet genom tempel och skriftläsning och duktighet i samhället, kan vi inte ta emot det levande vattnet, Herrens dryck som fritt ges åt oss. Vi avvisar istället detta och vi åsamkar oss en brännande törst. Den rike mannen klagar också mest över en brännande törst på tungan. I Jakobs brev finner vi att tungan är det organ hos oss som skadar oss mest, orenar oss mest.

Den rike mannen ropar till Abraham, som varje lagrättfärdig jude skulle göra. Vi hedningar har ingen alls att ropa till när vi skapar samma avstånd till Gud som den rike mannen gjort under sitt liv. Men avståndet även till Abraham är för stort för att ens få en droppe vatten på den torra runga — en bra bild för hur avstånd till Kristus fungerar, vi torkar ut. Det verkar vara lite för naivt, som Hedenius ibland påpekade, att vi alla skulle tro att Jesus är Guds Son, och att ett sådant uttorkat liv blir följderna av otro. Men den som smakar liv i Kristus, så att det är ens eget levande liv, vet hur sant detta naiva sammanhang ändå är.

Vi är alla i Guds hand. Hesekiel skriver i 18:4 "Se alla själar är mina, faderns själ såväl som sonens själ är min. Den som synda han skall dö." Liknelsen om den rike mannen handlar om denna död, som är avståndet till Kristi liv i oss och därmed ett val av mörker och smärta till dess Kristus återställer allt, för vi är alla Hans.

Ur Judit Sargent Murrays katekes för barn 1782:

F. Är det möjligt för någon människa att följa lagens bud?

S. Nej inte alls! Om Adam, i sitt tillstånd av oskuld, inte kunde göra det, kan han falla efterkomma inte heller hålla sig upprätta såsom Gud vill enligt sin plan. Sanningen är att det inte finns en enda rättfärdig människa på jorden, som gör gott och inte syndar. Som aposteln Jakob säger begår vi alla synder genom att begå några.

F. Kommer Gud förlåta de som bryter mot lagen och acceptera oss i våra försök att följa den, istället för att helt uppfylla den såsom den kräver?

S. Lyssna till de heliga profeterna, hör vad Anden säger. Den som syndar på en punkt är skyldig till att bryta mot hela lagen. Förbannad är var och en som inte håller lagen i alla ting såsom det är skrivet. Dessutom förklarar Jesus Kristus lagen och menar att det inte är nog att avstå från att göra det som lagen förbjuder i en yttre mening. Hjärtats renhet krävs dessutom.

F. Väntade sig Gud att någon enda av hans skapelser skulle kunna hålla hans bud?

S. För Gud är alla tidpunkter närvarande i hans blick. Det vore ett misstag att anta Gud besviken. Det skulle sänka honom till mänsklig nivå. Därför kunde inte Gud förvänta sig någon förmåga att följa den gudomliga lagen.

F. Vilken mening var det då med buden och lagen?

S. Två saker gör lagen meningsfull:

1: Att visa gudomlig perfektion.

2: Att övertyga människorna om synden, impotensen hos människan. Därigenom måste de helt och hållet lita på Frälsaren och Återlösningen genom Honom.

Cassianus tar i sin INST IV 34/35 upp Abba Pinufios introduktion för en nyupptagen broder. Det låter i denna text som om det är den världsliga personens vilja att vara andlig och religiös. Men lätt omskrivet är budskapet detta:

Genom att Kristus lever mig är världen redan avsaid. Den behöver inte avsägas som en rituell eller andlig handling av någon. Att göra så blir en sorts underkännande av Kristi löfte om Anden. Vi har idag och alla dagar dött från världen genom att Han lever oss och vi tar emot detta liv. Världens begär och handlingssätt försvann på korset och Hans blod är garanten för att så skett. Vi behöver inte strategiskt upprepa detta. Tack Fader för att du givit oss Din Son !

Som Paulus skriver i Gal. 2:20 är jag korsfäst för världen och världen för mig. Den kan ropa och locka och marknadsföra sig allt den kan i min teve och på min iPodskärm, den är likväl helt död och korstfäst för mig. Ge akt, säger Paulus, på korsets villkor, under vars fana du från denna stund ska kämpa — men Kristus har kämpat för oss och segrat redan. Därför måste vi här i tiden låta Honom leva oss i alla omständigheter, vilka de än är.

Enligt ett ord av David i Psalm 119:120 kommer vi i Kristi Andes gudskärlek inte längre följa köttets vilja eftersom köttet redan är besekrat av Herrens blod på korset och Hans uppståndelse. Genom Hans närvaro i min kropp dör vi alltid från världens begär och det falska jagets iver att vara någon.

“Den som inte tar sitt kors och följer efter mig är inte värd att tillhöra mig” säger texten i Matt 10:38. Och genom korset och löftets uppfyllande följer Kristus alla som tar emot Honom. Cassianus skriver: “Liksom en korsfäst inte längre kan röra sina lemmar som han själv vill, ska inte heller vi rikta vår vilja och våra önskningar mot sådant som skänker behag och glädje för stunden.” Så är det när Kristus intar oss, vi låter våra lemmar röras av Honom i vilket allting lever och rör sig. Då skänker strax allting som dyker upp glädje och frid både för stunden och evigheten.

Vid en vistelse i Indien blev jag god vän med en hinduisk tempelpräst och var ofta där och pratade om livet. En dag var han sjuk och hans tjänare meddelade mig att ta hand om templet några dagar. Jag satt där på en plats mitt i templet där han normalt satt och undervisade. Folk kom och gick och kunde de engelska gick det bra. Men ofta kom västerländska turister. Jag slogs av hur andligt hungriga särskild yngre västerlänningar var.

När de frågade efter vad som undervisades i templet om sa jag bara: att du är död på korset med Kristus och uppstånden med Kristus och Han vill flytta in in dig och du är redan med Honom i det uppståndna ljuset. En del blev förvånade över kristen undervisning i ett hinduiskt tempel men många intresserade sig och tog det hela på allvar. Flera intressanta dialoger uppstod.

Jag minns en tysk luthersk präst som kom in och satte sig i templet. När han frågade om läran och jag sa att vi är döda i Kristus och uppståndna i Honom och kan ta emot honom i oss genast, blev han mycket glad. Han hade aldrig tänkt så konkret, sa han. Läran kände han förstås till, han hade predikat den i många år. Men att så direkt och konkret ta dessa teologiska satsar hade ha aldrig gjort. Hans teologi hade inte tillåtit en så naiv och konkret tolkning.

Jag tror detta är symptomatiskt. Många får höra från barnsben att Jesus Kristus har uppstått, men det var för tvåtusen år sedan. Det kan också gälla min egen framtid. Men att det skulle gälla i realtid för mig och dig, är ofta något okänt. Den lutherska prästen tog emot detta enkla budskap med stor glädje. Han stannade flera dagar och kom för att prata vidare om detta. Den indiska miljön, där heliga män kom promenerande längs bygatan varje dag, kanske underlättade det hela.

Att få höra i enkla ordalag att jag dött med min gamla människa och fått ett nytt liv i Kristus och att Han nu vill leva i mig, är inte så enkelt i en västerländsk miljö. I den miljön är det metafysiskt och teologiskt, inte verkligt och konkret för mig där jag befinner mig nu. Och detta är mycket märkligt, för detta är kärnan i evangeliet. Att vi lyckas höra detta budskap om och om igen utan att se verkligheten för oss själva är tecken på hur den gamla människan lurar oss. Om det blir metafysik eller teologi behöver vi bara nicka och det går oss förbi. Själafienden ler i bakgrunden.

Det var nyttigt att sitta i ett litet tempel med ohyra och vilda hundar som sökte något att äta och ge denna kondenserade kristna undervisning. De hippies som ibland tittade in avfärdade förstås ett budskap de hört i kyrkan hemma och bara uppfattat som något abstrakt och lite överdrivet. De sökte lärare i meditation och yoga istället. Men en och

annan av dessa kom senare ensam tillbaka och ville veta mer om den kristendom de inte tagit till sig hemma i Europa eller Amerika.

Det är avgörande hur man lyssnar. Jag märkte att den indiska tempelmiljön var så annorlunda mot den europeiska kristna kyrkomiljön i det att orden om att dö med Kristus och uppstå med Honom fick en mer direkt och påträngande innebörd. Det var inte en lära utan direkt beskrivning av vår andliga belägenhet. Och många frågade just: men vad gör jag då? Om detta nya liv är redan givit åt mig? Och jag fick svara naivt: du tar hand om dig och de dina och hjälper alla du kan och lovar Kristus både i tid och otid. Vad mer kan vi göra?

Frågan om vad vi ska göra avspeglar en gammal inställning — att jag inte är god nog som jag är, att jag måste göra något för att vara älskad av Gud. Att något saknas i min frälsning. Att vi uppstått med Kristus innebär att vi sitter hos Fadern med Kristus. Vi kan ingenting mer göra för att Fadern ska älska oss mer. Vi behöver ingenting mer prestera för att älskas så perfekt som Fadern älskar Sonen. Vi är fullkomliga med Sonen och vilar hos Fadern. När detta gick upp för de tillfälliga besökarna i templet uppstod stor förvåning. Det är en härlig reaktion. Och när någon frågade vem jag var svarade jag som Gary Sigler brukade svara: I'm a recovering Christian !

Jag brukar tänka att vi människor är som en lövtunn spegel. Vi kan reflektera Kristi ljus, den sanna solens ljus. Vi är inte detta ljus själva, för rätt som det är speglar vi något annat, synden, mörkret, tokeriet. Det beror på att vi ingenting är i oss själva, vi kan endast spegla. Så fort vi tror att vi är något – duktiga, heliga, onda, tokiga, vad som helst – blir det en falsk börda och snart måste vi ge upp det. Kanske vi har ett gott rykte, är kända som framgångsrika eller goda personer. Då är det dubbelt jobbigt att inse bluffen, för vi kan inte säga det rakt ut. Men någonstans vet vi alla att skenet är ett bedrägeri. Vi är alltid skenheliga så fort vi tror någonting om oss själva. Till och med Jesus säger: Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud.

Är detta tråkiga nyheter? Nej nej inte alls ! Det är i själva verket friheten. Tänk så underbart att liksom månen kunna få reflektera solens oerhörda ljus och lysa upp rymden med detta gudomliga energiverk. Likaså kan vi lysa upp jordelivet genom att alltid spegla Kristi ljus, det uppståndna ljuset genom vår egen kropp, vårt egna liv, våra egna omständigheter. Han som älskar oss vill bo i oss som detta ljus. Det är Han, inte vi, som lyser. Men vi är som lampan. Vi tillhandahåller själva lampan och Kristus kan lysa genom

oss. Vilken frihet att just vara en lampa som ingenting är i sig själv, inget eget liv har. Just så kan Gud vara vårt liv.

Friheten i livet som reflektor gör oss lätta. Vi behöver ingenting vara. Ingen packning, inget innehåll. Kristus tar över och använder hela vårt hus, inklusive alla ostädade, ja rent av skitiga rum i huset. Nye ägaren städar, gör om, använder. Lovad vare Han !

De flesta av oss tror inte att Gud tycker om oss. Ateister är ofta ateister just därför att en Gud skulle inte gilla det han såg om de antog Hans existens. Många kristna tycker om Gud och beundrar Jesus. Deras tro är ofta ett utövande av beundran för Guds storhet och skönhet. Men aldrig vågar man fråga: Vad tycker Gud om det här eländet som är mig?

Stoppa fördömande av ditt vackra jag ! Guds uppfattning om dig är något helt annat. Du kan inte tro det men Han älskar dig mer än allt annat. Läs Ralph Harris bok "Gods astounding opinion about you" för att se en kristen som aldrig vågade ställa frågan under många år som kristen. Tills det gick upp för honom att tron börjar först när vi vågar göra det.

Om vi förnekar Kristus i oss — vilket är vårt verkliga jag — ska Kristus också förneka oss. Det är en och samma förnekelse. Detsamma gäller om vi förnekar Kristus i alla andra. Det är ett förnekande av Kristus. Gud lever i alla som kärlek till alla. Den som vill utskilja och avskilja förnekar Gud själv. Det är inte smart. Det är inte god teologi. Jo det stämmer, många kristna ägnar sig åt det.

Detta mysterium djupnar. Om jag finner mig oförmögen att styra mitt liv, då tror jag att det är omöjligt för Kristus att härska i mig och skapa ett kärleksfullt, helt och harmoniskt liv. Om det nu är så med andra människor så överger tydligen Gud också dem. Men det är min förnekelse av Kristus i oss allt detta handlar om.

Om jag har ett splittrat medvetande, kommer mitt hus att falla. Gud därute, jag härinne. Splittrat medvetande. Nu försöka jag räkna ut hur jag ska lösa mitt problem. Jag pratar med prästen, psykologen, Gud. Genom att be till en Gud i fjärran – en tvivelaktig gud,

kanske en tyrann som dock kan höra mina böner — en gud av vrede och hat över mig som inte gör vad gott är i hans ögon, som så många i GT.

Ett ögonblick av vila i Kristus som liv i denna stund och här där jag är, vänder upp och ner på denna värld av mig, mitt och Gud på avstånd. Vi slutar tänka på oss själva som maskar i leran. Vi slutar döma oss själva. Kristus tvättar i ett ögonblick bort alla döda minnesprogram. Vi kan som Lasarus kliva ut ur graven som är våra minnen, våra föreställningar om oss själva, vårt eviga prat om det som är förbi. Stå upp och låt de döda begrava sina döda ! Kristus skrattar ut dessa ord åt oss.

Försök inte att räta ut saker med bättringsandlighet. Fall in i Kristi harmoni och ordning. När Han lever oss är kraft och harmoni det dominerande, inte utredande av problem. Gud kan inte användas pastoralt, det är bara osäkra pastorer som gör sådant ! Gud sysslar inte med budgivning och Kristus är ingen ny Moses. Genom att låta Kristus vara medveten i dig om ditt barnskap hos Fadern kommer du att vara nöjd med att göra Hans vilja. "Inte min vilja utan din" blir lika naturligt att säga som "Tack Fader".

Verkligheten beror av ditt erkännandet av Kristus. Inom oss, utom oss, överallt. Erkännandet som är den verkliga tron som gör den äkta verkligheten, den som manifesterar Guds vilja och kärlek just här där du är. Kristus ber inte om någon tjänst för mig att utföra. Han behöver inte rekommendationen eller veto av någon. Hans kärlek är beroende av vårt hjärtas erkännande, men oberoende av strategi och religion. Hans uppståndelse är vårt ljus, vår gryning. Gryningen ljus ber inte om tillstånd att skingra natten.

Vinden blåser vart den vill och du hör dess susning. Men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Så är det med alla som är födda av Anden. (Joh. 3.8)

Du är född av Anden när du antar och erkänner Kristi liv där du är. Det är ingen annanstans. Var stilla och hör denna vinds susning. Anden kommer och går och ingen sätter villkor för Anden. Ingen kan anse sig veta hur han kommer eller går för Andens vägar är bortanför vårt begripande. Men just här är det. Just här är Anden som kommer och går som Han vill. Ohämmad , och fri – obetingad och lätt i steget uttrycker Anden

verkligheten vi ser och hör. Allt som är nödvändigt är givet åt oss för det momentana uttrycket för Guds Sons Liv här i våra liv . Så när är du är redo att erkänna, låta Kristus inom ta över styrningen av ditt liv?

Är du rädd? Vågar du acceptera en sådan underbar gåva — att just det här livet där du nu är i själva verket är Han i sin närvaro för dig? Kanske du försöker åberopa att du är ovärdig, för syndig, för ofokuserad, för slapp. Ja du är ovärdig endast eftersom du dömer Kristus till att verka inom normerna för din begränsade mänskliga kapacitet. Krymp inte hans kärlek till dina normer, eller din kyrkas normer ! Det blir att ha ögon men inte se, att ha öron men inte höra.

För människors resonemang är det omöjligt att hitta en sådan härlig Guds kraft i din egen vardag. Vilket av alla möjliga tänkanden kan hitta mig? Thomas Aquinas kallade sitt stora tankeverk halm mot slutet av sitt liv när Guds kärlek värmde hans hjärta. Vem kan genom tanken lägga en aln till sin kroppsstorlek? Läs boken Gud och tänkande ! Men det kommer en tidpunkt när du inte tänker, när du har gjort upp med tankens förtvivlande försök att tvinga Gud att synas. Du anländer till platsen för ett erkännande av den gudomliga närvaro som redan är här och redan passerat förbi alla begränsningar. En helt ny värld med dig i Faderns verlighet.

Många är de som söker efter sanningen som tror att de genom affirmationer kan ringa upp Gud och beställa Hans varor och produkter. Vi tror att vi är Aladdin med sin lampa . De misslyckas med att ta till sig symboliken lampan som lyser upp våra steg. När vi ser den verkliga lampan här där vi är, får vi ett nytt system för livsupptäckt. JAG ÄR blir den enda härskaren över mitt universum och var och en av oss är en härlig dotter eller son till den Levande Guden. Vi lever med Hans eget ljus i våra ögon. Vi säger ständigt Tack Fader. Att be oavlåtliga är inget annat än tacksägelse och erkännande.

Många som blir kallade till Gud upplever en tid av eufori. Härligt att se, härligt att erfara i sitt eget liv. Men snart nog kommer listorna. Det är en omedveten skiftning från euforin och glädjen i Kristus till listor på saker som måste produceras. De kallas andens frukter. Ofta kommer en pastor eller ungdomsledare eller kristna vänner med listorna, ofta lite på sidan och antydande. Att man borde vara mer kärleksfull. Att man borde vara ärligare.

Att man borde ge tid åt alla. Att man borde respektera sina föräldrar. Sakta men säkert är vi inne i adamsnaturen och lagtänkandet. Andens frukter är hemkört med andra ord. Ska vara hemkört.

Som Fred Pruitt berättar i en intervju kan denna andra fas verka under många år, ja säkerligen finns de som hankar sig till kyrkan resten av livet i detta konstgjorda liv. Kristus är inte i fokus, undermedvetet är vi själva och vår brist i fokus. Och ryktet går att lutheraner är eländiga syndare och katoliker sysslar mest med skuld. Välförtjänta rykten.

Men så går solen upp och Kristus lyckas äntligen få tillträde. Närhelst detta sker tvekar inte Herren. Han kliver in och börjar leva oss. Vi tappar listorna och glömmer att producera andens frukter, vi glömmer regler och följer ljuset i varje stund vi kan. Vi har inga metoder längre, inga kurser eller retreat-scheman. Kristus är i centrum, lever varje omständighet, vilken den än är. Ett praktiskt hanterande, ett helande men inte av lilla mig utan av allt som finns. Herren är en med mig och äntligen i livets fokus. Och vi ser tillbaka: varför dröjde det så länge? Vad var det som var så svårt?

Tron på listor kan se väldigt anständig ut. Jag läser bibliska texter varje dag, jag är i mässan varje morgon. Vi går hela familjen till kyrkan på söndag, år efter år. Jag avsätter en tyst stund för meditation varje morgon och kväll. Jag är aktiv i församlingsarbetet, ja jag är oförtröttlig i hjälparbetet med flyktingarna i vår stad. Denna värld av duktighet ser riktigt bra ut och hemskt vore det väl att kritisera den för något. Men den hemska sanningen är att allt är fåfängligt och endast vind om inte Kristus är den som gör det — och Kristi Ande följer aldrig listor.

Amerikanen Fred Pruitt ägnade sig åt denna sorts religiositet i sju år och lärde sig en enda sak: fördömelse.

Inte bara finns ett inre misslyckande inom de som sysslar med listorna utan rent faktiskt fördömer lagen dem. Den inre känslan av otillräcklighet är korrekt — det är domen. Den inre upplevelsen av att någonting alltid saknas är riktig — utan Kristus inne i oss är det alltid något som saknas.

I själva verket är denna fas den vanligaste. Många ateister och haltvtroende är inte alls främmande för Gud men känner på sig att de inte är goda nog i Hans ögon. De vill inte ge

sig in i ett system där fördömsen redan är uppenbar. Sedan kommer en rationalisering som åter igen ska se bra ut. Man går med i humanetiska förbundet eller i något ateistgäng. Man argumenterar. Man vet och så vidare.

Naturligtvis är det sunt att hålla sig borta från det som riskerar att fördöma en. Men Jesus Kristus är något annat. Han är det levande vatten som ges till oss så att vi INTE törstar och känner oss otillräckliga. När den Levande blir fokus i vårt liv och det som lever oss, faller alla listor på uppgifter och prestationer bort. Vi är istället uppenbart älskade. Listor och uppgifter är en livsföring vi inte längre bryr oss om. Även om vi går i mässan sysslar vi inte med utförande eller framförande längre. Kristus lever oss, vi är själva kyrkan och djupt attraktiva för Kristus. För länge sen skrev jag en artikel för Katolsk Kyrkotidning som hette "Att vara kyrka" men under de snart fyrtio år som gått sedan dess har jag inte sett många som varit kyrka på riktigt. De flesta springer benen av sig i otillräcklighetens fördömda värld.

Det enda folk gör i sådan religiositet är att törsta. Jesus erbjuder vattnet som släcker all törst men det enda man känner är törst. En del gör en dygd av bristen och gillar att kalla sig törstiga, andra döljer det bakom en fasad av förnöjdhet men ser till att få alla saker på plats. Och framför allt ser man till att Jesus inte är inombords utan på avstånd så att det går att tillbe Honom. Inte bara Jesus får vara "därute" utan också lärare, präster, biskopar, påvar, kyrkan. Heligheten får vara gripbar därute. Det är hednisk andlighet i sin prydno och den gamle själafienden par excellence nickar nöjt åt oss.

Det känns alltid märkligt att stå inför en grupp präster eller blivande präster och säga att de måste låta Kristus komma. Det är ju detta de sysslar med som profession och dagligen. Hur kan jag säga något sådant? Och när jag påpekar att de endast tänker och föreställer sig Kristus blir jag snart utskälld för en stor charlatan som tror att han är något. Det är nästan omöjligt att ärligt erkänna vilken bristfällig plats man är på. Ännu ivrigare "hanterar" man istället sin religion och ropar Gus namn och utför liturgin.

En bild är enklare att ta till sig. Jesus talar om floder av levande vatten som ska flöda ut ur oss när vi låter Gud leva oss. Alla som är religiösa eller icke troende i bristens verklighet kan fråga sig: händer detta i mitt liv? Sålänge vi sysslar med religion försöker vi få vattnet

att rinna ut ut kyrkan eller ut ur bibelläsningen eller ut ur bönelivet. Vi utpressar Gud så att säga. Men Jesus talar om att det kommer INIFRÅN oss och flödar ut ur oss, eftersom Han själv vill bo inom oss och leva som oss. Hur ska annars det levande flyta ut ur oss? Och alla förklaringar av varför vi inte tar emot detta levande vatten är något vi hittar på, det kommer inte från hans mun eller från evangeliet.

Ibland går religiösa med på att Jesus lever inom oss. Men de vidhåller att Han är skild från oss, separat från oss. Annars skulle en otillåten blandning ske. Och det får inte ske. Man märker inte att Kristus objektifieras så att Han ändå får stanna "därute". Eller som den vanliga bilden av en ängel på högra axeln och en liten djävul på vänstra. Och så talar man om att vi står olika nära Gud vid olika perioder av vårt liv, att vi behöver en "förnyelse" av än det ena än det andra. Vi inbillar oss att flera röster finns inom oss: Kristi röst, min egen röst, djävulens röst. I själv verket kan vi aldrig sära på dessa röster, vi hamnar i förvirring. För Kristus är EN och vi är EN i Honom. Det är ett enda liv, det goda livet. Hans kärlek gör allt till en enda ström av levande vatten.

Att dela upp Gud och oss själva i flera delar eller röster leder oss förr eller senare till desperation. Det är också helt onödigt. Vi kan inte göra något. Vi ska inte göra något. Jesus knackar och vill bo i oss. Observera att det är Han som knackar. Det är Han som flyttar in när vi öppnat dörren, vilket tar en ögonblick. Det Han som står för initiativet. Och faktum är att Han redan bor hos oss. Han lever oss redan. Det är enklare än någon av oss föreställt sig det.

Den som låter detta ske ser plötsligt Skriften och läser den inte externt längre. Vi gör exakt motsatt mot Krister Stendahl som upptäckte att de bibliska skrifterna inte handlar om oss utan om judar, hedningar, greker och kristna. För honom var det en befrielse av akademiskt slag. Han fick objektifiera och göra historia. För den som låter Jesus leva oss blir det att se hur de bibliska skrifterna alla på sitt sätt handlar om Gud levande vårt liv. Klarast syns det i Pauli brev men även på många andra ställen skymtar det levande vattnet inifrån oss när Kristus lever oss. Plötsligt har vi fått en ny Bibel.

Skillnaden är gigantisk. Här en bild som visar lite av den. En påskmorgon sitter jag i Vemdalens kapell och firar uppståndelsen med en handfull kyrkobesökare. Prästen

utropar med ett försiktigt leende: Kristus är uppstånden ! Och några svarar ännu försiktigare: Han är verkligen uppstående. Jag säger till min broder vid sidan av mig: det är vi som är uppståndna genom Kristus ! Han svarar roat: nej nej nu har du blandat ihop saker och ting. Vid kaffet efteråt pratar vi om det. Vi lever två helt olika trosliv. För honom är det trygghet att ingenting händer i hans liv, att det är i teologin och tankevärlden allt sker. Det roar honom och han skriver fina små essäer om det och blir publicerad. Det är vackert och andligt och trevligt. Och han är prästvigd. För mig är det mitt eget liv, varje stund, varje minut. Jag dog med Jesus på korset. Tempus är perfekt: jag har dött. Det är klart. Mina synder är utplånade. Tempus är perfekt: de har redan blivit förlåtna, alla begångna, alla nuvarande, alla framtida. Det är klart. Nu lever jag det uppståndna livet.

Vi kommer ingenvart med varandra, men en är törstig och en är otörstig. En är utanför, en än innanför. I all artighet och vänlighet är vi i två helt olika världar. En är något i världen, en har gett upp för Honom. En förhandlar, en har dött. Och vi måste inse att vi inte lär oss denna död genom en kurs eller en akademisk grad. Bara Jesus Kristus kan ta oss till den döden. Den kan aldrig bli min insats eller min produktion. Endast Guds Son kan göra det för oss.

Kristi liv uttrycks i mig vad jag än gör i världen då Han lever mitt liv. Många vill inte ha Gud med sig in i sovrummet, sägs det ibland. Det blir en snokande Gud som ser vad vi gör i sängen. Men så är det bara när vi har Kristus utanför oss, som min broder i kyrkbänken. Det blir annorlunda när Kristus får leva i oss. Det vi gör då blir Hans uttryck och vi är ett enda liv. Detta medför genst en vila i tron, en avslappning och förlitan. Kärleken till Gud och till nästan uppfylls av den Ende som kan det, Jesus Kristus.

När övergången sker från extern religion till Kristus som motor inom oss, märker vi att resurser finns som jag inte anade. Utan att ens märka några Andens frukter, kommer den rikedom så att säga bakvägen in i oss. Vi är inte producenter utan njutare av godhet i det liv vi redan lever, den vardag i vilken vi redan befinner oss. Kristi ok är lättheten själv, i vilken det levande vattnet flyter ut ifrån oss. Vi blir sällsamt berörda av detta men kan bara rikta vår tacksamhet till Honom som är detta liv.

Tvärtemot vad religiösa aktivister tror arbetar Gud utifrån vilan. Kristus lever oss så att vi kan vila i Hans levande närvaro. Detta erfars i form av vila. Den Helige Ande verkar i det som är vila och frid för oss. Tystnad och vila är grundpelarna i den Helige Andes berikande av våra liv. Det finns inget intresse för synd eller strävan i detta flöde. Förundran och beundran kommer istället. Den vila Skaparen tog till sig på sjunde dagen, den sabbat som Gud själv gestaltade är fortfarande här och vår vila följer av den. Det är skapelsens mål som gestaltas i detta Kristi liv i vila och frid.

När jag upptäckte detta liv fick Alfonso di Liguoris bok om att leva i Guds vilja äntligen en verklig mening. Hittills hade jag trott att Alfonso menade att vi skulle söka Guds vilja och sedan leva i den, men nu var det snarare den Viljan som hittade mig, flyttade in och började uttrycka sig i mitt liv. Det är något helt annat. Inte bara är det enkelhet och vila, det är en njutning av vad Gud kan göra i mitt liv och som mitt liv. Det är en förening av det goda och det som verkligen sker här och nu. Som mitt barnbarn sa när jag frågade vad han menade med paradiset: men morfar det är bara så här fast jättebra !

Säg ordet Gud eller Jesus Kristus till en grupp människor och de flesta hamnar strax i en föreställning där det gäller att visa sitt värde för den Högste. Lika bra att inte tro på sådant, man blir ju sänkt direkt. Också många kristna befinner sig där. År efter år att försöka bevis sitt värde inför Honom. Från början är detta en missuppfattning. Guds uppfattning om dig är redan: du är det högsta ! Du är värd all kärlek från Gud som går att få ! Kristus vill ingenting annat än få leva i dig. Så älskad är du redan. Man måste helt ignorera denna Guds inställning för att börja ett strävande religiöst liv för att försöka bevisa sitt värde.

Det blir uppenbart att Guds vilja är min vilja och Guds begär mina begär. Detta är inte megalomani eller storhetsvansinne, det är enkelt kärleksfull tro på Den som lever i mitt hjärta. Genom att Kristus är motor blir det så — mina begär är Hans begär, mina önskningar Hans. För mig som rastlös ung man var det som ett ljuvligt hälsosamt sömnpiller delats ut av Herren. Jag kunde vila och slappna av i Hans egen aktivitet i mitt liv. Samtidigt blev jag mer vaken än någonsin tidigare, fick mer balans och naturlig rytm i livet. Många människor på avstånd från Gud lever stressade liv där ingenting är i balans, inte ens sömnen om natten.

Förebilden kan alltid för oss vara Maria. Hon tog emot Gud som barn i henne. Låt det ske enligt Din vilja. Vi behöver inte bekymra oss om teologiska konsekvenser av att vi låter Kristus vara livet i oss och som oss. Vi behöver inte änglas inför konsekvenserna av att vi ger upp hela förbättringsprojektet och den gud som tittar ner misstroget på detta projekt. Vi behöver inte bry oss om de kristna som blivit funktionärer åt denna förbättringsgud, fast de finns överallt i kyrkorna. Vi gör som Maria, vi låter det ske. Vi kommer helt enkelt in i det välsignade tillståndet.

Jag märkte inte att jag blev stark eller kraftfull. Snarare såg jag min svaghet och min orkeslöshet tydligare än någonsin. Jag utvecklade mycket galghumor kring denna ynkliga stackare som Kristus ville ta plats inom. Vilket val ! Han får skylla sig själv ! Men så ville Herren ha det och jag lät Honom generera mitt liv såsom Maria lät Guds Son födas genom henne. Hon är vår egen gudsmoder på det sättet, inte ett yttre vördnadsfullt objekt som vissa traditioner älskar och andra tar avstånd från.

Att leva blir gåva på detta sätt. Nåd förverkligar sig för varje steg vi tar. Det är aldrig någon skillnad på Helig Ande och liv i oss och som oss. Det är en enda nådeprocess som för mitt självmedvetande är gåva efter gåva efter gåva. Vi går denna väg där varje steg är gåva från Jesus Kristus. Det är det be-gåvade livet.

Det spelar ingen roll vem du har varit, vad du har gjort, vilka du levt med, vad du tänkt eller upplevt — alla dessa skuggor upplöses i det ljus som Jesus redan är och ger dig inifrån och ut. Samtliga minnen du har och som driver dig, är endast skuggeffekter, lika överkliga som dina hopp om framtiden. De är alla produkter av en minnesfantasi som inte behövs i frälsningens friska ljus. Alla relationer du har som bygger indirekt på dessa döda minnesdata, blir obsoleta när Kristus lever dig. Istället kan du ge av Hans kärlek i varje möte med människor oavsett vilka de är.

Liksom en fjäril inte bryr sig om problemen med att vara mask, bryr vi oss inte så mycket om vad vi gjort för misstag som enskilda personer utan Kristus. Vi förstår inte det stora intresset för synd och dess teknikaliteter. Det är främmande för ljuset att syssla med skuggeffekter och vi vänder oss naturligt till att ge uttryck för Kristi kärlek och ljus i alla omständigheter.

Detta beror på att Kristus inte bara förlåter dina synder. Han gör mycket mer. Om Han inte gjorde mer skulle himlen vara full av förlåtna människor som springer åt alla håll utom till Gud. En människa som erfar sina synder helt förlåtna, sina onda minnen helt upplösta, kan fortfarande vända sig bort från Gud och tro sig fixa reten själv, nu när det är så lätt att leva.

Detta är i själva verket vanligt. Du kommer till tro och känner dina bördor avlyftade av Herren. Härligt – nu kan du äntligen fixa allting i livet som du haft svårt att utföra. Tack Jesus – det ordnade du bra. Vi ses nån gång! Men Han gör så mycket mer. Han tar bort det gamla livet och ger det Nya. Identiteten blir en ny och annorlunda. Dina talanger och din läggning kan användas av Honom men ditt liv är ett nytt liv.

Att stanna efter en initial frälsningsupplevelse, skapa listor på saker som ska göras i kyrkans eller Guds tjänst och leva ett liv på avstånd från Kristus, är inte alls vad vår Herre vill — din förvandling vill Han, så att Han kan leva i dig och vara ditt liv.

Vi kan se när det gått på detta vis — glädje saknas. När du ser en pastor som privat är deprimerad och tror sig vara långt från Gud, kan just detta ha skett. När du möter en välkänd kristen i din församling eller bland vänner, som saknar glädjen i livet, trots ivrig aktivitet i sitt religiösa liv, kan just detta ha skett. Det finns ingen glädje i ett liv på avstånd från Kristus. Meningen med tron är förening med den Älskade.

Denna förening är ingenting man kan arbeta fram. Många tror det och ägnar kanske många år åt ett andligt arbete. De flesta tvingas ge upp eller utföra jobbet mekaniskt. Jesus Kristus ger det gudomliga livet gratis. Gud kommer och bor i oss. Det kostar ingenting, men man dör och uppstår i det livet istället. Det är en märklig förvandling.

När denna omvandling inom oss äger rum går det att älska sina fru och sina barn på riktigt, inte halvhjärtat som det annars blir. Vi är födda med adamsnatur och kan inte älska vår nästa som oss själva. Endast med Kristus inneboende i oss kan detta ske. Vi låter Honom älska genom oss helt enkelt. Det sker dessutom utan all ansträngning och

resultatet låter inte vänta på sig, såsom det alltid gör när vi försöker vara goda — alltid blandade resultat.

Kristus är ett med Fadern och vill leva oss så att vi är ett med Fadern — inte stå främmande för detta och buga på avstånd och prata med varandra i det oändliga. Han vill frälsa in oss till enheten, till den verkliga eukaristin, den verkliga kommunionen. Vi behöver inte först bli rena, för Kristus har renat oss klart. Vi behöver inte först bli troende, för Kristus är vår tro när han lever i oss. Vi behöver inte först förhandla genom yttre handlingar och villkor, för i Jesus är det färdigt och rätt, det är rättfärdigt i fullkomlig grad.

Vi är skapade av Gud och därför kan Frälsaren i oss göra samma enhet med Fadern som Han själv befinner sig i och vill verka i oss. Detta är det inre heligverket som vi inte medvetet kan tänka fram eller inbilla oss. Av våra egna aktiviteter blir endast skuggor och förseningar för ljuset att fylla oss. Distraktionen blir stor genom vår apologetik och förnuftiga bearbetning av religiösa aktiviteter. Vår Herre får knacka väldeliga på våra dörrar innan vi hör genom bruset av våra kyrkliga aktiviteter och världsliga bekymmer.

Kristi gudomlighet inom oss har inte heller så mycket att göra med våra stunder av romantisk längtan efter Gud, som vi omhuldar i poesi, litteratur, film, väckelsemöten, religiösa sällskap. Vår längtan är en visualisering i vår fantasi och egentligen ett sätt att mota snöhögen framför oss istället för att skotta. Herren är verkligen här och vill fylla våra kroppar med sitt ljus, men vi vänder oss till vår längtan och hallucinerar hellre med uppmärksamheten vänd åt ett annat håll.

Genom Kristus är ljuset här för oss. Det betyder att alla förhandlingar är klara – du behöver inte bli någon annan, du behöver ingen förbättringsandlighet. Kristus är "lumen di lumine" – ljus av ljus, sann Gud av sann Gud. Han är redan evigt liv. Att förhandla på vår nivå av tankar och argument, kunskaper och trosföreställningar blir att ignorera att Ljusbäraren och Frälsaren är här för oss.

Religion är alltsomoftast just hantering på låg nivå där Kristus inte får plats och inte får erbjuda sin kärlek utan blir behandlad som en idol som ska beskrivas och teologiseras.

Han vill något annat. Jesus Kristus lever nu och vill flytta in i oss och leva redan här och nu, inte i en väntad framtid. Hans liv i oss är något helt annat än kyrka och ritual, hur välmenande vi är än i vår kyrklighet, vår idealistiska religiositet och allmänna positiva psykologi.

Det är som om vi underkänner Frälsaren som gjort allting nytt. Vi säger genom vår religiositet ungefär detta : "Din avsikt var god, Messias, men du har inte lyckats riktigt. Vi har en massa besvär med synd och lag och måste fixa det först. Sedan kan vi helt och hållet tro på Dig." Och det blir förstås fullt begripligt att vi inte kommer till skott, vi måste reformera oss gång efter annan, vi måste förnya oss, förnya oss, förnya oss....

Vi kan inte med våra föreställningar veta något om det ytterst goda vi får av Gud. Eller med våra logiska tankar. Vi kommer inte åt det, men kan fyllas inifrån genom Helig Ande. Då skrattar vi för det är en skrattande Gud som i glädje ger oss dessa hemligheter.

Som Paulus skriver: "Men oss hafver Gud det uppenbarat genom sin Anda; ty Anden utransakar all ting; Ja, ock Guds djuphet. 11 Ty hvilken menniska vet hvad i människone är, utan människones ande som är i henne? Så vet ock ingen hvad i Gudi är, utan Guds Ande. (1 Kor 2 10-11)

Detta är förstås både snopet för det världsliga förnuftet och en stor garanti för Guds Ande. Vi kan inte bryta oss in och ta budskapet. Vi kan endast ta emot det och får det i vårt liv så att Kristus lever oss och inte vi.

I det livet är det inspirationen och glädjen som råder och vi har glömt nivån för trosföreställningar som alltid är kortvariga och behöver försvaras. Helig Ande ger oss inte fler föreställningar att tro på utan tvättar bort alla minnen och ger oss nytt liv, det liv som Jesus skänker oss gratis efter sin Uppståndelse.

När Kristus får flytta in och leva ditt liv uppstår glädje. Det är svårt att inte le och förtjusas över Andens välsignelse. Att leva denna välsignelse är att leva det ord "tov" som Gud uttalar om och om igen vid skapelsen enligt Genesis 1 och 2. Vi lever det goda.

Jag har valt att vandra i Guds välsignelse. Det är ett sätt att leva som gör mig oövervinnelig, fast jag är en helt vanlig människa med vanliga människors svagheter och mycket begränsade förmåga, begränsad intelligens, begränsad ork.

Det var mycket förvånande för mig när jag upptäckte denna väg. Det var nog ett rent infall från början. Jag tänkte som ett barn: om Gud såg att det var gott på den sjätte dagen och vilade, som den allegoriska och metaforiska berättelsen i början av Genesis säger, så måste det vara för att allting är perfekt. Gott betyder perfekt. Och det gäller allt som händer och sker i universum. Det gäller alltså allt med mig, allt som sker i mig och med mig, alla mina omständigheter, alla mina medvetna och omedvetna processer. Allt måste vara perfekt och vi kan vila såsom Gud vilar – i glädje och frid, i en översinnlig hälsa och i ett översinnligt ljus.

Detta infall kom allt oftare med samma djupa tillfredsställelse och idag tvivlar jag inte det minsta på att det är helt sant. Det är sant om Gud, inte om mig. Det är sant att Gud vill min välsignelse. Bibeln är en samling skrifter som alla leder till denna insikt. Uppståndelsen handlar om denna välsignelse i en ny varelse – Kristus. Att vandra i välsignelse är att alltid veta och erfara detta i allt som sker.

Det kan se ut som en självupptagen fascination för jag ser hela tiden vad Gud gör med mig och mitt liv. Men mina ögon är riktade på Guds Moder Maria, hennes Obefläckadhet och därigenom på Sonen, Herren Jesus Kristus. Mina ögon är inte riktade på mig men njuter av att i mig får jag välsignelsen av Gud. Det är i mitt liv Kristus nu lever som en välsignelse i allt jag är och gör, trots mina svagheter.

Jag tror att detta budskap är provocerande för många kristna som går i kyrkan och kämpar med projektet att "komma närmare Gud" eller projektet "leva mer i tron" eller liknande. Dessa kristna möter jag överallt i olika denominationer. Jag var en av dem, mitt religiösa liv gick ut på att komma närmare heligheten. Jag kunde bara inte ana att all helighet redan är här, att mitt liv och jag själv var perfekt i Guds ögon. Den falska ödmjukheten i att se sig själv som eländig och långt från Gud, försvann först när jag tog emot välsignelsen på riktigt.

Ett vägval för mig var en tanke som någon gav mig, jag kan inte minnas vem nu. Det var att jämföra min syn på mig själv (falsk osäker syndare och narcissist) med Guds uppfattning om mig (perfekt skapelse, försonad, frälst, helig) enligt Bibeln i sin helhet. Under nästan ett år vägde jag denna paradox. Till sist lade jag bort min föraktfulla attityd och godtog Guds uppfattning. Han vill vara i oss, leva med oss, ge oss erfarenheten av hans fullständiga välsignelse.

Naturligtvis är det svårt att säga över kaffebordet efter mässan eller gudstjänsten till någon att hans misär och bristande hopp i livet beror på att han eller hon inte tar emot välsignelsen. Trots att prästen i slutet på gudstjänsten utdelar välsignelse tar folk i regel inte alls emot den. Det ligger helt fjärran att det skulle betyda att inse Guds uppfattning om oss som perfekta varelser i Honom själv och Han i oss.

Följande dialog har utspelat sig många gånger, i lite olika varianter, efter mässan vid kaffet:

- Det var en bra predikan, säger den andre.

- Oj jag minns nästan inte vad han sa, svarar jag.

- Hörde du inte på?

- Nej jag lyssnade inte så noga faktiskt, det är inte orden eller prästens tankar som är det viktigaste för mig i mässan.

- Vad är det då?

- Det är den välsignade gemenskapen med Gud själv, erfarenheten av Hans närvaro i mig och i allt.

- Ja men det känner jag också ibland, men det är en ganska flyktig känsla som kommer och går. Men kyrkans lära är stabil och det är ju den som prästen predikar.

- Nej jag måste nog säga emot dig där. Erfarenheten av välsignelsen är hela meningen med att vi har mässa. Eukaristin är att ta emot Herren i vår egen kropp, genom brödet. Hela meningen med vår kyrka är att du lever i Hans gemenskap med dig själv och med alla andra.

- Ja det är självklart det du säger. Men det är inte alltid man känner så. Det varierar. Ibland är man vän med Gud, ibland är man rätt så ointresserad. Då är det bra med en god predikan tycker jag. Något att fundera på under veckan, kanske försöka komma närmare Gud.

- Nej för mig är det inte alls på det viset. Jag tänkte så förr i tiden och ville vara ödmjuk och realistisk. Jag tänkte: Inte för högtravande andligt, det är för ansträngande. Det räcker med att jag tar mig till kyrkan, det är bra nog. En bra predikan är något man kan suga på ett tag.

- Ja det där låter realistiskt tycker jag. De flesta tänker nog så i den här kyrkan i alla fall. Fast det är klart att man ska försöka bli en bättre kristen varje dag.

- Nej jag tänker i så längre. Gud har inte skapat en sorts mellanvägg mellan sig och oss. Han är direkt i oss, han vill agera inom oss och som oss. Vi kommer aldrig närmare Gud än så här, för det är så här han gjort våra liv åt oss. Han är här och vill leva så här genom oss. Vi har redan välsignelsen i oss. All falsk distansering är ett sorts förräderi. Vi är perfekta i Honom och bör varje minut erfara och njuta av denna perfektion eftersom det är Gud själv i våra liv.

Och här brukar samtalet tystna eller något helt annat ämne tas upp. Det känns lite olust kring bordet, för två helt olika andligheter har visat sig oförenliga. Jag har blivit inbjuden att tala till troende och präster i olika sammanhang och samma sorts olust och känsla av

två helt olika världar har dykt upp. Någon försöker förstås harmonisera genom att säga: ja vi är alla på väg mot en sådan förståelse av Guds välsignelse i våra liv och vi kan väl alla be för att en sådan förståelse ska uppstå. Tills dess får vi hjälpas åt !

Rörande enighet nås på detta sätt men kvar blir att avståndet till Gud upprätthålls genom alla former av undvikande av Guds syn på oss som perfekta och heliga och älskvärda över alla gränser. Gud tar i Jesus bort samtliga synder för oss, tar bort all skuld, gör oss rena som Maria och låter oss föda Kristus i våra egna liv, mitt i vanliga vardagen. Det är stor kärlek och total välsignelse. Det är arrogant att inte ta emot och tacka på sina knän.

Därmed är jag kanske ovän med de som i sin arrogans inte tar emot. Men här måste vi ha perspektiv: har vi rätt att säga nej till Guds gåva? Vi har frihet att göra det. Men är det rätt? Nej det är tokigt, inte bara arrogant att argumentera för ett avstånd till Gud, men tokigt att inte ta emot gåvan. Vissa tar emot gåvan, går in i en församling och en tid därefter gör ett avstånd till Gud genom att utföra en mängd plikter som ska föra oss närmare Gud. Samma sak: arrogans att inte ta emot gåvan hela tiden. Vi kan be för alla, så att de en dag tar emot. Men det fortsätter finnas ett stort antal kristna som inte tar emot Gud välsignelse annat än formellt och med läpparna.

En filosofisk fråga blir då: är det en perfekt tillvaro där inte alla tar emot välsignelsen? Vi måste säga ja. Gud gör inte en ofullständig värld eftersom Hans närvaro är fullständig i allt som sker. Det är perfekt att inte alla tar emot. Men till dig som läser säger jag: ta emot välsignelsen för ditt liv blir som en oövervinnelig seger i glädje och frid. Och till alla vill vi säga: ta emot och lev välsignelsens liv.

Därför blir det en paradoxal glädje även när jag sitter med avståndsreligiösa i kafferummet efter mässan. Det stör mig inte. De kämpar med att vara mer religiösa, jag njuter av den fullständiga friden Jesus givit mig. De är ivriga att hålla församlingsaktiviteterna i gång, jag njuter av den perfekta välsignelsen i allt som sker, vare sig jag deltar i några aktiviteter eller inte. De förhandlar med Gud i sitt inre, genom olika religiösa handlingar. Jag har låtit Jesus sköta alla förhandlingar och är rentvättad för evigt. Jag njuter i fulla drag av detta rentvättade tillstånd. Jag är barn till Maria, Guds rena Jungfru som gjorde Guds vilja och födde Frälsaren.

När jag vandrar i välsignelsen sätter jag Gud först men inte teoretiskt eller teologiskt. Då skulle i själva verket mitt tänkande sättas först, som appliceras på Skriften eller på den teologiska utvecklingen. Sola scriptura, endast skriften, var ett slagord på medeltiden som egentligen bara satte den tolkande exegeten i centrum. Gud var inte i centrum. I min egen kyrka, den katolska, sattes ofta kyrkan i centrum, men också det betydde att min tolkning av vad kyrka är och mitt engagemang i denna tolkning sattes i centrum.

Så först när en människan vandrar i välsignelsen timme efter timme, erfar denna välsignelse, segrar varje stund, varje dag, varje livsår, först då är Kristus i centrum. Han lever oss för han är själva Välsignelsen, själva det nya livet han ger oss genom att vara i oss i varje omständighet.

Människor inom religionen tror så ofta att deras aktiviteter eller tolkningar eller predikningar är att ha fokus på Gud. Men det är ett spel för gallerierna. Gud vill leva dig. När Han får det är Han i centrum, inte förrän då. Religionen tröttar alltid ut folk, de orkar liksom inte ta emot Kristi Ande och glädjen. Efter en dags religiösa aktiviteter ser de mycket hellre på teve än går i Herrens välsignelse. Allt tal om att vandra i denna välsignelse blir bara ytterligare tröttande religiöst prat. Somliga präster ser hellre fotboll än går omkring i Hans välsignelse, eller går på konserter eller operan. Det är begripligt. Det är ett arbete att vara troende när inte välsignelsen tas emot och blir själva livet för oss.

Att vara välsignad är att se välsignelse ta plats. Det är helt enkelt uppenbart att vi är i det välsignade tillståndet. Visst kan vi intressera oss för annat, men kortvarigt. Och det som sker utanför välsignelsen är alltid kortvarigt, vare sig det är trevliga saker eller obekväma saker. De varar ett tag innan de försvinner. Men det är alltid åsynen av välsignelsens faktum som drar oss tillbaka till Gud. Fotografen Anton Corbijn säker om sin barndoms prästgård att en dyster stämning alltid vilade över hemmet, mor och far pratade ständigt om sjuka och eländiga människor. Skulden över allt ont som sker vilade över alla i familjen. Anton var ett ensamt barn, men så var även syskonen. Det är en bra bild av vad religiöst liv oftast är. Välsignelsen och nåden är endast teoretisk, den får inte ta plats i livet.

I det yttre livet är vi alltid på rätt plats vid rätt tidpunkt – det är en konsekvens av att leva välsignat. Jag möter alltid de människor jag ska möta och ser alltid de miljöer jag ska se. Allt stämmer och gudomlig försyn samstämmer allting som sker. Utan välsignelsen är det alltid något som saknas. Fel personer dyker upp och saker händer inte i den ordning de skall. Det verkar slumpmässigt och till och med som förgjort, nästan som en sorts förbannelse. Allt beror av att människan inte tar emot de gudomliga löftena och gåvorna. Gud älskar oss endast. Det är ett enkelt faktum, men så vitalt för det goda livet.

Livet utan välsignelse, det i grunden olyckliga livet, utgör en fascination för många. Man liksom trivs i det olyckliga, det är en sorts försäkran om något tryggt. Många protestanter skapar sin religion på det sättet – ett tryggt liv i tåredalen, en sorts skön olycka. Det finns givetvis generellt bland kristna, denna kärlek till skulden. De bedrar helt enkelt Guds löften om frälsning och glädje. Det känns alltför tungt att få in glädje och frid i det tryggt olyckliga livet. Och det är lätt att avfärda alla som talar om glädje och frid i Kristus redan här och nu i detta personliga liv vi lever. Det låter otänkbart.

Därför är orden i 1 Kor 2:7-15 ständigt revolutionerande:

“Och jag, käre bröder, då jag kom till eder, kom jag icke med hög ord, eller hög visdom, att förkunna eder Guds vittnesbörd. 2 Ty jag höll mig icke derföre, att jag något visste ibland eder, utan Jesum Christum, och honom korsfästan. 3 Och jag var med eder i svaghet, och med räddhåga, och med mycket bäfvande. 4 Och mitt tal och min predikan var icke i konstelig ord, efter människors visdom, utan uti Andans och kraftenes bevisning; 5 Att er tro icke skall stå på människors visdom, utan på Guds kraft. 6 Men det vi tale om, är visdom när de fullkomliga; dock icke denna verldenes, eller denna verldenes öfverstars visdom, hvilke förgås. 7 Men vi tale om den hemliga fördolda Guds visdom, den Gud för verldenes begynnelse förskickat hafver, till våra härlighet; 8 Hvilken ingen af denna verldenes Furstar känt hafver; ty om de den känt hade, så hade de aldrig korsfäst härlighetenes Herra; 9 Utan såsom skrifvet är: Det intet öga sett hafver, och intet öra hört, och uti ingen människos hjerta stiget är, det hafver Gud beredt dem som honom älska. 10 Men oss hafver Gud det uppenbarat genom sin Anda; ty Anden utransakar all ting; Ja, ock Guds djuphet. 11 Ty hvilken människa vet hvad i människone är, utan människones ande som är i henne? Så vet ock ingen hvad i Gudi är, utan Guds Ande. 12 Men vi hafve icke fått denna verldenes anda, utan den Anda som är af Gudi, att vi veta kunne, hvad oss af

Gudi gifvet är; 13 Hvilket vi ock tale, icke med sådana ord som mennisklig visdom lärer, utan med sådana ord som den Helige Ande lärer; och dömom andeliga saker andeligen. 14 Men den naturliga menniskan förnimmer intet af det Guds Anda tillhörer; ty det är honom en galenskap, och kan icke begripas; ty det måste andeliga dömas. 15 Men den andelige dömer all ting, och varder af ingom dömd. 16 Ty ho hafver känt Herrans sinne? Eller ho vill undervisa honom? Men vi hafve Christi sinne.”

För det världsliga tänkandet är det stört omöjligt att tänka sig Kristus som levande i oss. Därför handlar det om att ge upp det tänkandet inför faktum — när faktum visar sig. Det visar sig när du ber Herren komma in i ditt liv. Det är inte svårare än så. Men du behöver inte be om och om igen. Tjat ökar inte din beredvillighet att ta emot Honom, eller hur? Du ber Honom komma in för du hör hans knackning. Han kommer in, du behöver bara vänta. Visst kan vi romantiskt kalla detta helig väntan, men många som gör det tycker själva väntan var det goda. Och så går åren och du håller borta Kristus genom att du föredrar väntan, naturligtvis med en mängd liturgiska och symboliska aktiviteter. Religion är ofta bästa sättet att skjuta upp Herrens ankomst.

Därför gör vi som Guds Moder Maria, vi vänder oss bort från det som är omöjligt för världen och bevarar Guds kallelse i vårt hjärta. Där värmer det oss inifrån och Kristus växer in i vårt liv och blir vårt liv. I denna heliga tystnad välsignar och beundrar du Herren för vad han gör när han manifesterar sin frid i ditt liv. Och du blygs inte att låta Honom vara med dig när du är låg, när du är sjuk, när du råkat illa ut. Hur illa hade inte Maria råkat ut där i Nasaret? Men hon gömde allt i sitt hjärta och bar Kristus i sitt liv.

När en människa i nöd låter sig översvämmas av heligt liv från Gud kan hon inte bry sig särskilt mycket om sina omständigheter. Hon gör var hon kan för att klara sig ur svårigheterna, hon tar den medicin som ges henne, hon rätar upp det krokiga i sina handlingar. Men blicken är på Kristus som flödar henne med sitt liv, sin frid, sin aktivitet i allting vi gör.

Kristus lever med i alla våra önsknings och begär och gör dem till heliga aktiviteter. Tro inte att du ska döda dina begär. Gud vill bo mitt i dig och ta del av allt. Censurera inte

dagur du är låg eller mår illa eller är obegripligt rastlös. Han vill ta del av varje minut. Han skäms inte för dig, hur du än är och vad du än känner. De dagar du inte får något gjort och hela tiden irrar, är de dagar Han gärna lever i dina lemmar, ger dig sin salva, din frid, sin lycka. Du ska inte döma dig och inte heller Han dömer dig, som han säger till den nästan ihjälstenade horan på marken.

Tro inte på de som försöker döda sina tankar, försöka sitta i timmar och inte tänka något. Gud vill ta del av dina tankar, använda dem, tänka dem en efter en och uttrycka dem när inspirationen faller på. Kristus vill flytta in i dig med just de tankar du har idag och imorgon. Behöver du ändra på ditt tänkesätt? Du kanske vill det själv, men Han vill vara där du är just nu med det tänkesätt du har. Kanske ändras det när du åter och åter får känna lyckan av Hans närvaro. I så fall bra. Men det är i din nuvarande tankemiljö Jesus vill komma in och dela, göra liv till kommunion i just dina omständigheter, i dina tankar och känslor.

En indisk kristen predikant som påverkade CS Lewis mycket, Sundar Singh, hade följande bild. Tänk på en stork eller en häger som sitter alldeles stilla på en sten i vattnet. Till det yttre verkar det som fågeln är alldeles stilla, fokuserad och är sinnebilden för en som tystat sina tankar. Men i själva verket är den inriktad på mat, på fisk, som den tänker spetsa med näbben så fort den dyker upp i vattnet nedanför. Så är det med oss, vi har tankar och begär och impulser hela tiden och det är i den miljön Gud kliver in och vill vara med oss. Ingenting av det försvinner när Herren är med oss. Men allt blir heligt och fromt och gott genom Hans närvaro.

Det finns religioner som bygger på avsky för våra mänskliga begär. Man blir puritaner och tar avstånd från våra kroppsliga och personliga begär. Men alla begär är heliga och kommer från Gud — det är när vi är utan Gud som vi skadar oss själva genom överdrivna eller förvridna begär. Begären är inte onda, de är givna oss av Skaparen. Men vår inbillade frånvaro från Gud, idéen om oss som separata varelser, gör att vi skadar oss och andra genom felaktigt brukade begär.

Endast inbjudan till Gud att får vara med oss hela tiden, dag och natt, gör att alla begär blir goda för oss, goda i vår dagliga verksamhet. Överdrifterna som är synden från vår

adamitiska natur dyker upp som ekon av ett tidigare liv och kommer att dyka upp sålänge vi har en kropp. Men allt är gott i Gud och vi störs inte av att dessa ekon passerar, vi kan till och med känna stor medkänsla med alla överdrifter, trösta själva överdriften och säga: så ja, så ja. Kom hem och njut av friden istället !

I det gamla förbundet praktiserade man förbättringsreligion, rättfärdighet genom egen strävan. I det nya ger vi upp och låter Herren Jesus vara oss. Vi får gratis det gudomliga livet inom oss, trots att vi föddes i den gamla adamsnaturen som inte förstår det Nya, som bara kan dö och uppstå genom Kristus.

Det är förstås märkligt att människor kan vara kyrkliga, höra mässans ord om det "nya och eviga förbundet" när kommunionen ska firas, men inte alls veta vad de ska säga om de får fråga: men vad är det Nya förbundet för dig? Det är ärligt talat endast en teologisk term som antyder att Jesus kom med något nytt gentemot judendomen.

Jesu blod ger oss detta nya förbund och när vi tar emot Honom i våra egna liv, såsom våra egna liv, har vi låtit det ske som det Nya förbundet handlar om. Det är en gratisgåva som kommer helt vid sidan av vår strävan eller vår kunskap eller vår moraliska fromhet. Hebreerbrevet är den bästa texten för det nya förbundet. I kap. 9 säger författarna att detta förbund är som ett testamentet som förverkligas när testamentatorn dött. Därigenom går det i verkställighet. Nu har Kristus dött för oss hedningar och vi kan ta emot den fria gåvan helt utan beröring med judisk religion eller någon religion över huvud taget. Han dör och förbundet gäller för oss, vi får Kristi liv i vårt liv när vi tror och tar emot.

Därför får vi en naturlig tid före-korset och tid efter-korset. Före korset är det naturligt i judisk miljö att be om Messias ankomst. Efter korset är det inte längre någon poäng att be så. Före korset är det motiverat att be: Herre förlåt oss våra synder, ha förbarmade. Efter korset är det inte alls detsamma. Den som om och om igen ber att Gud ska förlåta, har missat poängen. Kristus har med sitt blod gjort detta och det är tjugigt och nästan oförsäkamt att låtsas som om det inte skett.

Före korset är det motiverat att ropa: Må ditt rike komma ! Efter korset är det föga meningsfullt. Himmelriket är för handen, säger Jesus och då bör vi inte svara: Herre låt ditt rike komma ! Före korset är det en poäng att säga: Fader ske din vilja ! Efter korset är borde vi hellre säga: Tack Herre, din vilja har skett i himlen och på jorden ! För det väsentliga var viljan att Guds Son skulle frälsa oss. Nu har det skett och vi bör hellre glädjas i tacksägelse än kräva att viljan ska utföras.

Före korset och det Nya förbundet var det viktigt att be om att Gud ska rädda oss från det onda. Efter korset, när vi tar emot Kristi liv inom oss, är all ondska besegrad och vi är räddade från den. Inte tjarar vi väl då: rädda oss från det onda ? Det är som att vi inte fattat vad som skett i Kristus, som om Hans blod inte räckte till för att tvätta oss rena.

Här måste man säga några ord om hur vi läser NT. Om vi läser på försidan: Nya Testamentet och sedan bläddrar ett blad, hamnar på något som kommer före nya testamentet, nämligen en berättelse vad som hände innan. Det är fortfarande gamla förbundet som gäller. Det är en rekonstruktion av tiden innan Jesus dör för oss och uppstår och därmed ger oss det nya livet, det liv som flyttar in i oss så att vi, som Paulus, lever i Kristus. Ingenting av det som händer innan är relevant för det Nya förbundet, det Nya testamentet. Det är bara en upptakt, en berättelse om en upptakt. Så är det med alla evangelierna.

De fyra evangelierna komponerades nästan två generationer efter att Jesus uppstått och den kristna rörelsen börjat i hemförsamlingar utspridda över Syrien, Grekland och Egypten – för nästan inga vara kvar i Palestina. Det är alltså medvetet och sinnrikt konstruerade berättelser med långt tidsavstånd till de verkliga händelserna då Han gav sitt blod för det Nya förbundet. Säkerligen innehåller de verkliga uttalanden och sakliga episoder.

Därför är det naturligt att många saker som sägs i de senare evangelierna inte rimmar med livet i Kristus. Ett exempel: Paulus säger att han inte alls kommit för att döpa. Han har kommit för att tala om det nya livet i Kristus, vilket inte har med det gamla vattendopet att göra, lika lite som med det gamla omskärelsebruket. Men i berättelserna uttalas en dopbefallning, att lärjungar ska gå ut och döpa människor. Det rimmar inte. Det

är enkelt att förstå när vi vet skillnaden på före korset och efter korset. Efter korset är det salighet och nytt liv vi ägnar oss åt, att låta Gud leva i oss.

Efter korset är det inte heller intressant med "klokt tal", sådan var populärt både bland visa judar och kloka greker och Paulus kontrasterar det som hände när Kristus kommer i oss, ja nästan betonar vilken galenskap det är enligt båda religiösa traditionerna. Men vi vet ju klok "läraren Jesus" är i evangelierna så vi förstår att texterna är skapade för något som senare blev ett behov, alltså en mer traditionell lärare. Det han lär ut är också inte alldeles nytt. Först när vi kopplar undervisningen till hans blod och uppståndelse för oss kan vi förstå dem. Guds galenskap är visare än all undervisning, säger Paulus i 1Kor 1:25.

Så väldigt lite äger rum genom våra tankar och ansträngningar. När det största möjliga sker — att Gud börjar leva oss i det vi gör och är — sker det ansträngningslöst och enkelt, inget vet vad som sker när det sker. Ett lyckligt leende sprider sig i ditt ansikte och du vänder dig gärna bort för glädjen är för stor att visa människor i världen som måste tänka något om det. Så lite äger rum med hjälp av analys och förklaringar, så mycket äger rum genom att Kristus sätter sig på cykeln och trampar iväg med dig på pakethållaren. Eller om det är en tandemcykel så får du samarbeta genom att trampa, med det är i själva verket Hans energi, momentum och styrning.

Men om vi berättar detta för en biskop eller präst eller någon vän av ordning i världen blir vi inte trodda. Varför skulle vi bli det? Detsamma måste ske i den andra människan för att vi ska tro tillsammans på det som är verkligheten. Maria kunde inte berätta för någon, hon skulle naturligtvis inte bli trodd. Vi kan inte berätta för någon, det måste istället framgå för andra som möter oss. Och så länge människor konstruerar sina liv och sina roller med tvivel och självrättfärdighet kommer de aldrig att vara intresserade av Kristuslivet inom oss. Att himmelriket finns till hands är inte möjligt för dem.

Att låta Kristus komma in och leva oss är lika omöjligt utan tron idag som det någonsin var. Under lagens dagar – lagen som kom för att visa synden, som Paulus säger – var det omöjligt. För Abraham var det möjligt, fyra hundra år innan det fanns någon lag. Han tog emot i tro. Efter lagen var upplöst i Uppståndelsen är det fortfarande omöjligt för de som

vill fortsätta strävan efter rättfärdighet att ta in Kristus i vårt liv och låta Honom vara den som lever.

Därför är den vältaliga tystnaden så nödvändig för oss. Även om vi inte kan dra oss undan till den ensliga stugan eller den tysta komuniteten, kan vi ofta säga Namnet på Gud i stilla meditation. Vi måste till tystnaden och vända oss bort från alla framträdande fenomen som vi konstruerar genom våra förståndsformer. I det lilla ordet kan Herren visa sitt ansikte för oss. Vi pratar inte, tänker inte, tvivlar inte utan hjärtat är vidöppet för Honom som är Guds Ord. Ofta måste vi besöka denna tystnad och förundras inför välsignelsen som ges till oss gratis.

Ni vet inte vart jag går, säger Jesus till sina apostlar. Just detta "vet inte" måste vi ta vara på och som Märtas syster Maria sitta i tystnad vid Hans fötter och ta emot det ljus som strömmar ur Guds Levande Son. Vi behöver inte ifrågasätta något, kritisera något, affimera något, missionera något, utföra något i världen. Messias talar inte om en skörd som kommer först efter vi plöjt, harvat och sått och väntat. Han talar om ett rike som redan är för handen. Detta rike är inte att vi "vet" eller förstår utan att vi låter Honom vara oss i största naturlighet och enkelhet. Glädjen är nu.

När Kristus får komma in och leva oss blir vi tysta om det, liksom Maria när ängeln bebådade det heliga i hennes avlelse. Hon springer inte runt byn och ropar. När hon kommer till kusinen Elizabeth ropar hon inte heller. Det är kusinen som får en gudagiven ingivelse att ropa: Guds Moder ! På likande sätt blir vi tysta och gömmer den värdefulla pärlan i glädje över att vi gratis fann den, utan planering, utan religiös strävan, utan tanken på förbättring av vår moraliska livsföring.

Annorlunda då när du ansluter till en denomination. Du får strax en lista på vad du ska göra tillsammans med andra och i det privata bönelivet. Du bör....du ska....du måste... och den gamla strävansrättfärdigheten är där. Men när du ber Jesus Kristus om att komma in i ditt liv så ber du inte om och om igen, det blir inget bönearbete. Du ber enkelt och börjar vänta på Honom. Han kommer alltid, ja Han är redan här. När du så märker att Han lever dig, att Han bytt ut dig till Sig, blir du glad och tacksam bortom alla gränser. Du blir tyst som Maria och skådar ditt liv i Guds händer.

Alla frågor och undringar, alla teologiska tvivel, allt sådant var fullständigt borta från hennes tankar. Hon var förundrad och tacksam. Det är så vi blir när Han får leva oss. Vi diskuterar inte saker. Vi håller inte föredrag om det och tar upp diskussionsfrågor efteråt. Det är inte en tillstymmelse av apologetisk tendens i att ta emot Honom. Se på Maria ! I stor tystnad gömmer hon allt i sitt hjärta. Hons sköter de vardagliga sysslorna och är havande med Gud. Så blir vi havande med Kristus när Han är aktiv som Sig själv i oss.

Liksom vi inte förstår eller kan begripa vad som händer i den Obefläckade avlelsen, vet vi inte vad som händer när Kristus intar oss och lever oss. Tron är oskulden i att lämna allt sådant vetande och se hur det sker i fullständigt logik och harmoni med det som är skapande i universum. Det är utanför våra förståndsformer som skapar en bild av världen. Men det sker och det sker inom oss själva med fullständig enkelhet och naturlighet. Gud manifesterar sig i oss och i Maria och i sin Son som alltid säger att han är en med Fadern och att vi ska göra detsamma – vara en med Fadern.

Det blir naturligtvis ett äventyr i glädje och tacksamhet när vi levs av den Andre som är allt och genom vilken allting är till. Att bli utbytt så att det fragmentariska jaget blir ett nytt i Kristus, är redan det ett mirakel. Vi vet ju aldrig vilka vi är. Som Bonhoeffer skriver i fängelset hos nazisterna: Mina fångvaktare säger att jag är en trygg, stolt och segerviss person som klarar fångenskapen och dödshotet med mod och godhet. Men själv är han under nätterna eländig av skräck och svaghet och ynklighet och kan bara be på sina knän om att slippa. Vem är han? Han vet inte. Ingen av oss vet i våra splittrade konstruktioner av jaget. Men när Herren svara på vår enkla bön från hjärtat och kliver in i oss, behöver ingen av oss längre fundera på vem vi är. Det spelar ingen roll längre. Det Själv som nu får vår mun att le och våra lemmar att röra sig i världen, är det Enda som spelar roll. Det är ett kärleksäventyr att leva genom att Hans ansikte är det enda som syns.

Livet är periodiskt. Kristi allnärvaro som den verklighet jag ser, kommer i perioder i centrum. Andra perioder kommer snarare att Han lever mitt liv i centrum. Det är förstås två sidor av samma verklighet men ändå finns nyansskillnader.

När Kristus lever mig, byts något ut mot något annat. Det är lika underbart varje gång jag upptäcker det. Det är så det går till: jag upptäcker det efter att det redan har skett. Samtidigt kan jag direkt erfara hur mycket bättre Han lever mig än jag själv. Mitt jag själv verkar mest vara distraktioner.

Det är typiskt två saker som blir uppenbara: hur alla synder bakåt och framåt är borttvättade. Till det kan jag bara säga halleluja och tacka för gratis räddning ur syndafloren. Det andra är vad Han gör genom mig – alltid små goda saker för andra människor, både nära och fjära. När inte något kan göras är det kontemplerationen på det goda som sker, bönen för alla levande varelser som alla har sitt slutmål i Kristus.

Genom att vi är naturliga kroppar kommer allting i perioder, i vågor som avtar och försvinner för att dyka upp igen. Men det är ingen skillnad på avståndet till Gud. I den gamla förbättringsreligionen, som tyvärr många kristna praktiserar, verkar Gud vara en snurrande stol – ibland är Han vänd mot oss, då vi varit duktiga, men när vi gjort bort oss i synde, vänder Han sig från oss. Så tänker många. Gud blir vred ibland och kärleksfull ibland. Så måste Gud bli för de som strävar efter rättfärdighet, det som Paulus tar upp i Rom 9,30-33. Och många kristna är strävansrättfärdiga, inte tillåtande Kristus att gratis komma in i oss och leva oss. Strävansrättfärdighet tycks oftast vinna slaget över gratisrättfärdighet.

Ändå är det just vi svaga syndare som gratis får allt genom tro, till och med Kristus inne i oss till vardags. Vi behöver ingenting göra och det är mer än vad de flesta står ut med att höra.

Kristus är allt, inte Kristus har allt.

Och om Kristus är allt, vad är kvar för mig? Min subjektivitet! Jag hade alltid trott att jag var någon och hade något eller kunde få något. Jag fann (32 år gammal) att Gud hade tagit hela partiet. Kristus är allt. Vad blir det då av mitt kristna liv, sa jag till min präst. Är det inte poängen att en människa, ett jag, blir radikalt förbättrat genom frälsningen? Ett steg mot helighet?

Då gav han mig länken. Kristus är allt och i alla. Obs Kristus är allt i alla, inte du, förbättrad eller ej.

Jag började efter en tid att se hur den enda orsaken till förekomsten av hela skapelsen är att avslöja och innehålla Skaparen! Jag ser allt runt omkring mig just såsom andlig skapelse, inte en fysisk värld. En skapelse som är här Inte för att vara något, men för att uppenbara och innehålla någon.

Så över tid grydde en mycket viktig sanning. Vi människor betraktar naturligtvis jagupplevelsen som viktig. Men vi har fel idéer om orsaken till förekomsten av jaget. En enorm snedvridning har dominerat de flesta av oss. Även om vi känner oss viktiga, visade Kristus mig att jaget är extremt oviktigt.

Det finns bara EN i universum som är riktigt viktig. En enda person. Jag skulle nästan säga att det finns bara ett Jag. Varför? Eftersom det finns bara en Person i universum som någonsin sagt "Jag är att jag är", eller bara "Jag Är". Gud sa att det var Hans namn för tusentals år sedan när Moses frågade vad han skulle säga när folk frågar "Vad är namnet på din Gud ? " (2 Mos 3:13,14)

Vi får höra att det i slutet av universums historia är Gud som kommer att bli allt i alla. Gud är allt i allt! Vad övrigt är kvar? Det är fantastiskt. Det finns bara En person och den mänskliga skapelsen bringas i tro till en levande relation med detta, så att han kan uppenbara sig i hans fullkomlighet av liv och kärlek genom oss och våra omständigheter, Immanuel.

Hela skapelsen existerar eftersom Anden måste ha en kropp att manifestera sig genom. Som Skriften säger: Pleni sunt caeli et terra gloria tua ! " Himlarna och jorden är fulla av Din härlighet. Kristus har uppstigit för att han skulle uppfylla allt. Om Han fyller allting är också allting behållare av Honom, både höjden och de farliga djupen i mänskligheten. En person kan inte manifestera sig själv som en person genom något annat än en människa. Du kan dela gemenskap med en hund eller en sten. Du kan njuta av underverket i den inre dynamiken hos atomen eller i galaxerna eller i naturen eller i en ädelsten, men du kan dela gemenskap endast med en annan människa. Gud kan ha gemenskap med dig eftersom Han är en Person och har skapt dig såsom en.

Gud kan manifesteras sina underverk och sin skönhet genom blommor och träd, fåglar och fjällälvar – men vi säger inte: "Det är Gud." Det största underverket, den största höjden av personlighet är när vi kan betrakta en människa och säga: "Gud är där." Djupen, farorna, riskerna med en människa betyder frihet. Intelligent val är kärnan i personligheten .

Därför verkar Gud hamna i ett dilemma när han skapar människor eftersom de människor Han skapar kan välja att säga: "Tack så mycket men jag vill faktiskt inte att du ska leva i mig." Det är precis vad som händer i denna värld. Vi gör oss själva till vår Gud, inte Gud. Vi vill bara köra genom våra egna liv utan inblanding. Och det är hela vårt problem.

Det finns inte ett enda problem för mänskligheten utom våra själv-reaktioner: inte ett enda. Djävulen är inga problem. Han besegrades för mer än 2000 år sedan. Andra människor är inte ett problem. Jean-Paul Sartre sa: Helvetet det är andra människor. Men det var hans reaktioner som var problemet, inte de andra. Omständigheterna är inte ett problem. När vi skyller på externa omständigheter menar vi vår reaktion på dem, våra dåliga minnesprogram kring dem. Det enda problemet är min själviska reaktion. När vi vet i Kristus hur man ska hantera det mänskliga jaget och ger tillbaka det där det hör hemma, har vi öppnat dörren Honom som är livet.

Vid tillfällena av stress eller oro är det särskilt tydligt hur Kristus i ditt eget liv är fullständigt fridfull, ett med Fadern och endast stabilt i en enkel sällsamhet som är Kristi liv i oss.

Ja det är tydligare då än vid några andra tillfällen. Just i krisartade omständigheter blir kontrasten så stark. Ska vi då försätta oss i oro och kris för att känna detta? Det är lite som frågan i Rom 6: ska vi därför synda desto mer för att känna nåden ännu starkare? Frågan

är möjlig just därför att den avslöjar att Jesu liv i oss förstärker kontrasten. Annars skulle frågan inte alls vara aktuell.

Paulus talar om efarenheten att Jesus lever nu i din kropp, i dina omständigheter, här där du är just nu. Varje gång jag slutar vara distraherad och vänder mig till Hans liv i mig, får jag ett leende i mitt ansikte. Det kan vara en orolig situation runt omkring mig, det kan vara en kropp som är sjuk, det kan vara en krisartad situation som måste lösas — i samma stund jag igenkänner Hans ljus i mig kan jag bara le och ta emot liv igen.

Kristus är verkligen liv. Allt annat är ovidkommande. Att dagen igenom låta Hans liv vara mitt liv är att äntligen få komma rätt.

För vissa kommer tanken på att Jesus Kristus tar över vårt liv vara något som de inte har stött på tidigare i populära kristna tidningar och böcker. De kanske har hört talas om "Kristus i oss" och Kristus genom oss och att kunna se Kristus i andra människor som vi kan hjälpa. Men att Kristus skulle leva som oss förefaller främmande, trots att man kanske är bekant med flera Paulusord som uttrycker just detta. Det finns inte heller någon explicit användning av uttrycket "Kristus som oss" eller "Kristus som mig" i Nya testamentet och detta gör att tanken verkar misstänkt i medvetandet hos vissa kristna.

Avsaknaden av en direkt användning av fraser som uttrycker detta Kristi liv i oss tar inte bort legitimiteten för denna bibliska och andliga insikt. Om så vore fallet, skulle vi behöva förneka användningen av orden "treenighet" och "Gudsmodern" för dessa är ord som inte används explicit i Skriften trots att de säkerligen uttrycker bibliska begrepp och används ofta i kristen terminologi. "Kristus som oss" eller "Kristus som lever mig" är koncept för viktiga bibliska teman.

"Kristus i oss" står i sin primära betydelse för lokalisering och placering av Kristi gudomliga närvaro i en mottagande mänsklig individ. I sin sekundära innebörd hänvisar den till "Kristus genom oss". Men den primära ger vid handen att den troende har blivit något nytt på grund av Jesus Kristus inom sig. Det är verkligen en stor förändring när Jesus Kristus flyttat in i vår andliga boning. Någon underbar Annan är i mig och vill leva

mig. Är jag bara en ockuperad ande? Eller en invaderad? I så fall en förunderlig och kärleksfull invasion som jag hyllar som den stora befrielsen.

Dessa frågor leder oss in i en post-korset&suppständelsen-antropologi och vi rör oss på en känslig och delikat mark för alltför grov beskrivning. Är vi något/ någon som vi inte var innan vi blev troende? Förlorade vi något i förvandlingen? Hur kan synder fortfarande begås om Kristus lever i mig? Skapar inte denna förändring en syndfri människa? Är vi annorlunda än vi var tidigare? Eller fick vi bara ett lite paket med "evigt liv" som ska öppnas senare? Svaret på alla denna sortens frågor måste bli: Gud vet. Men låt inte detta hindra glädjen och den genomgripande frid som kommer med skiftet inom oss !

Naturligtvis kan vi granska NT för att finna belägg men vi kommer inte längre i en exakt antropologi om den nya skapelsen. Redan Hesekiel talar om ett ny hjärta som Gud ska ge människan. Hos Jeremia finns också denna tanke. Paulus förklarar att "om någon är i Kristus är han en ny skapelse, det gamla är förbi, se allting har blivit nytt" (2 Kor 5:17). Den gamla oväckta människan (Ef 4:22, palaion anthropon, Kol 3:09), förtjänar döden genom personligt ansvar för synden men har nu "korsfästs med Kristus" (Rom 6:6). Andlig förnyelse gör troende till en "ny människa" (Ef 4:24, Kol 3:10) i Kristus. Tron omvandlar oss från att vara "en naturlig människa" (1 Kor. 2:14) till att vara "barn i Kristus" (1 Kor. 3:1. nepios en Christos) Vi var "dävlens barn" (Joh 3:10) och "olydnadens söner" (Ef 2:2, 5:6), nu är vi "Guds barn" (Joh 1:12 tekna theou. Rom 8:16, Joh 3:1,2,10) och "söner till Gud" (Rom. 8:14, huioi theon,17, 2 Kor 6:18, Gal 3:26, 4:6,7, Heb 2:10). Det är ett alldeles särskilt liv som Gud lever i oss och genom närvaron och funktionen av Jesus Kristus i min ande, kan jag som troende identifieras. Det är inte min inlevelser eller egen vilja som avgör längre, det gamla jaget har bytts ut till en vilsam och kontinuerlig livsnärvaro av Herren själv.

Alla dessa bibliska uttryck och beteckningar försöker beskriva den nya identiteten för en i vilken Kristus bor och lever. Regeneration, den inneboende närvaron av den levande Herren Jesus, har till följd att en person något som han inte var innan, en "ny skapelse" med en ny identitet. Vilka är vi som kristna är baserat på vem Kristus är i oss och som vi, som utgör oss som Kristus-oner. "Kristus som oss" är, därför, en fras som uttrycker vår nya identitet på ett sätt som de andra fraser som inte kan förmedla.

Några kanske invänder att "Kristus som levande i mig" psykologiskt sett handlar om identitet, behovet hos den moderna människan att ha en individualiserad känsla av självidentitet, självbild, självinsikt, självmedvetenhet, självbild, självkänsla, etc. Men i själva verket är Kristi levande inom oss en andlig verklighet. Denna verklighet får förmodligen goda psykologiska effekter. Men det är i sig en bibliskt välkänd erfarenhet i det kristna livet. Den troende har blivit något och Någon som inte var medvetet tidigare. Genom tron har något nytt fötts som bara kan hänvisas till genom Genesis 1 och tiden före fallet.

Själva kärnan av vår existens, den innersta funktion i den mänskliga anden, har genom Kristus blivit en ny människa med en ny identitet som stabilt finns där kontinuerligt men i samma omständigheter som tidigare. Psykologin beskriver vår individualitet i olika personligheter. Men den djupaste nivån av identitet är alltid en ande. Jesus Kristus utför nu genom vår naiva tro en förening med denna ande. "Jesus Kristus såsom mig" refererar till min andliga identitet. Hans verkliga andliga närvaro i mig betyder att Han är som Han är i mig.

Låt oss se ännu några beskrivningar. "Kristus är vårt liv" (Kol 3:4, Zoe är ordet för liv) och kristna "lever tillsammans med" (1 Tess. 5:10) och "genom" (Joh 4:9) Honom. "Kristus har blivit för oss rättfärdighet" (1 Kor. 1:30). "Vi blir Guds rättfärdighet i honom" (2 Kor 5:21.) Vi "skapas i rättfärdighet" (Ef 4:24) som en "ny människa" och "rättfärdiga" (Rom. 5: 19). Som "nya skapelser i Kristus" (2 Kor. 5:17) skapas vi i helighet (Ef 4:24) och är "heliga och älskade" (Kol 3:12). I Kristus är vi "perfekta" (Fil. 3:15) och "helgade" (Hebr 10:14) som "rättfärdiga människors andar fullkomnas" (Heb 12:23), för Kristus "har blivit till oss visdom och helgelse" (1 Kor. 1:24,30).

Dessa bibliska försökt att beskriva det som händer i tron ger vid handen att Jesus Kristus för oss blir grunden för en andliga identitet. Vi måste dock alltid förstå att detta är en emottagen identitet, ett gåvans liv, en härledd rättfärdighet, en tillskänkt helighet och fullkomlighet. Dessa beskrivningar gäller inte verkligheten som vi har blivit naturligt eller inneboende i och av oss själva, som så många inom New Age älskar att tänka sig, men bara med Kristi närvaro inom oss. Vi är gjorda rättfärdiga endast därför att Kristus, den "rättfärdig" (Apg 03:14, 07:52, 22:14, Joh 02:01) flyttat in och bor i oss och lever som oss.

Detta är en avgörande skillnad. Den troende kan bara sägas vara "helig" och "perfekt" eftersom Jesus Kristus är den "Helige" (Apg 3:14, 4:27,30), Den som är "gjord perfekt för evigt" (Hebr 7:28), och som har blivit grunden för vår nya identitet. Den store hjärtkirurgen har gjort "Kristus som oss" möjligt. Detta har varit en del av kristen förståelse från början av kyrkan. Kristna tänkare har ofta kämpat med att förklara och formulera vad Paulus menade med sitt uttalande att "den som är förenad med Herren är en ande (med Honom)" (I Kor. 6:17). Likaså har de ryggat tillbaka inför Peter påstående att kristna "har blivit delaktiga av gudomlig natur" (2 Peter 1:4). Ibland klamrar man sig fast på grekiska humanistiska idéer om en inneboende "mänskliga natur", glömska om den bibliska förklaringen att "vi var av naturen (grekiskans "physis") vredens barn" (Ef 2:3) i vår andligt döda tillstånd, i tjänst hos denna världens prins.

Det förblir en djup glädje för den troende som tagit emot Herren att vi är nu delaktiga av gudomlig natur. Det blir legitimt att låta detta betyda att Kristus är oss. Paulus skrev "Kristus är vårt liv" (Kol 3:04) och "Kristus har blivit för oss rättfärdighet" (1 Kor 1:30,.. 2 Kor 5:21). Kristus är grunden för vår nya identitet som en "ny skapelse" (2 Kor 5:17) och som en "ny människa" (Ef 4:24, Kol 3:10) i Honom. Utan kvalificering är sådana uttalanden hädiska. Men när det är gåva som vi mottar genom tro kan vi vila i denna glädje !

Att låta den uppståndne vara mitt eget liv är också att se uppståndelsen för alla. Här är vi verkligen alla lika inför Gud. Vi är till och med en enda Ande och den enhet Johannes 17 talar om kan bli verklighet. Detta är den ursprungliga katolska nya existensen genom Kristus: att Jesus Kristus bor i vår själ och lever oss. Som Paulus skriver: om inte de döda uppstår ur döden så uppstod inte Kristus. Alltså har vi alla del i uppståndelsen genom Messias, men inte på ett juridiskt sätt eller som andel i ett företag utanför oss. Det uppståndna ljuset lever oss just där vi är. Detta budskap avslutar den judiska religionen och egentligen all religion. Kristi uppståndelse är ett fait accompli som vi alla lever av minut för minut.

Under historiens gång har den nya statsreligionen och de många kyrkobilddningarna förpassat denna centrala livssanning hos den tidiga husförsamlingen till en väsentlig men ändå relativt skymd del av lärobyggnaden – eskatologin och ibland mystiken. Därigenom

skapas ett betryggande avstånd och samtidigt marginaliseras det som var central för Paulus. Det som var själva kärnan i Messias-rörelsen har blivit en kontroversiell praxis. Allt mer har temat "komma till himlen" lagts i framtiden och nedtonats till förmån för andra teologiska teman, t ex församlingsarbete och hierarkisk arbetsstruktur och sakramental liturgi.

Man kan spekulera i varför det gick så här. Statlig och kulturell press på innehåll är troligaste orsaken. Det "räckte" inte med att höra budskapet, bli troende och låta Jesus Kristus leva sig. Men samtidigt kunde ingen hindra denna ursprungliga katolicism att fortleva i periferin. Så får vi kanske tänka oss denna periferi som det viktiga under historiens gång. Varje generation kan se människor som väljer detta liv i den uppståndne och inte tar den världsliga kyrkans aktiviteter på så stort allvar. En radikal ådra finns kvar i en mer och mer världslig institution.

Vittnena till den uppståndne var de som skapade denna Messias-rörelse som ger nytt liv i honom. Men vi som inte såg honom med våra egna ögon? Här är Paulus vår hjälpare, vår apostel. Han hade aldrig sett Jesus innan uppståndelsen. Detta tycks inte alls störa Paulus i sitt liv med Messias, den uppståndne. Detta är viktigt för oss att begrunda.

För både Paulus och alla andra som runt medelhavet och i Syrien dras till denna messianska rörelse är det inte avgörande att själv ha sett Messias som uppstånden och inte heller att ha sett honom innan hans uppståndelse. Jesus från Nasaret är den ännu icke uppståndne och det är inte nödvändigt att ha sett honom. Inte heller att känna till allt som hänt, alla anekdoter folk kunde berätta, alla uttalanden han gjort. Att tro och dras till den stora tilliten är det väsentliga, en tillit som äger rum i en samvaro med andra heliga, en samvaro vars mål är att Kristus börjar leva oss istället för vi själva.

Det är i den judiska diasporan som allting sker. Den består av minst fem miljoner judar, vilket är mer än de som fanns kvar i Palestina. I Alexandria finns 180 000 vid denna tid, i Rom 50 000. Det är utanför Palestina som denna messianska rörelse lever och växer. De senare evangelierna försöker sätta Jerusalem i centrum, men detta är ett tillrättaläggande för den nya kyrkans senare behov av Jerusalem som mittpunkt för den nya religionen. Både Jesus och Paulus behöver inte Jerusalem, och de tidiga hemförsamlingarna lever i

Messias den uppståndne och inte i någon världslig geografi. Det är en demokratisk, egalitär och universell rörelse som inte liksom en religion binds till en plats eller ens en tradition.

De institutionella kyrkorna i stort har varit ängsliga inför en betoning på den inre verkligheten då Kristus lever i den troende. Man har tänkt att en sådan betoning skulle inkräkta på de grundläggande objektiva fundamenten av kristet tänkande. Det viktiga har blivit ideologisk konservering och kyrklig konservering. De kyrkliga myndigheterna har behövt utöva makt, behålla kontrollen, och "hålla ett grepp om" den kristna verksamheten inom organisationerna. Att låta Guds nåd fungera fritt och subjektivt i kristna individer har framstått som klart undergrävande.

Den "goda nyheten" i det kristna evangeliet är att Gud i Kristus lever oss. Tro är receptiviteten hos den kristna individen, inte lojalitet till en tradition eller denomination. Syftet med evangeliet är inte att formulera ett ortodox trossystem, eller att bygga och underhålla en kyrklig organisation. Evangeliet har använts till det och används till det men syftet är inte detta. Kristi Ande är fri att uttrycka Kristi liv i alla troende utan dessa mänskliga tempel. Guds härlighet finns i denna tro för var och en som låter Herren komma in i våra liv. Den helige Ande kan inte fångas eller uppfångas i kyrkliga strukturer, eller finnas innesluten i texttolkningar, eller förpassas enbart till en rättslig domstol i himlen. Själen i den levande Kristus är närvarande i den kristna, i hennes ögon och öron och mun och tankar och känslor, i de omständigheter där människan är aktiv.

Trots försök av protestantismen att objektifiera fördelarna med Kristi verk i en nästan paranoid motvilja till något annat än "främmande rättfärdighet," har ofta varit evangeliska kristna som genom sekulerna har förstått att Jesu liv i personen inte får vara bara externa kyrkliga tillämpningar, att den levande person är det som Kristi inneboende gäller. Men också många av de tidiga ökenfäderna kände till denna betoning på Kristus inom oss. Denna grundläggande verklighet inom oss är Kristi verkliga och andliga närvaro. Den är så väl belagd i Nya testamentets referenser till att de som "söker i skrifterna" och är mottagliga för den andliga verkligheten alltid erkänner den inneboende närvaron av den levande Kristus.

Jesus själv förklarade att han skulle sända en annan Hjälpare, sanningens Ande, och hans lärjungar skulle veta att de var i honom, och han var i dem (Joh 14:20). I hans bön om enhet förklarade Jesus att han skulle "vara i hans anhängare" som Gud Fadern var i honom, Sonen (Joh 17:23). Paulus noterade också tydligt att mysteriet med evangeliet är "Kristus i er, härlighetens hopp" (Kol 1:27). Han frågade korintierna "Är ni inte medvetna om att Jesus Kristus bor i er?" (II Kor. 13:5).

Den väsentliga verklighet som det utgör att vara kristen är detta inneboende. Kristi Ande bor inom oss genom tron. Allt annat – lärdom, fromhet, diciplin, skicklighet osv. gör ingen kristen. "Om någon inte har Kristi Ande, tillhör han inte Honom" (Rom. 8:9), dvs är inte kristen. Paulus förklarar för romarna "Ni däremot lever inte efter köttet utan efter Anden, eftersom Guds Ande bor i er... Men om Kristus bor i er, är visserligen kroppen död för syndens skull men Anden är liv för rättfärdighetens skull. Och om hans Ande som uppväckte Jesus från de döda bor i er, då skall han som uppväckte Kristus från de döda göra också era dödliga kroppar levande genom sin Ande som bor i er." (Rom. 8:10,11). Den helige Ande, Kristi Ande, har sitt bo i den kristna människan (jfr Joh 14:17, Rom 8:9-11, I Kor 6:19, II Tim 1:14; James 4:5), och " vittnar med vår ande att vi är Guds barn". (Rom. 8:16).

Att Kristi liv äger rum i mig och dig genom sin Ande, är Hans varande Sig Själv som det andliga livet hos individen. Kristus är livet. "Jag är vägen, sanningen och livet" (Joh 14:06), säger han. Det kan inte finnas något andligt liv bortsett från hans levande inom oss på ett kontinuerligt sätt. Alla hänvisningar till "evigt liv" måste förstås genom närvaron i vår livsform av Den som är livet. Evighet är inte något annat. "Den som har Sonen har livet, han som inte har Guds Son har inte livet" (Joh 5:12). Att "ha" är här närmast att Han lever oss. Det finns inget ägande av andligt liv bortsett från den Person som är livet. Det finns ingen andlig "fördel" bortsett från livet här i din egen kropp av Gud i Kristus. Detta är ingen speciell Theosis-lära från ortodoxa kyrkan. Det är den första kristna erfarenheten. Det finns ingen frälsning utanför den inneboende Kristus i oss, närvaron och aktiviteten av den Uppståndne och levande Frälsaren.

Många kristna denominationer har länge ropat på "andlig förnyelse" men på grund av olika teologiska fördomar har det ofta förblivit mycket vagt vad detta innebär. Skall en regenerering av andligt liv komma igen så måste det ske genom att ta emot Guds liv, inte

fortsätta att predika om något externt. "Det som är fött av Anden är ande" (Joh 03:06). Att vara "född på nytt" eller "född ovanifrån" (Joh 3:3,7), leva som "ny födelse" innebär väl med nödvändighet ett personifierat liv av Kristi Ande i oss och i vårt liv. Annars fortsätter vi endast tala om saken, ibland exalterat men för det mesta på rutin.

När en person tar emot sker ett andligt utbyte. Det är inte en automatik. Den "ande som arbetar i olydnadens söner" (Ef 2:2, ordet för olydnad är apeitheia, vi kan kanske tänka på apati), "en anda av fel" (1 Joh. 4:6, ordet för fel är plane, att irra omkring), "en anda av denna världen" (1 Kor. 2:12), byts ut inom oss mot "sanningens Ande" (1 Joh 4:6, pneuma aletheia), den "Guds Ande" (1 Kor. 2:11,12, pneuma theos), den personifierade närvaron av Kristi Ande som arbetar inne i den troende. (Jfr Ef. 3:20; Phil 2:13; Kol 1:29).

Den levande Herren Jesus tar plats inom oss som vi är och vi inser efter en tid att denna förändring är en omvändning från mörker till ljus. Denna sorts väckelse är en andlig bytesaffär, inte en tillfälligt emotionellt yrväder. Vi byter till andlig personlighet inom oss och Han får agera. Det är märkligt men sant när det sker. Stort lugn, förundran.

När de nytestamentliga skrifterna hänvisar till "Kristus i oss," är den grekiska prepositionen som används "en". Kasus är lokativ. Alltså platsangivande. Tänk på hur många inom den kristna världen använder frasen – ungefär som om vi är allmänt inspirerade av Kristus. För en Tolstoy eller en Henri Lubac eller N.T. Wright är det ungefär så, liksom för de flesta teologer och präster. Den främsta betydelsen av denna preposition "en" hänvisar emellertid till plats eller plats inom något. Denna lokalkasus anger adekvat närvaron av Kristi Ande inom oss, som oss, som vårt liv sådant det är, oavsett omständigheter.

En sekundär avgörande betydelse för den grekiska prepositionen "en" är instrumentalitet och vila i en relation. Jag är instrumentet för Honom som är vägen, sanningen och livet. Jag är i vila i denna relation mellan agent och instrument. Han spelar på mig och jag behöver inte betvivla vare sig mig själv som instrument eller Spelaren. Jesus Kristus är Artisten i oss och detta är mer än en statisk deponering av instrumentet i Hans händer, det är bruket av instrumentet med kärlekens musikaliska rörelser, dynamiken i Hans kärlek till människor.

Den levande Kristi Ande är alltid den gudomliga dynamik som agerar och fungerar inom oss som instrumentet Han använder på tusen olika sätt i vår vardag. Därför börjar vi se att "Kristus i oss" är grundläggande för "Kristus som oss" och "Kristus genom oss." När frasen "Kristus inus" används i den instrumentella eller kausala känslan av "Kristus genom oss", börjar vi förutse de andra fraserna, och att slå samman dem eller smälta in dem i varandra. De syftar alla på det levande fenomen som är att Kristus får leva oss.

Att Paulus menade mer med orden "Kristus i dig" än bara lokativ och instrumentell placering av Kristi närvaro blir uppenbart när vi undersöker hans uttalande till galaterna, "jag har blivit korsfäst med Kristus, och det är inte längre jag som lever, men Kristus lever i mig" (Gal 2:20). Kristus är i oss, inte bara som en neutral deposition på en råvara som kallas "evigt liv". Kristus lever i oss som personifierad och levande i det vi gör och är varje dag.

För Paulus och den tidiga rörelsen är det inte en ny religion eller livsfilosofi som är central för livet i Kristus. Det är snarare en passionerad intimitet med den Uppståndne. Detta är lite främmande för många moderna kristna som tror att det handlar om etik och tro på en bekännelse, en kyrkoform, en tradition. Här är det endast en sak som förkunnas – Messias som uppstånden och nu levande i dig själv.

Det är som om senare kyrkor inte klarar denna magra kost. Man bygger en religion såsom de såg ut i antikens värld. De hade mytologier, berättelser, episoder att minnas, lärostycken, dogmer, liturgi och ritual, formella sakrament. Allt detta byggs under de kommande seklerna uppå den tidiga enkla tilliten till Messias som uppstånden i våra liv.

Vi kan förstå svårigheterna. Att tillsammans, utan alltför mycket regler och ordningar för mötena, finna att Kristus lever i oss, snarare än vi själva, alltså ett nytt liv mitt i världen men inte av världen – det är svårt att närma sig. Hur många människor idag kan göra det? Kristendomen har bara börjat, som C.S. Lewis uttryckte det. I den tidiga Kristusrörelsen var det just denna enkla intimitet som var det nya. För det behövdes ingen ny kyrka eller religion, det var Gud och den enskilda människan tillsammans med andra likasinnade.

Den märkliga känslan av att Kristus är den aktive i våra egna liv och i dessa tidiga husmöten är fortfarande det mest levande i kristen tro. Vi är förflyttade ut ur bilden samtidigt som Kristus lever oss och därför är det inte aktuellt att skapa en religion, vare sig för nationen eller internationellt. Det är inte heller en privat fromhet med en Gud som behöver övas fram eller bedjas fram, en som spåkas fram. Det är en sak tillsammans med andra, där älska din nästa inte är i första hand etik utan ett sätt att låta Messias leva i oss.

Den mystik och bönepsykologi som senare kommer att utvecklas i den kristna kyrkans namn är ibland något tämligen främmande för Paulus och den tidiga rörelsen. Även om var och en säkerligen går undan för att be i stillhet någon gång under dagen, och kanske som Serafim av Sarov söker sig till skogskojan, är livet i den uppståndne huvudsakligen en samvaro. Inte precis en liturgisk arbetsgemenskap, eller ett missionssällskap, men just en helig samvaro med andra "heliga". På tidiga ikoner har alla troende glerior. Först långt senare utvecklades en helgonkult. Heligheten är just detta att vara i den levande Messias, inte det som senare kom att karaktärisera helgonen, alltså ett externt "fromt" liv med eller utan martyrdöd.

Denna tidiga heliga samvaro är naturligtvis för radikal för sin tid. Kyrklighet eller tempelaktivitet är dagens tecken på god religiositet. För romarna var det dygd att offra i flera tempel, tillhörande olika religioner. Det tidiga beteendet i den paulinska rörelsen var inte acceptabelt i denna religiösa miljö. Även om man prisade beteendet för att man tog hand om fattiga, var det inte en ordnad religion och kunde därmed inte respekteras och skyddas som andra sekter och religioner i romarriket.

Att vara närvarande i den uppståndne Kristus kan också kallas imitation, men med betydelsen av inlevelse, inte efterapning. Paulus säger att vi bör imitera honom såsom han imiterar Messias. Det är snarare en sorts identifikation med den uppståndne, så att jag korsfästs och uppstår med honom. I denna mening, ingen annan, är vi döpta in i Messias efter att ha blivit begravda med honom. I den tidiga rörelsen var detta det centrala och ingen övrig lära behövdes vid den tiden. Den "nyhet" som detta nya liv innebär (gr. kainótes) är det som Jesus Messias ger oss inom oss och tillsammans med oss. Det är inte moralisk nyordning eller en ny ordning på jorden eller en ny kyrka på jorden. Det är något gammalt som är slut, självet liv, och det nya börjar, Kristi liv.

För Paulus och de andra judiska medlemmarna i de tidiga husförsamlingarna behövde detta nya liv fasas in i det gamla judiska religiösa livet. Men snart stod det klart att detta inte är möjligt. Mycket i den senare skapelsen av kyrklig religion och teologi är just ett försök med denna infasning från det gamla till det nya. Naturligtvis går inte detta med mindre än att man överger Kristi liv i våra egna liv. Det stod klart att en kristen måste ta avstånd från detta kombinationstänkande och ta emot det nya livet direkt. Det var också Paulus synsätt.

Det var på ett sätt mycket enklare för den icke-judiska rörelsen att vara i Messias den uppståndne, för de behövde inte frestas sammanjämka sitt gamla med det nya. De behövde inte tänka att Jesus är en judisk Messias som fullföljer Toran och fulländar den gamla judiska lagen. De kan möta Kristus direkt utan sådana föreställningar. De kan se Kristus som Guds Son, död och uppstånden "efter skrifterna" och idag levande i människor. De behöver inte tillfoga ett "nytt testamente" till dessa etablerade skrifter.

Vad som sedan händer är just att en religion byggs på den gamla judiska. En rad berättelsesamlingar kring Jesus skapas och en ny kanonisk skrifts läggs till den gamla på slutet av 300-talet, med Augustinus som aktiv deltagare. För den tidiga rörelsen för liv i Messias skulle en trosbekännelse som den apostoliska vara teologi och lära som inte behövde utläggas eller undervisas för att leva det nya livet. Den niceanska trosbekännelsen blir en hel katekes som alldeles tappat det fokus som den tidiga paulinska Jesus-rörelsen hade. Endast raderna "...lidit och blivit begravet, på tredje dagen uppstått efter skrifterna..." påminner om det som var helt centralt för den tidiga Messias-rörelsen. Det övriga blir mer eller mindre traditionell teologi och filosofi, där grekiska begrepp spelar största rollen. Detta var historiskt nödvändigt för den nya kristna religionen och kyrkan existens.

Att Jesus var Messias och uppstod för att ge alla människor en ny existens är för Paulus den alldeles avgörande livsmeningen. De kristologiska frågorna behövde inte ställas. Kristus är Kristus – den smorde Messias. Att fråga teologiska och filosofiska frågor kring vilken natur han hade och relationen mellan gudomligt och materiellt och mänskligt var inte alls nödvändigt. Tilliten till de första vittnena räckte. Själva kärlekslivet tillsammans i Kristus var den fullkomliga praktiken. Teologisk utveckling blir närmast en distortion, särskilt om den ligger som bas för en ny religion och en utbyggd kyrklighet.

Omvändelse blir för vår tid, tror jag, en omstrukturering av tänkandet. Kontexten är inte längre en yttre hierarkisk kyrka med präster, biskopar, påvar och andra titlar (som naturligtvis finns till i sinnevärlden och just nu har "sedes-vakans"). Det handlar istället om en inre kyrka med endast bröder och systrar som möts i hemmen. Paulus kallar ingen kvinna för präst av den anledningen att han inte kallar någon präst. Det finns många gåvor och funktioner, säger han, men han talar aldrig om ämbeten. Endast i Hebreerbrevet som inte är paulinskt talas om präster och där sägs att Jesus Kristus är den ende prästen. Tiden är slut för präster, med andra ord, i den tidiga messianismen.

Uppgiften är för dagens konvertit borde inte längre vara undervisning och mission utan att lära sig leva i Messias och lämna självet liv. Här är gemenskapen central för att hjälpa varandra. I stället för katekesundervisning får vi en praktisk och bönepräglad inlärningstid, såsom det torde ha varit i de tidiga messianska församlingar som Paulus startade och besökte runt Mindre Asien. Ensamma stunder för "kontinuerlig bön" behövs alltid med prästen/munken eller nunnan med sina fasta bönerutiner håller ofta självet vid liv, det religiösa självet. Den tiden är förbi genom den uppståndne Kristus. Nu gäller att tillsammans ge upp det själviska livet och vara Jesu kropp, den verkliga kyrkan.

Att mötas i hemmen kring den uppståndne betyder mer än bara sätta tilltro till de verkliga vittnena. Det betyder också att lita på denna Messias för ens egen skull, i våra egna liv. Vi ska alla ganska snart vara hos Messias, det eviga livet i hans rike väntar oss. Det blir en glad väntan förstås, en stor tillförsikt för det som komma skall. Just därför kan vi låta alla projekt och innehåll i våra själviska liv falla åt sidan, glömmas bort, lämnas därhän.

Många störs av att den tidiga Messiasrörelsen tycks ha haft ett kort tidsperspektiv, att hemkomsten till Messias genom hans återkomst skulle ske inom kort. Men hemligheten i att lita på Messias är att det alltid är kort tid. Det betyder att det för varje människa inom kort kommer att ske. Inga av våra liv är särskilt långa och väntan på hans återkomst är alltid det glada tillstånd vi just nu har tillgång till. Det är som att väntan på den Älskade

alltid är det optimala tillståndet för en människa och gudskelov får vi också ta del av det, vi som lever nu två tusen år efter vittnena såg Kristus uppstånden.

Gud gjorde oss i Kristus till nya skapelser i en ny födelse. På ett sätt är du ny, men har du samma mänsklighet som du hade innan. Din ande är ny och den är nu din verkliga identitet. Men du har inte fått en ny personlighet det ögonblick du tog emot Kristus. Du är fortfarande utåtriktad eller reserverad, långsam eller spontan, rörlig eller stillsam. Dina talanger finns där som tidigare och kan visserligen användas för att förkunna glädjen i din nyfödelse, men det är ungefär samma talanger. Det tar tid att lotsa in dem i det nya livet.

Din mänsklighet är i grunden densamma före och efter du börjat bjuda in Herren i ditt liv på vardaglig nivå. Det viktiga är glädjen och friden du får. Kan du känna den glädjen nu? Kan du fyllas av förundran över att Kristus vill leva i din form av liv? Och kan du gå på den energin dagen igenom. För mig är det tydligast på morgonen. Innan jag bjöd in Herren och tog emot Honom var den första timmen alltid svår, såsom det är för många med dåligt morgonhumör. Men redan när jag reser mig ur sängen och bjuder in Honom går munnen upp i ett leende och en förundran fyller mig. År efter år sker detta. Hans liv är så stort för denna lilla kropp och dessa små omständigheter. Gud är god.

Om du sätter en splitter ny motor i din gamla bilen så känns det annorlunda även om karossen fortfarande har rostfläckar och grillen är lite passé, eller hur? Det är vad Gud säger till oss: "Om jag är beredd att sätta in en sprillans ny motor i bilen din, kan du svara med glädje och förundran? Kommer du att lovprisa det nya draget? Och kanske visa andra din beundran och förundran?" Jag håller med om att dessa bilder är grova och tilltalande för främst bilintresserade killar. Men det är en av de svåraste lärdomar vi har att lära: förundran och beundran inför Gud i vårt liv.

Vår naturliga människa, den som är andligt död, har vi förstås experimenterat med under vårt liv. Många minns hur vi i tonåren prövade en ny image när vi började en ny termin i skolan. För många blir det uppenbart att vårt "jag" ofta formas av omgivningen, av klichéer, av media, av förebilder. Experimenterande är kanske viktigt för den naturliga människan. När nu Kristus vill leva oss får vi återigen en ny identitet. Men den här gången har inte vi kontrollen. Inte heller tröttnar vi på den nya identiteten, som vi gjort

med våra naturliga variationer. Istället sker ett kontinuerligt nyskapande. Gud använder vårt material och för in sitt liv i det. Det är en märklig process.

Var och en av oss har något som vi önskar att Gud skulle ändra så att vi ser lite bättre ut inför honom. Det är den gamla lagens religion, förbättringsreligionen som sitter så djupt i den naturliga människan. Vi tänker "Gud om du bara tog bort min perversa lust, eller mitt spelbegär, eller min fåfänga så skulle jag må bättre inför dig." I Kristus är allt det där onödigt. Ja vi minns det inte när glädjen över Hans intrång i vårt liv dominerar oss. Vi förfäras inte ens över minnena för det blir så ointressant.

Då jag började prisa Gud för min adhd-mässiga otålighet såg jag vad Kristus kunde få gjort genom mig. Hjälpa barnen, laga mat, skriva en dikt, undervisa ungdomar, göra en skogspromenad med eld och färdiga saker i staniol att lägga i glöden och tillaga. Jag behövde inte att rastlösheten eller handlingsbehovet försvann, men jag hade inte någon fixering på detta drag hos mig själv. Detsamma gäller alla de andra sakerna som jag skulle ha velat ändra på. För Kristus i mig är det resurser, verktyg. Det är så Gud flyttar på saker i oss, när vi accepterar oss själva som han gör. C.S. Lewis skrev en gång att vi får en snickare som bygger om hela huset, när Gud får komma in. Men han använder vad som finns där. Jag behöver inte ändra på mig.

Ska vi då synda för att få mer nåd, som Paulus frågade? Nej men syndens handling går att använda på annat sätt när Jesus Kristus får vara motorn i oss. Behov av berusning och erotik blir till exempel till glädje och närhet till människor i Hans tappning av samma energier. Jag förespråkar inte synd på något sätt. Jag säger att när vi skiftar fokus från oss de gamla köttsliga mönstren och minnena som återkommer ständigt, likt stamgäster på en bar – och istället låter Kristus i oss använda allt som finns inom oss händer något annat. Vi förvandlas till hans avbild och vi ser Honom inom oss (2 Kor 3:18). Men inte på opera med grandiosa scener utan med det som finns tillhanda i våra naturliga personer.

Jesus i vårt liv kan använda våra köttsligt orienterade intressen och förvandla dem till välsignelse. Visst kan vi skämmas för att de är där, men Han får liksom skylla sig själv när Han älskar mig så. Vad du föraktar hos dig själv blir en välsignelse i någon annans liv. Dyngan i oss, för att uttrycka sig lite grovt, gör Gud till en komposthög. Vi kan ta det lugnt. Om Han vill göra någon ändring är det Hans jobb i mig att vilja och göra det, till sitt eget välbehag. Han som skapade mig kan ändra mig om Han vill.

Vi kan också tänka så här: vi vill inte ha vår naturliga mänsklighet tillbaka på egna villkor. Det tog oss tillräckligt länge för att bli av med den – som källa för mitt liv. Men trots att det inte längre är en acceptabel utgångspunkt för vårt liv kan det dock vara det medel genom vilket Guds liv manifesteras. Då kan vi acceptera oss själva som vi är. Du kan acceptera dig själv som Guds tillgång och sjunga med Job: "...medan morgonstjärnorna tillsammans sjöng och alla Guds söner ropade av glädje?" (Job 38)

Slutligen kan vi säga: "Herre genom mitt släktträd och alla de omständigheter i vilka jag befinner mig har du gjort den yttre person som jag är. Du bor nu i den här personen och Du gör vad du vill för att locka några människor till Dig. Det är Ditt projekt och jag låter mitt liv användas till det. Jag tvivlar på att det fungerar men jag gläder mig åt att Du vill använda mig." Eftersom glädjen tillfaller mig är detta verkligen en bra uppgörelse!

Det finns alla typer av frukt, apelsiner, äpplen, citroner. Gud använder alla slag, även det du är. Du behöver inte vara någon annan, du behöver inte lägga till något som andra har och som verkar mycket mer användbart för Kristus på jorden. Vi är fria att vara oss själva.

Det gemensamma livet med den uppståndne Messias handlar inte om att tro på vissa föreställningar eller ha en viss bekännelse, såsom det senare blev. Det som Paulus ger vidare till alla han möter är inte "doctrina" som är något senare – men däremot kärnan till denna "doctrina". Istället visar Paulusbreven en rörelse som inte är först och främst teologisk eller filosofisk till sin karaktär, lika lite som den är först och främst etisk eller politisk. Den är inte ännu ett system för tankar och uttryck.

Det finns gott om rörelser som är filosofiska och etiska vid den här tiden, liksom det fanns politiskt motiverade grupper. Men de som väljer att leva i Kristus tillsammans har inte något sådant engagemang i centrum. Tänk på gestalter som Petrus ! Inte teologi eller filosofi. Istället är det ett nytt kärleksliv där man älskar Gud och sin medmänniska såsom sig själv, inte gör motstånd mot det onda och delar allt i en jämlik och demokratisk gemenskap. Denna rörelse är flera tusen år före sin tid. Den förefaller anarkistisk för samtiden. Det är den verkliga katolska kyrkan som överlever alla doktriner och traditioner som senare skapas.

Den uppståndne Messias ger liv och ljus i oss och vår egen livsform. Vi får kärlek, frihet och en mening i lidandet. Det är inte som i buddhismen en lära som antas upplösa lidandet. Nej, vi ser en realism som inser att allt liv är utsatt för själviskhetens smärta, de biologiska villkoren och ett kort liv på jorden för människan, "allt liv är halm". Nu får vi ett nytt liv och Kristus hör med våra öron och ser med våra ögon. Han har bosatt sig inom oss och vi kan bara ta emot och skratta åt denna underbara galenskap.

Genom döden på korset och uppståndelsen upphävs min själviskhet genom att Han är här där jag är. Jag minns hur jag i mina första år som kristen tänkte mig att Jesus satt med oss andra i bilen när vi var ute på färd med familjen. Men senare kom Han in i min kropp och mitt liv, avståndet försvann och Kristus levde på riktigt. Vilken glädje, vilken förvåning ! Det är rörelsens grundtema. Det är inte ett moraliskt system, såsom många senare kom att göra kristendomen till. Det är inte ett försök att komma ur livet och lidandet som buddhismen. Det är att lämna självets bild av verkligheten för den uppståndne Kristus tillsammans med bröder och systrar.

För att förstå det gemensamma livet i Kristus måste vi se hur kontexten ser ut. Genom att Gud i Messias uppstår efter sitt offer på korset, tar en massa saker slut. Det är slut med religionen i den gängse meningen. Det är slut med självets försök till bättring och etisk höjning. Livet i Kristus är istället en gåva just där jag lever, såsom mitt eget liv. Det är slut med spekulerandet i begrepp och idéer, slut med teologi och filosofi som huvudsak för tron. Även tiden i sig har egentligen upphört i den evighet som Messias den uppståndne innebär.

Detta sätt att se livet i Messias borde för oss katoliker idag medföra att vi både tar hand om vår kyrka sådan den ser ut och tar avstånd från den till förmån för det ursprungliga sättet att leva i Herren, som vi finner i de sju äkta Paulusbreven. Vi får nog tänka oss att det finns människor överallt som skulle välja detta katolska liv om de tydligt såg det som ett alternativ till den kyrkoreligion som tyvärr ofta bedrivs i den romerska katolska kyrkan och i de ortodoxa kyrkorna generellt, byggt på ett antikt mönster som inte har med livet i Kristus att göra.

Vi som litar på att de tidiga vittnena verkligen såg den uppståndne Messias kan alltid bli flera. Men kontexten är ofta det som leder oss dit, alltså det lidande som självskheten ger oss, begären, fasthållandet vid världens krafter och begär. Den uppståndne vill ge oss det nya livet i Honom. Det ska ersätta självlivet. I den mån detta sker får vi kärlek och frihet tillsammans. Vi får också ett evighetsperspektiv som ökar vår glädje de år vi har att leva på jorden tillsammans.

Att vara katolik är att låta Messias, den uppståndne, leva i ditt liv. Vi kommer senare till vad detta innebär som kärleksliv. Här är det väsentligt att vi egentligen inte är "kristna" eftersom den termen användes som nedsättande beskrivning och ingen i den tidiga Messias-rörelsen någonsin kallade sig själva detta. Vad kallade de sig? Alltid "bröder och systrar". Det handlade alltid om gemenskapen för livet i Messias, den uppståndne. Ordet "kristen" kommer av grekiskans "christos" som betyder smord och syftar på Messias. Men som nedsättande term innebar det att rörelsen inte var en riktig religion, den kallades ibland ateistisk och istället hade man gjort en idol av en människa som kallades christos.

Vid denna tid finns inga i rörelsen längre i Palestina. Alla har flytt under och efter det judiska kriget mot Rom. Man finns spridda över Medelhavsområdet och Jerusalem har ingen som helst central betydelse. Det är en senare ideologisk omskrivning, särskilt i det evangelium som en Lukas skulle ha skrivit. Där pressas historien om Jesus in i en ideologisk idé om Jerusalem som centrum. Lukas placerar viktiga människor där, Jakob bland annat, och påstår att ett viktigt koncilium hölls där. Sanningen är att alla som finns i den messianska rörelsen är utanför Palestina och där skrivs också alla evangelierna.

Att vara katolik är alltså att inte anknyta till någon särskild ort i världen, vare sig Rom, Palestina eller Jerusalem. Det är först på 300-talet genom kejsar Konstantins mor som detta intresse för Jerusalem växer och blir officiellt för den nya religionen som antagits som statsreligion. Pilgrimsresor anordnas med statligt skydd, härbärgen och guidningar ordnas på plats i Palestina. En reseverksamhet utvecklas som snart omfattar stora delar av Europa. Det hör snart till den kristna religionen att pilgrimsvandra. Inget av detta finns i den tidiga rörelsen där livet i Messias är det väsentliga, det gemensamma kärlekslivet i Kristus.

Att vara katolik enligt Paulus är att låta sig levas av Kristus, leva i Messias utan någon referens till religion eller religiös institution eller ort på jorden. Jesus transcenderar allt detta och erbjuder ett nytt sorts liv i honom, den uppståndne som lever. Det är inte en geografiskt eller historiskt placerad rörelse, den kan befinna sig varhelst människor är intresserade av att välja att leva i Messias den uppståndne. Vi är alltså inte kristna, vi är inte bundna till religion, kyrklig organisation eller någon plats. Det är heller inte en "ny" religion, vi helt enkelt lever där vi är och som vi är, men tillsammans och i Kristus, i ett speciellt kärleksliv.

Att vända sig till livet i Messias gick i början till så att någon vandrade med Jesus och apostlarna eller såg Jesus uppstånden, mötte den uppståndne Messias och talade med honom. Paulus gjorde det vid minst två tillfällen, enligt hans egna ord. Omkring ett halvt tusen människor tycks ha gjort det. Alla dessa blev inte anhängare. De valde att inte leva ett liv där jag låter Messias ta över, trots att de hade sett honom med egna ögon. Men många av dem började ett liv som det nya Kristuslivet efter att de hade mött honom uppstånden en eller flera gånger.

Här får vi ytterligare ett drag i att vara katolik: ha sett den uppståndne och valt ett liv där Han får leva oss, ett liv i Honom men i min egen livsform. Det är inte trosföreställningar det gäller nu, inte någon religion eller någon lära, vare sig judisk eller någon annan. Visserligen talar judendomen i metaforiska termer om Messias men nu gäller det att vara vittne, att vara Messias-vittne. Det är en konkret och sinnlig händelse, inte en intellektuell eller traditionellt övertagande roll. Det är heller inte en etisk övertygelse, det är ingen moralisk komponent i detta. Vi kan induktivt försöka skapa en etik byggd på detta möte och på det Paulus skriver i sina sju brev. Han behandlar etiska och moraliska saker i flera av breven. Men detta handlar om en konkret erfarenhet av den uppståndne Messias. Verklig kristendom och katolicism är en messianism i denna konkreta mening.

Men redan tidigt finns också människor som inte hann med att se den uppståndne med egna ögon som hörde till rörelsen, som valt att leva i Messias. Det är en viktig sak. Man kan välja att leva i Kristus utan att ha sinnligt erfärit den uppståndne. Men det är inte ett trossystem man övertar, man har inte blivit övertygad om riktigheten i en lära eller en etisk livshållning såsom många grekiska filosofer vid den här tiden föreslår. Istället sätter

jag i mitt val att leva i Kristus tilltro till vittnena. Att vända om till denna katolska messianism är att lita på vittnena som sett den uppståndne.

Detta är något helt annat än det som senare började bli det vanliga sättet att konvertera till kristendomen, den nya religionen som på 300-talet blev den officiella statsreligionen. Där gällde att lära sig en lära, att initieras genom ceremonier och riter, de flesta övertagna från tidigare religioner, inte bara judendomen. Längre fram sker massdop utan någon djupare kateketisk verksamhet. Ingenting sådant sker i den ursprungliga rörelsen för liv i Messias som Paulus berättar om i sina brev. I denna rörelse sätter man sin tillit till sanningen i att Messias var Jesus från Nasaret och han är den uppståndne, genom vilken vi får ett nytt liv, ett liv som erbjuds åt alla människor. Att vara katolik innebar och innebär än idag att höra till denna rörelses gemenskap. Som Paulus uttrycker det: "Alltså, om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit. Allt kommer från Gud, som har försonat oss med sig själv genom Kristus och gett oss försoningens tjänst." (2 Kor 5:17 – 19)

Är du levd av Kristus? Om så är fallet är du en ny skapelse. Vi ropar Tack !! Din nya födelse är andefödelse. "Så är det med var och en som är född av Anden. (Joh 3:6-8). I det ögonblicket har vi en ny person som aldrig har funnits tidigare. Vilken otrolig glädje i att försiktigt lära känna denna nya person ! Du är inte en renoverad varelse. Sådana är vi när vi lyckosamt gått 12-stegsvägen eller just blivit kristna och gått in i kyrkan. Det är underbart. Men nu är det en helt ny varelse, en du inte känner till i praktiken. Kristus tänker leva dig. Det är något annat.

Ditt gamla du blev korsfäst på korset med Kristus. Detta nya liv kommer ur den Helige Ande som är Kristi Ande. Du var död andligt sett men nu lever ett nytt andligt liv. Den renhet och kyskhet som Jungfru Maria visat mig får nu födelse i en ny varelse när Kristus lever min livsform. Jag blir Marias barn på riktigt genom Honom, Guds Son. För första gången lever jag så som Gud tänkt mig. I din ande är du en helt ny skapelse. Jag byter mellan "jag" och "du" för i denna ande är vi Ett.

Ser du ut som en ny skapelse ? Nej, du ser ut som samma gamla Sven, Karina, Johan, Oskar eller Emma. Utanpå är man fortfarande det livsform vi fått att använda för Kristus.

Men du har förnyats inifrån. Livet är inom oss liksom Guds rike är det. Vad du har försökt att få till stånd under ditt liv fram till denna födelse, är du nu. Du behöver inte försöka bli en ny skapelse, du behöver inte be "ske din vilja" för den sker, eller "tillkomme ditt rike" för det är redan givet dig, eller "förlåt oss våra skulde" för de är redan förlåtna. Inga prekors böner gäller för dig, inga pre-uppståndelse-normer behövs. Kort sagt, ingen lag behövs och därför ingen petition. Romarbrevet är läroboken för detta nya liv.

Men alla andra kristna som fortsätter i det gamla diket? De kommer att försöka bli en ny skapelse tills det går upp för dem vad Kristus gör med oss och vet att de är en ny skapelse, aldrig sedd förut, aldrig känd förut. Och då är det inte någon mer allmän teologisk glädje som i Schillebeexck's "God is New Each Moment" utan en rent konkret personlig och mirakulös livsform där Kristus lever dig.

Naturligtvis kan vi ge mentalt och teoretiskt samtycke: "Jadå visst är jag en ny skapelse, men ..." Och så kommer något som annullerar alltihop. Var du verkligen lever kommer efter detta "men". Ofta är det en värdering av det egna livet: ja syndar rätt kraftigt...jag är sällan glad...jag har mina tvivel...jag gillar inte att gå i kyrkan egentligen...jag läser sällan Bibeln...jag blir förbannad på vissa andra...osv i all oändlighet. Du ser inte dig själv som en ny skapelse för du lämnar inte över till Kristus att leva dig. Istället skulle man kunna säga: "Jag är en stor och daglig syndare på tusen sätt, men jag är en ny skapelse och det är fantastiskt! Då är det där du bor, då är det där Kristus bebor dig.

Du är en ny skapelse i Kristus Jesus. Det gamla är borta. Hur gick det till? Gud vet. Det kanske inte försvinner så snabbt för oss i vår tidsliga sfär. Vi vill gärna skynda på och ropa maranatha! Men det har gått till Gud. Han ser det osynliga och eviga. Han ser det första och det sista i ditt liv. Och han vet att det gamla är borta. Frågan är vem som håller allt igång? Du eller Gud? Låt Kristus leva ditt liv. Det gamla du har gått till den som är ansvarig för universum och som får planeterna att röra sig och atomer att vara fulla av energi. För Honom är du inte samma person som du var innan du gick in i Kristus. Du är en helt ny skapelse i Kristus .

Att leva i Messias är att leva i Jesu Kropp – så uttrycker Paulus det. Men det betyder att Messias lever i oss, här och i denna livsform vi just nu har. Det betyder inte prästerskap

för efter Messias uppståndelse finns inga präster längre. Det betyder att vara tillsammans. Det var mer eller mindre fasta husförsamlingar, huskyrkor i en väldigt enkel mening. Folk träffades och ibland var det ungefär samma människor som träffades. Så enkel är kyrkan egentligen i början. Potentiellt är detta alla människor som finns, alltså en universell församling. Ingen väljs in eller ut, ingen kvalificerar sig genom särskilda meriter. Det är en demokratisk och egalitär gemenskap.

Det är också på sätt och vis en revolutionär gemenskap. I stor utsträckning är det gemensamt ägande. I stor utsträckning är det en gemenskap fri från diskrimination genom ras, ställning, ekonomisk nivå, utbildningsnivå, politisk färg. Kvinnor och män är jämlika, med en överrepresentation av kvinnor på viktiga funktioner, särskilt de karismatiska. Språk och nationalitet överskrids också, även om frälsningen kommer från judarna och det är den judiska Messias man bekänner. Det är dock inte en politisk rörelse, för den ser fram emot riket hos den uppståndne, inte ett socialt förbättrad värld på jorden. Om andra levde som denna grupp vore samhället mycket godare, men det är inte en socialpolitisk rörelse.

Finns denna gemenskap idag i katolska kyrkan? Den kan mycket väl finnas bland gräsrotterna. Den kan finnas mellan människor, innanför eller utanför kyrkan, men den vare sig begränsas av organisationen kyrkan eller definieras av den. Tänk på de första kristna hemförsamlingarna runt Medelhavet. Redan på 80- och 90-talet då evangelierna skrivs har en religion skapats som inte fanns i husförsamlingarna, en hierarkisk ordning och politisk struktur har börjat byggas, något som var nödvändigt för den senare katolska kyrkan men helt främmande för den tidiga ekklesia, den tidiga rörelsen.

Att leva Messias liv tillsammans med andra – det är den universella katolska urkyrkan, om vi ska använda ordet kyrka med modern konnotation. Vi kan fråga oss: kan någon vara biskop och inte leva i Messias? Ja. Kan någon vara präst eller påve och inte leva i Messias? Ja. Och omvänt: kan en påve leva i Messias? Ja, naturligtvis, ingenting hindrar. Kan en präst eller biskop eller diakon leva i Messias? Ja, ingenting hindrar. Nu ser vi klart hur att vara katolik är att låta Kristus leva i mig, inte ha en placering inom en organisation. Därvid finns ingen anledning att lämna den nuvarande katolska kyrkan som ju har närmast kontakt med den tidiga Jesus-rörelsen. Däremot är det viktigt att ständigt

tala om det som hjärtat är fullta av: Jesus Kristus levande i oss. Inte en gestalt utanför oss eller en liturgisk behandling av Gud. Utan det första, det enkla: Honom levande i mig.

Katolsk betyder "universell" och den ursprungliga rörelsen för att leva i Messias var universell. Den innebar inte en ny religion eller ett nytt officiellt förbund. Den enda religion Paulus refererar till är judendomen, han använder det judiska språkbruket.

Men att leva i Messias transcenderar, går förbi och över, all religion. Också omvärlden uppfattade de tidiga kristna som utan religion. Det stämmer – Paulus skulle avskytt tanken på att hans brev skulle placeras i ett "nytt testamente", en helig skrift vid sidan av Toran, profeterna, psalmerna och visdomsböckerna. Han skapade inte en ny religion, Messias levde i honom, Messias var hans liv vilket transcenderade religion och religiös lag. Detsamma sker i oss.

Den kristna tron har dock för många kört ner i ett hjulspår. Det är som ett dike som föraren inte kommer ur. Diket heter "Inte nu – senare!" Vi tror alla löften, bara de kommer senare och inte nu. Eller som Mollgans pappa i barnboken – "ska bara" innan han kan komma och vara med sin son. Människan tycks vara fast i diket. Om inte Gud bogserar upp den troende ur detta gamla hjulspår, kommer han eller hon aldrig helt leva i förening med Kristus uppe på den riktiga vägen.

Problemet i diket är så inkört att vi inte tänker på det. De flesta av oss tror att i djupet av vår existens vi är både bra och dåliga, vare sig Kristus gett oss nytt liv eller inte. Eller för att uttrycka det i teologiska termer, vi är både rättfärdiga och syndiga. Med hjälp av en vanlig illustration, tror vi att vi lyssnar med ena örat på en vit ängel och med andra örat på en svart ängel, vi har en bra karaktär och en dålig karaktär, som kämpar mot varandra för kontroll över vårt liv. Genom Kristus är allt detta borta, men vi håller fast vid det där nere i det dike där vi kör.

Om vi tror att vi är både rättfärdiga och syndiga, kommer det att vara omöjligt att leva i vår förening med Kristus och att vila i denna levande aktivitet. Vi kommer inte att verkligen lita på att han lever genom oss ögonblick för ögonblick. Istället kommer vi att fokusera på oss själva, på att rycka upp oss, vara duktiga, försöka undertrycka den dåliga

delen av oss så att goda delen kommer att återspegla Kristi karaktär. Denna ändlösa självinsats är den raka motsatsen till vad Paulus skrev:

“Jag är korsfäst med Kristus, och det är inte längre jag som lever, utan Kristus lever i mig, och det liv som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son ... (Galaterbrevet 2:20)

Den enda vägen ut ur detta dilemma, att tro att vi är både bra och dåliga, är att förstå Andens enhet. Gud är endast Ande. När Kristus lever oss är vi endast Ande. Gud är singular och så är vi genom uppståndelsen. Det är Ett och vi kan säga: eukaristo ! Tack !

Men världen är full av ont, full av misstag! Om vi dömer av det vi ser på teve, det som framträder som “världen”, kommer vi fram till den logiska slutsatsen att vi är både bra och dåliga, både goda och väldigt envist onda. Med undantag för en liten minoritet som har lärt känna sin sanna identitet i Kristus, accepterar tyvärr hela kristenheten denna världens lögn. Världens prins kontrollerar oss fortfarande, inom och utom kyrkan. Vi måste välja Kristus, att låta Honom leva oss.

Den rike Anden , Guds rike, ett singulärt rike, är den eviga verkligheten nu. Det är där vår ande är liv genom Kristus och där är vår sanna identitet, etablerad för evigt. Världens utseende som vi måste leva med här och nu, är ett bedrägligt sken. Ditt verkliga liv är beroende på vilken verkligheten du inbjuder till dig: Andens rike eller världen. Det kommer att avgöra vad du tror och hur du lever .

Väljer att tro att du inte är både gott och ont kan vara svårt . Samtliga externa bevis , alla av uppenbara bevis , alla av synen , stöder den motsatta : att du har två naturer . ” Du är bra , ja , lite bra , men pojken , du är fortfarande ont , du är fortfarande ont . ” Endast den helige Ande kan avslöja för dig att du bara har en natur , inte två . I kärnan av ditt väsen du inte är både rättfärdiga och syndig , du är bara rättfärdiga .

Paulus skriver sina brev på 40-talet och ofta är dessa brev svar på brev som skickats till honom. De gäller ofta specifika problem hos de grupper som skickat brev till honom. De vill ha råd, de diskuterar saker. Vi har bara svaren från Paulus. Därför är det lite av ett

detektivarbete att försöka gissa vad breven till Paulus innehöll. Detta är viktigt att komma ihåg.

Alla andra skrifter i NT är skrivna på 80- och 90-talen och skrivna för att skapa en ideologi för en ny kyrka. Många kallar denna nya kyrka den katolska kyrkan. Men den är inte katolsk, inte universell. Den är lokal och tar över strukturer från äldre förkristna religioner som det finns gott om i romarriket vid den här tiden. Det är denna kyrka och organisation som sprider det kristna budskapet över världen. Kvar finns hela tiden en kärna om ett liv i Messias, ett liv i Kristus. Organisationer och institutioner förändras med tiden, men inte detta liv i Messias. Några drag finns i detta liv som jag ska försöka beskriva.

Romersk-katolska teologin har traditionellt lärt att Guds nåd ingjuts i mig och dig som troende varelser. Därför avbildas troende ofta med gloria på tidiga ikoner. Helgonkult hade ännu inte vuxit fram. Varje troende var helig, genom att Kristus tar över och lever i den människan. Men en ängslan gör senare ofta påmind, det primära fokus för romersk teologi glider från den helgade troende personen till kollektiva och klerikala verksamheter – alltså externalia. Kristi verk har överbetonats som den externa kyrkliga gemenskapen i den romerska kyrkan och därmed marginaliserat den konkreta personliga helgelsen och Kristi liv i troende, i personens sinnen och omständigheter. Därmed har uttryck som Kristin kropp tömts på den väsentliga personliga helgelsen då Kristus lever som oss och istället blivit en institutionell verklighet. Kristus är främst kollektivt liv närhelst den katolska kyrkan agera. Denna kollektiva och klerikala betoning av Kristi liv har minskat fokus på det personliga och subjektiva, Kristus i den troende individen.

I protestantisk teologi finns en lika stor brist på subjektiv närvaro och aktivitet av Kristus i den kristna individen. Det är inte så mycket ett resultat av en över-kollektiviserad betoning på Kristi kyrkas verksamheter (som i den romersk-katolska kyrkan), men mer resultatet av en över-objektifierad förståelse av Kristi verk. Protestantiska teologer reagerar mot den romerska betoningen av subjektivt ingjuten nåd och återgår till en nästan uteslutande objektifierad frälsning, en extern verksamhet och utanför den troende nästan helt och hållet. Pietismen uppstod i reaktion mot detta och återvände i mycket till den katolska ingjutna individuella nådens verkningar.

Protestantisk teologi har traditionellt undervisat om de historiskt objektifierade handlingarna hos Jesus i hans lidande, död, begravning, uppståndelse och himmelfärd för oss, det vill säga för vår räkning. Därmed har Kristus lidit, dött, uppstått som vår representant, vårt substitut, offret i vårt ställe. Kristi historiska handlingar blir personligen effektiva först när vi svarar genom tro och endast så (sola fide). Kristus tar vår plats som oss inför den himmelska domaren, varpå den gudomliga domaren benådar och förlåter våra synder på grund av Kristi historiskt objektiva åtgärder. Allt detta är objektifierade skeenden som föga har att göra med den inre Kristus Paulus talar om, det personliga helgande som inträffar när Gud får bo i oss.

I nästan rättsmedicinska och juridiska termer räknar den protestantiska domarguden fördelarna med Kristi rättfärdighet åt den troende och förklarar att vi är i rätt "ställning" med Honom. Detta medför ett komplett arv av fördelar i framtiden i himlen. Allt pågår utanför den troende. Detta är resultatet av en över-objektifierad förståelse av Kristi verk som vi i lutherska länder fortfarande lider av när vi läser Paulus och måste avfärda alla antydningar om att Kristus lever mig själv i dessa mina omständigheter. Ängsligheten för individualmystik växer under seklerna efter reformationen. D. Martyn Lloyd-Jones skriver: "Rättfärdiggörelsen åstadkommer ingen faktisk förändring i oss, det är en förklaring från Gud om oss." (s.55, Romans) Louis Berkhof förklarade att både Luther och Calvin beskriver rättfärdiggörelse "som en rättsmedicinsk handling som inte ändrar det inre livet hos människan utan endast det rättsliga förhållandet mellan människa och Gud." (s.220 The History of Christian Doctrines) Anglo-katoliken E.L. Mascall, konstaterar att "rättfärdiggörelse är tänkt som enbart en handling av Gud genom vilken människan redovisas rättfärdig utan någon ontologisk förändring i henne." (s.81 Christ, the Christian and the Church) Louis Bouyer, den franska reformerta teologen som senare blev katolik, klagade "Det var tydligen omöjligt för protestantisk teologi att medge att Gud skulle kunna ge något till människan som blev hennes eget liv och att samtidigt gåvan förblev Givaren. Detta är detsamma som att säga att det inte kan finnas någon verklig relation mellan Gud och människan." (s 151, The Spirit and Forms of Protestantism).

Dessa citat visar väl att en över-objektifiering i protestantisk teologi i allmänhet effektivt har avskräckt all undervisning i hur Jesus Kristus tar personlig och subjektiv boning i den troende. En studie av den subjektiva närvaro och verkan av den levande Herren Jesus i oss, som oss, och genom oss är därför utanför den traditionella västerländska kristna teologiska undervisningen, för det strider mot protestantisk över-objektifiering och

katolsk över-kollektivering eller över-klerikalism. Det är dock viktigt att inse att det har funnits individer och grupper i hela den kristna historien (vissa anslutna till både katolska, ortodoxa och protestantiska samfund, medan andra var oberoende) som har lagt särskild vikt vid den inre verkan av den levande Herren Jesus i den kristna individens kroppsliga form, med de sinnenas "fönster" som Serafim av Sarov talade om. De har ofta betecknats som "mystiker" eller "kättare", eller båda, och många av dem betalade med sina liv för nonkonformismen med rådande teologiska åsikter.

En viktig fråga jag hade i många biktstunder som nybliven katolik var frågan om Guds närvaro. Varför var jag på så stort avstånd från Gud så ofta, varför kände jag endast sällan Hans tröstande närvaro? En underbar bikftar på Linnégatan i Stockholm, Jean Paillard, sa till mig att kasta bort hela denna problematik. Vi som i tro är förenade med Herren är "en ande" enligt Kristi vilja (1 Kor 6:17) och som sådan Enda ande kan vi vara oss själva. Några speciella känslor behövs inte. Om du har ögon och öron så vet du att Herren ser med dem och hör med dem. Det är nog. Det är stort, jag oerhört. Men det är också just det här livet i tron.

Kristus stannar hos oss i en inre dimension av "veta" som är ständigt närvarande. Han sitter inte på en svängstol, ibland vänd mot oss och ibland vänd åt andra hållet. Det där är en hednisk uppfattning som tyvärr förekommer bland kristna. Varför inte lita på uppståndelsen? Anden gör sig känd på den emotionella vägen för oss för att möta oss på vår behovsnivå. Men när vi växer upp i Honom lever Han själv i vår inre bostad, som Serafim av Sarov lärde. När Serafim flyttade ut i skogen var hans enda önskan att få vara ensam med Gud. Där i skogskojan skulle han kunna ställa i ordning den inre bostaden för Kristus. Och det är så det sker – Kristus flyttar in i denna inre bostad. Vi behöver inte ens tänka på Guds närvaro eller frånvaro längre. Kristus stannar hos oss, för gott är Han hos oss. Som Serafim lärde: för att ljuset ska kunna vara inne i vår bostad måste fönster finnas, våra fem sinnen. Dessa använder sig Herren av i sitt liv.

Alltför ofta insisterar kyrkoreligiösa på att vi måste göra något externt för att "få Gud att komma fram" och vara med oss. Exakt det motsatta är sant. Denna idé att vi måste "göra

något" för att få Gud att agera är faktiskt kristnad hedendom. Gud är ständigt närvarande i vår inre bostad. Vi behöver bara leva där och Han lever oss dag efter dag. Denna inre medvetenhet av samhörighet och samliv med Honom (Joh 17:11, 21-23) ger oss insikten att vi lever lever Honom.

Detta samboende är en ständig realitet och därför behöver vi ingen särskild verksamhet för att vara oss själva. De omständigheter som visar sig är de som gäller för Gud i våra liv. Och genom korset och uppståndelsen har han anslutit sig så att vi bara "är" oss själva (hur kan vi någonsin vara något annat än oss själva?). Jag behöver inte "känna" min egen närvaro. Jag lever redan i den. Gud är ande och mina emotionella förlopp är köttliga saker. Mogen kärlek behöver inte den typen av försäkringar.

Nu när ni lärt känna Gud, eller ännu mer – att Gud känner er.....skriver Paulus (Gal. 4.9) och det enda sätt Gud kan känna oss är att flytta in i oss och leva det vi lever. Just så här som det är. Någon annan extern mening, eller symbolisk mening, eller framtida mening, eller "sakramental" mening kan Paulus knappast hänvisa till. Det är just vad han säger, att Kristus efter uppståndelse är vårt liv. Att vara är att känna ett liv. Det är inte en formell betydelse. Det är inte att jag "konsekrerat" mig genom en vigning till munk. Det är ingen extern vigning av något slag. Det är levande liv, att Kristus utför sin kommunion på riktigt.

När Gud känner oss gör Han det från insidan. Han ser med våra ögon. Kristus har läkt vår förra syn, som var en blindhet. Nu ser Han genom oss. Detta liv är det han använder som livsform och dessa ögon ser han genom. Med min gamla syn kan jag inte se Kristus, hur många kyrkor jag än går i, hur många kors jag än omger mig med och hur många mässor jag än firar. Men Kristus, som är den ende som kan leva Gud i mig, kan också använda mina ögon och se genom dem. Det är den ögonoperation Han vill göra på oss alla.

När operationen skett kan vi sjunga:

När Vännen är med i allt jag gör
är det också Han som ser och hör

Vi behöver inte upprepa detta som vore det en nödvändig åkallan utan bara uttrycka spontan tacksamhet, såsom Han vill i oss.

Skärtorsdagens natt då Jesus delar ut brödet och vinet är eukaristins födelse inom oss och för oss. Gud flyttar in i oss genom att vara levande i bröd och vin och vi delar det med Herren. Alla som går i kyrkan och ser den externaliserade formen av nattvarden eller eukaristin kan alltid veta att det är redan på ett annat sätt: Herren själv flyttade in i oss efter uppståndelsen. Därmed låter vi altaret vara där det först var: i vårt hjärta tillsammans med Honom. Blodet är garanten för detta. Ingen påkostad eller högtidligt ceremoni kan någonsin ersätta detta stora under att Jesus redan är hjärtats fokus för oss.

När jag läser den fina *Le Ciel sur la Terre* av Jean-Marie-Felix Simounet slås jag av hur kär eukaristin alltid är för katoliker. Hur mycket man än försökt distansera sig till Kristus genom överarbetade sakramentala ceremonier kan katoliken alltid gå tillbaka till den enkla och direkta meningen i skärtorsdagens nattliga måltid: enhet med Herren. Målet är alltid Hans liv i oss och som oss. Detta mål är alltid här för oss om vi tror. Tron är det som öppnar dörren när Herren vill in. Hans kärlek går via brödet och vinet in i våra hjärtan, vare sig vi har något yttre altare eller inte.

Jag minns hur några av de första mässorna sedan jag konverterat var fyllda av denna Närvaro i brödet och vinet, redan en stund innan själva kommunionen ägde rum. Jag hade då ingen aning om att Jesus kommer in i vårt hjärta och liv istället för att vara i en yttre kyrka. Men ändå fanns intuitionen där: eukaristin gällde hela livet, alla handlingar, alla platser och i alla situationer. Det tar tid för sådana insikter att växa och för tron att bli enkel och oskyldig just nu.

Eukaristin äger rum nu. Det är alltid så. Aldrig sker den i tid eller på en tidpunkt eller på en plats eller på ett visst sätt. Allt det där är en form av religiös otro. Glädjen kan inte

vilkoras på det sättet. En sådan externalisering kan vara befogad då vi söker en gemenskap med varandra kring det stora märkliga undret. Men så snart vi lämnar vårt hjärta för det externa har vi gått världens religiösa väg igen. Vi är då tillbaka i lag och förbättring, hur mycket vi än på pappret avsvurit oss detta i Kristus.

Må Jesus bo i vår själ, som Juan de la Cruz ofta skrev i sina brev. Och låt oss vara hemma !

Jesus är vår befriare i denna stund, men det gäller oss alla, det gäller inte specifikt min egen person. Det är tveksamt om föreställningen om denna egna person har en robust bas över huvud taget. När Jesus flyttar in och använder dessa öron och ögon och denna mun, var tog då den "egna" personen vägen – den ter sig snarare som en förvirring och först när Kristus lever och inte detta jag, blir någonting riktigt verkligt. Friheten och glädjen i Kristus är en både en inre och en korporativ händelse. Frälsningen gäller nationer eller folk eller oss alla genom att Gud tar plats i våra liv. Vi är inte ensamma öar, vi är tillsammans i detta liv som Gud vill leva inom oss.

Kristus i fokus betyder att Han lever oss, Han i vilken vi alla tillsammans får vårt livs mål och mening. Man kan tänka sig någon som går till bikt och bekänner sina egna personliga synder den senaste tiden och prästen säger, som han borde: "Men det där har inte med friheten i Kristus att göra ! Du är frälst genom Hans blod och det är färdigt. Bjud in Honom i varje händelse i ditt liv ! Gläd dig åt friheten i Honom istället för att tänka på dina egna privata synder som ändå kommer att dyka upp med jämna mellanrum!"

Biktbarnet skulle nog förfärat invända att han vill ha förlåtelsen fixad nu på en gång, för det han syndat den senaste tiden, åtminstone det han kommer ihåg. Den kloke präste skulle svara: Du är frälst i Hans blod och det är nästan oförskämt att antyda att Gud inte står för det Han säger. Var inte så självupptagen !"

Men tyvärr är många biktäder låtsaspsykologer och försöker gå den självupptagna vägen tillsammans med biktbarnet. Detta spär på missuppfattningen om vilken sorts räddning som Kristus är för oss i denna stund. Det fördjupar förvirringen med att sätta ett separat

jag i centrum och låta Gud vara tjänare åt detta ego. När Kristus agerar som oss försvinner detta intresse. Den gamla lagiska förbättringstron når aldrig fram till Kristi inre rättfärdighet i oss, något Israel erfor tydligt under det gamla förbundet.

Att Messias lever i dig är inte kyrka men den tidiga kyrkan förkunnade detta, det är inte religion men den kristna religionen har detta som sin kärna, det kräver inte prästerskap, inte lära och katekes, inte koncilier och trosbekännelser – men alla dessa företeelser syfta ändå till detta mål och har hjälpt många människor till mognad i Kristus. Målet är att Messias lever mitt liv. Detta är vad som skildras i de sju äkta Paulusbreven, som är den bästa urkällan för alla människor som väljer att försöka leva i tron på Kristus.

Ett litet historiskt perspektiv ! Tänk dig att du bor i Tessaloniki, året är 45, du är grekiskt jude och ni har fått besök av en Paulus som berättar vad han tänker om denna judiska man Ieshua som skulle vara Messias, den som profeter talat om i sekler och som nu har kommit på ett helt annat sätt, som levande liv och ljus i varje enskild individ som tror med hjärtats enkla tro.

Observera att du inte ens kanske varit i Palestina eller Jerusalem. Ni har bara mött Paulus och några av hans medarbetare. Det är inte någon meditationsmetod ni lärt er och som gjort det möjligt att inse någon sorts universell Messias eller någon universell sanning om någonting i livet. Det handlar om ett personligt budskap om ett faktiskt förlopp något decennium tidigare – denne man Ieshua dog och uppstod och sågs av minst femhundra människor under flera veckors tid.

Det är detta som är evangelium – ett personligt mänskligt budskap. Du tror på ett personligt budskap från Paulus och hans medarbetare. Förstår vi dimensionen av detta? Paulus undervisning till troende fokuserade in sig på ett stort mysterium. Kolosserbrevet säger:

“...den hemlighet som genom tider och släktled varit dold men nu har uppenbarats för hans heliga. För dem ville Gud göra känt vilken rikedom på härlighet hedningarna har i denna hemlighet – Kristus i er, härlighetens hopp. Honom predikar vi genom att förmana varje människa och undervisa varje människa med all vishet, för att ställa fram varje

människa som fullkomlig i Kristus. För det målet arbetar och kämpar jag i hans kraft, som verkar mäktigt i mig.” (Kol 1:25-27)

Kristus i oss, det nya goda budskapet. Det är vår enda förväntan, att uppleva och uttrycka Guds härlighet. På andra håll uttrycker Paulus mysteriet på annat sätt :

“Men den som är förenad med Herren är en ande med honom. ” (1 Kor. 6:17)

Faktiskt , orden “med honom” finns inte ens i den ursprungliga grekiskan. Översättarna lagt dem för förtydligande. Så här kan det alltså lyda:

“Den som är förenad med Herren är en ande.”

Han eller hon är en andlig varelse, förenad med Herren, en ande. Det är Kristus som verkar detta, inte du eller jag. Vi bjuder in när det knackar på dörren. Det finns två, Älskaren och den älskade. Nu är ni en . Du och Han är en. Vi är en Ande med Gud. Vi fungerar som en. Vi är inte absorberade i Herren som en flod som runnit ut i havet, så efterlängtat i flera andra religioner. Det finns ett jag och det finns en Han , min frälsare, men vi är förenade och vi fungerar som en. Det är en funktion av samarbete , som en kropp och dess andning tillsammans. Vår förening med Gud betyder inte att vi är så uppslukade i Gud att vi förlorar vår identitet eller går omkring i en extas och inte vet vad vi heter. Men inte heller finns det någon separation. Snarare fungerar de två inom ramen för Gud.

Den som är förenad med Herren är en ande. Det är ett mysterium. Ett plus ett är lika med ett. Hur kan det vara så? Det gudomliga och det mänskliga är ETT. Få har kämpat som Paulus att beskriva denna glädje. De många mystikerna har de kommande seklerna gjort andra försök men renheten hos Paulus är slående, trots att hans texter ofta är kompakta och komplicerade.

Tills dess vi vet om och lever denna vår förening med Kristus kommer vi inte att kunna ta emot full glädje inom oss, i denna livsform vi har just nu. Och det kommer oundvikligen att lysa igenom då och då, ett fånigt leende som ingen kan förklara. Men för det mesta kommer vi att manifesteras vårt eget enbart mänskliga liv .

Tills vi är medvetna om Hans närvaro i mig och mitt liv, kommer vi att ständigt konfronteras med illusionen av en separation. Jag försökte en gång förklara detta för en karmelitmunk (W. Stinnisen) men han trodde att vi förhåver oss när vi tar emot Kristus i oss själva. Han ville måhända behålla separationen. "Gud där uppe , jag där nere, Kristus däruppe, jag därnere. Hur ska jag komma närmare Gud? Ge mig en plan, ett böneschema, en ordensregel, en diciplin!" Många i kyrkan är redo med svaren. "Läs din bibel ! Be ! Studera ! Åk på retreat ! Upplev eukaristin ! Ta nattvarden ! Bikta dig oftare ! Var bättre förberedd till bikten ! Läs den senaste katekesen ! Eller handledningen till den ! Här är de nya kurserna ! Här är de senaste retreatprogrammen ! "

Men när du vet vad Paulus talar om, den trons lydighet han nämner i början av Romarbrevet, att ditt förbund är med Gud, att Kristus lever i dig såsom dig i ditt liv såsom det är, finns inget kvar för dig att göra. Naturligtvis kan du fortfarande göra en del av de yttre handlingar du alltid gjort, gå i mässan, bikta dig, läsa Skriften. Men du gör det inte som en strategi att komma nära Gud. Du kan få pekpinor av din präst eller de äldste i församlingen. Men du kan med Kristus inom dig tacka och buga och gå förbi. Du och Gud är en. Detta är Kristi löfte. Det finns ingen mer separation.

Jag brukar tänka att vi människor är som en lövtunn spegel. Vi kan reflektera Kristi ljus, den sanna solens ljus. Vi är inte detta ljus själva, för rätt som det är speglar vi något annat, synden, mörkret, tokeriet. Det beror på att vi ingenting är i oss själva, vi kan endast spegla. Så fort vi tror att vi är något – duktiga, heliga, onda, tokiga, vad som helst – blir det en falsk börda och snart måste vi ge upp det. Kanske vi har ett gott rykte, är kända som framgångsrika eller goda personer. Då är det dubbelt jobbigt att inse bluffen, för vi kan inte säga det rakt ut. Men någonstans vet vi alla att skenet är ett bedrägeri. Vi är alltid skenheliga så fort vi tror någonting om oss själva. Till och med Jesus säger: Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud.

Är detta tråkiga nyheter? Nej nej inte alls ! Det är i själva verket friheten. Tänk så underbart att liksom månen kunna få reflektera solens oerhörda ljus och lysa upp rymden med detta gudomliga energiverk. Likaså kan vi lysa upp jordelivet genom att alltid spegla Kristi ljus, det uppståndna ljuset genom vår egen kropp, vårt egna liv, våra egna omständigheter. Han som älskar oss vill bo i oss som detta ljus. Det är Han, inte vi, som lyser. Men vi är som lampan. Vi tillhandahåller själva lampan och Kristus kan lysa genom oss. Vilken frihet att just vara en lampa som ingenting är i sig själv, inget eget liv har. Just så kan Gud vara vårt liv.

Friheten i livet som reflektor gör oss lätta. Vi behöver ingenting vara. Ingen packning, inget innehåll. Kristus tar över och använder hela vårt hus, inklusive alla ostädade, ja rent av skitiga rum i huset. Nye ägaren städar, gör om, använder. Lovad vare Han !

De flesta av oss tror inte att Gud tycker om oss. Ateister är ofta ateister just därför att en Gud skulle inte gilla det han såg om de antog Hans existens. Många kristna tycker om Gud och beundrar Jesus. Deras tro är ofta ett utövande av beundran för Guds storhet och skönhet. Men aldrig vågar man fråga: Vad tycker Gud om det här eländet som är mig?

Stoppa fördömande av ditt vackra jag ! Guds uppfattning om dig är något helt annat. Du kan inte tro det men Han älskar dig mer än allt annat. Läs Ralph Harris bok "Gods astounding opinion about you" för att se en kristen som aldrig vågade ställa frågan under många år som kristen. Tills det gick upp för honom att tron börjar först när vi vågar göra det.

Om vi förnekar Kristus i oss — vilket är vårt verkliga jag — ska Kristus också förneka oss. Det är en och samma förnekelse. Detsamma gäller om vi förnekar Kristus i alla andra. Det är ett förnekande av Kristus. Gud lever i alla som kärlek till alla. Den som vill utskilja och avskilja förnekar Gud själv. Det är inte smart. Det är inte god teologi. Jo det stämmer, många kristna ägnar sig åt det.

Detta mysterium djupnar. Om jag finner mig oförmögen att styra mitt liv, då tror jag att det är omöjligt för Kristus att härska i mig och skapa ett kärleksfullt, helt och harmoniskt liv. Om det nu är så med andra människor så överger tydligen Gud också dem. Men det är min förnekelse av Kristus i oss allt detta handlar om.

Om jag har ett splittrat medvetande, kommer mitt hus att falla. Gud därute, jag härinne. Splittrat medvetande. Nu försöka jag räkna ut hur jag ska lösa mitt problem. Jag pratar med prästen, psykologen, Gud. Genom att be till en Gud i fjärran – en tvivelaktig gud, kanske en tyrann som dock kan höra mina böner — en gud av vrede och hat över mig som inte gör vad gott är i hans ögon, som så många i GT.

Ett ögonblick av vila i Kristus som liv i denna stund och här där jag är, vänder upp och ner på denna värld av mig, mitt och Gud på avstånd. Vi slutar tänka på oss själva som maskar i leran. Vi slutar döma oss själva. Kristus tvättar i ett ögonblick bort alla döda minnesprogram. Vi kan som Lazarus kliva ut ur graven som är våra minnen, våra föreställningar om oss själva, vårt eviga prat om det som är förbi. Stå upp och låt de döda begrava sina döda ! Kristus skrattar ut dessa ord åt oss.

Försök inte att räta ut saker med bättringsandlighet. Fall in i Kristi harmoni och ordning. När Han lever oss är kraft och harmoni det dominerande, inte utredande av problem. Gud kan inte användas pastoralt, det är bara osäkra pastorer som gör sådant ! Gud sysslar inte med budgivning och Kristus är ingen ny Moses. Genom att låta Kristus vara medveten i dig om ditt barnskap hos Fadern kommer du att vara nöjd med att göra Hans vilja. "Inte min vilja utan din" blir lika naturligt att säga som "Tack Fader".

Verkligheten beror av ditt erkännandet av Kristus. Inom oss, utom oss, överallt. Erkännandet som är den verkliga tron som gör den äkta verkligheten, den som manifesterar Guds vilja och kärlek just här där du är. Kristus ber inte om någon tjänst för mig att utföra. Han behöver inte rekommendationen eller veto av någon. Hans kärlek är beroende av vårt hjärtas erkännande, men oberoende av strategi och religion. Hans uppståndelse är vårt ljus, vår gryning. Gryningen ljus ber inte om tillstånd att skingra natten.

Vinden blåser vart den vill och du hör dess susning. Men du vet inte varifrån den kommer eller vart den far. Så är det med alla som är födda av Anden. (Joh. 3.8)

Du är född av Anden när du antar och erkänner Kristi liv där du är. Det är ingen annanstans. Var stilla och hör denna vinds susning. Anden kommer och går och ingen sätter villkor för Anden. Ingen kan anse sig veta hur han kommer eller går för Andens vägar är bortanför vårt begripande. Men just här är det. Just här är Anden som kommer och går som Han vill. Ohämmad , och fri – obetingad och lätt i steget uttrycker Anden verkligheten vi ser och hör. Allt som är nödvändigt är givet åt oss för det momentana uttrycket för Guds Sons Liv här i våra liv . Så när är du redo att erkänna, låta Kristus inom ta över styrningen av ditt liv?

Är du rädd? Vågar du acceptera en sådan underbar gåva — att just det här livet där du nu är i själva verket är Han i sin närvaro för dig? Kanske du försöker åberopa att du är ovärdig, för syndig, för ofokuserad, för slapp. Ja du är ovärdig endast eftersom du dömer Kristus till att verka inom normerna för din begränsade mänskliga kapacitet. Krymp inte hans kärlek till dina normer, eller din kyrkas normer ! Det blir att ha ögon men inte se, att ha öron men inte höra.

För människors resonemang är det omöjligt att hitta en sådan härlig Guds kraft i din egen vardag. Vilket av alla möjliga tänkanden kan hitta mig? Thomas Aquinas kallade sitt stora tankeverk halm mot slutet av sitt liv när Guds kärlek värmdde hans hjärta. Vem kan genom tanken lägga en aln till sin kroppsstorlek? Läs boken Gud och tänkande ! Men det kommer en tidpunkt när du inte tänker, när du har gjort upp med tankens förtvivlande försök att tvinga Gud att synas. Du anländer till platsen för ett erkännande av den gudomliga närvaro som redan är här och redan passerat förbi alla begränsningar. En helt ny värld med dig i Faderns verlighet.

Många är de som söker efter sanningen som tror att de genom affirmationer kan ringa upp Gud och beställa Hans varor och produkter. Vi tror att vi är Aladdin med sin lampa . De misslyckas med att ta till sig symboliken lampan som lyser upp våra steg. När vi ser den verkliga lampan här där vi är, får vi ett nytt system för livsupptäckt. JAG ÄR blir den enda härskaren över mitt universum och var och en av oss är en härlig dotter eller son till

den Levande Guden. Vi lever med Hans eget ljus i våra ögon. Vi säger ständigt Tack Fader. Att be oavlåtliga är inget annat än tacksägelse och erkännande.

Verklig bön är inte krävande. Du får Kristi liv, det är tvärtom. Verklig bön är mottagande. Den börjar alltid med "Tack Fader för..." Det stora goda är redan givet och vi kan endast ta emot och tacka genom det liv vi får just i denna stund vi tackar.

Inte heller är bön att tro att saker och ting kan vara bättre genom verbalt tiggeri eller bönfällande, även om vi är förvissade att de är våra. Bönen är bara ett erkännande av det som är på väg att visas – förutsatt, naturligtvis, är du villig att acceptera. "Tack, Fader" är i sin korthet en av de mest effektiva böner som någonsin sagts. Eller endast "Fader!" (se bloggen barayttranamnet.wordpress.com som insisterar på detta enkla böneord, det som troligen Jesus ständigt använde).

Varje äkta bön har förutsättningen i att jag visste att det var redan så. Det beror på att Jesus Kristus dött för oss redan och uppstått för oss redan och varje bönfällande om att han ska förlåta oss blir en förolämpning till Den som redan gjort så och tydligt meddelat detta.

När vi kommer över tanken på att be till en snurrstolsgud (uttryck lånat från Andrew Farley) som ibland tar emot men ibland är bortvänd av någon anledning, skall vi se att bön bara är att ta emot Kristi kraft i det som visas i våra liv. Att leva är att vara på Herrens visning. Så här är det ! Underbart och fridfullt !

Affirmationer i sin sannaste bemärkelse kan heller inte ändra den eviga naturen i Guds allförbarmande kärlek. De är de ord som yttras på grund av begäret hos människor att trycka på en individ för att få något. Gud är redan större än så i ditt eget liv och såsom ditt liv. Och vet redan innan vad du tokigt nog tror att du behöver.

I stället för mer slöseri med livstid kan du komma till äkta Sonskap, vara Guds barn just så här som allting redan är. I stället för att tigga för livet, som en utanförstående, tar du del av livet som din arvedel. Du yttrar Namnet i tacksamhet och glädje. Precis som den som sitter i mörkret kommer automatiskt att utropa "Åh, ljus!" när en plötslig stråle av ljus genomtränger mörkret. Det är inte sagt utifrån en idé om att skapa ljus, eller be om mer ljus, utan som ett fullständigt erkännande av att det finns ljus på denna plats och denna tidpunkt. Tänk dig hela universum som ett nät av tidpunkter och platspunkter. Alla är lysande av Hans kärlek just nu! Vi kan bara yttra Namnet och utbrista: Ljus!

Vi är inte den person som syns i en spegel eller syns i andras ögon. Det är en påhittad varelse, objektifierad. Vi har vänt själva livsprocesserna och har arbetat på dem blint och styrt bakåt istället för framåt. Inte undra på att våra resultat har varit så magra och ohälsosamma. Vi tror att det är fel på oss. När bönen yttras av ett fullständig mottagande hjärta med ett fullständigt erkännande av det liv Kristus ger oss i uppståndelsen, spricker denna falska självbild som vi fick redan i barndomen. Fullheten av det vi är i Kristus är det vi har så länge sökt efter.

Jesaja talar om att komma och köpa bakmjöl gratis. Kristi levande vatten är gratis. Det betyder: Ta ingen särskild fromtanke i hågen. Ta ingen krävande eller bedjande tanke i sinnet när du ber. Tacka och ta emot det levande vattnet, livets bakmjöl, livets bröd utgivet för dig. Det är inget institutionaliserat ritual, det är ett sätt att leva i Kristus.

När kommer du att tala ut av hela hjärtat i ett erkännande av att Kristus är närvarande här och nu i all sin fullhet? Den gamla bättringsordningen skall förgås, den gamla tiggardningen ska upplösas i mottagandet av glädje. En ny himmel och en ny jord skall stiga ner ur tankemolnen genom din tro.

En ny himmel är inte en judisk-kristen religiös himmel ihoplappad och gjord beboelig för alla bättrings-religiösa. Det är en ny himmel och nya villkor. Här är villkoret: ta emot i tro. Du är den nya arvingen, du kommer att ta Adams plats. I Kristus är allt nytt och glittrande, alla ting är härliga och all föda gratis. Det förflutna är borta.

När vi ber är hela själen i givakt. Detta erkännande av Kristus i vårt liv är så absorberande. Man glömmer lätt sina elementära behov. Vi är uppslukade i Guds Allsubstans och vilar i Hans vakenhet. Vi blir medvetna om vår egen hemmahörighet. Det finns endast en väg: Var stilla i Kristus. Detta är höjden av manifestation.

Det är så så strålande absorberande att tillåta Kristus leva oss här och nu. Härlighet är ett bra namn på det som sker. Det är hög-tid i vilket ögonblick som helst. Det vanliga och det högtidliga går samman. Sonen och hans rike är detta härliga, ingenting annat spelar roll och därför faller alla frågor. Vi lever svaret från stund till stund. I denna paradoxal finita och absoluta verklighet förlorar jag mitt liv samtidigt som jag hittar det.

Visste ni inte att jag måste vara hos min Fader?

Var är Fadern och vad är hans aktivitet? Just där du är. Ingen annanstans. Din uppmärksamhet, ditt medvetande om detta faktum kommer att leda till att du fungerar på din rätta och riktiga plats i livet. Denna uppmärksamhet kommer att orsaka stor och mäktig frid. Du kan slappna av i Kristus.

Du kan inte vara på din plats så länge som du försöker vara något inför andra i världen. Endast när din Fader är verksam som personligt uttryck i dig kan du vara rätt och färdig, rättfärdig. Då uttrycker du det sanna jaget, det som är Kristus i våra liv. Du kan föra stort och smått in i himmelriket. Som för broder Lorens är nu köksarbetet en himmelsk bransch. Du är, både bokstavligt och bildligt en som ger vatten till törstiga och mat till de hungriga.

Detta är också lusten i Anden som en realitet, glädjen forsande ut i medvetet uttryck i de dagliga sysslorna. Faderns verksamhet är själv uppenbarelse. Du kommer att avslöja Fadern för andra, ofta omedvetet och de har ingen aning varför allt är så gott. Kristus är nu dig själv till dig själv. Ingen behöver längre sitta i säck och aska och syssla med sin skuld och sin skam och all den teologi som hör därtill.

Låt Kristus vandra med dig, vara tyst och stilla i denna glädje. Som Horation Spafford skrev i sin kända hymn: Allt är gott i min själ. Himlen är här och nu. Det "tov" som Gud välsignade allt med vid skapelsen i 1 Mosebok kapitel 1 är här nu. Välsignelsen följer med hela tiden. Upphör älta argumentet. Vem behöver dem? Ta emot härlighetens lugn och fullfölj det i vardagen. Allt bra ska komma till dig. Alla tidpunkter är nog och tillräckligt.

I en dagboksanteckning när jag var trettio och några år, skrev jag: Gud är handling, Gud är agerande i fullständig harmoni. Livet i Gud är aldrig trög väntan. Det är aldrig att föreställa sig saker, be om saker, jobba för saker. Handling är Herrens namn, inte vårt. "Jag är den jag är, jag gör det jag gör, Jag är Herren". Att vara i fred i Guds handlande.

"Vad gick ni ut för att se?" frågar Johannes i öknen.

Vill jag söka en man med ett stort rykte? Ryktet om en judisk Messias? En guru? En andlig lärare? Eller vill jag springa och köpa böcker som sägs innehålla nyckeln till mitt liv? Eller vill jag studera och ta akademiska grader, söka professurer och bli något? När vi inser att JAG ÄR finns inom oss och är själva nyckeln till varje person, varje plats, varje äkta liv, kommer vi att börja ta hand om skatterna i vårt eget hjärta. Vi får vingar av inspiration och se det nya livet fyller allting .

(Inspirerat av Walter C. Lanyon)

Många som blir kallade till Gud upplever en tid av eufori. Härligt att se, härligt att erfara i sitt eget liv. Men snart nog kommer listorna. Det är en omedveten skiftning från euforin och glädjen i Kristus till listor på saker som måste produceras. De kallas andens frukter. Ofta kommer en pastor eller ungdomsledare eller kristna vänner med listorna, ofta lite på sidan och antydande. Att man borde vara mer kärleksfull. Att man borde vara ärligare. Att man borde ge tid åt alla. Att man borde respektera sina föräldrar. Sakta men säkert är vi inne i adamsnaturen och lagtänkandet. Andens frukter är hemkört med andra ord. Ska vara hemkört.

Som Fred Pruitt berättar i en intervju kan denna andra fas verka under många år, ja säkerligen finns de som hankar sig till kyrkan resten av livet i detta konstgjorda liv. Kristus är inte i fokus, undermedvetet är vi själva och vår brist i fokus. Och ryktet går att lutheraner är eländiga syndare och katoliker sysslar mest med skuld. Välförtjänta rykten.

Men så går solen upp och Kristus lyckas äntligen få tillträde. Närhelst detta sker tvekar inte Herren. Han kliver in och börjar leva oss. Vi tappar listorna och glömmer att producera andens frukter, vi glömmer regler och följer ljuset i varje stund vi kan. Vi har inga metoder längre, inga kurser eller retreat-scheman. Kristus är i centrum, lever varje omständighet, vilken den än är. Ett praktiskt hanterande, ett helande men inte av lilla mig utan av allt som finns. Herren är en med mig och äntligen i livets fokus. Och vi ser tillbaka: varför dröjde det så länge? Vad var det som var så svårt?

Tron på listor kan se väldigt anständig ut. Jag läser bibliska texter varje dag, jag är i mässan varje morgon. Vi går hela familjen till kyrkan på söndag, år efter år. Jag avsätter en tyst stund för meditation varje morgon och kväll. Jag är aktiv i församlingsarbetet, ja jag är oförtröttlig i hjälparbetet med flyktingarna i vår stad. Denna värld av duktighet ser riktigt bra ut och hemskt vore det väl att kritisera den för något. Men den hemska sanningen är att allt är fåfängligt och endast vind om inte Kristus är den som gör det — och Kristi Ande följer aldrig listor.

Inte bara finns ett inre misslyckande inom de som sysslar med listorna utan rent faktiskt fördömer lagen dem. Den inre känslan av otillräcklighet är korrekt — det är domen. Den inre upplevelsen av att någonting alltid saknas är riktigt — utan Kristus inne i oss är det alltid något som saknas.

I själva verket är denna fas den vanligaste. Många ateister och haltvtroende är inte alls främmande för Gud men känner på sig att de inte är goda nog i Hans ögon. De vill inte ge sig in i ett system där fördömsen redan är uppenbar. Sedan kommer en rationalisering som åter igen ska se bra ut. Man går med i humanetiska förbundet eller i något ateistgäng. Man argumenterar. Man vet och så vidare.

Naturligtvis är det sunt att hålla sig borta från det som riskerar att fördöma en. Men Jesus Kristus är något annat. Han är det levande vatten som ges till oss så att vi INTE törstar och känner oss otillräckliga. När den Levande blir fokus i vårt liv och det som lever oss, faller alla listor på uppgifter och prestationer bort. Det är en livsföring vi inte längre bryr oss om. Även om vi går i mässan sysslar vi inte med utförande eller framförande längre. Kristus lever oss, vi är själva kyrkan. För länge sen skrev jag en artikel för Katolsk Kyrkotidning som hette "Att vara kyrka" men under de snart fyrtio år som gått sedan dess har jag inte sett många som varit kyrka på riktigt. De flesta springer benen av sig i otillräcklighetens fördömda värld.

Det enda folk gör i sådan religiositet är att törsta. Jesus erbjuder vattnet som släcker all törst men det enda man känner är törst. En del gör en dygd av bristen och gillar att kalla sig törstiga, andra döljer det bakom en fasad av förnöjdhet men ser till att få alla saker på plats. Och framför allt ser man till att Jesus inte är inombords utan på avstånd så att det går att tillbe Honom. Inte bara Jesus får vara "därute" utan också lärare, präster, biskopar, påvar, kyrkan. Heligheten får vara gripbar därute. Det är hednisk andlighet i sin prydno och den gamle själafienden par exelence nickar nöjt åt oss.

Det känns alltid märkligt att stå inför en grupp präster eller blivande präster och säga att de måste låta Kristus komma. Det är ju detta de sysslar med som profession och dagligen. Hur kan jag säga något sådant. Och när jag påpekar att de endast tänker och föreställer sig Kristus blir jag snart utskälld för en stor charlatan som tror att han är något. Det är nästan omöjligt att ärligt erkänna vilken bristfällig plats man är på. Ännu ivrigare "hanterar" man istället sin religion och ropar Gus namn och utför liturgin.

En bild är enklare att ta till sig. Jesus talar om floder av levande vatten som ska flöda ut ur oss när vi låter Gud leva oss. Alla som är religiösa eller icke troende i bristens verklighet kan fråga sig: händer detta i mitt liv? Sålänge vi sysslar med religion försöker vi få vattnet att rinna ut ur kyrkan eller ut ur bibelläsningen eller ut ur bönelivet. Vi utpressar Gud så att säga. Men Jesus talar om att det kommer INIFRÅN oss och flödar ut ur oss, eftersom Han själv vill bo inom oss och leva som oss. Hur ska annars det levande flyta ut ur oss?

Ibland går religiösa med på att Jesus lever inom oss. Men de vidhåller att Han är skild från oss, separat från oss. Annars skulle en otillåten blandning ske. Och det får inte ske. Man märker inte att Kristus objektifieras så att Han ändå får stanna "därute". Eller som den vanliga bilden av en ängel på högra axeln och en liten djävul på vänstra. Och så talar man om att vi står olika nära Gud vid olika perioder av vårt liv, att vi behöver en "förnyelse" av än det ena än det andra. Vi inbillar oss att flera röster finns inom oss: Kristi röst, min egen röst, djävulens röst. I själv verket kan vi aldrig sära på dessa röster, vi hamnar i förvirring. För Kristus är EN och vi är EN i Honom. Det är ett enda liv, det goda livet. Hans kärlek gör allt till en enda ström av levande vatten.

Att dela upp Gud och oss själva i flera delar eller röster leder oss förr eller senare till desperation. Det är också helt onödigt. Vi kan inte göra något. Vi ska inte göra något. Jesus knackar och vill bo i oss. Observera att det är Han som knackar. Det är Han som flyttar in när vi öppnat dörren, vilket tar en ögonblick. Det Han som står för initiativet. Och faktum är att Han redan bor hos oss. Han lever oss redan. Det är enklare än någon av oss föreställt sig det.

Den som låter detta ske ser plötsligt Skriften och läser den inte externt längre. Vi gör exakt motsatt mot Krister Stendahl som upptäckte att de bibliska skrifterna inte handlar om oss utan om judar, hedningar, greker och kristna. För honom var det en befrielse av akademiskt slag. Han fick objektifiera och göra historia. För den som låter Jesus leva oss blir det att se hur de bibliska skrifterna alla på sitt sätt handlar om Gud levande vårt liv. Klarast syns det i Pauli brev men även på många andra ställen skymtar det levande vattnet inifrån oss när Kristus lever oss. Plötsligt har vi fått en ny Bibel.

Skillnaden är gigantisk. Här en bild som visar lite av den. En påskmorgon sitter jag i Vemdalens kapell och firar uppståndelsen med en handfull kyrkobesökare. Prästen utropar med ett försiktigt leende: Kristus är uppstånden ! Och några svarar ännu försiktigare: Han är verkligen uppstånde. Jag säger till min broder vid sidan av mig: det är vi som är uppståndna genom Kristus ! Han svarar roat: nej nej nu har du blandat ihop saker och ting. Vid kaffet efteråt pratar vi om det. Vi lever två helt olika trosliv. För honom är det trygghet att ingenting händer i hans liv, att det är i teologin och tankevärlden allt sker. Det roar honom och han skriver fina små essäer om det och blir publicerad. Det är vackert och andligt och trevligt. Och han är prästvigd. För mig är det mitt eget liv, varje

stund, varje minut. Jag dog med Jesus på korset. Tempus är perfekt: jag har dött. Det är klart. Mina synder är utplånade. Tempus är perfekt: de har redan blivit förlåtna, alla begångna, alla nuvarande, alla framtida. Det är klart. Nu lever jag det uppståndna livet.

Vi kommer ingenvart med varandra, men en är törstig och en är otörstig. En är utanför, en än innanför. I all artighet och vänlighet är vi i två helt olika världar. En är något i världen, en har gett upp för Honom. En förhandlar, en har dött. Och vi måste inse att vi inte lär oss denna död genom en kurs eller en akademisk grad. Bara Jesus Kristus kan ta oss till den döden. Den kan aldrig bli min insats eller min produktion. Endast Guds Son kan göra det för oss.

Kristi liv uttrycks i mig vad jag än gör i världen då Han lever mitt liv. Många vill inte ha Gud med sig in i sovrummet, sägs det ibland. Det blir en snokande Gud som ser vad vi gör i sängen. Men så är det bara när vi har Kristus utanför oss, som min broder i kyrkbänken. Det blir annorlunda när Kristus får leva i oss. Det vi gör då blir Hans uttryck och vi är ett enda liv. Detta medför genst en vila i tron, en avslappning och förlitan. Kärleken till Gud och till nästan uppfylls av den Ende som kan det, Jesus Kristus.

När övergången sker från extern religion till Kristus som motor inom oss, märker vi att resurser finns som jag inte anade. Utan att ens märka några Andens frukter, kommer den rikedom så att säga bakvägen in i oss. Vi är inte producenter utan njutare av godhet i det liv vi redan lever, den vardag i vilken vi redan befinner oss. Kristi ok är lättheten själv, i vilken det levande vattnet flyter ut ifrån oss. Vi blir sällsamt berörda av detta men kan bara rikta vår tacksamhet till Honom som är detta liv.

Tvärtemot vad religiösa aktivister tror arbetar Gud utifrån vilan. Kristus lever oss så att vi kan vila i Hans levande närvaro. Detta erfars i form av vila. Den Helige Ande verkar i det som är vila och frid för oss. Tystnad och vila är grundpelarna i den Helige Andes berikande av våra liv. Det finns inget intresse för synd eller strävan i detta flöde. Förundran och beundran kommer istället. Den vila Skaparen tog till sig på sjunde dagen, den sabbat som Gud själv gestaltade är fortfarande här och vår vila följer av den. Det är skapelsens mål som gestaltas i detta Kristi liv i vila och frid.

När jag upptäckte detta liv fick Alfonso di Liguoris bok om att leva i Guds vilja äntligen en verklig mening. Hittills hade jag trott att Alfonso menade att vi skulle söka Guds vilja och sedan leva i den, men nu var det snarare den Viljan som hittade mig, flyttade in och började uttrycka sig i mitt liv. Det är något helt annat. Inte bara är det enkelhet och vila, det är en njutning av vad Gud kan göra i mitt liv och som mitt liv. Det är en förening av det goda och det som verkligen sker här och nu. Som mitt barnbarn sa när jag frågade vad han menade med paradiset: men morfar det är bara så här fast jättebra !

Säg ordet Gud eller Jesus Kristus till en grupp människor och de flesta hamnar strax i en föreställning där det gäller att visa sitt värde för den Högste. Lika bra att inte tro på sådant, man blir ju sänkt direkt. Också många kristna befinner sig där. År efter år att försöka bevis sitt värde inför Honom. Från början är detta en missuppfattning. Guds uppfattning om dig är redan: du är det högsta ! Du är värd all kärlek från Gud som går att få ! Kristus vill ingenting annat än få leva i dig. Så älskad är du redan. Man måste helt ignorera denna Guds inställning för att börja ett strävande religiöst liv för att försöka bevisa sitt värde.

Det blir uppenbart att Guds vilja är min vilja och Guds begär mina begär. Detta är inte megalomani eller storhetsvansinne, det är enkelt kärleksfull tro på Den som lever i mitt hjärta. Genom att Kristus är motor blir det så — mina begär är Hans begär, mina önskningar Hans. För mig som rastlös ung man var det som ett ljuvligt hälsosamt sömnpiller delats ut av Herren. Jag kunde vila och slappna av i Hans egen aktivitet i mitt liv. Samtidigt blev jag mer vaken än någonsin tidigare, fick mer balans och naturlig rytm i livet. Många människor på avstånd från Gud lever stressade liv där ingenting är i balans, inte ens sömnen om natten.

Förebilden kan alltid för oss vara Maria. Hon tog emot Gud som barn i henne. Låt det ske enligt Din vilja. Vi behöver inte bekymra oss om teologiska konsekvenser av att vi låter Kristus vara livet i oss och som oss. Vi behöver inte änglas inför konsekvenserna av att vi ger upp hela förbättringsprojektet och den gud som tittar ner misstroget på detta projekt. Vi behöver inte bry oss om de kristna som blivit funktionärer åt denna förbättringsgud, fast de finns överallt i kyrkorna. Vi gör som Maria, vi låter det ske. Vi kommer helt enkelt in i det välsignade tillståndet.

Jag märkte inte att jag blev stark eller kraftfull. Snarare såg jag min svaghet och min orkeslöshet tydligare än någonsin. Jag utvecklade mycket galghumor kring denna ynkliga stackare som Kristus ville ta plats inom. Vilket val ! Han får skylla sig själv ! Men så ville Herren ha det och jag lät Honom generera mitt liv såsom Maria lät Guds Son födas genom henne. Hon är vår egen gudsmoder på det sättet, inte ett yttre vördnadsfullt objekt som vissa traditioner älskar och andra tar avstånd från.

Att leva blir gåva på detta sätt. Nåd förverkligar sig för varje steg vi tar. Det är aldrig någon skillnad på Helig Ande och liv i oss och som oss. Det är en enda nådeprocess som för mitt självmedvetande är gåva efter gåva efter gåva. Vi går denna väg där varje steg är gåva från Jesus Kristus. Det är det be-gåvade livet.

Det spelar ingen roll vem du har varit, vad du har gjort, vilka du levt med, vad du tänkt eller upplevt — alla dessa skuggor upplöses i det ljus som Jesus redan är och ger dig inifrån och ut. Samtliga minnen du har och som driver dig, är endast skuggeffekter, lika överkliga som dina hopp om framtiden. De är alla produkter av en minnesfantasi som inte behövs i frälsningens friska ljus. Alla relationer du har som bygger indirekt på dessa döda minnesdata, blir obsoleta när Kristus lever dig. Istället kan du ge av Hans kärlek i varje möte med människor oavsett vilka de är.

Liksom en fjäril inte bryr sig om problemen med att vara mask, bryr vi oss inte så mycket om vad vi gjort för misstag som enskilda personer utan Kristus. Vi förstår inte det stora intresset för synd och dess teknikaliteter. Det är främmande för ljuset att syssla med skuggeffekter och vi vänder oss naturligt till att ge uttryck för Kristi kärlek och ljus i alla omständigheter.

Detta beror på att Kristus inte bara förlåter dina synder. Han gör mycket mer. Om Han inte gjorde mer skulle himlen vara full av förlåtna människor som springer åt alla håll utom till Gud. En människa som erfar sina synder helt förlåtna, sina onda minnen helt upplösta, kan fortfarande vända sig bort från Gud och tro sig fixa reten själv, nu när det är så lätt att leva.

Detta är i själva verket vanligt. Du kommer till tro och känner dina bördor avlyftade av Herren. Härligt – nu kan du äntligen fixa allting i livet som du haft svårt att utföra. Tack Jesus – det ordnade du bra. Vi ses nån gång! Men Han gör så mycket mer. Han tar bort det gamla livet och ger det Nya. Identiteten blir en ny och annorlunda. Dina talanger och din läggning kan användas av Honom men ditt liv är ett nytt liv.

Att stanna efter en initial frälsningsupplevelse, skapa listor på saker som ska göras i kyrkans eller Guds tjänst och leva ett liv på avstånd från Kristus, är inte alls vad vår Herre vill — din förvandling vill Han, så att Han kan leva i dig och vara ditt liv.

Vi kan se när det gått på detta vis — glädje saknas. När du ser en pastor som privat är deprimerad och tror sig vara långt från Gud, kan just detta ha skett. När du möter en välkänd kristen i din församling eller bland vänner, som saknar glädjen i livet, trots ivrig aktivitet i sitt religiösa liv, kan just detta ha skett. Det finns ingen glädje i ett liv på avstånd från Kristus. Meningen med tron är förening med den Älskade.

Denna förening är ingenting man kan arbeta fram. Många tror det och ägnar kanske många år åt ett andligt arbete. De flesta tvingas ge upp eller utföra jobbet mekaniskt. Jesus Kristus ger det gudomliga livet gratis. Gud kommer och bor i oss. Det kostar ingenting, men man dör och uppstår i det livet istället. Det är en märklig förvandling.

När denna omvandling inom oss äger rum går det att älska sina fru och sina barn på riktigt, inte halvhjärtat som det annars blir. Vi är födda med adamsnatur och kan inte älska vår nästa som oss själva. Endast med Kristus inneboende i oss kan detta ske. Vi låter Honom älska genom oss helt enkelt. Det sker dessutom utan all ansträngning och resultatet låter inte vänta på sig, såsom det alltid gör när vi försöker vara goda — alltid blandade resultat.

Kristus är ett med Fadern och vill leva oss så att vi är ett med Fadern — inte stå främmande för detta och buga på avstånd och prata med varandra i det oändliga. Han vill frälsa in oss till enheten, till den verkliga eukaristin, den verkliga kommunionen. Vi

behöver inte först blir rena, för Kristus har renat oss klart. Vi behöver inte först bli troende, för Kristus är vår tro när han lever i oss. Vi behöver inte först förhandla genom yttre handlingar och villkor, för i Jesus är det färdigt och rätt, det är rättfärdigt i fullkomlig grad.

Vi är skapade av Gud och därför kan Frälsaren i oss göra samma enhet med Fadern som Han själv befinner sig i och vill verka i oss. Detta är det inre heligverket som vi inte medvetet kan tänka fram eller inbilla oss. Av våra egna aktiviteter blir endast skuggor och förseningar för ljuset att fylla oss. Distraktionen blir stor genom vår apologetik och förnuftiga bearbetning av religiösa aktiviteter. Vår Herre får knacka väldeliga på våra dörrar innan vi hör genom bruset av våra kyrkliga aktiviteter och världsliga bekymmer.

Kristi gudomlighet inom oss har inte heller så mycket att göra med våra stunder av romantisk längtan efter Gud, som vi omhuldar i poesi, litteratur, film, väckelsemöten, religiösa sällskap. Vår längtan är en visualisering i vår fantasi och egentligen ett sätt att mota snöhögen framför oss istället för att skotta. Herren är verkligen här och vill fylla våra kroppar med sitt ljus, men vi vänder oss till vår längtan och hallucinerar hellre med uppmärksamheten vänd åt ett annat håll.

Genom Kristus är ljuset här för oss. Det betyder att alla förhandlingar är klara – du behöver inte bli någon annan, du behöver ingen förbättringsandlighet. Kristus är "lumen di lumine" – ljus av ljus, sann Gud av sann Gud. Han är redan evigt liv. Att förhandla på vår nivå av tankar och argument, kunskaper och trosföreställningar blir att ignorera att Ljusbäraren och Frälsaren är här för oss.

Religion är alltsomoftast just hantering på låg nivå där Kristus inte får plats och inte får erbjuda sin kärlek utan blir behandlad som en idol som ska beskrivas och teologiseras. Han vill något annat. Jesus Kristus lever nu och vill flytta in i oss och leva redan här och nu, inte i en väntad framtid. Hans liv i oss är något helt annat är kyrka och ritual, hur välmenande vi är än i vår kyrklighet, vår idealistiska religiositet och allmänna positiva psykologi.

Det är som om vi underkänner Frälsaren som gjort allting nytt. Vi säger genom vår religiositet ungefär detta : "Din avsikt var god, Messias, men du har inte lyckats riktigt. Vi har en massa besvär med synd och lag och måste fixa det först. Sedan kan vi helt och hållet tro på Dig." Och det blir förstås fullt begripligt att vi inte kommer till skott, vi måste reformera oss gång efter annan, vi måste förnya oss, förnya oss, förnya oss....

Vi kan inte med våra föreställningar veta något om det ytterst goda vi får av Gud. Eller med våra logiska tankar. Vi kommer inte åt det, men kan fyllas inifrån genom Helig Ande. Då skrattar vi för det är en skrattande Gud som i glädje ger oss dessa hemligheter.

Som Paulus skriver: "Men oss hafver Gud det uppenbarat genom sin Anda; ty Anden utransakar all ting; Ja, ock Guds djuphet. 11 Ty hvilken menniska vet hvad i menniskone är, utan menniskones ande som är i henne? Så vet ock ingen hvad i Gudi är, utan Guds Ande. (1 Kor 2 10-11)

Detta är förstås både snopet för det världsliga förnuftet och en stor garanti för Guds Ande. Vi kan inte bryta oss in och ta budskapet. Vi kan endast ta emot det och får det i vårt liv så att Kristus lever oss och inte vi.

I det livet är det inspirationen och glädjen som råder och vi har glömt nivån för trosföreställningar som alltid är kortvariga och behöver försvaras. Helig Ande ger oss inte fler föreställningar att tro på utan tvättar bort alla minnen och ger oss nytt liv, det liv som Jesus skänker oss gratis efter sin Uppståndelse.

När Kristus får flytta in och leva ditt liv uppstår glädje. Det är svårt att inte le och förtjusas över Andens välsignelse. Att leva denna välsignelse är att leva det ord "tov" som Gud uttalar om och om igen vid skapelsen enligt Genesis 1 och 2. Vi lever det goda.

Jag har valt att vandra i Guds välsignelse. Det är ett sätt att leva som gör mig oövervinnelig, fast jag är en helt vanlig människa med vanliga människors svagheter och mycket begränsade förmåga, begränsad intelligens, begränsad ork.

Det var mycket förvånande för mig när jag upptäckte denna väg. Det var nog ett rent infall från början. Jag tänkte som ett barn: om Gud såg att det var gott på den sjätte dagen och vilade, som den allegoriska och metaforiska berättelsen i början av Genesis säger, så måste det vara för att allting är perfekt. Gott betyder perfekt. Och det gäller allt som händer och sker i universum. Det gäller alltså allt med mig, allt som sker i mig och med mig, alla mina omständigheter, alla mina medvetna och omedvetna processer. Allt måste vara perfekt och vi kan vila såsom Gud vilar – i glädje och frid, i en översinnlig hälsa och i ett översinnligt ljus.

Detta infall kom allt oftare med samma djupa tillfredsställelse och idag tvivlar jag inte det minsta på att det är helt sant. Det är sant om Gud, inte om mig. Det är sant att Gud vill min välsignelse. Bibeln är en samling skrifter som alla leder till denna insikt. Uppståndelsen handlar om denna välsignelse i en ny varelse – Kristus. Att vandra i välsignelse är att alltid veta och erfara detta i allt som sker.

Det kan se ut som en självupptagen fascination för jag ser hela tiden vad Gud gör med mig och mitt liv. Men mina ögon är riktade på Guds Moder Maria, hennes Obefläckadhet och därigenom på Sonen, Herren Jesus Kristus. Mina ögon är inte riktade på mig men njuter av att i mig får jag välsignelsen av Gud. Det är i mitt liv Kristus nu lever som en välsignelse i allt jag är och gör, trots mina svagheter.

Jag tror att detta budskap är provocerande för många kristna som går i kyrkan och kämpar med projektet att "komma närmare Gud" eller projektet "leva mer i tron" eller liknande. Dessa kristna möter jag överallt i olika denominationer. Jag var en av dem, mitt religiösa liv gick ut på att komma närmare heligheten. Jag kunde bara inte ana att all helighet redan är här, att mitt liv och jag själv var perfekt i Guds ögon. Den falska ödmjukheten i att se sig själv som eländig och långt från Gud, försvann först när jag tog emot välsignelsen på riktigt.

Ett vägval för mig var en tanke som någon gav mig, jag kan inte minnas vem nu. Det var att jämföra min syn på mig själv (falsk osäker syndare och narcissist) med Guds uppfattning om mig (perfekt skapelse, försonad, frälst, helig) enligt Bibeln i sin helhet.

Under nästan ett år vägde jag denna paradox. Till sist lade jag bort min föraktfulla attityd och godtog Guds uppfattning. Han vill vara i oss, leva med oss, ge oss erfarenheten av hans fullständiga välsignelse.

Naturligtvis är det svårt att säga över kaffebordet efter mässan eller gudstjänsten till någon att hans misär och bristande hopp i livet beror på att han eller hon inte tar emot välsignelsen. Trots att prästen i slutet på gudstjänsten utdelar välsignelse tar folk i regel inte alls emot den. Det ligger helt fjärran att det skulle betyda att inse Guds uppfattning om oss som perfekta varelser i Honom själv och Han i oss.

Följande dialog har utspelat sig många gånger, i lite olika varianter, efter mässan vid kaffet:

- Det var en bra predikan, säger den andre.

- Oj jag minns nästan inte vad han sa, svarar jag.

- Hörde du inte på?

- Nej jag lyssnade inte så noga faktiskt, det är inte orden eller prästens tankar som är det viktigaste för mig i mässan.

- Vad är det då?

- Det är den välsignade gemenskapen med Gud själv, erfarenheten av Hans närvaro i mig och i allt.

- Ja men det känner jag också ibland, men det är en ganska flyktig känsla som kommer och går. Men kyrkans lära är stabil och det är ju den som prästen predikar.

- Nej jag måste nog säga emot dig där. Erfarenheten av välsignelsen är hela meningen med att vi har mässa. Eukaristin är att ta emot Herren i vår egen kropp, genom brödet. Hela meningen med vår kyrka är att du lever i Hans gemenskap med dig själv och med alla andra.

- Ja det är självklart det du säger. Men det är inte alltid man känner så. Det varierar. Ibland är man vän med Gud, ibland är man rätt så ointresserad. Då är det bra med en god predikan tycker jag. Något att fundera på under veckan, kanske försöka komma närmare Gud.

- Nej för mig är det inte alls på det viset. Jag tänkte så förr i tiden och ville vara ödmjuk och realistisk. Jag tänkte: Inte för högtravande andligt, det är för ansträngande. Det räcker med att jag tar mig till kyrkan, det är bra nog. En bra predikan är något man kan suga på ett tag.

- Ja det där låter realistiskt tycker jag. De flesta tänker nog så i den här kyrkan i alla fall. Fast det är klart att man ska försöka bli en bättre kristen varje dag.

- Nej jag tänker i så längre. Gud har inte skapat en sorts mellanvägg mellan sig och oss. Han är direkt i oss, han vill agera inom oss och som oss. Vi kommer aldrig närmare Gud än så här, för det är så här han gjort våra liv åt oss. Han är här och vill leva så här genom oss. Vi har redan välsignelsen i oss. All falsk distansering är ett sorts förräderi. Vi är perfekta i Honom och bör varje minut erfara och njuta av denna perfektion eftersom det är Gud själv i våra liv.

Och här brukar samtalet tystna eller något helt annat ämne tas upp. Det känns lite olust kring bordet, för två helt olika andligheter har visat sig oförenliga. Jag har blivit inbjuden att tala till troende och präster i olika sammanhang och samma sorts olust och känsla av två helt olika världar har dykt upp. Någon försöker förstås harmonisera genom att säga: ja vi är alla på väg mot en sådan förståelse av Guds välsignelse i våra liv och vi kan väl alla be för att en sådan förståelse ska uppstå. Tills dess får vi hjälpas åt !

Rörande enighet nås på detta sätt men kvar blir att avståndet till Gud upprätthålls genom alla former av undvikande av Guds syn på oss som perfekta och heliga och älskvärda över alla gränser. Gud tar i Jesus bort samtliga synder för oss, tar bort all skuld, gör oss rena som Maria och låter oss föda Kristus i våra egna liv, mitt i vanliga vardagen. Det är stor kärlek och total välsignelse. Det är arrogant att inte ta emot och tacka på sina knän.

Därmed är jag kanske ovän med de som i sin arrogans inte tar emot. Men här måste vi ha perspektiv: har vi rätt att säga nej till Guds gåva? Vi har frihet att göra det. Men är det rätt? Nej det är tokigt, inte bara arrogant att argumentera för ett avstånd till Gud, men tokigt att inte ta emot gåvan. Vissa tar emot gåvan, går in i en församling och en tid därefter gör ett avstånd till Gud genom att utföra en mängd plikter som ska föra oss närmare Gud. Samma sak: arrogans att inte ta emot gåvan hela tiden. Vi kan be för alla, så att de en dag tar emot. Men det fortsätter finnas ett stort antal kristna som inte tar emot Gud välsignelse annat än formellt och med läpparna.

En filosofisk fråga blir då: är det en perfekt tillvaro där inte alla tar emot välsignelsen? Vi måste säga ja. Gud gör inte en ofullkomlig värld eftersom Hans närvaro är fullständig i allt som sker. Det är perfekt att inte alla tar emot. Men till dig som läser säger jag: ta emot välsignelsen för ditt liv blir som en oövervinnelig seger i glädje och frid. Och till alla vill vi säga: ta emot och lev välsignelsens liv.

Därför blir det en paradoxal glädje även när jag sitter med avståndsreligiösa i kafferummet efter mässan. Det stör mig inte. De kämpar med att vara mer religiösa, jag njuter av den fullständiga friden Jesus givit mig. De är ivriga att hålla församlingsaktiviteterna i gång, jag njuter av den perfekta välsignelsen i allt som sker, vare sig jag deltar i några aktiviteter eller inte. De förhandlar med Gud i sitt inre, genom olika religiösa handlingar. Jag har låtit Jesus sköta alla förhandlingar och är rentvättad för evigt. Jag njuter i fulla drag av detta rentvättade tillstånd. Jag är barn till Maria, Guds rena Jungfru som gjorde Guds vilja och födde Frälsaren.

När jag vandrar i välsignelsen sätter jag Gud först men inte teoretiskt eller teologiskt. Då skulle i själva verket mitt tänkande sättas först, som appliceras på Skriften eller på den

teologiska utvecklingen. Sola scriptura, endast skriften, var ett slagord på medeltiden som egentligen bara satte den tolkande exegeten i centrum. Gud var inte i centrum. I min egen kyrka, den katolska, sattes ofta kyrkan i centrum, men också det betydde att min tolkning av vad kyrka är och mitt engagemang i denna tolkning sattes i centrum.

Så först när en människan vandrar i välsignelsen timme efter timme, erfar denna välsignelse, segrar varje stund, varje dag, varje livsår, först då är Kristus i centrum. Han lever oss för han är själva Välsignelsen, själva det nya livet han ger oss genom att vara i oss i varje omständighet.

Människor inom religionen tror så ofta att deras aktiviteter eller tolkningar eller predikningar är att ha fokus på Gud. Men det är ett spel för gallerierna. Gud vill leva dig. När Han får det är Han i centrum, inte förrän då. Religionen tröttar alltid ut folk, de orkar liksom inte ta emot Kristi Ande och glädjen. Efter en dags religiösa aktiviteter ser de mycket hellre på teve än går i Herrens välsignelse. Allt tal om att vandra i denna välsignelse blir bara ytterligare tröttande religiöst prat. Somliga präster ser hellre fotboll än går omkring i Hans välsignelse, eller går på konserter eller operan. Det är begripligt. Det är ett arbete att vara troende när inte välsignelsen tas emot och blir själva livet för oss.

Att vara välsignad är att se välsignelse ta plats. Det är helt enkelt uppenbart att vi är i det välsignade tillståndet. Visst kan vi intressera oss för annat, men kortvarigt. Och det som sker utanför välsignelsen är alltid kortvarigt, vare sig det är trevliga saker eller obekväma saker. De varar ett tag innan de försvinner. Men det är alltid åsynen av välsignelsens faktum som drar oss tillbaka till Gud. Fotografen Anton Corbijn säker om sin barndoms prästgård att en dyster stämning alltid vilade över hemmet, mor och far pratade ständigt om sjuka och eländiga människor. Skulden över allt ont som sker vilade över alla i familjen. Anton var ett ensamt barn, men så var även syskonen. Det är en bra bild av vad religiöst liv oftast är. Välsignelsen och nåden är endast teoretisk, den får inte ta plats i livet.

I det yttre livet är vi alltid på rätt plats vid rätt tidpunkt – det är en konsekvens av att leva välsignat. Jag möter alltid de människor jag ska möta och ser alltid de miljöer jag ska se. Allt stämmer och gudomlig försyn samstämmer allting som sker. Utan välsignelsen är det

alltid något som saknas. Fel personer dyker upp och saker händer inte i den ordning de skall. Det verkar slumpmässigt och till och med som förgjort, nästan som en sorts förbannelse. Allt beror av att människan inte tar emot de gudomliga löftena och gåvorna. Gud älskar oss endast. Det är ett enkelt faktum, men så vitalt för det goda livet.

Livet utan välsignelse, det i grunden olyckliga livet, utgör en fascination för många. Man liksom trivs i det olyckliga, det är en sorts försäkran om något tryggt. Många protestanter skapar sin religion på det sättet – ett tryggt liv i tåredalen, en sorts skön olycka. Det finns givetvis generellt bland kristna, denna kärlek till skulden. De bedrar helt enkelt Guds löften om frälsning och glädje. Det känns alltför tungt att få in glädje och frid i det tryggt olyckliga livet. Och det är lätt att avfärda alla som talar om glädje och frid i Kristus redan här och nu i detta personliga liv vi lever. Det låter otänkbart.

Därför är orden i 1 Kor 2:7-15 ständigt revolutionerande (äldre mustig översättning):

“Och jag, käre bröder, då jag kom till eder, kom jag icke med hög ord, eller hög visdom, att förkunna eder Guds vittnesbörd. 2 Ty jag höll mig icke derföre, att jag något visste ibland eder, utan Jesum Christum, och honom korsfästan. 3 Och jag var med eder i svaghet, och med räddhåga, och med mycket bäfvande. 4 Och mitt tal och min predikan var icke i konstelig ord, efter människors visdom, utan uti Andans och kraftenes bevisning; 5 Att er tro icke skall stå på människors visdom, utan på Guds kraft. 6 Men det vi tale om, är visdom när de fullkomliga; dock icke denna verldenes, eller denna verldenes öfverstars visdom, hvilke förgås. 7 Men vi tale om den hemliga fördolda Guds visdom, den Gud för verldenes begynnelse förskickat hafver, till våra härlighet; 8 Hvilken ingen af denna verldenes Furstar känt hafver; ty om de den känt hade, så hade de aldrig korsfäst härlighetenes Herra; 9 Utan såsom skrifvet är: Det intet öga sett hafver, och intet öra hört, och uti ingen människos hjerta stiget är, det hafver Gud beredt dem som honom älska. 10 Men oss hafver Gud det uppenbarat genom sin Anda; ty Anden utransakar all ting; Ja, ock Guds djuphet. 11 Ty hvilken människa vet hvad i människone är, utan människones ande som är i henne? Så vet ock ingen hvad i Gudi är, utan Guds Ande. 12 Men vi hafve icke fått denna verldenes anda, utan den Anda som är af Gudi, att vi veta kunne, hvad oss af Gudi gifvet är; 13 Hvilket vi ock tale, icke med sådana ord som människlig visdom lärer, utan med sådana ord som den Helige Ande lärer; och dömom andeliga saker andeligen. 14 Men den naturliga människan förnimmer intet af det Guds Anda tillhörer; ty det är

honom en galenskap, och kan icke begripat; ty det måste andeliga dömas. 15 Men den andelige dömer all ting, och varder af ingom dömd. 16 Ty ho hafver känt Herrans sinne? Eller ho vill undervisa honom? Men vi hafve Christi sinne.”

För det världsliga tänkandet är det stört omöjligt att tänka sig Kristus som levande i oss. Därför handlar det om att ge upp det tänkandet inför faktum — när faktum visar sig. Det visar sig när du ber Herren komma in i ditt liv. Det är inte svårare än så. Men du behöver inte be om och om igen. Tjat ökar inte din beredvillighet att ta emot Honom, eller hur? Du ber Honom komma in för du hör hans knackning. Han kommer in, du behöver bara vänta. Visst kan vi romantiskt kalla detta helig väntan, men många som gör det tycker själva väntan var det goda. Och så går åren och du håller borta Kristus genom att du föredrar väntan, naturligtvis med en mängd liturgiska och symboliska aktiviteter. Religion är ofta bästa sättet att skjuta upp Herrens ankomst.

Därför gör vi som Guds Moder Maria, vi vänder oss bort från det som är omöjligt för världen och bevarar Guds kallelse i vårt hjärta. Där värmer det oss inifrån och Kristus växer in i vårt liv och blir vårt liv. I denna heliga tystnad välsignar och beundrar du Herren för vad han gör när han manifesterar sin frid i ditt liv. Och du blygs inte att låta Honom vara med dig när du är låg, när du är sjuk, när du råkat illa ut. Hur illa hade inte Maria råkat ut där i Nasaret? Men hon gömde allt i sitt hjärta och bar Kristus i sitt liv.

När en människa i nöd låter sig översvämmas av heligt liv från Gud kan hon inte bry sig särskilt mycket om sina omständigheter. Hon gör var hon kan för att klara sig ur svårigheterna, hon tar den medicin som ges henne, hon rätar upp det krokiga i sina handlingar. Men blicken är på Kristus som flödar henne med sitt liv, sin frid, sin aktivitet i allting vi gör.

Kristus lever med i alla våra önsknings och begär och gör dem till heliga aktiviteter. Tro inte att du ska döda dina begär. Gud vill bo mitt i dig och ta del av allt. Censurera inte dagar du är låg eller mår illa eller är obegripligt rastlös. Han vill ta del av varje minut. Han skäms inte för dig, hur du än är och vad du än känner. De dagar du inte får något gjort och hela tiden irrar, är de dagar Han gärna lever i dina lemmar, ger dig sin salva, din

frid, sin lycka. Du ska inte döma dig och inte heller Han dömer dig, som han säger till den nästan ihjälstenade horan på marken.

Tro inte på de som försöker döda sina tankar, försöka sitta i timmar och inte tänka något. Gud vill ta del av dina tankar, använda dem, tänka dem en efter en och uttrycka dem när inspirationen faller på. Kristus vill flytta in i dig med just de tankar du har idag och imorgon. Behöver du ändra på ditt tänkesätt? Du kanske vill det själv, men Han vill vara där du är just nu med det tänkesätt du har. Kanske ändras det när du åter och åter får känna lyckan av Hans närvaro. I så fall bra. Men det är i din nuvarande tankemiljö Jesus vill komma in och dela, göra liv till kommunion i just dina omständigheter, i dina tankar och känslor.

En indisk kristen predikant som påverkade CS Lewis mycket, Sundar Singh, hade följande bild. Tänk på en stork eller en häger som sitter alldeles stilla på en sten i vattnet. Till det yttre verkar det som fågeln är alldeles stilla, fokuserad och är sinnebilden för en som tystat sina tankar. Men i själva verket är den inriktad på mat, på fisk, som den tänker spetsa med näbben så fort den dyker upp i vattnet nedanför. Så är det med oss, vi har tankar och begär och impulser hela tiden och det är i den miljön Gud kliver in och vill vara med oss. Ingenting av det försvinner när Herren är med oss. Men allt blir heligt och fromt och gott genom Hans närvaro.

Det finns religioner som bygger på avsky för våra mänskliga begär. Man blir puritaner och tar avstånd från våra kroppsliga och personliga begär. Men alla begär är heliga och kommer från Gud — det är när vi är utan Gud som vi skadar oss själva genom överdrivna eller förvridna begär. Begären är inte onda, de är givna oss av Skaparen. Men vår inbillade frånvaro från Gud, idéen om oss som separata varelser, gör att vi skadar oss och andra genom felaktigt brukade begär.

Endast inbjudan till Gud att får vara med oss hela tiden, dag och natt, gör att alla begär blir goda för oss, goda i vår dagliga verksamhet. Överdrifterna som är synden från vår adamitiska natur dyker upp som ekon av ett tidigare liv och kommer att dyka upp sålänge vi har en kropp. Men allt är gott i Gud och vi störs inte av att dessa ekon passerar,

vi kan till och med känna stor medkänsla med alla överdrifter, trösta själva överdriften och säga: så ja, så ja. Kom hem och njut av friden istället !

I det gamla förbundet praktiserade man förbättringsreligion, rättfärdighet genom egen strävan. I det nya ger vi upp och låter Herren Jesus vara oss. Vi får gratis det gudomliga livet inom oss, trots att vi föddes i den gamla adamsnaturen som inte förstår det Nya, som bara kan dö och uppstå genom Kristus.

Det är förstås märkligt att människor kan vara kyrkliga, höra mässans ord om det "nya och eviga förbundet" när kommunionen ska firas, men inte alls veta vad de ska säga om de får fråga: men vad är det Nya förbundet för dig? Det är ärligt talat endast en teologisk term som antyder att Jesus kom med något nytt gentemot judendomen.

Jesu blod ger oss detta nya förbund och när vi tar emot Honom i våra egna liv, såsom våra egna liv, har vi låtit det ske som det Nya förbundet handlar om. Det är en gratisgåva som kommer helt vid sidan av vår strävan eller vår kunskap eller vår moraliska fromhet. Hebreerbrevet är den bästa texten för det nya förbundet. I kap. 9 säger författarna att detta förbund är som ett testamentet som förverkligas när testamentatorn dött. Därigenom går det i verkställighet. Nu har Kristus dött för oss hedningar och vi kan ta emot den fria gåvan helt utan beröring med judisk religion eller någon religion över huvud taget. Han dör och förbundet gäller för oss, vi får Kristi liv i vårt liv när vi tror och tar emot.

Därför får vi en naturlig tid före-korset och tid efter-korset. Före korset är det naturligt i judisk miljö att be om Messias ankomst. Efter korset är det inte längre någon poäng att be så. Före korset är det motiverat att be: Herre förlåt oss våra synder, ha förbarmade. Efter korset är det inte alls detsamma. Den som om och om igen ber att Gud ska förlåta, har missat poängen. Kristus har med sitt blod gjort detta och det är tjugigt och nästan oförskämt att låtsas som om det inte skett.

Före korset är det motiverat att ropa: Må ditt rike komma ! Efter korset är det föga meningsfullt. Himmelriket är för handen, säger Jesus och då bör vi inte svara: Herre låt

ditt rike komma ! Före korset är det en poäng att säga: Fader ske din vilja ! Efter korset är borde vi hellre säga: Tack Herre, din vilja har skett i himlen och på jorden ! För det väsentliga var viljan att Guds Son skulle frälsa oss. Nu har det skett och vi bör hellre glädjas i tacksägelse än kräva att viljan ska utföras.

Före korset och det Nya förbundet var det viktigt att be om att Gud ska rädda oss från det onda. Efter korset, när vi tar emot Kristi liv inom oss, är all ondska besegrad och vi är räddade från den. Inte tjarar vi väl då: rädda oss från det onda ? Det är som att vi inte fattat vad som skett i Kristus, som om Hans blod inte räckte till för att tvätta oss rena.

Här måste man säga några ord om hur vi läser NT. Om vi läser på försidan: Nya Testamentet och sedan bläddrar ett blad, hamnar på något som kommer före nya testamentet, nämligen en berättelse vad som hände innan. Det är fortfarande gamla förbundet som gäller. Det är en rekonstruktion av tiden innan Jesus dör för oss och uppstår och därmed ger oss det nya livet, det liv som flyttar in i oss så att vi, som Paulus, lever i Kristus. Ingenting av det som händer innan är relevant för det Nya förbundet, det Nya testamentet. Det är bara en upptakt, en berättelse om en upptakt. Så är det med alla evangelierna.

De fyra evangelierna komponerades nästan två generationer efter att Jesus uppstått och den kristna rörelsen börjat i hemförsamlingar utspridda över Syrien, Grekland och Egypten – för nästan inga vara kvar i Palestina. Det är alltså medvetet och sinnrikt konstruerade berättelser med långt tidsavstånd till de verkliga händelserna då Han gav sitt blod för det Nya förbundet. Säkerligen innehåller de verkliga uttalanden och sakliga episoder.

Därför är det naturligt att många saker som sägs i de senare evangelierna inte rimmar med livet i Kristus. Ett exempel: Paulus säger att han inte alls kommit för att döpa. Han har kommit för att tala om det nya livet i Kristus, vilket inte har med det gamla vattendopet att göra, lika lite som med det gamla omskärelsebruket. Men i berättelserna uttalas en dopbefallning, att lärjungar ska gå ut och döpa människor. Det rimmar inte. Det är enkelt att förstå när vi vet skillnaden på före korset och efter korset. Efter korset är det salighet och nytt liv vi ägnar oss åt, att låta Gud leva i oss.

Efter korset är det inte heller intressant med "klokt tal", sådan var populärt både bland visa judar och kloka greker och Paulus kontrasterar det som hände när Kristus kommer i oss, ja nästan betonar vilken galenskap det är enligt båda religiösa traditionerna. Men vi vet ju klok "läraren Jesus" är i evangelierna så vi förstår att texterna är skapade för något som senare blev ett behov, alltså en mer traditionell lärare. Det han lär ut är också inte alldeles nytt. Först när vi kopplar undervisningen till hans blod och uppståndelse för oss kan vi förstå dem. Guds galenskap är visare än all undervisning, säger Paulus i 1Kor 1:25.

Så väldigt lite äger rum genom våra tankar och ansträngningar. När det största möjliga sker — att Gud börjar leva oss i det vi gör och är — sker det ansträngningslöst och enkelt, inget vet vad som sker när det sker. Ett lyckligt leende sprider sig i ditt ansikte och du vänder dig gärna bort för glädjen är för stor att visa människor i världen som måste tänka något om det. Så lite äger rum med hjälp av analys och förklaringar, så mycket äger rum genom att Kristus sätter sig på cykeln och trampar iväg med dig på pakethållaren. Eller om det är en tandemcykel så får du samarbeta genom att trampa, med det är i själva verket Hans energi, momentum och styrning.

Men om vi berättar detta för en biskop eller präst eller någon vän av ordning i världen blir vi inte trodda. Varför skulle vi bli det? Detsamma måste ske i den andra människan för att vi ska tro tillsammans på det som är verkligheten. Maria kunde inte berätta för någon, hon skulle naturligtvis inte bli trodd. Vi kan inte berätta för någon, det måste istället framgå för andra som möter oss. Och så länge människor konstruerar sina liv och sina roller med tvivel och självrättfärdighet kommer de aldrig att vara intresserade av Kristuslivet inom oss. Att himmelriket finns till hands är inte möjligt för dem.

Att låta Kristus komma in och leva oss är lika omöjligt utan tron idag som det någonsin var. Under lagens dagar – lagen som kom för att visa synden, som Paulus säger – var det omöjligt. För Abraham var det möjligt, fyra hundra år innan det fanns någon lag. Han tog emot i tro. Efter lagen var upplöst i Uppståndelsen är det fortfarande omöjligt för de som vill fortsätta strävan efter rättfärdighet att ta in Kristus i vårt liv och låta Honom vara den som lever.

Därför är den vältaliga tystnaden så nödvändig för oss. Även om vi inte kan dra oss undan till den ensliga stugan eller den tysta komuniteten, kan vi ofta säga Namnet på Gud i stilla meditation. Vi måste till tystnaden och vända oss bort från alla framträdande fenomen som vi konstruerar genom våra förståndsformer. I det lilla ordet kan Herren visa sitt ansikte för oss. Vi pratar inte, tänker inte, tvivlar inte utan hjärtat är vidöppet för Honom som är Guds Ord. Ofta måste vi besöka denna tystnad och förundras inför välsignelsen som ges till oss gratis.

Ni vet inte vart jag går, säger Jesus till sina apostlar. Just detta "vet inte" måste vi ta vara på och som Märtas syster Maria sitta i tystnad vid Hans fötter och ta emot det ljus som strömmar ur Guds Levande Son. Vi behöver inte ifrågasätta något, kritisera något, affimera något, missionera något, utföra något i världen. Messias talar inte om en skörd som kommer först efter vi plöjt, harvat och sått och väntat. Han talar om ett rike som redan är för handen. Detta rike är inte att vi "vet" eller förstår utan att vi låter Honom vara oss i största naturlighet och enkelhet. Glädjen är nu.

När Kristus får komma in och leva oss blir vi tysta om det, liksom Maria när ängeln bebådade det heliga i hennes avlelse. Hon springer inte runt byn och ropar. När hon kommer till kusinen Elizabeth ropar hon inte heller. Det är kusinen som får en gudagiven ingivelse att ropa: Guds Moder ! På likande sätt blir vi tysta och gömmer den värdefulla pärlan i glädje över att vi gratis fann den, utan planering, utan religiös strävan, utan tanken på förbättring av vår moraliska livsföring.

Annorlunda då när du ansluter till en denomination. Du får strax en lista på vad du ska göra tillsammans med andra och i det privata bönelivet. Du bör....du ska....du måste... och den gamla strävansrättfärdigheten är där. Men när du ber Jesus Kristus om att komma in i ditt liv så ber du inte om och om igen, det blir inget bönearbete. Du ber enkelt och börjar vänta på Honom. Han kommer alltid, ja Han är redan här. När du så märker att Han lever dig, att Han bytt ut dig till Sig, blir du glad och tacksam bortom alla gränser. Du blir tyst som Maria och skådar ditt liv i Guds händer.

Alla frågor och undringar, alla teologiska tvivel, allt sådant var fullständigt borta från hennes tankar. Hon var förundrad och tacksam. Det är så vi blir när Han får leva oss. Vi diskuterar inte saker. Vi håller inte föredrag om det och tar upp diskussionsfrågor efteråt. Det är inte en tillstymmelse av apologetisk tendens i att ta emot Honom. Se på Maria ! I stor tystnad gömmer hon allt i sitt hjärta. Hons sköter de vardagliga sysslorna och är havande med Gud. Så blir vi havande med Kristus när Han är aktiv som Sig själv i oss.

Liksom vi inte förstår eller kan begripa vad som händer i den Obefläckade avlelsen, vet vi inte vad som händer när Kristus intar oss och lever oss. Tron är oskulden i att lämna allt sådant vetande och se hur det sker i fullständig logik och harmoni med det som är skapande i universum. Det är utanför våra förståndsformer som skapar en bild av världen. Men det sker och det sker inom oss själva med fullständig enkelhet och naturlighet. Gud manifesterar sig i oss och i Maria och i sin Son som alltid säger att han är en med Fadern och att vi ska göra detsamma – vara en med Fadern.

Det blir naturligtvis ett äventyr i glädje och tacksamhet när vi levs av den Andre som är allt och genom vilken allting är till. Att bli utbytt så att det fragmentariska jaget blir ett nytt i Kristus, är redan det ett mirakel. Vi vet ju aldrig vilka vi är. Som Bonhoeffer skriver i fängelset hos nazisterna: Mina fångvaktare säger att jag är en trygg, stolt och segerviss person som klarar fångenskapen och dödshotet med mod och godhet. Men själv är han under nätterna eländig av skräck och svaghet och ynklighet och kan bara be på sina knän om att slippa. Vem är han? Han vet inte. Ingen av oss vet i våra splittrade konstruktioner av jaget. Men när Herren svara på vår enkla bön från hjärtat och kliver in i oss, behöver ingen av oss längre fundera på vem vi är. Det spelar ingen roll längre. Det Självt som nu får vår mun att le och våra lemmar att röra sig i världen, är det Enda som spelar roll. Det är ett kärleksäventyr att leva genom att Hans ansikte är det enda som syns.

Livet är periodiskt. Kristi allnärvaro som den verklighet jag ser, kommer i perioder i centrum. Andra perioder kommer snarare att Han lever mitt liv i centrum. Det är förstås två sidor av samma verklighet men ändå finns nyansskillnader.

När Kristus lever mig, byts något ut mot något annat. Det är lika underbart varje gång jag upptäcker det. Det är så det går till: jag upptäcker det efter att det redan har skett. Samtidigt kan jag direkt erfara hur mycket bättre Han lever mig än jag själv. Mitt jag själv verkar mest vara distraktioner.

Det är typiskt två saker som blir uppenbara: hur alla synder bakåt och framåt är borttvättade. Till det kan jag bara säga halleluja och tacka för gratis räddning ur syndafloden. Det andra är vad Han gör genom mig – alltid små goda saker för andra människor, både nära och fjära. När inte något kan göras är det kontemplerationen på det goda som sker, bönen för alla levande varelser som alla har sitt slutmål i Kristus.

Genom att vi är naturliga kroppar kommer allting i perioder, i vågor som avtar och försvinner för att dyka upp igen. Men det är ingen skillnad på avståndet till Gud. I den gamla förbättringsreligionen, som tyvärr många kristna praktiserar, verkar Gud vara en snurrande stol – ibland är Han vänd mot oss, då vi varit duktiga, men när vi gjort bort oss i synde, vänder Han sig från oss. Så tänker många. Gud blir vred ibland och kärleksfull ibland. Så måste Gud bli för de som strävar efter rättfärdighet, det som Paulus tar upp i Rom 9,30-33. Och många kristna är strävansrättfärdiga, inte tillåtande Kristus att gratis komma in i oss och leva oss. Strävansrättfärdighet tycks oftast vinna slaget över gratisrättfärdighet.

Ändå är det just vi svaga syndare som gratis får allt genom tro, till och med Kristus inne i oss till vardags. Vi behöver ingenting göra och det är mer än vad de flesta står ut med att höra.

Kristus är allt, inte Kristus har allt.

Och om Kristus är allt, vad är kvar för mig? Min subjektivitet! Jag hade alltid trott att jag var någon och hade något eller kunde få något. Jag fann (32 år gammal) att Gud hade tagit hela partiet. Kristus är allt. Vad blir det då av mitt kristna liv, sa jag till min präst. Är det inte poängen att en människa, ett jag, blir radikalt förbättrat genom frälsningen? Ett steg mot helighet?

Då gav han mig länken. Kristus är allt och i alla. Obs Kristus är allt i alla, inte du, förbättrad eller ej.

Jag började efter en tid att se hur den enda orsaken till förekomsten av hela skapelsen är att avslöja och innehålla Skaparen! Jag ser allt runt omkring mig just såsom andlig skapelse, inte en fysisk värld. En skapelse som är här Inte för att vara något, men för att uppenbara och innehålla någon.

Så över tid grydde en mycket viktig sanning. Vi människor betraktar naturligtvis jagupplevelsen som viktig. Men vi har fel idéer om orsaken till förekomsten av jaget. En enorm snedvridning har dominerat de flesta av oss. Även om vi känner oss viktiga, visade Kristus mig att jaget är extremt oviktigt.

Det finns bara EN i universum som är riktigt viktig. En enda person. Jag skulle nästan säga att det finns bara ett Jag. Varför? Eftersom det finns bara en Person i universum som någonsin sagt "Jag är att jag är", eller bara "Jag Är". Gud sa att det var Hans namn för tusentals år sedan när Moses frågade vad han skulle säga när folk frågar "Vad är namnet på din Gud ? " (2 Mos 3:13,14)

Vi får höra att det i slutet av universums historia är Gud som kommer att bli allt i alla. Gud är allt i allt! Vad övrigt är kvar? Det är fantastiskt. Det finns bara En person och den mänskliga skapelsen bringas i tro till en levande relation med detta, så att han kan uppenbara sig i hans fullkomlighet av liv och kärlek genom oss och våra omständigheter, Immanuel.

Hela skapelsen existerar eftersom Anden måste ha en kropp att manifestera sig genom. Som Skriften säger: Pleni sunt caeli et terra gloria tua ! " Himlarna och jorden är fulla av Din härlighet. Kristus har uppstigit för att han skulle uppfylla allt. Om Han fyller allting är också allting behållare av Honom, både höjden och de farliga djupen i mänskligheten. En person kan inte manifestera sig själv som en person genom något annat än en människa. Du kan dela gemenskap med en hund eller en sten. Du kan njuta av underverket i den inre dynamiken hos atomen eller i galaxerna eller i naturen eller i en ädelsten, men du kan dela gemenskap endast med en annan människa. Gud kan ha gemenskap med dig eftersom Han är en Person och har skapt dig såsom en.

Gud kan manifestera sina underverk och sin skönhet genom blommor och träd, fåglar och fjällälvar – men vi säger inte: "Det är Gud." Det största underverket, den största höjden av personlighet är när vi kan betrakta en människa och säga: "Gud är där." Djupen, farorna, riskerna med en människa betyder frihet. Intelligent val är kärnan i personligheten .

Därför verkar Gud hamna i ett dilemma när han skapar människor eftersom de människor Han skapar kan välja att säga: "Tack så mycket men jag vill faktiskt inte att du ska leva i mig." Det är precis vad som händer i denna värld. Vi gör oss själva till vår Gud, inte Gud. Vi vill bara köra genom våra egna liv utan inblandning. Och det är hela vårt problem.

Det finns inte ett enda problem för mänskligheten utom våra själv-reaktioner: inte ett enda. Djävulen är inga problem. Han besegrades för mer än 2000 år sedan. Andra människor är inte ett problem. Jean-Paul Sartre sa: Helvetet det är andra människor. Men det var hans reaktioner som var problemet, inte de andra. Omständigheterna är inte ett problem. När vi skyller på externa omständigheter menar vi vår reaktion på dem, våra dåliga minnesprogram kring dem. Det enda problemet är min själviska reaktion. När vi vet i Kristus hur man ska hantera det mänskliga jaget och ger tillbaka det där det hör hemma, har vi öppnat dörren Honom som är livet.

Vid tillfällen av stress eller oro är det särskilt tydligt hur Kristus i ditt eget liv är fullständigt fridfull, ett med Fadern och endast stabilt i en enkel sällsamhet som är Kristi liv i oss.

Ja det är tydligare då än vid några andra tillfällen. Just i krisartade omständigheter blir kontrasten så stark. Ska vi då försätta oss i oro och kris för att känna detta? Det är lite som frågan i Rom 6: ska vi därför synda desto mer för att känna nåden ännu starkare? Frågan är möjlig just därför att den avslöjar att Jesu liv i oss förstärker kontrasten. Annars skulle frågan inte alls vara aktuell.

Paulus talar om efarenheten att Jesus lever nu i din kropp, i dina omständigheter, här där du är just nu. Varje gång jag slutar vara distraherad och vänder mig till Hans liv i mig, får jag ett leende i mitt ansikte. Det kan vara en orolig situation runt omkring mig, det kan vara en kropp som är sjuk, det kan vara en krisartad situation som måste lösas — i samma stund jag igenkänner Hans ljus i mig kan jag bara le och ta emot liv igen.

Kristus är verkligen liv. Allt annat är ovidkommande. Att dagen igenom låta Hans liv vara mitt liv är att äntligen få komma rätt.

För vissa läsare av denna blogg kommer tanken på att Jesus Kristus tar över vårt liv vara något som de inte har stött på tidigare i populära kristna tidningar och böcker. De kanske har hört talas om "Kristus i oss" och Kristus genom oss och att kunna se Kristus i andra människor som vi kan hjälpa. Men att Kristus skulle leva som oss förefaller främmande, trots att man kanske är bekant med flera Paulusord som uttrycker just detta. Det finns inte heller någon explicit användning av uttrycket "Kristus som oss" eller "Kristus som mig" i Nya testamentet och detta gör att tanken verkar misstänkt i medvetandet hos vissa kristna.

Avsaknaden av en direkt användning av fraser som uttrycker detta Kristi liv i oss tar inte bort legitimiteten för denna bibliska och andliga insikt. Om så vore fallet, skulle vi behöva förneka användningen av orden "treenighet" och "Gudsmodern" för dessa är ord som inte används explicit i Skriften trots att de säkerligen uttrycker bibliska begrepp och används ofta i kristen terminologi. "Kristus som oss" eller "Kristus som lever mig" är koncept för viktiga bibliska teman.

"Kristus i oss" står i sin primära betydelse för lokalisering och placering av Kristi gudomliga närvaro i en mottagande mänsklig individ. I sin sekundära innebörd hänvisar den till "Kristus genom oss". Men den primära ger vid handen att den troende har blivit något nytt på grund av Jesus Kristus inom sig. Det är verkligen en stor förändring när Jesus Kristus flyttat in i vår andliga boning. Någon underbar Annan är i mig och vill leva mig. Är jag bara en ockuperad ande? Eller en invaderad? I så fall en förunderlig och kärleksfull invasion som jag hyllar som den stora befrielsen.

Dessa frågor leder oss in i en post-korset&uppståndelsen-antropologi och vi rör oss på en känslig och delikat mark för alltför grov beskrivning. Är vi något/någon som vi inte var innan vi blev troende? Förlorade vi något i förvandlingen? Hur kan synder fortfarande begås om Kristus lever i mig? Skapar inte denna förändring en syndfri människa? Är vi

annorlunda än vi var tidigare? Eller fick vi bara ett lite paket med "evigt liv" som ska öppnas senare? Svaret på alla denna sortens frågor måste bli: Gud vet. Men låt inte detta hindra glädjen och den genomgripande frid som kommer med skiftet inom oss !

Naturligtvis kan vi granska NT för att finna belägg men vi kommer inte längre i en exakt antropologi om den nya skapelsen. Redan Hesekiel talar om ett ny hjärta som Gud ska ge människan. Hos Jeremia finns också denna tanke. Paulus förklarar att "om någon är i Kristus är han en ny skapelse, det gamla är förbi, se allting har blivit nytt" (2 Kor 5:17). Den gamla oväckta människan (Ef 4:22, palaion anthropon, Kol 3:09), förtjänar döden genom personligt ansvar för synden men har nu "korsfästs med Kristus" (Rom 6:6). Andlig förnyelse gör troende till en "ny människa" (Ef 4:24, Kol 3:10) i Kristus. Tron omvandlar oss från att vara "en naturlig människa" (1 Kor. 2:14) till att vara "barn i Kristus" (1 Kor. 3:1. nepios en Christos) Vi var "djävulens barn" (Joh 3:10) och "olydnadens söner" (Ef 2:2, 5:6), nu är vi "Guds barn" (Joh 1:12 tekna theou. Rom 8:16, Joh 3:1,2,10) och "söner till Gud" (Rom. 8:14, huioi theon, 17, 2 Kor 6:18, Gal 3:26, 4:6,7, Heb 2:10). Det är ett alldeles särskilt liv som Gud lever i oss och genom närvaron och funktionen av Jesus Kristus i min ande, kan jag som troende identifieras. Det är inte min inlevelser eller egen vilja som avgör längre, det gamla jaget har bytts ut till en vilsam och kontinuerlig livsnärvaro av Herren själv.

Alla dessa bibliska uttryck och beteckningar försöker beskriva den nya identiteten för en i vilken Kristus bor och lever. Regeneration, den inneboende närvaron av den levande Herren Jesus, har till följd att en person något som han inte var innan, en "ny skapelse" med en ny identitet. Vilka är vi som kristna är baserat på vem Kristus är i oss och som vi, som utgör oss som Kristus-oner. "Kristus som oss" är, därför, en fras som uttrycker vår nya identitet på ett sätt som de andra fraser som inte kan förmedla.

Några kanske invänder att "Kristus som levande i mig" psykologiskt sett handlar om identitet, behovet hos den moderna människan att ha en individualiserad känsla av självidentitet, självbild, självinsikt, självmedvetenhet, självbild, självkänsla, etc. Men i själva verket är Kristi levande inom oss en andlig verklighet. Denna verklighet får förmodligen goda psykologiska effekter. Men det är i sig en bibliskt välkänd erfarenhet i det kristna livet. Den troende har blivit något och Någon som inte var medvetet tidigare.

Genom tron har något nytt fötts som bara kan hänvisas till genom Genesis 1 och tiden före fallet.

Själva kärnan av vår existens, den innersta funktion i den mänskliga anden, har genom Kristus blivit en ny människa med en ny identitet som stabilt finns där kontinuerligt men i samma omständigheter som tidigare. Psykologin beskriver vår individualitet i olika personligheter. Men den djupaste nivån av identitet är alltid en ande. Jesus Kristus utför nu genom vår naiva tro en förening med denna ande. "Jesus Kristus såsom mig" refererar till min andliga identitet. Hans verkliga andliga närvaro i mig betyder att Han är som Han är i mig.

Låt oss se ännu några beskrivningar. "Kristus är vårt liv" (Kol 3:4, Zoe är ordet för liv) och kristna "lever tillsammans med" (1 Tess. 5:10) och "genom" (Joh 4:9) Honom. "Kristus har blivit för oss rättfärdighet" (1 Kor. 1:30). "Vi blir Guds rättfärdighet i honom" (2 Kor 5:21.) Vi "skapas i rättfärdighet" (Ef 4:24) som en "ny människa" och "rättfärdiga" (Rom. 5: 19). Som "nya skapelser i Kristus" (2 Kor. 5:17) skapas vi i helighet (Ef 4:24) och är "heliga och älskade" (Kol 3:12). I Kristus är vi "perfekta" (Fil. 3:15) och "helgade" (Hebr 10:14) som "rättfärdiga människors andar fullkomnas" (Heb 12:23), för Kristus "har blivit till oss visdom och helgelse" (I Kor. 1:24,30).

Dessa bibliska försökt att beskriva det som händer i tron ger vid handen att Jesus Kristus för oss blir grunden för en andliga identitet. Vi måste dock alltid förstå att detta är en emottagen identitet, ett gåvans liv, en härledd rättfärdighet, en tillskänkt helighet och fullkomlighet. Dessa beskrivningar gäller inte verkligheten som vi har blivit naturligt eller inneboende i och av oss själva, som så många inom New Age älskar att tänka sig, men bara med Kristi närvaro inom oss. Vi är gjorda rättfärdiga endast därför att Kristus, den "rättfärdig" (Apg 03:14, 07:52, 22:14, Joh 02:01) flyttat in och bor i oss och lever som oss.

Detta är en avgörande skillnad. Den troende kan bara sägas vara "helig" och "perfekt" eftersom Jesus Kristus är den "Helige" (Apg 3:14, 4:27,30), Den som är "gjord perfekt för evigt" (Hebr 7:28), och som har blivit grunden för vår nya identitet. Den store hjärtkirurgen har gjort "Kristus som oss" möjligt. Detta har varit en del av kristen förståelse från början av kyrkan. Kristna tänkare har ofta kämpat med att förklara och

formulera vad Paulus menade med sitt uttalande att "den som är förenad med Herren är en ande (med Honom)" (I Kor. 6:17). Likaså har de ryggat tillbaka inför Peter påstående att kristna "har blivit delaktiga av gudomlig natur" (2 Peter 1:4). Ibland klamrar man sig fast på grekiska humanistiska idéer om en inneboende "mänskliga natur", glömska om den bibliska förklaringen att "vi var av naturen (grekiskans "physis") vredens barn" (Ef 2:3) i vår andligt döda tillstånd, i tjänst hos denna världens prins.

Det förblir en djup glädje för den troende som tagit emot Herren att vi är nu delaktiga av gudomlig natur. Det blir legitimt att låta detta betyda att Kristus är oss. Paulus skrev "Kristus är vårt liv" (Kol 3:04) och "Kristus har blivit för oss rättfärdighet" (1 Kor 1:30,.. 2 Kor 5:21). Kristus är grunden för vår nya identitet som en "ny skapelse" (2 Kor 5:17) och som en "ny människa" (Ef 4:24, Kol 3:10) i Honom. Utan kvalificering är sådana uttalanden hädiska. Men när det är gåva som vi mottar genom tro kan vi vila i denna glädje !

Att låta den uppståndne vara mitt eget liv är också att se uppståndelsen för alla. Här är vi verkligen alla lika inför Gud. Vi är till och med en enda Ande och den enhet Johannes 17 talar om kan bli verklighet. Detta är den ursprungliga katolska nya existensen genom Kristus: att Jesus Kristus bor i vår själ och lever oss. Som Paulus skriver: om inte de döda uppstår ur döden så uppstod inte Kristus. Alltså har vi alla del i uppståndelsen genom Messias, men inte på ett juridiskt sätt eller som andel i ett företag utanför oss. Det uppståndna ljuset lever oss just där vi är. Detta budskap avslutar den judiska religionen och egentligen all religion. Kristi uppståndelse är ett fait accompli som vi alla lever av minut för minut.

Under historiens gång har den nya statsreligionen och de många kyrkobilddningarna förpassat denna centrala livssanning hos den tidiga husförsamlingen till en väsentlig men ändå relativt skymd del av lärobyggnaden – eskatologin och ibland mystiken. Därigenom skapas ett betryggande avstånd och samtidigt marginaliseras det som var central för Paulus. Det som var själva kärnan i Messias-rörelsen har blivit en kontroversiell praxis. Allt mer har temat "komma till himlen" lagts i framtiden och nedtonats till förmån för andra teologiska teman, t ex församlingsarbete och hierarkisk arbetsstruktur och sakramental liturgi.

Man kan spekulera i varför det gick så här. Statlig och kulturell press på innehåll är troligaste orsaken. Det "räckte" inte med att höra budskapet, bli troende och låta Jesus Kristus leva sig. Men samtidigt kunde ingen hindra denna ursprungliga katolicism att fortleva i periferin. Så får vi kanske tänka oss denna periferi som det viktiga under historiens gång. Varje generation kan se människor som väljer detta liv i den uppståndne och inte tar den världsliga kyrkans aktiviteter på så stort allvar. En radikal ådra finns kvar i en mer och mer världslig institution.

Vittnena till den uppståndne var de som skapade denna Messias-rörelse som ger nytt liv i honom. Men vi som inte såg honom med våra egna ögon? Här är Paulus vår hjälpare, vår apostel. Han hade aldrig sett Jesus innan uppståndelsen. Detta tycks inte alls störa Paulus i sitt liv med Messias, den uppståndne. Detta är viktigt för oss att begrunda.

För både Paulus och alla andra som runt medelhavet och i Syrien dras till denna messianska rörelse är det inte avgörande att själv ha sett Messias som uppstånden och inte heller att ha sett honom innan hans uppståndelse. Jesus från Nasaret är den ännu icke uppståndne och det är inte nödvändigt att ha sett honom. Inte heller att känna till allt som hänt, alla anekdoter folk kunde berätta, alla uttalanden han gjort. Att tro och dras till den stora tilliten är det väsentliga, en tillit som äger rum i en samvaro med andra heliga, en samvaro vars mål är att Kristus börjar leva oss istället för vi själva.

Det är i den judiska diasporan som allting sker. Den består av minst fem miljoner judar, vilket är mer än de som fanns kvar i Palestina. I Alexandria finns 180 000 vid denna tid, i Rom 50 000. Det är utanför Palestina som denna messianska rörelse lever och växer. De senare evangelierna försöker sätta Jerusalem i centrum, men detta är ett tillrättaläggande för den nya kyrkans senare behov av Jerusalem som mittpunkt för den nya religionen. Både Jesus och Paulus behöver inte Jerusalem, och de tidiga hemförsamlingarna lever i Messias den uppståndne och inte i någon världslig geografi. Det är en demokratisk, egalitär och universell rörelse som inte likt en religion binds till en plats eller ens en tradition.

De institutionella kyrkorna i stort har varit ängsliga inför en betoning på den inre verkligheten då Kristus lever i den troende. Man har tänkt att en sådan betoning skulle inkräkta på de grundläggande objektiva fundamenten av kristet tänkande. Det viktiga har blivit ideologisk konservering och kyrklig konservering. De kyrkliga myndigheterna har behövt utöva makt, behålla kontrollen, och "hålla ett grepp om" den kristna verksamheten inom organisationerna. Att låta Guds nåd fungera fritt och subjektivt i kristna individer har framstått som klart undergrävande.

Den "goda nyheten" i det kristna evangeliet är att Gud i Kristus lever oss. Tro är receptiviteten hos den kristna individen, inte lojalitet till en tradition eller denomination. Syftet med evangeliet är inte att formulera ett ortodox trossystem, eller att bygga och underhålla en kyrklig organisation. Evangeliet har använts till det och används till det men syftet är inte detta. Kristi Ande är fri att uttrycka Kristi liv i alla troende utan dessa mänskliga tempel. Guds härlighet finns i denna tro för var och en som låter Herren komma in i våra liv. Den helige Ande kan inte fångas eller uppfångas i kyrkliga strukturer, eller finnas innesluten i texttolkningar, eller förpassas enbart till en rättslig domstol i himlen. Själen i den levande Kristus är närvarande i den kristna, i hennes ögon och öron och mun och tankar och känslor, i de omständigheter där människan är aktiv.

Trots försök av protestantismen att objektifiera fördelarna med Kristi verk i en nästan paranoid motvilja till något annat än "främmande rättfärdighet," har ofta varit evangeliska kristna som genom seklerna har förstått att Jesu liv i personen inte får vara bara externa kyrkliga tillämpningar, att den levande person är det som Kristi inneboende gäller. Men också många av de tidiga ökenfäderna kände till denna betoning på Kristus inom oss. Denna grundläggande verklighet inom oss är Kristi verkliga och andliga närvaro. Den är så väl belagd i Nya testamentets referenser till att de som "söker i skrifterna" och är mottagliga för den andliga verkligheten alltid erkänner den inneboende närvaron av den levande Kristus.

Jesus själv förklarade att han skulle sända en annan Hjälpare, sanningens Ande, och hans lärjungar skulle veta att de var i honom, och han var i dem (Joh 14:20). I hans bön om enhet förklarade Jesus att han skulle "vara i hans anhängare" som Gud Fadern var i honom, Sonen (Joh 17:23). Paulus noterade också tydligt att mysteriet med evangeliet är

“Kristus i er, härlighetens hopp” (Kol 1:27). Han frågade korintierna “Är ni inte medvetna om att Jesus Kristus bor i er?” (II Kor. 13:5).

Den väsentliga verklighet som det utgör att vara kristen är detta inneboende. Kristi Ande bor inom oss genom tron. Allt annat – lärdom, fromhet, diciplin, skicklighet osv. gör ingen kristen. “Om någon inte har Kristi Ande, tillhör han inte Honom” (Rom. 8:9), dvs är inte kristen. Paulus förklarar för romarna “Ni däremot lever inte efter köttet utan efter Anden, eftersom Guds Ande bor i er... Men om Kristus bor i er, är visserligen kroppen död för syndens skull men Anden är liv för rättfärdighetens skull. Och om hans Ande som uppväckte Jesus från de döda bor i er, då skall han som uppväckte Kristus från de döda göra också era dödliga kroppar levande genom sin Ande som bor i er.” (Rom. 8:10,11). Den helige Ande, Kristi Ande, har sitt bo i den kristna människan (jfr Joh 14:17, Rom 8:9-11, I Kor 6:19, II Tim 1:14; James 4:5), och “ vittnar med vår ande att vi är Guds barn”. (Rom. 8:16).

Att Kristi liv äger rum i mig och dig genom sin Ande, är Hans varande Sig Själv som det andliga livet hos individen. Kristus är livet. “Jag är vägen, sanningen och livet” (Joh 14:06), säger han. Det kan inte finnas något andligt liv bortsett från hans levande inom oss på ett kontinuerligt sätt. Alla hänvisningar till “evigt liv” måste förstås genom närvaron i vår livsform av Den som är livet. Evighet är inte något annat. “Den som har Sonen har livet, han som inte har Guds Son har inte livet” (Joh 5:12). Att “ha” är här närmast att Han lever oss. Det finns inget ägande av andligt liv bortsett från den Person som är livet. Det finns ingen andlig “fördel” bortsett från livet här i din egen kropp av Gud i Kristus. Detta är ingen speciell Theosis-lära från ortodoxa kyrkan. Det är den första kristna erfarenheten. Det finns ingen frälsning utanför den inneboende Kristus i oss, närvaron och aktiviteten av den Uppståndne och levande Frälsaren.

Många kristna denominationer har länge ropat på “andlig förnyelse” men på grund av olika teologiska fördomar har det ofta förblivit mycket vagt vad detta innebär. Skall en regenerering av andligt liv komma igen så måste det ske genom att ta emot Guds liv, inte fortsätta att predika om något externt. “Det som är fött av Anden är ande” (Joh 03:06). Att vara “född på nytt” eller “född ovanifrån” (Joh 3:3,7), leva som “ny födelse” innebär väl med nödvändighet ett personifierat liv av Kristi Ande i oss och i vårt liv. Annars fortsätter vi endast tala om saken, ibland exalterat men för det mesta på rutin.

När en person tar emot sker ett andligt utbyte. Det är inte en automatik. Den "ande som arbetar i olydnadens söner" (Ef 2:2, ordet för olydnad är apeitheia, vi kan kanske tänka på apati), "en anda av fel" (1 Joh. 4:6, ordet för fel är plane, att irra omkring), "en anda av denna världen" (1 Kor. 2:12), byts ut inom oss mot "sanningens Ande" (1 Joh 4:6, pneuma aletheia), den "Guds Ande" (1 Kor. 2:11,12, pneuma theos), den personifierade närvaron av Kristi Ande som arbetar inne i den troende. (Jfr Ef. 3:20; Phil 2:13; Kol 1:29).

Den levande Herren Jesus tar plats inom oss som vi är och vi inser efter en tid att denna förändring är en omvändning från mörker till ljus. Denna sorts väckelse är en andlig bytesaffär, inte en tillfälligt emotionellt yrväder. Vi byter till andlig personlighet inom oss och Han får agera. Det är märkligt men sant när det sker. Stort lugn, förundran.

När de nytestamentliga skrifterna hänvisar till "Kristus i oss," är den grekiska prepositionen som används "en". Kasus är lokativ. Alltså platsangivande. Tänk på hur många inom den kristna världen använder frasen – ungefär som om vi är allmänt inspirerade av Kristus. För en Tolstoy eller en Henri Lubac eller N.T. Wright är det ungefär så, liksom för de flesta teologer och präster. Den främsta betydelsen av denna preposition "en" hänvisar emellertid till plats eller plats inom något. Denna lokalkasus anger adekvat närvaron av Kristi Ande inom oss, som oss, som vårt liv sådant det är, oavsett omständigheter.

En sekundär avgörande betydelse för den grekiska prepositionen "en" är instrumentalitet och vila i en relation. Jag är instrumentet för Honom som är vägen, sanningen och livet. Jag är i vila i denna relation mellan agent och instrument. Han spelar på mig och jag behöver inte betvivla vare sig mig själv som instrument eller Spelaren. Jesus Kristus är Artisten i oss och detta är mer än en statisk deponering av instrumentet i Hans händer, det är bruket av instrumentet med kärlekens musikaliska rörelser, dynamiken i Hans kärlek till människor.

Den levande Kristi Ande är alltid den gudomliga dynamik som agerar och fungerar inom oss som instrumentet Han använder på tusen olika sätt i vår vardag. Därför börjar vi se att "Kristus i oss" är grundläggande för "Kristus som oss" och "Kristus genom oss." När

frasen "Kristus inus" används i den instrumentella eller kausala känslan av "Kristus genom oss", börjar vi förutse de andra fraserna, och att slå samman dem eller smälta in dem i varandra. De syftar alla på det levande fenomen som är att Kristus får leva oss.

Att Paulus menade mer med orden "Kristus i dig" än bara lokativ och instrumentell placering av Kristi närvaro blir uppenbart när vi undersöker hans uttalande till galaterna, "jag har blivit korsfäst med Kristus, och det är inte längre jag som lever, men Kristus lever i mig" (Gal 2:20). Kristus är i oss, inte bara som en neutral deposition på en råvara som kallas "evigt liv". Kristus lever i oss som personifierad och levande i det vi gör och är varje dag.

För Paulus och den tidiga rörelsen är det inte en ny religion eller livsfilosofi som är central för livet i Kristus. Det är snarare en passionerad intimitet med den Uppståndne. Detta är lite främmande för många moderna kristna som tror att det handlar om etik och tro på en bekännelse, en kyrkoform, en tradition. Här är det endast en sak som förkunnas – Messias som uppstånden och nu levande i dig själv.

Det är som om senare kyrkor inte klarar denna magra kost. Man bygger en religion såsom de såg ut i antikens värld. De hade mytologier, berättelser, episoder att minnas, lärostycken, dogmer, liturgi och ritual, formella sakrament. Allt detta byggs under de kommande seklerna uppå den tidiga enkla tilliten till Messias som uppstånden i våra liv.

Vi kan förstå svårigheterna. Att tillsammans, utan alltför mycket regler och ordningar för mötena, finna att Kristus lever i oss, snarare än vi själva, alltså ett nytt liv mitt i världen men inte av världen – det är svårt att närma sig. Hur många människor idag kan göra det? Kristendomen har bara börjat, som C.S. Lewis uttryckte det. I den tidiga Kristusrörelsen var det just denna enkla intimitet som var det nya. För det behövdes ingen ny kyrka eller religion, det var Gud och den enskilda människan tillsammans med andra likasinnade.

Den märkliga känslan av att Kristus är den aktive i våra egna liv och i dessa tidiga husmöten är fortfarande det mest levande i kristen tro. Vi är förflyttade ut ur bilden samtidigt som Kristus lever oss och därför är det inte aktuellt att skapa en religion, vare sig för nationen eller internationellt. Det är inte heller en privat fromhet med en Gud som

behöver övas fram eller bedjas fram, en som spåkas fram. Det är en sak tillsammans med andra, där älska din nästa inte är i första hand etik utan ett sätt att låta Messias leva i oss.

Den mystik och bönepsykologi som senare kommer att utvecklas i den kristna kyrkans namn är ibland något tämligen främmande för Paulus och den tidiga rörelsen. Även om var och en säkerligen går undan för att be i stillhet någon gång under dagen, och kanske som Serafim av Sarov söker sig till skogskojan, är livet i den uppståndne huvudsakligen en samvaro. Inte precis en liturgisk arbetsgemenskap, eller ett missionssällskap, men just en helig samvaro med andra "heliga". På tidiga ikoner har alla troende glorian. Först långt senare utvecklades en helgonkult. Heligheten är just detta att vara i den levande Messias, inte det som senare kom att karaktärisera helgonen, alltså ett externt "fromt" liv med eller utan martyrdöd.

Denna tidiga heliga samvaro är naturligtvis för radikal för sin tid. Kyrklighet eller tempelaktivitet är dagens tecken på god religiositet. För romarna var det dygd att offra i flera tempel, tillhörande olika religioner. Det tidiga beteendet i den paulinska rörelsen var inte acceptabelt i denna religiösa miljö. Även om man prisade beteendet för att man tog hand om fattiga, var det inte en ordnad religion och kunde därmed inte respekteras och skyddas som andra sekter och religioner i romarriket.

Att vara närvarande i den uppståndne Kristus kan också kallas imitation, men med betydelsen av inlevelse, inte efterapning. Paulus säger att vi bör imitera honom såsom han imiterar Messias. Det är snarare en sorts identifikation med den uppståndne, så att jag korsfästs och uppstår med honom. I denna mening, ingen annan, är vi döpta in i Messias efter att ha blivit begravda med honom. I den tidiga rörelsen var detta det centrala och ingen övrig lära behövdes vid den tiden. Den "nyhet" som detta nya liv innebär (gr. *kainótes*) är det som Jesus Messias ger oss inom oss och tillsammans med oss. Det är inte moralisk nyordning eller en ny ordning på jorden eller en ny kyrka på jorden. Det är något gammalt som är slut, självet liv, och det nya börjar, Kristi liv.

För Paulus och de andra judiska medlemmarna i de tidiga husförsamlingarna behövde detta nya liv fasas in i det gamla judiska religiösa livet. Men snart stod det klart att detta inte är möjligt. Mycket i den senare skapelsen av kyrklig religion och teologi är just ett

försök med denna infasning från det gamla till det nya. Naturligtvis går inte detta med mindre än att man överger Kristi liv i våra egna liv. Det stod klart att en kristen måste ta avstånd från detta kombinationstänkande och ta emot det nya livet direkt. Det var också Paulus synsätt.

Det var på ett sätt mycket enklare för den icke-judiska rörelsen att vara i Messias den uppståndne, för de behövde inte frestas sammanjämka sitt gamla med det nya. De behövde inte tänka att Jesus är en judisk Messias som fullföljer Toran och fulländar den gamla judiska lagen. De kan möta Kristus direkt utan sådana föreställningar. De kan se Kristus som Guds Son, död och uppstånden "efter skrifterna" och idag levande i människor. De behöver inte tillfoga ett "nytt testamente" till dessa etablerade skrifter.

Vad som sedan händer är just att en religion byggs på den gamla judiska. En rad berättelsesamlingar kring Jesus skapas och en ny kanonisk skrifts läggs till den gamla på slutet av 300-talet, med Augustinus som aktiv deltagare. För den tidiga rörelsen för liv i Messias skulle en trosbekännelse som den apostoliska vara teologi och lära som inte behövde utläggas eller undervisas för att leva det nya livet. Den niceanska trosbekännelsen blir en hel katekes som alldeles tappat det fokus som den tidiga paulinska Jesus-rörelsen hade. Endast raderna "...lidit och blivit begraven, på tredje dagen uppstått efter skrifterna..." påminner om det som var helt centralt för den tidiga Messias-rörelsen. Det övriga blir mer eller mindre traditionell teologi och filosofi, där grekiska begrepp spelar största rollen. Detta var historiskt nödvändigt för den nya kristna religionen och kyrkan existens.

Att Jesus var Messias och uppstod för att ge alla människor en ny existens är för Paulus den alldeles avgörande livsmeningen. De kristologiska frågorna behövde inte ställas. Kristus är Kristus – den smorde Messias. Att fråga teologiska och filosofiska frågor kring vilken natur han hade och relationen mellan gudomligt och materiellt och mänskligt var inte alls nödvändigt. Tilliten till de första vittnena räckte. Själva kärlekslivet tillsammans i Kristus var den fullkomliga praktiken. Teologisk utveckling blir närmast en distortion, särskilt om den ligger som bas för en ny religion och en utbyggd kyrklighet.

Omvändelse blir för vår tid, tror jag, en omstrukturering av tänkandet. Kontexten är inte längre en yttre hierarkisk kyrka med präster, biskopar, påvar och andra titlar (som naturligtvis finns till i sinnevärlden och just nu har "sedes-vakans"). Det handlar istället om en inre kyrka med endast bröder och systrar som möts i hemmen. Paulus kallar ingen kvinna för präst av den anledningen att han inte kallar någon präst. Det finns många gåvor och funktioner, säger han, men han talar aldrig om ämbeten. Endast i Hebreerbrevet som inte är paulinskt talas om präster och där sägs att Jesus Kristus är den ende prästen. Tiden är slut för präster, med andra ord, i den tidiga messianismen.

Uppgiften är för dagens konvertit borde inte längre vara undervisning och mission utan att lära sig leva i Messias och lämna självet liv. Här är gemenskapen central för att hjälpa varandra. I stället för katekesundervisning får vi en praktisk och bönepräglad inlärningstid, såsom det torde ha varit i de tidiga messianska församlingar som Paulus startade och besökte runt Mindre Asien. Ensamma stunder för "kontinuerlig bön" behövs alltid med prästen/munken eller nunnan med sina fasta bönerutiner håller ofta självet vid liv, det religiösa självet. Den tiden är förbi genom den uppståndne Kristus. Nu gäller att tillsammans ge upp det själviska livet och vara Jesu kropp, den verkliga kyrkan.

Att mötas i hemmen kring den uppståndne betyder mer än bara sätta tilltro till de verkliga vittnena. Det betyder också att lita på denna Messias för ens egen skull, i våra egna liv. Vi ska alla ganska snart vara hos Messias, det eviga livet i hans rike väntar oss. Det blir en glad väntan förstås, en stor tillförsikt för det som komma skall. Just därför kan vi låta alla projekt och innehåll i våra själviska liv falla åt sidan, glömmas bort, lämnas därhän.

Många störs av att den tidiga Messiasrörelsen tycks ha haft ett kort tidsperspektiv, att hemkomsten till Messias genom hans återkomst skulle ske inom kort. Men hemligheten i att lita på Messias är att det alltid är kort tid. Det betyder att det för varje människa inom kort kommer att ske. Inga av våra liv är särskilt långa och väntan på hans återkomst är alltid det glada tillstånd vi just nu har tillgång till. Det är som att väntan på den Älskade alltid är det optimala tillståndet för en människa och gudskelov får vi också ta del av det, vi som lever nu två tusen år efter vittnena såg Kristus uppstånden.

Gud gjorde oss i Kristus till nya skapelser i en ny födelse. På ett sätt är du ny, men har du samma mänsklighet som du hade innan. Din ande är ny och den är nu din verkliga identitet. Men du har inte fått en ny personlighet det ögonblick du tog emot Kristus. Du är fortfarande utåtriktad eller reserverad, långsam eller spontan, rörlig eller stillsam. Dina talanger finns där som tidigare och kan visserligen användas för att förkunna glädjen i din nyfödelse, men det är ungefär samma talanger. Det tar tid att lotsa in dem i det nya livet.

Din mänsklighet är i grunden densamma före och efter du börjat bjuda in Herren i ditt liv på vardaglig nivå. Det viktiga är glädjen och friden du får. Kan du känna den glädjen nu? Kan du fyllas av förundran över att Kristus vill leva i din form av liv? Och kan du gå på den energin dagen igenom. För mig är det tydligast på morgonen. Innan jag bjöd in Herren och tog emot Honom var den första timmen alltid svår, såsom det är för många med dåligt morgonhumör. Men redan när jag reser mig ur sängen och bjuder in Honom går munnen upp i ett leende och en förundran fyller mig. År efter år sker detta. Hans liv är så stort för denna lilla kropp och dessa små omständigheter. Gud är god.

Om du sätter en splitter ny motor i din gamla bilen så känns det annorlunda även om karossen fortfarande har rostfläckar och grillen är lite passé, eller hur? Det är vad Gud säger till oss: "Om jag är beredd att sätta in en sprillans ny motor i bilen din, kan du svara med glädje och förundran? Kommer du att lovprisa det nya draget? Och kanske visa andra din beundran och förundran?" Jag håller med om att dessa bilder är grova och tilltalande för främst bilintresserade killar. Men det är en av de svåraste lärdomar vi har att lära: förundran och beundran inför Gud i vårt liv.

Vår naturliga människa, den som är andligt död, har vi förstås experimenterat med under vårt liv. Många minns hur vi i tonåren prövade en ny image när vi började en ny termin i skolan. För många blir det uppenbart att vårt "jag" ofta formas av omgivningen, av klichéer, av media, av förebilder. Experimenterande är kanske viktigt för den naturliga människan. När nu Kristus vill leva oss får vi återigen en ny identitet. Men den här gången har inte vi kontrollen. Inte heller tröttnar vi på den nya identiteten, som vi gjort med våra naturliga variationer. Istället sker ett kontinuerligt nyskapande. Gud använder vårt material och för in sitt liv i det. Det är en märklig process.

Var och en av oss har något som vi önskar att Gud skulle ändra så att vi ser lite bättre ut inför honom. Det är den gamla lagens religion, förbättringsreligionen som sitter så djupt i den naturliga människan. Vi tänker "Gud om du bara tog bort min perversa lust, eller mitt spelbegär, eller min fåfänga så skulle jag må bättre inför dig." I Kristus är allt det där onödigt. Ja vi minns det inte när glädjen över Hans intrång i vårt liv dominerar oss. Vi förfäras inte ens över minnena för det blir så ointressant.

Då jag började prisa Gud för min adhd-mässiga otålighet såg jag vad Kristus kunde få gjort genom mig. Hjälpa barnen, laga mat, skriva en dikt, undervisa ungdomar, göra en skogspromenad med eld och färdiga saker i staniol att lägga i glöden och tillaga. Jag behövde inte att rastlösheten eller handlingsbehovet försvann, men jag hade inte någon fixering på detta drag hos mig själv. Detsamma gäller alla de andra sakerna som jag skulle ha velat ändra på. För Kristus i mig är det resurser, verktyg. Det är så Gud flyttar på saker i oss, när vi accepterar oss själva som han gör. C.S. Lewis skrev en gång att vi får en snickare som bygger om hela huset, när Gud får komma in. Men han använder vad som finns där. Jag behöver inte ändra på mig.

Ska vi då synda för att få mer nåd, som Paulus frågade? Nej men syndens handling går att använda på annat sätt när Jesus Kristus får vara motorn i oss. Behov av berusning och erotik blir till exempel till glädje och närhet till människor i Hans tappning av samma energier. Jag förespråkar inte synd på något sätt. Jag säger att när vi skiftar fokus från oss de gamla köttsliga mönstren och minnena som återkommer ständigt, likt stamgäster på en bar – och istället låter Kristus i oss använda allt som finns inom oss händer något annat. Vi förvandlas till hans avbild och vi ser Honom inom oss (2 Kor 3:18). Men inte på opera med grandiosa scener utan med det som finns tillhanda i våra naturliga personer.

Jesus i vårt liv kan använda våra köttsligt orienterade intressen och förvandla dem till välsignelse. Visst kan vi skämmas för att de är där, men Han får liksom skylla sig själv när Han älskar mig så. Vad du föraktar hos dig själv blir en välsignelse i någon annans liv. Dyngan i oss, för att uttrycka sig lite grovt, gör Gud till en komposthög. Vi kan ta det lugnt. Om Han vill göra någon ändring är det Hans jobb i mig att vilja och göra det, till sitt eget välbehag. Han som skapade mig kan ändra mig om Han vill.

Vi kan också tänka så här: vi vill inte ha vår naturliga mänsklighet tillbaka på egna villkor. Det tog oss tillräckligt länge för att bli av med den – som källa för mitt liv. Men trots att

det inte längre är en acceptabel utgångspunkt för vårt liv kan det dock vara det medel genom vilket Guds liv manifesteras. Då kan vi acceptera oss själva som vi är. Du kan acceptera dig själv som Guds tillgång och sjunga med Job: "...medan morgonstjärnorna tillsammans sjöng och alla Guds söner ropade av glädje?" (Job 38)

Slutligen kan vi säga: "Herre genom mitt släktträd och alla de omständigheter i vilka jag befinner mig har du gjort den yttre person som jag är. Du bor nu i den här personen och Du gör vad du vill för att locka några människor till Dig. Det är Ditt projekt och jag låter mitt liv användas till det. Jag tvivlar på att det fungerar men jag gläder mig åt att Du vill använda mig." Eftersom glädjen tillfaller mig är detta verkligen en bra uppgörelse!

Det finns alla typer av frukt, apelsiner, äpplen, citroner. Gud använder alla slag, även det du är. Du behöver inte vara någon annan, du behöver inte lägga till något som andra har och som verkar mycket mer användbart för Kristus på jorden. Vi är fria att vara oss själva.

Det gemensamma livet med den uppståndne Messias handlar inte om att tro på vissa föreställningar eller ha en viss bekännelse, såsom det senare blev. Det som Paulus ger vidare till alla han möter är inte "doctrina" som är något senare – men däremot kärnan till denna "doctrina". Istället visar Paulusbreven en rörelse som inte är först och främst teologisk eller filosofisk till sin karaktär, lika lite som den är först och främst etisk eller politisk. Den är inte ännu ett system för tankar och uttryck.

Det finns gott om rörelser som är filosofiska och etiska vid den här tiden, liksom det fanns politiskt motiverade grupper. Men de som väljer att leva i Kristus tillsammans har inte något sådant engagemang i centrum. Tänk på gestalter som Petrus ! Inte teologi eller filosofi. Istället är det ett nytt kärleksliv där man älskar Gud och sin medmänniska såsom sig själv, inte gör motstånd mot det onda och delar allt i en jämlik och demokratisk gemenskap. Denna rörelse är flera tusen år före sin tid. Den förefaller anarkistisk för samtiden. Det är den verkliga katolska kyrkan som överlever alla doktriner och traditioner som senare skapas.

Den uppståndne Messias ger liv och ljus i oss och vår egen livsform. Vi får kärlek, frihet och en mening i lidandet. Det är inte som i buddhismen en lära som antas upplösa lidandet. Nej, vi ser en realism som inser att allt liv är utsatt för själviskhetens smärta, de biologiska villkoren och ett kort liv på jorden för människan, "allt liv är halm". Nu får vi ett nytt liv och Kristus hör med våra öron och ser med våra ögon. Han har bosatt sig inom oss och vi kan bara ta emot och skratta åt denna underbara galenskap.

Genom döden på korset och uppståndelsen upphävs min själviskhet genom att Han är här där jag är. Jag minns hur jag i mina första år som kristen tänkte mig att Jesus satt med oss andra i bilen när vi var ute på färd med familjen. Men senare kom Han in i min kropp och mitt liv, avståndet försvann och Kristus levde på riktigt. Vilken glädje, vilken förvåning ! Det är rörelsens grundtema. Det är inte ett moraliskt system, såsom många senare kom att göra kristendomen till. Det är inte ett försök att komma ur livet och lidandet som buddhismen. Det är att lämna självet bild av verkligheten för den uppståndne Kristus tillsammans med bröder och systrar.

För att förstå det gemensamma livet i Kristus måste vi se hur kontexten ser ut. Genom att Gud i Messias uppstår efter sitt offer på korset, tar en massa saker slut. Det är slut med religionen i den gängse meningen. Det är slut med självet försök till bättring och etisk höjning. Livet i Kristus är istället en gåva just där jag lever, såsom mitt eget liv. Det är slut med spekulerandet i begrepp och idéer, slut med teologi och filosofi som huvudsak för tron. Även tiden i sig har egentligen upphört i den evighet som Messias den uppståndne innebär.

Detta sätt att se livet i Messias borde för oss katoliker idag medföra att vi både tar hand om vår kyrka sådan den ser ut och tar avstånd från den till förmån för det ursprungliga sättet att leva i Herren, som vi finner i de sju äkta Paulusbreven. Vi får nog tänka oss att det finns människor överallt som skulle välja detta katolska liv om de tydligt såg det som ett alternativ till den kyrkoreligion som tyvärr ofta bedrivs i den romerska katolska kyrkan och i de ortodoxa kyrkorna generellt, byggt på ett antikt mönster som inte har med livet i Kristus att göra.

Vi som litar på att de tidiga vittnena verkligen såg den uppståndne Messias kan alltid bli flera. Men kontexten är ofta det som leder oss dit, alltså det lidande som självskheten ger oss, begären, fasthållandet vid världens krafter och begär. Den uppståndne vill ge oss det nya livet i Honom. Det ska ersätta självlivet. I den mån detta sker får vi kärlek och frihet tillsammans. Vi får också ett evighetsperspektiv som ökar vår glädje de år vi har att leva på jorden tillsammans.

Att vara katolik är att låta Messias, den uppståndne, leva i ditt liv. Vi kommer senare till vad detta innebär som kärleksliv. Här är det väsentligt att vi egentligen inte är "kristna" eftersom den termen användes som nedsättande beskrivning och ingen i den tidiga Messias-rörelsen någonsin kallade sig själva detta. Vad kallade de sig? Alltid "bröder och systrar". Det handlade alltid om gemenskapen för livet i Messias, den uppståndne. Ordet "kristen" kommer av grekiskans "christos" som betyder smord och syftar på Messias. Men som nedsättande term innebar det att rörelsen inte var en riktig religion, den kallades ibland ateistisk och istället hade man gjort en idol av en människa som kallades christos.

Vid denna tid finns inga i rörelsen längre i Palestina. Alla har flytt under och efter det judiska kriget mot Rom. Man finns spridda över Medelhavsområdet och Jerusalem har ingen som helst central betydelse. Det är en senare ideologisk omskrivning, särskilt i det evangelium som en Lukas skulle ha skrivit. Där pressas historien om Jesus in i en ideologisk idé om Jerusalem som centrum. Lukas placerar viktiga människor där, Jakob bland annat, och påstår att ett viktigt koncilium hölls där. Sanningen är att alla som finns i den messianska rörelsen är utanför Palestina och där skrivs också alla evangelierna.

Att vara katolik är alltså att inte anknyta till någon särskild ort i världen, vare sig Rom, Palestina eller Jerusalem. Det är först på 300-talet genom kejsar Konstantins mor som detta intresse för Jerusalem växer och blir officiellt för den nya religionen som antagits som statsreligion. Pilgrimsresor anordnas med statligt skydd, härbärgen och guidningar ordnas på plats i Palestina. En reseverksamhet utvecklas som snart omfattar stora delar av Europa. Det hör snart till den kristna religionen att pilgrimsvandra. Inget av detta finns i den tidiga rörelsen där livet i Messias är det väsentliga, det gemensamma kärlekslivet i Kristus.

Att vara katolik enligt Paulus är att låta sig levas av Kristus, leva i Messias utan någon referens till religion eller religiös institution eller ort på jorden. Jesus transcenderar allt detta och erbjuder ett nytt sorts liv i honom, den uppståndne som lever. Det är inte en geografiskt eller historiskt placerad rörelse, den kan befinna sig varhelst människor är intresserade av att välja att leva i Messias den uppståndne. Vi är alltså inte kristna, vi är inte bundna till religion, kyrklig organisation eller någon plats. Det är heller inte en "ny" religion, vi helt enkelt lever där vi är och som vi är, men tillsammans och i Kristus, i ett speciellt kärleksliv.

Att vända sig till livet i Messias gick i början till så, föreställer jag mig, att någon vandrade med Jesus och apostlarna eller såg Jesus uppstånden, mötte den uppståndne Messias och talade med honom. Paulus gjorde det vid minst två tillfällen, enligt hans egna ord. Omkring ett halvt tusen människor tycks ha gjort det. Alla dessa blev inte anhängare. De valde att inte leva ett liv där jag låter Messias ta över, trots att de hade sett honom med egna ögon. Men många av dem började ett liv som det nya Kristuslivet efter att de hade mött honom uppstånden en eller flera gånger.

Här får vi ytterligare ett drag i att vara katolik: ha sett den uppståndne och valt ett liv där Han får leva oss, ett liv i Honom men i min egen livsform. Det är inte trosföreställningar det gäller nu, inte någon religion eller någon lära, vare sig judisk eller någon annan. Visserligen talar judendomen i metaforiska termer om Messias men nu gäller det att vara vittne, att vara Messias-vittne. Det är en konkret och sinnlig händelse, inte en intellektuell eller traditionellt övertagande roll. Det är heller inte en etisk övertygelse, det är ingen moralisk komponent i detta. Vi kan induktivt försöka skapa en etik byggd på detta möte och på det Paulus skriver i sina sju brev. Han behandlar etiska och moraliska saker i flera av breven. Men detta handlar om en konkret erfarenhet av den uppståndne Messias. Verklig kristendom och katolicism är en messianism i denna konkreta mening.

Men redan tidigt finns också människor som inte hann med att se den uppståndne med egna ögon som hörde till rörelsen, som valt att leva i Messias. Det är en viktig sak. Man kan välja att leva i Kristus utan att ha sinnligt erfärit den uppståndne. Men det är inte ett

trossystem man övertar, man har inte blivit övertygad om riktigheten i en lära eller en etisk livshållning såsom många grekiska filosofer vid den här tiden föreslår. Istället sätter jag i mitt val att leva i Kristus tilltro till vittnena. Att vända om till denna katolska messianism är att lita på vittnena som sett den uppståndne.

Detta är något helt annat än det som senare började bli det vanliga sättet att konvertera till kristendomen, den nya religionen som på 300-talet blev den officiella statsreligionen. Där gällde att lära sig en lära, att initieras genom ceremonier och riter, de flesta övertagna från tidigare religioner, inte bara judendomen. Längre fram sker massdop utan någon djupare kateketisk verksamhet. Ingenting sådant sker i den ursprungliga rörelsen för liv i Messias som Paulus berättar om i sina brev. I denna rörelse sätter man sin tillit till sanningen i att Messias var Jesus från Nasaret och han är den uppståndne, genom vilken vi får ett nytt liv, ett liv som erbjuds åt alla människor. Att vara katolik innebar och innebär än idag att höra till denna rörelses gemenskap. Som Paulus uttrycker det: "Alltså, om någon är i Kristus är han en ny skapelse. Det gamla är förbi, se, det nya har kommit. Allt kommer från Gud, som har försonat oss med sig själv genom Kristus och gett oss försoningens tjänst." (2 Kor 5:17 – 19)

Är du levd av Kristus? Om så är fallet är du en ny skapelse. Vi ropar Tack !! Din nya födelse är andefödelse. "Så är det med var och en som är född av Anden. (Joh 3:6-8). I det ögonblicket har vi en ny person som aldrig har funnits tidigare. Vilken otrolig glädje i att försiktigt lära känna denna nya person ! Du är inte en renoverad varelse. Sådana är vi när vi lyckosamt gått 12-stegsvägen eller just blivit kristna och gått in i kyrkan. Det är underbart. Men nu är det en helt ny varelse, en du inte känner till i praktiken. Kristus tänker leva dig. Det är något annat.

Ditt gamla du blev korsfäst på korset med Kristus. Detta nya liv kommer ur den Helige Ande som är Kristi Ande. Du var död andligt sett men nu lever ett nytt andligt liv. Den renhet och kyskhet som Jungfru Maria visat mig får nu födelse i en ny varelse när Kristus lever min livsform. Jag blir Marias barn på riktigt genom Honom, Guds Son. För första gången lever jag så som Gud tänkt mig. I din ande är du en helt ny skapelse. Jag byter mellan "jag" och "du" för i denna ande är vi Ett.

Ser du ut som en ny skapelse ? Nej, du ser ut som samma gamla Sven, Karina, Johan, Oskar eller Emma. Utanpå är man fortfarande det livsform vi fått att använda för Kristus. Men du har förnyats inifrån. Livet är inom oss liksom Guds rike är det. Vad du har försökt att få till stånd under ditt liv fram till denna födelse, är du nu. Du behöver inte försöka bli en ny skapelse, du behöver inte be "ske din vilja" för den sker, eller "tillkomme ditt rike" för det är redan givet dig, eller "förlåt oss våra skulde" för de är redan förlåtna. Inga prekors böner gäller för dig, inga pre-uppståndelse-normer behövs. Kort sagt, ingen lag behövs och därför ingen petition. Romarbrevet är läroboken för detta nya liv.

Men alla andra kristna som fortsätter i det gamla diket? De kommer att försöka bli en ny skapelse tills det går upp för dem vad Kristus gör med oss och vet att de är en ny skapelse, aldrig sedd förut, aldrig känd förut. Och då är det inte någon mer allmän teologisk glädje som i Schillebeexck's "God is New Each Moment" utan en rent konkret personlig och mirakulös livsform där Kristus lever dig.

Naturligtvis kan vi ge mentalt och teoretiskt samtycke: "Jadå visst är jag en ny skapelse, men ..." Och så kommer något som annulerar alltihop. Var du verkligen lever kommer efter detta "men". Ofta är det en värdering av det egna livet: ja syndar rätt kraftigt....jag är sällan glad....jag har mina tvivel....jag gillar inte att gå i kyrkan egentligen....jag läser sällan Bibeln....jag blir förbannad på vissa andra...osv i all oändlighet. Du ser inte dig själv som en ny skapelse för du lämnar inte över till Kristus att leva dig. Istället skulle man kunna säga: "Jag är en stor och daglig syndare på tusen sätt, men jag är en ny skapelse och det är fantastiskt! Då är det där du bor, då är det där Kristus bebor dig.

Du är en ny skapelse i Kristus Jesus. Det gamla är borta. Hur gick det till? Gud vet. Det kanske inte försvinner så snabbt för oss i vår tidsliga sfär. Vi vill gärna skynda på och ropa maranatha! Men det har gått till Gud. Han ser det osynliga och eviga. Han ser det första och det sista i ditt liv. Och han vet att det gamla är borta. Frågan är vem som håller allt igång? Du eller Gud? Låt Kristus leva ditt liv. Det gamla du har gått till den som är ansvarig för universum och som får planeterna att röra sig och atomer att vara fulla av energi. För Honom är du inte samma person som du var innan du gick in i Kristus. Du är en helt ny skapelse i Kristus .

Att leva i Messias är att leva i Jesu Kropp – så uttrycker Paulus det. Men det betyder att Messias lever i oss, här och i denna livsform vi just nu har. Det betyder inte prästerskap för efter Messias uppståndelse finns inga präster längre. Det betyder att vara tillsammans. Det var mer eller mindre fasta husförsamlingar, huskyrkor i en väldigt enkel mening. Folk träffades och ibland var det ungefär samma människor som träffades. Så enkel är kyrkan egentligen i början. Potentiellt är detta alla människor som finns, alltså en universell församling. Ingen väljs in eller ut, ingen kvalificerar sig genom särskilda meriter. Det är en demokratisk och egalitär gemenskap.

Det är också på sätt och vis en revolutionär gemenskap. I stor utsträckning är det gemensamt ägande. I stor utsträckning är det en gemenskap fri från diskrimination genom ras, ställning, ekonomisk nivå, utbildningsnivå, politisk färg. Kvinnor och män är jämlika, med en överrepresentation av kvinnor på viktiga funktioner, särskilt de karismatiska. Språk och nationalitet överskrids också, även om frälsningen kommer från judarna och det är den judiska Messias man bekänner. Det är dock inte en politisk rörelse, för den ser fram emot riket hos den uppståndne, inte ett socialt förbättrad värld på jorden. Om andra levde som denna grupp vore samhället mycket godare, men det är inte en socialpolitisk rörelse.

Finns denna gemenskap idag i katolska kyrkan? Den kan mycket väl finnas bland gräsrotterna. Den kan finnas mellan människor, innanför eller utanför kyrkan, men den vare sig begränsas av organisationen kyrkan eller definieras av den. Tänk på de första kristna hemförsamlingarna runt Medelhavet. Redan på 80- och 90-talet då evangelierna skrivs har en religion skapats som inte fanns i husförsamlingarna, en hierarkisk ordning och politisk struktur har börjat byggas, något som var nödvändigt för den senare katolska kyrkan men helt främmande för den tidiga ekklesia, den tidiga rörelsen.

Att leva Messias liv tillsammans med andra – det är den universella katolska urkyrkan, om vi ska använda ordet kyrka med modern konnotation. Vi kan fråga oss: kan någon vara biskop och inte leva i Messias? Ja. Kan någon vara präst eller påve och inte leva i Messias? Ja. Och omvänt: kan en påve leva i Messias? Ja, naturligtvis, ingenting hindrar. Kan en präst eller biskop eller diakon leva i Messias? Ja, ingenting hindrar. Nu ser vi klart hur att vara katolik är att låta Kristus leva i mig, inte ha en placering inom en

organisation. Därvid finns ingen anledning att lämna den nuvarande katolska kyrkan som ju har närmast kontakt med den tidiga Jesus-rörelsen. Däremot är det viktigt att ständigt tala om det som hjärtat är fullta av: Jesus Kristus levande i oss. Inte en gestalt utanför oss eller en liturgisk behandling av Gud. Utan det första, det enkla: Honom levande i mig.

Katolsk betyder "universell" och den ursprungliga rörelsen för att leva i Messias var universell. Den innebar inte en ny religion eller ett nytt officiellt förbund. Den enda religion Paulus refererar till är judendomen, han använder det judiska språkbruket.

Men att leva i Messias transcenderar, går förbi och över, all religion. Också omvärlden uppfattade de tidiga kristna som utan religion. Det stämmer – Paulus skulle avskytt tanken på att hans brev skulle placeras i ett "nytt testamente", en helig skrift vid sidan av Toran, profeterna, psalmerna och visdomsböckerna. Han skapade inte en ny religion, Messias levde i honom, Messias var hans liv vilket transcenderade religion och religiös lag. Detsamma sker i oss.

Den kristna tron har dock för många kört ner i ett hjulspår. Det är som ett dike som föraren inte kommer ur. Diket heter "Inte nu – senare!" Vi tror alla löften, bara de kommer senare och inte nu. Eller som Mollgans pappa i barnboken – "ska bara" innan han kan komma och vara med sin son. Människan tycks vara fast i diket. Om inte Gud bogserar upp den troende ur detta gamla hjulspår, kommer han eller hon aldrig helt leva i förening med Kristus uppe på den riktiga vägen.

Problemet i diket är så inkört att vi inte tänker på det. De flesta av oss tror att i djupet av vår existens vi är både bra och dåliga, vare sig Kristus gett oss nytt liv eller inte. Eller för att uttrycka det i teologiska termer, vi är både rättfärdiga och syndiga. Med hjälp av en vanlig illustration, tror vi att vi lyssnar med ena örat på en vit ängel och med andra örat på en svart ängel, vi har en bra karaktär och en dålig karaktär, som kämpar mot varandra för kontroll över vårt liv. Genom Kristus är allt detta borta, men vi håller fast vid det där nere i det dike där vi kör.

Om vi tror att vi är både rättfärdiga och syndiga, kommer det att vara omöjligt att leva i vår förening med Kristus och att vila i denna levande aktivitet. Vi kommer inte att

verkligen lita på att han lever genom oss ögonblick för ögonblick. Istället kommer vi att fokusera på oss själva, på att rycka upp oss, vara duktiga, försöka undertrycka den dåliga delen av oss så att goda delen kommer att återspegla Kristi karaktär. Denna ändlösa självinsats är den raka motsatsen till vad Paulus skrev:

“Jag är korsfäst med Kristus, och det är inte längre jag som lever, utan Kristus lever i mig, och det liv som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son ... (Galaterbrevet 2:20)

Den enda vägen ut ur detta dilemma, att tro att vi är både bra och dåliga, är att förstå Andens enhet. Gud är endast Ande. När Kristus lever oss är vi endast Ande. Gud är singular och så är vi genom uppståndelsen. Det är Ett och vi kan säga: eukaristo ! Tack !

Men världen är full av ont, full av misstag! Om vi dömer av det vi ser på teve, det som framträder som “världen”, kommer vi fram till den logiska slutsatsen att vi är både bra och dåliga, både goda och väldigt envist onda. Med undantag för en liten minoritet som har lärt känna sin sanna identitet i Kristus, accepterar tyvärr hela kristenheten denna världens lögn. Världens prins kontrollerar oss fortfarande, inom och utom kyrkan. Vi måste välja Kristus, att låta Honom leva oss.

Den rike Anden , Guds rike, ett singulärt rike, är den eviga verkligheten nu. Det är där vår ande är liv genom Kristus och där är vår sanna identitet, etablerad för evigt. Världens utseende som vi måste leva med här och nu, är ett bedrägligt sken. Ditt verkliga liv är beroende på vilken verkligheten du inbjuder till dig: Andens rike eller världen. Det kommer att avgöra vad du tror och hur du lever .

Väljer att tro att du inte är både gott och ont kan vara svårt . Samtliga externa bevis , alla av uppenbara bevis , alla av synen , stöder den motsatta : att du har två naturer . ” Du är bra , ja , lite bra , men pojken , du är fortfarande ont , du är fortfarande ont . ” Endast den helige Ande kan avslöja för dig att du bara har en natur , inte två . I kärnan av ditt väsen du inte är både rättfärdiga och syndig , du är bara rättfärdiga .

Paulus skriver sina brev på 40-talet och ofta är dessa brev svar på brev som skickats till honom. De gäller ofta specifika problem hos de grupper som skickat brev till honom. De vill ha råd, de diskuterar saker. Vi har bara svaren från Paulus. Därför är det lite av ett detektivarbete att försöka gissa vad breven till Paulus innehöll. Detta är viktigt att komma ihåg.

Alla andra skrifter i NT är skrivna på 80- och 90-talen och skrivna för att skapa en ideologi för en ny kyrka. Många kallar denna nya kyrka den katolska kyrkan. Men den är inte katolsk, inte universell. Den är lokal och tar över strukturer från äldre förkristna religioner som det finns gott om i romarriket vid den här tiden. Det är denna kyrka och organisation som sprider det kristna budskapet över världen. Kvar finns hela tiden en kärna om ett liv i Messias, ett liv i Kristus. Organisationer och institutioner förändras med tiden, men inte detta liv i Messias. Några drag finns i detta liv som jag ska försöka beskriva.

Romersk-katolska teologin har traditionellt lärt att Guds nåd ingjuts i mig och dig som troende varelser. Därför avbildas troende ofta med gloria på tidiga ikoner. Helgonkult hade ännu inte vuxit fram. Varje troende var helig, genom att Kristus tar över och lever i den människan. Men en ängslan gör senare ofta påmind, det primära fokus för romersk teologi glider från den helgade troende personen till kollektiva och klerikala verksamheter – alltså externalia. Kristi verk har överbetonats som den externa kyrkliga gemenskapen i den romerska kyrkan och därmed marginaliserat den konkreta personliga helgelsen och Kristi liv i troende, i personens sinnen och omständigheter. Därmed har uttryck som Kristin kropp tömts på den väsentliga personliga helgelsen då Kristus lever som oss och istället blivit en institutionell verklighet. Kristus är främst kollektivt liv närhelst den katolska kyrkan agera. Denna kollektiva och klerikala betoning av Kristi liv har minskat fokus på det personliga och subjektiva, Kristus i den troende individen.

I protestantisk teologi finns en lika stor brist på subjektiv närvaro och aktivitet av Kristus i den kristna individen. Det är inte så mycket ett resultat av en över-kollektiviserad betoning på Kristi kyrkas verksamheter (som i den romersk-katolska kyrkan), men mer resultatet av en över-objektifierad förståelse av Kristi verk. Protestantiska teologer reagerar mot den romerska betoningen av subjektivt ingjuten nåd och återgår till en nästan uteslutande objektifierad frälsning, en extern verksamhet och utanför den troende

nästan helt och hållet. Pietismen uppstod i reaktion mot detta och återvände i mycket till den katolska ingjutna individuella nådens verkningar.

Protestantisk teologi har traditionellt undervisat om de historiskt objektifierade handlingarna hos Jesus i hans lidande, död, begravning, uppståndelse och himmelfärd för oss, det vill säga för vår räkning. Därmed har Kristus lidit, dött, uppstått som vår representant, vårt substitut, offret i vårt ställe. Kristi historiska handlingar blir personligen effektiva först när vi svarar genom tro och endast så (sola fide). Kristus tar vår plats som oss inför den himmelska domaren, varpå den gudomliga domaren benådar och förlåter våra synder på grund av Kristi historiskt objektiva åtgärder. Allt detta är objektifierade skeenden som föga har att göra med den inre Kristus Paulus talar om, det personliga helgande som inträffar när Gud får bo i oss.

I nästan rättsmedicinska och juridiska termer räknar den protestantiska domarguden fördelarna med Kristi rättfärdighet åt den troende och förklarar att vi är i rätt "ställning" med Honom. Detta medför ett komplett arv av fördelar i framtiden i himlen. Allt pågår utanför den troende. Detta är resultatet av en över-objektifierad förståelse av Kristi verk som vi i lutherska länder fortfarande lider av när vi läser Paulus och måste avfärda alla antydningar om att Kristus lever mig själv i dessa mina omständigheter. Ängsligheten för individualmystik växer under seklerna efter reformationen. D. Martyn Lloyd-Jones skriver: "Rättfärdiggörelsen åstadkommer ingen faktisk förändring i oss, det är en förklaring från Gud om oss." (s.55, Romans) Louis Berkhof förklarade att både Luther och Calvin beskriver rättfärdiggörelse "som en rättsmedicinsk handling som inte ändrar det inre livet hos människan utan endast det rättsliga förhållandet mellan människa och Gud."(s.220 The History of Christian Doctrines) Anglo-katoliken E.L. Mascall, konstaterar att "rättfärdiggörelse är tänkt som enbart en handling av Gud genom vilken människan redovisas rättfärdig utan någon ontologisk förändring i henne." (s.81 Christ, the Christian and the Church) Louis Bouyer, den franska reformerta teologen som senare blev katolik, klagade "Det var tydligen omöjligt för protestantisk teologi att medge att Gud skulle kunna ge något till människan som blev hennes eget liv och att samtidigt gåvan förblev Givaren. Detta är detsamma som att säga att det inte kan finnas någon verklig relation mellan Gud och människan." (s 151, The Spirit and Forms of Protestantism).

Dessa citat visar väl att en över-objektifiering i protestantisk teologi i allmänhet effektivt har avskräckt all undervisning i hur Jesus Kristus tar personlig och subjektiv boning i den troende. En studie av den subjektiva närvaro och verkan av den levande Herren Jesus i oss, som oss, och genom oss är därför utanför den traditionella västerländska kristna teologiska undervisningen, för det strider mot protestantisk över-objektifiering och katolsk över-kollektivering eller över-klerikalism. Det är dock viktigt att inse att det har funnits individer och grupper i hela den kristna historien (vissa anslutna till både katolska, ortodoxa och protestantiska samfund, medan andra var oberoende) som har lagt särskild vikt vid den inre verkan av den levande Herren Jesus i den kristna individens kroppsliga form, med de sinnenas "fönster" som Serafim av Sarov talade om. De har ofta betecknats som "mystiker" eller "kättare", eller båda, och många av dem betalade med sina liv för nonkonformismen med rådande teologiska åsikter.

En viktig fråga jag hade i många biktstunder som nybliven katolik var frågan om Guds närvaro. Varför var jag på så stort avstånd från Gud så ofta, varför kände jag endast sällan Hans tröstande närvaro? En underbar bikftar på Linnégatan i Stockholm, Jean Paillard, sa till mig att kasta bort hela denna problematik. Vi som i tro är förenade med Herren är "en ande" enligt Kristi vilja (1 Kor 6:17) och som sådan Enda ande kan vi vara oss själva. Några speciella känslor behövs inte. Om du har ögon och öron så vet du att Herren ser med dem och hör med dem. Det är nog. Det är stort, jag oerhört. Men det är också just det här livet i tron.

Kristus stannar hos oss i en inre dimension av "veta" som är ständigt närvarande. Han sitter inte på en svängstol, ibland vänd mot oss och ibland vänd åt andra hållet. Det där är en hednisk uppfattning som tyvärr förekommer bland kristna. Varför inte lita på uppståndelsen? Anden gör sig känd på den emotionella vägen för oss för att möta oss på vår behovsnivå. Men när vi växer upp i Honom lever Han själv i vår inre bostad, som Serafim av Sarov lärde. När Serafim flyttade ut i skogen var hans enda önskan att få vara ensam med Gud. Där i skogskojan skulle han kunna ställa i ordning den inre bostaden för Kristus. Och det är så det sker – Kristus flyttar in i denna inre bostad. Vi behöver inte ens tänka på Guds närvaro eller frånvaro längre. Kristus stannar hos oss, för gott är Han hos

oss. Som Serafim lärde: för att ljuset ska kunna vara inne i vår bostad måste fönster finnas, våra fem sinnen. Dessa använder sig Herren av i sitt liv.

Alltför ofta insisterar kyrkoreligiösa på att vi måste göra något externt för att "få Gud att komma fram" och vara med oss. Exakt det motsatta är sant. Denna idé att vi måste "göra något" för att få Gud att agera är faktiskt kristnad hedendom. Gud är ständigt närvarande i vår inre bostad. Vi behöver bara leva där och Han lever oss dag efter dag. Denna inre medvetenhet av samhörighet och samliv med Honom (Joh 17:11, 21-23) ger oss insikten att vi lever lever Honom.

Detta samboende är en ständig realitet och därför behöver vi ingen särskild verksamhet för att vara oss själva. De omständigheter som visar sig är de som gäller för Gud i våra liv. Och genom korset och uppståndelsen har han anslutit sig så att vi bara "är" oss själva (hur kan vi någonsin vara något annat än oss själva?). Jag behöver inte "känna" min egen närvaro. Jag lever redan i den. Gud är ande och mina emotionella förlopp är köttsliga saker. Mogen kärlek behöver inte den typen av försäkringar.

Nu när ni lärt känna Gud, eller ännu mer – att Gud känner er.....skriver Paulus (Gal. 4.9) och det enda sätt Gud kan känna oss är att flytta in i oss och leva det vi lever. Just så här som det är. Någon annan extern mening, eller symbolisk mening, eller framtida mening, eller "sakramental" mening kan Paulus knappast hänvisa till. Det är just vad han säger, att Kristus efter uppståndelse är vårt liv. Att vara är att känna ett liv. Det är inte en formell betydelse. Det är inte att jag "konsekrerat" mig genom en vigning till munk. Det är ingen extern vigning av något slag. Det är levande liv, att Kristus utför sin kommunion på riktigt.

När Gud känner oss gör Han det från insidan. Han ser med våra ögon. Kristus har läkt vår förra syn, som var en blindhet. Nu ser Han genom oss. Detta liv är det han använder som livsform och dessa ögon ser han genom. Med min gamla syn kan jag inte se Kristus, hur många kyrkor jag än går i, hur många kors jag än omger mig med och hur många mässor jag än firar. Men Kristus, som är den ende som kan leva Gud i mig, kan också

använda mina ögon och se genom dem. Det är den ögonoperation Han vill göra på oss alla.

När operationen skett kan vi sjunga:

När Vännen är med i allt jag gör
är det också Han som ser och hör

Vi behöver inte upprepa detta som vore det en nödvändig åkallan utan bara uttrycka spontan tacksamhet, såsom Han vill i oss.

Skärtorsdagens natt då Jesus delar ut brödet och vinet är eukaristins födelse inom oss och för oss. Gud flyttar in i oss genom att vara levande i bröd och vin och vi delar det med Herren. Alla som går i kyrkan och ser den externaliserade formen av nattvarden eller eukaristin kan alltid veta att det är redan på ett annat sätt: Herren själv flyttade in i oss efter uppståndelsen. Därmed låter vi altaret vara där det först var: i vårt hjärta tillsammans med Honom. Blodet är garanten för detta. Ingen påkostad eller högtidligt ceremoni kan någonsin ersätta detta stora under att Jesus redan är hjärtats fokus för oss.

När jag läser den fina *Le Ciel sur la Terre* av Jean-Marie-Felix Simounet slås jag av hur kär eukaristin alltid är för katoliker. Hur mycket man än försökt distansera sig till Kristus genom överarbetade sakramentala ceremonier kan katoliken alltid gå tillbaka till den enkla och direkta meningen i skärtorsdagens nattliga måltid: enhet med Herren. Målet är alltid Hans liv i oss och som oss. Detta mål är alltid här för oss om vi tror. Tron är det som öppnar dörren när Herren vill in. Hans kärlek går via brödet och vinet in i våra hjärtan, vare sig vi har något yttre altare eller inte.

Jag minns hur några av de första mässorna sedan jag konverterat var fyllda av denna Närvaro i brödet och vinet, redan en stund innan själva kommunionen ägde rum. Jag hade då ingen aning om att Jesus kommer in i vårt hjärta och liv istället för att vara i en

yttre kyrka. Men ändå fanns intuitionen där: eukaristin gällde hela livet, alla handlingar, alla platser och i alla situationer. Det tar tid för sådana insikter att växa och för tron att bli enkel och oskyldig just nu.

Eukaristin äger rum nu. Det är alltid så. Aldrig sker den i tid eller på en tidpunkt eller på en plats eller på ett visst sätt. Allt det där är en form av religiös otro. Glädjen kan inte vilkoras på det sättet. En sådan externalisering kan vara befogad då vi söker en gemenskap med varandra kring det stora märkliga undret. Men så snart vi lämnar vårt hjärta för det externa har vi gått världens religiösa väg igen. Vi är då tillbaka i lag och förbättring, hur mycket vi än på pappret avsvurit oss detta i Kristus.

Må Jesus bo i vår själ, som Juan de la Cruz ofta skrev i sina brev. Och låt oss vara hemma !

Jesus är vår befriare i denna stund, men det gäller oss alla, det gäller inte specifikt min egen person. Det är tveksamt om föreställningen om denna egna person har en robust bas över huvud taget. När Jesus flyttar in och använder dessa öron och ögon och denna mun, var tog då den "egna" personen vägen – den ter sig snarare som en förvirring och först när Kristus lever och inte detta jag, blir någonting riktigt verkligt. Friheten och glädjen i Kristus är en både en inre och en korporativ händelse. Frälsningen gäller nationer eller folk eller oss alla genom att Gud tar plats i våra liv. Vi är inte ensamma öar, vi är tillsammans i detta liv som Gud vill leva inom oss.

Kristus i fokus betyder att Han lever oss, Han i vilken vi alla tillsammans får vårt livs mål och mening. Man kan tänka sig någon som går till bikt och bekänner sina egna personliga synder den senaste tiden och prästen säger, som han borde: "Men det där har inte med friheten i Kristus att göra ! Du är frälst genom Hans blod och det är färdigt. Bjud in Honom i varje händelse i ditt liv ! Gläd dig åt friheten i Honom istället för att tänka på dina egna privata synder som ändå kommer att dyka upp med jämna mellanrum!"

Biktbarnet skulle nog förfärat invända att han vill ha förlåtelsen fixad nu på en gång, för det han syndat den senaste tiden, åtminstone det han kommer ihåg. Den kloke präste skulle svara: Du är frälst i Hans blod och det är nästan oförskämt att antyda att Gud inte står för det Han säger. Var inte så självupptagen !"

Men tyvärr är många bifäder låtsaspsykologer och försöker gå den självupptagna vägen tillsammans med biktbarnet. Detta spär på missuppfattningen om vilken sorts räddning som Kristus är för oss i denna stund. Det fördjupar förvirringen med att sätta ett separat jag i centrum och låta Gud vara tjänare åt detta ego. När Kristus agerar som oss försvinner detta intresse. Den gamla lagiska förbättringstron når aldrig fram till Kristi inre rättfärdighet i oss, något Israel erfor tydligt under det gamla förbundet.

Att Messias lever i dig är inte kyrka men den tidiga kyrkan förkunnade detta, det är inte religion men den kristna religionen har detta som sin kärna, det kräver inte prästerskap, inte lära och katekes, inte koncilier och trosbekännelser – men alla dessa företeelser syfta ändå till detta mål och har hjälpt många människor till mognad i Kristus. Målet är att Messias lever mitt liv. Detta är vad som skildras i de sju äkta Paulusbreven, som är den bästa urkällan för alla människor som väljer att försöka leva i tron på Kristus.

Ett litet historiskt perspektiv ! Tänk dig att du bor i Tessaloniki, året är 45, du är grekiskt jude och ni har fått besök av en Paulus som berättar vad han tänker om denna judiska man Ieshua som skulle vara Messias, den som profeter talat om i sekler och som nu har kommit på ett helt annat sätt, som levande liv och ljus i varje enskild individ som tror med hjärtats enkla tro.

Observera att du inte ens kanske varit i Palestina eller Jerusalem. Ni har bara mött Paulus och några av hans medarbetare. Det är inte någon meditationsmetod ni lärt er och som gjort det möjligt att inse någon sorts universell Messias eller någon universell sanning om någonting i livet. Det handlar om ett personligt budskap om ett faktiskt förlopp något decennium tidigare – denne man Ieshua dog och uppstod och sågs av minst femhundra människor under flera veckors tid.

Det är detta som är evangelium – ett personligt mänskligt budskap. Du tror på ett personligt budskap från Paulus och hans medarbetare. Förstår vi dimensionen av detta? Paulus undervisning till troende fokuserade in sig på ett stort mysterium. Kolosserbrevet säger:

“...den hemlighet som genom tider och släktled varit dold men nu har uppenbarats för hans heliga. För dem ville Gud göra känt vilken rikedom på härlighet hedningarna har i denna hemlighet – Kristus i er, härlighetens hopp. Honom predikar vi genom att förmana varje människa och undervisa varje människa med all vishet, för att ställa fram varje människa som fullkomlig i Kristus. För det målet arbetar och kämpar jag i hans kraft, som verkar mäktigt i mig.” (Kol 1:25-27)

Kristus i oss, det nya goda budskapet. Det är vår enda förväntan, att uppleva och uttrycka Guds härlighet. På andra håll uttrycker Paulus mysteriet på annat sätt :

“Men den som är förenad med Herren är en ande med honom. ” (1 Kor. 6:17)

Faktiskt , orden “med honom” finns inte ens i den ursprungliga grekiskan. Översättarna lagt dem för förtydligande. Så här kan det alltså lyda:

“Den som är förenad med Herren är en ande.”

Han eller hon är en andlig varelse, förenad med Herren, en ande. Det är Kristus som verkar detta, inte du eller jag. Vi bjuder in när det knackar på dörren. Det finns två, Älskaren och den älskade. Nu är ni en . Du och Han är en. Vi är en Ande med Gud. Vi fungerar som en. Vi är inte absorberade i Herren som en flod som runnit ut i havet, så efterlängtat i flera andra religioner. Det finns ett jag och det finns en Han , min frälsare, men vi är förenade och vi fungerar som en. Det är en funktion av samarbete , som en kropp och dess andning tillsammans. Vår förening med Gud betyder inte att vi är så uppslukade i Gud att vi förlorar vår identitet eller går omkring i en extas och inte vet vad vi heter. Men inte heller finns det någon separation. Snarare fungerar de två inom ramen för Gud.

Den som är förenad med Herren är en ande. Det är ett mysterium. Ett plus ett är lika med ett. Hur kan det vara så? Det gudomliga och det mänskliga är ETT. Få har kämpat som Paulus att beskriva denna glädje. De många mystikerna har de kommande seklerna gjort

andra försök men renheten hos Paulus är slående, trots att hans texter ofta är kompakta och komplicerade.

Tills dess vi vet om och lever denna vår förening med Kristus kommer vi inte att kunna ta emot full glädje inom oss, i denna livsform vi har just nu. Och det kommer oundvikligen att lysa igenom då och då, ett fånigt leende som ingen kan förklara. Men för det mesta kommer vi att manifesteras vårt eget enbart mänskliga liv .

Tills vi är medvetna om Hans närvaro i mig och mitt liv, kommer vi att ständigt konfronteras med illusionen av en separation. Jag försökte en gång förklara detta för en karmelitmunk (W. Stinnisen) men han trodde att vi förhåver oss när vi tar emot Kristus i oss själva. Han ville måhända behålla separationen. "Gud där uppe , jag där nere, Kristus däruppe, jag därnere. Hur ska jag komma närmare Gud? Ge mig en plan, ett böneschema, en ordensregel, en diciplin!" Många i kyrkan är redo med svaren. "Läs din bibel ! Be ! Studera ! Åk på retreat ! Upplev eukaristin ! Ta nattvarden ! Bikta dig oftare ! Var bättre förberedd till bikten ! Läs den senaste katekesen ! Eller handledningen till den ! Här är de nya kurserna ! Här är de senaste retreatprogrammen ! "

Men när du vet vad Paulus talar om, den trons lydighet han nämner i början av Romarbrevet, att ditt förbund är med Gud, att Kristus lever i dig såsom dig i ditt liv såsom det är, finns inget kvar för dig att göra. Naturligtvis kan du fortfarande göra en del av de yttre handlingar du alltid gjort, gå i mässan, bikt dig, läsa Skriften. Men du gör det inte som en strategi att komma nära Gud. Du kan få pekpinor av din präst eller de äldste i församlingen. Men du kan med Kristus inom dig tacka och buga och gå förbi. Du och Gud är en. Detta är Kristi löfte. Det finns ingen mer separation.

När man säger att "Gud är här" så menar många något medvetet vagt, det betyder något i stil med "Gud är här på ett särskilt sätt, nämligen...." och så kommer en specifikation som t ex har med kyrkans sakrament eller bön eller en särskild uppmärksamhet att göra.

Men det är lätt att se hur denna stund, detta nu, det som sker just nu, är det enda möjliga. Vi kan konstatera att det aldrig funnits något annat. Några skulle säga att detta handlar om begreppet tid. Men långt innan vi ens börjat reflektera över tid, står det som något barnsligt självklart att detta nu är det enda vi har. Många kloka hustavlor har inskrifter med syftet att ta vara på stunden, ty snart är allt över, älska medan du kan, och liknande. De uttrycker just denna fundamentala sanning att det här är det vi menar med verklighet och liv.

Att Gud måste tala till oss just i detta nu är lika självklart. När Jesus dör för oss på korset och med sitt blod befriar oss är det just detta nu, denna stund med just de omständigheter som gäller, som är scenen för Hans befrielse, själva arenan, själva händelsen "frihet i Kristus". Att han är med oss i alla tider innebär att just denna stund är Hans närvaro, inte någon annan stund någon annanstans. Det är just med dessa omständigheter som Han lever i oss och lever oss för sitt liv här.

Att vi ska behöva påtala detta är märkligt. Vi vet alla att det är så. Men många är förlorade i "något annat". Det är nu vi agerar, det är i det omedelbara vi lever som Jesus kan få vara agenten, hur mycket vi än talar om det medelbara, det som "sedan" ska ske eller det som "har skett". Men vi har något vi kan kalla en arvsynd, att vi glömmer saken. Genom att glömma hemmahörigheten i denna stund, stänger vi också ute Gud effektivt. Vi skapar minnen istället, energikrävande åtbörder i vårt inre, som skapar problem i våra liv.

Så Kristus kan endast finnas i detta fokus. Kristusfokus är att Han lever genom oss här, just i dessa omständigheter, just i mig och dig som vi för stunden är. Inte någon annanstans i det inre eller det yttre, inte i några andra omständigheter. Varje yttrande som tycks påstå att det gudomliga är tillgängligt enligt vissa villkor har fallit tillbaka i det Paulus kalla lagtänkande, förbättringsteologi, en tro som kräver "något annat" än det som just nu gäller – det vill säga ingenstans alls.

Så det känns lite barnsligt, lite intimiderande, att påpeka att det som sker det sker här där det sker, särskilt Guds frihet i Kristus. Han dog på korset betyder att Han dör på korset för oss nu. Hans räddning av oss är en räddning för detta nu, denna stund, denna uppsättning omständigheter som just nu. Som Waldenström säger om Rosenius: " ..hans

predikan innehöll tre delar. Den första delen: världen är frälst och hennes syndaskuld är betald, Kristus har i hennes ställe fullgjort Guds lag.

När jag talar med människor om detta att Gud inte är på avstånd från oss utan vill bo inom oss, får jag ofta tre olika svar. De kommer i regel i eposten några dagar eller veckor senare. De kommer i tre former:

1 det är för enkelt, för direkt, för lätt

2 jag har provat det du säger om Gud och det funkade inte

3 jag blir lycklig av det du säger och det funkar men min pastor säger att det är en villfarelse och villolära

Jag är inte någon långrandig brevskrivare. Men till den första säger jag nog endast att Jesus lovat oss en enkel och lätt börda och att vi ska kasta bördorna på vår Herre Jesus som Petrus uttrycker det.

Till den andra försöker jag så artigt som möjligt ifrågasätta vad "pröva" kan innebära. Jag förmodar att personen tänker på det jag sagt och sedan tittar sig omkring. Kanske någon bekant dyker upp och de börjar prata om något och borta är all tanke på Guds omedelbara närhet, alltid tillgänglig här i det som sker här. Och så upplever personen att hon eller han "provat". Eller så blir personen sittande stilla efter att ha tänkt på det jag sagt och så kommer som vanligt en rad tankar på annat som kanske är ganska trist att tänka på. Och så "fungerade" inte mitt budskap om Kristi fokus på oss i just det som händer.

Jag brukar svara att vi nog inte ska "pröva" Gud på det sättet. Vad vi än gör är Herren här innan vi gör det och i varje omständighet så som den är när den sker. Alltså prövar vi aldrig Gud, det låter sig inte göra. För att parafasera Ingemar Stenmark: det är bar å ta emot ! Möjligtvis kvalificerat med ett "Kom in !" till Herren som knackar på dörren till din inre bostad.

Den tredje reaktionen är kanske mest intressant. En person som blir lycklig i Gud genom att se honom som närvarande i sitt liv och allt som sker, får höra av sin pastor att det är villolära eller åtminstone betänkelig mystik. Jag brukar uppmana till djupare tacksamhet till Gud för att Han är i just det som sker, alltså även i samtalet med personer som inte alls förstår, kanske pastorn rentav. Och varför inte försäkra just pastorn om Herrens närvaro och uppmuntra till mindre ängslan? Och önska lycka till i att ta emot.

Andra reaktioner på detta budskap kommer förstås. Och det är bra. Jag tänkte använda denna sida till just sådana. Inte långrandig teologi, även om jag med andra tycker om "gudsprat". Inte predikan, för Jesus behöver inte predikan utan möte. Inte förklaringar, för varje hjärta kan ta emot detta enkla att Gud är här nu. Men däremot att lyssna på reaktioner och ge svar på dem och försöka sätta sig in i vad som hindrar så många, även de som kallar sig kristna, att enket ta emot Honom i det som sker.

En sång jag ofta sjunger, som en variant på Jesusbönen, är denna, med alla repetitioner av den centrala frasen:

Herren Jesus Kristus

ditt blod har befriat mig

så som jag är

just så här

Herren Jesus Kristus

ditt blod har befriat oss

som vi är

just så här

Herren Jesus Kristus

inte som borde vara

inte som vi skulle kunna bli (nån gång)

Herren Jesus Kristus

ditt blod har befriat oss som vi är

Herren Jesus Kristus

ditt blod har befriat mig som jag är

just så här

just så här

För mig och många andra var det en revolution i tänkandet när vi insåg att Herren redan frälst oss just såsom vi är. Förbättringstron började försvinna och friheten från lagen började bli verklighet ! Vilken glädje. Och plöstligt blev det också så synligt att många i

kyrkorna runt om i världen fortfarande håller på med en relation till den gamla lagen, till förbättringsteologin.

Därför talar jag alltid först och främst om att se sig runt omkring. Just det som nu är för handen där jag sitter eller står eller går, är Gud närvarande såsom detta jag ser och hör och känner och tänker. Alltihop ! Hela processen som vi just nu befinner oss i är Guds tal till oss. Så ser Han ut, vår Fader. Och vi själv är just så här, och just så här är vi redan befriade i Hans blod.

Att splittra upp verkligheten i innehåll och medvetandet som har innehåll är förstås riktigt om vi har fått uppgiften att analysera vad som händer just nu. Vi kommer då att identifiera oss med det infinita medvetandet, Gud själv, och se de finita innehållen "utanför" oss, eller som förbipasserande upplevelser. Men när Gud är i oss som Jesus Kristus är genom sin uppståndelse, blir allting ETT. Alla innehåll omfamnas i den Enda identiteten. Guds kärlek när han lever oss är att förena alla tidsliga fenomen i det enda stora fenomenet som är Herren själv såsom vårt eget liv.

Det är alltid konvertiten som kan säga vad det är som är attraktivt hos en viss religion, knappast de som fötts in i den. Många födda katoliker ser med blandade känslor på de som väljer att konvertera till den romersk-katolska kyrkan. De är glada men kan inte riktigt greppa vad det är som skulle kunna locka andra till att ta steget att konvertera och ingå i kyrkan. De har aldrig upplevt den process som det är att begrunda intensivt sin religions grunder, logiska och emotionella, filosofiska och personliga, teologiska och psykologiska. De har aldrig varit med om att sakta eller plötsligt bli övertygad av sin tro, de har snarare upplevt den som en fri gåva som kom med familjen.

En annan grupp av tänkande människor som inte förstår konversion till katolicism är de som gärna finner sanningen någonstans efter allvarligt sökande, men inte något så bisarrt som katolicismen. Gärna finna sanning på Tibets höjder eller i mysiga zenkloster på stilistiskt rena meditationshallar där renhet och tystnad kommer till oss med sin friska tomma sanning. Inte i den mest belastade av alla organisationer.

Min personliga uppfattning om att vara katolik bygger på att leva i Kristus, den Smorde, eller Messias som det rättare borde heta. Eller klarare uttryckt: Kristus i dig. Detta var hjärtat av Paulus budskap, att Jesus Kristus har själv tagit sig boning inom mig som

troende, för att leva Sitt liv i och genom den troende. När han vill förklara för de troende i Kolossos vilken insikt Gud hade gett honom att predika, citerade Paulus det här meddelandet: Kristus i dig (Kol 1:27). Vårt liv är detta Kristus i oss (Rom. 5:10)

Paulus förkunnade Kristus och Honom som boende i de troende, så att han kunde få fram varje människa som komplett i Honom (Kol 1:28). Det var samma budskap han presenterade i sitt brev till galaterna (2:20), i Filipperbrevet (1:21), i brevet till romarna (6-8), och till korintierna (2 Kor. 2,3,4).

Det faktum att Kristus inte bara dog för oss, men har kommit att leva inom oss, är det evangelium som jag älskade från första början i den katolska kyrkan. Maria fanns där som hjälpare, som min egen andliga moder. Utan hennes skulle jag inte så lätt våga tro denna fantastiska glädje som Paulus förkunna, att Kristus vill använda min livsform för Sitt Eviga Liv. Men Maria kände hemlighetens ljus före någon annan människa. Detta är den hemlighet som varit dold, men som Gud uppenbarat för hans heliga (Kol. 1:24-27). Det faktum att Kristus har kommit för att leva sitt liv i och genom oss gör att vi kan gå in i Guds vila i här och nu genom tro, uppleva fullheten av Hans glädje, Hans frid, Hans liv.

Må Jesus bo i er själ, som Juan de la Cruz ofta öppnade sina brev med !

Även om vi blivit medvetna om att Jesus Kristus bor i oss och lever oss, behöver vi komma till ro från världens bekymmer och distraktioner för att fullt ut uppskatta det stora och märkliga i detta hans liv i oss. Idealet är tystnad och ensamhet, men det går också bland människor. Så snart någon kräver vår uppmärksamhet med ord eller omdömen om något, något beslut eller något som ska begrundas, är vi inte riktigt i ro. Vi kan just då inte se storheten i att Han lever oss. I den enkla bönen, eller Jesusbönen, kan vi låta det bli alldeles klart och underbart. Då faller alla världens bekymmer och synder bort, det avdunstar som dimma när solen bryter igenom.

Vi kan tänka oss en modern bild: du går till en psykiater och säger att du levs av Jesus Kristus, inte av dig själv. Han säger kanske att många har samma situation på olika psykiatriska kliniker världen runt. Men när han en timme senare, efter undersökning av dig, vet att du fungerar utmärkt i samhället med jobb och familj och vänner, att din begåvning är normal och ingen demens av något slag föreligger, inte heller någon psykisk

sjukdom, säger han kanske: det måste vara en trosövertygelse du har att du levs av Jesus. En teologisk uppfattning om dig själv? Ja, säger du. Jag har lärt av Paulus och kommit till tro på det sättet. Psykiatern kan nu intyga att du är frisk och normal men du har en kristen tro som gör att du uppfattar ditt liv som levt av Jesus Kristus och Han uppstånden.

Vi måste erkänna att så uppfattar den medicinska omvärlden oss. För en materialistisk medicinsk kunskap är vår tro just detta: tro och uppfattning. Behöver vi övertyga dem mer än så om det verkliga i att Jesus lever oss? Ja vi kan säga: nej det är inte bara tro, det är en sanning som befriar oss, även dig min läkare och psykiater. Det är en sanning som ger oss tillgång till det verkliga nya livet i det nya förbund som Jesus innebär för alla människor.

Därför är det särskilt viktigt för oss att ge oss tid till stilla insikt i att Han lever just mig. De distraktioner världen kommer med får då en annan gestalt: onödiga, inte tvingande, ofta irrelevanta för allt. Bönen: "Tack för att Du lever som den här personen !" är den svåraste att be men också den lyckligaste. Då, när den är sann, är verkligen livet såsom det ska vara i Gud för det är Han själv och ingen annan.

Bakgrunden till detta är att Gud vill leva som din person och det är inget problem för Gud att du är svag och syndabenägen. Tvärtom är just denna svaghet det material han vill fylla med sitt obegränsade ljus och liv. Det är en poäng att du tenderar falla och avvika från det goda varandet i Kristus. Likaså är världens alla distraktioner själva poängen med att Herren vill leva just som dig i denna värld. Hans frälsningsprojekt är just sådant. Hans sätt att älska dig är just så.

Därför blir bönerna relevanta för hela dagen: Tack för att du älskar mig så, tack för att du lever som den här personen, tack för ditt renande blod. Till och med en halvhednings som Montaigne skulle här finna det han så hett sökte: att vara glad i sin egen existens. Han skriver: "Det är den absoluta fullkomligheten, närmast gudomlig, att lojalt kunna glädja sig åt sin existens." (s 481 *Essayer*, bok 3) -- vilket inte går utan att erkänna Jesus Kristus som levande oss. Men när det sker, är Han vår existens och vi kan se den absoluta fullkomligheten, ja verkligen gudomlig.

Den enklaste vägen till Gud är för mig detta att säga namnet utan uppenhåll, be ständigt som Paulus och Petrus talar om. Lusten kommer ur själva sägandet, man vill fortsätta i det oändliga för det ger sådan glädje och frid. Utifrån ser det förmodligen svårt och energiskt ut men det är det inte. Bönen blir som ett vattenfall, det sker av egen kraft och det finns ingen riktigt bra anledning att upphöra. Om någon behöver hjälp med något bryter man tills det går fint igen att vara i bönen. Och det är nästan ständigt har jag märkt.

Särskilt vad gäller praktiska göromål fungerar Jesusbönen utmärkt som beledsagande levande vatten från Herren själv.

Till bönen hör också att vi vet att Herren tagit bort våra synder, de vi begått, även de vi inte visste om eller inte minns längre, de vi begår denna dag som idag är, även de vi inte minns, de som vi kommer att begå i framtiden. Vi faller ständigt genom de synder som sitter särskilt fast i oss via vana och omständigheter, och efter varje fall reser vi oss och vänder oss till Honom igen. Om och om igen ! Vi kan be lämpligen: Herren Jesus Kristus, Guds son, tack för att du älskar mig trots alla fall, efter alla fall, i alla fall. Vi ser framåt, inte bakåt, inte åt sidorna, endast framåt och på Honom.

En karmelitemunk sa till mig en gång, när vi gick genom Paris, att här i denna stad finns en enda person - Jesus Kristus. Jag förstod inte alls vad han menade, tänkte att han betonade vikten av att ständigt be. Senare har jag insett hur sant det är: genom Honom, i Honom och för Honom är allt till. Alltså är det en person här, varän vi befinner oss. Det är samma Person, det är Gud. Och så mycket enhetligare allt blir med det perspektivet ! Ingen förvirring, endast den frid Han ger. I alla ögon ser vi Honom. Allt blir friskare på det sättet, mer kärleksfullt. I alla handlingar ser vi Honom på någon nivå av frälsningsprojektet. Allt blir begripligare och viktigt på det sättet.

När vi differentierar i många personer splittrar vi det som är ett och helt. Då går vi samtidigt sönder. Låkedomen för denna söndring ligger i det lilla konstaterandet: det finns en enda person här ! Det är Han.

Mitt barnbarn kom sjungande "She love you yeah yeah yeah..." och visste att jag skulle känna igen låten (Beatles) för jag älskade den när jag var 13. Men jag svarade med att sjunga "He lives me yeah yeah yeah...". Barnbarnet som är bra på engelska invände och sa att jag väl menade "He loves me"? Nej svarade jag. Om vi säger så är det en separation mellan Honom och mig. Och kan jag vara säker på att påståendet är sant? Det går att betvivla och är jag verkligen borto allt tvivel? Om Han däremot lever mig är det ju uppenbart just i detta liv, det går inte ens att betvivla. Han är uppstånden i mig och vill leva som mig, i just de här omständigheterna.

Skulle mitt barnbarn vara förstört av teologi skulle han förstås invänt att det infinita, Gud, inte samtidigt kan identifiera med det begränsade och finita. Då hade jag bara kunnat hänvisa till mysteriet och det brukar inte räcka.

I början förstod jag inte alls. Jesus leva som mig? Min behagliga zon av religiös dyrkan på avstånd hotades. Att inte få vara lite på avstånd och se mot ljuset och på ett säkert sätt följa mässans gång, följa kyrkoårets gång, tryggt och religiöst? Att bryta upp allt detta för att Jesus Kristus skulle leva direkt här, i denna kropp? Bisarrt tänkte jag en ganska lång period. Förryckt, tänkte jag ibland.

Men så lockades jag av de många uttalandena av Paulus som alla pekade i denna riktning. Till slut tog jag steget och bad Jesus komma in i mitt liv och leva det, istället för mig. Genast kom han. Inga krav ställdes. Allt var förberett, jag behövde inte skärpa upp någon sida av min tillvaro. Herren klev in i huset som det var och började dona. Han använde sig av mig som jag var, mitt språk, mina gester, mina intressen.

Det är så frälsningen sker. Han lever och livar oss. Han är livgivande Ande, men inte på distans och religiös vördnad utan direkt i oss som vi är. Det finns ingen plats att smita till längre. Gudstjänsten är på dygnet runt. Han lever oss för sig egen skull och vill ha oss just som vi är. Det är otroligt men nådefullt sant. Vi kan endast tacka och ta emot.

Den behagliga zon som religionen fungerar i hotar aldrig vårt privata liv. Vi kan känna budreligionens krav och våra egna krav på förbättring. Men samtidigt är vi säkra där. När nu Kristus vill vara i detta vårt liv, utan förbättring först, hotas denna säkerhet och vi flyr först en sådan direkt inblandning av Gud. Senare blir vi mer eländiga och till sist öppnar vi oss för Honom som vill leva alla levande varelser och föra oss alla till paradiset. Rövaren på korset fick den snabba vägen dit: "Jesus, tänk på mig, när du kommer till ditt rike." Jesus svarade: "Amen säger jag dig: I dag skall du vara med mig i paradiset." (Luk 23:38-43.) På samma sätt kommer Han till oss med detta paradiset, med sig själv, med sitt rike.

Observera att Jesus säger: vara *med mig* -- Han är alltså redan där, ja Han är paradiset. Det är detta som sker när Han får leva oss, han ger oss paradiset. Vi själva försvinner som det gamla "jag" vi tidigare var och som vi lärt som barn att vara, med ett namn, en historia, en separat individ på avstånd till levande Gud. Nu lever Han oss och vi kan glömma vår trygga zon, vi ger bort den för det äventyr Hans gestalt innebär inom oss.

Naturligtvis är detta en främmande värld för den som varit van vid religiös tillbedjan på rituellt avstånd. Det ter sig underligt att utföra alla dessa religiösa gester. Han är ju här !

Mitt i mitt liv med alla andra lever han och sprider glädje och frid. Varför ägna en minut åt någon religiös eller kyrklig övning? Visst kan vi göra det om vårt liv är inrättat så, men nu gör vi det med en helt annan mening. Vi uttrycker Honom, eller Han uttrycker sig i det vi gör. Vi är inte längre rituella eller liturgiska, vi är istället levande fält för Såningsmannen själv. Det är annorlunda.

Jag kommer att tänka på raderna i Mika 4: I de sista dagarna kommer Guds hus att byggas på bergets topp och folk kommer att strömma till det. Guds hus byggs i oss. Vi är Guds hus, lika väl som vi är Guds kyrka. Men det är sant först när vi inte religiöst vördar en Gud på avstånd utan låter Honom bygga liv i oss just där vi är. När vi är klara med det religiösa trygghetstjänandet av en Gud på avstånd kan vi låta Herren bygga sitt liv som oss och i oss. Profeten Mika anade vad detta skulle innebära: en tro som folket ville ha och kunde lita på.

Denna introduktion gav jag en grupp ungdomar som varit en vecka i Taizé och ville ha en uppföljning:

"Nu vet ni vad det är att leva i kommunitet och sjunga Guds namn tillsammans. Men detta är ännu inte att vara kristen för Jesus Kristus är på avstånd och ni låter honom inte ännu vara erande, själ och kropp -- eller hur? Nu kan ni pröva det nya livet där ni konstant låter honom vara er. Ni tror att det är omöjligt, visst är det så? Det är detta omöjliga ni ska pröva på nu.

En av pojkarna sa: -Det stämmer ju faktiskt. Vi har suttit en vecka i deras kyrka och sjungit vackra hymner till någon vi inte egentligen känner. Plus sovit i tält. Javisst sa jag. Och det är skönt och ett fint sätt att tillbringa sin tid. Lugnt, vackert, harmoniskt. Peace, love and Spirit ! Men Kristus har inte ens fått börja vara i era liv. Nu är det dags om ni vill. - Men hur gör man då? undrade en flicka. Man öppnar sig, sa jag. Istället för att sjunga hymner ber du ständigt Hans Namn som ett namn på dig själv. Ett namn på din ande, din själ, din kropp, din plats där du är, de ljud du hör, det du ser omkring dig, känslorna i din kropp, ja hela ditt liv är Jesus Kristus. Detta konfirmerar du genom ständigt bön av Hans Namn där du utlämnar allt du har åt Hans person. Att ha ett radband förenklar det hela men du är helt fri att vara och göra vad du vill. Pröva allt, som Paulus säger. Men allt är inte nyttigt i detta nedladdande av Kristus.

-Men gjorde inte munkarna på Taizé just det? säger någon. Nja, om du frågar dem, svarar jag, är det fråga om adoration, alltså en tillbedjan där man skiljer på Gud och oss. Då blir det överdrivet att som Paulus tala om att Kristus lever i mig. Det blir ett

förstärkningsuttryck bara, inte realitet. Men för Paulus var det realitet och för oss bör det också bli verkligt. Men då måste vi låta Herren ta plats i allt. Inte ha honom på tillbedjans avstånd.

På en tågresa genom Georgien mötte jag en fransman som suttit i georgiskt fängelse en tid och i fängelset funnit Jesus. Han kallade sig sufikristen och sjöng ständigt detta uttryck: "Jag är så glad att detta jag är upptaget av Herren Jesus Kristus Guds Son." Så fort vi inte talade där i kupén fortsatte han sjunga lågt och tydligt dessa ord. Han var lycklig och leende hela tiden, denna sufikristne fransman. Men hans ord är så sanna: dels är vi som kristna upptagna av Hans Namn hela tiden, dels är vi upptagna av Kristus till Hans vila på Faderns högra sida som skriften säger. Det är två fina betydelser i samma ord.

Så börja leva ett liv där du ger allt åt Honom och låter Honom vara det istället för du. Då kan vi börja tala om att du är kristen på riktigt. - Är detta en ny kristendom eller finns det i den kristna traditionen? undrade en elev. - Det finns från tidigaste tid, svarade jag. Men överallt där du söker finner du böner och texter och anekdoter. En jag gillar är St Patrick, den irländske munken och missionären. Irlands nationaldag 17 mars är fortfarande St Patricks day. Hans bön är ungefär så här: Jesus Kristus framför mig, Jesus Kristus bakom mig, Jesus Kristus på alla sidor. Och så lägger jag till: Jesus Kristus i allt jag gör."

Det är alltid tacksamt att tala med unga kristna. De är fortfarande öppna för ifrågasättande och prövande av allt, som Paulus talade om. Äldre har bundit sig till församlingar och plikter i hög grad och orkar inte komma till den verkliga Kristus som är utanför deras trygga zon. När Gud vill vara i allt vi tänker och känner finns ingen yta kvar för det gamla jagets trygghetszon. Bara Kristus är aktuell som liv.

När vi som St Patrick orienterar oss med Jesus Kristus kan vi variera med att säga: "Denna... är Herren Jesus Kristus" eller "Detta... är Herren Jesus Kristus" och fylla i det som är oss närmast, platsen, kroppen, ljuden, solen, regnet, de föremål och levande varelser vi ser omkring oss. Obs ! även de obehagliga sakerna eller de otrevliga personerna vi ser. Kanske särskilt dessa ! Men i uppstarten torde det vara "Denna ande..." och "Denna själ...kropp...". Eller som är mer filosofiskt och cartesianskt "Detta medvetande..." eller rentav "Detta cogito..." Jag tror nog Descartes skulle medgett att hans "ergo sum" är i sista instans inget annat än Gud.

7 : Det är fullbordat !

Efter upprepade mail från kristna elever jag haft om råd i tron skrev jag ner det följande essä och sände som svar.

Hur skulle det vara om det Paulus säger med orden "Kristus i er, härlighetens hopp", var en daglig realitet i våra liv? Är det ens möjligt? Finns det något vi kan göra för att få det att hända? De allra flesta kristna jag frågat om detta skakar svävande på huvudet. De flesta, inklusive präster och teologer, har inte ens tänkt på frågan "Är det något vi kan eller bör göra för att få det att hända?"

Det finns inget vi kan göra, för det är redan ett färdigt faktum! Om vi läser Johannesevangeliet, finner vi att Kristus verkligen har blivit ett med den troende. Tron på Jesus är inte som en tro på Julius Caesar eller Karl XII eller profeten Mohammad, där man anser sig veta eller tro att någon har levt och att vissa saker har hänt. En sådan tro förändrar ingenting. Men tron på Jesus Kristus är en förändring, han blir mig som tror, han förenar sig med mig som tror.

Det finns därför en viss livskvalitet som han förmedlar till oss genom att bli oss, ett visst liv som spontant flyter ut ur oss och som kan röra andras liv på ett visst sätt. Detta

liv som jag får av Jesus är helt annorlunda än vad som sker om du endast tror på ett påstående om Jesus, eller flera påståenden om honom, eller en religiös och kyrklig lära om honom. Jag hade hört talas om kristendomen i så många år av mitt liv utan att alls fatta något om detta nya liv. Jag till och med kunde kristendomen ganska väl och kunde undervisa om den. Och jag ser många kristna som endast tror på en lära och kämpar med den. Vad ska jag tro, hur ska jag tro, vad ska jag göra? Och vilken del av läran är den viktiga? Vilka "nivåer" kan ja räkna med som troende?

För trettio-tre år var jag en som ansåg att jag själv är den som gör vad som bör göras i det kristna livet. Och jag gjorde det för Gud. Jag var i Guds tjänst i hans kyrka. Jag hoppades och nästan visste att det jag gjorde glädde Gud. Jag hoppades att det jag gjorde hedrade och behagade honom. Jag bad, var god mot andra, läste de heliga texterna, gick i kyrkan, mediterade, argumenterade för den kristna läran, visade upp det kristna livet för andra. Jag var engagerad. Gud borde vara nöjd. Fast säker var jag inte.

Så småningom började dock den helige Ande, som är vår enda lärare, tala i mitt inre om att Gud är egentligen den ende som handlar, och eftersom Gud är den verkliga upphovsmannen till allt, finns det faktiskt inte något alls en kristen kan eller bör göra för Gud förutom att vara tillgänglig. Hela konstruktionen om tjänande och engagemang är köttsligt tänkande, det gamla förbundet. Inners inne finns längtan efter frälsning, men vi har låtit oss bli bedragna av den listige lögnaren som Jesus varnade oss för. Vi har skapat en egen kyrka där Han inte får uppstå och ge oss evigt liv.

Vad är vår del i det kristna livet? Tillgänglighet. Endast det. Vi kan helt enkelt säga, "Ja, Herre, gör det Du," och se att han gör det.

Allt för enkelt? Allt för slapp? Allt för vilsamt? Ja jag erkänner att det är enkelt, avslappnat och vilsamt. Tack Gud för det! Jag hade inte kunnat föreställa mig hur ljuvligt vilsamt och gott det är att låta Gud vara den som gör allt. Jesus Kristus gör allt för mig. Halleluja! Hans rike kommer inte "sedan". Han behöver ingen köttslig organisation för tolkning och auktoritet och sakramental ledning. Han gör allt för mig genom att Han uppstår i mig och ger mig evigt liv i detta ögonblick.

Hur känner vi igen detta liv? Inte genom yttre formerna. Inte genom ord och doktriner. Det är det köttsliga och lögnaktiga tänkandet, representerat av en gigantisk mängd kyrkoanställda och en överväldigande mängd skrifter och katekeser. Vi känner

igen Jesu nya liv i oss från hjärtat. Det är inte vårt gamla jordiska hjärta som ser till yttre former. Vi har ett nytt hjärta, vi ser i detta nya hjärta att Gud i Jesus Kristus är vår innersta väsen, denn Uppståndne är vi själva genom att Han givit sig till oss. Jesu Kristi Ande har förenat sig själv till vår ande och tillsammans är dessa två som en enhet i rörelse. De är två, men de lever och andas som en enhet. Det här kan ni ha som er utgångspunkt, kära elever. Låt ingen jordisk auktoritet lura er !

En kort men fundamental mening i första Johannes säger: "Gud är kärlek." Det står inte "Staffan har kärlek", och det står inte "Staffan är kärlek". Orden säger att Gud är kärlek. Det måste finnas något sätt att få detta att gå ihop: om jag inte kan älska, och Gud är kärlek, hur får jag Guds kärlek i mig? Det enda sättet att få till stånd att Gud blir älskad som jag vill men inte kan älska honom, är för Gud att vara den kärleken i mig och älska sig själv - Gud gör det verkligt kärleksfulla med hjälp av mig som ensam endast kan sakna kärlek och vara eländig. Om detta är sant, är de flesta troende fortfarande fångade i den smärtsamma cirkeln "Jag måste, jag måste, jag bör och jag ska." Precis som jag var.

Förr i tiden fanns det dagar då jag kände att jag borde göra vissa saker som god kristen, men jag ville inte. Och det fanns andra dagar då jag kände att jag faktiskt måste, men jag ville inte då heller. Hur kan man lösa detta problem? Hur kan jag sluta oro mig för alla måsten, alla borden, alla skullen? Det hjälper inte att man ser andra som man känner inom kyrkan som är likadana och försöker trösta en. Problemet är kvar.

Jag var tvungen att lära sig matte enligt Paulus. Jag var tvungen att lära mig att ett plus ett är lika med ett. I 1 Kor 6:17 säger Paulus, "Han som är förenad med Herren är en ande i Honom." Paulus säger dock inte att "han" var Jesus Kristus. Han säger att "han" är förenad med Herren. Så det finns två personer, en "han" Paulus och Jesus Kristus, Guds Son. Endast i hjärtats tro innebär Jesu död någonting - när jag tror att han var Guds Smorde och att hans död var inte bara en fysisk död på korset utan en död med mig och därefter ett nedgående i helvetet med mig och därefter en uppståndelse med mig.

Hans död var för mig, för dig, för världen. Hans död var för varje individ i världen som någon gång sträcker ut handen och säger "Jag tar emot Jesus Kristus." Och du, kära elev som läser detta får honom när du säger det.

När du tar emot har du Jesus som din Frälsare. Det vet du. Nu går vi vidare. Hur kommer du till tron att Kristus bor i dig? Fråga dig själv: Hur fick du någonsin tron att

han dog för dig? Om han kan dö för dig, kan han då inte leva i dig och genom detta föra dig till sin värld, sin dimension, Guds rike?

Det är det jag vill prata om som svar på era frågor - Kristus bor i varje kristen människa. Inte alla kristna vet detta; vad som är viktigt är att du vet det. Vi kan inte ansvara för andra människor, men vi kan öppna våra egna hjärtan. Han har kommit in där för att ge liv i överflöd. Den som går in i Kristus genom att låta honom komma in, ska bli frälst säger Jesus i Joh. 10:10. Det handlar om det viktiga i att du känner honom, såsom han känner Fadern och att därigenom är allting fullbordat. Du behöver ingenting mer göra. Jag har hört Joh. 10:1-10 användas som en sorts uppmaning till mission. Men läs själv och se vilket underbart sammanhang Jesus förklarar: han känner dig som den gode herden, du känner honom, såsom han känner Fadern. Ordet är "ginosko", att lära känna, uppfatta, veta, ha direkt känning av.

Notera Filippobrevet 1:21: "Att leva är för mig Kristus." För mig är det att leva att Kristus lever genom mig. Det är vad Paulus menade, tror jag. Det är Kristus som lever ut sitt liv i Paulus när han reser omkring till alla möjliga platser i Turkiet och Grekland, när han talar till människor på marknader, eller till dem som han tillfälligt bodde hos, eller ibland i synagogan. Så länge de lyssnar på honom, är det Kristus de hör. Genom Paulus.

En omskrivning av Paulus i 2 Kor 5:20 skulle kunna låta: "Det är Kristus som utför Guds försoning av oss." *Inte att vi försonar oss* för eller med honom, men att Gud genom Kristus försonar oss genom att bli ett med oss. Om det är sant, vem går till mataffären och handlar i morgon? Vem ska till jobbet? Vem ska ut och fiska i helgen? Vem ska koppla av i solen på verandan? Kristus är det. Om det är vad du kommer att göra i morgon, är det vad han kommer att göra, eftersom han är i en oerhörd gemenskap med dig. Det är detta som är kyrkan, inte något annat. Vad är han intresserad av? Vad du är intresserad av ! Vad gör han? Vad du ska göra ! Vad är han ute efter? Vad du är ute efter ! Vad är han bekymrad kring? Vad du är bekymrad kring ! Varför? Eftersom du och han är en.

Du kanske säger "Men jag är inte alltid särskilt andlig. Jag är väldigt världslig ibland, ja otroligt världslig ! Och jag syndar också !"

Underbart ! Inte heller är han! I evangelierna är han sällan bekymrad om "religiösa" saker. Han är inte särskilt kyrklig. Han verkar mer intresserad av att vara med människor. Han var nere vid sjön; människor såg honom där nere. Han var hemma hos Maria, Marta och Lasarus; han är ute och går bland byar och städer. Folk har hört talas om att han varit

här eller där, gjort något, sagt något. Han var hemma hos Simon Petrus; folk pratar om vad han gjorde med någon där. Varje gång de hörde att han skulle vara i kyrkan/synagogan skulle de be honom att tala ! Vad är det han säger egentligen?

Jesus var inte kyrklig eller ens religiös. Han pekade på de tempelanställda och de religiösa lärarna och sa: "Ni hycklare. Kroppen är ren på utsidan, men inuti är orenlighet." Han ville inte betona religionen. Men han gjorde allt av kärlek till människor, även då kallade de intellektuella för hycklare. Han blir till och med ett med vår synd, han som inte vet vad synd är ! Han gjorde sig ett med helvetet då han ropade: "Eloi, Eloi, lema sabachtani?", den yttersta övergivenheten, varefter han blev ett med det ondaste för att frälsa det. Det är den kärlek han lever i dig och i mig, som dig och som mig.

Och han har det levande ordet för alla sorters människor. Hörde inte kvinnan vid Sykars brunn livets ord? Hörde inte Nicodemus livets ord i det hemliga nattliga samtalet med Jesus? Visste inte tjuven på korset att det var gudomligt liv han fick höra och se sin sista timmar i jordelivet? Visst gjorde de, och otaliga andra genom historiens generationer, vars namn inte är kända för oss. De svarade på livets ord genom Kristus i dem. Han är Immanuel, Gud med dig och med mig och du kan ingenting göra åt det. Vi är livet, det är allt. Det är fullbordat. Bara bärare av livet i Kristus är vi. Vi är med liv ungefär som en kvinna är med barn !

Hur kan detta ske? Det är den vanligaste frågan bland troende när de får höra detta glada budskap. Hur kan *jag som är så likgiltig*, få bära detta Kristi liv? Det verkar så okritiskt, så lättsinnigt fritt från omdöme om min egen karaktär? Så amatörmässigt ensusiastiskt för mina egna syften?

Eftersom livet i Jesus är spontant. Innan du blev kristen, steg du aldrig upp ur sängen och sa, "Jag ska försöka att misslyckas med allt i dag !" Finns det någon som går omkring och säger: "Var är den där boken om hur man säkert kan misslyckas med allt och bli olycklig? Jag ska försöka vara olycklig i dag"? Ungefär som de kritiker i Frankrike som var missnöjda med Mattieu Ricards bok om lycka: vi vill inte bli påmindas om lycka, vi vill vara olyckliga och bara nån gång ibland bli lite lyckliga när mörkret skringras. Hur gör friska barn? När de vaknar stiger de upp och försvinner för att leva sin dag. Det finns inte några svårigheter i att spontant sätta igång, eftersom vi är födda på det sättet. Det är så Jesus menar när han säger: jag har kommit för att ni ska få liv i överflöd.

Många av er tror att det är svårt att vara kristen, eller hur? Och flera av er söker er till andra livsstilar på grund av detta? Jag trodde det var svårt, därför att Bibeln för mig var en bok som berättar hur man ska vara kristen. Det var helt enkelt fel. Bibeln är som ett brev från Gud till mig om hur han vill leva mitt liv och tänker göra det genom Jesus Kristus. Vissa dagar är ett speciellt avsnitt av detta långa brev mer talande än andra. Andra dagar är det ett annat avsnitt. Brevet räcker hela mitt liv på jorden att dagligen njuta av. Observera: *njuta av*. Det är en som älskar mig som skriver brevet. Det är redan så, jag kan inte ändra den saken. Ett kärleksbrev njuter man av, eller hur? Visst, om jag skulle fortleva mitt liv på en öde ö och fick ha tre avsnitt av Bibeln med mig, skulle jag ta Johannes evangelium, Hebreerbrevet och Johannes uppenbarelse. Men nu får jag ha hela brevet i min hand varje dag, jag får ha det i min telefon och min iPad med hebreisk text och grekisk text och lexikon och konkordans. Hur otroligt är det inte? I Jerusalem mötte jag 2006 en amerikansk evangelist, Stephen Ray, och på en restaurant kunde vi dela denna digitala glädje fullt ut. Han hade betydligt fler saker än jag och delade glatt med sig.

Men innan jag såg kärleksbrevet såg jag en bok om uppgifter för mig. Jag läste inte att Jesus älskade mig, jag läste ett bud: "Du skall älska din nästa som dig själv!", vilket var uteslutet från start. Jag trodde ändå att "Det är vad jag ska göra för Bibeln säger det!" Det är det som är "vägen, sanningen och livet". Absurt.

Jag skulle gå budvägen i alla fall. Att vara kristen var svårt. Jag läste snart om något annat bud "Du skall inte göra så och så." Jag läste syndakatalogerna i Pauli brev. Så skulle jag inte göra, allt det där skulle jag inte göra. Folk kommer inte att se mig göra det för jag är kristen. Jag älskar Gud. Jag tjänar Gud. Jag kommer inte att göra det allt det där. Ge mig några år av bön och mässor och bibelstudier och snart ska jag vara riktigt kristen. Så är det. Katastrof att läsa ett kärleksbrev på detta sätt.

Kristna reagerar på olika sätt i frustrationen att inte kunna vara kristen på det sättet. En del gömmer sanningen och spelar andliga, en del ger upp kristendomen helt och hållet eftersom de har uppnått den sanna slutsatsen, "jag kan inte göra det." Andra håller sig tillsammans med andra frustrerade och försöker "hålla ut". Men de som uppriktigt älskar Gud och vill tjäna honom brukar hamna i väldiga depressioner. Och det är smart. Precis det bör hända. Det är som ett litet preliminärt nedstigande i helvetet. Alla vi måste komma till insikt om att vi helt enkelt inte kan göra det på egen hand. Och att det inte handlar om det.

När Gud och Mose talade tillsammans och Gud gav Moses lagen, sade han, "Ge denna lag till dem där nere. Detta är vad jag vill, och om de kommer att hålla denna lag, jag kommer att vara deras Gud och de skall vara mitt folk ". Mose gick ner, läste lagen för dem. Givetvis borde de ha sagt på en gång och högljutt: "Är du dum? Vi kan inte göra detta ! Vad tror du om oss. Det där är vad Gud kan göra, det är hans egenskaper som buden beskriver." Men de sa, "Oj, jaja vi ska göra det. Vi ska göra det. Vi måste göra det !" Gjorde de det? Under tusen år? Gamla testamentet är en historia om att de inte kunde göra det. Alltså en historia om sanningen.

Vi är inte annorlunda än dessa hebreer på väg till Kanaan. När vi blev frälsta eller kom till tro, tog vi Bibeln och sa, "Vi gör det! Vi ska göra det ! Vi måste göra det !" Och vi har inte gjort det heller. Eller hur?

För trettiofyra år sedan upptäckte jag att jag var bara trodde på en Gud som var "där uppe." På avstånd. Där borta var min Gud. Han var "där uppe." Hur tjänar man en sådan Gud? Genom att hålla kyrkolagen, hålla sig till kyrkotukten och erbjuda sina personliga uppoffringar och regelbundet be för sina synder att bli förlåtna. Man sköter sina böner. Man sköter sina mässor. Man sköter sig. Hur gjorde jag? Precis detta. Försökte tjäna Gud genom att hålla "katekesens lag", församlingslivets lag, erbjuda mina uppoffringar i församlingsarbetet och be om förlåtelse varje kväll för dagens exempel på misslyckanden. Var det någon skillnad mot folket som hade Mose lag? Nej, jag var bara en av dem i vår tid. Jag hade inte tagit emot någon god herde som ger sitt liv för mig och till mig.

Det kristna livet kommer i ditt hjärta lika spontant som barnet som vaknar på morgonen och vill upp för att göra dagen lycklig. Innan dess har du bara religion och kyrklighet. Du vet ännu inte att Kristus fungerar som du. Men många av Israels profeter visste det. De visste att Gud ville inte ha blod av tjurar och getter, men ett förkrossat hjärta som tar emot Gud. Han sa genom profeter som Jeremia och Jesaja att han skulle ge dem ett nytt hjärta, att lagen skulle skrivas inte på tavlor av sten - eller i katekeser - utan på de köttsliga tavlorna i hjärtat; och att ingen skulle behöva en lärare eller präst, eftersom alla skulle undervisas av Herren direkt. Vilket bara sker när Kristus får leva som dig. Alla skulle känna Herren på det sättet.

Kan du ha tillit till Kristus ? Kan du lita på hans gemenskap med dig och mig ? Kan du förtrösta på att han vill leva det liv vi lever? Jag kan nu säga ja. Men jag kunde inte alltid säga ja, eftersom jag såg en stor risk i ett sådant ja-sägande. Och många präster och

biskopar och församlingsduktiga kommer att upprepa den risken för dig också. Att du gapar efter för mycket. Att du slarvar iväg utan ansvar och mognad. Jag kunde inte säga ja förrän jag kastat ut mig själv ur templet, liksom Jesus kastade ut månglarna. Jag ropade med Jesus: Min Gud, varför har du övergivit mig ? Och strax, mitt i utkastadheten, höll han mig i sina armar.

Men är vi Guds-älskare om vi överger Gud-därute och Gud-däruppe och Gud-där-i-kyrkan ? Jo. Eftersom Gud har gett oss ett nytt hjärta - den verkliga kyrkan i Kristi person, där mässan firas hela dagen och gör det till ett roande yttre spektakel att fira mässan på annat sätt än i hjärtat. Vi är inte samma gamla personer. Vi är nya personer. I samma ögonblick som du och jag tar Jesus Kristus som vår Herre och Frälsare och sanna kyrka, är vi en ny person som kom in. Den har aldrig funnits i oss tidigare, eftersom Gud sätter en ny person i hjärtat på oss. Gud sätter Kristi Ande i oss. Detta är det verkliga dopet. Alla andra dop blir tvivelaktiga mänskliga jordiska ceremonier. En helt ny varelse har fötts. Är det inte underbart? Det är evangeliet. Det är de goda nyheterna. Det är Guds egen kyrka. Den är den äkta katolicismen.

Inte bara är vi i Jesus ständigt och för alltid räddade från synd, begången och framtida, men Gud tar över våra liv så som de är just idag. En helt ny person har kommit till stånd som går till ditt jobb, tar hand om din familj, sover och äter och pratar som du. Gud lever ut sitt liv genom oss för att han själv ska kunna erfara sann gudskärlek, sann god vilja. Paulus skrev: "Ty det är Gud som verkar i er båda, som får er att vilja och att göra hans goda vilja."

Nu när ditt kristna liv är uppståndet och lätt, kan du intyga, utifrån din erfarenhet att Kristus är en kärleksfull nära Gud som vill leva och agera i mitt liv. Och du kan byta alla böner mot ett enkelt: Tack Herren Jesus Kristus. Det blir den nya och eviga Jesus-bönen. Du kommer att ständigt vilja säga Hans Namn och tacka. Bönen kan vi använda när vi faller ner i synd emellanåt, för vi önskar inte att göra vad som är fel och mörker, vi önskar inte att vi misslyckas med att gå upprätt i ljuset. Jesus dömer oss inte och vi dömer oss inte utan skyndar oss att tacka för det nya liv han ger oss. Bönen är det enda yttre tecken vi behöver för att upplåta oss för Honom. "Var glada och be ständigt" uppmanar oss Paulus. Kyrkofolk som har allt på reglerat avstånd gör sällan detta. De längtar efter frälsningen.

När vi hade Gud på avstånd gjorde vi fromma saker som såg ut som äkta tjänande av Gud. Vi mådde bra på något sätt som nästan alltid speglade oss i andras uppfattning om oss. Men det var självets rättfärdighet - eftersom vårt förbund var fel. Vi gick efter en katekes som höll allt på avstånd, försökte vara objektiva. Nu när vi är frälsta och det är fullbordat ska vi ofta göra saker som inte ser särskilt fromma ut men blir helt oskyldiga - eftersom Gud bor i oss. Felsteg blir bara felsteg, ungefär som om vi snubblar. Vi rätar upp oss och går vidare.

Många elever fråga: Hur ska vi veta säkert när vi gör något fel? Men jag vill svara er med en fråga: "Behöver du nödvändigtvis någon för att tala om det? Nej, för Anden sköter det åt oss och övertygar oss om felaktigt liv som inte ger glädjen. Anden kommer aldrig misslyckas med att styra oss på Guds eget sätt. När någon berättar om något han inte gillar eller något som han känner är inte är särskilt kristet, måste jag säga, "Ja, jag hör vad du säger, men jag får nog vänta på Anden för att förstå det där inuti mig själv. Jag tänker inte bestämma vad som är gott och vad som inte är gott baserat på hur det ser ut, eller hur det låter, eller hur det känns.

Vi måste i vilket fall alltid avgöra om något är gott utifrån den inre Anden. Som filosofen Maine de Biran tänkte: Vi är den andre och den andres lidande är vårt. Medlidande är det första Anden vill oss. Om vi inte är den andre, kan vi aldrig avgöra det goda. Och vi är inte snara att döma när vi är den andre mitt i dennes smärta eller olycka. När Anden ger oss medlidande och medkänsla tar vi emot förlåtelse från Gud åt oss alla, inte bara för mig.

Låt oss nu gå vidare i livet med vilka vi verkligen är i Kristus Jesus! Ett nytt hjärta. En ny person. Ett nytt liv. Ett nytt ändamål. En ny enhet. Ett nytt intresse. Gud är bättre på att hålla oss lyckliga än vi själva. Gud är bättre på att producera vad som kommer att behaga honom än vi. Det vi själva gör är från köttet, och köttet tjänar ingenting andligt. Anden har alltid liv. Ja just det, liv ! Kristus är vår liv.

I det gamla förbundet med avstånd till Gud och frälsningen, behövde vi katekeser och doktriner. Vi behövde lärare som förklarade. Nu när himmelriket är nära på ett verkligt sätt, ser vi på detta utanverk som på en främmande byggnad. Vi kan beundra byggnaden, men vi begriper den inte. Allt tal om vad som "skall hända" när Kristus återkommit blir en konstruerad berättelse som inte handlar om oss. Allt tal om förbindelser mellan "kyrkan" och det som hände när Jesus var människa, verkar som

fantasier. Fromma fantasier och konstruktioner finns i en överväldigande mängd inom olika kyrkor under historiens lopp. Det märks att författarna skjutit Gud ifrån sig, förlagt Jesus till en säker plats på avstånd från oss och ropat in kyrka och lärare och kontrollanter däremellan. Det är svårt att inte dra på mun vid läsningen i detta gigantiska material.

Därför förstår man också hur vi gärna blir tysta i sammanhang där någon form av auktoritet ges till lärotolkningar eller katekeser. Vi har ingenting att säga. Vi blir också ledsna eftersom Jesus inte får någon chans att uppstå inom oss. Uppståndelsen och härligheten får inte slå rot i oss. När Jesus lovar paradiset åt rövaren på korset är det åt oss han lovar evigt liv. Men människor som tror på katekeser och kyrkliga kommentarer till evangeliet, får inte ta emot paradiset. Det "skall komma sedan". Detta är faktiskt rent sataniskt -- någon lurar oss på det Jesus vill ge oss. Istället bör vi lämna sådana sammanhang är tokning och auktoritet etableras och bege oss ut i ensamheten, i öknen som Paulus gjorde. Där kan vi ta emot, kanske under glädjetårar, den uppståndelse som Jesus ger oss. Vi uppstår och tar emot paradiset. Det är färdigt ! Det är fullbordat ! Vi kan bara lovsjunga och tacka Givaren !

8 : Upplevaren och det upplevda

Vilken upplevelse du än har är det ett innehåll och inte medvetandet självt. Den eller det som har innehållet kan aldrig vara innehållet utan förblir rymden eller platsen eller livet som gör alla möjliga innehåll möjliga. Upplevaren är något annat än de olika upplevelserna.

Men du känner endast upplevelserna, vilka de än är. Du kan tala om upplevaren, medvetandet, men du erfar det aldrig, du upplever det aldrig. Ändå är det mer verkligt än varje upplevelse. Medan varje upplevelse är flyktig, som en dröm eller skugga, förblir Upplevaren ett och detsamma, det är samma levande Varelse hela tiden.

När vi bedömer vissa upplevelser som trevliga, andra som avskyvärda eller obehagliga, vare sig det är moraliskt eller fysiskt, estetiskt eller rent fysikaliskt, angår dessa bedömningar inte alls Upplevaren som ju är möjligheten och rummet för upplevelserna och våra bedömningar. Essensen av oss är denna Upplevare som är infinit, inte bedömningarna eller själva upplevelserna.

Vem är denna Upplevare? Denna observatör och vittne, detta medvetande och varande som möjliggör allt? Vi kan aldrig veta. Endast det vi får "in i fältet" kan vi över huvud taget bry oss om. Men ändå är essensen av oss just denna Upplevare som vi inte kan känna. Det är en infinit vara, helt frikopplat från alla typer av upplevelser, erfarenheter och bedömningar av dessa.

När människor talar om "sig själva" menar de nästan alltid just strömmen av upplevelser, och kanske särskilt vissa upplevelser som betraktas som mer typiska för "mig själv" än andra, vissa reaktionsmönster, vissa tänkesätt eller handlingsätt. Men essensen av oss, det vi verkligen är, består inte alls av flyktiga upplevelser som kommer och försvinner för alltid. Vi är just den där okända Upplevaren, infinit, andlig, utan något som helst beroende av upplevelser, trevliga eller otrevliga, fina eller hemska.

Därför blir det sant att säga vissa paradoxala och "mystiska" saker om sig själv, när man är medveten om sin essens. Man kan säga: jag har aldrig varit med om något än Mig själv. Jag har ingen existens i tiden eller rummet. Jag har inga minnen. Jag är alltid allting som är möjligt. Jag är själva verkligheten för allt möjligt.

Detta innebär ingen som helst uppvärdering av oss själva, inget meritvärde i vad vi essentiellt är. Det är endast faktum utan någon värdering i någon riktning. Det finns mycket falsk andlighet som gör sådana uppvärderingar, kalla saker "heliga" och hyllar "upplysta" eller "uppvaknade" människor. Ingenting sådant är riktigt. Upplevaren är infinit och låter allt som möjligt är bli till som upplevelser under en kort varaktighet, ungefär som en flamma eller en vattenrörelse. Strax är den borta. Vi är den Upplevaren, vi är inte något av det som blir möjligt och sker för att strax försvinna.

Men att i sanning "vara sig själv" blir inte någon ny upplevelse utan att se sig som Upplevaren, det enda medvetandet som låter allt annat ske i sig. Att låta saker ske i sig kan kallas skapa, och så ser vi hur vår essens är Skaparen. Vi är, som Jesus säger om sig själv, ett med Skaparen. Det är vår essens, med biblisk terminologi, vår Guds avbild. Vi är skapade som Guds avbilder och är därmed ett med Skaparen. Som Paulus säger "Gud är sann - sedan må varje människa visa sig vara en lögnare...." (Rom 3:4) Men detta är, som vi sagt, ingen ny erfarenhet eller upplevelse eller insikt. Det är det som ÄR, det JAG ÄR som Gud säger till Moses att hans namn är.

Det gäller att observera här att ingen religion kan uppstå ur detta, såvitt religion är mänskliga upplevelser av det heliga, eller människors omdömen om verkligheten. Här är endast ett levande faktum, ett levande vara, all tillblivelses medvetande. Vad som än händer i vårt liv är detta redan så, det infinita är redan vår essentiella självverklighet.

Kan jag njuta av detta? Ja förvisso. Själva avidentifieringen med upplevelser är njutningsfull eftersom vi faller tillbaka i det stora medvetna JAG ÄR. Upplevelser och erfarenheter blir en sorts skuggspel med det vi verkligen är blir solljus och klarhet. Det är både vilsamt och njutningsfullt, men dessa kvaliteter blir aldrig upplevelser som hålls fast, tvärtom avstår vi hela tiden från dem. Paradoxalt nog blir vi verkliga när vi avstår från alla erfarenheter allt eftersom de dyker upp.

Ur en annan synvinkel är alla upplevelser redan färdiga och döda när de upplevts. De är "borta" för deras skugglika natur är sådan. Det flimrar och är borta. I samma mån som vi försöker identifiera oss med dem, får vi en konflikt med att de alla försvinner omedelbart. Vi får en märklig lust att hålla fast något som försvinner, något vars natur är att strax försvinna och dö bort. Konflikten är inte verklig, för det som försvinner kan inte hållas fast. Men den skapar olust och oro inom oss, den blir en upplevelse av "fel" eller "falskt". Ingenting är falskt eller fel, allt är just som det är. Upplevaren är infinit och verklig, alla upplevelser är finita och överkliga. Ändå är dessa finita händelser det enda vi ser och förstår och vet om.

Upplevaren är alltid verklig som osedd, oförstådd, ovetbar, alltid skapande det som sedan uppstår och försvinner, utan att någonsin veta något om det. Att veta något om något är en finit och tillfällig erfarenhet. Vi själva som äkta upplevande medvetande, erfar aldrig utan möjliggör endast och ser det passera utan att stanna för att veta något om det. Därför blir allting ständigt nytt och rent för oss. Vi har alltid glömt det som skett därför att allt är nytt på nytt. Vi har alltid förlåtit det som skett för vi är alltid skapande det nya. Det är det Nya Förbundet som talas om i Nya Testamentet. "Se jag gör allting nytt" -- detta sker hela tiden i Upplevaren som är vår egen essens.

En anledning till att jag aldrig diskuterar Guds existens eller huruvida vi bör tro på Gud eller inte, beror på att vi inte kan lämna det vara som är upplevarens och skaparens. Om vi hade ett val kunde vi kanske diskutera saken. Men om själva upplevandet av något över huvud taget sker endast därför att detta skapas och upplevs av Upplevaren, kan dess existens inte ifrågasättas eller diskuteras.

Som Paulus skriver. "Genom honom är alla ting skapade" (Kol 1:16) vare sig vi upplever att de är i himlen eller på jorden eller kanske i helvetet, vare sig vi upplever dem som synliga eller osynliga. Eller som jag skrev i en dikt 1983: "Detta universum, Kristus, är skapat genom Dig, för att bli ditt rike."

Söker vi befrielse, undviker vi identifikation med upplevelserna, dess föremål, dess dramatan. Så odlas nästan helt omedvetet tolerans, uppriktighet, medkänsla, förnöjsamhet och sanningsenlighet som motgift mot fångenskapen i objekten.

En elev skrev till mig många år efter hon lämnat skolan: kan du säga vem jag är? Jag svarade med ett rätt långt brev: "Det "JAG ÄR" som är du, består inte av något. Befriande nog är du vakenhet, medvetande, vittne. Om du bara förblir vilande i detta vittne, fast du är aktiv och hjälper andra, ser du dig själv som skild från världen och kroppen. Du blir glad, lugn och fri från bindningar.

Du hör inte hemma i något jordiskt sammanhang och du saknar ingenting. Du är inte i något skede, eller någon "process". Inte heller är du något som ögat kan se eller något öra kan höra. Du är Guds ord och det hörs inte. Du är fri och formlös, du är vittnet av alla upplevelser - så var glad ! Folk kommer att säga att du är glad -- men du vet att du inte är vare sig glad eller inte glad. Du är själva glädjen istället.

Rättfärdighet och orättfärdighet, njutning och smärta är endast sinnliga upplevelser angår dig egentligen inte. Du är varken den som gör något eller den som skördar konsekvenser av handlingar. Du är alltid lätt.

Du är den som vittnar om allt. Du är alltid tillgänglig och fri på samma gång. Orsaken till människors slaveri och känsla av fångenskap är att de ser vittnet som något annat än det här. De projicerar ut vittnet till någon annan eller något annat. Därmed får de en halsboja som de behöver frihalsas från. Frihalsning är ordet bakom frälsning.

Eftersom du tror att du blivit lurad av ormen i paradiset -- det är ju en bra allegori över att fastna i upplevelserna -- anser du om dig själv att "jag är den handlande". Det är ett gift. Du kan dricka motgift. Varsågod ! Tro bara på det faktum att "JAG ÄR" och inte "jag gör". Var lycklig. Jag menar, varför inte?

Bränn ner skogen av ogräs med den eld Jesus säger att han kommer med: förståelsen att "JAG ÄR", alltså rent vara-medvetande, vilket är att vara glad och fri från nöd. Det jordiska verkar vara till, men det är en föreställning. Det som finns här är denna glädje, denna högsta glädje för du vet vem du är, vilket är lycka.

Om du tänker på dig själv som fri, är du fri. Pröva ! Du vet ju redan att om du tänker på dig själv som bunden av din kropp och person och plats i samhället, är du också bunden. Var fullkomlig som Fadern är fullkomlig säger Jesus. Din sanna natur är perfekt, du har fått den gratis. Vad än du gör är det utan handling. Du är det allt överskuggande vittnet -- fri att se allt, vara allt, fri till ingenting eller någonting, fri från begär mitt i begäret och fri från ofrid mitt i världens ofrid.

Behöver du gå till kyrkan för att be? Gör som Jesus säger: gå in på din kammare och meditera på dig själv som orörlig vaken glädje, i Faderns medvetande. Di kammare kan vara skogen, vägen, din balkong, din sägn. I Fadern är det fritt från dualism. Du ger upp den felaktiga tanken att du är någon särskild skild från andra. Då gör du vad Paulus säger: var alltid glad, be alltid.

Du har nog som alla vi andra länge varit instängd i snaran. Jag menar snaran av identifikation med kroppen och den sociala person folk känner. Snaran skärs kvickt av med andlig kunskap om "JAG ÄR" - medvetande. Genast finns bara ett att syssla med: vara glad.

Du är verkligen obunden och fri från handling mitt i handlingen. Du är självlysande och obefläckad som Jungfru Maria. Hängivelsen till Henne handlar om detta medvetande. Orsaken till all "befläckelse" är att vi fortfarande försöker stilla vårt medvetande. Det är redan perfekt. För vad du består av är ren obefläcka medvetenhet som bevittnar alla upplevelser. Att försöka rena något är helt enkelt småsint.

Jag kan svara länge på din fråga, kära du. Du är obetingad och oföränderlig mitt i all betingning och förändring. Du är härligt formlös mitt i all form. Du är fast, outgrundlig visdom mitt i en tvivlande värld. Du är inte möjlig att störa för du är helt ostörd mitt i alla störningar och distraktioner, vilka de än är. Håll dig inte till något annat än medvetandet om JAG ÄR.

Som upplevaren och vittnet kan du fritt erkänna att det som dyker upp i livet är överkligt i sitt uppdykande, medan som omanifesterat liv är allt bestående. Vittnet är alltid omanifesterat och kan därför njuta. Genom denna invigning i sanning kan du lätt undgå att falla i överklighet -- eller synd -- igen.

Ungefär som en spegel finns du överallt inom och utom allt som sker. Alla innehåll och reflekterade bilder får flacka förbi som de vill. Den Högste Herren, vars barn du är, finns överallt, inom och bortom. En annan bild: som en och samma allt genomträngande rymd finns inom och utanför en burk med innehåll, så finns din eviga Ande. Vila och var alltid glad !

När du ser detta kan du tala om dig själv på ett nytt sätt. Du kan säga: jag är verkligen obefläckade och i frid, mitt i en orolig värld. Jag är vittne bortom all naturlig kausalitet -- orsak och verkan sker som innehåll i världen endast. Som många andra i världen har jag drabbats av villfarelse redan som barn.

När jag ge ljus och liv till denna kropp och kalla den "min" gör jag samma sak för världen. Jag ger den liv genom att uppleva den. Som ett resultat av mitt upplevande blir hela världen min. Samtidigt försvinner den ständigt som överklig. Det verkliga är vittnet som är mitt sanna JAG ÄR. När jag har övergett identifikationen med kroppen och världen blir lyckan, mitt sanna jag, uppenbar.

Vågor, skum och bubblor skiljer sig inte från oceanens vatten. Som Fred Pruitt, en god vän, sa: Jag är en handfull ocean, exakt samma sak som oceanen ! På samma sätt är allt detta som har kommit från en Själv inget annat än Sig Själv. Nu använder jag stora bokstäver för att markera att det inte handlar om identifikation med kroppen och det köttsliga tänkandet i världen.

När du analyserar alla tygkläder finner bara trådar. På liknande sätt är alla upplevelser endast Upplevaren. Det visar sig vara något annat än sig själv. Vilken glädje ! Allt det lilla är det Stora. En annan bild: det socker som produceras från sockerrörens saft, genomsyras av samma sötma. På liknande sätt är allt jag upplever genomsyrat av mig själv i sin sanna form.

I rörande okunnighet om sig själv, kämpar människor i världen. Ha medkänsla ! Och tänk endsat: genom andlig kunskap om sig själv, försvinner illusionen om det svåra. Okunskapen, som en präst från Delsbo sa på en av mina kurser, är grunden till lidandet i världen och alla de onda myterna.

Min grundläggande natur är skinande ljus. Det andliga ögat är kroppens lykta, säger Jesus i Matt. 6:22. När ögat får ljus får hela kroppen ljus. Du är inget annat än detta ljus. När du ser världen lysa är det JAG ÄR som fyller ditt öga med ljus. Allt detta fridfulla och glädjerika visas i mig som väsen och natur. Världens kamp och förvirring blir en tillfällig föreställning, skapad av okunskap. En sorts hägring, ibland ond, ibland god.

Allt detta, som har sitt ursprung i mig, löses upp i mig också. Det är som en våg i vatten. Hur underbart är detta JAG ÄR ! Ära vare Han i höjden. Det finns ingen förstörelse, ingen brist, ingen oro. Hur underbart är JAG ÄR! Ära vare detta Själv, ensam och full av allt som lever. Det inre vittnet vare sig går eller kommer, vare sig föds eller dör. Istället fyller detta JAG ÄR allt som är och inget som är saknar del däri. Hur underbart är detta JAG ÄR som skapar allt men äger ingenting alls, som ger liv åt allt men aldrig dör.

Den andliga kunskapen, det som blir känt av den och den som bevittnar detta -- dessa tre finns inte som tre olika saker i verkligheten. I sanningen och vägen och livet är de tre en enda. Allt delning av detta enda är andlig förvirring. Därmed är den största delen av teologin och filosofin inget annat än trevande förvirring.

I separerandet av den andliga kunskapen finner vi roten till lidande. När du förtvivlar i frågan: vem är jag? har det skett en sådan uppdelning. Det finns inget annat botemedel för detta än insikten att allt detta som vi ser är överkligt, och att JAG ÄR förblir ren och fläckfri glädje, alltid obelastad av förvirring. I okunnighet har jag föreställt mig att ha ytterligare attribut. Så är det inte. Den högsta kärleken är oföreställd.

För dig och mig är detta liv varken hinder eller befrielse. Illusionen om de ena eller det andra har förlorat sin grund. Han som är vägen, sanningen och livet finns i dig och mig., Du inser att allt detta som du upplever i ditt inte inte är annat än rent medvetande, ren nåd. Vad finns det kvar för fantasin att arbeta med nu? Vad finns det kvar att göra för dig

och mig, annat än hjälpa andra vars natur också är rent och lyckligt vara? Vi behöver inte ens skilja på de som vet om detta eller inte.

Tänk på dig själv som en oändliga ocean. Färgglada vågor lever om ibland och skapar världen. Plötsligt är det lugnt igen, medvetandets vind har lagt sig. Havet blir spegelblankt. I denna oändliga ocean av mig själv är vinden ömsom stilla, ömsom aktiv i skapandet av färger och former och rörelser.

Din fråga om vem du är kan vara som en daglig bön. Fråga alltid ! Att veta dig själv att vara det du verkligen är -- en med allt och oförstörbar, hur kan du vara annat är glad och fridfull? En vis människa som har självkänedom behöver aldrig förvärva någon annan rikedom? Samla inte skatter på jorden, säger Jesus, samla dem i himlen. Det går inte utan självkänedom.

Som du märker är världen fulla olyckliga, de tror att de är ensamma. När man inte känner sig själv får man en falsk glädje i sinnenas föremål. Det blir en felaktig uppfattning om värde och gott liv. Girighet maskerar sig som sunt förnuft. Allt detta väller upp som tillfälliga vågor i havet. Den som vill ta emot och erkänna, "JAG ÄR" behöver inte springa runt i nöd.

I många kyrkor är pastorerna sexuellt utsvultna. Detsamma tycks gälla inom zenbuddhistiska organisationer. Eller vad beror det annars på att så många begår perversa övergrepp? Vilken sorts insikt i Kristi mysterium eller Buddhas evangelium har dessa män vunnit? Hur har de läst Bibeln? Efter att ha upptäckt sig själva som rent andligt medvetande i Fadern och funnit sig själva i den yttersta skönheten -- vem vill då gå på lustens vägar efter smutsiga sexuella objekt? Och dessutom försvara sig -- som pastor David Berg i sekten Guds Barn gjorde -- med att för en ren person är allting rent?

När du insett att du själv är i alla varelser och alla varelser är i dig är det förvånande att känslan av individualitet i form av sexuellt lust ska kunna fortsätta. Det är förvånande att en man som har uppnått den högsta enheten med Kristus och är helt inriktad på välsignelsen i denna befrielse, ändå blir föremål för överdriven lust och slav under sexuell aktivitet.

Om det ändå sker inom dig så återvänd till reflektionen över vem du är. Slå upp NT eller någon annan skrift och finn genklang bland andra som funnit Anden. Det är förvånande när någon mycket väl vet om sin Andliga och ofödda natur, att låta sexuell upphetsning få plats i livet. Den upphetsningen är alltid fiende till andlig kunskap. Om vi fortfarande längtar efter sinnlighet, måste vi återvända till besinningen om vilka vi verkligen är.

Det är förvånande att en som är lös för det som hör denna världen eller nästa, som diskriminerar mellan permanenta och obeständiga, och som längtar efter befrielse, fortfarande bör vara rädd för befrielse. 3,8

Vare hyllas eller plågad är den vise mannen alltid medveten om sin suveräna själv natur och är varken nöjd eller besviken. 3,9

Den stora-souled person ser även sin egen kropp i aktion som om det var någon annans, så hur skulle han bli störd av beröm eller skulden? 3,10

Att se den här världen som ren illusion, och saknar intresse för det, hur ska den starka sinnade person, känner rädsla, även på den strategi för döden? 3,11

Vem kan jämföras med den stora-souled person vars sinne är fritt från begär även i besvikelse, och som har funnit tillfredsställelse i självkänedom? 3,12

Hur ska en stark sinnade person som vet att det han ser är till sin natur något, anser en sak att gripas och en annan avvisas? 3,13

Ett syfte med glädje som kommer av sig självt är varken smärtsamt eller njutbart för någon som har eliminerat bilagan och som är fri från dualism och från begär. 3,14

Ashtavakra sa:

Den vise personen i självkänedom, spela spelet i världsliga njutning, har ingen likhet alls att samsara är förvirrade lastdjur. 4,1

Verkligen yogin känner ingen spänning även på att etableras i det tillståndet som alla Devasen från Indra ner längtar efter tröst. 4,2

Den som har känt det är orörd inom genom goda gärningar eller dåligt, precis som utrymmet inte vidrörs av rök, hur mycket det än kan tyckas vara. 4,3

Vem kan hindra den stora-souled person som har känt hela denna värld som sig själv från att leva som han vill? 4,4

Av samtliga fyra kategorier av varelser, från Brahma ner till sista dunge av gräs, är bara mannen av kunskap kan eliminera lust och motvilja. 4,5

Sällsynta är mannen som känner sig själv som den nondual Herre av världen, och den som vet detta är inte rädd för någonting. 4,6

Ashtavakra sa:

Du är inte bunden av något. Vad gör en ren person som du behöver för att avstå? Att sätta den komplexa organismen att vila, kan du finna frid. 5,1

Allt detta uppstår ur dig, som en bubbla ur havet. Att veta själv så här för att vara, men en, kan du finna frid. 5,2

Trots att vara framför dina ögon, allt detta är magra, finns inte i er, obefläckade som du är. Det är ett utseende som ormen i ett rep, så att du kan finna frid. 5,3

Lika i smärta och njutning, lika i hopp och i besvikelse, lika i livet och i döden, och fullständig som du är, kan du finna frid. 5,4

Ashtavakra sa:

Jag är oändligt gillar rymden, och den naturliga världen är som en burk. Att veta detta är kunskap, och då finns det ingen försakelse, godtagande eller upphörande av den. 6,1

Jag är som havet, och mångfalden av objekten är jämförbar med en våg. Att veta detta är kunskap, och då finns det ingen försakelse, godtagande eller upphörande av den. 6,2

Jag gillar pärlemor, och inbillade världen är som silvret. Att veta detta är kunskap, och då finns det ingen försakelse, godtagande eller upphörande av den. 6,3

Alternativt är jag i alla varelser och alla varelser är i mig. Att veta detta är kunskap, och då finns det ingen försakelse, godtagande eller upphörande av den. 6,4

Janaka sa:

I den oändliga ocean av mig själv i världen båten driver här och där, rörd av sin egen inre vind. Jag är inte lagts av det. 7,1

Huruvida världen våg av sin egen natur ökar eller försvinner i det oändliga hav av mig själv, jag varken förstärkning eller förlora något av det. 7,2

Det är i den oändliga ocean av mig själv att sinnet-skapelse som kallas världen äger rum. Jag är ytterst fredliga och formlösa, och jag är fortfarande som sådan. 7,3

Min sanna natur är inte upplagt i föremål, inte heller något föremål finns i det, för det är oändligt och obefläckade. Så det är lös, från begär och i fred, och jag är fortfarande som sådan. 7,4

Jag är rent medvetande, och världen är som en trollkarl show. Hur skulle jag kunna tänka mig att det finns något där för att ta upp eller förkasta? 7,5

Ashtavakra sa:

Bondage är när sinnet längtar efter något, sörjer om något, avvisar något, håller på att något är glad över något eller missnöjd över något. 8,1

Liberation är när sinnet längtar inte för någonting, sörjer vad som helst, avvisa något, eller hålla fast vid något, och inte är nöjd med något eller missnöjd över något. 8,2

Bondage är när sinnet har fastnat i ett av sinnena, och frigörelse är när sinnet inte fastnat i något av sinnena. 8,3

När det inte finns någon "mig", det är frigörelse, och när det finns "jag" det finns slaveri. Tänk på detta noggrant, och inte heller hålla fast vid något eller förkasta något. 8,4

Ashtavakra sa:

Att veta när dualism saker gjort och ogjort har lagts till vila, eller den person för vilken de inträffar har, då kan du här och nu gå utöver försakelse och skyldigheter genom likgiltighet inför sådana saker. 9,1

Sällsynt, min son, är den lyckliga man vars observation av världens beteende har lett till utrotning av sin törst för att leva, törst efter njutning, och törstar efter kunskap. 9,2

Allt detta är övergående och bortskämd av de tre sorters smärta. Att veta att det är magra, oädla och passar endast för avslag, man uppnår fred. 9,3

När var det ålder eller tid i livet då dualism ytterligheter inte existerade för män? Att överge dem, en person som är glad att ta vad som än kommer uppnår perfektion. 9,4

Som inte sluta med likgiltighet för sådana saker och uppnå fred när han har sett skillnaderna i åsikter bland de stora vise, helgon och yogis? 9,5

Är han inte en guru som, utrustade med lidelsefrihet och jämnmod, uppnår full kunskap om vilken typ av medvetandet, och leder andra ur samsara? 9,6

Om du bara vill se de förändringar av elementen som inget annat än elementen, då du skulle omedelbart att befrias från alla band och etablerade i din egen natur. 9,7

Ett önskemål är samsara. Att veta detta, överge dem. Avståndet av dem är avsägelse av den. Nu kan du förbli som du är. 9,8

Ashtavakra sa:

Överge lust, fienden, tillsammans med förstärkningen, i sig så full av förlust, och de goda gärningar som är orsaken till de andra två - praxis likgiltighet för allt. 10,1

Titta på sådana saker som vänner, mark, pengar, egendom, fru, och legat som något annat än en dröm eller en trollkarl show som varar tre eller fem dagar. 10,2

Varhelst en önskan inträffar, ser samsara i den. Etablera dig i fast lidelsefrihet, vara fri från passion och glad. 10,3

Den väsentliga karaktär bondage är inget annat än lust, och dess eliminering kallas befrielse. Det är helt enkelt genom att inte vara bunden till att förändra saker som den eviga glädjen i förverkligandet uppnås. 10,4

Du är en, medveten och ren, samtidigt som allt detta är inert icke-vara. Okunnighet är inget, så vad är poängen med att vilja förstå? 10,5

Riken, barn, fruar, organ, nöjen - dessa har alla gått förlorade till dig liv efter liv, knutna till dem om du var. 10,6

Nog av rikedom, sensualitet, och goda gärningar. I skogen samsaras sinnet har aldrig funnit tillfredsställelse i dessa. 10,7

Hur många födslar har du inte gjort hård och smärtsam arbetskraft med kropp, sinne och tal. Nu äntligen, sluta! 10,8

Ashtavakra sa:

Oberörd och undistressed, inse att vara, icke-vara och förändring är av sakens natur, man lätt finner frid. 11,1

Vid fred, ha gett ifrån alla önskningar inom, och inse att ingenting finns här men Herren, Skaparen av alla ting, man inte längre bunden till någonting. 11,2

Insåg att olycka och lycka kommer i sin egen tid från förmögenhet, är en nöjd, sina sinnen under kontroll, och inte gillar eller ogillar. 11,3

Insåg att njutning och smärta, födelse och död är från ödet, och att ens önskningar inte kan uppnås, en förblir inaktiv, och även när Verkande inte får bifogas. 11,4

Insåg att lidande uppstår från ingenting annat än tankar, släppa alla begär man rids sig av det, och är glad och tillfreds allt. 11,5

Att förverkliga, "Jag är inte kroppen, inte heller är det organ gruvan. Jag är medveten," man uppnår den högsta tillstånd och inte längre minns saker gjorda eller ogjort. 11,6

Att förverkliga, "Jag existerar enbart från Brahma ner till sista dunge av gräs," man blir fri från osäkerhet, rent, i fred och obekymrade om vad som har uppnåtts eller inte. 11,7

Att inse att allt detta varierad och underbara värld är ingenting, man blir rent mottaglighet, fri från böjelser, och som om ingenting existerat, finner man frid. 11,8

Janaka sa:

Först av allt jag var främmande för att fysisk aktivitet, sedan till långt tal, och slutligen till själva tänkandet, vilket är därför jag nu etablerad. 12,1

I brist på glädje i ljud och andra sinnen, och av det faktum att jag själv inte är ett objekt av sinnena, är mitt sinne fokuserad och fri från distraktion - det är därför jag nu etablerad.

9 : Yeshua

Tron på Yeshua är inte en en immanensfilosofi. Den är enklare än så och samtidigt mycket större. Det är snarare en antropoteism än en teism, något som skiljer den från judendomen. Det är heller inte en filosofi eller en teosofi. Hur mycket vi än tycker om att spekulera och bygga ut våra tankar och vår filosofi, är tron på Yeshua Kristus en enkel tro, "samma dyrbara tro" som Petrus uttrycker det i 2Pet 1:1. Vi kan kort sammanfatta den i fem punkter:

- 1 Yeshua är Guds Son och samtidigt Messias som omtalas i Skrifterna.
- 2 Han dog och återuppstod ur döden.
- 3 Han dog för att rena oss alla från all synd, begången och framtida och närvarande.
- 4 Han uppstod för att ge oss sitt uppståndna liv, det nya livet.
- 5 Han är slutet på all religion och all religiös lag.

När människor efter Yeshua död och uppståndelse och himmelfärd försökte förstå den dyrbara tron i termer av religiösa konsekvenser för judar och för alla andra, tog en utveckling fart som inte tog fasta på Yeshua utan inordnade Honom i känt religiöst bruk och innehåll. Detsamma sker hos var och en av oss. När vi begrundar de fem grunderna om Yeshua, vill vi genast gå vidare till frågan: vad betyder detta för mitt liv? Vi vill omsätta de fem grunderna *till andra saker*, andra sammanhang, t ex moral eller livsstil, mission eller böneliv. Vi som kreativa människor vill utvecklar, göra om, hitta på.

Men Yeshua meddelade oss ingenting sådant. Han sade: var i mig. Be till Fadern och var i mig. Kom till mig. Jag är vinträdet och ni är grenarna. Hans etik var också tydlig och enkel: döm ingen, gör inte motstånd mot det onda, hjälp dem i nöd. Men före all etik var

definitionen av sig själv: Jag och Fadern delar samma vilja. Jag är Guds Son. Vem han är blir det centrala, inte vad vi gör. Vad vi är i honom är det centrala, inte vad vi gör i hans tjänst.

Denna nyordning innebär att vi ständigt återgår till Yeshua. Vi startar inte kyrkor och ritualer, läror och missionsprojekt. Allt det kan vi göra utan honom, samverka med alla andra skulle gå bättre då. Nej vi återvänder till Yeshua, till tron på de grundläggande punkterna om honom, "den dyrbara läran", till de fakta som räddar våra liv till evigheten med honom. I sin härlighet kallar han oss. Vi blir Yeshua-människor, vi blir kallade, inte i första hand kyrkliga eller religiösa människor, inte teister eller teosofier av något slag. Vi blir i hans kallelse delaktiga av hans gudomliga natur, sedan vi kommit undan de många fördärv som världens begär drar med sig.

Det som gör att religiösa system och kyrkobilddningar skapas är det mänskliga intellektets ständiga uppfinningsrikedom. Vi frågar: ok, dessa grundläggande påståenden om Yeshua, vad ska vi göra med dem? Om de nu är sanna påståenden, ska vi endast nicka och sedan gå vidare i livet utan att göra något som står i samklang med dem? Men vi måste svara enkelt och naivt: ja ni ska tacka och lova Herren vår Gud som gjort detta ! Ni ska inte "gå vidare" och skapa ny teologi eller religion. Ni ska älska Herren Yeshua. När vi lever tillsammans och gör detta, uppstår det liv ni ska leva. Ja, Yeshua själv lever åt oss, kan vi uttrycka det, såsom broder Paulus tycker om att göra i sina brev.

Detta är inte nog för världsligt och religiöst kreativa personer. Men det är nog för frälsning och sanning och lycksalighet redan nu i detta livet och än mer i det kommande. Yeshua har redan förenat sig med oss enligt hans egna ord. Vi behöver inte vara uppslukade av behovet efter mer gudsnärvaro, mer religiositet, mer helighet, mer kyrklighet. Vi behöver endast lämna jordelivet som det är, smärtsamma växlingar och begärens dramman och trauman; och ta del av Herren Yeshuas verklighet, det Rike, som inte är av denna världen enligt hans egna ord.

Kreativ idealism gör ofta utmärkta upplyftande predikningar om hur gudomligt detta liv kan vara om vi tänker på rätt sätt. Men den dyrbara tron är mer realistiskt, inte i första hand intresserad av idealism eller vårt positiva tänkande. De handlar om *vad han är*, inte vad vi gör eller tänker. Yeshua är Guds Son. Hans blod på korset tar bort all synd. Det är realism. Hans uppståndelse ger oss det nya livet. Han kommer åter för att låta oss alla födas i Hans rike, ja redan är vi genom Yeshua lovade födelsen där. Det är det dyrbara löftet.

Idealismen är ofta glad men gör det som 1 Joh 1:8 nämner - säger att vi är utan synd. Vers 9 visar hur vi ska se på saken: vi erkänner att synd hela tiden följer det jordiska. Det är inte en uppmaning att gå till prästen och bikta sig, såsom många gärna velat rättfärdiga det bruket. Att tala med en präst är utmärkt, men vers 9 talar om den dyrbara trons bakgrund mot en värld, vars begär drar fördärv med sig som 2 Petrusbrevet uttrycker det. Idealismen vill att det *egentligen* inte är så.

Utkast till handbok för livet med Yeshua

Upplägget med sina rubriker har jag från en kär kristen lärofader, Francois de Sales, vars Introduction a la vie devote har varit en mångårig kärlek för mig.

Kap. 1

Meditation över

Den dyrbara läran

Förberedelse

1. Var till Guds disposition
2. Be Yeshua om inspiration

Betänkande

1. Tron på Yeshua är enkel tro, en "dyrbar tro" som Petrus uttrycker det i 2Pet 1:1. Det är inte en filosofi. Den är enklare än så och samtidigt mycket större. Hur mycket vi än tycker om att spekulera och bygga ut våra tankar och vår filosofi, är tron på Yeshua Kristus en enkel tro. Vi kan kort sammanfatta den i fem punkter om Yeshua:

- 1 Yeshua är Guds Son och samtidigt Messias som omtalas i Skrifterna.
- 2 Han dog och återuppstod ur döden.
- 3 Han dog för att rena oss alla från all synd, begången och framtida och närvarande.
- 4 Han uppstod för att ge oss sitt uppståndna liv, det nya livet.
- 5 Han är slutet på all religion och all religiös lag.

2. När människor efter Yeshua död och uppståndelse och himmelfärd försökte förstå den dyrbara tron i termer av religiösa konsekvenser för judar och för alla andra, tog en

utveckling fart som inte tog fasta på Yeshua utan inordnade Honom i känt religiöst bruk och innehåll. Detsamma sker hos var och en av oss. När vi begrundar de fem grunderna om Yeshua, vill vi genast gå vidare till frågan: vad betyder detta för mitt liv? Vi vill omsätta de fem grunderna *till andra saker*, andra sammanhang, t ex moral eller livsstil, mission eller böneliv. Vi som kreativa människor vill utvecklar, göra om, hitta på.

3. Men Yeshua meddelade oss ingenting sådant. Han sade: var i mig. Be till Fadern och var i mig ! Kom till mig ! Jag är vinträdet och ni är grenarna. Hans etik var också tydlig och enkel: döm ingen, gör inte motstånd mot det onda, hjälp dem i nöd. Men före all etik var definitionen av sig själv: Jag och Fadern delar samma vilja. Jag är Guds Son. Vem han är blir det centrala, inte vad vi gör. Vad vi är i honom är det centrala, inte vad vi gör som vi berömmar oss av i religionens tjänst.

Affektion och resolution

1. Tänk alltid på Yeshua ! Använd t ex Jesusbönen. Det finns ingenting i denna världen som ger samma glädje. Vem är han? Ha alltid den frågan framme. Han kom med det nya ! Han befriade dig från alla de bekymmer dina synder och dramen skapar. Denna nyordning innebär att vi ständigt återgår till Yeshua.
2. Vi startar inte kyrkor och ritualer, läror och missionsprojekt. Allt det kan människor göra utan honom och lyckas bra, fast samverkan med alla andra skulle gå ännu bättre då. Nej vi återvänder till Yeshua, mitt i vår vardag, till tron på de grundläggande punkterna om honom, "den dyrbara läran", till de fakta som räddar våra liv till evigheten med honom.
3. I sin härlighet kallar han oss. Vi blir Yeshua-människor, vi blir kallade, inte i första hand som kyrkliga eller religiösa människor, inte som teister eller teosofier av något slag. Vi blir i hans kallelse delaktiga av hans gudomliga natur, sedan vi kommit undan de många fördärv som världens begär drar med sig.
4. Det som gör att religiösa system och kyrkobilddningar skapas är det mänskliga intellektets ständiga uppfinningsrikedom. Vi frågar: ok, dessa grundläggande påståenden om Yeshua, vad ska vi nu göra med dem? Om de nu är sanna påståenden, ska vi endast nicka och sedan gå vidare i livet utan att göra något som står i samklang med dem? Men vi måste svara enkelt och naivt: ni ska tacka och lova Herren vår Gud som gjort detta ! Ni ska inte "gå vidare" och skapa ny teologi eller religion. Ni ska älska Herren Yeshua. När vi lever tillsammans och gör detta, uppstår det liv ni ska

leva. Ja, Yeshua själv lever åt oss, kan vi uttrycka det, såsom broder Paulus tycker om att göra i sina brev.

Konklusion

1. Var alltid till Yeahuas disposition ! Stå inför honom, lyssna. Om du är fast i någon världslig njutning, stanna, släpp och stå inför honom igen. Han kallar och du lyssnar !
2. Ta fram den dyrbara läran flera gånger om dagen ! Vem är han, Yeshua, vår frälsare?

Kap. 2

Meditation över

Varför vi finns till

Förberedelse

1. Var till Guds disposition
2. Be Yeshua om inspiration

Betänkande

1. Vi finns till här med en rad egenskaper och förmågor. Alla dessa är till för vårt liv med Yeshua. Gud har gett oss förstånd för att förstå den dyrbara läran, språkförmågan att uttrycka den, vårt minne för att minnas den, våra ögon och öron och de andra sinnen för att relatera alla våra erfarenheter till det nya livet han gett oss via sin uppståndelse. Vi relaterar dem genom att tänka på Yeshua samtidigt som vi erfar våra sinnesintryck..
2. Världen och människor som är fångar i den, vill ibland undertrycka några av våra förmågor, till exempel tänkandet, för att få stillhet och ro. Andra använder istället

överdrivet våra förmågor i mörkrets tjänst. Förvirringen är stor. När vi lever i den dyrbara läran om Yeshua, faller alla förmågor och egenskaper på sin rätta plats genom att vi ständigt står inför honom, den uppståndne. Då får tanke, minne, sinnesintryck och fantiserandet plats i en befriande aktiv rörelse, trons rörelse som den helige Ande inspirerar oss till. Vi behöver inte kontrollera eller undertrycka någon del av vårt liv i kroppen. Anden modererar oss till ett lyckligt balanserat liv.

3. Därmed följer naturligt att en stor mängd aktiviteter i världen för hälsans skull bör undvikas. Det som inte går att associera med Yeshua och den dyrbara läran om honom, kan lämnas åt sidan även om många människor anser det intressant eller viktigt eller njutningsfullt. Vi finns inte till för dessa intressen, vi finns till för Yeshuas nya liv i full frihet från synd och negativitet.

Vi behöver inte anlita en lagisk lära eller anslå en lagisk attityd för att undvika det som fördärvar. Ingen lag ger oss frihet, endast Yeshua gör det. Broder Paulus skriver i sitt romarbrev mycket om hur all lag dödar, fast den är perfekt i sig. Genom Yeshuas blod på korset är vi förlåtna och fria för all evighet, därmed är all religiös lag inaktuell för oss. Endast den kärlek Yeshua är till sin natur och genom sitt offer för oss, kan ge svaret på varför vi finns till.

Affektion och resolution

1. Vi finns till för att höra och se Yeshua. Som Johannes skriver i sitt första brev: "Det som var till från begynnelsen, det har vi hört, det har vi sett med egna ögon, det vi har skådat och har tagit på med våra händer, det är vårt ärende: livets ord." Så är det också för oss. Vi relaterar tillvaron med syn, hörsel, känsel, tankar och minnen, fantasier och förståelse till Yeshua, det levande ordet.
2. När vi lever så bildas gemenskap. Den gemenskapen är det fullödiga målet för mänskligheten. Men vi ser en splittrad mänsklighet där många är fiender till varandra. Vi ser att världen är i mörkrets makt och vi längtar till Yeshuas rike som inte är av denna världen. Skulle alla, så kan vi drömma, dela denna gemenskap inför det levande ordet som är Yeshua, fick vi en annan sorts mänsklighet på jorden. Men många erkänner inte ens att fiendskap och ondska är någon synd och tänker fortsätta

förstörelsen. De tror att de är till för att bygga imperier och äga landområden, bebygga dem och skapa en rik marknad. Så ser olyckan ut.

3. Som Johannes skriver är det som finns i världen vad kroppen begär, vad ögonen åtrår, vad högfärden skryter med. Där finns inte gemenskap som bland de som står inför Yeshua varje dag. Därför väljer jag stundligen och dagligen den dyrbara läran om Yeshua att tänka på och tjänar inte en värld som aldrig tjänar mig utan utnyttjar mig för sina syften. Hjälp oss helige Ande att inspirerat och glädjefyllt tänka på frälsarens nya liv för oss !
4. Sålunda är det rätt för oss att avsvära oss allt som passerat, rensa undan alla minnen och associationer till världen. Det nya livet är ett liv nu och framdeles i evighet. Det som gått är förgånget och väcker endast mörka reaktioner. Yeshua är ljus och inget mörker finns i honom. Han är obegränsat liv och ljus.
5. Undvik folk som talar om tanketomhet. Tänk istället alltid på Yeshua, på den dyrbara läran ! Tanken är inget hinder för Gud, tvärtom ger tanken på Gud den frihet som ingen tanketomhet ger. Frihet är mer än tomhet, det är glädjefull stillhet i Gud, bortom alla tankar, hitom alla tankar, men inte en tanketystnad. Yeshua är större än alla våra tankar men tänk på honom ständigt, be hans namn ständigt och lova hans frälsning av oss ! Yeshua är njutningen i vårt hjärta, han är sötman i mina djupaste affektioner.

Konklusion

1. Lovprisa i ditt hjärta anledningen till att vi finns till - för Yeshuas kärlek. Du har skapat mig Fadern för att älska din Son och tänka på honom ständigt ! I glad tacksamhet säger jag ditt namn så ofta jag kan. Fader, Son och helig Ande, varje dag kan jag fira varför vi finns till !
2. Gud hjälp mig att offra och använda alla mina förmågor och egenskaper för den dyrbara läran om Yeshua, genom vilken jag förstår min frihet genom hans offer och uppståndelse ur döden !

Kap. 3

Meditation över

Den utlovade Anden

Förberedelse

1. Var till Guds disposition
2. Be Yeshua om inspiration
3. Var öppen för Anden

Betänkande

1. Paulus skriver: "Så skulle hedningarna genom Kristus få den välsignelse som gavs åt Abraham och vi sedan få den utlovade Anden på grund av tron." Vår bön kan vara just att vara öppna för Anden. Detta gör vi inte genom att lyssna på världens intressen. Vi söker stillheten och låter Anden ropa: Yeshua ! Då finner vi det välsignelse som gavs åt Abraham.
2. Vår uppgift i världen är att lämna den för att höra Anden inom oss, boende i vårt hjärta. Närhelst vi fångas av jordiska besvikelser som kommer genom jordiskt tänkande, glömmer vi den helige Ande boende inom oss. Våra kroppar är tempel för blicken in i det eviga, blicken in i Guds ansikte. Det jordiska reaktiva jaget kan aldrig förstå öppenheten i Gud, kan aldrig förstå att vi lämnar alla intressen för världen och låter oss bli förförda av den Evige.
3. Tänk på alla välsignelser som syns när vi ser kroppen som ett kontemplativt kloster. Kroppens "conatus" som ständigt söker balans mellan vila och aktivitet, balans mellan hunger och mättnad, törst och tillfredsställelse efter att ha druckit vätska, trötthet och ivrighet, alla dessa tillstånd som gör oss levande. När vi lever för blicken in i det Eviga blir denna kropp ett välsignat instrument, med vilket vi sjunger hans Namn i tacksamhet och inspiration. Aktiva emotioner som uppstår när vi ber hans Namn är också en Andens välsignelse, medan världen endast producerar passiva emotioner

som drar oss ner i fördärvet. Utan medvetande om Yeshuas ande, den som utlovades till Abraham, blir de mänskliga emotionerna passiva och negativa.

4. Världens passiva emotioner skapar vrede, avund, lusta, illvilja, missunnsamhet, ägandebegär, grämelse, självömkan. Varför lider inte du av dem, du som tar emot Anden? Därför att du hör Guds kallelse och svarar på den. Gud älskar dig och ger dig de aktiva emotioner som bönen och tacksägelsen ger, som hörandet av den dyrbara läran ger dig, glädjen, friden, vilan, medkänslan med allt som lever och lider. Den utlovade Anden gäller just dig och du märker det genom att du kan sjunga "benedicite" till värmen och kyla, berg och dal, snö och regn, blommorna och träden, alla djuren som lever på jorden. De är alla i templet där Herren Älskaren förför oss.
5. Den utlovade Anden är i själva verket den som ber inom oss och ropar Yeshuas namn om dagen och om natten. Inte bara i mässan eller formella bönestunder utan när jag går på vägen, sitter i mitt hus eller min lägenhet, när jag lagar mat och diskar efter maten, när jag städar eller är med mina nära och kära. Anden ropar alltid inom oss och leder vår blick till det Eviga och oändligt fridfulla, till Yeshuas kärlek. Vi lever i klostret utan väggar, i bönehuset som är hela universum.

Affektion och resolution

1. Beundra Gud som gav löften om Anden till Abraham ! Vilken gåva för alla människor som lider av det jordiska livet fullt av växlingar och begär ! Beundra gåvan kroppen du kan använda dagligen för bön och tacksägelse, för glädje och vila i Gud.
2. Beundra Andens närvaro som aldrig blir "då" eller "sedan", alltid gudomligt Nu. De aktiva emotioner du får av Anden sker i nuet och du behöver aldrig komma ihåg något som skett tidigare för i Gud är det levande ett flöde i detta nu.
3. Låt din kropp vara lyssnande till Yeshuas röst inom dig ! Se hur all egen aktivitet utan Gud alltid leder till fasthållande, till grämelse, till saknad och förlust. Vänd om till blicken in i Andens evighet, för den öppnar livet, medan allt annat intresse stänger livet.

Konklusion

-
1. Yeshua ! hjälp mig ta emot Anden som lovades till Abraham och nu bor i mig. Jag får då ta emot den stora tystnaden i Guds kärlek, den stora vilan i Hans evighet. Hjälp mig dag efter dag lyssna och ta emot !
 2. Yeshua ! lär mig att tacka ljudligt och glatt för alla välsignelser som kommer genom naturen och min kropp, dessa instrument för lovsjungande och tacksägelse.
 3. Låt oss lita på Yeshua som lovade att Anden skulle komma till oss som en hjälpare och livgivare, en försvarare av evighetens kärleksfulla blick inom oss.

Kap. 4

Meditation över

Fadern som är i himlen

Betänkande

1. Fadern är den himmelska identitet vi har genom Kristus. Gud är sådan och Jesus säger att vi är ett med Fadern, liksom han själv är det. Så länge vi ser oss i världen, är vi inte ett med Fadern. Betänk att vänskap med världen betyder fiendskap med Gud, som Jakob säger i sitt brev. Kropp, psyke, värld måste ges upp som andliga misstag och istället måste vi finna glädjen i att vara med Fadern. Genom det uppståndna livet hos Kristus kan vi det.
2. Kropp, psyke och värld är andliga misstag av oss själva, därför att fördärvet kommer till oss den vägen och gör våra liv osäkra, rädda och ibland miserabla. Det är köttets mentala värld som aldrig kan bli andligt upplyst - vilket tyvärr så många tror. Minne, föreställning och tunga är redskap för köttets verklighetsuppfattning. Människor minns det hemska som varit och blir illamående av detta. De minns också sina egna misslyckanden, sig själva som misslyckade på något sätt. Människor föreställer sig det hemska som kan hända och mår illa av det. Det är ingen ände på fördärvet som kommer genom kropp, psyke och värld. Minnets fördärv kombineras med tungans fördärv. Tungan är den onda världen par excellence, som Jakob säger i sitt brev. Tungan använder i sitt fördärv kroppen, psyket och världen. Vi lämnar detta för att utan tvivel i gott uppsåt vända oss till Gud som är det tysta kärleksfulla skådandet av allt som sker. Detta är dopet - att vända sig till Gud i gott uppsåt. (1 Pet 3:21)

-
3. Den enda bön vi behöver be, men helst be ständigt under våra vakna timmar, är Abun debash mayo - så bad Yeshua själv. På vårt svenska språk säger vi: Fader du som är himmelsk, eller som vi vanligen säger Fader vår som är i himlen. Det är bra om vi inte säger dessa ord mekaniskt eller kvickt. Lugnt och om igen säger vi orden och vänder oss till Gud i gott uppsåt. Då blir varje utandning ett nytt dop in i den himmelska identitet vi allaredan har. Vi kan inte finna vårt himmelska jag om vi endast på söndag ber tillsammans med andra, eller ens sitter i formell meditation morgon och kväll, hur positivt vi än finner detta.
 4. Fadern är den verklighet Yeshua identifierar sig med. Vi bör därför inte vara religiösa och kyrkligt aktiva i avsikt att göra goda saker för Gud. Kyrkan måste vara vår gemenskap med Fadern i första hand. Gemenskap betyder vara identifierad med, inte en förhandling mellan parter. Men lyssna på predikanterna i kyrkorna ! Det handlar ofta om just mänsklig etik som förhandlingsargument. Det handlar om mänskligt beteende som villkor för Guds behag eller som villkor för en teologi som passar i nutiden. Det är en social och human kyrka, en jordiskt inriktad aktivitet. Så är inte den ursprungliga katolska kyrkan. Den handlade om livet i Yeshua ha Maschiah. En himmelsk kyrka. Den dyrbara läran som Petrus talar om i sitt brev, är just Yeshuas identitet med Fadern. Det är vår himmelska indentitet.
 5. Faderns himmelska plats för oss är som en trädgård, som trädgården i Eden som skildras i början av Genesis. Det är vårt rätta hem, skönhetens trädgård och endast där är vi oss själva som vi verkligen är, liksom änglar, som Yeshua säger, som inte gifter sig eller får barn, som inte använder jordiska föreställningar, som inte behöver tänka på gott eller på ont, som är En ande med Fadern. Detta är ingenting som sker "sedan", det är redan här. Riket är nära, som Yeshua säger. Ja det är redan så. Vi lever redan i trädgården om vi är utan tvivel och tar emot denna insikt.

Affektion och resolution

1. Vare sig du är i mässan, sitter i meditation eller arbetar, låt ditt goda uppsåt i hjärtat vända sig till Fadern som är det gränslösa kärleksögat över allt som sker. Fadern har allt i sin hand och allt som sker innehåller hans gränslösa medkänsla, också det vi avskyr och flyr från.
2. Betänk all din synd som världen förser dig med och inse att det inte är du. Ditt verkliga jag finns hos Fadern, inte i någon temporär form av liv. Det finns inte en minut att förlora i jordelivet ! Fadern finns här före all temporär växling, före all

smärta, yttre eller inre. Det finns ingen anledning att spilla en timme på värld och synd när den Helige finns tillhands, när Riket är nära, som Yeshua ständigt säger.

3. Beundra och lova det himmelska faderskapet, som Francois de Sales skriver. Själva tillståndet av beundran och förundran inför Fadern, är den naturliga livsväg vi går i vår himmelska identitet. Denna väg har ingenting med det jordiska religiösa beteendet att göra. Den verkliga kyrkan är Fadern och Yeshua tar oss dit så snart vi säger hans namn och låter Anden inspirera oss. Vi märker då att hjärtat brinner, såsom för de som hörde Yeshua i Emmaus. (Luk. 24:32)

Konklusion

1. Vårt liv är i Fadern och när vi med gott uppsåt vänder oss till Honom blir vi döpta till samvaron med Honom. Detta kan jag göra varje dag, ja varje timme.
2. Alla dagar då jag varit på sådant avstånd från Fadern har aldrig givit mig någon djupare glädje. Sådan spilld tid ! Nu vill jag vara med min Fader och rädda tiden och på så sätt rädda alla levande varelser.

Kap. 5

Meditation över

Fria från synd

Betänkande

1. Allt är alltså tillåtet för mig? Ja. (1 Kor. 6:12) Så fria blir vi när vi är i Yeshua och finner oss själva i vår himmelska form. Friheten är fullständig. Men vi lever på jorden och det innebär att vi i vår frihet stötet på glädjelösa aktiviteter som kan locka oss. Vi är lika fria att göra dem som alla andra handlingar. Men gör vi det? Nej, varför skulle vi vilja upprepa glädjelösa handlingar? Kanske av gammal vana. Ja, men närhelst vi väljer fritt går vi till vår verkliga himmelska glädje som alltid finns här för oss. Sätter vi därmed upp lag och straff för våra handlingar, sviker vi Yeshuas gåva till oss, den gåva som korset och uppståndelsen ger oss.
- 2.

Tutto mi è lecito!». Sì, ma non tutto giova. «Tutto mi è lecito!». Sì, ma non mi lascerò dominare da nulla

10 : Alltheten hos Gud

Endast när Gud är omniscient och omnient - omni entis, innefattande alla händelser i sig, kan vi tala om verklighet. Det verkar som om naturalismen återinträder i Gud. Men det är Gud först som allt, det är inte mångfaldens naturalism. Mångfald och växling förvirrar och smärtar, medan enheten i Gud stillar och lindrar. När vi är integrerade i Allt som Gud finns en vila och en välsignelse som inte annars finns. I den integrationen behövs inte kontrasten helig - världslig. I enheten sammanfaller allt. Men enheten är inte statisk eller abstrakt utan verklig som aktivitet hos Anden i mig. Som Helder Camara uttrycker det:

"Konsekrationen - som fortgår hela min dag - påminner mig om hur levande och heligt allting är som utgår ur dina händer. Allt !" (Ur Tusen skäl att leva)

Visdomen i denna integralism är att den förlåtelse som Kristus handlar om, fullföljs. I konventionell monoteism sker inte detta, där väntar profeterna på en kommande fridsfurste. Messias i Kristus är att *allt som sker förlåts i Gud*. Det sker genom enhet med allt i Fadern. Integralismen i Gud som allt innebär liksom bönen en fokusering i det icke-fokuserade. Liksom i den enkla bönen det enda ordet låter oss vila i den Ende, integrerar vi alla händelser genom att vila i Fadern i centrum av allt. Som Paulus skriver: "Och han är för alla, och alla ting bestå i honom." (Kol. 1:17)

När Gud är allt blir du själv Fadern och kan agera som Fadern, vara Fadern, se dig själv som Fadern. Du behöver inte gå omkring och ropa: Fader ! eller gå till ceremonier där Gud anropas. Du är redan i Fadern, du är redan Fadern. Det är inte du som lever, det är Kristus i dig som lever, den Kristus som är ett med Fadern.

Bibeln beskriver inre förlopp när människor väcks till sitt vara som Fadern, då allt blir ett och sker i det Enda Guds kärleksvara. Det ser ut som sekulär historia för den som inte läser rätt. Men religion byggd på sekulär historia är en återvändsgränd, ett kanske fromt men verkningslöst engagemang. Gud blir människa för att människa ska bli Gud och detta speglas i många GT-texter och i hela NT.

När vi ser alltheten i Gud upplöses vår jordiska fenomenvärld så att den inte är vår identitet längre. Vi får en himmelsk plats som är vår för evig tid. (2 Cor 5:1) Vi kan fortfarande prata fenomenvärldens jordiska språk men har lämnat den bakom oss som något gammalt och dött.

Sålänge vi endast ser delheten Gud, alltså Gud som något annat, har vi inte lämnat det jordiska sättet att tänka. Det är först när vi förnekar det jordiska sinnliga sättet att se delvis, som vi kommer att kunna ta emot den himmelska identiteten. Vi ser då Gud i allt och som allt. Vi intresserar oss endast för Gud och oss själva som förenade med Fadern i vår unika individualitet.

11 : Solljus

Du litar på något som ger endast frihet och betjänar den fulla karaktären på tillvaron. När det fylls med innehåll börjar en sortering och lystern på tillvarons utseende grånar. Det uppenbara försvinner med introducerandet av innehåll.

Se dig omkring ! Det är redan så öppet och klart. Solljus fyller rymden. Kasta också en blick på individer som problematiserar det öppna rummet. Var inte en av dem. Men släng till dem en livboj om de ropar på hjälp.

Godhet och mission kan aldrig bli något annat än just detta försök till räddning. Ett medkännande med innehåll som tynger den nödställda blir istället en idolatria affectiva. Att rädda undan tyngderna är godhet, helighet, helhet, helbrägdagörande. Primär mission.

Solljus är en politisk fråga. När tillvarons yta inte negligeras utan läses som en uppenbarelse så erkänner vi den självklara tillvaron. Vi ser direkt, inte via innehåll eller förveckling. Vi berörs inte av en privat punkt för samling av innehåll, ett jag eller en personlighet som stannar kvar och ackumulerar något. Vi har aldrig haft något sådant egentligen och kan inte tillverka det.

När förvecklare dyker upp blir det politiskt viktigt att vara misstänksam och varsam. Förvecklande program i människors tankar förstör nämligen den uppenbara tillvaron, den som existerar i klart solljus. Vi undviker förvecklare men dömer dem inte. Det blir ändå en självsanering som tyngd och mörker åstadkommer på ett naturligt sätt.

Vi lever kontinuerligt i rymd och ljus. Det är den direkta yta som är vår tillvaro i sin fullhet. Till detta kan vi ingenting tillägga. Men vi är dynamiska varelser som glömmer denna uppenbara ljusyta och tappar vind. Vi binder då upp erfarenheten till något och vi sjunker. Varje gång måste vi återvända upp till havets yta. Vi är i solljus. Då får vi vind i seglen igen.

Världens yta saknar innehåll eftersom ingen dold ficka finns för lagring av problematisering i ett fiktivt jag. Vår syn vet redan detta och är vårt viktigaste sinne, en verklig gudagåva. Hörseln vet det. Alla sensationer vet det. Hela vår kropp vet detta. Ljuden saknar också innehåll, alla sensationer gör det därför att de lever verkligt. Det är för rikt för att bli innehåll i en fiktiv bubbla som ska vara "erfararen". Synen är mycket tydlig för oss. När vi litar på synen blir den klara ytan enklare att uppfatta och lita på. Denna yta har en betydelse som är oändligt rikare än alla temporära innehåll och avsikter.

Det som framträder i ljuset och rummet är framträdandet, det är helheten av all innebörd. Vi behöver inte söka under eller vid sidan av framträdandet. Det direkta och alltid lika fräscha framträdandet rymmer all verklighet i sig, det är den första magin som aldrig förvecklas eller fördunklas. Största enkelhet och största rikedom. Genom att omedelbart försvinna är det också det fräschaste framträdandet. Barnlikt förvånas vi och gläds utan innehåll eller behållare för innehåll.

Fördunkling kan fascinera oss. Jaget föds i dunkla labyrinter. Gångarna i dunkla sammanhang kan få en sorts logisk spänning, ungefär som i ett ödets spel. Alla mytologier är sådana fascinerande fördunklingar. Men fullständighet och hälsa tar oss alltid tillbaka till den kompletta ytan och det rena framträdandet, strömmen av varats händelser. Solljus och framträdande former utan minne i det öppna rummet vinner alltid över fascinerande dunkel.

Kroppslig existens fulländas när kroppen fylls av ljus. Då blir allting ljus och världens yta är samtidigt allt djup i ljus klarhet. En oförklarlig lätthet och genomförd frihet skänks åt oss när detta sker. Vi vet då att vi är ljus och att allting som sker är framträdanden i ljus och omedelbara bortfallanden i ljus. Ingenting stannar i något utan rör sig som vinden. Vi är upptagna i ljus undan innehållen.

Vi kan också tänka geologiskt: när all information och allt material i universum avslöjar sin ljuskaraktär sker en förvandling av andlig karaktär. Varje partikel genomlyses då av självklarhet. Intelligens och förändring sammanfaller i perfekt frihet. Finaliteten är uppenbar i direkt form.

När vi dyker under ytan för att betvivla den och kalla den "endast yta" konspirerar vi faktiskt emot det goda livet. Vi inför ett mörker genom att misstänka ytan för sämre värde eller endast preliminär funktion. Ytan -- det som framträder när som helst för oss -- har all tillit inom sig, all fullständighet mitt i sin kontingens. Den är så fullständigt säker att

ingenting annat kan mäta sig. Det är den verkliga skapelsen. Denna skapelse saknar förvecklingar. Den är provocerande självklar och utan innehåll.

När vi tröttnar ut oss i tvivel på ytan kommer en tid av mörker. Vi fastnar då i berättelser, öden, mytologier, ord, teorier. Vi kan mycket och är osäkra genom detta. Smärtan ökar. Sedan kommer den direkta fulla verkligheten tillbaka, trogen och god: se här är jag, mina berg, mina färger, ytor, dofter och ljud, konturer och linjer, tyngder och flyktiga tillstånd som strax försvinner. En teater utan like. En magisk yta, en mirakulös enkelhet utan innehåll.

Varats första struktur är denna okända yta av ljus. När vi ser ut över omgivningen tyngda av invecklingar i mänskliga affärer syns denna struktur endast som en omgivning för sorg. När vi glömmer allt annat och öppnar för själva ytan, överraskas vi av dess idiotsäkra existens. Primärt vara för människan och inte endast en "yttervärld".

Invecklingens idé är att inte verka enfaldig genom att hålla till godo med endast vad som framträder. Den söker alltid något annat och blir därför osäker och smärtsam. Men ljuset blir tydligt när vi förstår att ingen ficka för inveckling är att upptäcka på världens yta. Där finns bara berg, vatten, regn och sol och varelser som rör sig i skogen och på fälten. Tingen själva berättar om framträdandets oerhörda visdom, ända in i atomkärnans universum, ända ut till supergalaxernas majestätiska rörelser. Dessa magiska framträdanden ger inget tillfälle till sammandragningar och konflikter. All verklighet är uppenbarande akter, alla försvinnande och utan innehåll.

Det finns ingen övning kopplad till att se ljuset och ytan. Vad skulle det kunna vara? Vi är skapade med ytan, vi behöver inte skapa den via förstånd, intellekt eller sensibilitet. Vi behöver inte göra en fördjupning. Den fulla verkligheten finns redan färdig: här och så här. En övning skulle involvera oss i en ficka av betydelse och tendens. Intressant och kunskapsbildande om just den aktiviteten, men inte ägnat att ge den glädje själva solljuset och världens yta ger i sig själva.

Diskrimination i ytan ger både vinst och förlust, men förlusten är störst. Att förvandla den framträdande verkligheten till instrument eller gods för intentioner, tycks klä av den till förmån för kunskap. Men i stället är det fråga om förledande. Den magiska ytan ger alltid instrument för den som bevarar hängivenheten, men ger endast död när vinstens förvandling äger rum. Vinsten är en sorts kunskap, men en kunskap som driver oss ut ur den ursprungliga trädgården -- är egentligen en förlust.

Livet blir att visa rättvisa åt världens yta sådan den framträder och ges till oss. Uppgift: att visa rättvisa. Lön: att få ljus på ljus, att vara redan räddad. Världen som glädjande interface kan inte behandlas av mig utan endast mötas och prisas. Det prisande mötet är det modus vivendi som heligheten väntar på.

När en förveckling eller en fördjupning i ytan sker, och ett erfalande jag uppstår som en fantom, verkar det som ett märke eller ett sår förblir efteråt men det är endast en illusion. Den orsakas av en större fiktiv ficka, en idé om att ytan kan såras eller förvridas. I själva verket är ytan magiskt ren och god hela tiden. Den är alltid ett förbarmande av oss, alltid en ljuskälla och förlåtande nåd. Alla sår är redan läkta i denna livgivande yta.

Längs hela ytan finns en poetisk saklighet, ett formgivande mitt i all förändring. Sakerna får vara precis såsom de är. Våra handlingar är i huvudsak omsorg om sakerna. Den första omsorgen är just den poetiska sakligheten. Vi låter borsten vara borste helt och hållet när vi städar hallen. Vi låter gräset vara sig själv när vi klipper det, vara gräs som klipps. Vi låter himmel och jord bete sig som de gör av sig själva när vi utför våra sysslor.

Att ofta vila i formen "det som är precis så här" utgör en nödvändig diciplin för uppskattande av den levande magiska ytan. Utan vilan utmattas vår själ och fastnar i fickor av innehåll och fragmenterande betydelser. Vilan bör vara kopplad till en kroppslig akt så att hela organismen får del av fokuseringen och stillheten i formen.

Formen som är trogen den levande ytan är också central. Det innebär att inget subjekt ser ut från en begränsad synvinkel för att se världen. Tvärtom är det världen som ser in mot centrum som är obegränsat. Det är den vilda glädjens centrum. Denna omvända inställning är en sorts radikal omvändelse av perspektivet. En stark glädje, hilaritas, uppstår och en fundamental humor beledsagar denna omvända inställning.

En person med det omvända perspektivet byter ett liv mot ett annat. Det gamla perspektivet kan visserligen användas för att klara livet i världen men blir aldrig det mest genuina. Det nya centrala sättet är exstatiskt och försätter hela livsinnehållet i denna exstasis. I de stunder denna omvända inställning aktualiseras slutar allt annat vara av betydelse och evighet inträder. Fast det låter pretentiöst är det mycket simpelt och primitivt. Det är en översvämning av existentiell kärlek, verklig theosis.

Samtidigt är omvändelsen till det centrala perspektivet en undervisning om medvetandets natur. Glädje, kärlek, klarhet och central evighet är denna natur. Men dessa ord får inte sin fulla betydelse förrän en person är i denna nya inställning. Orden beskriver också bara fragmentariskt det medvetande som är centralt. Det är en stark tillit till själva uppmärksamheten, till det gudomliga livet, till all yta och all enkelhet.

I den omvända inställningen kan en ren inspiration äga rum. Denna in-spiration, andens inkommande till det centrala medvetandet, ger en kraft att påverka och agera med andra i världen. Samtidigt ger interaktionen inte sällan bakslag och suger ut oss så att den omvända inställningen förloras och vi blir subjekt som tittar ut igen.

Det är ett lugn och en diciplin att behålla den omvända inställningen, in-spirationens process. Minuter och timmar måste ägnas åt att låta denna förhållning verka och stabilisera sig. Allt är som vanligt men ändå helt annorlunda. En sorts hemlig glädje och

tillit påverkar hela livsuppfattningen. När inställningen förloras märks det på hela stämningen och vi kan börja arbeta på att vända om igen. Vi har då en objektiv situation där vi ser skillnaden på de båda inställningarna. Den ena är omedelbar och primär, den andra påhittad och fiktiv, ett sorts instrument.

Det är insikten, om och om igen, att det finns ingen som berörs av det som kallas synd. Men just därför är synden, skuggan, något verkligt. Förvecklarna syndar alltid. De lever hela liv i förvecklande synd. I solljuset kan ingen mörkerperson existera, ingen förvecklande process eller ideologi kan överleva lång stund.

Mänskliga kulturer skildrar alltid mytologiskt upplyftandet till himlen. Många varianter finns på detta tema. Solljuset är just det som vi lyfts upp till. Uppstigningen är det naturliga i solljuset. Mytologin gäller oss. Alla ting kommer då till oss och eftersom vi inte är något särskilt fastnar inte heller någonting - ingen kunskap, ingen fixering, ingen avskild eller särskild individualitet, inget öde, ingen specifik berättelse, ingen kanon eller auktoritativ tradition. Ingen förveckling. Istället obegränsat liv och ljus, rörelse i ljus, ljud och känsel i ljus, vind utan innehåll i ljus.

Ingen vet om han eller hon är vis eller dum. Många låtsas att de är något av detta och kanske lurar andra att också tänka så. Men ingen vet. Och det beror inte på någon sorts logisk bevisföring. Det är helt enkelt bara sant om vi är ärliga. Ingen vet om hon eller han är helig eller syndfull. Vi tänker så, efter vissa handlingar tänker vi det na, och efter andra, tänker vi det andra. Men vi antar bara detta, ingen vet egentligen.

Det är inte så att vi ger de här positionerna om vad vi är eller hur något är, utan det är helt enkelt omöjligt att fälla omdömen när det inte innerst inne finns någon där. Om ingen omdömesfällare finns bakom tankarna så kvarstår bara det enkla faktum att vi låtsas veta eller förstå eller bedöma.

Detta är ljus, det verkliga solljuset. Men det är inte visdom eller intelligens eller något annat som vi tycker om att tänka om oss själva. Verkligheten, som saknar innehåll, är så mycket större, så mycket renare och öppnare, så mycket mer full av kärlek - se där en rad tankar om vad vi tänker om den goda verkligheten. Men när du ser och lever i detta ljus behöver du inte säga de här fina termerna; de är analogier men vi vet ingenting om verkligheten när vi lever den.

Att vara i solljuset utan innehåll är att vara utan. Vara utan är en fattigdom som paradoxalt blir största rikedom, liksom vår egen död. Den är största rikedom eftersom den är verklig och utan innehåll. Vara utan har ingen pretention, ingen kunskap och därmed ingen förminskning. Så stora är vi egentligen.

Solljuset utan innehåll är oändligt men därför ingenting märkvärdigt. Så fort du ser något, en havsytta, en bergssluttning, en segelbåt på havsytan, människor på båten, seglens rörelser, så är du i ljuset utan något annat. Så fort du hör fåglarna, suset av vinden i

segelen, skvalpet mot kajkanterna, så är du i det verkliga ljudet utan innehåll. Sådan är du.

När man säger eller skriver sådana här ting ligger det nära till hands att låtsas vara vis eller mystisk eller upplyst. Men ingenting av det är sant. Innehållsfriheten är inte något som någon kan skryta med, för denna separata någon saknas. Klarögdheten tillhör inte någon och kan därför användas överallt och i alla sammanhang.

Begär och passioner kräver innehåll. De kräver tankeobjekt och innehåll som kan fixeras eller formuleras och därmed göras verkliga. Det här går alla filosofer och teologer och psykologer bet på. De försöker alla formulera ett "jag" som "har" dessa begär och passioner. På så vis låtsas det veta något. Men utan innehåll inga begär eller passioner. Livet blir för klart och för enkelt.

Alla kulturer skapar språkliga strukturer för att hantera denna problematik. Men utan innehåll finns inte ens grunden för problematiken. När vi är utan innehåll saknas behovet för tänkaren eller kännaren av innehåll. Rastlösheten försvinner då och vi uppfattar istället ett oändligt liv. Kanske bara några sekunder då och då - men där är det. Fritt från allt är det helt närvarande.

När en kultur hävdar förekomsten av individer som ska besitta innehåll får vi ett dilemma. Individen är själva dilemmat eftersom den aldrig egentligen funnits. Den är en fiktion som kräver mer och mer innehåll för att fortleva. Så fort vi lägger ner innehållen finns det ingenting att göra för den fiktiva individen. Då faller hela konceptet. Denna lösgörelse är väldigt avslappnande och vi får tid att leva utan dilemma.

Människans olika former av intelligens tycks inte hjälpa så mycket när det gäller lösgörelsen från det innehållscentrum vi kallar individen. Rätt som det är sker det hos folk lite hur som helst. Någon känner att "Nu får det vara nog" med sökande efter innehåll som ska vara bättre än tidigare. Och så upphör denna mekanism. Ingen är där som behöver andra eller mer innehåll. Istället upplevs ljus och ljud och rörelser med barnets nyfikenhet och förundran.

12 : Visdomen

Gud själv som är ett absolut tyst och glädjefullt skådande har ingenting med de lägre innehållen, upplevelserna, att göra. Det är därför mystiker genom historien då och då hamnar utanför all religion, alla kända böner och sakrament, lämnar kropp och själ för att

kort delta i detta glädjrika skådande. När de återvänder till den illusoriska psyke-kropp-nivån kan de ingenting säga om sin erfarenhet. De försöker beskriva det poetiskt och exstatiskt men vet att mänskliga språk ingenting har att göra med Gud själv i sitt fröjdefulla skådande. Livets ord finns i Gud, inte i någon mänsklig skrift.

Visdomen är inte det högsta men hämtar all sin kunskap från det högsta som är Guds Tysta Skådande. Men visdomen är det som inspirerar alla lägre former av aktivitet, all andlig verksamhet och även de två illusoriska verkligheterna psyke och kropp. Visdomen vill inspirera till att återvända Hem och gör det på många olika sätt. När vi tror att kroppar och psyken finns så blir konsten, filosofin och religionen exempel på längtan Hem. Men inte förrän vi lämnar de illusoriska nivåerna kan vi närma oss Guds Tysta Skådande som är Fullständig Glädje. Sålänge vi håller fast vi dem tvingas vi runt i ett lidande som ständigt cirkulerar kring tro och åsikt, argument och kroppsliga manifestationer. Visdomen är den Stora Medkänslan som på många sätt försöker få oss att återvända Hem och Hon använder sig av både konst, filosofi och religion för att åstadkomma detta för oss.

Gud är en aktivitet, det helt lyckliga skådanget. Vi vill alla komma Hem till detta skådande, denna yppersta aktivitet. I sin stora Medkänsla försöker Visdomen genom alla möjliga religiösa scenarier få oss att återvända. Alla religioner ingår i sådana scenarier, de är teatrar för att påminna oss om överkligheten i kropp och själ och få oss att lämna det för verkligheten i Guds eget skådande. Israels historia är en sådan teater, den Nya förbundet i Kristus är en sådan teater, avsedda att leda oss till frälsning.

Vi är så övertygade om den jordiska kroppens och det mänskliga psykets existens och öde att vi får följa dem till döden, men redan innan den döden kan vi vila i övertygelsen om det verkliga kärleksfulla Tysta Skådanget hos Gud själv och lita på att komma dit efter döden och slippa flera teatraliska livsöden. Det räcker nu, vill vill äntligen hem. Det kallas den högsta insikten, frälsningen, att ha tagit emot den livgivande Anden. Det som inne i de olika teatrar kallas insikt och frälsning är bara ekon, repliker, avbilder och symboliska gester. Gud har ingenting med det att göra, Han endast älskar oss och väntar in oss.

Vi imponeras ibland av astrofysikens skildring av de miljontals galaxer som finns, men all sådan verklighet är utan substans. Det är en konflagration som kollapsar när visdomen inte längre behöver denna teaterscen för sina syften. Det är som ett hologram som behövs för att inspirera oss till att lämna det för Verkligheten själv som är i Faderns Tysta Skådande Kärlek. I denna substanslösa symbol för verklighet ingår liv på planeter och språk som organismer utvecklar för att skapa illusoriska företeelser som konst, matematik, vetenskaper, filosofi och religion. Vår inre ande känner alltid på sig att allt detta passerar bara, det är otillförlitligt och representerar istället något helt annat, att, som Jesaja säger, Guds tankar är inte våra tankar. Jesus upprepar ofta med sina liknelser att Guds rike är något vi inte alls kan förstå eller tänka oss. Det är det helt Andra. Samtidigt

finns det just här i Jesus Kristus. När Filippos sade: »Herre, visa oss Fadern, det är nog för oss.« svarade Jesus: »Så länge har jag varit tillsammans med er, och ändå känner du mig inte, Filippos? Den som har sett mig har sett Fadern. (Joh. 14:6 ff)

Men vad är det i oss som inser detta? Som ser det verkliga i Gud och överkligheten i psyke, intellekt och kropp och materia? Jo det är anden som försöker ta sig ut och Hem, som försöker lämna scenen och få vila från spelandet av en rad mer eller mindre tilltalande roller på scenen. Kristus är vår förlossare i detta.

Många känner hur detta liv blir för litet och vill mer verklighet än så. Lite vagt vet vi att en kombination av medkänsla, stillhet, kärlek, lycksalighet och allvetande är slutmålet - och det är Fadern. Indiska teism kallar detta sat-chit-ananda. Men sålänge vi greppar efter de lägre verklighetsformerna, de världsliga, fylls vi aldrig av skönhetens skådande och frid. Det blir istället ett långt, ja kanske, evigt sökande. Irenaeus anser att ett evigt sökande efter den okända Fadern är en motsägelse. Men i samma stund detta sökande upphör, slutar det vara motsägande. Den Helige Ande är inspirationen till att sluta söka bland skuggor. Anden har vi fått till hjälp och försvar. I Anden kan vi vila.

Vi säger alltså inte att något är överkligt här på jorden, eller att inkarnationen av Gud i Yeshua är överklig, bara att den Uppståndne är mer verklig, himmelriket och vår uppståndelse där mer verklig, Fadern i sin Absoluta Tystnad och Kärlek mest verklig av allt. Även till vardags vet vi att struntprat är mindre verkligt än sanning, vi till och med uttrycker det med uttryck: "Det är ingenting..." Och de roller vi spelar vet vi är mindre verkliga än vår ande som längtar efter frid och godhet utan gräns. Vi vet att den ljuvliga tystnaden i naturen och ännu mer i Gud är något mer verkligt än skramlet på stadens torg, hur roande än detta tidvis kan förefalla. Vi vet att Pauli brev om livet i Kristus är mer verkliga än GT's alla skildringar av slagsmål, stamkonflikter och dödande i lagens namn med Gud som domare på sin sida. Vi vet att när Jesus säger: "Ni har hört..." så kommer snart något mer verkligt: "Men jag säger er..."

Paulus säger i 1Kor 15:50: "Ingenting av kött och blod kommer in i Gudsriket. Ingenting som kan förgås kommer in i det oförgängliga."

Dessa rader är mycket väsentliga. De skrivs en generation före de fyra evangelierna och apostlagärningarna. Det är den ursprungliga katolska och universella kristendomen. I Kristus har vi först och främst den uppståndne, den nya människan, det nya folket, det nya riket i vilket ingenting av kött och blod, kropp eller själ, förgängligt och tidsligt kan inträda eller födas.

Jesus Kristus, eller Yeshua ha Maschiah, är kan man säga, en syntes av fyra dynamiska krafter.

1. *Det pneumatiska* är det första, alltså det rent andliga, som är visdomens verk genom Helig Ande för att ta oss alla hem till Gud, till Fadern som Yeshua säger, Abba.

2. *Det kreativa* är det andra, som är Skaparens verk, alltså en verksamhet som inte alls är nödvändig för Gud själv, en sorts lägre aspekt av Gud som gick fel - det som poetiskt skildras i syndafallet. Gud kan inte göra fel så det som skedde är inte verkligt såsom Gud är verklig. Gud är perfekt, liksom vår ande, både före och efter syndafallet.

Vi kan stanna lite vid det andra elementet. Det är inte så att vi nedvärderar universum och människan för att vi ser det kreativa som icke-nödvändigt för Gud. Det är en gnostisk missuppfattning. Vi nedvärderar inte skapelsen, men skapelsen har en egen dynamik som inte är Gud själv. Vår ande längtar till Gud själv och hans fullkomligt lyckliga skådande i kärlek till allt. Därför är de första kristna, enligt vittnens utsago, som främmande i denna världen. De är, som Brevet till Diognetus uttrycker det, boende i alla nationer men *som i exil var de än bodde*. Deras hemland var och är himlen, hos Gud, hos den Fader Jesus talade om som sin Fader.

Så det sker här ingen nedvärdering vare sig av Skaparen eller skapelsen, bara ett ärligt förtroende för Gud Fader som inte behöver något skapande och som inte kan ta emot något skapat eller orent i sitt Rike, vare sig kropp eller själ eller något förgängligt. Upp 21:27 säger det så: "Aldrig någonsin skall något orent komma in i den, och inte heller någon som handlar skändligt och lögnaktigt, utan endast de som är skrivna i livets bok som tillhör Lammet." Vi känner igen vår egen ande som en direkt spegling av Fadern, därför kallas vi Guds barn. Det finns ingenting skapat i Guds barn. Kroppen och psyket är skapade företeelser, som ibland kan upplevas som fängelse för oss och som vi mycket riktigt antar försvinner när vi kommer till Guds rike. Vi blir fria från allt skapat. Det är det Paulus talar om i 1 Kor.

Men som vi ser i samma brev finns människor i Korint som tror att det kroppsliga och psykiska har möjlighet att bli gudomliga och därför uppstår en rad egendomliga beteenden som om vissa redan är mycket heliga och frälsta. Detta vänder sig Paulus emot och hävdar bestämt att allt skapat, allt kroppsligt och psykiskt från början är just det skapade, inte det som är andligt och hemmahörande hos Gud i Guds rike.

De två ytterligare krafter som ingår i Yeshua är det psykiska och kroppsliga, båda inte rent andliga i Gud utan skapade för att inkarnera på en planet som vår, inkarnera visdomen i syfte att återföra allt till Fadern. En kroppslig dimension behövs för att visdomen ska bli synlig för ögat och fysiskt verklig för beröring och alla andra sinnen som vi behöver för att dras till Frälsaren. Apostlarna hade sett och hört och med sina händer tagit i Yeshua, därför visste de att det var sanning att Messias verkligen kommit för att förändra allt. Än saligare blir vi som inte sett men ändå tror och vänder oss från värld till ande.

Kristendom är alltså inte en materialism utan just en andlighet. Gud är ande och så är vi såsom varande Guds barn. Vi vet detta innerst inne och vi kan med den svenska poeten Nils Ferlin säga att vi den vackraste dag som sommaren ger har vi längtat till den Andra Sidan. Vid dagens slut, hur mycken skönhet vi än njutit under dagen, vet vi att något helt annat är det som anden söker och vet vara sitt verkliga hem. Detta är inte nedvärdering av jordelivet och det skapade. Tvärtom är det en uppskattning av den ovärderliga gåva detta skapade universum är, eftersom vi genom det får komma hem till Guds rike till slut.

Men skapat är förgängligt och som Paulus säger att ingenting förängligt kan ärva det oförgängliga. Den kraft eller makt han talar om (dynamis) är andlig, inte psykisk eller magisk eller religiös i jordiska termer. Tid efter annan genom den kristna historien möter vi dock troende som vill spiritualisera det jordiska och förklara några heliga eller tänka sig Guds rike på jorden, t ex med Jerusalem som centrum. Särskilt moderna messianister drömmer gärna om det Nya Riket i termer av det gamla förgängliga skapade livet på jorden. Många kristna tänker sig att inkarnationen av Jesus så att säga innebär att Guds rike sker i kroppslig form. Men kött och blod har ingenting med Guds rike att göra, säger Paulus.

Att inkarnationen i Yeshua ägt rum och att detta gör vårt återvändande till Fadern möjligt, är en del av den andliga ekonomi som visdomen åstadkommit i skapelsen. Det finns verkligen en skapelseordning, men den är endast en skapad ordning och vi längtar naturligtvis bortom den, fast vi befinner oss i den, till Gud själv, till det fullkomliga skådandet och den fullständiga lyckan i Gud själv. Frälsningens ordning sker enligt Herrens plan och vi behöver inte stort bekymra oss om den sedan vi vänt oss genom Anden till Kristus och lever i Honom. Vi behöver endast välja den bästa delen som systemen Maria gjorde och vara nära Messias.

I Rom 14.17 säger Paulus att Guds rike inte har alls med mat och dryck att göra, utan med rättfärdighet, frid och glädje i Helig Ande. Observera att dessa tre saker inte finns att hämta i den skapelse som innehåller mat och dryck. Det är andliga storheter, det vi verkligen längtar efter. All rättvisa vi åstadkommer på jorden är inte ens en sken av verklig rättfärdighet. Den himmelska rättfärdigheten är något helt annat. Detsamma gäller frid och glädje. Många inbillar sig att sabbatsfirandets frid och glädje är vad som avses. Eller friden på en kontemplativ retreat. Men det är inte ens i närheten. Naturligtvis ska frid och glädje råda när vi firar sabbat eller vilken fest som helst och när vi sitter i meditation på en retreat eller hemma. Men Paulus talar om Guds rike, en andlig verklighet som inte har med mat och dryck, eller något annat skapat som vi tycker om och finner glädjefyllt.

Det får inte reduceras till pessimism eller gnosticism att inse hur jordisk glädje och frid inte är det vi söker, att det är en lägre ordning, mindre andligt verklig, i asaknad av Helig Ande. Det är snarare en stark optimism inför realiteten Gud, realiteten Guds rike, realiteten Guds Tysta Skådande i kärlek. Denna realitet är den himmelska och den finns tillgänglig överallt i universum för vår ande.

Kristi uppenbarelse är tillagad som en gigantisk kärleksdryck och den är uthälld över alla universa och finns att dricka överallt, när som helst och för alla levande varelser. Jag är brödet från himlen säger Jesus själv. Det celestiala manifesterar i Honom ett levande ord, ett livgivande bröd.

Före Kristi uppståndelse kunde människor endast förstå heligheten som folk, plats, tempel eller skrift, som kult och religion. Men efter uppståndelsen finns inga gränser för tillgängligheten av denna Guds härlighet. Allting är heligt och därför hemligt, som Dionysios Aeropagiten säger. Religionerna som specificerade helighet tog slut när Messias anlände och sedan dess är det avgörande för att komma in i Guds rike att du finner kärleken i Gud, att du närmar dig Hans Tysta Skådande i absolut medkänsla.

En människa som inte bryr sig om det himmelska låter inte heller Guds rike födas i sig och förgås därmed, medan en människa som lyder kärlekens närvaro i allt redan i tiden föds i det tidlösa himmelriket, i det rena landet.

Alla fenomen i världen är visdomens manifestering, en dynamik som har tre grundegenskaper:

sensibilitet - de syns och känns, hörs och smakar, berör oss och luktar

irritabilitet - de fordrar förändring efter någon form av excitation, ibland för att skapa balans, ibland för fortplantning, ibland för försvar, ibland för intagande av föda, ibland för negation och utveckling till nytt stadium av balans

reproduktion - en fortsättning av dem finns inbyggd i en dynamik där fenomenen reproducerar sig genom sexuell natur, alltifrån cellens nivå till det mänskliga samhället och staten

Om vår ande är klar över vad visdomens manifestering är för något så vet vi att alla fenomen, inklusive de vi brukar kalla onda eller negativa, sker som visdomens dynamik, vare sig vi drabbas eller välsignas av dem. Vi kan utgå från, som den gamle munken säger i dokumentärfilmen *Die Grosse Stille*, att Guds oändliga godhet röjer sig i allt som sker.

Den himmelske Fadern är den himmelska identitet vi har genom Kristus. Gud är sådan och Jesus säger att vi är ett med Fadern, liksom han själv är det. Så länge vi ser oss i världen, är vi inte ett med Fadern. Kropp, psyke, värld måste ges upp som andliga misstag och istället måste vi finna glädjen i att vara med Fadern. Genom det uppståndna livet hos Kristus kan vi det.

13 : Kultiveringen

1 Helig Ande är en rörelse som vi kan leva ut i vårt kroppsliga liv. Liv är rörelse i Helig Ande, vi har alltid tillgång till denna rörelse inom oss och utanför oss. Denna Ande är Guds rike inom oss redan nu.

2 Jesus Kristus är frälsningen och Han är det genom Helig Ande, båda sända och utgående av Fadern, så vi har en treenighet i denna dynamik.

3 Allt i universum rör sig, det är Helig Ande som rör sig genom den skapande Fadern. Galaxer rör sig, atomer rör sig, allt materiellt liv är rörelse. Men även organiskt liv är en utveckling av denna rörelse och människans tankar och känslor är denna rörelse. All sanning, medkänsla och förlåtelse är rörelse i den Helige Ande.

4 Bön kan vara rörelse i den Helige Ande och kroppen är då med i denna rörelse. Vi ber inte med huvudet bara, eller med huvudet och känslan bara,

utan med hela kroppen. Vi låter Helig Ande både be och röra vår kropp. Då får vi med hela människan och vi ber med hela kroppen.

5 Helighet är rörelse i Helig Ande. De av oss som väljer den kontinuerliga bönen som livsform rör sig således hela tiden i Helig Ande.

6 Medkänslans rörelse är den högsta rörelsen i Gud. Vår Herre Jesus Kristus är till sitt väsen denna medkänsla, Han är en ocean av medkänsla. Det är den Helige Andens högsta rörelse i Messias, räddningen genom sanning, medkänsla och förlåtelse.

7 Lagen i GT, alltså Toran, är fundamentet för denna rörelse i Helig Ande och ligger till grund för all civilisation på planeten jorden. Denna lag är en rörelse där medkänslan är den högsta formen för socialt och politiskt liv enligt denna rörelse. I Kristus fullbordas denna lag genom att Han till sitt väsen är medkänsla. Därmed är lagen övervunnen och borta för alltid.

8 Utifrån dessa grunder innebär tro en övning av rörelse i Helig Ande, inte en intellektuell övertygelse eller en blind tro på något faktum vi inte kan se eller höra eller på en berättelse, hämtad från Bibeln.

9 Genom att Helig Ande är all rörelse i universum, på alla existensnivåer, är vår egen sanna natur Helig Ande. Vi är uttryck för sanning, medkänsla, förlåtelse och kärlek till allt och alla. Det är vår grundnatur som vi kan minnas aktivt genom att öva rörelse. Fadern är då levande i oss, vilket är Hans vilja - att få leva oss och vara oss.

10 Hur utövar vi denna rörelse i Helig Ande? Människor finner många olika sätt att göra det. Här är mina förslag. På två sätt - genom kroppsliga rörelser i samband med bönen av Herrens Namn och när inte detta är praktiskt lämpligt (t ex på en arbetsplats) eller vi är trötta eller sjuka, genom

inre recitation av Namnet och medvetande om rörelsen i kroppen, den Helige Andes rörelser inne i vår kropp. Liv är den Helige Ande i rörelse så vi har alltid tillgång till denna livgivande rörelse inom oss. Vi behöver endast vara klart och stilla medveten om den.

11 Det är ytterst viktigt att låta den Helige Ande be och inte på ett ansträngande sätt utföra bönen själv genom att tänka eller forcera fram bönens ord. Därför är alltid *Veni Sancte Spiritus*, "den gyllene sekvensen", från medeltiden, lämplig och bra att inleda dagens böner med. Den uttrycker tydligt hur bönen ska ledas av den Helige Ande, vad vi än ber och när vi än gör det.

12 Den kristna läran är en överbyggnad av föreställningar. Dessa uppfattar vi som sanna, ofta tyvärr i en reducerad teologisk mening, inte levande myt och symbol som det är från början. Resultatet i våra liv av denna uppfattning av sanning är en god ordning, en moral och en välsignad medkänsla med allt som lever. Men det är genom den Helige Ande som vi är i Kristus genom att ständigt be i anden.

13 Den kristna läran är först en mytisk kosmologi. Inte så att Bibeln lär ut astrofysik. Vi människor har utvecklat astrofysiken. Men den är väsentlig för den kristna läran. Galaxerna har kommit till i och genom Skaparen, en skapande Helig Ande som är rörelsen i all verklighet. Detta är skapelsen. Vi är en del av denna kosmiska skapelse och fungerar på samma sätt. Vi är i rörelse i den Helige Ande. När vi utvecklar medvetande om detta kan vi låta den Helige Ande be i oss.

14 Vi är alltså först kosmiska varelser i den skapande Helige Ande, Faderns liv i oss. Därefter kan vi se oss som sociala varelser. För att fungera väl som sociala varelser måste alla fyllas av den Helige Ande i bön. Först därefter upphör det avsiktliga dödandet av varandra, det avsiktliga bedragandet av varandra och det avsiktliga omoraliska eller brottsliga utnyttjandet av

varandra. En rent humanistisk utbildning i etik tar inte bort dessa sociala sjukdomar.

15 När vi tänker på oss som kosmiska varelser i den Helige Andes energi och utövar ständig bön där kroppen engageras i rörelser, kan de kristna dygderna sanning, medkänsla och förlåtelse bli verkliga, men inte förr. Att bekänna en teoretisk tro på dessa dygder är bra men otillräckligt för att förverkliga dem. Först när vi är kosmiskt levande i den Helige Andes rörelser i bönen, kan de bli socialt verkliga. Vi har teoretiskt erkänt dem i tvåtusen år utan att kunna förverkliga dem socialt och politiskt. Som Joachim di Fiore sa behöver vi komma in i Andens tid.

16 Social harmoni uppstår endast som följd av att alla individer ber i rörelser med Helig Ande och sjunger eller reciterar Guds Namn. Social harmoni uppstår inte bara för att vi vill det i teorin och har en rad konferenser runt världen. Vi måste utveckla den genom ett medvetande om kosmos som den Helige Andes skapande verk där vi blir antenner för utstrålningen av sanning, medkänsla och förlåtelse. Alla nivåer av verklighet sitter ihop och människans sociala välfärd och lycka uppstår endast som följd av denna kontinuerliga bön i Helig Ande och mottagandet av kvaliteterna.

17 Som organismer blir vi trötta. Vi måste slappa. Men även när vi slappar kan vi fortsätta bönen i den Helig Ande. Den pågår inom oss om vi låter den göra det, om vi fortsätter vara vakna i den Helige Ande. När vi glömmer detta och så att säga somnar in andligt, stannar endast demoniska föreställningar kvar och då kommer strax girighet, hat och förvirring in i vårt system och gör oss orena. Vi blir låga som många uttrycker det. Att vara låg är inte vår verkliga natur och det är jobbigare att

vara låg än att vara levande i Helig Ande, vara i Kristus som Paulus uttrycker det.

18 Demoniska föreställningar är det som vi egentligen inte är och inte vill vara - men ändå erfar. Vi är inte oss själva när de fyller tankar och känslor och handlingar. Vi är "utom oss" och vi vet det. Ibland kan vi försöka rättfärdiga dessa låga tillstånd men vi vore helst utan dem. Vår verkliga kosmiska natur i bedjande Helig Ande ropar oss till sig och så fort vi klarar av det svara vi på detta andliga rop. Så länge vi styrs av demoniska begär kan vi inte förverkliga social harmoni, vi behöver vapen för att skydda oss och hindra brottsliga beteenden.

19. Vi betraktar alla människor, inklusive dem som genuint kultiverar andlig genom rörelse som lärjungar. De främsta lärjungarna är de som missbrukar sina kroppar och lever miserabla liv - de vet bäst vad det är att sakna Andens klara och medkännande närvaro ! Därför drogs Jesus och andra gudomligt inspirerade till just dem.

20. I historisk tid skulle det kanske inte fungera att sprida en andlig kultiveringsmetod på hög nivå till alla människor. En kyrka behövdes för att ta hand om den stora mängden. Men idag är kyrkorna obsoleta. Anden vill nu en rening och befrielse från alla gamla former. Idag är alla lärjungar och vi praktiserar alla bön i rörelse på olika nivåer. Alla behöver den höga energin och vi som fokuserar på den måste hjälpa alla andra, helt utan prat om kyrka eller tro eller denomination eller politisk färg på åsikterna. Vi har alla kroppar, Gud skapar genom kroppar genom att Anden vill manifesteras sig i rörelse och bön.

21. Anden har i historien har spridit denna väg på många sätt, tänkande människor har gått från stadium till stadium för att tolka Andens vilja, Guds vilja på jorden. Fortfarande behövs många krig som urladdningar för omogenhet i Anden. Kroppen har renats åt många genom börens kultivering och därmed ändras samhället och möjligheter för social harmoni - men vi har sekler kvar. I vår tid är det dags för Kristi Ande att direkt beröra våra kroppa och sinnliga verksamheter där alla våra fasthållanden gradvis försvinner av sig själv.

22. Förr var det inte tillåtet eller möjligt att lättvindigt avslöja så många himmelska hemligheter för vanligt folk. De som kultiverade isolerade sig nästan alltid i kloster och kommuniteter bakom stängda portar. Även i vildmarkens ensamhet finner vi de som lever i bön. Den tiden är förbi och försök att vidmakthålla det gamla känns ofta fel även för de som väljer slutna liv. Idag bör Andens bön i rörelse praktiseras direkt bland människor, gärna på gator och torg men särskilt i hemmet och i vardagen. En enda person som praktiserar Andens bön i rörelse kan sprida denna energi i ett stort bostadsområde. Förr eller senare stöter alla ihop med denna person och kan inte undvika att ta emot inflytande. Det är inte något magiskt, det är högst naturligt. Anden vill manifestera sig i det naturliga.

23. Men en sak ska poängteras, nu har tiderna förändrats och ingen av oss behöver ägna oss alls åt den yttre formen, såsom djupa bugningar inför en lärare eller bild, mässans liturgi eller sakrament, långa ceremonier inom hinduism eller buddhism, komplicerad judiska högtider till minnet av Guds handlande med ett folk. Den religiösa världen som är rolig att se på och

filma och prata om och även ta del av själv, är en gång en epok som finns kvar ytterligare en tid. Det är ingen nytta för Andens verk att ägna sig åt detta. Jesus skapade inte denna form av religion, inte heller Paulus ägnade sig åt det. Det var livet i Kristus som stod i fokus, att leva i världen med Hans ande i sig.

24. Gör vi Andens bön i rörelser på ett mer formellt eller ceremoniellt sätt börjar det likna en religion, vi gör inte sådant nu för tiden. Alla älskar de esoteriska och det liturgiska. Men hela Kosmos är en liturgi, där Fadern är källan, den källa vi befinner oss mitt i när vi ber i Anden. Vad är det för nytta med att buga djupt och gå eller sitta högtidligt och dyrka en lärare? Om vi fortsätter att uppföra oss religiöst som förut kanske vi också förstör vår egen äkta tro! Kyrkbruket blir idolatri.

26. Genuin bön och rörelse i Helig Ande kommer an på ditt hjärta att kultivera. Så länge du kan leva i denna praktik och så länge du helhjärtat och beslutsamt kan be, kan du betrakta dig som en lärjunge till den Uppståndne. Men det finns en del människor i kyrkan som verkligen inte kan anse sig själva vara bedjande och upprätthålla kultiveringen. För en del människor är det omöjligt. Men många människor kan verkligen leva bedjande liv. Så länge du kultiverar bönen och rörelserna vidare ska du betrakta dig som en lärjunge, en apostel till och med.

27. Kan du betraktas som en sann bedjare om du bara gör några övningar i veckan eller mer sällan? Det är inte säkert. Att bara läsa i Skriften eller prata

om det räcker inte. För i genuin kultivering och mottagande av Helig Ande måste du finnas tillgänglig större delen av dagen för Andens kraftfulla energi som stärker allt och helar ditt hjärta - och andras. Några få besök hos bönen i Anden kan inte kallas för aktiv tro. Du kan inte heller betrakta dig som en kristen bedjare. Snarare är du kanske en sympatisör. Tänk på alla som lever i okunnighet och misär. Hur längtar de inte efter det ljus du kan sprida? Omedvetet eller medvetet är detta ljus frälsningen för dem. Ta vara på dina dagar.

28. Den kristna läran är inte kristendom. Det är livet i Herren som är det. Bönen i Hans ande är verklig kristendom, inte någon utläggning av en lära. Jesus summerade alltid upp läran ytterst kortfattat: älska andra. Vi måste klargöra detta. I själva verket är några tolkningar eller metoder inte heller kristendom. En del människor rör alltid ihop de här sakerna. De blir imponerade av en mystiker eller en teologi och tror att det är kristen tro. Några munkar från kända ordnar och även en del lekmän, tycker att de vet lite mer om kristendomen och vill entusiastiskt sprida sitt budskap bland oss. Ta emot dem och var vänlig men återgå till bönen och rörelserna, ja undervisa dem tillbaka om ren praktik med hjärtats bön. Religionen i alla sina varianter har sina religiösa former men här sprider vi bönen som sådan, livet i Anden som rör sig i vår kropp.

29. Lärosatserna inom kristendomen är bara en liten del av det kristna bönelivet. Det finns också många höga nivåer av hjärtats bön och djupgående insikter om livet i anden. Alla skolor och traditioner intresserar oss inte ens en bråkdel av vår intresse för hjärtats samvaro med Kristus i bönens Ande! Vi behöver inte heller den moderna religionens alla "nya" diskurser och teologier. Är inte bönen nog?

30. Kristendomen grundades av hemförsamlingar i det forna medelhavsområdet för 2000 år sedan. I dessa fanns ingen hierarki, de var egalitära på ett för tiden revolutionerande sätt. Ingen präst fanns, den enda prästen som var den sista prästen är Jesus Kristus den Uppståndne. Man kallade sig inte heller "kristna" vilket var ett senare nedsättande ord om dem. När en generation senare en romersk kyrka bildades och började massomvända människor i det romerska riket, bäddades denna tidiga kristendom in i den offentliga kyrkan. Trots att den växt både ekonomiskt och politiskt så fanns den ursprungliga Anden närvarande hos många kristna. I vår tid har vi växt ur alla kyrkoformer och Andens bön kan nå vem som helst i vardagslivet.

31. Vad Paulus och de tidiga kristna själv hade kultiverat i Andens liv finns kvar idag och kan leva ett självständigt liv igen, utan att behöva gömma sig eller isolera sig. Det spelar ingen roll för oss som ber i Anden hur många tiotusentals skriftvolymmer som än har producerats under seklerna om olika kyrkliga skolor. Det är i själva verket bara tre ord, tre verb, vi behöver minnas: tro, hoppas, älska. Praktiken av dem är hjärtats bön, sedan kommer rätt handlingar av sig själv. Social harmoni i världen kommer gradvis genom denna praktik. Den som bara repeterar orden kommer ingenvart. Det är bönen praktik som förkroppsligar sanningen.

32. Karakteristiskt för bönen liv är att överge strävan efter vinning och vila bort från allt som är världsligt fast vi praktiserar mitt i världen så att alla ser. På det här sättet blir ens sinne tomt på oro och girighet men fullt av tro och hopp och vilja att ständigt be i rörelserna. Det behövs inga smarta tankar. Efter att vi har kommit in i Andens vila, mediterar vi och verkligen kultiverar Andens bön. För att kultivera "uppåt" måste vi glömma alla övningstekniker

och endast höra bönen korta fras eller ord medan vi är stilla, rör oss och andas rätt.

33. När vi kultiverar med kroppen förstärker vi samtidigt förmågan att vila i Kristus, vilket ökar både själens glädje och kroppens immunförsvar. Detta är bättre än stillasittande meditation och kompletterar oss genom att kroppen behöver rörelse och stillhet i olika ställningar. Många som vill meditera lider genom sittandet i lotusställning eller med bena i kors. Detta bruk fanns i Öst helt enkelt för att stolar saknades och har plagierats i väst såsom något i sig värdefullt, vilket är en ren myt. Vissa trodde till och med att deras "karma" elimineras genom smärtsam sittning"

34. Visdom hör Gud till, likaså upplysning - inte människan. Kristus är Ljuset av Ljuset som en bekännelse säger. Vi som människor kan däremot med kropp, ande och själ ta emot Kristi Ande i bön. Men ingen av oss blir någonsin upplyst eller heligare än andra. Kristus är universums sanning och Han vill leva i oss, som oss, genom oss. Vi kan säga att universum vill manifesteras sig i våra kroppsliga dimensioner. Gud älskar oss och vill vara oss. Att öppna mottagandet i bön av visdom och att låta den Uppståndnes upplysning fylla vår varelse är att röra sig i den Helig Ande.

35. Den kristna bönen har olika manifestationsformer under seklernas gång. Men ju högre andlig energi som nåddes, desto närmare är den sanningen, ju lägre, desto längre är den från sanningen - även om Anden alltid är nära och vill ge av sig själv till människan i nöd. Eftersom fäderna, särskilt de som kallas "ökenfäder" öppnade sig för Anden i olika grad, tillämpade de sanningen på förhållanden och principer som de förstod. Man isolerade sig ofta och "skyddade" sig för världens alla frestelser. Man

skapade klosterreglar som skulle på ett externt sätt ordna detta skydd. Men Anden lever överallt, särskilt bland människor. Idag har vi inte alls behovet av att isolera oss. Tvärtom måste vi ut bland människorna och praktisera bönen där. Den historiska kyrkan byggde många skyddsverk och således förvanskades därmed den äkta Jesus-rörelsen till oigenkännlighet och den var inte alls vad Paulus lärde ut. Han skulle känt sig mycket främmande i en institution som medvetet isolerade människor från varandra. Till slut orsakade detta fjärmande det faktum att sekulariseringen tog fart på 1600-talet, efter en sprängning av kyrkan genom reformationen.

36. Baserad på den höga nivåns princip att låta Kristus leva i oss - som Paulus beskrev - fortsatte en kultivering i Andens bön alldeles oavsett den kyrkliga utvecklingen. De som trodde på detta kultiverande sätt och inte fångades helt av den kyrkliga liturgin, kyrkolagen och de sakramentala systemen, fokuserade på en personlig frigörelse genom Kristus. Denna personalism kom åter i modern tid, inspirerade av personalistisk filosofi. Ett exempel är Johannes Paulus II som är inspirerad av Max Scheler. Efter att kristendomen reformerades i norra Europa på 1500-talet blev den helt annorlunda jämfört med tron på Paulus tid. Allt har förändrats, från syftet med att träffas och fira Kristi liv i oss, till hela börens kultiveringsprocess.

I den primitiva tron fanns endast en präst, Jesus själv. Kristendomen har blivit en mång-präst-religion och dess troslära tillägnas många olika teologiska inriktningar och denominationer. I ekumeniken försöker en del förenas men långt ifrån alla. Bara inom protestantismen finns över 40 000 denominationer. Den som kultiverar Anden låter Kristus själv leva i oss och glömmer alla denominationer som energi manifesterad på låg nivå. Gud behöver inte denominationer.

37. Hur kan de olika kristna skolorna rädda människor? De kan inte rädda människor. Vad de lär ut är inte den äkta bönen i Kristi Ande som han gav åt de troende. Vi behöva alla återgå till en storslagna enkelt som vi ser i Pauli brev. Förbättringreligionen är borta, vi behöver inte förhandla med den älskande Gud vi har. Att leva egalitärt tillsammans i Kristus och be genom Andens uppfyllande av våra kroppar och själar, måste vara vårt framtida mål, det som Guds avsikt är med manifestationen av galaxer och planeter och levande varelser.

38. Naturligtvis hade en del människor inte som motiv när de i början grundade sekter och denominationer att sabotera den ursprungliga bönen i Anden. De såg några sanningar men var långt bort från den enande Anden som lyste upp det tidiga livet med den Uppståndne. De hade upptäckt en del principer och insåg att vissa saker bland vanliga människor var fel och sade också till andra hur man gör goda gärningar. Till slut dyrkade folket dessa nya inriktningar och betraktade det nya sektbudskapet som rimligt. Sedan litade folket mer och mer på de nya ledarna, en Luther, en Huss, en Calvin. Följaktligen blev de här människorna hängivna dem i stället för hjärtats sanning i den levande bönen. När väl deras berömmelse och egen vinning visade sig ordnade de så att allmänheten hedrade dem med nya titlar. Vi kan nog säga att alla dessa teologier och religioner är heretiska. Att låta Kristus leva i oss såsom vi ser i de paulinska breven är vad vi alltid måste återkomma till.

39. Vi talar här om att börens kultivering i den Helige Ande är det vi ska följa. Det spelar ingen roll enligt vilken metod du ber, du ska inte trassla till din kultivering av Kristi Ande genom att blanda in andra saker. Sjung bönen eller hör den i ditt inre medan du använder börens rörelser och ställningar.

Gör det när du står, när du går, när du sitter i ditt hem, när du ligger i din säng. Du får inte någonting av någon yttre kyrka eller yttre omständighet, ingen kommer att ge dig någonting. Vi är alla ansvariga direkt inför Gud och ber direkt inför Hans ansikte. Du har bara en kropp. Vilken religiös riktning hör den till? Ingen. Gud har gett dig den, du återger den till Honom. Då kommer din kropp att utvecklas i bönen.

40. Hur ska den utvecklas åt dig? Vart vill du gå? Kristus Jesus är vägen. Den ska du gå och då går Herren med dig. I varje stund finns valet: mina affärer eller Jesus? Om du ber så ber Han åt dig och tillsammans med dig. Du kommer att känna skillnaden. När du ber själv är det bara du och dina föreställningar och ord. När Jesus Kristus ber i dig blir det varmt, fritt, leende. Det är en tydlig skillnad. Be inte själv som de religiösa gör. Låt Anden be i dig, Herrens Ande. Då är ni förenade men ändå i en relation, den största och viktigaste av alla. Du måste släppa vanan att be själv eller att göra något själv. Det är med Gud du ska vara. Varje stund.

41. Kristendom kan ses som en traditionell andlig kultivering från Mellanöstern. Man odlar hjärtat i att ta emot gåvan av de universella egenskaperna hos Kristus: sanningsenlighet, medkänsla, fridfullhet, salighet. Det handlar inte om att smälta ett ideologiskt budskap eller få information om en världsbild. Inte heller är det att framkalla vissa känslor eller stämningar inom en församling eller kyrka. Inte heller att delta i en religion som organiserar ämbeten och ritualer. Det handlar om kroppslig och andlig kultivering av den Helige Ande, den Ande som Kristus ger oss för att inkorporera så att Anden blir vårt liv.

42. Kristendomen betonar utvecklandet av en rättfärdig själ som inte gör motstånd mot ondska, harmoniska relationer hemma och på arbetet, social harmoni i samhället, bön i ensamhet och tillsammans med andra. Denna praxis ger oss fysisk och andlig hälsa. Man får återhållsamhet i konflikter och inre frid och visdom, en ljus och öppen energi. Vi gör detta i "A-mode", Andens funktion inom oss, inte i TE-mode, tänkande och emotionella reaktioner. Denna kultivering i Anden förbereder ett evigt liv med Kristus redan här och nu.

43. Det är Jesus, eller som han hette - Yeshua - som är kultiveringsansvarig och jag ber ständigt Hans Namn eller Faderns Namn för att ta ansvar gentemot mig själv, min familj, mitt samhälle. De effekter som uppnåtts i den kristna historien är ofta utomordentligt bra men få människor nås idag och påverkan på hela samhället kan bli bättre i framtiden. Under vår historia har det funnits många andliga lärare som spridit den Helig Andes påverkan, med början i små messianska grupper i ett dussin städer i den östra delen av romarriket. Men snart tillhörde de "kristna" en verksamhet som ägde rum på nivån att "förstå" och "tro" på en lära, mer sällan den verkliga bönen och kultiveringen av den Helige Ande. Yeshua ville direkt påverka den andliga nivån i oss, inte skriva böcker och sprida ett religiöst budskap. Tyvärr har denna enkla sanning som helt enkelt är hans egen gudomliga natur och energi, kommit i skymundan under historiens gång. Han har för många blivit en religiös gestalt som vissa tror på och andra inte. Naturligtvis menar jag inte att den senare "kristna läran" inte var bra, jag menar bara att de inte har spridit någonting som är på högre nivå än tänkande och emotioner och ofta inte stort mer än tidigare icke-kristna visdomsläror. Idag är dock många människor beredda att förverkliga mer än så.

44. Kristendom som kultiveringsmetod mot höga nivåer är inte något nytt, runt omkring i världen bland kristna munkar och nunnor har denna kultivering av det andliga livet pågått, ofta anonymt och i skymundan. Att sprida den kristna kultiveringsmetoden mot nya höga nivåer tror jag är framtiden för det vi kallar Kristi kropp och för alla människor som strävar efter frid och lycka. I vår tid har många försatt den egna kroppens energier i en enda röra och kan inte ta emot Helig Ande. Arbetsituationen, familjesituationen och vardagslivets alla splittrande sysselsättningar fragmenterar vår uppmärksamhet och destruktiva tendenser hindrar hos de flesta en sådan tillväxt i det andliga livet. Men även en extern religiositet som endast "vet" och tror i meningen "jag antar" försenar en sådan andlig utveckling till det Jesus Kristus vill i våra liv - leva det nya livet inom oss.

45. Inom kristendomen som helhet råder splittring. Trots försök till ekumenik och samarbete stör och splittrar de olika fraktionerna varandra. Alla stör varandra med olika budskap och betoningar i läran och alla kyrkor tappas aktiva medlemmar trots ibland energiska försök till aktiviteter inom församlingarna. Det finns över 50 000 konfessioner! Splittringen sker hela tiden genom TE-modus, alltså inom nivån för tänkande och emotioner och det sker sällan en höjning till Helig Ande inom människors kroppar och sinnen. Man har ingen klar föreställning om hur Helig Ande redan är aktiv inom oss. Man tror att det handlar om tankar, tro på påståenden, känslor och beteende. Det är den gamla "lag-religionen", det gamla "lagtänkandet" eller som Rosenius sa: den gamle Adam.

46. Om du är kristen men lider av olika fasthållanden vid tänkande och emotioner måste du vända om till Kristus och den Helige Ande inom dig genom ständig bön och bön i de hållningar hos kroppen som de tidiga

kristna hade (och som islam övertog). Kommer du till Yeshua för att söka förmågor, kommer du för att behandla sjukdomar, kommer du för att lyssna på läror och betoningar av den kristna läran, kommer du för att ta del av teorier eller har vissa moraliskt tvivelaktiga motiv, ja då kommer inte bönen att fungera och du kommer inte att lätt ta emot Ande. Gud är inte någon åsikt eller föreställning hos dig och den Helige Andes kraft är en konkret levande verklighet som du kan öppna din kropp och ditt hjärta för.

47. Att sprida den ursprungliga kristna bönen på höga nivåer innebär att rädda människor, att göra dem beredda att ta emot frälsning från Den som frälser, Yeshua, Jesus Kristus. Du som ber Hans Namn kontinuerligt i bönens kroppshållningar bör betrakta dig själv som en genuin hängiven elev till Messias och du kan släppa de flesta av dina fasthållanden. Som den rike ynglingen Yeshua mötte, måste du ge bort alla dina tillgångar, som ju egentligen aldrig var dina, både inre och yttre tillgångar. Yttre tillgångar kan var relativt enkelt att avstå från, men de inre är värre att ge upp i ödmjukhet. Vi förlorar något men vinner något mycket större.

48. Om du har olika strävanden och ambitioner som motiv när du kommer för att lära dig kultivering av Anden, kommer du inte heller att lära dig någonting. För att säga dig sanningen: kultiveringsprocessen i Helig Ande

är en process som gör att människors fasthållanden ständigt släpps. Som Arndt skriver i sin Den sanna kristendomen, den "utvärtes människan" avdör när den "invärtes människan" växer. Detta är en underbar och glädjeric förvandling. Människor i det vanliga mänskliga samhället tar för sig och roffar åt sig, luras och överlistar andra. För väldigt lite egen vinning skadar de andra människor.

49. Alla dessa fasthållanden vi lever med har redan förlåtits och förintats av Messias genom hans blod och uppståndelse, men för att få denna fria energi till hands måste vi låta den Helige Ande fylla våra hjärtan och kroppar genom praktisk bön. Om vi lär oss börens kultiveringsmetod borde vi ta emot nåden och kraften att släppa dessa fasthållanden. Men det går inte i "TE mode", där vi endast tänker och känner oss fram och konstruerar en egen väg. Yeshua botade människor genom den andliga kraften. Han botade inte spetälska utan förlät synderna, han läkte inte ögonen på den blinde utan tog bort hans synd. Det är en andlig väg och en andlig energi. Jag talar dock inte om att behandla våra sjukdomar här och inte heller om bören som i första hand helande aktivitet. Du som har en kropp som bär på sjukdomar kan mycket väl erfara stark förbättring när du odlar den Helige Ande och du kan be om det. Men det är inte detta jordeliv som är huvudsaken utan det himmelska livet redan nu. Gud vill leva i oss här och nu och vara människa genom oss, det är denna relation Hans kärlek handlar om. Därigenom skapas social harmoni men det centrala är Gud.

50. Jag betonar detta: om du inte kan förlåta och släppa dina fasthållanden vid hälsa och lycka, om du inte kan släppa värderingen av dina svagheter och sjukdomar, då kan bören inte göra någonting för dig. Det blir bara

ramsor och gymnastiska övningar i en religiös kult. Vi behöver inte en sådan till, de är för många som det är.

52. Låter detta hårt och hemskt? Egentligen är det kärlekens kärva budskap - bed och arbeta på din frälsning som Paulus säger i Filipperbrevet. Det finns faktiskt inte något sätt som jag eller någon annan kan hjälpa dig på. I Messias finner du all hjälp om du vänder dig till Honom i levande praktik. Det är principen i detta av Gud skapade universum - rörelse. Det utvecklas från mörker till ljus, från okunskap och förvirring till insikt och ljus i kropp och själ. Rörelse i Helig Ande är vila och ljus.

53. På grund av synd och förvirring lär vi oss att lida från tidiga år. Vi tror efter hand att det är helt nödvändigt och tappar snart inställningen att det finns ett lyckligare liv, även om vi minsann längtar och söker på fel ställen. Men i Messias tas allt lidande bort. Andra religioner kan tala om att betala sin karmaskuld eller ta straff från sina gudar, mer eller mindre godtyckligt. Vi kan se spår av detta i Gamla Testamentet där Guds verkliga natur ännu inte är uppenbarad såsom i Yeshua. På den nivån av tankar och känslor, skuld och bedömning från Gud befinner sig fortfarande flera religioner i världen. Även evangelierna fram till uppståndelsen befinner sig där, trots att det Nya talar i Yeshua från Nasaret. Efter Hans uppståndelse sänds helig Ande och det nya livet är tillgängligt. Mot denna bakgrund är det inte svårt att förstå att endast en fullständig förlåtelse och kultivering av Helig Ande kan åstadkomma social, ekonomisk och politisk harmoni på sikt i världen. En omvandling av kropparna och sinnena är nödvändig för en sådan utveckling.

54. En kristen är också en kultiverare av barmhärtighet, goda gärningar, vi hjälper andra och behandlar sjukdomar, botar sjukdomar och stärker hälsan. Men endast Messias kan fullständigt bota människor. De flesta vanliga människor slåss fortfarande om personliga vinningar individuellt och i större grupperingar - hur kan Helig Ande så lättvindigt fylla deras liv? En kristen kultiverare i ständig bön är den mest värdefulla av människor. De ryska klostren satte ofta sina mest värdefulla heliga bröder ute i ensliga trakter med ett litet kapell för ständig bön riktad till världen och alla levande varelser. En sådan skete-munk gjorde den viktigaste insatsen för den Helige Ande. Detta har många oandliga kristna och andra humanister svårt att inse.

55. För den som vill kultivera genom ständig bön i de olika bönehållningarna, är bönetanken som sänds ut den mest värdefulla påverkan på allt levande. När Helig Ande framträder i den bedjande människan kan alla få hjälp av henne eller honom. Vad betyder detta? Principerna på hög andlig nivå fungerar så i praktiken helt oberoende av våra gissningar. Frågorna som berörs är väldigt stora - mänsklighetens framtid och möjligheten av social fred och harmoni i det globala samhället.

56. I detta universum ser vi att det mänskliga livet inte har skapats av människan. Skapelsen sker andligt i universums dimensioner. I universum finns det stora mängder av olika slags livsalstrande substanser, och dessa substanser kan under rätt kemiska förhållanden alstra liv. Impulsen till dessa rätta förhållanden förklarar vi med tanken på Gud som skapare. Guds skapelse universum är till sin natur något ytterst välvilligt och har egenskaper som barmhärtighet, renhet och frid. Vår svenske Swedenborg hade en mycket precis uppfattning av detta universum och människans plats i det. Vi behöver för vår andliga kultivering just denna kroppsliga

verklighet, det är Guds språk när han talar till oss. Människan föds med samma natur som universum, som en integrerad del av universum. Men sociala och kollektiva förhållanden har utvecklat mer själviska människor och då sjunker deras andliga nivå gradvis, skildrat i berättelsen om Adam och Eva.

57. Termen "fall" är korrekt. Människan har fallit från barmhärtighet, renhet och frid till den syndiga och skadliga mänskliga nivån. På den nivån blir religion alltid förbättringsreligion, en etisk lagreligion. Många kristna är på den nivån. Den kombinerar det "nya" förbundet med det "gamla". Genom den utförda totala förlåtelsen i Messias lidande och uppståndelse från de döda, kan vi dock genom hans blod räddas ur denna belägenhet, något att prisa Gud för dagligen och timligen.

58. För att kunna upplösa syndens kvalitet, bli av med lidandet och avlägsna den sociala disharmonin som är global, måste vi kultivera den ständiga bönen för att återvända till ursprunget och det sanna, det som Yeshua kallar gudsriket. Att människan ska återvända till ursprunget och det sanna, det är det verkliga syftet med att vara människa. Att ta emot frälsningen och den Helige Ande i börens praktik. När den kristne kultiverar uppåt genom bönen med hela kroppen, återvänder hon eller han till ursprunget och det sanna och tar ett språng ut ur den vanliga människans nivå.

59. Yeshua räddar människor utan att ställa villkor, utan att begära någonting i gengäld och kan hjälpa människor villkorslöst. Kultiveringen genom bönen är utan villkor, och om du vill kultivera, kan du ta emot Anden. En del kristna har över huvud taget inte prövat på bönen mer än tankemässigt, en del har gått i kyrkan i flera decennier och vandrar fortfarande omkring i en tro på emotionell och tankemässig nivå, utan att ha mognat i kultivering. Oftast behövs någon livsavgörande händelse, en stor sorg eller sjukdom för att det verkliga behovet dyker upp.

60. Vi kommer genom bönen med Yeshuas Namn att rena våra kroppar för att göra det möjligt för oss att kultivera mot höga nivåer av Helig Ande. Vid kultiveringen på den lägsta nivån finner vi en process som syftar till att rena din kropp fullständigt, allt dåligt som existerar i sinnet, minnet och kroppen, rensas upp fullständigt genom att den Helige Ande sköljer rent alla data som fastnat inom oss. Utan denna rensning är det svårt att låta den Helige Ande kultivera oss mot höga nivåer. Vi blir utelämnade åt nycker och svängningar i humöret och dagens form. Men kultiveringen av hela kroppens bön får vi en ny stabilitet. Just att alla minnen som placerar oss negativt försvinner gör att fältet blir öppet för kultivering. Vi tar tagit bort ogräset för att kunna harva jorden.

61. Människor befinner sig alltid på olika andliga nivåer men det finns egentligen två stora energinivåer: den världsliga och den himmelska. Aktiviter på den världsliga nivån kommer aldrig att tillfredsställa oss, vi kommer alltid att sakna Anden. Yeshua levde hela tiden på den högsta nivån av Helig Ande, mitt i världen, och det kan vi också. Den första kristna, som Paulus kallade "heliga" levde på denna nivå, innan den "nya" religionen kristendom skapades i rommarriket. Vi genomgår under våra liv förändringar på dessa två grundläggande nivåer. Genom genuin

kroppskultivering under bönen förändrar vi oss. Vi går från representativ kyrka till levande kyrka i Herren. Vi går från representation till reflektion - Gud använder oss och lever oss.

62. Att behandla patienter, bota deras sjukdomar och hålla dem friska, är definitivt att göra goda gärningar. Men ännu viktigare är att "behandla" vår brist på Helig Ande i våra liv. Som jag ser det har vi faktiskt inte botat den verkliga sjukdomen - bristen på Gud inom oss - utan bara skjutit upp denna läkeprocedur medan vi försöker få ordning på världen. Bönen är denna procedur, den omvandlar kropp och själ över tid. För att verkligen ta bort våra svårigheter i livet tillsammans, måste bristen på närvarande Helig Ande elimineras. Messias kan verkligen bota denna sjukdom och eliminera den andliga tomheten fullständigt så att Han lever sitt liv genom oss. När Han gör det blir människans andliga nivå en helt annan, vi blir "saliga" för att använda det gamla goda svenska ordet, kanske utan dess mest sentimentala konnotation. Han är redan den princip, genom vilken allting är skapat och genom vilken allting läks, Han är den store Läkaren. Under kultiveringsprocessen lär vi oss lita på denne medicinman och låter den Helige Ande fylla våra hjärtan.

63. Under bönen renas människokroppen ständigt genom andlig inverkan. Den fortsatta bönen gör att vi renas ständigt genom att låta Anden ta plats, inte genom att förbättra vår gamla form av existens. När vi kommer till den högsta formen av Andlig energi i kroppen ersätts den fullständigt av den "förhärligade kroppen", andlig högenergimateria. Bortom vår kultivering är den Uppståndna kroppens kultivering, något vi kan tänkas få vara med om efter denna kropps disintegration.

64. Tidigare i historien talade många kristna hängivna om att den kristna tron har ett nybörjarstadium, mellanstadium och avancerat stadium. Idag har många glömt detta och använder ordet "kristen tro" som om det var ungefär samma sak för alla människor, en sorts demokratisk vilja eller en generell teologiskt inspirerad humanism. När det gäller den ständiga Jesus-bönen som verkligen är kultivering på hög andlig nivå känner inte många till det som sker inom bedjaren. De läser texter som "En rysk pilgrims berättelse" och ser en överdrivet religiöst strävande och lågutbildad ensling. Och få känner till kroppens betydelse i bönen. Jag vill gärna återupprätta den kristna kultiveringens anseende. Vi behöver tala om de osunda fenomenen inom kristendomens historia. De härrör alla ur tre misstag:

1 att göra budskapet till en sort sociologi (judar, greker, hedningar, "de svarta förlorade Israels stammr" och Tora)

2 att göra budskapet till en sort inre själslig psykologi (Luther, pietismen, frikyrkorna, katolsk mystik)

3 att göra budskapet till en teologisk mental teori (katekesetro inom de lutherska, katolska och ortodoxa kyrkorna)

Inkarnationen som Yeshua verkligen var innebar förstås just det - inkarnation. Guds kärlek är att inkarneras i människan. Fadern vill leva våra liv och älskar de som kultiverar i Helig Ande. Ingen av de tre misstagen kommer ihåg detta. Men förstås har enskilda människor insett detta och praktiserat en genuin kultivering av det gudomliga i kroppen via bönen. De har varit i stort sett anonyma ända till vår tid och fortsätter vara det. Det är dessa som beskrivs av Efesiebrevet med orden:

"Ty I voren fordom mörker, men nu ären I ljus i Herranom; vandrar såsom ljusens barn. Ty Andans frukt är uti all godhet, och rättfärdighet, och sanning." (Efes. 5,8-9).

65. Att sprida den ständiga bönen på hög andlig nivå, att tala om den omfattning i våra liv som denna bön bör få och hur vi därmed släpper världsliga fasthållanden genom den, är inte alldeles lätt. Många kyrkliga kommer att sakna den falska tryggheten i en institution, t ex den ortodoxa eller katolska eller evangeliska församling man tillhör. Störningar från andra sociala och psykologiska miljöer i vårt mänskliga samhälle får man sannolikt räkna med, kanske särskilt störningar inom religionens värld. Inför detta finns endast en godtagbar attityd: att älska dem. Precis som våra egna negativa minnen får vi be den Frälsre som borttager världens synder att borttaga dessa negativa minnen och föreställningar inom oss själva.

66. Att på en gång ändra dina tankar om den kristna tron, det är inte lätt, särskilt inte om du är uppfödd i en kyrklig eller teologisk tradition. Genom att be ständigt och i de klassiska mottagande ställningarna, låta kroppen vara som en antenn för Helig Ande, kommer du långsamt att ändra dina tankar. Vi sprider inte bönemeter på samma sätt som flertalet andra gör. När de gör det, talar en del helt enkelt bara om principer för sin tolkning av Bibeln, och sedan predikar de och säger: Låt oss be ! Detta betyder rätt och slätt: låt oss tänka och känna. Jag pekar, som många tidigare har gjort, på den direkta praktiska bönen varje dag, hängivenheten för att stå och röra sig och vara i den ständiga bönen såsom de tidiga kristna var, de som senare Mohammed såg och imiterade. De kristna monofysiterna bad sju gånger om dagen. Inom islam blev dessa böner reducerade till fem. De kristnas fastetid innan påsken antog islam som sin Ramadan. Dessa böner handlar inte om att endast tänka och känna något utan att på ett djupare

och innerligare sätt ta emot Anden i hela kroppen, i det som innerst är oss: hjärtat i Kristus.

67. För att genuint sprida börens kultiveringsmetod måste man således tala om kroppen och koncentrationen. Hur står du? Hur andas du? Var är din uppmärksamhet? Vissa människor tycker att de har lärt sig be i kyrkan. Men deras mottaglighet för den Helige Ande har ännu inte höjts. De tror att bönen är yttrande av ord med mening morgon och kväll. Ytlig bön gör ingen verklig andlig fördjupning. Verklig bön, ständig bön där kroppen öppnas för Anden, är mycket djupgående och omfattande i det mänskliga livet. Detta kan naturligtvis ske i kyrkbänken eller i klostercellen. Dessutom finns det olika böremetoder på olika nivåer, ja en förvirrande mångfald. Vi pekar här på den enklaste bönen: säga Herrens Namn, använda sig av den korta Jesus-bönen eller något kort fras ur Psaltaren eller den korta maranatha. Ju fler lektioner i katekesen du tar och ju fler böcker om bön som du läser och ju mer du fyller dig med predikningar, desto mer riskerar du att trasslat till ditt sinne. Din kropp ska du se som börens instrument.

68. Vår kultivering ska vara centrum för vår gudshängivenhet och vi behöver inte ha några särskilda åsikter eller teologiska insikter. Många tror att kristendomens kris i Europa och Nordamerika beror på för lite ortodox teologi. Men denna levande tro som utgår från Yeshua kan inte predikas, den kan bara kultiveras av oss i direkt bön där kroppen är med. Paulus predikade den uppståndne, kroppsligt uppståndne Messias och vi behöver ingen ytterligare undervisning.

69. Genom den Uppståndne uppnår vi all upplysning vi behöver. Vi bryr oss egentligen inte om att nå dessa upplysning utan ägnar oss åt

kultivering i ständig bön. Vi upptäcker att nästan all tro som blir predikad inte alls är baserad på direkt bön utan på tolkning och förståelse av ett mentalt budskap, en kognitiv struktur. Vi finner att tron på varje nivå är manifestationen av tron på den verbala nivån. I verklig tro fylls kroppen av Helig Ande och genom den tar vi del av Messias. Gud kommer till oss när vi inte gör innehåll av Gud, vi får del av det som redan beretts åt oss av Kristus.

70. Många människor i det förgångna höll fast vid religiösa fördomar och en fullständigt felaktig förståelse för trons liv. Detsamma gäller idag. De glömmer alla en sak: utan att be ständigt kan du inte bli vägledad i att utöva, i att odla mottagande av det andliga livet. Helig Ande har inte mycket med intellektuell aktivitet att göra, även om den är nödvändig för vårt användande av språk och mentala kategorier. När bibelordet säger: "Låt ingen förföra er med fåfång ord; ty för sådana plägar Guds vrede komma över otrons barn. Därför var inte deras stallbröder." -- ligger det nära till hands att se en kritik just av en intellektuell och torr tro, inte hjärtats tro.

71. Vägen, sanningen och livet är en Enda energi som blir den stora gåvan när vi ber med hela kroppen. Så vad är Messias-energin? Vad är det "lumen de lumine" som niceanska bekännelsen försöker fånga i ord? Den är universums mest fundamentala egenskap, den är högsta andlighet och högsta moral i en Enda energi. De kristna monothelisterna var nära denna uppfattning om Kristus - en Enda energi, en Enda Person, en Enda verklighet. Messias den högsta manifestationen av Fadern, grunden för allt som sker i universum. Medan skapelsen har olika manifestationsformer på olika nivåer och har olika vägledande funktioner på olika nivåer, och ju lägre nivån är, desto mer komplicerat är det som visar sig.

72. Den här egenskapen, vägen, sanningen och livet, existerar i all materia, luftens mikropartiklar, sten, trä, jord, järn, stål och i människokroppen; forntidsfolk talade om att alla tingen i universum, sammansatta av de fem elementen, också har den här egenskapen, den gudomliga ordningen, vägen, sanningen, livet. Den svenske norrlandaposteln Lars Levi Laestadius kallade det livsprincipen, "lifsens princip". Swedenborg hade en liknande beskrivning, den levande principen i kärleken och materien, men inte alls koexistent med den tillfälliga materien.

73. Kultiveraren av Anden som har nått en viss nivå kan bara uppfatta den nivåns specifika manifestation av Kristus, vilken är hans kultiveringsnivå. I vid mening är Kristi liv ett enormt liv i gudomlig kärlek. Vi kan inte ens ana djupet i denna kärlek. Jungru Maria kommer nära den, men vi kan endast ta emot vad Gud ger oss av den i bönen. På den högsta andliga punkten är det mycket enkelt, allt är Gud i en Enda verklighet. Den högsta nivån kan sammanfattas med tre ord, vägen, sanningen och livet. Men den blir ytterst komplicerad när den manifesteras på alla nivåer. Ta en människa som exempel. Många tänkare betraktar människokroppen som ett litet universum. En människa har en fysisk kropp, men att bara ha en fysisk kropp gör inte en hel människa, man måste ha mänskligt temperament, karaktär, personlighet och andlig nivå för att bli en hel, självständig människa med individualitet.

74. Det är samma sak med detta vårt universum, där finns Vintergatan, andra galaxer, där finns också liv och vatten, och alla tingen i detta universum, det är en aspekt av den materiella existensen, men samtidigt existerar också egenskapen vägen, sanningen och livet. Ett enda ord för detta är kärleken, den kärlek som Dante säger rör alla himlakropparna. De oändliga galaxerna rörs av denna egenskap, denna Guds energi. Guds

kärlek som rör all verklighet nu och för alltid, är måttstocken för att bedöma vad som är bra och dåligt i universum. Vad är bra och vad är dåligt? Det är endast med denna högsta kärlek som man kan bedöma det. Detsamma är sant om dygden. Naturligtvis har moralstandarderna i dagens mänskliga samhälle redan förändrats, och moralmåttstocken har blivit förvrängd. Om en människa nu vill lära sig från dekalogen, Mose lag, betraktas han kanske som tokig, men om detta hade hänt på femtio- eller sextioalet, vem skulle ha sagt att han var tokig? I katolska länder kan filmer som Koslowskis Dekalogen fungera, men knappast i vårt land.

75. Människans moralstandard baserad på Guds kärlek, håller på att rasa. Samhällsmoralen är på nedgång dag för dag, och folk är inte inriktade på annat än vinning, de skadar andra för så små egna vinningar, de tar för sig och roffar åt sig, och de tillgriper alla medel för att göra så. Kan det tillåtas fortsätta så här? Det finns grupper av människor inom finansvärlden som gör dåliga gärningar och påven Franciskus påpekar för dem att de gör dåliga gärningar, helt offentligt. Men det tror de inte alls på, de tror verkligen inte att de gör dåliga gärningar, de utvecklar den "fria ekonomiska marknaden".

76. En del människor bedömer sig själva efter den nedrasade moralstandarderna och anser sig vara bättre än andra, eftersom måttstocken för bedömning har ändrats. Det spelar ingen roll hur den mänskliga moralmåttstocken förändras, universums gudomliga egenskap uttryckt i orden vägen, sanningen och livet, förändras ändå inte. Den är absolut och evig. Den är den enda måttstocken för bedömning av om ett samhälle är bra eller dåligt, likaväl som om en människa är bra eller dålig. Som en kultiverare av Kristus måste du därför ställa krav på dig själv i enlighet med universums egenskap och inte ställa krav på dig själv enligt den vanliga

människans måttstock, vilket är den gamla lagiskheten under Adams andliga DNA, om man vill uttrycka det så. Om du önskar återvända till ursprunget innan fallet i Edens Lustgård och det sanna livet med Gud, måste du handla enligt principen: låta Guds kärlek bli ditt liv. Det är måttstocken. Om du i bönen med hela kroppen kan följa och ta emot energin i universums karaktär av vägen, sanningen och livet, då är du en god människa. Det har inget med ditt beteende att göra. Det handlar om Guds kärlek, en energi av helt annat slag än den mänskliga.

77. Om människor vänder den här egenskapen ryggen, får vi ett samhälle därefter, ett egobaserat lågt behovssamhälle där girighet lönar sig. Som en kultiverare av bönen, assimilera dig till den här egenskapen och du är en människa som får Ande. Det är en så enkel princip. Att kultivera det sanna, förfina sin natur med hjälp av Helig Ande, säga sanningen, handla efter sanningen, bli en sann människa i Kristus, återvända till ursprunget och det sanna och slutligen kultivera till sanna människor - det är vägen, sanningen och livet. Kultiveringen av bönen kan göra att ett stort barmhärtigt hjärta kommer fram i dig, men detta är inte en planerad framgång i andliga ting. När det barmhärtiga hjärtat kommer fram känner du att alla varelser lider, du får medkänsla, du får en önskan att rädda alla varelser. Denna känsla tillsammans med tacksamhet till Kristi kors, ger dig en lycka som alla människor längtar efter men inte kan skapa på egen hand. Den kroppsliga kristna bönen är i enlighet med universums högsta måttstock en integrerad kultivering av vägen, sanningen och livet.

78. När det gäller den kristna bönen säger vissa människor att den är till för att må bra, uppleva positiva andliga upplevelser och även bota sjukdomar. Det här är en mycket, mycket ytlig förståelse. Bönen väsen är tacksamhet. Det arabiska uttrycket allhamdulillah fångar vad det handlar om. Vi kan

översätta det med: Tack Herren för din gåva av vägen, sanningen och livet. Men i denna tacksamhet tar vi emot Andens energi och medvetenhet. Våra egocentriska minnen försvinner. Vi låter Kristus städa rent.

79. Kristus själv gör ofta sådana saker som att bota sjukdomar och stärka hälsan. Men det handlar alltid om att han tar bort synderna hos en individ. Många människor vill använda bönen till botande och de har ofta sådana tankar som motivation, de har sådana önskningar. Men de får då inte mottagande av nåd i sin kultivering, vilket leder till mycket stora svårigheter och uppkomsten av många problem. De vill bli andliga atleter men detta följer de gamla Adams förbättringsandlighet, den gamla lagen för att modifiera hälsa och beteende. Att genuint sprida den tidiga kroppsliga kristna bönen berör naturligtvis många frågor. Genom historien har det kristna ansvaret gentemot samhället och människorna nått goda effekter. Sjukhus, klosterekolor, missionfält för hjälp åt utsatta och sjuka över hela världen. Caritas, den katolska organisationen, är fortfarande bland de största när det gäller frivillighjälpen globalt.

80. Men den kristna bönen är inte något idealistiskt. Den handlar om kultivering av livet i Kristus. Den berör naturligtvis många djupgående frågor i det mänskliga livet och samhället. Utvecklingen av den kristna civilisationen har genomgått ett antikt aristokratisk samhälle, senare det medeltida feodalsamhället, upplysningstidens rationalism och 1800-talets många rörelser som ledde fram till moderniteten idag. Kristendomen fortsätter sitt bönearbete in i postmodernismen och vidare. Varför växer inte den kroppsliga bönen trots många utövande? Varför växer inte den kristna trons utövande? Många människor tänker så här: Jag tror men har inte fått någon sann överföring av Helig Ande. Gud verkar stor och sann men kanske inte så intresserad av mig. Om en kristen lärare ger mig

inspiration så kommer kanske min bön att växa. Om jag konverterar till den eller den kyrkan kommer jag kanske närmare Gud. Nu bär kanske nittiofem procent av människorna på denna tanke. Jag finner det betänkligt. Gud kan inte komma närmare än så här. Han är närmare oss än vår halsven, som Koranen säger. Kristus är verkligen hos oss i evighet. Han vill ingenting hellre än leva vårt liv. Bönen och kultiveringen av anden är inte bara en viljemässig prestation, en skicklighet som vi ska förkovra oss genom. Den kommer från Gud och är någonting fullständigt övernaturligt som tar plats inom oss.

81. Den grundläggande orsaken till att den kroppsliga bönen inte växer är förstås att alltför många inte odlar bönen. Kyrkor och församlingar fokuserar inte på att kultivera bönen, den är bara något som en smula automatiskt tillfogas en predikan eller en sångstund. En person som följde med mig till en frikyrkas gudstjänst blev chockad. "Detta är ju bara en trevlig sångstund med lite försiktig predikan!". Hon var van vid riktig kroppslig bön och kunde inte se att detta var mer än underhållning. Du ska kultivera bönen inåt och inte söka utåt ! Många människor söker utanför sig själva, efter det här i dag och det där i morgon, och de strävar efter förmågor med fasthållanden och alla sorters motiv. Vissa människor vill bli mästare inom någon diciplin eller metod för förverkligande eller behandling sjukdomar för att tjäna en förmögenhet! Den genuina kultiveringen involverar hjärtat, livet i Kristus. Det är den ursprungliga kristendomen. Man tog in Kristi verklighet och energi i sitt eget inre liv. De heliga levde "i Kristus".

82. I vanliga fall brukar vi tänka på två saker: Gud och skapelsen. Många tänker i tre delningar: skapelseverket (Fadern), frälsningsverket (Sonen) och Andeverket (den helige anden). Men det finns också en tradition inom

monoteismen som har En enda sak: allt är Gud. Inte bara är Gud närvarande överallt, som psalmisten sjunger utan faktiskt genom sitt skapande är allt. Det synliga är Han på ett uttryckt eller manifesterat sätt. I Jesus är Han närvarande och synlig och genom uppståndelsen har vi människor fått samma liv, Gud vill vara oss. När vi kultiverar bön och tar emot Anden sker också detta.

Detta är inte panteism som ju brukar begränsa Gud till naturen eller kosmos. Snarare är det en integrering av alla fenomen i ett Enda som är Gud. Vidsomen i denna integralism är att den förlåtelse som messianismen handlar om fullföljs. I konventionell monoteism sker inte detta. Vi ser allt som sker genom Andens ögon och lever Kristi liv i all anspråkslöshet. Vi söker inte något annat utan låter Gud manifesteras, oftast i stillhet och anonymitet.

83. När vi är integrerade i allt såsom Gud uppstår en vila och en välsignelse som inte annars finns. I den integrationen behövs inte kontrasten helig - världslig. I enheten sammanfaller allt. Det är den egentliga betydelsen av förlåtelse genom Kristi blod. När förlåtelsen på så sätt blir heltäckande tystnar den inre konflikt som behöver en separering för att kunna vara aktiv. en separering mellan behov av förlåtelse och den verkliga förlåtelsen. Samtidigt upphävs behovet av särskild tro, vi får direkt prereflexiv del i Guds natur.

84. När särskild tro upphävs i förlåtelse blir sinnelaget helt riktat till Gud. Denna integrerade riktadhet är Andens verk i oss när vi kultiverar på hög nivå. Vi lever i det son-liv Messias visar oss. Anden ger oss gratis detta Son-Liv. Vi blir Guds barn i all anspråkslöshet. När särskild tro är överspelad av Gud själv försvinner all religion och allt som sker blir religion. När särskild

kult överspelas av Gud blir allt levande den innersta kulturen åt Herren, den nya kyrkan.

85. Symbolen för den kristna kultiveringens är korset. Tidigt i historien gjorde de kristna korstecknet över pannan, munnen och hjärtat. Det är kultivering i en liten gest. Kultivering i stora gester är bönerörelserna. Istället för att bara, som greker och romare, tänka sig sin religion och offra i tempel, kultiverar vi vår Gud genom kroppen. Gud dog på korset för oss med sin kropp. Han ger oss det uppståndna livet som också är kroppsligt. Vi exponerar oss för den inre sol som Kristus är.

86. Vad vi odlar i vår bön är verkligen något enormt. När vi stiger upp på morgonen kanske vi är fulla av drömmarnas förvirrande händelser och känslor i kroppen. Genast står vi i bönens ställning och ropar Herrens Namn. På mindre än en minut är vi i kultiveringens liv igen. Guds energier genom Kristus är nu vårt liv. Trots att vi är i världen och manipulerar dess objekt under dagen, lämnar vi inte kultiveringens Ande.

87. Korset är i symbolens form en miniatyr av universum. Den gamla människan dör på korset och får det nya livet i Kristus, de gudomliga energierna rättfärdighet, godhet, sanning och medkänsla. Vissa människor kan inte se korset som vägen till livet. Min mor förstod inte att lidande på ett avrättningskors kunde vara livgivande ! Men när vi dör med Kristus får vi också liv med Gud. Den som inte ser detta har ändå dött med Honom, för Han dog för alla, både troende och och ateister. Korset är syntesen av universum .

88. Naturligtvis finns det otaliga galaxer i universum och vår egen Vintergata är en av dem. Hela universum är i rörelse i den skapande Anden, ingenting står still, allt är energier i rörelse. Egentligen skulle korsets symbol vara i rotation för allt Anden gör är rörelse. Hela skapelsen roterar och korset är den stora symbolen i mitten av skapelse.

Alla ämnen i universum har sin egen vibrationsnivå, sin egen energi, sin egen existensform i olika dimensioner. Vi kan endast erfara tre dimensioner och tiden. Verkligheten är så mycket mer. Det är i sanning en verkligt rik och komplex skapelse, värd alla beundran och förundran. Också det kultiverar vi i rörelserna och bönen. Symbolen för detta, korset, är en miniatyr av universum och korset har sina existensformer överallt i naturen -- allt som föds, dör och får nytt liv. Man kan kalla korset en egen värld av rörelse, död och uppståndelse. Vi kan som Teihard de Chardin tänka på målet som punkt Omega. Jesus Kristus är Alfa och Omega enligt NT.

89. Människor som inte vill be har gärna föreställningen om en Gud som det går att prata om. De blandar det sociala livet med Guds verklighet. Det blir en religiös social lära och det handlar om en social Gud. Men när vi befinner oss i bönen kultivering och har det som dagens centrala handling, fast vi också gör mycket annat, blir denna sociala och personliga lära om Gud en sorts antropomorfism. Även om den låter vänlig och intressant blir den alltid, vid dagens slut, kraftlös och mest prat. Det blir en struktur av föreställningar utan praktik. Många verkar leva inför söndagens gudstjänst, som är teologiskt prat och predikan. Man läser böcker som pratar på samma sätt, eller radioprogram där man får prata på just det sättet. Det är en "lingo" som känns bra.

90. Men kultivering är något annat. Kristendomen är egentligen en andlig kultivering från Mellanöstern. Jesus ber till Fadern och är i Faderns energi mest hela tiden, för att slutligen, genom uppståndelsen, vara i den för evigt. Han begränsar sitt predikande och pratande om Gud. Vi har endast cirka 150 sentenser av Jesus själv. Ofta använder han liknelser och omskrivningar. Det är inte en social eller personlig Gud han skildrar. Det är den andliga energin av kärlek han är intresserad av. Att vara i den energin är vad de flesta liknelser skildrar. Att se hur illa det är att inte vara i den, skildras också i liknelserna. Han visar på ett ordknäppt sätt hur vår livsefarenhet och vårt beteende direkt hör ihop med vilken energi vi lever med. Fadern är det högsta och godaste energin. Obegränsad kärlek och godhet finns i allt som sker, när det sker i Fadern. Det är trons liv.

91. I Pauli brev fördjupas vad det är att vara i Kristus, att direkt exponera sig för den gudomliga energi som Kristus är efter uppståndelsen. Det är fortfarande inte något socialt eller personligt. Det är inte jag och mina känslor, min psykologi, min sociala aktivitet som är intressant. Ibland fälls kommentarer om beteenden i samhället, men det centrala är livet i Kristus. Moralen och det moraliska beteendet är ett utfall av att exponera sig i Kristi ljus. Det är inte lag eller formulering av social lära. Det nya förbundet är att direkt befinna sig i Kristus, helst hela tiden. Därav uppmaningen: be alltid! Det betyder inte att prata om Gud eller göra Gud socialt närvarande. Hans Enda kärleksenergi är mycket större och något annorlunda.

92. När korset roterar symboliskt i vår kultivering av bönen kan vi med våra kroppar och själar absorbera gudomlig energi från Guds universum. Denna energi frigör vi sedan i livet med andra människor och djur och natur. Det vi tar emot från Fadern skänker vi sedan genast bort, för att kunna ta emot

ännu mer. Vi kan säga att korsets rörelse är utgivande, utåtgående, livgivande. Denna kultivering av absorption och frigörelse av Kristi Ande är det kristna livet när det fungerar som bäst. Det är inte likt det passiva tänkande livet som är så vanligt inom religionen. det pratsamma sociala sättet att umgås med Gud. Det är inte likt det teologiska begrundandet som egentligen är en världslig egoinriktad aktivitet, pratet på en annan mer akademiskt inåtvänd nivå.

93. Det Gud odlar i oss genom vår bön är något enormt, vi får aldrig glömma storheten i godheten, sanningen och medkänslan. Det är större än vi nånsin tror eller tänker. Det är opratbart. Det är precis som om vi kultiverar hela universum i den Helige Ande! Det är inte kristen lära eller bekännelse utan kristet liv på riktigt. Gud och människa -- två sidor av samma sak. Ingen av dessa två ensamma kan utgöra en komplett kristen tro. Människan själv är ofullkomlig och förvirrad. Gud är fullkomlig och fullständig sanning och frid. Kristus är föreningen av de båda i oss. Om vi utesluter en av de två, kan du inte vara komplett i Anden.

94. Att endast läsa Bibeln, gå på gudstjänster, be de kollektiva bönerna muntligt är knappast kultivering på andlig nivå. Det är mer en ytlig och världslig religiositet, en social syssla och inte så lite intellektuell masturbation, för att uttrycka det grovt. Denna religiositet ser god och anständig ut men den stänger inne oss i oss själva, i våra egna ritualer och gester, i våra projekt och institutioner. Vi behöver komma ut ur detta fängelse till Anden som är levande och rörlig i kropp och själ, i allt som finns i skapelsen. Vi behöver gå ner till havsstranden och sola i Guds levande ljus, så att hela kroppen får erfara det.

95. Korset som symbol har den övre delen i Gud och den undre delen i jorden. Däremellan har vi armarna som omfamnar allt, såsom Kristi medkänsla omfamnar oss alla och allt som är skapat. Religion på social och personlig nivå är fortfarande endast på marken, i korsets nedre del. Varken omfamningens verkliga nivå och storhet eller den gudomliga energins medkänsla, berör deras trosliv. I det läget försöker många individer och församlingar vara mer aktiva på jordisk nivå, som om det skulle hjälpa dem uppåt. Men det blir endast mer horisontell aktivitet, inte mer kärlek. Det som frälser oss är hela korset, inte en del av det.

96. Tre mentala förutsättningar behövs för att vi naturligt ska börja det kultiverande livet. Utan dem förefaller det helt enkelt inte lockande för oss. Den första är uppfattningen och uppskattningen av existens. Att vi mot alla odds finns till, att vi fick tillfället till mänsklig existens. Detta är ett mycket stort och djupt mysterium som vi behöver känna stor förundran inför. Den andra är att kroppen uppfattas som en energi som är okänd för oss fast vi har den så nära. Allt vi lärt oss om maskulint och feminint kön hos kroppen, om utseende och omdöme kring denna kroppens förmågor och funktioner, är inte alls vad vi är i kroppen. Vi måste blunda och gå in i själva kroppsupplevelsen i sig för att finna kroppens energi och väsen, som förblir obeskrivbart men möjligt att dagligen lära känna som erfarenhet. Den tredje är att i denna kropp är vi själva en obegränsad ande, en intelligens och medvetenhet som inte kan lokaliseras eller sättas i tid, som är tidlös och fri från plats. Varje enkel empirisk kunskapsakt visar egentligen detta om vi filosofisk undersöker vad som händer. Många kunskapsteoretiker har sett denna komplicerade andliga händelse som är att t ex utbrista: Se det regnar idag! De flesta människor tar hela kunskapslivet som självklart och inser inte vilket andligt mysterium vi är i vår andliga varelse med tankar och

observationer, med systematisk ordnande och arbete med kategorier som orsak-verkan, före-efter, en-många osv. Dessa tre är förutsättningar för att vi ska mogna till bödens och kultiveringens liv som människa.

97. Allt liv är omvandling. Det är en process av ömsesidig omvandling mellan ljus och mörker, mellan "den vita substansen" och "den svarta substansen" om vi vill använda lite medicinsk terminologi. Varje morgon omvandlar vi efter sömn och dröm vårt tillstånd när vi börjar dagens böner i rörelser, vår morgonmeditation. Under dagen sker sedan omvandlingar. Alla interaktioner under dagen är omvandlingar mellan ljus och mörker. Efter en sammandrabbning mellan människor sker alltid en omvandlingsprocess. Den gamla Toran som Israels folk fick att följa, var egentligen en demonstration av mörker, som Paulus säger. Den visade upp synden, betonade den, tog fram den. Genom Kristus omvandlades åt oss av Gud, allt mörker förintades i ljuset. Men hur lever vi idag? Delvis i ekon från mörkret, i skuggor. Vi lever i skugglandet, som C.S. Lewis uttryckte det. Författaren till Hebreerbrevet skriver (10:1): "Med lagen nådde oss bara en skugga av det goda som skall komma, inte tingens egen gestalt." Tingens egen gestalt är rent ljus, ren godhet.

98. Vi fortsätter varje dag i omvandling genom bönen med vila och frihet i Kristus. Vi tänker inte på om vi har gjort en god gärning, vi tänker på bönen och exponeringen i Guds ljus. Allt finns till i Kristus och vi tänker på tingens egen gestalt. Liksom tingen har vi vår verkliga gestalt i kultiveringen. Det är detta som ligger bakom Jesu liknelser, men berättade i ett skede före korset och uppståndelsen. Jesus får göra två saker hela tiden: extremdra lagen så att det blir uppenbart att ingen människa kan göra något utan Honom, och å andra sidan tala om tillståndet efter uppståndelsen, som ännu inte kommit när han undervisar. Han talar om den omvandling av

mörker till ljus som pågår i all verklighet, där Han själv är själva ljuset och kommer att ge oss det i sin död för alla mörka kvaliteter på korset och ge oss det uppståndna ljuset. I vår kultivering i bönen tar vi emot detta ljus som ges till oss varje sekund av vår existens.

99. En del frågar "Är det sant att med mycket mörker inom oss kan vi inte be?" Nej, det är tvärtom så att den som lever i konflikt och sorg och självupptagenhet, ber starkare än oss andra. Längtan efter ljus och enkelhet växer sig stark när livet är svårt, särskilt när vi inser hur vi skapar vår verklighet själva. Men vi bör alltid vara beredda att hjälpa de som känner sig som i fångelse, det egna fångelset eller det som uppfattas runt omkring en, de omständigheter man upplever.

100. Runt kroppen kan vi föreställa oss ett fält av Guds energi som omsluter oss. All verklighet finns till i Kristus enligt NT och då inser vi att vi är omgivna av Kristi Ande i all konkretisering av verkligheten. St Patrick hade en bön: Kristus framförmig, Kristus bakom mig, Kristus på alla sidor. Universums andliga natur är med andra ord Kristi natur, godhet, gränslös medkänsla, kärlek, frid. En person kan ha en mindre förståelse och tro att Jesus finns endast i kyrkan eller i bibelns texter. Men överallt finns Gud. Hans väsen av infinit godhet omger oss. Hur mycket mörker vi än uppfattar finns ljuset verkligt runt omkring vår kropp. Kroppen kan vara en levande medveten mottagare för dessa ljus, denna energi som omger oss.

101. När du hör människor anse att vår tro bara utgörs av irrationella föreställningar, ha medkänsla. Det är en sådan energi de har, de befinner sig där. Låt dem göra det. Betyder det att om dessa personer vill växa, blir det för svårt? Nej, inte riktigt. Omvandling sker ständigt i alla energisystem. Liv är rörelse. Deras ande är gränslös och vill till sist uttrycka sig i hela personen. Vänta ut dem och låt dem prata om irrationella föreställningar tills de tröttnar! Kultivering kommer bara från ditt hjärta. Spara åsikter och

omdömen, de behövs inte. Kristus leder dig över tröskeln till sitt Rike, men bönen beror på dig, den är ditt val.

102. Att kunna växa i Kristi vila, beror helt på vad du kan stå ut med och hur mycket du kan lida när lidandet kommer av sig själv. Om du är i Kristi vila, kan inga svårigheter stoppa dig. Många som kultiverar bönen liv kan berätta att det inte blir några problem, trots att det utifrån ser eländigt ut. Detta ter sig paradoxalt för världens människor.

103. I vår kultivering av bönen liv kommer du att stöta på alla typer av tester och problem. Alla skapas inom dig själv. Hur skulle du kunna växa utan dessa tester? För att alltid välja bönen istället för konstruerande av svårigheter måste du växa, bli stark i denna svaghet som just du har på just ditt sätt. Du kan inte låna styrka från någon annan. Kristus hjälper dig och ger dig all kraft när du väljer Honom i och genom bönen. Du väljer inte minnena eller tendensen att skapa problem för att identifiera vad som är verkligt.

104. Om det inte fanns någon intressekonflikt med andra och inget som störde oss i samlivet med andra, skulle vi då kunna höja anden till Kristus? Det skulle vara omöjligt. Liv är växling och konflikt är liv. Detta bevisar sig i det dagliga livet. Någon frågar: "Hur kommer det sig då att vissa drabbas så mycket mer än andra?" Men problemen är i stort sett desamma för alla. För att vi ska uppfatta dem måste vi vara där som ett "jag". När vi ser hur problem uppträder inom oss kan vi enklare välja Kristus, mitt i vårt elände.

105. Ibland kan vi höra troende som tvivlar på bönen kultivering. Allt borde vara klart och rättfärdigt med bara tro. Behövs något mer? På sätt och vis har de rätt. Endast tro behövs, men med tron kommer liv och frukter och Paulus kan säga att vi ska "arbeta med fruktan och bävan på er fräslning". Kultiveringen i tro är glädje men samtidigt arbete, ett glädjearbete. Tänk på att Jesus för att vinna glädjen dog på korset och uppstod -- för att vinna glädjen. Ungefär så kan vi tänka i vår kultivering. Den förutsätter tro men är ett glädjearbete för att vinna än mer glädje i Honom. Gud är den som verkar i oss, som Paulus säger (Fil.2:13) när vi gör detta men vi gör det i helig fruktan och bävan. Ordet bävan tycker jag är intressant. Det ligger nära sanskrit "bhava" som just är den rörelsen inom oss som hör till kärlekens kultivering i Gud.

106. Varför tror du att du stöter på alla dessa problem som du finner i ditt liv? De är alla din glömska av vem du är i Kristus. När du ser dig själv i den fullkomliga frihetens spegel, som Jakob talar om i sitt brev, ser du någon annan, den du verkligen är. Din glömska är din vedermöda. Den försvinner i kultiveringen av Helig Ande genom rörelserna i bönen. Du kommer inte att kunna övervinna den glömskan med mindre än att du ser dig själv i den spegel som Jakob talar om. Så länge som du lever i bönen och kultiveringen kan du övervinna den och börja uppfatta dig som Gud ser dig. Men det kan vara att du faktiskt inte vill göra det. Du väljer kanske hellre världens kultur och glömska. När du stöter på en konflikt, eller en besvikelse, bör du inte tro att det är en tillfällighet, eller något som drabbar dig utifrån. När en konflikt uppstår, kan det säkert verka plötsligt och utifrån kommande, men det är inte resultatet av en slump. Alla dina problem tjänar till att höja din kultivering.

107. I den kristna miljön för kultivering av Kristi ande finns det en sorts kyrkosjuka. Det är som en sjukdom. Man tror att Jesus bor i kyrkan på ett eller annat sätt. Man känner sig dålig när man inte går i kyrkan eller läser Bibeln eller ber de kristna bönerna. När vi börjar kultivera med rörelser genom Anden försvinner sjukdomen snart men kan komma tillbaka. Vi bör vara medvetna om detta hinder för det härliga arbetet på vår frälsning i Kristus. Han sänder Hjälparen för att vi ska be och röra oss i den.

108. Ett stort antal människor har dragit på sig andliga och religiösa ägodelar med sina tankar. Det är felaktigt för kultiveringen går bäst när vi inte äger någonting och kan ta emot Kristi natur i universum hela tiden. Om vi har åsikter och teologier ivägen går mottagandet trögt, vi filtrerar allt i frågor: är det här ok? Är det här enligt Skriften? Vad säger min präst? Det är gammalt lagtänkande.

När vi tar emot andlig energi i börens rörelser är inte längre huvudets medvetande inte längre i kontroll. Det känns omedelbart vilsamt. Men den som försöker inordna allt i de koncept som styr oss blir förvirrad. Det är dock bara ett fenomen i samband med den lägsta nivån av tro och hälsa.

Och ändå är det mycket farligt fenomen. Om du blir van vid att bete sig på det sättet och ditt intellektuella medvetande aldrig får kontroll över sig själv utan far runt i teoretiska loopar, kan din kropp blir sjuk och hela livet färgas av detta. Vid Kristi tid talade man allmänt om demoner och det är ett bra ord för flera åkommor födda i kontrollbehov och begär. På grund av olämpliga tankar om tron och livet blir vi demoniserade, speciellt när man söker efter ett "tillstånd av andlig väckelse" som ska visa rätt tro. Det är olika former av egen rättfärdighet. När vi verkligen tar emot Kristus kommer en frisk morgonvind in i oss.

109. De som har för vana att koppla sitt huvud till teologiska uppfattningar är inte längre medvetna om vad som är friskt och lämnar sin kropp till förfogande för andra. Detta sker i många extrema sekter inom de flesta religioner. Politiskt våld är endast en av varianterna på detta. Om någon säger åt dem att spränga sig gör de det, om någon befäller dem att kapa ett plan, gör de det. De har förlorat viljan att leva och låter en teologi eller en lära via andra människor ta kontroll över sin kropp och sitt medvetande.

Dessa troende människor har gått vilse och detta orsakades av deras avsikt att agera på detta sätt från början. Den mänskliga kroppen är ett litet andligt universum. Praxis i Kristus innebär att ta ansvar för detta universum, ge de andlig god energi via bön i rörelser. Anden kan inte orsaka några problem eller sjukdomar av något slag, däremot i vissa fall läka pågående störningar i själen eller i kroppen. Vissa människor inser inte att det som verkligen helar oss är större än oss. De stagnerar på en teologisk åsikt om vad vi ska göra i livet. De använder ensidigt en del av huvudet och kan inte gå ner i kroppen med det andliga ljuset från Kristus. Därför är rörelserna särskilt bra för dem, kroppen får vara med i bönen.

110. Du tränar i Kristus. Livets egen träning inför himmelriket. Många hälsofrågor kan du lösa in din kropp i bönen, liksom mentala problem. Bönen i rörelse är som en tvättning. Vi tvättar ur gamla minnesdata och associationsdata som kväver oss. Som kultiverare av anden kommer vi vara på hög energinivå ibland, lägre ibland. Var inte rädd att det är ett hälsoproblem när du känner dig låg. Det handlar endast om att finna vägen genom bönen och kroppen igen.

I kultiverande eliminerar vi negativa minnen och associationer. Vi tänker renhet och vind och ande. Det går inte att kultivera bön i fullständig komfort ! Ofta måste vi lämna den zon vi tycker är komfortabel. För att

lämna rädslan måste vi gå rakt genom den, inte fly den. För att lämna stolheten måste vi gå rakt genom den. Inte alltid komfortabelt.

Jesus berättar om en som samlar i sina lador. Det blir fullt och han ska bygga ännu större. Det är samma sak med minnen och föreställningar. Vi försöker samla dem, ackumulera dem. Men rörelsen i bön tar bort allt, vi lämnar allt och minns ingenting. Det förflutna försvinner. Framtiden försvinner. Denna här-het, detta nu, är allt för oss och anden bor här.

111. Efter många religiösa ansträngningar tror vissa att de har nått en högre andlig nivå. Men om ansträngningen endast har varit självkraft leder det ingenstans. Rädslan kommer som en automatisk bilaga. Tecknet på att vi ber rätt är förlåtelse och ljus i Kristus. Du växer andligt genom att vara uppmärksam på andens egenskaper, förlåtelse, medkänsla, ljus. Detta är grundnaturen för Gud och för oss. Många människor är dock inte alls intresserade av dessa egenskaper. Att förbli enkla människor intresserade av förlåtelse och obegränsat ljus, det är vår uppgift. Om vi lever arrogant, självrättfärdiga sliter vi ner oss. Som ett resultat, när det är dags, kommer vi att ha hälsoproblem: en dag har jag plötsligt en hjärnblödning.

En icke-kultiverare vet inte vad han talar om när han klagar på att livet inte går hans vägar. I själva verket är det svårt att inse vad som verkligen händer när vi har oss själva i centrum och inte ber i Kristus. Vi skapar all verklighet själva men förstår det inte. Om dessa störningar tränger sig på en person som praktiserar bön dagligen, blir skadan förmodligen inte så svår. Men bönen rätt utövad leder henne eller honom ut ur alla störningar på sikt.

112. Du kan inte inspirera andra om du utelämnar Gud i kultiveringen. Därför är den nödvändigtvis kontinuerlig. När dyker negativa minnen upp? Alltid. Därför behövs kultiveringen ständigt. När sover minnestrollen?

Aldrig. Inte bara varje dag bör inledas med bön i rörelse en ordentlig stund. Men varje ögonblick, trots störande telefonsamtal eller mess på datorn eller annan distraktion, måste bli kultiverande. Det gäller att låta min ande låta Gud vara verksam.

113. Du kan inte göra något för dig själv utan Grunden, utan Källan. Oavsett om du vet det eller inte måste du få Guds makt för att ens lyfta ett finger. Du regleras automatiskt i varje handling även om du är omedveten om det. Varför inte styras genom att arbeta med Gud medvetet hela tiden? Varför inte kultivera bönen hela tiden? Och vara medveten om att Gud och hans nya levande ljuslag är verksam med dig? Kontinuerlig meditation betyder kontinuerlig Gudsmedvetenhet. Kontinuiteten i medvetandet är alltid det som leder dig högre och högre i himlen.

Detta kultiverande är den stora äran i livet, och lyckan i att leva. Denna medvetenhet enbart i sig leder dig till frid, välstånd, lycka och kärlek, egentligen för hela mänskligheten, något som för alltid är bestående. Som de ryska sketemunkarna kanske vi kultiverar i en enslig trakt i vildmarken, men hela världen får ta emot den andliga energi vi lever med.

114. Den grundläggande orsaken till att du börjar kultiverandet är att du vill fråga Gud om något. Det finns ingen annan anledning till kultivering. Är du nöjd med världen och dig själv som du är, finns ingen anledning till kultivering av bön i rörelser. Och du behöver inte börja be Gud om något förrän du börjar inse din enhet med Honom. Du ber sedan Gud för att du inser att du inte kan uppfylla din själs önskan utan honom. Du inser att du inte kan göra något utom i Hans verklighet.

115. Vad ber vi om? "Gud visa mig alltings mening och natur!" "Herren Jesus Kristus, visa mig vägen till ren lycka och kärlek!" "Jesus upplys min väg när jag går i ditt uppståndna ljus!" "Jesus kom och lev i mig idag!" Dessa saker säger vi med ord eller helt ordlöst, i vårt hjärta. Min själ frågar i tystnaden. Naturligtvis kan inte mina inre öron höra svaret utom i tystnaden. Jag kan endast se klart i det oskapade ljusets inspiration. Naturligtvis kan jag inte heller förstå den ordlösa kommunikationen i tystnaden utan att vila i Hans uppståndelses ljus. Mina inre öron kan inte höra svaret i det allmänna mänskliga språket. Det språk som Gud talar till inspirerade människor som kultiverar bön, är ett stilla ljus bortom vad något öra hör och något öga ser och något förstånd förstår.

116. Naturligtvis är det så att du söker ensamhet med Gud i lugn och ro, i din kammare som Jesus rekommenderade för bön, eller i din verkstad, eller i skogarna, i din koja, eller vid sjön där Guds närvaro är uppenbar. En djup önskan om kommunikation med just Gud sätter dig i rätt stämning för kultivering, och ju mer blir du följeslagare till Jesus Kristus och desto lättare du förstår hans språk i tyst ljus. Du kan snart sätta ord och skapa former för detta kultiverande.

När du har bildat en vana av att konstant vara i gemenskap med Gud, kommer du inte behöva göra någon medveten ansträngning. Du vilar i det och måste inte söka avskildhet och ro i naturens omgivning, för att framkalla denna kultivering. Det kommer att bli en fungerande vana - en fast vana att kultivera medvetet med Gud - under i stort sett alla omständigheter. Jag kan så småningom gå in i Gud ljus och allvetande på tunnelbanan, likaväl, om jag så önskar, som i en skog eller enslig ödemark.

117. Låt oss lite analysera vad som menas med "vårt högsta begär". Vad är det bästa i världen som jag kan be om eller försöka bli? Det finns bara ett

svar, och det är att bli som Gud, att manifestera Hans natur. Att låta Jesus leva mig. I sin enklaste och vardagliga form kan vi bli som Gud och manifestera hans natur?

Hur är detta möjligt? Det enklaste svaret på det är att säga att Gud är kärlek. Vi kan ingenting göra utan Honom, som Jesus säger i Joh. 15:5. Han är själv livet och sanningen och vägen. I Honom ligger ljuset av all kunskap och makt. Det är vad Gud i Jesus Kristus som uppstånden gör och är. Det är Guds natur, den universella anden.

Gud räcker ut sin kunskap och makt till oss genom ljuset i sitt väsen, uppståndelsens ljus. Impulser av hans tänkande manifesteras till vågor av rörliga skeenden i universum, till uppdelat ljus för att skapa en pulserande kropp för att manifestera kärlek, liv och sanning. Allt det som utgör hans natur.

118. Med religionerna når vi endast skuggor av det goda som kommer i kultiverandet och lyssnandet på Guds tysta tal. Därför förmår kyrkan och religionen inte ta emot ljuset från Kristus med sina återkommande högtider året runt och sina ceremonier och fester. Skulle man inte annars ha upphört med högtiderna? De hade ju då fyllt sitt ändamål. Men Kristus dog och uppstod en enda gång för alltid och vi får ta emot ljuset och livet den dag som idag är.

Religionen fungerar inte för om den gjorde det skulle alla som deltog i en mässa en enda gång inte längre vara medvetna om några synder eller ofullkomligheter. Istället blir religionen endast påminnelser om vår ofullkomlighet och våra synder. Istället säger Jesus till oss: Se här är jag. Låt mitt ljus lysa upp ditt hjärta och ditt liv nu på en gång. Jag har framburit ett enda verksamt offer och fullkomlighetens glädje är din när jag får leva i ditt liv, i din kropp när du ber, i dina omständigheter, vilka de än verkar vara.

119. Med tanke på att vi alla har begått onda gärningar kan vi aldrig med egen kraft göra oss rena. Vi tar istället mot förlåtelsen, liksom sanningen och medkänslan i börens rörelser. Födelse, sjukdom, ålderdom och död är processer som inte stör oss när vi kultiverar, medan människor i världen aldrig kommer över allt de drabbas av.

120. Men det finns en annan mycket kraftfull energi som får en tydlig inverkan på var och en som odlar bönen i rörelserna. Den är huvudsakligen omedveten. Människor utvecklar ofta tankar som driver hjärnan runt lidelser som berömmelse, vinst, lust, ilska, etc. Dessa tankar sänker energin lite i taget och formar livet. När någon vill odla bönen i rörelser på ett uppriktigt sätt, måste dessa drivande tankeformer naturligt elimineras. Själva praktiken sköter detta åt oss. Ingen mängd analys eller vilja kan göra det.

121. Eliminera tankemönster betyder upplösa och omvandla. Naturligtvis kommer motstånd ur ditt inre mot detta och då du kommer att uppleva temporära svårigheter och hinder. Tillbaka till övningen och kultiveringen ! Men tankemönstren kan direkt påverka en människas sinne. Då kan vi komma med kränkande ord mot andra människor vi lever med.

122. När motstånd mot att låta Anden fylla oss uppträder kan vissa odlare av bön i rörelse bli förvirrade och upplever att de inte förstår vad som händer. De tror felaktigt att de själva formulerat dessa förvirrande tankar. Det stämmer inte, det är helt enkelt naturliga motstånd mot att utvecklas i Anden.

123. Andra tror också att detta motsstånd är relaterat till någon speciell egenskap hos oss, men det är inte så. Det vi kallar "jag" är en abstraktion

från minnet och inte verkligt. Vi har därför inga fixa egenskaper som nu lägger hinder i vägen för vår utveckling. Men motstånd är naturliga händelser när tankemönster elimineras som ett slags slagg som behöver rensas ut.

124. Helig Ande är den goda energi som kommer att hjälpa dig att eliminera det mesta av tankemönster som är negativa och bedragande. Detta händer ganska ofta: du övar dagligen och en situation i vilken du brukar tända till eller bli ledsen eller arg uppstår. Efter en stund märker du att du är lugn och klar och grundad i en energi som du känner igen från övningen av bönen. Ingen person kan undvika i längden att Andens energi övervinner dessa dåliga reaktionersmönster och deras tankar.

125. Vidden av universum och den enorma mängden himlakroppar, kan aldrig förstås av människor. Det var något jag insåg på mitt konfirmationsläger då jag var 14 år gammal. Min rumskompis läste astronomiböcker om nätterna och delade med sig av sin hänförelse inför universum. Den oändliga resan in i partiklarnas universum kan aldrig göras fullständigt av människor. Den mänskliga kroppen är så mystisk genom att gå bortom det mänskliga vetandet, som bara kan skrapa lite på ytan. Livet är så rikt och komplicerat att det kommer att förbli ett evigt och gåtfullt under för mänskligheten. När vi kultiverar i Anden ser vi skönheten i detta universum.

126. Oavsett vilka problem jag möter, sa min konfirmationspräst, oavsett vad som får mig att känna mig illa till mods inombords, bör jag alltid granska mitt inre som orsaken -- för min upplevelse sker alltid inom mig.

Om jag experimenterar med frågan: Om jag nu ingenting minns och ingenting vet -- finns då problemet?

Frågar jag mig själv om jag minns mina motiv, märker jag snart vad som händer om jag inte minns dem. Problemen du upplever, så de gamla hawaiiiska vännerna på caféet vid Ala Moana, har alla en gemensam komponent -- du själv !

Som en kultiverare av Anden låter jag mitt eget tänkande förändras så Kristus kan leva istället för mig. Annars stannat jag och kan inte gå framåt ett endaste steg. Endast när Anden får leva mig själv inifrån, har jag någon chans till verklig kultivering.

Det är på grund av att det finns disharmoni inom mig, vilket går emot Helig Andes essentiella medkännande och älskande natur, som jag finner att disharmoni finns runt omkring mig.

127. Gud är en energi. När du kultiverar kommer du in i den. Så enkelt kan man uttrycka det hela. Kultiverar du inte stannar du i olika mänskliga energier, intressen, ambitioner. Men när du börjar göra rörelserna och gör det dagligen och ofta kommer Gud som en egen Energi eller kraft in i dig och blir dig.

Det sista är väsentligt. Det är inte så att du direkt kan använda denna energi som Gud är i dina mänskliga syften. Den fungerar inte där. Du är i det Andra livet, den andra energin, Gud själv. Det känns märkligt kan jag lova.

En sak många märker är att den energi som blir oss genom rörelserna i bön, inte är världens eller människors vanliga energi. Därför kan vi inte undvika ett visst främlingskap -- till det bättre. Vi är energimässigt på en annan nivå. Vi frestas säga en "högre" nivå och det är helt korrekt. Men detta förblandas ofta med en åsikt om att vara bättre, vilket inte är vad som äger rum. Allt i världen är Guds egendom, vilken nivå av energi det än är

fråga om. Inte desto mindre är det ett ansvar att vara i den högre energin -- för alla söker den.

128. När Yeshua säger: "Mitt rike är inte av denna världen" kan vi som kultiverar förstå referensen till det tillstånd vi kommer i tack vare bönen i rörelser. Vi är i detta Hans rike genom den energi vi har eller lever med som resultat av bönen.

Vi säger förstås inte att ingen annan tolkning av Yeshuas uttalande är möjligt. Naturligtvis får alla tolka efter sitt skön, och många alternativ finns att vända sig till. Men för en som övar bönen i rörelser blir det naturligt att förstå det som just den andliga lyftning som sker genom rörelserna.

14 : Balans, lycka och Guds allvetande

Tillstånd i själen och våra handlingar är inte goda för att de är njutningar eller leder till njutningar. De är inte onda därför att de är smärtsamma eller leder till smärta. Men njutning och smärta är vår rekognoscering av verkligheten, inte vårt väsen. Njutningsfull glädje är det ofelbara kännetecknet på den förhöjda vitaliteten i själ och kropp. Smärta är det ofelbara kännetecknet på melankoli, nedstämdhet i själ och kropp. Dessa två kännetecken är egentligen det onda och det goda såvitt vi erfar och möter dem. Att dessutom lägga fram gott och ont som essentiella attribut, någon sorts absoluta egenskaper, blir att säga för mycket om Guds natur och även att säga något självmotsägande om Gud.

Vi har genom födelsen till människa fått dessa fundamentala demonstrationer av skaparen, dessa rekognosceringsverktyg. Om en människa däremot föddes med fullständigt klar föreställning om Gud och därför endast hade aktiva emotioner, skulle hon inte ha några föreställningar om gott och ont. Vi kan tänka på Adam och Eva i denna situation. En sådan människa skulle aldrig vara med om hur det känns att gå från en lägre form av njutning till en högre, där den högsta alltid är samvaron med Gud. Hon skulle aldrig vara med om hur smärtsamt det är att gå från en högre nivå till en lägre nivå av andlig eller kroppslig vitalitet, smärtan och ångesten i att komma ner från glädje i Gud till mänsklig melankoli och kanske till ett tillstånd av mental förvirring. En sådan människa skulle befinna sig i det bästa tillståndet av helighet och inte veta av något annat.

Vi kan alltså i teorin tänka på ett tillstånd med fullständigt klar föreställning om Gud och naturen. Men det är ett rent hypotetiskt tillstånd, för vi människor startar livet i arvsyndens villkor för glädje och smärta. Detta betyder inget annat än att vi lever genom en rad tillstånd som domineras av relativt förvirrad kognition och passiva emotioner.

Vi måste här komma ihåg skillnaderna mellan glädje och frestelse å ena sidan och melankoli och smärta å andra sidan. Glädje och melankoli är en höjning respektive sänkning av njutning av helheten av själen och kroppen. Frestelse och smärta är lokal njutning respektive smärta vad gäller själen respektive kroppen. Sådan njutning bereder inte lycka respektive smärta för helheten. Ibland kan de till och med vara i motsats till kvaliteten hos helheten. Det är bara de två första i dessa par, djup glädje och svart melankoli, som är omisskännliga tecken på helighet, godhet och närhet till Fadern, respektive synd, ondska och främlingskap inför Gud.

Men alla tillstånd i själen har sin bakgrund i Guds skapelse. Därför är också den kristna psykologin olik de österländska och finns i bakgrunden till all psykologisk hjälpverksamhet. Varje människa ses som en finit process i den infinita process som är Guds kärlek. Människan är ett system med en oerhört komplicerad inre struktur. En viss alldeles speciell sorts enhet och balans i detta system är typiskt för människan sådan Gud har skapat henne. Jag kallar detta "conatus" en latinsk term som var vanlig på 1600-talet. Det är både en kroppslig och själslig balans. Så länge denna balans, denna conatus någorlunda upprätthålls lever människan i kroppslig och själslig hälsa.

Människans system är i ständig interaktivitet med omgivningen och med andra människor. Dessa interaktioner är alltid något som hotar balansen i någon riktning, antingen i riktning mot glädjen respektive frestelsen å ena sidan eller melankolin respektive smärtan å andra sidan. Systemet är hela tiden labilt i denna mening och vi kan

knappt föreställa oss ett stabilt system. I ett sådant skulle in cybernetisk intelligens behövas.

När systemet är i extrem obalans är vi sjuka till kropp eller själ. När obalansen är finalt extrem avlider kroppen och själen får en ny dimension av vara. I människan finns en inbyggd tendens att reagera så att balansen återställs, conatus. Denna conatus är alltid aktiv, både i nuet och i tankar på framtiden. När vi reagerar på olika intryck är det alltid denna balansering som opererar. När vi längtar efter Guds rike är denna conatus aktiv för att finna vår yttersta balans och lycka.

Båda sidorna av det mänskliga komplexet, den själsliga och den kroppsliga, är abstrakta sidor, abstrakta begrepp. I verkligheten sammanfaller de. Allt som själ är också kropp. Allt som är kropp är också själ. Det betyder inte att skaparen är lika mycket kropp som själ men Hans skapelse är det. I all natur finns denna själsliga och kroppsliga sida. En förändring som inträder hos någon del av naturen har alltid två korrelerade aspekter, den själsliga och den kroppsliga. Om vi betonar den fysiska sidan kallar vi händelsen kroppslig eller materiell. Om vi betonar den andliga sidan kallar vi händelsen själslig. En modifiering av det ena är alltid samtidigt en modifiering av det andra.

I människans specifika kunskapsakter ser vi också denna skillnad. Att uppfatta något, vare sig med sinnen eller med fantasin, är som process ett uppfattande eller föreställande. Det är den kroppsliga sidan. Det vi uppfattar eller föreställer oss är den andliga sidan. Den kroppsliga sidan är subjektiv eftersom det är en individuell process i min kropp. Den andliga sidan är objektiv, eftersom själva objektet inte förändras. Vi kan byta objekt, men objektet i sig förändras inte. I Gud har vi den fullständiga enheten av dessa båda. Genom hans allvetande är det en enda process, i vilken all information finns, och samtidigt är denna process objektet för uppfattandet.

Hos människan är egentligen föreställandet och det föreställda ett enda, liksom hos Gud. Men tack vare vårt förvirring och dess passiva emotioner har vi svårt att se denna enhet. Ändå kan vi försöka. När vi befinner oss i bön blir själva processen att be förenad med det vi ber till. Guds närvaro sammanfaller med bedjandet. Detta är vi ibland, men bara ibland, medvetna om. Men vare sig vi är medvetna om det eller inte, förhåller det sig så. Det är endast så Guds närvaro kan betyda något.

Detta får som konsekvens att vi aldrig kan ha fel, bara vara oklara på det rätta. Vi kan aldrig synda, bara vara oklart goda. När vi ändå vill använda ordet misstag eller synd som positiva ting, måste det ske relativt en lag av något slag. I Gud är vi emellertid fria från lag och tar emot frihetens nåd. Då blir det klart att det verkliga är gradvis klarhet

inför det goda, som är Gud och naturen hos allt skapat av Gud. Vi kan aldrig begå positiva fel utan alltid söka sanningen eller lyckan på ett oklart sätt. Även slaven under lasten försöker med sin conatus finna balansen och friheten.

Varje idé i mitt medvetande är en direkt upplevelse av min kropp, en modifikation av min kropp, en liten förändring i min kropp. Varje sådan modifikation av mitt kroppsliga liv är i sin tur ett specifikt objekt för en idé i mitt medvetande. Så intimt samarbetar själ och kropp. Guds nåd fungerar genom tankar och kroppsliga modifikationer, vare sig vi är klart medvetna om det eller ej. Så sker också uppståndelsen. Den är både idé och kroppslig förändring. Så sker också kyrkans sakrament, de är idéer och kroppsliga förändringar i en och samma process. Det vi kallar härlighetskropp är just en sådan enhet som Gud lovar oss efter den kroppsliga döden.

När vi talar om känslor eller sensationer, sinnesupplevelser, talar vi om den ena hälften av en process. Vi glömmer idén som alltid sitter ihop med känslan. Det blir därför ett fragment vi talar om. Vi får då en inadekvat och förvirrad bild av oss själva och av verkligheten. När vi mognar i visdom och nåd ser vi den idé eller tanke som orsakar känslan och hör ihop med den och vi kan återställa balansen. Vi kan då bli hängivna i aktiva emotioner och inte längre vara ofria i passiva. Vi blir mer gudsmedvetna och därigenom mer självmedvetna. Själens och kroppens enhet aktualiseras i högre grad.

Av detta förstår vi att människor har olika grader av kunskap om sig själva. Den förvirrade kunskapen består av oklara intuitiva föreställningar om vår kropp och dess modifikationer, det som vi normalt kallar känslor. Vi associerar dessa känslor med varandra genom frekvensen hos dem i vårt liv och den ordning de brukar uppträda i. Instinkt och oklara föreställningar om vårt känsloliv ligger här till grund för conatus, försöket att hitta balansen. Detta är typiskt för de flesta djur och vi kan kalla denna kunskap för den animaliska kunskapen om oss själva.

En mer andligt utvecklad kunskap ser relationerna mellan idéer och kroppsliga modifikationer. Vissa föreställningar leder till vissa kroppsliga tillstånd. Vissa själsliga intentioner för med sig vissa kroppsliga erfarenheter, andra leder till andra. Själsliga viljebeslut tas genom insikt i Guds vilja och Guds bud, inte därför att frekvens och upprepad upplevelse leder till det, utan för att ett inre logiskt samband visar sig mellan objektet och erfarenheten. Just att en viss logik föreligger för vår längtan att finna djupare balans gör att vi kan kalla denna kunskap för den logiska kunskapen om Gud och oss själva.

Men båda formerna av kunskap följer densamma natur som all fridslängtan utgör i sökandet efter frihet och balans. De olika strategier som ingår i animalisk och logisk

kunskap är nödvändiga i just den form de sker. Det finns inget verkligt fritt associerande i någon form av kunskap och reaktion. Vi tycker om att tänka oss fritt associerande, men det är inte så i verkligheten. Sjäsliga och kroppsliga händelser är alla underställda nödvändiga strukturer och impulser, den gudomliga ordningen. Vi är fria endast i balansen mellan nödvändiga faktorer, i vår längtan efter balans.

Det är svårt att beskriva övergången från mer animalisk till en mer logisk kognition om oss själva och om Gud. Det verkar ofta som om en människa föds med en viss nivå och grad och inte kan förändra den stort under sin korta livstid. Vissa människor är av mer sensitiv, associativ och instinktiv natur. Andra utvecklar en klar föreställningsvärld med tydliga relationer mellan tankar och idéer och deras kroppsliga förlopp. Förvirringen i det rent associativa livet blir riktigt uppenbar först när en människa upplever förändringen till renare lycka och djupare balans. Hon eller han kan då se tillbaka på den irrande tillvaro som obalansen i felaktiga föreställningar om oss själva innebär.

Alla människor börjar med den mer animaliska associativa kognitionen men utvecklar sedan i olika grad den logiska. I Guds natur är de båda förenade på ett fullständigt sätt. Hos människan börjar längtan efter balans, *conatus*, i form av begärande aptit och utvecklas senare till mogen vilja. Hos vissa människor dominerar emellertid begärande aptit hela livet medan andra utvecklar en dominans i sin viljeakt. Ofta kommer en glädje när en människa upptäcker viljans triumf, som den begärande aptiten aldrig ger. Aptiten är mer en vital impuls medan viljeakten är en personlig mental ordning över vitala impulser. Därmed upplevelsen av frihet. Denna ökar starkt när människan blir gudsmedveten. Alla människor har olika blandningar av ordning och impuls.

Frihet i gudsgemenskap är det högsta målet för balansdriften. Men fri kan ingen människa vara genom animalisk association av impulser utan endast genom logisk insikt i ordningen mellan idé och kroppslig modifikation. När en människa njuter av Guds gåvor i medvetandet om just karaktären hos alla goda ting såsom gåvor från Gud, uppstår friheten. Nödvändigheten förenas då med friheten och vi har både orsak och verkan i samma akt. Vi ser det nödvändiga skeendet hos vissa föreställningar och deras åtföljande kroppsliga modifikationer.

Synden som positiv händelse och kraft kan bara föreställas i den mer animaliska kognitionen eftersom ingen synd finns i Gud. När Gud är människa i Yeshua, Jesus Kristus finns ingen positiv synd i hans liv. Det är först när oklarhet och ofrihet i relation till alla balansens strategier föreligger vi har synd -- vilket då är en brist på klarhet, inte en positiv synd i sig. Det är därför Yeshua kan säga att vi inte ska döma och att Han själv inte dömer. Ingen kan döma *conatus* eftersom den är nedlagd i oss av Gud själv. Oklar co-

natus är fortfarande längtan efter balans och lycka i Gud. Men svårigheterna i det oklara livet som domineras av begärens aptit kan utan tvekan upplevas som ont, ja ibland som ett sorts helvete. Dessa tillstånd måste även kunna existera efter kroppens död, något som många helvetespredikningar egentligen handlar om, trots den förvirring som kan finnas hos den predikande angående dom och straff.

Guds ordning är helt igenom en determinism. Det måste vara så eftersom Gud är allvetande. All information om alla förlopp förenas i en enda gudomlig process. Den enda frihet vi kan tala om är identiteten mellan idé och förlopp, vilket är vad vi menar med allvetande Gud. Människan kan vara fri i den mån hon närmar sig Guds natur och medvetande, vilket sker i tron och i bönen. Särskilt i den enkla kontemplativa bönen erfar många en svindlande glädjefull frihet. Det sker genom nåd från Gud, inte genom vare sig begärande aptit eller vilja. Dessa mänskliga aktiviteter är alla uttryck för strävan efter balans i systemet. Till denna balans lägger Gud den nåd som ger nytt liv, ny glädje och njutning.

Till människans förvirring hör att tro sig om preferens och möjlighet att välja det vi föredrar. Människor föreställer sig stående inför olika alternativ i olika livssituationer där hon efter begrundan bestämmer sig för något. Men en klar kognitiv insikt i Gud och i naturen säger oss strax att detta är fel. Vi begär inte olika handlingar eller föremål för att vi är attraherade av dem och sedan väljer därefter. Vi är tvärtom attraherade av dem genom att begärande aptit redan finns hos oss. Det måste vara så eftersom vi inte kan begära något om inte impulsen till begär redan finns där.

Vi är ibland medvetna om detta när vi allvarligt och logiskt och ärligt tänker efter. Men det är alltid fallet vare sig vi är medvetna om det eller inte. Först kommer begärets impuls, utan vårt fria val av den. Därefter kommer valet av handling som då inte längre är något fritt val. Begärsimpulsen är primär och determinerad.

Om vi domineras av animalisk kognition tenderar begär och åtrå vara mycket starka. Om vi domineras av logisk kognition är de svagare. Men i båda fallen är begärsimpulsen bestämd och vi kan inte välja den eller välja bort den. Animalisk kognition blir därmed ofta blint impulsiv medan logisk kognition är impulsbehärskande.

Men även en människa med stark kontroll över sina impulser är bestämd av redan existerande impulser av begär. Begären är alltså en prekognitiv struktur och kan därför inte orsaka en positiv synd eller ett positivt misstag. Både begär och beslut styrda av begär är determinerade, alldeles oavsett om vi är medvetna om det eller inte.

Många kan tycka detta vara inskränkande både på mänsklig frihet och mänskligt moraliskt ansvar. Men det kan inte förhålla sig annorlunda eftersom Gud är allvetande och all information om impulser, begär, beslut och konsekvenser finns i en och samma process i Honom. Skulle vi lösgöra någon information och låta den vara obestämd och preferentiell för oss människor, har vi inte längre en allsmäktig Gud och därmed inte heller den kärlek som Gud ständigt visar oss. Då blir conatus oberiplitig. En rent sekulär filosofi kan däremot under vissa villkor hysa sådana föreställningar utan motsägelser.

Vad som sker när människor tror sig välja bland alternativ är en rent formell akt av intygande. Det är en sorts konfirmation av det som redan sker. Men i tiden kan detta "intygande" ligga så nära begärets impuls och beslut, att det faktiskt ser ut som en fri positiv akt. Men det är en illusion, vi väljer aldrig fritt. Genom att det förhåller sig så här kan vår förströstan på Gud bli mer allvarlig och djupt glädjeric, något som inte gärna kan ske om vi hade en verklig preferens inför impulser och beslut. Istället råder balanslängtan, conatus, och vi har dispositioner som gör att vi måste erkänna nödvändigheten och därmed lita på vår Herre. På så sätt når människan frihet inför Gud, vilket är den enda verkliga friheten.

Passiva emotioner är sådana som inte skapas av oss själva utan kommer utifrån och inte är kända eller klart uppfattade av oss. Det är typiskt för den förvirrade formen av kunskap att vi övermannas av sådana passiva emotioner. De är ofta starka och påverkar oss på en rad olika sätt. Det som utmärker dem är att de inte hör ihop med vår själs egen aktivitet.

Aktiva emotioner är sådana som vi känner orsaken till. Själens låter dem uppstå eller skapar dem själv. Gud inbjuds genom bön och själen fylls av helighet och tillit. Emotionerna är aktiva genom att en klar föreställning föregår dem. Den förändring som äger rum kommer från själen själv, inte utifrån. Men världen utanför oss blir levande genom dessa aktiva emotioner. Människor och naturen får verklig gestalt hos oss genom själens aktiva roll för emotionerna. Passiva emotioner tränger in i oss på ett förvirrat sätt och gör oss till offer. Aktiva emotioner är ett gestaltande av vårt själsliv och vår närhet till Gud.

Ofta kan människor blanda ihop spontanitet och frihet med att låta sig övermannas av passiva emotioner. Den förvirring som till exempel berusning och impulsiva handlingar skapar förväxlas ofta med glädje och njutning. Andra passiva emotioner som lätt griper människor är hat och åtrå, panik och extas, starka och engagerande politiska eller religiösa åsikter. Många populära predikanter inom olika religioner och politiska partier har använt de passiva emotionerna för sin verksamhet. Att brinna för sin tro är ofta att vara slav

under passiva emotioner, vilket inte ska förväxlas med den lugna tilliten som många martyrer visat under kyrkans historia.

Människans gåva från Gud är att vilja förstå och tänka klart och förbinda idéerna med varandra på ett rationellt sätt. Conatus använder alltid förståndet för att finna balansen och lyckan. Genom detta förnuft uppstår de aktiva emotionerna och även de aktiva njutningarna. Detta är de njutningar vi erfar när vi löser problem, när vi ersätter en förvirrad föreställning med en klar, när vi finner ett sätt att undkomma distraktioner och rastlöshet med lugn och tillit inför Gud och hans universum.

Naturligtvis rör vi oss ständigt mellan tillstånd och befinner oss inte många minuter i samma tankeform eller sinnestillstånd. Men tvärs genom successionen av tillstånd och erfarenheter kännetecknas den aktiva njutningen av klara föreställningar om det goda, om Gud, om det heliga livet och de rena glädjeämnen. När vi blir trötta och sjuka, vilket alltid avbryter de högre tillstånden för alla människor i alla åldrar, sjunker vi nödvändigtvis ner till djupare förvirring. På ålderns dagar tilltar denna förvirring och bara ett väl automatiserat böneliv kan hjälpa oss att lyfta vårt hjärta till Honom.

Vissa aktiva emotioner har samma namn som vissa andra passiva emotioner och detta skapar förvirring. Vi kan till exempel jämföra läkaren med en vanlig människa närvarande vid en olycka. Den senare känner kanske stark medkänsla och vill gärna hjälpa alla skadade vid olyckan. Men på grund av bristande insikt och kunskap ställer hennes handlingar till med större olycka. Även om hon vet vad som ska göras överväldigas hon kanske av obehaget inför åsynen av de skadade. Läkaren däremot har ett rationellt medlidande och vet vad som ska göras och kan avvärja distraktioner i form av starka känslor av obehag. Ändå kallar vi båda tillstånden medlidande och medkänsla, trots att det handlar om vitt skilda reaktioner. Om vi ser oss själva som de olycksdrabbade av arvsynen och tendensen till oklara föreställningar som gör oss till slavar under passiva emotioner, förstår vi skillnaden på aktiva och passiva emotioner. Om vi klart ser vår förvirrade natur och därmed ärligt kan utveckla tillit till Gud, uppstår aktiva emotioner och aktiva njutningar, vars styrka och nivå skiljer sig från de passiva. Vi är då i mindre grad distraherade av fördomar och oklara föreställningar. Födelse, liv och död får tydliga konturer och vi vet varför vi är här. Vi kan som Arsenius fråga oss själva: vad gör du här? -- och erfara större klarhet i vårt böneliv.

Vi tycker ändå i allmänhet om förvirrade människors engagemang för goda ting och uppskattar deras passioner för att hjälpa andra, trots de oklara föreställningar de hyser och det slaveri de befinner sig i. De är offer för en rad starka passiva emotioner men av

välvilligt slag. Icke desto mindre än människans conatus ute efter en balans och en klar före- ställning med den aktiva frihet det innebär.

Aktiva emotioner kan också vara ett oförskräckt självförtroende och generositet, tillstånd som svara mot att älska sig själv och älska andra. En person som inte älskar sig själv kan inte heller älska andra. Att älska sin nästa som sig själv innebär aktiva emotioner av självförtroende i relation till Gud och kärlek till andra såsom varelsen inför Gud. Passiva emotioner inför själva upplevelsen av andra människor är inte att älska dem. Att behärskas av självmedlidande är inte att älska sig själv.

Att Herren här ger ett svårt bud råder det inget tvivel om. Vi måste insistera på kraften i de passiva emotionerna som lämnar många människor hjälplösa inför flodvågorna av tilltalande lust och avskräckande olust i en ändlös serie tillstånd och förändringar. Den enorma upplevelseindustrin i våra dagar visar detta faktum tydligare än teorier och argument. Vi är en del av naturen, i vilken conatus ständigt strävar efter balansen och just denna operation gör att vi jagar känslor av njutning och flyr obehag av alla slag. Den design vi har gör att vi måste fly det obehagliga för att söka det behagliga.

Dessutom är även den bästa och visaste människa offer för utmattning och sjukdom och kroppslig död, vilket leder till minskad klarhet och frihet för själen. Ingen klar föreställning är skyddad från förvirring eller besitter någon särskild kraft att skingra oklara idéer. Tanken på Gud får leva sida vid sida med en rad fördomar om ockulta krafter i många kulturer. Den klara föreställningen om vår frihet i Gud får till vardags leva i samma hus som de starka begären efter liderliga njutningar. Varje klar minut av gudsmenskap är som dyrbara pärlor vi hittar i åkern. Och bönen, den enkla kontemplativa, verkar vara bästa vägen till denna klarhet.

Därmed är vi alla offer för de passiva emotionerna i någon grad. Lagen om att en passiv emotion inte kan skingras annat än genom en annan starkare emotion gäller också utan undantag för alla människor, kloka som onda. Om vi domineras av ångest måste endera denna emotion distraheras eller genom klar föreställning om vår situation ersättas genom en annan och starkare emotion. En passiv och förvirrad emotion som till exempel avundsjuka kommer inte att lämna oss bara för att vi blir medvetna om den. Den måste utsättas för klara föreställningar om dess natur och om vår relation till Gud innan en starkare och renare emotion, nu en aktiv sådan, kan köra över den och lyfta oss till en ärligare och godare nivå.

När en passiv emotion håller oss som slav är det alltid fråga om en förvirring i själen. Vi behöver inse hur emotionen alltid dör bort när vi medvetet har en klar föreställning om

Gud eller om det goda. En passiv emotion behöver näring från själva oklarheten och dess objekt; utan den förtvinar emotionen omedelbart. Här är bödens makt stor. Genom en enkel bön under klar och medveten föreställning, klipps genast rötterna till den passiva emotionens liv. När vi känner oss själva och de vanliga plågoandarna inom oss kan vi med viss framgång riva oanvändbara byggnader hos oss och bygga goda och ljusa lokaler. Vi skapar tankevanor som ger aktiva emotioner närmare Gud och vår sanna natur. Det är den smala väg Jesus Kristus talar om. Från vår sida är det bödens arbete.

Aktiva emotioner behöver inte vara starkare vid en direkt konfrontation med de passiva. De kan emellertid vinna på sikt genom förnuftets stöd och klara föreställningar. En förvirrad förälskelse kan vara starkare i sitt direkta angrepp på vår själ än kontemplationen över skapelsens skönhet. Men på sikt dör förälskelsen ut därför att dess objekt förändras eller försvinner medan skapelsens skönhet varje dag visar sig för oss och kan stödjas av ett klart och ödmjukt förnuft.

På samma sätt slås på sikt de intensiva men oklara begären efter lycka och framgång ut av de aktiva och klara emotionerna av tacksamhet för livet och glädjen i samvaron med Gud. Människor som lever i fångenskap hos de passiva emotionerna kan behöva ett långt liv innan de når en större klarhet; vissa människor når aldrig ut. De mindre intensiva men renare aktiva emotionerna behöver stöd från förnuftet och en automatisering genom tideböerna. Sekulära människor utan denna andliga grund kan använda en mer vetenskaplig attityd till de passiva emotionerna och försöka distansera sig från dem.

De kristna dygderna är alla aktiva emotioner som får stöd i klara föreställningar. Den mest genomträngande av dessa aktiva emotioner är den rent personliga kärleken till Kristus en emotion som fyller oss momentant med en ständigt återkommande glädje. Det är den personliga kärleken som utgör kärnan i kärleken till nästan och till naturen. Här når balansen, conatus, sitt klimax och vår mänskliga natur förenas med den gudomliga.

De passiva emotionerna har en dubbel förvirring till grund. Varje händelse i vårt liv har ett oändligt komplicerat nätverk av orsaker och vi kan tänka oss ett gigantiskt stort antal kausala faktorer bakåt i tiden ända till universums tillblivelse. En passiv emotion bygger ofta på det uppenbara misstaget att en viss faktor eller en mindre grupp faktorer är direkta orsaker till vår belägenhet. Vi tror också felaktigt att denna faktor eller grupp av faktorer faktiskt inte behövde hända. Den passiva emotionen bygger på dessa två oklara föreställningar: dels att vi vet vad som orsakar det nuvarande tillståndet, dels att detta inte hade behövt hända. Ofta är det andra personers handlingar eller naturens skeenden som isoleras som orsaker.

Den klara föreställningen skingrar här återigen den passiva emotionen. När vi inser att vi inte kan isolera orsaker och att inga skeenden pågår utan nödvändighet, försvinner grunden för den passiva emotionen och vi blir fria att skapa aktiva emotioner och ett renare liv. Återigen är Guds allmakt och allvetande det centrala. Alla händelser är determinerade och sker såsom de måste ske i ett oändligt och oöverskådligt nätverk av samverkande orsaker. Det är en form av förvirrad hybris att tro sig kunna separera vissa mer eller mindre godtyckliga utvalda orsaker till andra händelser och att betrakta dessa som icke nödvändiga händelser.

Därför ligger det i vår kärlek till Gud och vår tillit till Hans försyn att klart föreställa sig orsaksrikedomen som oändlig till varje tillstånd och händelse i universum. I samma stund vi gör detta ersätts den förvirrade passiva emotionen med en renare aktiv och conatus har återigen fört oss närmare vår egen natur. Detta åtföljs av en njutning och en glädje som fungerar som tydlig igenkänning av Guds nåd. Rörelsen uppåt är empiriskt igenkänd och conatus kan förstås som en nåd från Gud att alltid kunna närma sig Honom.

När människor låser ner skeenden till enkla orsaksförklaringar skapas förutsättningar för förvirring och passiva emotioner. Mer eller mindre fanatisk passion uppstår och stark intensitet leder till reaktiva handlingar som förvärrar situationen. Mycket apologetik drivs tyvärr på detta sätt. Många människor lever hela sina liv i dessa mekanismer och för de flesta av oss är det svårt att inte falla ner i enkla kausala fiktioner och i brännande känslor av att något gått fel som inte behövde ha hänt. Förvirringen gör sig kännbar i en upplevelse av förlust och brist; smärta och melankoli blir den miljö vi lever i. I vår förvirring upprepar vi ofta mentalt den godtyckliga orsaksförklaringen och föder de vanliga passiva emotionerna: vreden, bitterheten, avunden, självupptagenheten, begäret, hatet, lustan, åtrån, föraktet, sorgen, besvikelsen, hämnden, självömkan, stoltheten, självrättfärdigheten, surheten, lättjan.

Den motsvarande aktiva emotionen bygger på en klar föreställning om en enorm rikedom av händelser som nödvändigt påverkar varandra i en oändlig visdom hos Gud. I många av Psaltarens psalmer skildras denna föreställning och meditation på Guds försyn och vårdande godhet. Det gäller att se klart och vetenskapligt rationellt hur kausaliteten är en frälsande nåd när vi förstår den klart. Från evolutionens första sekund genom alla femton miljarder av kemisk och biologisk utveckling, sker denna nödvändiga kausalitet som direkt verkande Guds vilja. Vi erfar inför detta faktum djup glädje och genom denna emotion en stark kärlek till Gud. Vi har inte förträngt några känslor, all konflikt är behandlad och upphävd i kontakten med Guds rike som verklighet inom oss.

Två teman blir tydliga i denna särskilda glädje. Vi ser klart dels hur förändring sker ständigt och alla händelser påverkar alla andra händelser. Vi ser klart hur också vi själva förändras i en ständig succession av tillstånd och erfarenheter. Balanslängtan leder oss genom sin klara igekänning till en glädjeric uppskattning och till och med förtjusning över detta samspel av alla faktorer. Vi är i värld men inte av värld.

Den fria viljan finns i den klara föreställningen om kausalitetens verkliga natur. Den finns inte i en miljö av passiva emotioner och oklara orsaksförklaringar. När nödvändigheten är klart igenkänd uppstår fri vilja hos oss och en därmed förbunden äkta glädje. Vi kan känna igen den fria viljan på denna upprymdhet och tacksamhet inför Guds skapelse som fyller oss när vi ser vår roll i det gigantiska förändringsförlopp som är det kontingenta, ständigt växlande universum. Det är inte fri vilja att tro sig kunna orsaka förlopp och sedan ta till sig äran för att något skett. Det är istället en enkel, vanlig och förvirrad form av hybris.

Den gudsuppfattning som integrerar både antropologi och etik är den som sätter den allsmåttige Ordnaren och Operatören i centrum för vårt eget liv, vi får vara en del av den gudomliga naturen. Gud är det nödvändiga systemet av ständiga förändringar i alla naturens förlopp och i alla själsliga förlopp i människan -- och därmed också i historien som Hegel såg. Alla livsformer och deras processer är alla samordnade och samberoende enligt en fullständigt fixerad gudomlig ordning som vi erfar såsom natur och själ. Att tala om naturlagar är exakt detsamma som att tala om Guds vilja och beslut. Först en senare modern förvirring har försökt skilja dessa två uttryckssätt åt, vilket sänker klarheten och insikten och gör naturvetare dummare än de behöver vara.

Guds kraft och makt är detsamma som alla skeendens inre och yttre lagar som sker enligt en fullständigt determinerad nödvändighet. Detta är både teoretiskt och metafysiskt en befriande kunskap. Vår frihet och frälsning sitter samman med denna insikt, som är Bibelns gudsuppfattning. Men beroende på de många oklara föreställningar och passiva emotioner som föds av dem, är det fortfarande överraskande upptäckter för människor i alla tider. Alla de strategier människan enligt naturen använder för att finna balans och lycka i livet, alla tekniker för överlevnad och balans med sin omgivning, är inget annat än nådegåvor från Gud. Det vi ser objektivt i naturen är subjektivt hos Herren och uttryck för Hans makt. Vi behöver alltså inte vända oss inåt för att ta emot Gud utan kan se Honom i alla ting runt omkring oss och i de skeenden vetenskapen försöker beskriva och beräkna. I alla de psykologiska mekanismer, enligt vi nödvändigt fungerar, kan vi återigen se Guds allmakt och operationella effektivitet. Ingenting som sker står utanför det nödvändiga kraftfält som Herren använder i sitt uttrycksuniversum.

Den form av nytta och njutning som människan finner i naturen är inget annat än Guds nödvändiga lagar, bara upplevda av människan för sin conatus, sin strävan efter balans och lycka. Vi kan säga att conatus är den gudomliga cybernetik som ständigt i all förändring gör oss förmögna att finna frid och jämnmod. Beroende på hur väl vi gör klart för oss att detta är Guds allmakt och nåd, finner vi Gud och kan älska honom. Men oberoende av vår klarhet och insikt får vi del av nåden och friden. Den högre njutningen går oss dock förbi när vi inte förstår den nödvändiga gudomliga makten och ordningen.

Att älska sin nästa är först och främst gudssamvaro. När en själ är med sin Gud och ser Hans lagar i alla naturliga och själsliga förlopp som pågår är det möjligt att älska sin nästa och offra sig för andra. Att se andra människor i denna nödvändiga Guds ordning gör att vår hilaritas ökas och vi älskar. Även en person vi inte tycker om, med eller utan goda skäl, ökar vår hilaritas när vi tänker på den personen som nödvändig gudomlig händelse. Många försöker skära ner kärleksbudet till sekulär etik och då blir den närmast absurd och omöjlig att utföra. Det finns ingen etik skild från gudssamvaro. Tanken på Gud gör tanken på nästan som Guds skapelse möjligt, och den i sin tur ökar vår hilaritas. Kärlek till nästan är inte att tvinga sig till en falsk sympati av passiva känslor, det blir närmast en låtsaslek.

Närvaron av en annan människa kan ibland stimulera vår livsglädje såsom en passiv emotion. Den klara föreställningen om den personen som Guds skapelse ökar då hilaritas. Men ibland visar sig en sänkning av hilaritas ske när vi betänker personen som gudomlig skapelse. Då har vi stött på en passiv emotion, en excitation av objektet på vårt känsloliv, inte en aktiv emotion född ur klar föreställning och förnuft. Här kan vi ofta göra misstag och behöver en diskriminerande kontemplation som skiljer äkta från oäkta.

Problemet med att tillfredsställa sig själv eller offra sig för andra visar sig vara ett skenproblem när vi har en klar tanke kring Guds nödvändiga allmakt och ordning. När kärlek till nästan sammanfaller med kärlek till Guds nödvändighet och dessutom tillit till hans skapelse, får vi ingen konflikt mellan själv och andra. Tar vi bort Gud och försöker tänka sekulärt etiskt uppstår genast bilden av en psykologisk egoism som kommer i komplicerade relation till altruism och sympati för andra människor. Det är en olöslig konflikt som borde peka tydligt på Guds nödvändiga ordning.

Mentala processer i djur och människor följer liknande mekanismer när det gäller att bevara sig själv från fara men människan kan nå en klar föreställning om samvaron med Gud i hans allmakt, medan djur följer de rent passiva emotionerna som reaktion på objektiv värld och inre struktur. Att ge sig själv njutning som en självklar och naturlig aktivitet är en del av conatus som Gud ger oss för att hitta balans och glädje. Det är inte

isolerade mekanismer utan mål eller mening. För den som studerar begären som isolerade impulser framstår de förstås som smått absurda eller onda. Först i förståelsen av gudomlig cybernetik och klar föreställning om Gud blir de begripliga.

Argument som kan göras mot psykologisk egoism kan alltså inte användas när vi talar om att älska sin nästa i gudskärleken, vilket är vad Jesus menade och den kristna kyrkan avser. Det är när vi klart ser ordningen i vilken alla processer ingår vi kan älska. De känslor av kärlek vi får i förvirrat tillstånd passerar i regel snabbt och visar sig i efterhand vara passiva emotioner som byts när objekten byts. Den aktiva emotionen kärlek däremot föds av bön och kontemplation på den natur Gud opererar med, den process som Treenigheten utgör. All nytta och all omsorg i våra liv får då rätt mening. All självtillfredsställelse får då sin rätta energi. Gud ger oss rätt självupptagenhet när vi älskar hans nödvändighet. Genom vår eviga själ finns en psykologisk egoism som grund i Gud.

I samma andetag vi antar en godtycklig ordning och tror att någonting kan vara på ett annat sätt än det faktiskt är, att det finns alternativ till Guds determinism, uppstår synden. Det är ett fiktivt trolleri i synden. Den är också ett pedagogiskt problem, vilket Jesu undervisning är ett gott uttryck för. "Himmelriket är som en..." börjar Herren ofta sina tal. Oftast är det naturliga bilder. Jord, sten, hus, militära operationer, juridiska situationer. Alla visar på den nödvändighet som Guds allmakt innebär för alla händelser i universum. Det finns ingen plats för den fiktiva egna fria viljan, eftersom den försöker avsätta Gud. Därmed är all synd ett misstag om för- ändringar och processer.

Att känna begär att leva är conatus som Gud ger oss. Här ger oss Gud vår egen individ som det område vårt begär gäller. Mitt liv är gåvan från Gud som innebär begär att leva, begär att leva gott, begär att göra rätt och finna det goda och sanna, begär att förstå och se klart, begär att njuta av varje minut av livet. Med klara föreställningar kan vi fullfölja conatus medvetet och effektivt, utan klara insikter sker det hela mer på instinkt och association. Djuren gör detta mer effektivt än människan, eftersom djuren helt är programmerade för instinkt och association. Människan leds ofta fel och gör stora misstag på den instinktiva och associativa nivån. Det är först när människan når de aktiva emotionerna genom klara föreställningar och rationellt tänkande som conatus kan fullföljas. Många människor drunknar emellertid i associativa distraktioner och passiva emotioner. Det är hela meningen med syndiga liv som dömer sig själva till otillfredsställelse.

Varje minut av människans vakna liv bör därför bestå i kontemplation och njutning av Guds och naturens nödvändighet. Varje annan aktivitet gör djuren bättre eller lika bra som oss. När vi studerar hundarna vi lever med ser vi detta. De lever enklare och

naturligare liv än oss på den associativa och instinktiva nivån. Det enda vi gör som är vår egen aktivitet är att ha klara föreställningar om Gud och naturen och nå det som djuren aldrig når, medveten glädje i Gud.

Synd är att ha oklara föreställningar om Gud och naturen och därmed om oss själva. Då uppstår fiktionen om fri vilja och alternativ till det som sker. Samtidigt blir det goda som kan uppnås begränsat och räcker inte till alla. Krig och aggressiva konflikter uppstår genom detta tänkande. På associativ och instinktiv nivå är krig den naturliga conatus som nödvändigt måste ske. Inte förrän en människa har upplyft sitt hjärta till Gud och börjar leva kontemplativt, kan hennes krig och konflikter falla undan som onödiga.

Det är föga givande att kalla krig eller konflikter för onda och försöka mobilisera en känslomässig avsky för dessa aktiviteter. På nivån för passiva emotioner är krig och konflikt de nödvändiga processerna. Om en grupp människor utan klar gudstro håller fred, kan vi vara säkra på att freden är mycket tidsbegränsad. Utan insikt i gudomlig nödvändighet och Guds allmakt, tvingas vi definiera det goda i livet så att det inte räcker till alla. Därmed måste vi tillförsäkra vår grupp det goda i konflikt med granngruppen. När oklara föreställningar om religion och gudstro finns med i bilden har vi religiöst motiverade krig.

En värld utan krig eller konflikter är otänkbar sålänge människor finns med passiva emotioner. Samvaron med Gud är enda vägen till ett upplyftat hjärta med aktiva emotioner, individ för individ. Först då når conatus den nödvändiga nivån för fred och rättvisa. Det gäller dock att alla människor individuellt når dit. Eremiten som lever ensam måste kämpa med en omvärld för att få mat och husrum och måste aktivt freda sig för påverkan som hindrar hans kontemplation. Inte förrän alla människor lever kontemplativt kan vi tala om en fredlig värld, en rättvis värld och en god värld. Tills dess kommer ständiga konflikter att avlösa varandra med små variationer.

Mänskligheten har därför en gemensam höjning av sitt själsliga tillstånd att se fram emot, om någon utveckling ska kunna ske. De passiva och förvirrade emotionernas marknader måste gradvis försvinna till förmån för aktiva emotioner och klara föreställningar om naturen och Gud. En högre grad av balans har då inträtt och vår glädje avsevärt fördjupats, vår glädje och gudshängivenhet har blivit centrala moment för mänskligheten. Områdena för konflikt har försvunnit på ett naturligt sätt. Vägen dit har varit individens relation till Gud, det själsarbete som är människans conatus, där hjärta och intellekt integreras i gudskärlek och tillit till nödvändigheten i Guds allmakt.

“Himmelriket är som en....” börjar Herren ofta sina tal. De naturliga bilder han nästan alltid använder - jord och jordbruk, sten, hus, byggnationer, militära operationer, arbetstider, juridiska situationer. Alla visar på en determinerad värld som Guds allmakt innebär för alla händelser i universum. Men Gud är i sitt självmedvetande icke-determinerad -- eller vare sig determinerad eller icke-determinerad. Genom världen sätter Gud en antiposition, en antites som är icke-Gud genom sin determinerade natur. Därför blir frihet och nödvändighet en dynamik som går genom våra liv. Våra själar är avbilder av Gud och fria i en determinerad verklighet. En kamp uppstår därigenom som leder till Frälsningen i Sonen och ett liv i Anden.

“Ty så älskade Gud världen att han utgav sin ende Son...” betyder att hela processen med värld och treenighet är ett kärleksverk. Att kärlek kan se ut så förstår vi inte med våra egna känslor, särskilt inte de passiva. Den kreativa kärleken som är förbehållen en Absolut och Personlig Gud, kan vi inte annat än ta emot och svara på med tacksamhet och lovprisning. Den synliga kyrkan och dess sakrament är egentligen dessa akter av tacksamhet, inte manipulation av den gudomliga kraften.

Den enklaste formen av respons i tacksamhet är att lämna världen för Hans vara. Det sker när vi dör med kroppen från denna värld, men i själen pågår denna död/befrielse hela tiden. Att lämna öde och värld, determination och nödvändighet är en funktion av skapelsen, av Faderns aktivitet och Sonens upphävande för ett liv i Anden. “Lämna” och “ta emot frälsning” blir identiska aktiviteter.

15 : Den levande Gudens tempel

Hur lever den kristna tron idag? Jag tror många ignorerar vad den innebär och håller till godo med en kristen humanism med vissa riter som begravning, vigsel och kanske konfirmation. När Jesus säger att han förberett himmelska platser för oss redan, förstår inte apostlarna vad han menar. Jag förstod inte heller detta när jag som konfirmand tog emot tron i Sunne kyrkan i Värmland. Jag var glad att vara en av de kristna

ungdomarna och tänkte inte vidare på det. Jag trodde liksom de. Och därmed försökte jag leva lite som en kristen.

Men det innebär precis vad Han säger: vi har redan himmelska platser. Vi dog verkligen med honom. Vi uppstod verkligen med honom. Men denna verklighet ignoreras av så många. De kallar sig troende, som jag gjorde, men de tror inte på detta. Det är för fantastiskt kanske många tänker. Vågar vi verkligen tro på detta?

Jag tror det var detta bibelställe som väckte mig: 1 Petrus 1:9-11 "...jubla i ousäglig himmelsk glädje då ni nu står nära målet för er tro: era själers frälsning. Det var denna frälsning som profeterna sökte och forskade efter när det profeterade om den nåd som ni skulle få".

Jag insåg att Skriften säger, fast mina pastorer och syskon i kyrkan inte tror det, att vi redan har denna frälsning till de himmelska platserna. Alltså att döden och uppståndelsen gällde för oss, hela vår familj som dog med Honom och Stod Upp till det himmelska livet. Det är så radikalt annorlunda att tro på detta vis och jag vågade knappt yttra mig i kristna sammanhang under många år, innan jag mötte fler som funnit samma väg. Idag finns den många globalt och man kan ta kontakt med dem längs de mer personliga vägarna.

Att ta emot den himmelska platsen är en aktualisering som kanske inte är så ny. Undrar om inte människor under de första seklerna kände det likadant. Och samma märkliga undvikande som sker nu har säkerligen skett även då. Fadern ger en ny bil till ett av sina barn som tagit körkort. Tänk om svaret blir: - Tack min Fader för bilen, nu ska jag starta en kyrka där vi tackar för bilen. Man kan se Fadern bli förvånad och vilja säga: - Men här är bilen ! Kör den ! Lev med den ! Att i detta läge föredra att i församlingen ha tacksägelse efter tacksägelse och utveckla en moral och en livstil baserad på denna kollektiva hyllning och tacksägelse -- ett försiktigt namn på detta

är undvikande av den nya bilen som står där utanför kyrkan. Men det är ju egentligen bedrägeri och ett ordentligt snubbande av Givaren.

Jag fick vakna upp till den himmelska tillvaro Gud genom Jesus skapat åt mig redan, färdig att kliva in i för alla och börja leva med resten av våra jordeliv. Men detta himmelska liv är A och O, det första och det sista med den totala verkligheten som Gud skapar. Samtidigt finns den subjektiva aspekten att jag skulle höra detta. Bibeln säger ju ofta: hör !

Hur går denna sorts tro till? Det börjar med att jag hör budskapet om det himmelska och sedan håller fast vi det, öppnar min port och håller fast vid det jag ser. Det kräver ständig bön men det är min uppmärksamhet på det himmelska som är att hålla porten öppen. Men samtidigt betonar vi ordet EN i den gamla judiska schema: Hör Israel, Gud är EN. Och denna enhet är från början. Den är evig och ursprunglig. Jag har så att säga alltid redan varit EN med Fadern och detta är vad Jesu undervisning och uppståndelse går ut på för var och en av oss.

Ni kanske tycker detta är en väldigt utomvärldslig tro. Jag tror sanningen finns i viljan att lämna det jordiska och världsliga tänkesättet. Hela Bibeln får gestalten av ett celestialt projekt så att säga. Herren begär oss, ropar på oss, ja bultar på vår dörr för att vi ska öppna och ta emot himlens glädje och identitet så fort vi kan, här och nu. Det är denna nåd alla de tidigare profeterna sökt och forskat kring, som Petrus säger.

Den välvilliga tro de kristna kyrkorna i vår tid håller på med är snarare ett humanistiskt projekt, lite grann som det buddhistiska bodhisattvaidealet. Himlen får vänta, vi har så mycket vi ska göra på jorden. Inte riktigt vad Jesus talar om.

Vi kan kalla det där för det köttsliga tänkandet inom religionen. Något positivt och gott som inte kommit till den andliga nivån där nåden blir verklig i Guds rike.

Jag vill hellre betona Faderns perfekta verk i oss. Det är faktiskt evangeliets kärna, tro det eller ej. Ni kanske tror att kristendom är att göra gott här på jorden och invänta något gott som kommer sedan, ett himmelrike när ni dör, om allt går bra? Men ni har redan den uppståndna kroppen inom er. Ni är alla barn till uppståndelsen, ni är uppståndelsebarn. Det var därför Han dog och uppstod, kärleken till oss. Redan innan vi var födda hade Han uppstått i oss.

Många kristna har inte upptäckt denna förening med Fadern som vi alla har från början, den himmelska plats som Jesus pratar om. De tror att vi måste erövra den genom tro och fromma handlingar. Gud håller på att restaurera oss tillbaka till det som vi är från början. Den store Tjuven har stulit det från oss så att vi tror på världens lögner om vilka vi är. Men restaureringen började med Jesus Kristus och vi kan när som helst ta emot insikten om vilka vi egentligen är.

Men varför lever inte människor utifrån denna andiga kropp, denna änglakropp som vi redan fått av Gud? Inte ens de kristna eller några andra troende för den delen? Därför att vi tänker lögner om oss själva. Vi tror att vi är tidsliga varelser, fångna i tid och rum. Så ser synden ut. Världsligt tänkande.

När Jesus går på vattnet säger han till apostlarna: "Var inte rädda. Det är JAG." Det är just detta jag vi alla har. Vi är detta JAG som kan gå på vatten. Först när vi tror att vi är varelser i tid och rum sjunker vi genom vattnet och drunkar i världens beskrivning. Verklig kristen tro är att släppa den beskrivningen. Inte att lägga ytterligare en föreställning på oss själva. Nej, tvärtom. Släppa den lögnaktiga beskrivningen av vad vi är. Vi är uppståndelsens barn, vi har inte tid och rum som begränsningar. Vi är eviga, vi är andliga, vi är lycka och sällhet i vår egen verkliga natur, på den himmelska plats Jesus har iordningställt åt oss.

När vi tar Jesus på allvar och tänker på den förening med Fadern som vi redan har, får vi liv i överflöd. Jesus kom för att vi skulle ha detta liv i överflöd. Hur ser ett sådant liv ut? Vi skrattar, vi lovprisar, vi prisar både Givaren och gåvorna. Vi tror inte på världens relativa formulering av lycka och olycka. Vi tror inte på död. Död hör endast hemma i skuggan, i döljandet av sanningen. Om vi tror på tid och rum så dör vi hela tiden. Tid och rum och död hör ihop med olycka och begränsning och synd. Jesus gav oss en annan kropp, den uppståndna. Den är fri från tid och rum och död och relativ lycka. Så välj livet varje dag, välj den uppståndna ängeln som ni egentligen är hela tiden !

Ni behöver inte vänta på att något nytt ska ske. Gud behöver inte göra något nytt eller annorlunda. Din änglakropp finns redan inbäddad i dig, du har haft den sedan du föddes. Den gavs åt dig av Jesus Kristus som också vittnade om den såsom den var i Fadern från början. Du behöver inte döpas eller konfirmeras eller vigas i kyrkan eller upptas som medlem i någon jordisk församling. Allt det där är förgängligt och inte evigt. Kyrka, värld, jude, grek, hedning, vit, färgad, svart, man, kvinna -- allt det där är skugga i tid och rum. Din egen verkliga kropp är evig. Det har den varit hela tiden. En ljuskropp, en änglakropp, som är du själv. Ignorera den inte !

Det kristna evangeliet är enkelt. Som en människa tänker om sig själv i sitt hjärta, sådan blir hon. Tänker hon på egendom och framgång, så formar detta henne. Tänker hon på ryktbarhet och njutning, så formar detta henne. Jesus vittnar om vad vi ska tänka i vårt hjärta om oss själva. Det är inte teologi eller filosofi. Det är ditt liv, ditt himmelska liv. Hur tänker du ditt liv i ditt hjärta? Vem är du? Jesus visar dig att du är ett med Fadern, delar hans medvetande, har en plats i det himmelska och sanna.. Du har en andlig kropp, som du redan är. Det är inte tid och rum, det är inte någon som dör, det är inte begränsat.

Men naturligtvis får din tanke om dig själv i hjärtat, konsekvenser som du får uppleva. Om du tror på enbart naturkunskapen i skolans läroböcker om människan, så får du lidande och olycka i ditt liv, för budskapet utesluter något sant i dig. Om du tänker att du är jordisk, animalisk och bunden av det organiska livet i tid och rum, så får du lida av denna tanke. Många olika former av elände och lidande kommer som följd av denna tanke i ditt hjärta. All synd kommer av denna tanke i ditt hjärta, för du behöver trösta dig. Evangeliet ger dig den sanna tanken om dig själv: du är född av Fadern före all tid genom uppståndelsen som gav just dig det eviga livet. Du blir frälst från smärtan när du tänker den sanna tanken i ditt hjärta.

Tro inte att emotionell smärta bara dyker upp och drabbar dig. Nej den kommer av tanken i ditt hjärta om vad du är. När du byter paradig, kommer emotionerna att följa efter. Kanske inte genast, för gamla vanor finns i känslolivet. Det vet ni. Men Gud arbetar i ditt inre när du byter perspektiv. Snart känner du endast lycka och kärlek på grund av den nya evangeliska tanken om vem du är.

Människans visdom kommer alltid att vara terrestriell. Den handlar alltid om det jordiska. Om du anpassar dig till denna lögn om vem du är, får du skörda konsekvenserna. Din andliga kropp beläggs med lögnaktiga beskrivningar. Det gör ont i själen. Det mesta du gör i livet färgas av denna smärta. Eller hur?

Det bästa vi kan få som enbart människor på jorden är kortvariga sinnliga njutningar. Sedan dör vi. Ja vi dör redan medan vi njuter det sinnliga. Men när vi slutar identifiera oss med enbart det jordiska får vi frihet som himmelska kroppar, uppståndna kroppar. Vi lever då som änglar bland jordiska varelser. Det är det bästa livet. Jesus visar oss hur det fungerar. Vi hjälper de nödställda när vi kan och vi lovprisar Fadern hela tiden. Vi hjälps åt med alla svårigheter och vi ber ständigt i vårt hjärta till Fadern, till Kristus

som är i Fadern, genom Anden. Vi har slutat med dumheterna att låtsas vara jordevarelser. Så var det inte från början.

Om man tänker i sitt hjärta att man är en jordisk kropp börjar ett destruktivt arbete, en sorts pågående destruktion i livet. Man dör hela tiden. Samtidigt försöker man distrahera sig från denna sorg. Vi engagerar oss i allt möjligt. Det är inte ett liv värt att leva. Vi faller då lätt för den ena synden efter den andra, för lite roligt vill man ha och distraktionerna måste bli alltmer dominerande.

Jesus, Yeshua di Nazaret, har kommit, hans arbete med att ge er det nya livet, som var ert från början, är färdigt. Han är Mashiyach, det löfte och den nåd som de gamla profeterna längtat efter men inte fick erfara. Men inte förrän du accepterar din verkliga natur som ett med Fadern, kan du upphöra med att tänka i jordiska termer om dig själv. När du tar emot evangeliet upphör du med människans visdom som endast är destruktiv. Du upphör naturligt med de många formerna av mänskligt lidande som den jordiska människan ständigt engagerar sig och andra med. Du kan bara lovprisa i ditt hjärta: Tack Herren Jesus ! Och det smittar av sig på andra. De undrar: varför så glad? Varför så lättsam?

Du är så glad därför att du nu har rätt Namn, ditt sanna Namn. Du är ett uppståndelsebarn och du känner din verkliga natur. Du tänker som Gud tänker därför att du i ditt hjärta är ett med Fadern, såsom Jesus visar oss. Du känner din verkliga kropp, din andekropp. Du är utanför tid och rum fast du vistas ännu några år bland jordiska varelser. Du är inte pappa eller mamma eller syster eller bror, du är dig själv i Gud. Därför kan du älska dina syskon och dina föräldrar och dina barn såsom Gud älskar människor. Du ser till deras identitet i Fadern och inte till deras förvirring i materialitet och jordiska identifikation. Och du önskar dem samma frihet från jordefängelset.

Vi kunde läsa bönen så här: Fader vår du som är i himmelen här, heligt är Ditt Namn, för Ditt Rike har kommit, för Din vilja har skett, för våra synder är förlåtna och borta, för Du har räddat oss från allt ont. Amen.

Är detta en ny teologi? Knappast. Jag läser Skriften och får allt ljus därifrån. Så gör också många andra. Och vad säger Skriften? Jag tänker ofta på Lukas 17:26 där Jesus säger att det är med himmelriket som i Noas dagar. Folk lever och gifter sig, köper och säljer. Men *en helt annan* värld är den sanna. Noas skepp blir för mig en symbol för att vi måste lämna världens beskrivning av oss. Vi måste se vår uppståndna kropp, vi måste vara på den plats där Jesus är. Himmelriket är den platsen och vi har alla hemorten där. Inte på en korrumberad jord. Eskatologin är också en jordisk form för teologi, avsedd att definiera en "lära om de yttersta tingen". Jag menar tvärtemot att vi här och nu har den himmelska identiteten. Vi är inte verkliga som jordiska varelser, trots att vi lider mycket och det svåra känns verkligt. Det är som Augustinus säger, det onda är som en brist, en frånvaro, en skugga.

Men kom inte Jesus för att bereda plats i himmelriket åt oss? frågar någon. Nej han kom för att lysa upp, demonstrera vad upplysning är, visa att vi har en andlig existens redan, vi har en uppstånden kropp redan. Hela Skriften handlar om ljusets verklighet mitt i våra skuggor och falska beskrivningar av oss själva. Vi har den mystiska föreningen med Fadern alldeles från början.

Därför lever vi inte ett verkligt liv sålänge vi tänker oss som jordevarelser. Vi kan ofta höra i kyrkor över Sverige hur vi beskrivs enbart som jordiska varelser och att den kristna tron är ett poetiskt plus i den mänskliga tillvaron, valbart och inklusivt. Men Jesus visar oss att vi hör till Faderns rike såsom Guds barn.

En humanistisk kristendom är till stor del en positiv kraft i det jordiska livet, men blir en försäkran om avstånd till det andliga. Vi har liksom vant oss vid att presentera himlen och det andliga i termer om värden och mänskliga

rättigheter, poesi, sexuell tolerans och miljöengagemang. Det går liksom hem i unga församlingar. Det är det kulturklimat vi har just nu.

Om vi släpper världens beskrivning av oss själva så talar Jesus till oss på ett klart sätt. Fadern gör ingenting halvdant. Han har skapat mig till enhet med Sig. Min verkliga kropp är andlig. Han älskar mig just såsom en andlig kropp, en änglakropp. Vi är inte begränsade av humanistiskt intresse för religioner eller av jordiska beskrivning av oss själva. Du har erfarenheten inom dig och när du accepterar den lämnar du världen.

Det gäller att se sig själv såsom Gud ser oss. I vårt hjärta finns redan inlagt insikten om vad Gud ser oss vara. Det handlar om din perception av dig själv. Du är, som Paulus säger, Guds tempel. När detta blir din perception av dig själv, följer du informationen som Anden nedlagt i hjärtat. Jag är i mitt hjärta en himmelsk varelse, ett andligt tempel. Och så blir detta min verklighet i Gud.

Eskatologi alltså? Nej, eskatologin är en jordisk form för teologi. Läran om de yttersta tingen, inte så populär i dagens predikningar. Jag menar att vi här och nu har den himmelska identiteten. Vi är inte verkliga som jordiska varelser, trots att vi lider mycket. Buddhismen som betonar det jordiska lidandet, handlar nästan helt om oss som jordiska existenser. Det gör inte kristendomen. Den ser vår himmelska identitet. Lidandet är som Augustinus säger, det onda som en brist, en frånvaro, en skugga.

Men kom inte Jesus för att bereda plats i himmelriket åt oss senare? Och kors ända fram till dess? Nej, jag tror han kom för att lysa upp oss med sitt ljus. Han visar att vi har en andlig existens redan, vi har en uppstående kropp redan. Hela Skriften, från Genesis till Uppenbarelse, handlar om ljusets verklighet mitt i våra skuggor och falska beskrivningar av oss själva. Vi har den mystiska föreningen med Fadern alldeles från början. Vår kontemplation bör vara just på denna vår verklighet i Fadern.

Därför lever vi inte ett verkligt liv sålänge vi tänker oss som jordevarelser. Jag hör ofta i kyrkorna på i vårt land och runt om i världen hur vi människor beskrivs enbart som jordiska varelser med tro på det himmelska bortom världen. Men Jesus visar oss att vi hör till Faderns rike såsom Guds barn, redan här och redan nu.

En humanistisk kristendom är till stor del baserad på denna jordiska identifikation. Vi har liksom vant oss vid att presentera himlen och det andliga i termer om den här världen och mänskliga rättigheter och även som poetisk vision. Det går liksom hem. Det är inte populärt att vara intresserad av en annan värld, ett himmelrike som inte kan diskuteras i termer av demokrati och mänskliga rättigheter, värdighet för minoriteter och respekt för kvinnor. Det känns för många medeltida att sikta på himlen. Men faktum är att det är vår himmelska kropp, vår himmelska identitet som är den verkliga enligt Yeshua.

Det kulturklimat vi har gör att folk skulle skratta om vi släpper världens beskrivning av oss och tar till oss det Jesus visar oss på ett klart sätt. Fadern gör ingenting halvdant. Han har skapat mig till enhet med Sig. Min verkliga kropp är andlig. Han älskar mig just såsom en andlig kropp, en änglakropp. Vi är inte begränsade av humanism eller jordisk beskrivning av oss själv. Vi har erfarenheten inom oss och när vi accepterar den lämnar vi världen.

Det gäller att se sig själv såsom Gud ser oss. Och Jesus pekar på hur Gud ser oss. Om vi respektfullt dyrka Jesus året runt med högtider i kyrkans kalender, är det som vi artigt pratar med husägaren som bjudit in oss till ett stort vackert hus, men aldrig tar honom på allvar och går över tröskeln. Vi gör en religion om husägaren istället men missar hans tal om att vi redan har ett rum och ett liv berett för oss inne i huset.

Det handlar om vår perception av oss själva. Om vi i våra hjärtan är himmelska så blir detta vår verklighet i Gud. Kan vi med viljan bestämma oss för vad vi är? Ja viljan är vår riktningsväljare, gåvan från Gud. Hjärta,

tanke, vilja -- när du erkänner dig som Gud vill ha dig, såsom Jesus visar oss, tar du emot ljuset och din identitet blir Guds gränslösa ljus. Här är mer än Salomos vishet, säger Jesus. Här är mer än Jona och konversionen i Ninive. Här är ljuset och du har en andlig kropp i detta ljus. Det är evangeliet när du erkänner den du är i Kristus.

Men betyder detta att vi ska ta avstånd från det jordiska, vår kropp och dess behov? Då blir det ju den gamla asketismen igen? Kroppen är det yttre tabernaklet. Världen du ser är en symbolik som pekar till det himmelska livet. Att vi rör oss fritt i tid och rum pekar på en mycket större frihet i vår andliga kropp. Att vi möter människor och får relationer till dem pekar på Guds kärlek till oss i vår himmelska existens. Att vi är glada och ledsna pekar på ett levande känsloliv i det himmelska riket där vi lever av ljus och liv och kärlek. Mitt liv och min identitet är den inre människan, den andliga, den som redan är förenad med Fadern. När du lever i den blir de världsliga yttre sensationerna, behoven, tillstånden, en stor symbolisk rikedom att förstå i tron, fira som riktningsvisare och njuta av. Det är en stor njutning att leva när vi hittat vår verkliga identitet. Men innan dess -- bara besvikelser. Ingenting smakar i längden. Ingenting håller vad det lovar. Det beror på att vi inte vet vilka vi egentligen är. Jesus visar oss vilka vi är i sanning.

Begären och frestelserna i världen blir ointressanta när världen symboliserar det verkliga himmelska livet. En viss imitation kan upptäckas i våra relationer och vi kan gripas av dem ibland. Men i stort är de symboler för det himmelska livets kvaliteteter där Gud äär centrum.

Kyrkan är den himmelska kyrkan, den som är Jesu kropp. Det har ingenting med den mänskliga kyrkan att göra, som ju är en konstruktion för att påminna oss om den verkliga himmelska identitet vi har. Därför finns på sätt och vis ingen kristen kyrka på jorden, den är förstås i Kristus själv som är himmelsk, osynlig, rent andlig.

De som fortfarande tror att det finns en kyrka på jorden befinner sig i en dröm. De har inte vaknat till verkligheten i Jesus Kristus, som är himmelsk, uppstånden, inte längre synlig eller jordisk. Människan föll i sömn genom Adam. De faller i sömn redan som barn då de övertygas om världens ensamma verklighet. Det är en djup sömn som får oss att glömma vår enhet med Fadern som var från början. Men genom Kristus kan vi vakna upp. Vi kan vakna upp och märka vilka vi egentligen är. Sömnen är den förlorade sonen. Vi drömmer en dröm om smärta som inte är sann. Smärtan är verklig men drömmen skapar den.

Drömmen om en kristen kyrka eller en kristen humanism är en dagdröm och den säger att vi är fast i det jordiska. Att vi är slavar under tid och rum, slavar under omständigheter. Att vi endast kan hoppas på kärlek och frid. Vi lever i en känsla av fattigdom, en känsla av ensamhet och meningslöshet. Vi kan plåstra om oss men känslan kvarstår. Men det är den falska drömmen. Vi sover. I Kristus kan vi vakna upp till ljus och frihet. Vi ser då vilka vi är från början. Vi har redan varsin himmelsk plats, varför inte acceptera den från Herren?

Guds rike är här i denna stund?

Ja och vi är inte jordiska varelser utan rent andliga. Vi är inte marsvarelser på besök. Vi har en jordisk historia, men genom Kristus är Guds rike närvarande här, osynlig och rent andligt. Det är där vi är verkliga. Det är just när vi accepterar oss själva som Guds barn i meningen att vi nu är himmelska varelser, uppståndna med Kristus, som Guds rike är ett levande faktum.

För många är det naturligt att Jesus finns i deras eget liv hela tiden. De omständigheter de har nu, är de som Kristus lever i här och nu. Men detta är tid och rum. Guds rike sker ingalunda i tid och rum, som bara är en spegling, ett symboliskt system som pekar på det himmelska. Omvänt: just därför att Guds rike är denna verklighet egentligen, kan du erfara att Jesus

lever i ditt liv. Men du drömmer fortfarande. Kliv in i det himmelska huset och slappna av det jordiska spegelfäkteriet.

Jag vill gärna att vi tänker på oss själva som fria från det jordiska. Inte för att jämmerdalen är dålig och ska lämnas för ett nirvana, som många buddhister tänker. Men därför att vi bör ikläda oss vår verkliga position som är himmelsk. Vår tron står tom sålänge vi drömmer den här jordiska drömmen.

Bör vi genast be Fader Vår och försätta oss i Hans Rike som är här och nu fast ändå fritt från all plats och all tid? Ja vi bör ikläda oss trons rustning för att den är verkligare, den är vad vi är och som Gud ser oss. Vi behöver inte försätta oss i trance eller vara i djup bön, vi behöver mer vakna och inse vad vi redan är i det himmelska.

Vi kan på så sätt ge dem vi möter ett vittnesbörd om himmelriket som vi alla fått från början. Vi ska vara i den änglakropp vi från början fått i Faderns kärlek. Andra kommer inte att förstå detta, kanske ana och känna det ibland, men inte förstå. Ändå är detta vad Jesus gör hela tiden under sin tid i Palestina. De som förstod sa: han är Guds son, han är Messias. Men efter uppståndelsen fick de del av det himmelska och insåg sin verkliga identitet hos Fadern.

I Upp. 2:7 finner vi en nyckeltext. "Åt den som segrar skall jag ge att äta av livets träd, som står i Guds paradis". Livets träd är för oss att äta frukter av. Skriften använder mycket ofta ordet "nikao", alltså det grekiska ordet för segrare eller vinnare. "Den som segrar skall inte skadas av den andra döden eller "Åt den som segrar ska jag ge av det dolda mannat och han ska få ett nytt namn". När jag accepterar mig som just "den som segrar" så är jag i Kristus på riktigt. "Leva och vara som Gud" som Dan Andersson en gång skrev i en dikt. Dessförinnan är jag mest bara intresserad på avstånd. Men detta är inte traditionell eskatologi som akademisk diciplin. Det är den kristna uppenbarelsen när vi vaknat upp ur human-drömmen.

Evangeliet är att vi ska vakna till vad vi redan är i Fadern. Vi är redan i enhet med honom. Vi är redan friköpta från det jordiska. Som Jesus säger i Upp. 21: "Det har skett. Jag är A och O, början och slutet." dig själv i Kristus. Detta uppståndna liv flödar av sig själv på bästa möjliga sätt om du har den sanna himmelska indentiteten. Men på jorden, bland människor som sover, är detta aldrig särskilt lyckat. Kringen och missbruken av makt och pengar upphör inte förrän varje enskilt hjärta vaknar upp. Och det ser vi inte hända på planeten just nu i alla fall. Välståndsdemomen härjar mer än någonsin.

Med förnöjsamhet kan vi dock leva vidare, förnöjsamhet över vad Gud ger oss bara vi tar emot. Inte så mycket mer behövs egentligen. Den ekonomiska omställning i världen som krävs för en ny världsordning låter vänta på sig. Att ge ifrån sig glädje och frihet i Kristus är det väsentliga. Inte stressa !

Kristna går runt det heliga år efter år, ungefär som runt Kaba-fyrkanten i Mecka, istället för att gå in i det heliga. I det gamla mosaiska förbundet gick översteprästen in i det heliga en gång om året och fick inte sitta ner där, endast stå. Nu har vi redan friköpts från det jordiska och bara behöver erkänna det och börja leva i Kristus, leva i det heliga minut för minut hela vårt jordiska och himmelska liv. Vi behöver inga metoder eller steg eller strategier. Bara gå in i din änglakropp, den är redan här och väntar på att användas !

Detta är innebörden i Upp. 20:11-15 där det talas om den brinnande sjön i vilket allting jordiskt och mänskligt kastas. Den andra döden kallas det. Det är befrielsen till vår andliga och himmelska existens, som redan är ett faktum. Någon har satt en rubrik över stycket "Livets bok öppnas" men egentligen handlar det mer om att allt dödligt försvinner. Både himmel och jord flyr inför Honom på tronen - det är våra begrepp om himmelskt och jordiskt, våra koncept om vad dessa ord står för. Liv är frihet och nu kastas

till och med dödsriket i den brinnande sjön, alltså upphör att existera. Detta har redan skett och den kristne som vaknar vet det.

Därför har humanistiska kristna problem med domen och domens dag. En gång hörde jag en sann humanist till kyrkoherede säga i sin predikan: jag tror inte alls det finns någon dom, det vore inte en god Gud. Men domen efter sina gärningar som omtalas i Upp. 20 handlar om den ofrihet, ja det fängelse som alla våra jordiska föreställningar innebär för oss. I Kristus döms alla dessa till döden, ja de är redan döden. Den andra döden, den brinnande sjön, befriar oss när vi vaknar upp till gudsriket som redan är berett för oss.

Den som vaknar till den kristna uppenbarelsen har redan slutat vara en fysisk kropp. Detta är otänkbart för de som är kristna endast till namnet eller som sökande utanför det levande templet som vi själva är i anden. Gud är inte en fysisk kropp, Jesus är inte en fysisk kropp och du och jag är inte fysiska kroppar. Vi är andliga kroppar, änglakroppar och vi lever redan i det himmelska paradiset Gud givit oss från början. När vi lever på detta sätt slappnar vi av och jagas inte av världen längre. Vi tar emot den frid Jesus ger, den som inte är världens frid, som han uttrycker det.

Många som känner till Adam och att vi dog i Adam, andligt sett, som Paulus talar om i 1 Kor 15, förstår inte alls att detta betyder att vi lever i Kristus, som är ande. Vi lever inte i köttet, i Adam. Vi har dött där. Men många tror att detta endast är en sorts mytologi som Paulus tycker om att spela med när han ska uttrycka sin tro i perspektiv över GT och den judiska lagen. "Den siste Adam blev en ande" säger Paulus (1 Kor 15:45) vilket betyder att vi är ande, för vi har liv i Kristus som är den siste Adam.

Men ibland hör man att "gamle Adam" spökar i oss, att vi på något sätt är kapabla att svänga mellan Adam och Kristus. Rena påhittet, en sorts litterär världslig inställning. Den verkliga kristna uppenbarelsen är att vi är ande. Vi är inte fysiska kroppar, vi är andliga varelser. Den andra människan kom

från himlen. Vi är förenade med denna andra himmelska varelse. Vi är i Gud, vi är inte fysiska varelser. Inkarnation kan verka så charmerande och förnyande ur humanistisk kristet perspektiv. Men det är en annan lära, en världslig variant av det kristna budskapet som är vanlig.

Det jordiska var, det himmelska är. Paulus uttrycker det så. Det himmelska är det levande närvarande. Det jordiska är det döda frånvarande. Det finns en strålande enkelhet i detta. Vi kan glömma huruvida det är monism eller dualism. Förnöjda och inspirerade kan vi ta del av vår sanna andliga natur i Kristus. Kött och blod kan inte ärva Guds rike. Ande kan ärva Guds rike och gör det redan. Vi är förvandlade i oförgänglighet.

Det tar tid för en att assimilera vad Jesus säger, vad Paulus skriver och vad Uppenbarelseboken egentligen handlar om -- alltså om oss själva, vilka vi är innerst inne, bortom det jordiska jaget. Och alla kommer inte att ta sig den tiden som behövs för att smälta den bibliska undervisningen. Kyrkorna har nästan alla utan undtag sugit upp humanismen och världsligheten i sin mission och blivit tillvända det jordiska. Man känner inte igen budskapet längre. För att inte gå under helt har t ex församlingar inom anglikanska kyrkan låtit prästerna lämna över till ungdomliga musikgrupper istället för predikan och liturgi. Där har det andliga budskapet inte möjlighet att bli aktuellt, det ter sig alltför antihumanistiskt och föråldrat.

"Vet ni inte att vänskap med världen betyder fiendskap med Gud?" säger ett brev. Jesu liv i oss innebär förstås att vi är tagna ut ur världen. Joh. 17: "Jag ber inte för världen utan för de som du har gett mig..." Det ljus som Gud låter framträda i Genesis 1 är det enda ljus som alltid drar oss tillbaka till enheten med Fadern. En mycket enkel vision ! Den nya värld som Upp. 21 talar om är den ljusvärlden och vi har den här som gåva att ta emot.

Just detta eskatologiska-existentiella perspektiv stämmer plössligen väldigt väl med det faktum att Kristus lever i oss och i våra omständigheter. Bara det att vi inte längre är i tid och rum ! Vi är tagna ut ur världen på sätt och

viss. Kropparna är kvar som jordiska varelser och ger oss glädje på sitt sätt om vi tar vara på den genom börens praktik och låter dem vara börens tempel. Men vi själva är det nya JAG som är uppståndelsens barn.

Det innebär inte att vi själva försvinner ur bilden. Det är inte fråga om anihilation. Nej tvärtom. "Åt den som segrar ska jag ge att äta av livets träd..." Människor som låter Jesus leva konkret i dem, har upptäckt det JAG som Johannes möter i början av Uppenbarelseboken: "Jag är den först och den siste och den som lever..." Vi kan även tänka på orden i Kolosserbrevet: "...ni ska tacka Fadern som har gjort oss värdiga att få del i det arv som väntar i det heliga ljuset. Han har räddat oss ur mörkrets välde och fört in oss i sin älskade sons rike..." Samma ljus som i Genesis 1 och i slutet av Uppenbarelse- boken. Det binds samman i "den som lever".

Dessa stora ord gäller något ytterst konkret. Det är inte litterära hyperboler. De gäller inte något storslaget "någon annanstans". Vi kan använda mindre belastade ord jobb. Om jag är läkare så hjälper mina patienter med den här jordiska kroppens händer och ben och psyke, men samtidigt tittar jag ut på dem utifrån mitt rymdskepp av ljus och glädje, något som alla egentligen har, det är livets gåva. Då går jobbet så mycket lättare. Och jag tror det blir mer effektivt också, åtminstone känns det så.

Vad hindrar oss från detta ljusperspektiv? Det är tankar med avund, med kritik, med missnöje, med ånger och bitterhet. Men om jag är i det här rymdskeppet av ljus så blir det så märkligt fritt från sådana tankar. De är bara borta. Jag kan inte ens säga att de har blivit förlåtna, för det vet jag inte egentligen. Jag vet endast att jag inte är den fysiska kroppen och inte bor i en fysisk värld, jag har lyfts in den himmelska av Jesus själv i hans uppståndelse. Detta är förlåtelsen i Kristi blod som för evigt borttager världen med sin synd.

Välsignade alla ni som lyssnar och läser! Guds vilja är att varje människa lever ett fullödigt liv, ett liv med mycket glädje, frid, skratt och stillhet. Gud vill att vi ska känna oss rika och fulla av evigt liv. Det börjar här.

Det är därför Han har gett oss ett ljus som skiner hela tiden, ett ljus som skingrar allt mörker i våra hjärtan. Detta ljus gör att vi kan inse hemligheten med vår sanna identitet. Det obegränsade ljuset och livet är vår sanna verklighet.

Låt oss inte identifiera oss med det vi ser runt omkring oss. Det är inte vi själva. Låt oss inte se med naturvetenskapens ögon. Guds verklighet går inte att vidröra med jordiska ögon eller empirisk vetenskap. Ljusets verklighet är evig, överallt närvarande och oföränderligt upplysande i våra hjärtan. Ingen objektkunskap gör något av detta, den ger oss ett yttre skenbart förlopp i ständig förändring som är fascinerande och som pockar på vår rationella förklaring.

Om vi tar emot ljuset tar det oss till denna heliga plats där ingenting lögnaktigt eller orent kan komma in. Herren Jesus har kommit för att ta oss ut ur denna värld -- inte fysiskt men andligt. Han lyfter oss upp in i en ny verklighet. Där lever vi som segrare och just nu är det rätt tid att lämna jordens bekymmer för detta liv som segrare tillsammans med Herren Jesus. Detta är också innebörden i Abrahams kallelse: lämna det världsliga, lämna köttets kultur och ägodelar, lämna "världen" för att ta emot det utlovande landet. Som vi ser i Heb 11, är detta trons betydelse. Lämna. Ta emot.

När vi tar emot ljuset kan vi se hur alla gamla ting har försvunnit. Vad vi nu än har gått genom -- och vi får alla ta smällar i livet, alla möjliga sorters smärtor och lidanden -- allt detta är borta och glömt i den nya dimensionen. Alla bittra upplevelser, alla sorger, depressioner och besvikelser, självförvållade eller inte, försvinner i ljuset. Vi erfar detta. Alla

dessa upp- och nedgångar som aldrig sluta växla i den yttre världen, Dessa växlingar påverkar vårt sinne och gör det svårt att leva.

Fadern lyfter sina barn ovanför denna verklighet av växlingar, förhoppningar och besvikelser. Detta är vad han vill och vad han gör genom Jesus Kristus. I denna andliga verklighet går vi på vattnet precis som Jesus gjorde. Vattnet och haven är alla de smärtsamma växlingarna i livet. I den nya verkliga och andliga världen finns inga mer sådana hav av oro och besvikelse. "Och jag såg en ny himmel och en ny jord." säger Johannes i sin uppenbarelse i kap. 21 "Ty den första himlen och den första jorden var borta och havet fanns inte mer." Så är det för varje upptagen, varje troende i Kristus.

"När Jesus gick på vattnet demonstrerade Han en ny idé och ett nytt medvetande. Varje människa kallas till denna nya identitet i Hans person. Sålänge vi inte svarar på detta kallande från Gud kommer vi att befinna oss i den världsliga båten och vara olustiga och rädda med de andra, ständigt i behov av distraktioner och ökad säkerhet. Så är det jordiska livet ofta. Oroligt. Till oss alla säger Jesus: "Var inte rädda, det är Jag." Detta Jag kallar han oss till, denna nya och verkliga identitet.

Jesus är Guds Son och han är medveten om hemligheten med "jag", det verkliga liv i uppståndelsen som vi alla kallas till dagligen. Vårt sanna jag är i Fadern. Där är det från början och där kommer det att vara i evighet. Vi kan alltså lämna båtens oro och rädsla. Vi måste förena oss med den Ende. Gud är En och vi är En med honom.

Allt blir vackert i våra liv när vi förenar oss med Fadern, låter oss lyftas upp i hans ljus. Varje andetag blir det enda andetaget i Gud. Djup förnöjsamhet. Vare sig vi är unga och friska eller gamla och sjuka kan vi upptäcka denna skönhet och stillhet i allting. Just där du är kan du låta dig lyftas upp i ljuset och ta emot helig Ande. Då stillnar vågorna och du börjar erfara en frid som världen aldrig kan förstå. Det förlovade landet som gavs till Abraham.

Detta liv är liv i överflöd och det är inte bara några religiösa specialister som får det, det är avsett för oss alla. Herren ropar på oss hela tiden att komma och ta del av detta nya liv. Han kallar oss till utbildning i vad detta "Det är Jag" är för något i våra liv. Vi behöver denna utbildning i det gudomliga Jag som finns från allting början och finns i evighet. Vårt verkliga Jag är inte dödligt, det är inte något som begränsas av denna värld, av tid och rum, av orsak och verkan. Detta vårt Jag i Fadern segrar över allting i ljusets värld. Vi blir som kungar och drottningar i detta verkliga jag.

När Johannes såg det nya Jerusalem såg han en ny himmel och en ny jord. (Upp. 21) Den första jorden och den första himlen hade försvunnit och det fanns inget mer hav. Det fanns inget mer hav ! Varför? Jo därför att vårt medvetande har vaknat till en ny verklighet, en ny värld, den andliga världen, Att vara kvar på jorden och prata om denna andra verklighet är inte nog för någon av oss. Vi måste lyftas dit, ta del, leva med Herren som uppståndna i anden hos Honom och i Hans vila.

Det mörker över havens djup som nämns i Genesis 1 är nu äntligen borta. Inga mer hav. Inga mer ändlösa helvetiska djup av smärta och lidande. Men för alla på jorden finns detta turbulenta hav av smärtor och oro kvar. Det är äventyren med upp och ner på vågorna, upp och ner mellan glädje och besvikelse, upp och ner mellan liv och död. När du svarar på Faderns kallande försvinner allt detta, inga hav mer, ingen död mer.

I ljuset ser vi Den som lever för evigt. Vi ser då vad vi är, rena, oförstörda, obefläckade i evighet. Det är vår sanna natur i enheten med Fadern. Ge upp det jordiska sättet att leva. Sluta stirra på det terrestriella fenomenet, lyft blicken och kom till Faderns verklighet. Ni behöver inte vänta in någonting, ni behöver inte göra något först. Det finns ingen checklista som i mänsklighetens religioner. Jesus bultar på din dörr. Gå och svara ! Ta del av

ljuset. Och när vi gör det samlas vi alla barn till den Uppståndne och ser den Ende. Det är att finna sig själv, att få överflöd av liv och glädje.

Vad är frälsning? Inte en tillfällig upplevelse. Det är att vakna upp i detta ljus som fanns från början. Att vakna upp i Kristus som är från början. Att vakna upp i det vi själva egentligen är. Det är Kristus i oss. Detta uppvaknande kan vi tänka på när Jesaja skriver att vi ska bereda en väg i öknen för Herren (40:3) och göra vägarna jämna i landskapet. Det är vår världsliga öken som ska vakna upp till Herrens ljus. Världens människor, det mänskliga livet, är som gräs, skriver Jesaja vidare (40:8), och detta gräs vissnar, medan det levande ordet i Herren består i evighet. Vår andliga natur är inte som det fysiska gräset eller de fysiska kropparna vi lever i just nu.

Människor som råkat ordentlig illa ut kan normalt inte förlåta förövaren. Läkare och psykologer möter många i äktenskapskriser och ser att det ofta inte finns möjlighet att göra allt bra på det mänskliga planet. Men tron på den himmelska identiteten hos Jesus Kristus kan lyfta dem upp ur hela träsket så att säga.

Livet är svårt för många. Det tycks inte finnas någon utväg på det mänskliga planet. Att följa Guds kallelse till den sanna världen som faktiskt är här just nu för oss, kan då erfaras som helt mirakulöst. Det vi ser i vården är ett förtydligande av det mänskliga livets negativa sida. Det gäller oss alla. Hur kan vi hoppas att allt ska ordna sig i våra trassliga liv? Det blir ju bara mer trassligt liv ju mer vi försöker? All terapi vi ger är ju ett ganska tvetydigt hopp om att det går att ordna upp livet.

Trons väg till vår sanna identitet går i motsatt riktning. Vi låter Kristi ljus göra arbetet och frälsa oss. Jag menar inte att kristen tro ska vara ett vårdalternativ. Eller att vi ska gå in för healing på avdelningarna. Men just den bibliska vägen till oss själva, från första sidan i Bibeln till den sista, är den enda vägen till ljus och glädje som håller.

Kvinnor i övre medelåldern, slagna gula och blåa av sina män - hur ska de någonsin på det mänskliga planet kunna förlåta de som misshandlat dem? Det går inte. Och det är ett tecken på att en helt annan väg till oss själva måste prövas. Eller ta t ex flickan som blivit våldtagen upprepade gånger av nära anhöriga fast hon inte är mer än 14. Hur ska hon på det jordiska planet kunna göra allt bra i sitt liv? Det går inte. Men om vi hittar oss själva i en helt annan dimension och lämnar den jordiska så går det. Ren och skär lycka kan komma in i ens liv när vi lämnar identifikationen vi normalt har med vår fysiska kropp och vårt liv i tid och rum.

Om vi applicerar detta evangelium på allt vi möter i livet ser vi snart att det finns en otrolig kraft i de bibliska berättelserna när vi läser dem andligt. Noa-berättelsen och syndafloden blir till exempel tydliga för att vi måste lämna det jordiska för det himmelska. Skeppet Noa bygger är vårt nya liv i vår verkliga personlighet, vårt himmelska jag. Havet är den här soppan de flesta människor lever i, med ständiga konflikter, mycken oro och besvikelse vart de än vänder sig. Guds rop till Noa att bygga en båt för att kunna flyta ovanpå detta oroliga konfliktfyllda hav, denna översvämning, blir något som gäller alla människor.

Bibeln är en samling skrifter där allt handlar om att finna vår nya identitet i Guds ljus. Att se vilka vi är i Kristus är det centrala. Endast genom en sådan andlig läsning får texterna betydelse. Vi ändrar den inre konversationen och därmed också den yttre. Vi kan tänka på vad Petrus säger om tungan. Hur tungan kan skapa mycket ont. Omvänt kan tungan skapa mycket gott.

Eländet i livet beskrivs av tungan, av pratet till sig själv och andra. Tankar och konversation är fyllda av lögnerna om oss själva. När vi börjar bjuda in Kristi ande i oss börjar vi också prata om oss själva på ett annat sätt. Konversationen blir en annan, både inom oss och i samtal med andra. Det ljus som Gud kallar fram i början, är det ljus som Gud kallar fram i oss. Och då börjar vi konversera annorlunda.

Ett uttalande av Paulus blir vägledande för oss: "Vi förkunnar, som det står i skriften, vad inget öga sett och inget öra hör och vad ingen människa har anat i sitt hjärta, det som Gud har berett åt dem som älskar honom. Och för oss har Gud uppenbarat det genom Anden, ty det är Anden som utforskar allt, också djupen hos Gud." (1 Kor 2: 9-10).

Vad vi ser i kristenheten idag är dels en två-världsteori, dels en etisk nedskrivning av hela det bibliska budskapet. Två-världsteorin säger att himmel och jord finns och vi bör i våra religiösa aktiviteter försöka påverka jorden med det himmelska. Men det bibliska budskapet är att vi är himmelska, vi hör himmelriket till. Denna värld är en köttlig verklighetsuppfattning som inte hör till vår verkliga identitet. Den etiska nedskrivningen är att göra om det bibliska budskapet till en etik, en god moral eller ett gott levnadssätt. Men det bibliska budskapet handlar om en ny himmel och en ny jord, inte en etisk reformation av denna fallna värld, som i grunden är en förvirring sedan Adams fall, som allegorin uttrycker det.

Istället för att förvanska det bibliska budskapet till etik eller två-världsteori bör vi ta fasta på det Paulus skriver: vad ingen människa anat i sitt hjärta, det som Gud har berett åt dem som älskar honom -- det himmelska, det nya Jerusalem, den nya jord berättelsen om Noa handlar om, den himmel Jakob såg i sin dröm. Människor som försöker sänka det bibliska budskapet och anpassa det till världen, förlorar det väsentligaste: det vi är i Anden.

Under många samtal med kyrkliga personer, både präster och biskopar, har jag sett hur man klänger sig fast vid jordiskt tänkande, försöker arrangera allt i det bibliska budskapet till församlingsaktiviteter av något slag. Intet ont i sådana aktiviteter men det handlar om det jordiska, det köttliga sättet att tänka om verkligheten. Ingen tror att Edens lustgård är något verkligt. Dels är det möjligen historiskt i någon mening, dels är det förlorat för alltid. Men sanningen är tvärtom: vi är där nu. Eden är symbolen

för vårt liv i Gud, med Gud som rent andliga varelser med andlig kropp i Guds rike. Fallet som skildras är världen, det köttsliga tänkande, den sataniska förvridningen av verkligheten. Visst kan vi göra det relativt gott i världen med gemensamma ansträngningar. Men vad Paulus talar om och Jesus undervisade om var det VERKLIGA, livet i Gud och med Gud, inte den köttsliga världen.

Använder vi Paulus ord som utgångspunkt får vi också en annan infallsvinkel på allt Jesus säger om Guds rike, himmelriket och Fadern. Jesus talar om något vi bör ta emot direkt, inte vänta på på en slutstation för resan. Och samtidigt kan inte kött och blod komma in i riket. För på den mänskliga eller jordiska nivån fortsätter bara det stora trasslet.

Fast vi har de här fysiska kropparna måste vi avidentifiera oss med det jordiska. Modern teologi om ekologisk rättvisa och att ta hand om jorden är väl något gott och välmenat. Vår medvetenhet om Guds naturliga värld som måste skyddas från girighet och rofferi.-Lösningen för ekologin är dock att vi blir upplysta varelser i Guds rike. Då faller girigheten bort av sig själv. Människor i konflikt och i fåfänga drömmar kommer alltid att ställa till det för oss alla.

Det bibliska budskapet är att människor måste lämna nivån för jordisk interaktion för att hitta sig själva. Detta låter ovant för dagens kristna kyrkor. Men det är egentligen urkristen lära om människan. Många kyrkor är mer eller mindre humanistiska rörelser, som tappat eskatologin eller gjort den till en pikant bifråga. Man har förlorat det övernaturliga i vår andliga verklighet.

Vi kan hämta inspiration från hela Skriften, allt från skapelsemyten och Noas ark till Johanes uppenbarelse. Vi behöver betona parousia och denna Guds ankomst i oss som vår egen identitet. Alla andra mer eller mindre filantropa utläggningar av evangeliet är döda i tron, även om de är trevliga och välmenande. Vi behöver ge upp det yttre tabernaklet för att vinna det inre,

det tabernakel som vi är. Både i meningen den yttre kyrkan och de mänskliga institutioner och de föreställningar vi har om oss själva som jordiska varelser.

En nyckel till denna förståelse ligger i att Gud endast är i presens. Till vår värld, skapad av vår vilja och våra föreställningar, hör ett förvridet perspektiv där vi lägger upp allt i en abstrakt tidlinje. Vi låtsas att det förflutna finns och det framtida nästan finns och mitt emellan får det nuvarande ett litet utrymme, in princip inget alls. Denna tokiga fantasmagori som vi tror så säkert på, saknas hos Gud. Där finns endast ett nu. Jesus Kristus är verklig i detta gudomliga nu, till vilket vi hör. Där finns vi på riktigt, där är vi för evigt oss själva, verkliga, kära i Gud, i full frid och gemenskap.

C.S. Lewis tog upp detta problem i det enda kvarvarande inspelade BBC-föredraget och vi kan lyssna till det på [youtube.com](https://www.youtube.com). Han talar om bön och om det problem människor har med att Gud skulle kunna lyssna på många böner samtidigt. Men Gud har inget samtidigt för han är i ett evigt nu. Han är närvarande i varje tidpunkt vi kan föreställa oss finns eller har funnits eller ska finnas. Och där har vi vår identitet enligt det bibliska budskapet.

Ett viktigt ställe i NT är 2 Peter 3:13 där texten handlar om nya himlar och ny jord som är lovade oss. Om vi nu gör kardinalfelet att förlägga detta i vår förvridna föreställning om verkligheten där förfluten tid, nutid och framtid tävlar om positionerna, blir budskapet trivialt. Ungefär: den som väntar på något gott väntar inte för länge. Som om det var en text om ett framtida eskatologiskt skeende.

Nu ser vi ett annat perspektiv: den "dikaiosyne", rättfärdighet, som finns i de nya himlarna och den nya jorden är något tillgängligt just nu. Det är ett tillstånd där vi ser vilka vi själva verkligen är. Det är en identitet i ljuset som vi hela tiden har tillgänglig om vi tar emot den - gör den till vår "konversation" hur lustigt det än låter.

Rättfärdighet, "dikaiosyne" är inte alls den moraliska kategori i vilken kristna tidigare lagt termen. Ett annat ord är det "eppagelma", det löfte, som tidigare tänkts vara ett sorts öppet tillstånd av förväntan, visar sig nu vara ett tillstånd för medvetandet som aktualiserar de nya himlarna och den nya jorden. Nästan som om vi kan vara på två platser samtidigt, en synlig på den gamla jorden och en osynlig på den nya jorden och de nya himlarna. En god vän, kaplan Wiig, mötte mig på gatan och frågade hur det stod till. "Mycket trött" sa jag ärligt. "Vi är i två världar, glöm inte det. Det är tröttande !" svarade min vän. Kanske tänkte han på "eppagelma"?

Petrusbrevet uppmanar oss också till att ivrigt se mot denna dikaiosyne, detta tillstånd som är vårt riktiga tillstånd. Det är att befinna sig i "eirene", i frid och "aspilos" -- en term som närmast betyder klar, ren, eller genomskinlig. Vi bör betona att ljuset kan skina rakt genom oss när vi är "aspilos".

Hur man lever i de nya himlarna när man har fullt upp med barn och patienter och journaler och räkningar? Meningen är att vi ska lysa till vardags, leva i tacksamhet för varje stund vi får av liv och möjlighet. Det går inte alltid förstås. Ibland drabbas vi av svårigheter. Men normalt lever vi många dagar med oändliga tillfällen till att lysa frid och njuta av Kristi liv i oss. Inom oss kan vi hela tiden förverkliga vår sanna identitet, fast vi är sjuka eller trötta. Och då ser vi att vi lyser inifrån och ut.

Men blir det inte ansträngande? Att försöka lysa av helig ande mitt i arbetsveckans jobb och med konflikterna på arbetsplatsen? --Nej du försöker inte ! sa en afrikansk pastor till mig som kände parousians närvaro. Du låter ljuset i Kristus lysa av sig själv. Du bara är detta, du bara är vad Han är åt dig. Det är mycket jobbigare att vara jordisk och världslig. Sök inte efter tecken i världen omkring dig på att du lyser. Ingen behöver ens märka det. Bry dig inte om effekterna av att du är i ljuset. Bara var i det. Det är

glädje och det går lätt för det finns ingen tyngd i det. Kristus har lyft bort all sådan tyngd.

Det är att vara sig själv på ett visst sätt -- det bibliska budskapets sätt. Du är dig själv som du är i det himmelska jaget du alltid har varit i Fadern. Det som Jesus visar oss och undervisar oss om. Då släpper du föreställningen om tid och rum och det gör allting lätt och ljust.

Vi bör alltså komma ihåg att himlen är just här. Den kan inte vidröras av något jordiskt, den är av ljus och glädje men kan inte monteras ned eller beskrivas av det mänskliga tänkandet. Vi bör ta del av det himmelska på en gång. Varför vänta? Varför gå som en katt kring gröten? Vi gör som muslimerna, vandrar runt stenen i Mecka, istället för att gå in i det heliga.

På ett glädjerikt sätt kan man känna sig som utvald, utplockad ur världen för att vistas på en ljus plats. Den troende är verkligen utplockad, utdragen av Fadern och given till Kristus, såsom Johannes skriver i kapitel 15: "Ni är redan ansade genom ordet som jag har förkunnat för er. Blikvar i mig, så blir jag kvar i er. Liksom grenen inte kan bära frukt av sig själv, om den inte sitter kvar på vinstocken, kan inte heller ni göra det, om ni inte är kvar i mig...Ni har inte utvalt mig utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut i världen och bära frukt, frukt som består..." (Joh 15:3-5, 16)

Frukt som består är inte av denna världen, liksom det verkliga riket inte är av denna världen. Det är viktigt att minnas innan vi startar våra stora missionsprojekt och gör saker för världen, snarare än för himmelriket. Kom ihåg vad Herren Jesus också säger: "Jag ger er inte det som världen ger." Det betyder att vi lämnar världen när han tar oss till sig. Men det sker här och nu, kroppen behöver inte dö först. Vi behöver inte försättas i extas eller visionär dröm. Vår inre identitet kan känna igen sig i den nya världen, ljusvärlden.

Herren säger ju till Nikodemos att det som är av kött är kött och kan inte bli ande. Därför lämnar vi det jordiska. Detta är så många kristna idag ovana

att höra och tänka. Kristen teologi och predikan är i de allra flesta fall markant inomvärldslig. Om vi håller oss till Skriften märker vi denna kontrast. Vår kultur, inklusive kyrkans del av den, är påtagligt jordisk och världslig. Gud vill ha oss hos sig, inte i denna jordiska identifikation, det vet vi från de bibliska skrifterna och särskilt Jesu undervisning. Om vi då försöker forma det bibliska budskapet till oss som humanister och världsliga varelser blir det ständigt fel.

Vi måste avlossa oss från hela det yttre tabernakel som denna kultur och dessa jordiska bekymmer bygger upp för oss. Både yttre kyrkor och organisationer och inre -religiösa mentaliteter hör till detta fängelse för oss. Ateister och skeptiker har rätt i sina klagomål över den religiösa mentaliteten som råder i de flesta kyrkor. Men i det inre finns något annat, något vi kan gå till när som helst. Detta något är det alla längtar efter. Det är den himmelska kropp vi redan fått som verklig identitet.

I den levande Gudens tempel, det Jesus kallar Guds rike, finns stabilitet, ljus, frid. Det jordiska livet kommer att fortsätta med sina ekonomiska kriser, emotionella kriser, fysiska lidanden. Känn dig själv, säger Sokrates. Det är ett filosofiskt fundament för vår västerländska tradition. Vårt verkliga jag finns i Fadern. Så är det "från början" och kommer alltid att vara, i ett evigt nu.

Men ska vi inte hjälpa den här jorden att bli bättre genom att praktisera vår tro? undrar vi kanske. Svaret är enkelt: Fadern lyfter upp dig när du ber om det ! Och när vi låter det ske ger vi alla ett ljus på vägen. Det är ett ljus som endast kommer från Fadern själv. Sålänge vi är helt engagerade i en humanistisk ideologi får vi ständiga besvikelser. Upp och ner i en emotionell berg- och dalbana. Så fungerar den jordiska aktivismen. Mitt rike är inte av den här världen, säger vår Herre.

Frågor om människan och synden och skulden upptar många människor. Om Gud vill att vi inombords lämnar det jordiska sker väl ingen rening av synden eller ens ett mottagande av förlåtelse? Men detta är ju något centralt för kristendomen. Att vi så att säga alltid börjar med syndabekännelsen. Kan vi verkligen ta emot Gud om vi inte är förkrossade i vår synd? Alla syndar ju?

Men vad säger Bibeln? Synden är en enda synd: att inte tro. Detta är grunden. Och tron leder till att du hör Guds kallande röst som alltid handlar om att inte vara kvar i "jordisk behandling" av synd, alltså religiös behandling, psykologisk behandling, pastoral behandling. Tron är frihet, inte fortsatt syndabehandling. Många kristna fortsätter inte endast i denna ofrihet, de ängslas vidare för att förlora sin frälsning. De drar ner Gud till en jordisk och köttslig perspektiv på personlig synd och skuld. Sanningen är något annat: Kristus tog en gång för alla bort synden.

Men tanken på att vi måste be om syndaförlåtelsen om och om igen? Kristus har redan uppstått för oss. Synden tog han bort på korset. Nu vill han ge oss det Nya vinet, det Nya tyget, det Nya förbundet. Det gamla är borta, det är borta när du är dig själv i Honom. Vi borde lära oss att älska detta evangelium. Just att Jesus kan leva i mitt liv sådant det är, innebär att synden förlåts och tas bort helt och hållet. Vem bryr sig om syndens borttagande, när den nu skett en gång för alla? Det ter sig som en jordisk självupptagenhet. Vi är den levande Gudens tempel. Där är ljus och rent från början. Ingenting orent kommer in där och därför kan du sjunga halleluja och glömma hela syndabearbetningen.

Många ungdomar frågade mig: "Men om jag syndar? Om jag grips av ursinne, hat eller missunnsamhet eller avund eller lusta eller girighet?" Jag brukade tveka om vad jag skulle svara. Ungdomar är otroligt känsliga. Jag brukade säga: "Det där är det oroliga havet. Alla jordiska varelser drunknar i detta hav. Nu är du i Noas båt. Tänk i den bilden ! Du ser Jesus gå på

vattnet. Du går också på vattnet när du är dig själv. Jesus säger: var inte rädd, det är JAG. Där är du. Du är som din Mästare nu."

Då kunde de svara: "Men ska vi inte ge akt på synden när den härjar i oss? Ska vi inte undvika den?" Det vi bör säga oss är: "Var hos Honom istället. Han är närvarande i fullständigt ljus och obegränsad frid. Och där finner du dig själv som du ska vara, din äkta "diakonsyne", vilket är din rätta identitet. Denna identitet är en hemlighet? För världen blir det fortsatt en hemlighet, rent av en obegriplighet. Det hör till det spännande i livet på jorden.

Jordiska människor är som Paulus säger "alienerade från Gud" genom att de inte lyssnar på rösten som kallar inom dem. Människor använder sin fria vilja att de inte vill höra någon sådan röst. Ändå längtar man ständigt efter det denna röst säger om oss. Om vi berättar om de "dolda skatterna" inom oss kommer otrons människor att svara med vilka lidanden de har i världen, vilket gör att talet om dolda skatter blir obegripligt. Bibeln är och förblir bästa vägen, evangeliet behöver i vår förvirrade tid förkunnas så envist vi någonsin förmår.

Mer poetiskt kan vi uttrycka det så här: Det finns en eld som du själv märker när du ger dig till vad du är i Fadern. Märker du inte den elden inom dig? Det är en ren glädje. Kristus-elden lever inom mig och i mina omständigheter. När vi vågar ta steget ut ur det jordiska med den bibliska textens hjälp, får du se hur Kristus välkomnar dig. Dina omständigheter i tid och rum försvinner då. Kristus har levt med dig i dessa dina omständigheter och din kropp för att du ska lämna det världsliga bakom dig, hitta din identitet i Honom, inte bara låta honom besöka dig. Prova får du se !

Guds verklighet är något helt annat än människans ofta korrupta tänkande. Som vi ser i Joh. 3:12 "Om ni inte tror när jag talar till er om det jordiska, hur skall ni då kunna tro när jag talar tiller om det himmelska?" Vi måste vända oss till det himmelska, födas där till det vi varit från begynnelse - ett

med Fadern. Det är det Jesus visar oss. Det är inte en spännande teologi han visar oss. Det är inte mänskliga ord han vill att vi ska förstå. Det är det himmelska budskapet Gud vill att vi ska ta till oss.

Det jordiska sinnelaget kan bara ge oss tråkigheter med tillfällena av ljusglimtar. De bibliska orden får ibland bilda en guldkant på en i övrigt trist värld. Och ofta får prästen leverera denna guldkant på helgerna. Om vi är ärliga vet vi det redan. Eller hur? Det jordiska förgiftar oss, förgiftar vårt tänkande. Vi vill ha saker, vi vill äga och konsumera, självförverkliga oss med yttre synliga ting, med ära och framgång. Vi vill inte dö, inte blir sjuka, inte åldras. Livet går upp och ner, smärta, njutning, smärta, njutning. Vi får ingen ro. Ständig växling, ständiga "slings and arrows of outrageous fortune".

Istället kan vi enligt det bibliska tänkandet vända oss åt ett helt annat håll, till det himmelska och börja "skynda på" Jesu Kristi ankomst. Vi kan verkligen skynda på Gud ! Inte kanske genom långa böneramsor eller generös kollekt eller sinnrika asketiska övningar i något stilla kloster. Nej, vi kan skynda på den stora dagen, som är detsamma som Guds rike, genom att skynda dit själva. Vi kan skynda varje morgon vi vaknar: "Herre till Ditt rike hör jag !" Inom oss har vi redan en andekropp, en änglakropp som är vår sedan begynnelsen.

När vi vet detta med hela vår varelse, behöver vi inte misströsta längre. Vi går som Petrus ut ur fängelset och kedjorna har lossat. Det svenska ordet "frälsning" handlar om att halsbojan fallit av oss, en "fri-halsning". Vi var slavar i det jordiska, nu är vi fria i Herren Yeshua. Han demonstrerar i sin inkarnation på jorden, i ord och handling, vad som är vårt verkliga jag. Nu är vi oss själva i Hans rike.

Något enklare än detta finns inte. Kristus är redan denna väg, vi behöver inte konstruera den eller arbeta på den. Vi kan låta Jesus Kristus arbeta ut vår frälsning endast genom att visa oss vilka vi är. Vi som bor i det rika

Europa ser hur fattigt människor lever när de inte upptäckt eller valt att gå i ljuset. Om man satsar enbart på världens goda kommer man att avsky ljuset.

Vi som änglalika varelser? Allt det där blir bara ett grymt skämt och sjuk ironi för den som inte tror. Hellre en fattig värld ! Man är väl inte tokig? Men Kristus vill alltid ta oss ut ur denna värld, han väntar på att vi svarar på hans rop, hans bultande på dörren som Uppenbarelseboken 3:20 säger. Tänk viken stark bild: han bultar på din dörr. Hör ni?

Jesus har kommit för att undervisa oss i detta eviga JAG som han lever och som finns färdigt för oss att vara om vi låter det ske. Från all evighet kommer detta jag och du kan när som helst ta emot det inombords och börja vara det. Det är så enkelt. Det kräver inga bud eller ritualer, ingen gammal eller ny kyrka, ingen flitig bön eller goda beteenden för att behaga Gud. Han behöver inte behagas, Han älskar dig som du är och vill ge dig mer liv, mer liv i överflöd.

Många tror att vi ska känna oss på ett visst sätt för att vara heliga. Det är jordiska fantasier som hindrar många människor från att ens komma nära evangeliet. Det är enklare än så. Tror du Gud skulle kräva att du är någon annan än du redan är? Nej du är perfekt i den inre människa som Han redan har skapat i dig. Det skulle vara en lagisk Gud som villkorar sin egen kärlek.

Vi behöver bara vakna och vår konversation blir spontant annorlunda med alla vi talar. Sinnelaget blir annorlunda av sig själv, man talar ur den identitet man har. Du är bara dig själv och din konversationen blir ny därför att du har hittat dig själv som du är i Kristus. Din konversation kommer inte längre helt och hållet ur det jordiska, det himmelska tränger genom det du säger och tänker, utan att du ens planerar det.

Vi vet inte någon av oss hur det fungerar, för det oskapade ljuset är obegripligt både i sig själv och i hur det genomtränger oss när vi öppnar

trons dörr och går in till Fadern. Vi märker symptomen: ett nytt tal och en ny syn, en ny sinnesstämning allt som oftast. Du tenderar se skönhet överallt, du kan inte hjälpa det. Du tenderar känna dig fri från allt. Fadern är ande i frihet, Kristus är ande i frihet, du är ande i frihet.

Det är också markant enkelt. Det du tror att du heter i denna värld är en sorts illusion, allt du tänker och föreställer dig i denna värld, är en föreställningsteater. När du blir dig själv i Hans ljus hör du ditt verkliga namn och dina tankar blir annorlunda utan att du gör något åt det.

Du börjar även se hur allt de flesta människor gör och säger är för världsliga ändamål. Himlen finns inte med i deras motivation. Till och med när de talar om Gud eller kyrkan, blir det en sorts drömspråk, religiösa illusioner och välvilliga (i bästa fall) lögner. Många religiösa föreställningar blir välvilliga lögner därför att det är på jordisk nivå de behandlas, en sorts belönande av sig själva, inte ett sökande efter det himmelska.

Jesus talar nästan alltid om det himmelska. "Med Guds rike är det så...." Det kommer vi också att göra. Våra känslor, tankar och konversation söker sig ditåt, ja skyndar på Herrens ankomst för varje dag. Hesekiel säger:

"Se - jag öppnar era gravar, jag får er att stiga upp och leva förhärligade på Israels jord. Förstå att JAG är Herren" (Hes. 37:12-14)

Gud talar till Hesekiel om det nya livet, det heliga livet i ljuset och oss själva som vi verkligen är. Vi behöver förstå att detta handlar om vårt liv, inte om att gå till kyrkan och konfirmeras och bikta sig och så vidare. Allt det kan vi göra också. Men Gud vill att vi stiger upp ur våra jordiska gravar. Vi är begravda så länge vi är jordiska.

Denna text ur Hesekiel har nog många läst många gånger i påsktid som en av de färdiga läsningarna ur GT. Kanske har de aldrig tänkt det så som jag gör här. Ändå förefaller det så logiskt och enkelt. Alla symboler om mörker

och ljus, grav och uppståndelse, som ju används ofta i biblisk kontext, blir självklara. Jesu egen uppståndelse likaså. Hela Bibeln säger samma sak.

När ska vi konvertera till den himmelska verkligheten? När vi låter det sanna ljuset skina inom oss börjar vi förstå vad den nya jorden och de nya himlarna handlar om i Upp. 21 -- det blir inte längre något på långt avstånd från oss. Istället hör vi den gudomliga rösten hela tiden. Att be ständigt som Paulus och Petrus talar om blir nu något Gud själv sköter inom oss - vi endast hör rösten. Halleluja !

Sålänge en människa endast rör sig i den jordiska religionens kyrkor kommer det inte att stämma vad Upp 21:22 säger: "Något tempel såg jag inte i staden, ty Herren Gud, allhärskaren, är dess tempel, han och Lammet." Och det kommer inte att stämma att "Döden skall inte finnas mer och ingen sorg och ingen klagan och ingen smärta skall finnas mer." Inte heller kan vi förstå Paulus då han skriver: "De som lever efter sin köttsliga natur tänker på det som hör till köttet, men de som lever efter Anden tänker på det som hör till Anden. Köttets sinne är död, men Andens sinne är liv och frid. Köttets sinne är fiendskap mot Gud. Det underordnar sig inte Guds lag och kan det inte heller. De som följer sin syndiga natur kan inte behaga Gud."

Endast när vi upphör att identifiera oss med jordiska och mänskliga religioner och angelägenheter, kan raderna faktiskt stämma som säger: "Ty det som en gång var, är borta" och orden som ni hört så många gånger, men i andra sammanhang: "Se jag gör allting nytt". Säkert har ni hört dessa ord användas mänskligt och positivt humanistiskt. Men om vi går till till det himmelska ljuset och lämna det terrestriella tolkandet, blir dessa ord verkliga.

16 : Den aktuella verkligheten

(Föredrag)

God morgon !

Jag ska tala med er om verkligheten under en dryg timme fram till kaffe halv tio. Och jag ska försöka undvika alla religiösa termer. Vi får se hur det går ! Sedan blir det frågor efter kaffet fram till lunchen. Därefter kommer jag att gå vidare och dessutom ta flera frågor resten av eftermiddagen.

Det handlar inte om att jag ska övertyga er om något. Det är inte en argumenterade framställning. Det är inte heller så att jag ska ge er en metod till något bättre liv eller till ett starkare självförtroende eller något liknande. Jag talr inte något särskilt fikonspråk utan försöker använda vanliga ord. Det handlar om något som vi alla är med om just nu, en erfarenhet vi alla har. Så jag tror inte ni ska förvänta er att gå hem med något helt nytt eller en ny vinkel på saker och ting.

Visst låter det lite pessimistiskt? Men jag tror att det ska visa sig vara något annorlunda, kanske något som förvånar er lite. Jag ska inte berätta om mig själv och försöka levandegöra någon stor upplevelse som jag ska förmedlar till er. Nej, jag ska börja precis där vi är just nu.

Om ni ser er omkring här i rummet ser vi hur ljuset sprider sig, solen har gått upp och skiner in i delar av rummet. Ni ser var det är sol och var det är mörkare. Ni ser taket och dess färg, ni ser ytor på alla väggar och dörrar, ni kan se solens färgning av en vägg därborta, ni ser gardinerna och hur solen får färg av gardinerna. Detta är något vi alla ser, eller hur? Ingenting märkvärdigt utan bara sanning. Så här ser det ut. Ytor, former, färger, avstånd, rymd, rumsuppfattning, ljus och mörker.

Och så hör vi ljud. Ni kan höra enstaka bilar köra förbi därute på gatan. Ni kan höra röster ute i foajén och den här rösten som nu talar. Ljus och ljus med andra ord. Ni kan känna tårna röra sig om ni vill. Om ni rör på tårna så upplever ni det helt tydligt, kanske skönt om inte strumpor och skor är för trånga. Ni känner hur kroppen känns denna morgonstund, kanske lugn och utvilad? Kanske trött, kanske sjuk? Ni kan känna det. Ni kan känna trycket mot underlaget ni sitter på, kanske armstöden och hur armarna vilar på dem. Ni känner om det är varmt eller svalt i rummet här. Allt detta är verkligt. Ljus, ljud, kroppskänslor, hur man mår.

Vid det här laget undrar ni vart jag ska komma, eller ska gå. Jag vill bara att vi är överens om att allt detta är verklighet. Det sker verkligen, även om det ständigt förändras så sker det verkligen. Det är så här livet är. Det sker i ett nu som ständigt blir nytt men ändå lika verkligt och sant. Det sker. För mig är detta mycket stort, mycket märkligt. Så långt har jag inte behövt argumentera eller övertyga er om någonting alls. Det finns en verklighet här som sker så här just nu. Odiskutabel. Det finns ingen tolkning jag påtvingar er.

Så här långt är det inga problem. Men om jag nu går över till vad som inte finns här så kommer era tankar att börja analysera konsekvenserna. Så jag avhåller mig en stund från att säga vad som inte är här. Det kommer. Men jag dröjer lite vid att tanken börja analysera konsekvenser. När jag ber er se ljuset här i rummet, eller höra ljuden som finns här så accepterar ni utan vidare. Och ni är vakna. Om ett ljud låter DET BRINNER! så har ni inga problem med att direkt reagera. Om någon faller av stolen så skyndar ni till hjälp, troligen. Vi är vakna och vi behöver inte analysera några konsekvenser av att ljus och ljud, rörelser och färger är så uppenbara som de är här och nu.

Men i samma stund jag säger vad som helt uppenbart inte finns här, så kommer ni att börja vända er inåt, ni får problem eller åtminstone distraktion från det som verkligen är här. Det är intressant. Det är som att vissa ord eller påståenden direkt triggar fram ett mörker i oss, en tyngd. Vi förflyttas blixtnabbt från lättheten i denna direkta erfarenhet av livet här tillsammans, till en privat inre mörkare värld - som dessutom går under namnet intelligens eller intellektuell insikt eller tankeförmåga eller något liknande positivt och berömmande uttryck. Ibland får det andliga namn som upplysning eller uppvaknande. Men det finns ingenting verkligt där.

Samtidigt ska det tilläggas att vissa människor tycker det är just intellektuellt eller andligt intressant att vissa saker inte finns till, inte är verkliga eller sanna. Jag har inte nämnt ännu vilka det är, men säkert gissar några redan. Att uppleva det som andligt eller intellektuellt intressant att dessa saker inte finns till, kan ju vara trevligt. Och säkert kan någon tjäna pengar på det och skriva om det.

Men jag är inte här idag för att göra det filosofiskt eller intellektuellt intressant, jag vill bara se vad som verkligen är fallet. Vi är överens om att kroppens känslor här och nu, tårna som kan röra sig, tungan som kan röra sig i munhålan och ni känner det, värmen i rummet, ljuden som hörs, ljuset som rör sig hela tiden - detta finns och är verkligt. Men nu kommer vi till vad som inte finns. Och nu ber jag er att inte försvinna in i det privata mörkret i tankar och analyser av konsekvenserna. Är ni med på det? Jag vill inte tvinga er. Men det är det bästa.

Vad som inte finns här är det förgångna. Igår, förra året, förr i tiden - det finns inte. Börja inte analysera nu ! Bara se hur självklart det är. Här är vi. Ljud och ljus är här, kroppen är här. Men igår är inte här. Inatt är inte här. I morses är inte här. Allt som är minne är inte här. Allt som är föreställning är inte här. Detta är lika uppenbart som att ni hör denna röst just nu. Ni erfar redan av er själva, vi alla erfar detta att igår inte finns. Vi kan prata som om det fanns. Vi kan tänka, som om det fanns. Vi kan projicera oss på det som om det fanns. Men det finns inget förgånget. Det har aldrig funnits och kan aldrig finnas. Det finns inga minnen. Vi kan prata som om de fanns. Vi kan säga att själva aktiviteten att minnas finns. Men då lurar vi oss med ord. Det finns inget att minnas. Det är inte verkligt eller aktuellt.

Och nu förstår ni förstås vad mer som inte finns. Framtiden, jaget i tiden, hela den berättelse som de flesta försöker hålla levande om oss själva och världen. Men låt oss inte ta för mycket på en gång. Ta bara detta med att det inte finns något igår, eller ens imorses. Jag menar att ni redan erfar detta. När vi ser oss omkring och lyssnar på ljuden, känner tårna röra sig, känner tungan i munnen, känner andningen, då vet vi att det är sant att

något förflutet inte finns, inte är verkligt, inte hör till verkligheten, inte är sant. Vissa av er inser nog detta alldeles nu när jag säger det. Andra av er har börjat analysera konsekvenser !

Jag menar inte att ni ska förstå kopplingen mellan det verkliga här och nu och det påståendet att det förgångna inte finns. Det är ingen slutsats jag talar om. Ni behöver inte tänka ut att det är på det viset. Jag menar att ni just nu vet det. Ni erfar sanningen i att en passerad tid inte finns. Ni erfar just nu att imorses inte finns, aldrig har funnits, aldrig kommer att finnas. Det här är inte en filosofisk lek med ord utan direkt verklighet för oss alla här och nu. Jag får alltid smarta invändningar, t ex att jag inte kan använda ordet "nu" för det sitter ihop med då och imorgon, alltså tidsbegreppet. Och att jag inte kan använda ordet "jag" för det sitter ihop med en tidslinje och ett jag som levt ett stycke på den linjen. Osv. Men nu pratar vi inte om hur vi använder ord, utan om det direkta vi erfar här tillsammans, lika för alla, självklart och uppenbart.

Det är verkligen roligt att filosofera kring tiden, jag har undervisat i 40 år om filosofiska frågor, så jag instämmer i att det är trevligt och nyttigt och lärorikt. Men idag gäller det något annat. Det gäller våra liv och vad som verkligen är sant om oss här och nu. I själva ljuset här i rummet, i solens sken på väggen därborta, rödheten i gardinerna där vid fönstren, känslan av dina tår som nu rör sig i skorna, känslan i din mage, ljuden du hör förutom denna röst, i själva dessa erfarenheter ligger det uppenbara i att detta är allt. Det finns ingenting annat. Detta är allt. Så här är allt.

Nu är det snart kaffe och sedan kan ni fråga och invända och gå in i det här jag sagt. Under kaffet kommer ni att prata om det. Men tänk på att vi alla mycket väl kan analysera konsekvenserna av att något förgånget inte finns, och ni kan lätt se att det inte fungerar att tänka så. Men jag menar inte alls tankekonsekvenser utan endast det verkliga som ni just nu erfar. Ni vet just nu att ingenting annat finns, varken förgången tid eller framtid, varken en berättelse om ett jag eller om en värld, eller om andra eller om alltihop som hänt i universum. Ni erfar direkt och tydligt att det inte finns något annat än detta som är här nu just när ni erfar. Så det är inte en lära eller ett påstående som ska värderas eller hanteras. Det är vad vi alla omedelbart redan är med om. Försök minnas det när ni surrar kring det vid kaffet.

En annan sak är att några av er kanske hört det här budskapet förut. Jag ber er att glömma allt ni hört. Det går att koka soppa på en spik, säger sagan. Ni anar inte hur många soppor jag sett kokas på temat att vara här nu. Det är möjligt att det finns en sann intuition bakom alla dessa absurda soppor men det bästa är att glömma dem alla. Gå till det som är här. Ta det som är uppenbart för dig. Tro ingenting för att det ser läckert ut eller verkar inne att

tro på. Var inte ängslig inför vad du kan bevisa eller inte. Se dig omkring. Vad är sant just nu i livet självt?

Ibland sätts tanken emot livet, så att vi ska uppskatta livet men inte tänkande kring det. Men jag ber er endast se vad som är sant i vår erfarenhet just nu och inte lägga till mer. Tanken är märklig och väldigt svår att definiera. Tänkandet är inte ett diskret fenomen, om ni förstår vad jag menar. Vi tänker hela tiden, eller tänkandet sker hela tiden. Det finns ingen anledning att börja tala negativt om tänkande eller tankar. För att använda språk måste vi tänka med och i dessa ord vi använder. Men när du är ärlig inför det som verkligen sker här, utgör tänkande inget problem alls. Och tro inte på de som inbillar sig vara bortanför tanken eller utan tankar. Det är populärt att säga i vissa kretsar.

Några av er tänker nog just nu: men vad nytt tillför detta mig? Det här visste jag förut. Jag dricker kaffe och går och gör något nyttigt av dagen istället för att sitta här på en stol och lyssna. Och jag håller med dig som tänker så. Det är verkligen inte något nytt det här. Det är vad vi redan erfar och vet. Det finns ingen anledning att vara kvar och lyssna ! Men samtidigt är det viktigt att öppna sig inför det faktum att en rad saker inte finns till, inte är verkliga, inte är sanna i våra liv. Varför jag talar om sådant här inför människor, och skriver om det, är för att det överkliga och osanna i våra liv skapar ett mörker och en komplicerad smärtfyllt verklighet som inte är äkta. Fast vi vet att det förgångna inte finns, luras vi till att projicera det på allt vi gör så att besvikelse, smärta, ångest, oro, desperation och en känsla av överklighet uppstår. Därför kan det vara viktigt att ändå tillbringa en dag kring just denna verklighet som vi just nu delar med varandra.

Och då var det kaffe !

(45 minuter senare.)

Ja välkomna tillbaka, jag ser att inga verkar ha gått hem !! Fler verkar ha kommit till ! Ni ska veta att det här budskapet inte är alldeles lätt att ge till människor. Det finns så många uppenbara invändningar och komplikationer. Därför menar jag inte att det handlar om att övertyga er om något. Det jag pekar på är det ni redan vet.

Innan jag börjar ta era frågor bör jag säga att det inte alls handlar om att förändra livsstilen eller att leva på ett visst sätt med vissa föreställningar. Budskapet är inte att ni ska börja träna er på uppmärksamhet på det som finns runt omkring. Det gör ni ju redan. Och det är inte en uppmaning till att sluta tänka eller träna på att inte tänka, vilket är absurt. Många vill förändra sin livsstil och då är det intressant för dem att göra det, men

det är inte vad jag pekar på. Det är möjligt att ni behöver ändra saker i era liv. Det är också möjligt att ingenting behöver förändras av dig utan förändringar sker naturligt när du håller dig till sanningen.

Därför säger jag väldigt lite om livsstilar, lite om moral och religion. Jag vet att många alltid vill dra in ett resonemang om religion och livsstil och moral, men jag håller mig endast till det vi uppenbart kan se och vara med om just här. Jag lever själv mer eller mindre som en kartusianmunk, ber ständigt och gör inte många saker under ett dygn. Så vill just jag leva. Det finns dock inga särskilda värden i just den livsstilen. Andra kan vara precis lika goda att välja. Men det berör inte alls det vi talar om här, som är fullständigt allmängiltigt. Så jag undviker gärna livsstil, moral och religion. Ni kan ju fråga om det om ni vill.

Jag har fått flera frågor på lappar här och börjar med dem. Jag vill varna lite för att samma svar kan komma att gälla flera av frågorna. Det kan låta repetitivt men eftersom sanningen i det som sker alltid är i centrum är det svårt att undvika repetitioner.

Fråga: Hur ska man leva utan det förflutna? Är det inte historien vi har tillsammans som är livet?

Det är två frågor men jag måste vända på det lite. Det förflutna har aldrig funnits så det handlar inte om att leva utan det. Förstår ni vad jag menar? Vi kan inte välja att leva "utan det" för det finns inte. Det som inte finns väljer vi inte bort och lever utan. Och historien vi har tillsammans? Visst är det något vi minns och pratar om? Inget problem, vi gör det just nu. Vi gör det om det är roligt att göra det. Men det verkliga är att vi gör det nu. Det är endast här. Det finns inget "där" eller "då". Många använder "historietalet" för att rättfärdiga vad de vill nu, få andra med sig. Det är demagogi. Det finns ingen sådan historia.

Jag tror att vi skapar fiktiva värden som vi lägger till minnesaktiviteten. Vi laddar dessa aktiviteter med känslor. Att minnas något är en levande akt som sker nu. Men ni märker att den vänder er inåt, eller hur? Om du jämför med att se solen här inne i rummet är den mycket mer dold och vag. Den är indirekt, mentalt rätt dimmig om jag så får säga. Detsamma gäller alla vittnesmål och historiska konstruktioner, de är endast mer komplicerade och omgärdade av teoretiska villkor.

Men i samma stund du märker vad som pågår är du åter här. Du blir verklig här, ingen annanstans. Detta handlar inte om kulturella värderingar där historia och intellektuella insikter har hög status. Men det är sant. Jag ska ta en anekdot för att belysa kontrasten mellan verkligt och överkligt. En berömd buddhistisk roshi förklarade ingående för en grupp elever hur upplysning fungerar. En nybörjare sa plötsligt: jag ser bara att vi sitter här och pratar. Alla skrattade. Men denna elev sa sanningen. Det liknar lite Andersens berättelse om kungen som inte hade några kläder på sig. Det ska ett barn till att säga sanningen. Egentligen är vi alla ett sådant barn.

En annan anekdot är följande. En guide står i sommarhettan och berättar engagerat om tiden förr på platsen. Kan ni se det framför er, frågar han publiken. En äldre kvinna svarar: jag ser bara en svettig guide och du har en underlig dialekt när du pratar. Alla skrattade förstås. Hon sa en viktig sanning.

Liknande anekdoter visar på något viktigt - när vi invecklar oss, lämnar vi perceptionen av det som sker här och nu. Vi lämnar den aktuella verkligheten. Ofta för att vi tror att det är bättre för oss att göra det. Vi dyker in i något och är inte i kontakt med det som är verkligt. Det är förvånande hur stor del av vår tid vi befinner oss någon annanstans.

En vän som är journalist i krigsområden berättade för mig att förvirringen är stor när krig pågår. Det känns inte mer verkligt, snarare tvärtom. Men i sina romantiska drömmar om att vara krigsreporter trodde han att det skulle vara mer verkligt. Nu visste han bättre. Krig handlar också om fiktioner, om abstrakta territoriella fiktioner och starka känslor i samband med dessa föreställningar. Mänskligheten är tragiskt, tänkte han.

Men den är varken tragisk eller förvirrad egentligen. Hör ni min röst nu? Känner du dina fötter och tår nu? Kan ni andas in djupt och känna sensationen av hur ni andas i nästan? Känner ni underlaget ni sitter på? Allt detta är verkligt och märkligt, ja rent av gudomligt. Mer verkligt (och nära Gud för er som är religiösa) än så blir det aldrig. Den aktuella verkligheten är redan gudomliggjord för att använda kristet språk.

Fråga: Men är inte detta bara vad som menas med den "sinliga" verkligheten, som bara är en del av det mänskliga livet?

Jo det är den sinliga verkligheten, men jag vill bryta upp den vanliga och lite trånga betydelsen i "sinlig". Om vi tänker oss en begränsning och kallar den "sinlig" så har vi lämnat den aktuella verkligheten och gjort oss en kategori, en låda. Det är då vad vi menar med "sinlig" verklighet, ett koncept, något som inte finns här. Den verkliga

erfarenheten här är varken sinnlig eller osinnlig. Det finns ingen sådan dualism i verkligheten. Verkligheten själv är obegränsad, expanderande åt alla håll samtidigt och oändligt intressant, om ni frågar mig. För mig är detta det andliga, det som Gud är. Men jag behöver ingen teologi till detta, inget minne av någon lära. Det är Gud direkt i det som sker, hans Allnärvaro i det som nu händer här. Detta är oåtkomligt för vårt språk eller vårt kategoriserande. Därför kan jag inte vara er präst eller tolkare. Jag kan endast visa att ni redan erfar detta på ett odiskutabelt sätt.

Nu tycker vissa av er säkert att jag ska kallas religiös mystiker. Men jag ber er avstå från alla etiketter. Se endast själva det verkliga i det som sker. Söker ni Gud så har ni Honom i detta verkliga som sker. Ta emot ! All konstruktion är onödig. Se hur flödet av fullkomlig erfarenhet sker medan vi pratar ! Nu låter jag lite som en karismatiker. Men underskatta inte det ni erfar själva. Gå tillbaka till färger och former, ljus och ljud, sensationer i kroppen. Till detta behövs ingen bestämning av ett "mig" eller ett "du" eller en extern gudomlighet eller buddha. Se hur det redan sker. Se hur oändligt det är, utan möjlighet att begripas av er. Var i det. Var det.

Jag mötte en katolsk präst i Jerusalem som slutat som präst. Han var inte "defrocked" utan hade av egen begäran slutat fungera som präst. Han beskrev vad som hänt i glada ordalag. Han sa ungefär: jag såg plötsligt, mitt under en mässa, att det verkliga är detta som sker. Det är detta som är Guds vilja. Ingenting annat. Det finns ingen annan kyrka än detta som sker, det levande, strömmen av sensationer, den totala erfarenheten. Det är det sanna Kristusmysteriet.

Naturligtvis kan hans biskop inordna denna upplevelse i den kristna mystiken och han kan fortsätta som präst. Men själv kände han att kyrkan är så konstruerad, så full av pretentioner, att denna direkta gudserfarenhet inte får plats i den. Det går inte att formulera Guds aktuella verklighet, bara leva den.

Fråga: Jag ägnar mig åt yoga och meditation. Men det låter på dig som om verkligheten själv räcker. Vi behöver inte utföra någon form av ögning eller diciplin?

Alldeles riktigt. Jag menar att du egentligen inte gör någon yoga eller meditation. Du lever. Och mer kan vi inte göra. Du kallar det yoga och tänker att du gör yoga. Men det är samma liv. Du känner saker i kroppen. Du rör dig. Du andas. Det finns ingen yoga eller yogis, lika lite som det finns några gurus eller roshis. Verkligheten är enklare än så. Se dig omkring. Då kan du säga som zeneleven: jag ser bara att vi sitter och pratar.

Verkligheten själv räcker, som du säger i din fråga. Och det behövs ingen individ med intentionen att göra yoga eller något annat. Vår habituella identifikation med att vara en särskild individ är inte förenlig med livet som sådant. Ni kan alla upptäcka det genom att helt enkelt se vad som sker just nu. Alla sensationer sker utan att du behöver konstruera dem eller göra dem individuella. Alla atmosfärer, stämningar, kroppskänslor, alla perceptioner sker alldeles utan individuellt engagemang. Jag vet att detta går emot den kultur vi har och den historia vi berättar om oss själva som tänkande och ansvarsfulla individer. Men ni kan alla konstatera att det är så. Det sker av sig själv, detta liv.

När vi låter detta aktuella liv ske av sig själv blir allting mer intressant och inspirerande. Det finns en stor njutning i alla låta livet leva sig. Det är vår verkliga frihetsnatur som aldrig behöver kontrolleras. Det låter romantiskt. Men det är enkelt och naturligt. Det som sker behöver inte vår kontroll. Omvänt, när vi utövar kontroll försvinner något viktigt i livet, den där inspirationen som gör livet njutningsfullt.

Fråga: Men alla vägar till frälsning som finns inom religionerna? Är dessa helt utan betydelse?

Frågan är vad som är frälsning. Vad är frälsning? Det är ett positivt laddat ord för många människor. Olika svar kan ges kring vad det närmare innebär. Men vilket som än ges handlar det om något vi erfar här och nu, tänker och föreställer oss här och nu, eller hur? Det sker nu som ett tänkande, ett anande, en bild eller en stämning, en känsla, en attityd. Och det är ett fenomen som äger rum här i denna kropp, i detta liv som är du, denna ande som är du.

Så det kan endast handla om en enda sak, eller hur? *Detta som sker.* Och det står på egna ben, det sker av sig själv. Det är aktuell verklighet, stortartad i sin egenskap av händelse i tillvaron. Verklighet magi. Visst är det inspirerande? Ingenting annat behövs. Det är här. Naturligtvis behövs ingen kyrka eller lära eller religiös terminologi. Ännu mindre en kamp eller strävan i någon riktning. Det räcker med vad som är. Troligen är detta innebörden av att Gud kallar sig själv JAG ÄR.

Fråga: Så det finns en innebörd i de olika frälsningsvägarna?

Javisst, annars skulle de inte vara där i en lång historia alltifrån Veda-skrifterna till Koranen. Men det handlar alltid om en och samma sak: det som är skeende här och nu som erfarenhet. Det är ingenting annat och ingen annan. Det finns inget främmande element med i bilden. Så vi kan inte konstruera någonting på denna äkta levande

verklighet. Det vore att bygga någon på en flytande flod, det levande vattnet som ju Jesus talade om till kvinnan vid brunnen, drar med sig allt och ingenting blir kvar.

Allt tal om upplysning och uppvaknanden som finns så gott om i traditionerna är helt förvirrat och missledande. Det finns ingenting annat att upptäcka än det som sker här där vi alla är nu. Det har aldrig funnits någon individ som blivit upplyst eller rättfärdig eller uppvaknad. Ibland finns det medvetande om detta inom traditionerna. "Om du möter Buddha på vägen så döda honom!" är ett uttryck för detta. När Jesus talar om att himmelriket redan är inom oss, är ett annat. Men om ni ser på majoriteten av religiösa människor ser ni ett stort självbedrägeri, ni ser en marknad av geschäft kring förvirrade föreställningar och fantasier. Alla tror att de är "någon" ska göra något eller utvecklas till något för att förverkliga ett "sig själv". Men det finns ingenting sådant där i den aktuella verkligheten.

Det bästa är att med gott humör visa på bra exempel ur deras egna traditioner, som uttrycker ett sant medvetande om tillvaron sådan den är i denna stund. De kristna apostlarnas insisterande på det vi ser och hör, är viktigt för oss alla. Edith Stein säger det också bra: "Det gudomliga livet som tänds i själen är ljuset som har kommit i mörkret, det är julnattens under. Den som bär det inom sig förstår när man talar om det. För andra är det obegripligt." (Ur Människoblivandets mysterium)

Fråga: Men talar inte Stein om individer som förverkligar sig själva i den kristna tron?

Nej tron är en befrielse, inte ett personligt tillägg till en individuell erfarenhet. Tron och himmelriket är redan det som sker, det nya förbundet som Jesus talar om. Verkligheten själv är detta nya förbund, detta himmelska liv. Men det finns ingen individ som först inte vet om detta och sedan vet om detta. All oro och allt tvivel upplöses genast när vi ger upp fantasin kring denna egna individ som ska upptäcka något eller erfara något stort och viktigt. Vem ska bli frälst? Det finns ingen där. Istället finns den levande fria verkligheten, just såsom den är i denna stund. Ingenting behöver förverkligas. Endast en dagdröm om ett eget "själv" skapar detta behov av att något eller någon ska förverkligas. Eller att en värld ska räddas. Som poeten Hafiz skrev: Världen är en häxa ! Akta dig !

16. Om bön och meditation

Vad inget öga ser

vad inget öra hör

vad ingen tanke når

vad aldrig nånsin dör

Inledning

Att meditera har under lång tid varit populärt i vissa kretsar, särskilt de som påverkats österifrån, av buddhism eller olika indiska former av meditation. Från katolsk synpunkt är dessa metoder inte att rekommendera. Det beror på att man försöker tömma sinnet och tänkandet på innehåll, vilket är en tvivelaktig åtgärd som i de flesta fall motiveras av en subtil pessimism och ibland en gnostisk nedvärdering av kroppen, tänkandet och upplevelsena av känslor och aningar, begär och perceptioner av yttervärlden. Vilket inte ska förblandas med hur skönt det är ibland att “vara alldeles tom på tankar”.

Det går faktiskt inte att tömma huvudet på tankar. Vi är gjorda för att tänka. Istället kan vi enkelt se hur tankar kommer och går, vi kan se dem som oskyldiga och trogna hundar som bara vill vara oss till lags och försöka förstå hur de ska göra för att vara oss till hjälp.

Här ska vi tala om en meditationsform som är i samförstånd med den kristna traditionen. Den följer inga metoder. Den följer istället Jesus som levde såsom människa, med kropp och sinnen, precis som oss. Vi kan säga att

meditation är att vara kroppslig såsom Jesus var det. Vara vaken, sova, röra på oss, äta, prata med varandra och se världens alla föremål omkring oss, möta människor och djur och natur i olika situationer - allt detta är inkarnation. Och i denna inkarnation börjar meditationen vi ska tala om. En dagboksanteckning jag fann från 6 september 1987, jag var då 37 år (i skrivande stund är jag 61) visar en kontinuitet i denna bön och låter:

“När Gud låter mig kontemplera rikedomerna i en enskild handling, så syns Riket som i en spegling. Varje akt har Hans fulländning - om jag ser det åtnjuter jag det.”

Liv, bön och meditation hör ihop. De flesta tänker på bönen när man talar om kristen meditation. Det är alldeles rätt. Bönen är den huvudsakliga formen av meditation. Bönen är det allmänna begreppet och meditation lite mer speciellt. Vi ska här grunda bönen i en sorts uppmärksamhet och vi ska kalla detta grundande för meditation. Vi lämnar därvid aldrig det inkarnerade livet i sin naturliga fullhet: vi ser färger och rörelser, vi hör ljuden, vi känner kroppens tillstånd. Vi vet egentligen ingenting om VAD allt detta är utan erfar och uppfattar bara. I en enda ström pågår detta under vårt liv på jorden och vi uppfattar det utan att ha minsta aning om VAD det egentligen är. Mysteriet fortsätter sitt eget stora liv och ingenting är sagt om det, ingen tanke omfattar det. Det är så här, det här som nu sker.

Grunder

Liv och död är ett allvarligt ämne - det handlar om Guds vilja på jorden, i all det som sker, allt vi erfar, inget undantaget. Du kan beundra skapelsen, du kan uppleva den som ett fängelse, en tåredal. Men Guds vilja är det som sker, alldeles såsom det sker varje stund. Just detta att du sitter och läser dessa ord just nu är fullkomlig händelse genom att vara Guds vilja. Det som nu sker är grunden för inkarnerad meditation och bön. Vi går aldrig “inåt” eller “uppåt” för vi litar på det som sker alldeles nu, vare sig det är något smärtsamt eller något behagligt. Vi vet att alla “inåt” eller “uppåt” är jagets

drömmar om något "annat" - och som drömmar är det verkligt men drömmar är inte vad Jesus ägnar sig åt i sin inkarnerade gudomlighet.

Ditt liv passerar på ett meningslöst sätt. Jesus vet detta och ger dig ett inkarnerat liv i meditativ uppmärksamhet på allt som sker. I detta ligger sanning och denna sanning befriar från all oro. Den "mening" som vi nämligen alltid söker är en tankefigur som vår Fiende ger oss, så att vi ska distraheras från det sakrala i varje händelse. Jesus segrar över denna distraktion och vi erfar seger i Jesus.

Den lycka vi alla längtar efter är en fantasifigur som bygger på rykten och föreställningar om något "annat". Denna fantasi distraherar oss från det verkliga livet, det inkarnerade liv som Jesus lever och vi alla kan ta del av här och nu. När människor inte finner denna fantasilycka, trots enorma ansträngningar, fortsätter en rädsla och en oro vara motivation för vilja och handlingar. Denna lycka finns inte. Däremot finns det som sker nu och det böneliv som det är att vara vaken och uppmärksam.

Det konventionella tänkandet ogillar att livet skulle vara meningslöst. Känslan ryggas tillbaka för det faktum att lycka inte finns. Men detta är rädsla. Denna rädsla äger rum här inom oss. Ser vi istället utåt, ser alla föremål, alla varelser och rörelser kring oss, alla ljuden och ljusfenomenen, märker vi att rädslan försvinner. Tänker vi på Jesus som inkarnerad varelse så att vi ser precis som han ser, hör precis som han hör, rör sig i kroppen precis som han gör, finns ingen plats för oro. Vi behöver inte mening, vi behöver inte veta VAD något är, vi behöver inte känna oss lyckliga. Livet blir fullt ändå av Guds vilja i allt som äger rum, vad det än är. Alla ting passerar snabbt förbi. Liv och död växlar snabbt. Jesus säger åt oss: ni måste alla vara helt beredda, håll er vakna. Inte en stund kan slarvas bort på dagdrömmar, lidelser och passioner. Beredskap äger rum just nu och vakenheten gäller allt som sker här i denna stund.

Meditation är att vara vaken här på plats : det är Herrens återkomst. Även om du ligger på dödsbädden fortsätter du att vaket se Guds vilja i det som händer runt omkring dig. Den vakna, levande uppmärksamheten är medi-

tationens grund. Där sammanfaller många traditioner, det tycks vara något universellt. I den expanderande tystnaden finns Gud. Teologierna och doktrinerna kan bara stödja detta aktuella faktum i det som sker här och nu. Som luftslott upplöses de när vi tar direktkontakt med Jesu inkarnation och tar emot hans uppståndelses ljus.

Många tror att meditation måste ske sittande och ett visst antal minuter. Men i den kristna traditionen är det inte så. Du kan sitta eller stå, ligga eller gå. Du kan ha ögonen öppna eller slutna, vara alldeles stilla eller aktivt delta i något samtal eller utföra något arbete. Om du använder radband kan du ha det i ena handen medan du går eller sitter eller gör saker som inte kräver alltför mycket av båda händerna. Se på kartusianmunkarna som lyckas göra det mesta med radbandet kring handen. Lika så jodoshinbuddhister från Japan, de har sitt radband med i nästan alla situationer. Huvudsaken är den vakna inställningen som är öppen för Guds tystnad, med hjärtat inriktat på kärlek till alla ting och händelser. Vi kan se hur allt sker i Guds vilja, i hans oändliga godhet. Det är kontraproduktivt att ställa svåra teologiska eller filosofiska frågor, som t ex Vem är jag? eller Vad är Gud? Många lärare älskar dessa metoder och frågeställningar. Fråga så här, gör så här. Men sanningen som befriar oss är förstås att ingenting ifrågasätts, ingenting metodiseras, ingen är ens här för att utföra dessa saker. Uppmärksamhet och liv fungerar utmärkt utan något frågande eller sökande jag.

Tre viktiga förhållanden gäller för var och en som vaket mediterar i Jesu inkarnerade gudomlighet:

först - att vara levande är en stor gåva, en gåva i frihet under ansvar, precis som allt gott lärande

för det andra - livet är kort för att fullfölja detta ansvar för det tredje - daglig kontinuerlig bön och meditation är nödvändigt för att fullfölja det

Som modeller har vi apostlarna. De hade ingen metod. De satte sig inte ner vid någon bestämd tidpunkt och försökte diciplinera sina tankar eller känslor en viss period. De gjorde inga andningsövningar. De utförde ett minimum av ceremonier - de åt i stort sett tillsammans och sjöng. De ut- gick från den

inkarnerade Gud de sett i Jesus Kristus. En människa som levde som människa, som inte isolerade sig, som tog alla intryck såsom de kom, som var uppmärksam och medlidande med alla. Meditation och bön var att leva, att leva var bön och meditation. Det nya riket var där redan i allt de såg och hörde.

Apostlarna lämnade hus och hem för att vandra och missionera budskapet om vakenhet och lydnad sedan de med egna ögon sett uppståndelsen, den nya människan, det nya livet. Detta är din historia och min. Vi förundras över livet när vi är små, vi fastnar i besvikelser när vi blir äldre och vi söker därför det nya rena livet, det som Jesus kommer med. Informationen om detta finns alltid tillgänglig - om vi lyssnar. Detta nya liv finns i varje föremål, varje solbelyst yta runtomkring oss, varje ljud som en fågel sjunger, varje människa vi stöter på, varje händelse i kroppen.

Den välfärd vi lever i gör oss problematiska. En psykologisk ideologi plågar oss: vi tror dogmatiskt på att våra "jag" finns till och att begären bör tillfredsställas. Och vi tillfredsställer dem men finner ingen varaktig glädje i tillvaron. Du kan tänka dig in i svårigheten för apostlarna -- att lämna allt man sätter värde på -- sin fru, sina barn, sin miljö och sitt arbete -- att ge upp allt detta för att följa Jesus Kristus. Till en början skulle ju det kunna vara ett sökande förgäves och inte leda till något. När Jesus dör på korset är alla uppgivna, trots hans information om uppståndelsens liv och Guds rike häribland oss.

Varför skulle Han lida och dö? Han var ju Gud? Varför ska vi alla lida och dö? Genom hans inkarnation av det gudomliga och hans uppståndelse fick frågorna både en riktig form och ett riktigt svar. Ingen annan religion tycks erbjuda detta. De flesta religioner är essensialistiska, de säger "vad" som är verkligt och sant. De är teoretiska. Jesus visar oss på livet i kroppen som människa.

Våra självupptagna handlingar blir alltid otillfredsställande när vi inte sätter dem i samband med Jesu inkarnerade liv. Vi lever i våra drömjag, vi tittar "inåt" och blir självfascinerade. I äktenskapet och i människors kärleks-

relationer fortsätter denna fascination. Lidande skapas och i den sexuella gemenskapen blir livet komplicerat. Jag kan inte erinra mig många personer som är helt lyckliga i sina kärleksförhållanden. De fortsätter söka efter något sant och meningsfullt i tillvaron och vill att deras relationer ska erbjuda detta.

I meditationen vänder vi åt andra hållet - utåt till den uppenbarade inkarnerade verkligheten som redan omger oss. Vi vaknar. Det är den förväntansfulla och vakna föreningen med Herren själv, via inkarnationen. Vi nollställer alla värden och blir barnsligt enkla. Förlåtelsen inträder, förmedlad av den helige Ande, den hjälpare Jesus sände när han lämnade kroppen.

Apostlarnas sätt att leva det nya riket ledde dem till att bli missionärer i Romarriket åt väster och de stora rikena österut, Persien, Indien och Kina. De kristna var med i översättningen av den buddhistiska kanon till kinesiska, eftersom de kristna kunde språken. Så småningom insitutionaliserades de kristna kyrkorna och splittrades i många olika fraktioner som bestått in i vår tid.

Dessa kristna kom från alla samhällsklasser. De två efterträdarna till Petrus som påvar i Rom var båda slavar från början. Många men långt ifrån alla konvertiter lärde sig den förväntansfulla och vakna uppmärksamheten, den som Herren Jesu inkarnation och återkomst handlar om - den omedelbara och den eskatologiska formen av meditation.

Denna vakna zenmeditation handlar inte att behärska sitt sinne och skapa andra medvetandetillstånd, såsom man tänkte i många andra mysteriereligioner som var populära i Rom vid samma tid. Det handlade snarare om enkel naturlig uppmärksamhet på det som hörs och syns här och nu. Denna vakna lydnad och lyhördhet till det inkarnerade, är den dörr Jesus säger att han Självt Är.

Gemenskapen i kyrkan och sakramenten gjorde det lättare att vara levande på speciella kristna sättet, samtidigt som det stängde ut andra. Många bildade romare var trötta på grekernas filosofiskt subtila och abstrakta

begrepp inom filosofin, som naturligtvis inte kunde lösa upp tvivlen kring varför lidande finns och varför människan inte blir tillfredsställd.

I vår tid finns Jesu kyrka kvar men den har i stort sett tappat kontakten med det omedelbara och inkarnerade, utom i vissa klosterordnar som har nära kontakt med dagligt arbete och en enkel livsstil. Tyvärr har ceremonier, hierarkier och en essensialistisk syn på kristendomen som en teori och tankebyggnad ersatt det tidigare uppmärksamma livet, där bön, meditation och liv var ett.

Vi måste dock vara oförtröttliga i återvändandet till himmelriket inom oss och bland oss och i den vakna meditationen. Denna kristendomen tar oss från den teologin och den alltför inåtvända mystiken till ett enkelt vaket liv i bön och meditation. Vi behöver inte avstå från mat, sömn, tak över huvudet och kläder. Men den överdrivna levnadsstandarden måste vi undvika, den gör oss komplicerade.

En kristen är uppmärksam på det som sker just nu. Skapelsen i sin direkta och omedelbara form är god i sitt eget skeende och vår vilja och våra aktiviteter ska endast få rätt vaksamhet och lydnad och odla kärleken, inte stängas av eller misstänkliggöras som i olika former av gnosticism.

Kristen meditation och bön är inte asketisk livsföring, kroppen med dess behov är en god skapelse, den är inkarnation av det gudomliga. Det handlar inte heller om att ge fritt lopp åt alla böjelser och begär eftersom det skapar ofrihet. Bönens vaksamhet kräver noggrannhet och kan inte kombineras med en lättsinnig livsstil. Vi behöver finna dörren till förlåtelse mitt i vardagen. För mycket sysslande med moralen -- där vi medvetet bevakar oss själva och andra -- gör oss vekare till både kropp och själ och gör den kärleksfulla vakenheten svårare. I alltför rent vatten finns ingen fisk, en för långt driven puritanism dödar anden. Jesus kom för att rädda syndare, inte för att registrera de redan rättfärdiga och moraliskt drivna.

En kristen återvänder alltid till bönen och meditationen efter alla äventyr ut i världens lidelser och passioner, reser sig envist efter alla fall. I den vakna och enkla väntan på Herren Jesus inser vi att alla levande varelser i universum är

Guds skapelser! Att inse detta är för många en revolution, ett veritabelt ljus i det sekulära mörkret. Det är märkligt enkelt när vi ser det. Men fram till dess är vi oftast fast i våra egna planer för välstånd och välmående, vår egen livsstress. Varför behöver vi då blanda in en skapande Gud? Hedonismen och utilitarismen behöver ingenting annat än kontrasten mellan smärta och lust. Svaret ligger i praktiken. Det ena fungerar kortvarigt, det andra hela vägen fram.

Skapelsen är viktig för den kristna meditationen. Att uppleva förlåtelsen gör att vi kan se föremålen runt omkring oss för första gången. De är sig själva, de är rena, de är enkla. Så är det inte när vi är fast i lidelser och synder. Gud såg på sin skapelse och såg att det var gott, står det i Genesis 1.

Vi kommer nära detta i den vakna väntans meditation. Det som finns runt omkring oss är just sådant: skapade ting och vi med vår själ som kan uppfatta och förstå. Till och med mekanisten Thomas Hobbes medgav att detta mirakel är större än alla andra: att ytterverkligeten kan bli medveten erfarenhet i en människa. Det är detta mirakel vi möter i kristen vakenhet, bön och meditation.

Alla varelser är skapade och framträder för oss. Alla varelser är Guds skapelses sanning genom att de är vad de är. Thomas Aquinas kallade detta "så-dant-heten" för "quidditas" som kanske kan översättas med "såhet". En modern filosof som Martin Heidegger bearbetar denna "vad-het" i sin filosofi.

Det är just det här! Men den som inte vakar och mediterar med förväntans sinne upptäcker ingenting annat än sina egna lidelser och negativa minnen. Denna djupaste insikt om Guds skapelse kommer inte till en slarvig iakttagare. Fördomar och bindningar uppstår genom att vi tänka på ett självupptaget och samtidigt alltför abstrakt sätt och detta döljer den levande sanningen. Kristus har en gång för alla på korset givit en fullständig förlåtelse som rensar undan dessa hinder för insikten i vår egen sanna natur i relation till Gud. Det är en barnnatur som är för barnslig för våra passioner och för hög för vårt förstånd.

Detta kan bli din väg. Det är inte halvvägs mellan jorden och himlen utan en helt genuin kristen väg. Du blir inte ängel för att du mediterar några gånger om dagen. Du blir inte likgiltig med ett översinnligt leende åt världen under dig som en buddha. Du förnekar inte tänkandet eller det mentala livet, den dagliga kärleksfulla oron för barn, familj och världen och du förnekar inte behovet av kontroll över dig själv. Du "släpper" inte dina naturliga behov och blir tom. Förnuft och återhållsamhet är inte det viktigaste men du överger inte vare sig förnuftet eller återhållsamheten för att bli osynlig och tyst.

Men vad är då meditation? Meditation uppstår inte i vårt medvetande genom vår ansträngning eller genom någon metod. Det är tvärtom en gåva från Gud, en vaken vila som förväntar det bästa, en munter målmedvetenhet som känns fysiskt. Det handlar om hjärtats process men inbegriper en kroppslig disciplin och en intellektuell insikt, ett sorts klart och rent förstående av just *det här* som Gud ger dig i denna stund. Bönen betyder också att vi tillämpar denna förståelse i dagligt liv med familj, arbete och samhällsliv.

Att göra det personligt

När vi nu börjar träna kristen meditation har vi insett att apostlarnas liv är våra eget liv. Inte bara Petrus, Paulus och Johannes utan också de följande lärarnas liv, biskopar och präster och lekmän i tvåtusen års tid -- vår ärevärdiga linje som vi upprätthåller genom den katolska årskalendern med sina fester och helgondagar.

Våra egna hjärtan är intimt nära våra förfäders, vi är medvetana om den tysta majoriteten som lämnat jordelivet. Vi ser alltså med deras ögon och vi hör med deras öron. Detta beror på att vi på ett kreativt sätt försöker imitera dem och försöker ändra på oss själva för att likna dem i någon mån. Vi har varsin individuell väg men tillsammans med dem.

När vi finner vår egen sanna natur som apostolisk verksamhet i bön och meditation så finner vi alla tings sanna natur alltifrån skapelsen. De gamla kyrkolärarna visade så tydligt detta med sina ord och sina handlingar.

Augustinus sa: Ditt hjärta är oroligt tills dess det finner Gud. Denna autentiska insikt och erfarenhet är personligt intim på ett sätt som inte kan förklaras. Och inte bara hos de gamla apostoliska lärarna finner vi detta personligt intima. Trasten här utanför mitt torpfönster sjunger i mitt hjärta och grå moln drar ihop sig på den öppna himmelen i mitt medvetande. Älvarna flyter lugnt i Ångermanland. Alla ting är mina lärare i kunskapen om Gud och hans skapelse.

När vi tränar kristen meditation söker vi var och en för sig den erfarenhet apostlarna levde för. Vi tror på deras erfarenheter men gör dem också själva, fast vi inte med egna ögon sett den Uppståndne, något som Jesus välsignar som saligt. Om man kunde bevisa att Jesus aldrig levat så skulle vår träning sakna all grund. I andra religioner är myter och arketyper endast vägledande och ibland rent symboliska. Men i vår tradition är det sann historia. Vår meditation vilar på den sanningen. Det är inte som i t. ex. buddhismen där myten om Shakyamuni Buddha kan sägas vara myten om varje människa. Eller som i hinduismen där avatarernas fantastiska liv är lärostycken och meditationsobjekt snarare än historia.

Det är alltså viktigt att i början göra klart för sig att den kristna katolska meditationen är personlig, det handlar om ditt personliga möte med Kungen i det liv Han givit dig och som Han själv vill leva i dig och såsom dig, med precis de omständigheter du nu har. Meditationen är också ett tjänande av Herren. Tänk på en japansk feodalherre som har sina dörrvakter sittande i seiza på sina hälar och smalben utanför dörren. Du är som en av dem. Uppmärksam, vaken, fylld av ära att skydda Herren därinne i sitt rum. Det är en enkel attityd. Du vördar din Herre för han räddar dig till evigt liv. Men dessutom kliver Han in i dig och lever ditt liv och du förenas genom att Hans liv är ditt.

Det är alltså inte kadaverlydnad utan hjärtats uppmärksamhet. Du måste vandra på denna väg som en egen person. Då satsar du dig själv i trons vakenhet och meditation, förtröstansfull på den kristna traditionen, sida vid sida med dina systrar och bröder i kyrkan. Detta engagemang är det som ger frid och förverkligande.

Koncentration

Det första steget i din personliga träning är koncentrationen. Vi tänker i regel på koncentration som ett fokuserande på något. Ett energiskt fokuserande. Detta är inte helt fel men för den som mediterar är det inte hela saken. Vi är inte ute efter koncentration för koncentrationens egen skull, vi är ute efter mottagande av det som kristendomen kallar helig Ande. Säkraste vägen till detta mottagande är att med hjärtat använda Jesu namn eller ett kort ord som "maranata" eller ett uttryck och rosenkransen. Vi är upptagna av detta. Just att vara "upptagen" är mycket passande här -- vår själ är tagen upp av bönens koncentration.

Emellan orden erbjuder sig tystnad. Den är viktig. Det går inte att forma i ord vad vi tar emot i den tystnaden. Vi är med Gud. Orden kan ibland endast vara hinder för detta. Som Olov Hartman skriver: "Svårigheten att tala om Gud enligt de lagar som annars gäller för meningsfullt tal kan kännas besvärande för tron eftersom denna svårighet inger misstanken att Gud kanske inte finns. För en mystiker kan svårigheten ha motsatt innebörd: Det är kanske den verklighet där vi lär oss tala som det är fel på. Det är kanske den som inte finns." (s 9, "Profeten Jesus och hans vänner") I meditationens tystnad vet vi vad som är det verkliga.

Men det är också viktigt att inte låta tystnaden pågå för länge. Alla som prövat meditation vet hur irrelevanta och tröttande tankemönster och känslotrassel som kan dyka upp under påtvingad passivitet. Det är inte rätt meditation. Många ger upp hoppet när dessa passiva associationer får härja fritt -- själafienden har lyckats distrahera oss. Härom dagen ringde en man som givit upp all sorts meditation i över tjugo år på grund av dessa trista erfarenheter. Vi måste skilja på frisk meditation och passiv förvirring.

Även i vardagen kan vi notera denna friska koncentration. Vad händer t ex när du sitter ned och gör en skrivning i skolan eller tentamen på universitetet som du är väl förberedd på? Fast din granne kanske är rastlös och skruvar på sig och det hörs en massa störande ljud utanför lokalen så brister inte din

koncentration. Innan du vet ordet av så är du klar. Tre timmar har passerat! Då märker du plötsligt att din rygg är stel och dina fötter har somnat. Du var absorberad i det du gjorde. Du blev det du gjorde. Du glömde dig själv i det du gjorde. Så fungerar bön och meditation.

En katolsk meditatör beskrev sin dagliga koncentration så här: i denna stad ska rosenkransen i mitt hjärta pågå åtminstone varannan timme så att åtminstone ett medvetande i denna stad är absorberat i Marias liv. Han gjorde detta till sin vakthållning, sin vakenhet. Det är en god attityd. Medan många, ja de flesta andra, stressar och tänker på en hel del strunt och troligen tittar en hel del på teve, håller han en djupare vakenhet vid liv. Att göra Guds vilja är gott på detta enkla anspråkslösa sätt.

Bygga om en motor, klippa gräset, styrketräna, vakta ett barn, se en film -- i alla dessa handlingar blir vi absorberade. Men de ger inte mottaglighet för den helige Ande. För det behövs bönen, andakten. Men redan en vanlig världslig fokusering på något innebär två ting -- du och objektet. Det är likadant i bönen, där objektet är Jesus Kristus, Maria eller Gud eller ordet "maranata" eller något kort uttalande av apostlarna. Du blir absorberad i objektet. Detta är ingenting mystiskt och ditt jag smälter inte utan fungerar friskt men levs av Anden. I en passiv tystnad, även om den är avslappnad däremot, blir du offer för associationer som i regel drar ner dig till en nivå med låg kvalitet på ditt mentala liv.

Acceptera dig själv

För att meditationen ska lyckas måste vi ha ett visst mått av förtroende. Den som dyker från hög höjd lämnar allt i varje hopp men skulle inte kunna göra det utan förtroende. Att flyta i havet kräver att du ger upp ansträngningen att hålla dig flytande och låter det ske av sig själv, du måste lita på vattnets bärkraft. Detta förtroende, denna tillit utvecklas genom själva flytandet. Att lita på Gud är ingenting man lär sig i en handvändning. Den som dyker har utvecklat en tro på dykandet. Att vaket vänta på sin Herre är något liknande -- du blir fri men på samma gång mycket diciplinerad.

Men inte ens tanken på en mästare i höga hopp rör vid det djupaste i oss och vi når inte vår Frälsare enbart genom disciplinerad bön. Mera användbara modeller finner vi bland helgonen. Vi kan tänka på Petrus, den förste påven. Han håller mässa varje dag i Rom, ber till sin Mästare och Herre när han går på gatorna i den stora staden, han, fiskaren från bergslandskapet kring Genesarets sjö i Galileen. Fokuseringen på objektet, Herren som uppstod ur graven, som borttog alla världens synder, alla mina begångna och framtida synder, är hans huvudsakliga träning.

Meditationen sprider sig således till alla handlingar i vardagen. Meditationen ska alltså, som hos Petrus, ingå som en del av det kristna livet. Kraften till bekännelse av Herren Jesus finns där även i motgångar och svåra lidanden. Petrus är helt fri och helt kontrollerad, så syndare han är enligt egen utsago. Den som är nybörjare på vägen måste bli vän med Herren Jesus innan han eller hon kan sitta tillsammans med Honom. Detta kräver tid och tålamod.

Kristen meditation idealiserar inte vårt inre. Tvärtom hävdar de apostoliska fäderna och ännu mer ökenfäderna att vårt inre ofta behärskas av mörkrets kvalitet. Vi är Adams barn från födseln, har Adams genetik. Trots att vi fått nytt liv i Kristus sitter den gamla genetiken kvar. Vi har fått nytt hjärta men vi blir fast i begär och sugts mot det vi vet är ont. En annan vanlig kvalitet är rastlösheten. Vi far runt och gör en massa utan beständighet eller tillfredsställelse. Vi gör mer och mer i hopp om att få vila ut längre fram, men vilan kommer inte. Men ibland lever vi i Kristi uppståndelses ljus, vi är fria i oss själva och kan se på världen och livet i harmoni och balans. När ögat har ljus -- trons öga -- får hela kroppen ljus och fylls av frihet, säger Jesus. Det är det nya livet i Honom. En parallell inom buddhismen är Amitabha-tron som också leder den troende till det obegränsade ljuset och livet. Likt den kristen som litar på Guds löfte till Abraham, litar man här på Amitabhas löfte om frälsning till alla som ber Hans Namn.

De här tre tillstånden -- mörker, rastlöshet och ljus -- blandas i alla människors liv från babystadiet till sista andetaget. Men kristendomen har en metod att påverka detta liv: bönen. Genom bönen och meditationen får du en ny representation av ditt livstillstånd, en viljeakt och ett tillflöde av

information -- Guds infomerung av dig genom att leva som du i det liv du befinner dig, genom att använda din form, dina omständigheter.

Du kommer genom denna representation allt mer sällan i mörkets kvalitet där begär och demoner fångar dig, och mer sällan i rastlöshetens meningslösa aktivism som inte ger frid. Istället låter du föreställningen om att du faktiskt är Hans barn genomtränga ditt yttre och inre liv och du känner hur Han tar dig i anspråk, särskilt i relation till andra människor.

Det är förstås populärt i den moderna kulturen att tala om alla möjligheter i det inre, att vi bör vända oss inåt i meditation för att realisera våra inre möjligheter. Kristen meditation ser istället realistiskt på vårt inre. Det är mer likt en tjattrade apa än ett lejon. Girigt snappar apan efter alla glimrande föremål och skuttar omkring från en gren till en annan. Många människor är medvetna om sin synd och sin skuld och frestas till självförakt. Varken idealisering eller förakt är rätt attityd. Om du föraktar dig själv så förnekar du den person Gud skapat, en person som kan inse vad det är att vara Guds avbild. Därför måste du genom Jesus bli vän med dig själv. Låt Honom vara den som lever dig i dina omständigheter. Njut av dig själv i Hans tjänst -- i din egen tjänst fungerar det naturligtvis inte, det vet alla som prövat en tid ! Ha det skönt i dig själv som vaken vaktpost utanför din älskade Herres dörr och när Han kommer ut och använder sig av din kropp och ditt liv. Du vet ju att du är godkänd och syndfri för Honom, du kan användas för hans liv när som helst. Skratta åt dig själv i din bristfälliga kärlek till Honom, din distraherade uppmärksamhet. Nu utvecklar du självförtroende.

Rent hednisk meditation fungerar inte så här. Trots att den ger vila och självförtroende blir den ofta en väg till stolthet och själviskhet, ibland på ett subtilt och vagt sätt. Ofta nämns ett tomt sinne som ideal. Jesus Kristus visar istället den väg där Petrus går, han som älskade sin Mästare och följde honom tveklöst utan någon stolthet alls, förkrossad av sin trefaldiga förnekelse natten då Jesus fängslades. Och denne Petrus skulle vara en kyrkans klippa!? Att humoristiskt driva med sig själv - jag en klippa?? - är en god och sann grund för ansvar, för att kunna hantera det som sker i det

egna och andras liv. När du gör synd - straffar du dig själv då eller skakar du på huvudet med ett leende och ber en bön till Förlåtaren?

Om du föraktar synden blir du starkare i meditationen, men om du föraktar dig själv så försvagas du bara. Visst är vi oförbätterliga syndare och vår enda chans står till nåden i Kristus. Men hur ser Gud dig? Som en fantastisk varelse. Kom ihåg att du är ett tempel för Herren. Han vill bo i det, vara aktiv i din vardag genom dig. Du behöver inte göra något för att "bli nollställd". Det har redan skett en gång för alla, se Heb. 10:14. De som går in för att göra det igen utövar endast ett misstroende för Kristus. Du är redo för himlen. Bönen är den ständiga vakna beredskapen för denna himmel. Vem faller inte i synd åter och åter igen?

Om Petrus hade fastnat i ånger över sina egna synd istället för att ständigt ta emot förlåtelsen från sin Mästare Jesus Kristus, den uppståndne, hade han aldrig fungerat som budbärare för den växande kyrkan. Meditation är inte att förbättra sig själv såsom man gör på en kurs i kommunikation. Med bönen förändras visserligen ens karaktär, men det är ändå inte fråga om att förändra eller anpassa sig själv utan låta Honom leva som dig det liv Han har, så mycket det går i de omständigheter i vilka du befinner dig. Det är korsets väg.

Att be och meditera är att överlåta sig själv för förena sig med Någon och låta denna Någon leva dig. Detta innebär inte att du ska försöka bli av med dig själv. Vad ska då Kristus använda? Vad är det för uppskattning a det Gud skapat? Det innebär inte heller tom tystnad. Här kan vi inte vara nog tydliga: meditation är inte producera eller sjunka in i ett tomt sinne som när du sitter och blundar och räknar andetag. Sundhar Sing beskrev detta problem. Om du ser en stork stå blickstill framför en damm kan du förledas av själva bilden till att tro att storken är full av kontemplation av den vackra vattenytan eller av själva tillvaron som stork. Många meditatörer faller för denna bild. Själva hållningen hos storken kan få oss att anta att han tänker på Gud. Men det handlar inte alls om det. Storken står där orörlig i timmar men i samma ögonblick han får se en groda eller en liten fisk störtar han på den och pressar ner den i magen.

Just denna attityd har många när det gäller meditation och bön. De sätter sig vid Guds oändliga ocean i en stilig hållning men utan minsta tanke på Guds kärlek till oss eller hans enorma majestät och ära, utan all tanke på Hans makt att förlåta oss våra synder och rena vår själ. Istället begär de ett speciellt åtråvärt objekt och tänker använda bönen och mediationen som instrument för det åtråvärda objektet - ett tillstånd, en vila, en insikt. De mediterar för att vinna fördelar för sin egen värld och de ger inte upp någonting. De vill bli mer människa, inte tjäna den Absoluta Personen som väntar på att få leva dig. På så sätt vänder de sig i meditationen bort från den sanna källan till glädje och frid men vinner annat istället, en viss frid, en balans.

Du har fått en unik gåva genom livet. Var och en av oss alla varelser i universum är unik. Var och en av oss är egentligen Guds barn i olika personliga former såsom syskon i den sanna familjenaturen i allt som existerar. Och vi är perfekta som dessa Guds barn och har alltid varit det. Men den som inte vet om det får inte heller uppleva det.

Att överlåta sin livsform till Honom är att använda detta unika i vårt varande. Vi öppnar dörren för den Unike, han som vill leva genom oss och som oss. Vi låter in Honom i vårt arbete när vi byter däck på bilen, när vi kör grus, när vi tar ut pengar i bankomaten. Att låta upp sig själv för den helige Ande, som är Kristi Ande, och samtidigt ge uttryck för det unika, är att handla efter Hans vilja. Som den helige Alphonse Ligouri säger är följandet av Hans vilja den suveräna vägen till himlen.

Bön genom utandningar

Bön är att bara göra Guds vilja i det du gör. Men detta görande utvecklas ständigt. Så är det även för helgonen. För nybörjaren är det lite ovant. Det liknar inläringen när man lär sig köra bil. I början känns det löjligt och mekaniskt. Du trampar mycket medvetet ned kopplingen och lägger in växeln, sedan släpper du lika medvetet sakta upp kopplingen medan du trycker ned gaspedalen, samtidigt som du styr för att hålla dig innanför de vita linjerna och undvika kollidera med andra bilar. Du har rätt många saker

att tänka på och minnas samtidigt. Misstag och även kollisioner är sannolika. Men du automatiserar snart beteendet och du förenas mer med bilen.

Att känna hur utandningen är avslappnande och samtidigt naturlig att uttala Jesu Kristi namn på är i början lite stelt, men snart kommer det naturligt. Du andas ut och säger hela Jesusbönen: Herre Jesus Kristu förbarma dig över mig ! Eller: Jesus Kristus, Du som vill leva detta liv ! Eller du andas ut och säger: "maranatha", som betyder Herren har kommit eller Kom Herre ! Egentligen är det två ord maran och atha. Men när du andas ut ordet följer det i ett. Detta gör du medveten om att Kristus vill leva just ditt eget liv och just här och nu. Du behöver inte ställa någon klocka på 20 minuter eller räkna antalet utandningar. Bara gör det till din vana att andas ut och säga bönen, namnet, ordet. Variera det du säger tills du hittar vad som stämmer bäst. Kom ihåg: det är inte teologiska poänger, det är inte memorering av något. Det är helt enkelt medveten utandning med bödens ord.

Samma inkörsmetod har förstås många andra asiatiska religioner. En vanlig indisk meditationsmetod kallas Ana Pana och bygger på att följa sin andningsrytm. Laurence Freeman inom WCCM rekommenderar att vi prövar detta bönestätt. John Main, grundaren av WCCM hade följande ironiska kommentar till huruvida vi ska be på utandningen: Glöm inte att andas hela tiden ni ber !

Det är dock på något sätt det naturliga första steget. Andetagen är på en gång en spontan funktion hos våra kroppar men samtidigt delvis under vår kontroll. Gud andades på de organiska varelser han skapat och de levde genom denna andning. Den helige Ande är central i vår västerländska kultur. Men många glömmer kopplingen till vår fysiska andedräkt. I ord som inspiration och expiration finns denna koppling. När vi expirerar för sista gången så har vi avslutat inspirationen för detta liv och hoppas förväntansfullt på det högre och verkligare livet hos Honom.

Gå över till denna hjärtats och andningens bön så fort du är någorlunda lugn. Den lugna andningen visar oss sanningen i det platonska konceptet om vårt medvetande som en förnuftig kusk som försöker hålla de två vilda hästarna i

styr för att vagnen ska fara fram lugnt och effektivt. De två hästarna är känslorna och moralen. Båda behöver lugnas ner och avtonas för att vi ska kunna ta emot Kristus så Han får en chans att leva som oss.

Metod

Kristen bön och meditation är inte en väg bland många andra, lika litet som Jesus är en väg bland många andra. Jesus är sanningen, vägen och livet enligt den kristna traditionen. När vi låter Honom ta över våra liv ser vi sanningen i denna tradition. Det "gamla" livet bygger på förbättring och utveckling av jaget, det nya livet i Kristus är att Han lever i oss i våra omständigheter. Det är radikalt, inte en väg bland andra till bättre människa. Jag har hört liberala teologer säga att alla andliga vägar leder till samma topp på samma berg. Det är möjligt. Men jag tänker inte så. Kristendomen kan inte vara verklig sanning samtidigt som buddhismen eller islam är det. Vi måste välja sida, annars lurar vi oss själva. Om allting är sant är ingenting sant. Pluralism är oftast en maskerad oförmåga att ta ställning eller ta något på allvar. Om Jesus fördömer någon attityd så är det den pluralistiska och "öppna" attityden, varken ja eller nej, en ljummen opportunist. Däremot kan man känna varm sympati för andra traditioner. Jag hyser djup kärlek till tron på Amitabhas frälsning av alla, oavsett hur onda vi är som människor. Ibland ter sig Amitabha som en sorts kosmisk buddhistisk Kristus och jag förstår de Lubacs fascination inför denna Rena Landets tradition, som mycket väl kan vara kristet inspirerad under den s.k. sanskritrenässansen i Indien.

Att förtrösta på en viss väg innebär naturligtvis risker. Ett okritiskt accepterande av något kan leda dig till blind tro på något mycket ohälsosamt, tänk bara på alla sekter som isolerat sina medlemmar och ibland lett dem till kollektiva självmord. Du bör vara säker på att apostlarnas väg är den sanna vägen och Jesus Kristus är den han säger sig vara, Den som vill leva som oss, i oss i våra egna liv. Är du inte säker så avvakta och be om att så småningom få visshet. Gör ingenting av tvång från andra människor. Processen att bestämma sig kan vara under många år och gå genom olika faser, mer eller

mindre dramatiska. För mig tog det över tio år. Jag var i Rom och började söka mig till kyrkan som tjugoåring. Vid trettioåttå konverterade jag. Vägen hem kan ta tid. Många inom kyrkan kommer att önska dig hem till moderkyrkan men ingen kommer att försöka skynda på dig. Jag hade dessutom samma problematik med världen som Augustinus innan han blev kristen vid trettioåttå årsålder.

Kristen bön som experiment

Hjärtat av kristen meditation är Herrens bön, Fader vår. Utan den bönen finns ingen katolsk meditation och inte heller något förverkligande av oss själva som barn till Fadern. Katolsk meditation har sina historiska rötter i Jesu liv och var den enda metod han gav till apostlarna när de frågade hur de skulle be.

I den judiska traditionen bad man förstås och Jesus bad som barn Psaltarens alla psalmer. Men den bön han gav oss förändrade meditationen till att vara barn till Gud som Fader, något nytt för judarna och ett tecken på det Nya förbundet. Det gamla förbundet var inte upphävt utan fullkomnat. En katolik är, som Rosalind Moss uttrycker det, en “förverkligad jude”.

Naturligtvis har sedan apostlarnas tid en rad bönetraditioner växt fram inom kyrkan. De spontana böner som t. ex. vår egen Sankta Birgitta eller som den helige Franciskus använde gör vår kristna tradition den kanske rikaste bönedtradition i historien.

Vi har alltså många böner och hjärtat i Herrens bön, den vi ska använda mest. Men vårt medvetande är fortfarande komplicerat och kreativt. Ord och formuleringar från våra förfäder inom katolsk bön och meditation, visar sig vara till stor hjälp. Vi bör studera deras undervisning: de apostoliska fäderna och de stora kyrkofäderna. Se till att undvika tänkare som glidit iväg från kyrkan och vänt sig mer inåt eller blivit hypermoralistiska. Båda sorternas avvikelser finns. Den kristna vägen i sig själv är emellertid fortfarande ett experiment för var och en av oss, ett äventyr inför framtiden.

I kristen bön och meditation ägnar vi oss åt att upptäcka det mänskliga varandets natur, dels såsom Gud skapade den och dels som vi utvecklat den i historien efter det vi kallar syndafallet. Meditation har i praktiken visat sig vara en väg där detta upptäckande är möjligt. Särskilt efter modernismens misslyckade försök att sätta en sekulär humanism i centrum, har meditationen visat en väg tillbaka till den värdighet kristendomen ger en enskilda människan. Det är inte samhällskollektivet eller egots framgångar som ger värdighet utan barnskapet inför Fadern, den väg Jesus visar.

Bön är inte en metod för endast europeer, eller endast för teologiskt bildade eller för någon annan speciell grupp av människor. Det faktum att kristen meditation en gång i historien uppstått i Medelhavsområdet för att senare komma till oss i Sverige via mission från Rom är inte särskilt viktigt i det här sammanhanget. Vare sig vi är nordeuropeer, eskimåer, australiensare eller sydamerikaner så gör vi meditationen till vår egen väg.

Ytterligare en väsentlig punkt: meditation är inte i första hand ett liturgiskt medel för att uppnå ett mål, t. ex. nåd, frid och frälsning, lika lite som att äta, sova, ta hand om sina barn är medel för framgång i världen. Apostlarna visste hela tiden att bön är i sig själv ljusets väg. Denna förening av mål och medel utgör den kristna vägen, att alltså med ärlig gudsfruktan arbeta på sin frälsning.

Kroppens hållning

Genom Johannes Paulus II har människans kropp fått en egen teologi: kroppens teologi. Vad är alldeles nödvändigt att hålla fast vid i kristen bön och meditation? Kroppens värdighet. Det innebär en kysk hållning i flera betydelser: att inte förse kroppen med droger, att inte använda den för sexuell underhållning och njutning utanför äktenskapet, att inte missbruka sin kropp med steroider eller andra droger för idrottsutövande, att sitta och stå och röra sig med en god hållning.

Kroppens hållning är alltså en mångfasetterad andlig och kroppslig disciplin. Hållningen, både den inre och den yttre, hör till meditations form. Det är en form som gör att du undviker att snärjs av synd och begär, undviker lättjans trötthet och låter medvetandet representera barnskapet hos Fadern. Rent fysiskt låter vi kroppen vara avspänd. Om det ligger spänning på några muskler eller på någon sena i ryggen eller nacken, så är det omöjligt att be och meditera någon längre tid. Vi ser ibland tokiga hållningar på bedjare, kanske på knä i en onaturlig lutning, eller styvt sittande med ryggen överspänd för att vara "rak". Normal avslappnad kropp är ett måste för längre stunder av bön och meditation.

Vi kan, om vi vill meditera sittande, som modell ha kroppsställningen hos en ettårig baby som sitter på en filt på golvet. Barnet sitter upprätt, dock inte spikrak, med ryggraden lätt kurvad framåt i midjan. Magen putar ut på framsidan och rumpan sticker ut där bak. Att sitta med ryggraden spikrak vid denna ålder vore omöjligt, musklerna är fortfarande outvecklade och för svaga för att hålla kroppen upprätt. Genom kurvan framåt låses diskarna i sin starkaste position och barnet kan glömma ansträngningen att sitta upprätt.

Ben är inte problem för de flesta när vi står eller går i meditation. Men om vi vill meditera sittande under längre tid är benen ett problem. Därför är en stol eller soffa eller säng att föredra. Annars blir det lätt en asketisk övning i att döva smärta. Få människor är mjuka nog eller vana nog att kunna sitta bekvämt med benen under sig eller i kors framför sig utan smärtsam träning. Har man artritiska knän som jag är det stående och gående eller sittande på stol som gäller. Eller varför inte sitta på marken en sommardag med ryggen mot en björk?

Gör ditt bästa och ingenting mer krävs. Bönen kan göras liggande, stående, gående eller sittande. Det är innehållet och tillståndet i hjärtat som är viktigt, inte den yttre formen. När aposteln Johannes gick till badhuset i Efesus bad han, när han var i badhuset bad han och när han gick därifrån bad han. När Paulus fängslades bad han. Det finns nästan ingen situation där bön och meditation inte kan vara det som händer i vårt medvetande.

Ögon och händer

Dina ögon måste inte vara slutna, även om många vill be med slutna ögon. I Jerusalem vid klagomuren såg jag många ortodoxa judar be under långa stunden, vaggande med kroppen och blundande. Vi behöver i och för sig ingenting se i yttervärlden när vi ber och mediterar, men en naturlig medvetenhet om den är ändå något gott för meditationen. Om du blundar och somnar så avbryt och se dig omkring, sträck på hals och rör axlarna. Tänk på hur apostlarna somnade skärtorsdagsnatten. Det är lätt att börja drömma med slutna ögon, men stela öppna ögon börjar se mönster i mattan eller molnen eller väggen. Om ögonen är vidöppna är det lätt att bli distraherad. Har man hundar som jag, behöver man hjälpa dem ut eller ge dem mat ibland. Den som ber rosenkransen ser för sina inre ögon det som

sker: Jesu dop i Jordan, bröllopet i Kana osv. Då vilar man i dessa motiv snarare än, som skribenten Peggy Noonan medgav att hon gjorde, börja forska socialt som en journalist i vilka som är där, hur de ser ut, social status osv. Vi lämnar den tjatrande världen för den heliga historien tillsammans med Guds Moder Maria.

Händerna i knät? Nej jag har dem ofta lyfta mot himmelen, ungefär som de som tränar Falun Dafa. Om du använder radband, låt det vila i händerna. Att hålla upp radbandet går bra en kort stund men blir ansträngande efter en kvart. Om du inte använder radbandet kan händerna vara knäppta eller ligga på varandra. Händerna kan vila i knät men som omväxling kan man lägga handryggarna på knäna. Armbågarna ska hållas ut lite från kroppen. Det vi försöker undvika är distraherande spänningar och rörelser.

I stället för radband använder många sina tio fingrar. Det blir naturligt att då ha händerna på knäskålarna och tappa fingertopparna där, mycket vanligt bland muslimer i bön. En vanlig uppdelning är tio böner och sedan Fader Vår, dvs. båda händerna har tappat sina fingrar på knäskålen. Man kan hålla ett visst tempo genom tappandet med fingertopparna på knät. Buddhister, särskilt tibetanska, har ibland en trumma som håller takten åt de

mediterande. Även kristna som ber gregorianska sånger använder en viss rytm.

Lämpliga medel

Kristen bön är inte bara ett pedagogiskt medel till att nå ett visst andligt resultat. Den är ett sätt att leva som Guds barn. Som Alphonse Gratre skrev: Kristus visar dig en miserabel värld med få arbetare i Hans vingård. När du bestämmer dig för att bli en vingårdsarbetare gäller det framför allt att vara uppmärksam. (Les Sources, s. 62)

Meditationen är en praktisk uppvisning om hur vi ska leva som Jesu vingårdsarbetare. Praktiska exempel finner du längs hela kyrkan historia. Tänk bara på alla anakoreter och cenobiter i Palestina alltifrån 60-talet e Kr och framöver. Alla kan inte vara profeter eller apologeter. Men alla kan vara Guds barn, Faderns barn som ber Herrens bön.

Om detta finns många missuppfattningar - även bland kristna i allmänhet. Många tror till exempel att meditation tvingar dig in i en psykologisk process där du så småningom blir hjärntvättad. De tror att det inre är farligt, endast kollektiv extrovert bön och psalmsång kan vara uttryck för kristet barnskap. Så är det inte.

Det var ingen gemensam extrovert psalmsång när Jesus bad på bergen under Palstinas natthimmel. Det var ingen vibrerande församling när han fastade i öknen under fyrtio dagar. Men jag har själv bett under Nazareths nattliga himmel och det är mäktigt att möta Fadern där. Genesaret skymtar därnere och ljusen från Tiberias flämtar i mörkret. Tyvärr var jag för sömnig för att möta soluppgången där. Jag tog mig ner till vårt hotell och fick sovmorgon dagen därpå.

Även om det är sant att man kan känna sig frustrerad i vingårdsarbetet när bönen känns distraherad så är den kristna meditationen en praktisk form av kärlek till Fadern. Att arbeta med bönen med hela sin kropp och sitt hjärta är helt enkelt att försöka praktisera Herrens bön på ett innerligt sätt. Med

samtal och gemenskap kommer man långt, med bönen och meditationen ännu längre.

Hjälpmedel behövs. Vi får inspiration av föregångares hjälpmedel och med kyrkan som sin familj kan vi hitta våra egna hjälpmedel. För mig är det främsta hjälpmedlet den stora rådgivningsbok som kallas Filokalia. Varje sida handlar om bönen och om svårigheter som kan uppstå för var och en av oss.

Vid det här laget har du kanske lärt dig vilken utmaning det är att be koncentrerat under en halvtimme. Du märker hur lätt du driver iväg från Herrens bön till planering, minnen, fantasier, orosmoment. Ändå lever de flesta människor för det mesta i rastlösa tankar. De snurrar runt i vissa banor. De tänker på arbetet, familjen, de planerar och fantiserar. De har inte mycket energi kvar till djupare frågor om livet och varat. När ålderdomen och sjukdomen kommer förvärras ofta just denna kretsång i tankarna.

Den tid de har över använder de till "avslappning" framför teven, telefonen, läsplattan eller datorn. Naturligtvis är detta inte äkta avslappning utan distraktion. Kanske upptäcker du att du saknar koncentrationsförmåga nog att kunna be med ett böneord under en kvart. Du kan med stor noggrannhet göra det en minut, kanske två. Sedan tappar du bort dig. Eller du märker att det blir mekaniskt och du har ingen aning vad du säger! Du kanske frestas göra det så fort du kan, som vissa katoliker med rosenkransen, och tror att kvantiteten ändå är värd något. Då märker du hur viktig den reelbundna bönen är. Ditt skuttande sinne kanske inte låter dig meditera under ens fem minuter. Men lugn ! Träning ger färdighet.

Mer om att andetag och bön

Vilket böneord eller vilken bönefras du än kommer att använda längre fram ska du alltid börja med Fader Vår varje gång du sätter dig ned. Be den minst tre gånger. Tänk på att den helige Franciskus och hans små bröder bad sitt paternoster 70 gånger om dygnet. I den ryske pilgrimens berättelse får vi se hur starens ber honom be Jesusbönen först 7000 gånger om dagen, sedan

12000 ! Det innebär i praktiken konstant bön under de vakna timmarna. Det kanske inte är något för oss. Men det ger oss en aning om att livet går fort och det gäller att ta vara på minuterna.

Efter de tre Fader Vår kan du gå över till en kort och enkel bön, t. ex. Jesusbönen eller Kyrie Eleison--Christe Eleison--Kyrie Eleison. Den håller du sedan bönetiden ut med tystnader mellan. Som avslutning ber du Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande, såsom det var i begynnelsen, är nu och skall vara i evigheters evighet. Amen.

På ett enkelt sätt blir du ett med det du gör i bönen. Du och det du gör blir inte två ting. Du blir varje ord i bönen. Du och det heliga ordet och andetaget är ett enda stycke i denna stund. Satsa dig själv i varje böneord och dess innebörd. Bli inte mekanisk eller tom. Gud är i sitt universum, i denna enda punkt där du själv är. Han bebor dig som Efesierbrevet 3:17 säger.

Allt annat är till för detta barnskap. I början kommer du, som alla nybörjare, att vara väldigt medveten om varje litet steg i processen. En del känns konstigt. Men så småningom blir det Anden den som ber åt dig. Gud kommer att sköta ditt bönearbete och sudda ut alla minnesaktiviteter och strötankar. Det tar tid och i månader verkar det som du bara sitter och drömmer snarare än ber på riktigt. Det är normalt. Du är van att alla ber tillsammans eller prästen ber och du säger Amen. Nu ska du vara mer aktiv själv, helt fokuserad. Din hjärna avsöndrar distraherande tankar lika naturligt som din mage avsöndrar pepsin. Se inte ner på dig själv på grund av denna normala aktivitet.

Bönen låter dig förenas med Jesus. Mitt i det dagliga livet märker du snart att denna förening påverkar det du gör eller något du hör eller ser runt omkring dig. Ett ljud, att ställa sig upp eller något annat liknande vardagligt kombinerar plötsligt med närheten till Jesus. Själ sitter jag sommartid vid en älv i Hälsingland och mediterar. Älven, fåglarna, skogarna, bergen, allt blir Jesu Namn för mig. Herren blir allt som finns just då. Du är i Hans vingård. Hela universum jublar. Seger. Den kärleksfullt militanta kyrkan visar sig för

dig. Samtidigt ser du skillnaden mot den självupptagna och fallna världen, hedonismen och förvirringen.

Kristen bön och meditation leder ofta till denna erfarenhet mitt i vardagen av att kropp och medvetande liksom faller bort och ett oskyldigt barnskap blir synligt; detta är det väckta trosmedvetandet, påminnande om det japanen Rennyō menar med "shinjin". Det är en enda händelse, men för förklaringens skull kan vi identifiera två aspekter: ditt frivilliga offer i bönen och Andens nåd. Du kan aldrig kräva Gud på något, hur mycket du än offrar till bön och meditation. Samtidigt "vill" Gud att du arbetar i vingården, att du ständigt ber. Du bär ditt kors och du går med Jesus. Du blir i fullt aktiv tjänst med kropp och själ.

Mässans och sakramentens ritualer uppmuntrar oss: klocksignalerna, de gamla latinska bönerna, vigvattnet vid ingången, skriftläsningen och alla knäfall i mässan, bikten och eukaristin, dopen och vigningarna till präst eller till äktenskap. De uppmuntrar oss -- eller borde göra det, trots att många slentrianmässigt utför dem -- till denna erfarenhet av att vara intima med Gud. Det sker i en atmosfär av katolsk bön och meditation. Evangeliet verkar läsa sig självt. Som William Johnston skrev: låt inte akademikerna tala om för dig vad Bibeln är för något. Läs själ och läs som Jesus gör, som en intressant och användbar bilderbok för det Nya livet i Kristus. I kristen meditation blir vi mer aktiva i användandet av denna bilderbok. Det nya livet i Kristus innebär mer liv, inte mindre.

Meditationsgrupper och retreatar

En grupp som gör meditation tillsammans är ett lämpligt hjälpmedel för börens livsstil. Om vi undviker lärare, kompisar som tränar och ett andligt hem, så är risken att vi stannar i utvecklingen och dessutom hamnar i en viss tomhet. Det klassiska hjälpmedlet är församlingen som man firar mässan tillsammans med. Risken med en exklusiv grupp för meditation är en självuppskattning som urholkar den kristna friheten och gör oss uppblåsta. Vi

har sett det hända ett oändligt antal gånger, både inom kristendom och andra religioner.

Naturligtvis är hela världen Guds skapelse och därmed vårt hem i filosofisk mening. Det är också vår självständiga bön och meditation som förenar oss med Fadern. Men vi behöver också, åtminstone i perioder, en stödjande omgivning i vilken vi kan engagera oss. Jesus skapade inte en kyrka eller församling såsom t ex Sidharta Gautama eller senare Muhammed gjorde. Han gav oss istället ett nytt liv i Hans uppståndelse. Kyrkan kom till senare, främst som en anpassning till det romerska samhället. Kyrkan är till för syndare som oss alla som behöver hjälp till frihet och glädje. Utan ditt eget engagemang i att knacka på Herrens dörr är befrielse knappast möjlig. Men det räcker inte. Den kristna kyrkan är helt och hållet inriktad på att göra det möjligt för alla som ber att se sin egen sanna natur hos Jesus Kristus och sedan att tillämpa denna insikt i vardagen, den heliga vardagen.

Europa är fullt av kyrkor. På många ställen ges retreatar där bön och meditation blandas. Gå på dessa ! I alla katolska kyrkor firas mässan på likartat sätt. Gör det till en vana att fira mässan i olika kyrkor och tillbringa tid i kyrkobyggnaden för meditation. Att resa blir att meditera sig genom ett antal kyrkor! Finns det något mer meningsfullt sätt att resa?

Världen är Guds kreativa nät av bedjande. Var en av dessa sändningsstationer på jorden! Det är ett multidimensionellt nätverk i vilket varje knut är en juvel, varje utandning en bön i jubel och lovprisning. Varje juvel skiner för sig själv men reflekterar samtidigt alla de andra.

18. Den Andre

När den Andre får komma in här är det svårt att sluta le. Alla andra läror och praktiker kan vara välgörande, heliga, rengörande, andligt välsignade. När den Andre endast är här istället för mig, kan jag inte hålla mig från att le. Allt i mig ler, inte bara munnen. Det är som allt annat försvinner och endast den leende kvaliteten är kvar. Det är stor humor att alla mina projekt ges upp bara för att Han istället för mig är mig.

Att detta är poängen med hela Hans köttliga manifestation, är dessutom god lära, men realiserad i mitt leende först och främst. Den himmelska plats jag är lovad börjar med att den Andre får mig att le genom att vara närvarande, det förstår jag. Det behövs inte ordas mycket om det, bara åter och åter tillåta det ske.

Bönens mening är just detta. Men hur många tusen timmar ägnar inte kristna och andra religiösa åt en bön som inte låter den Andre komma in med sin närvaro? Hela detta självförheligande program som utgör de många kyrkornas etablerade verksamhet, innebär ett trist och arbetsamt religiöst liv. Inte många leenden åt den Andres närvaro där, snarare det flitiga allvarets miner. Och till det kommer påminnelser till Gud att förlåta. Gud måste le -- han vill endast vara där som närvaro och glädje.

Den Andres närvaro i mig gör det lättare att andas. Tystnad och stillhet hjälper oss att tillåta Hans vara i oss men även i stim och jäkt går det att låta Honom vara i centrum av oss, även om distraktionerna haglar. Vi måste inte, som den ryske pilgrimen, söka oss till bortre Sibirien för lugn och ro. Ofta märker jag plötsligt hur nära den Andre är mitt på köpcentret eller i biltvätten. Jag märker det på leendet som sprider sig i mig.

I bönen säger vi "låt ditt rike komma" eller "ditt rike är här" och det syftar på Hans närvaro som oss och i oss. Även nästa bön "din vilja sker" eller "ske din vilja" är just detta Hans liv i oss och för oss. Om vi inte har denna förening blir det externa termer och uttryck. Han är någon annanstans. Att låta Hans rike komma är att tillåta Hans rike inom oss, där Han också säger att det befinner sig.

Vi ser tämligen snart hur Personen som intagit oss och börjat leva oss alltid vänder sig utåt till andra. Det är inte intressant att se inåt. Där är den gamla människan med sina

drifter. Utåt finns genom den Andre däremot rymd, frihet, andra som behöver min hjälp eller ett tillsammans-vara som är gott. Blir vi ensamma är den Andre inom oss och leendet sprider sig i våra kroppar och själar. Det blir den goda ensamheten.

Att vi blir utåtriktade ska dock inte förblandas med en iver för hjälparbete eller en aktivism som alltid behöver något att göra. Beroende på de omständigheter vi har och som Personen har valt att leva i genom oss, är denna beredvillighet till allt som finns runtomkring ibland en direkt vårdande tjänst, eller en stödjande, eller en där givandet av glädje och frid är det centrala, givandet av balans i livet eller inspiration till större glädje. Vi vet måhända inte precis vad situationen kräver med den gudomliga Personen som lever oss vet och gör det goda, det rätta.

Allt som sker i världen får en ny ton där Han lever mig. Det blir så uppenbart att Gud är oändligt god i allt som sker. Det kan vi ha trott på tidigare, sådär i allmänhet. Försynen finns där, har vi tänkt. Guds vägar är outgrundliga. Men nu, genom den Andres närvaro, får vi en direkt erfarenhet av att allt som sker pågår i Hans gränslösa godhet. När Personen i oss ger denna energi eller stämning till de som lever nära oss, förstår vi hur annorlunda Hans liv är. Vårt eget var alltid sökande efter något som saknades för vårt inåtvända jag. Inte många minuter är goda nog, ivern och sökandet pågår ständigt. Vi behöver ha allt sådant åsidosatt för att Han ska få plats, den Nya Personen. Då kommer vårt leende i Hans närvaro och allt räcker till, det är fullbordat.

Den enda inre aktivitet som förblir intressant är bönen, sägandet av Personens Namn. Men även denna aktivitet kan inte bli central som den ju är för sökandet och bedjande om mer närvaro. När Han är så nära oss som möjligt är, genom att ha flyttat in i vårt liv och börjat leva vårt liv, faller all sökande bön bort som onödig och smått motsägelsefull. Gud är så nära oss som det går när Han lever oss. Att säga Hans Namn i kärlek till allt som sker är dock "en ljuvlighet i Herren" som många kristna i vår tradition utövat. När omständigheter försätter oss i ensamhet är vi aldrig ensamma för Personen lever oss och är så nära som möjligt är i det jordiska livet.

Den Andre vill vara hela mitt liv och när jag låter det ske märker jag att Han är den Ende. Själva livet är denna Person i aktion. Det är inte vad jag vet om honom eller läser mig till

om honom i de bibliska skrifterna eller andra teologiska skrifter. Alla dessa är endast kommentarer, även den undervisning som läggs i Hans mun av olika författare. När Han får leva mitt liv är skrifterna förklarade och färdiga i sitt syfte.

När vi hör ord och ritualer kring livet i Honom förstår vi vilken uppenbar distans som skapas till denna Person genom våra ordningar och bruk. Effektivaste sättet att undvika Honom är faktiskt att prata och skriva och manipulera vår längtan efter livet i denna Person. Alla dessa motiv och sysselsättningar blir ljuvligt åsidosatta när Han får agera vårt liv. Då blir storheten och kärleken i Hans väsen så dominerande att alla aktiviteter blir helt ointressant.

Det är utan tvekan så att människor vänjer sig så vid distansen att de vill ha den kvar istället för att låta Personen komma in i kropp och blod och leva ditt liv. Det känns skönare att prata om Honom på distans och inte behöva ge upp något. Men Han säger tydligt att endast den som ger upp allt och följer Honom finner livet. Den finns en sötma i att prata om det på avstånd, men det är i själva verket en dold förnekelse. Ljuvligheten är stor när vi släpper detta avståndstagande och låter Honom vara vår liv på riktigt.

Den Andre är alltid okänd. Vi kan lätt tro att vi bör lära känna Honom efter flera år av erfarenhet men det sker aldrig. Det är friheten Han ger. Vi klarar aldrig riktigt av den friheten, men sådan är den och vi söker den ständigt.

Men samtidigt märker jag att den Andre ger mig det bästa i livet. Det är lugnet, renheten, friden, den kärleksfulla spänningen som samtidigt är fridfull. Dagen blir helig och ren när jag ger rodret till Honom. Därför älskar jag den Andre men ordet "älska" blir här färgat av att jag aldrig kan göra den Andre till min, jag kan inte äga eller kontrollera. Vilket ger ödmjukhet. Så fort jag har teologisk kunskap eller någon åsikt om Honom, avlägsnar Han sig, eftersom heligheten och storheten i hans Person alltid övergår alla försök att "veta".

När detta sätts i religiösa sammanhang kommer alltid en lista på lämpliga rutiner. Bön, meditation, samtal, tider och strategier verkar närmast självklara för att "fördjupa" detta liv med den Andre. Men ingenting av detta har med Hans verklighet att göra. De är alla just mina egna strategier för att "säkra" något.

I själva verket är denna Person ren osäkerhet och öppenhet. Ingenting kan göras åt det hela. Han är här i mig, jag kan endast vara uppmärksam som en liten hund som är helt beroende av husse. Jag kan sova och äta och sköta toabestyren. Men i övrigt blir min uppmärksamhet beroende av den Andre i mig.

För några år sedan började den Andre, en annan Person, vara levande i mig. Jag känner Honom som Jesus Kristus, Guds son som gavs åt världen för dess frälsning. Men behöver tala om det utan att använda för mycket religiösa termer. Det religiösa språket är användbart för några men dött för många och jag ska försöka klara mig utan det. Ofta skapar det religiösa språket en distans som hindrat Gud att bosätta sig inom oss. Vi behöver undvika de ingrodda termerna. Budskapet är viktigare än termerna.

En älskad Person kommer in i mig och dig. Invaderade kanske är ett för starkt ord. Vill tillåter Honom komma in i oss. Äntligen får Han komma in ! Han börjar leva sitt liv inom mig och dig, så att det blir förväxlat med våra egna liv.

Periodvis väljer jag effektivt undan Honom men han kommer tillbaka. Detta återkommande är en otrolig glädje men kanske just därför klarar jag inte av det hela tiden. Jag väljer att fokusera på annat och glömma det. Men jag förstår också att det är en process över tid där Han tar över, eller där jag låter det bli mitt liv att Han lever det. Skulle jag använda det religiösa språket ter sig detta som något stort och efterlängtat, något att endast vara glad över. Men i livet är det svårt att ta emot glädje på det sättet, så alldeles inpå, ja inuti mig själv. Som tur är har jag vänner som är med om samma sak.

Naturligtvis finns det mycket sagt och skrivet om detta liv som flyttar in i oss. Men för var och en av oss är det alldeles på egen hand vi får vara med om det. Det är ett äventyr och ett nytt landskap för mig. Det är mycket belönande men också en svårhanterlig kärlek i Hans liv inom mig. Personbytet är märkligt och starkt.

Det är inte svårt att veta vad jag ska göra i vardagen. Vara till för andra, lyssna, höra vad andra i min närhet vill och känner. Vara till hands. Vara till lags, hjälpa, bära och stödja. Allt detta är mycket enkelt att förstå och utföra. Det är enklare än något annat.

Just därför vill jag inte fokusera på beteende och på handlingar som följer av hans närvaro. Mer av vikt är själva detta liv, hur det sker och hur detta personbyte går till. Det är som ett chaufförsbyte. Den nye chauffören tar förarplatsen, den gamla sätter sig på sätet bakom och för en dialog med den nye. Det är märkligt och starkt det som sker och jag kan inte smälta det som något projekt i världen, det är utanför världen fast det äger rum just här.

Det är något kontraintuitivt att "lämna över" till den Andre, trots att det är välgörande. Det är så självklart att "jag" ska leva mitt liv, ha mina erfarenheter, vara den som tar emot gillat och ogillat i det som händer.

Det är likt situationen då du hellre ser på ditt barns reaktioner på filmen än på filmen. En förflyttning av fokus till någon annan. Men samtidigt ett annat sorts fokus, ett som slappnar av livet till att inte begära erfarenhet.

När denna "förflyttning" pågår finner vi en egenartad lycka. Den är svår att beskriva. Den faller bort när vi åter distraheras av den gamla jagvärlden. Att ha Namnet på sina läppar eller tyst i hjärta är mycket praktiskt, om inte nödvändigt. Sägandet av Namnet eller frasen är till för att hålla glöden levande, men ibland behövs det inte.

Många blir andligt och religiöst intresserade och håller Gud på "trons avstånd" många år. De har tanken att söka Gud, göra saker som söker Gud eller gör sig själva bättre inför Gud eller inför kyrkan. För mig kraschade detta efter en entusiastisk första tid i kyrkan. Då fann jag efter en tid hur Gud redan etablerat sig i mig. Min uppmärksamhet behövde endast vända sig till det "färdiga" liv Han levde i mig. I början var det ovant och nästan blygt. Att ha den Högsta Personen så nära att mitt liv gick upp i Hans ! Skrämmande.

Men vi vänjer oss vid denna sortens närvaro. Till slut vågar vi öppna helt och låta det ske. Låta förföra sig av den störste av alla förförare. Då är det lättare att "be ständigt" som Paulus och Petrus talar om i sina brev. Vi vill leva ständigt och därför ber vi ständigt. Ändå är det inte vi utan Den Andre som gör livet.

Som en följd av detta kommer att vi på sätt och vis lämnar världen. Hans rike i oss är inte av denna världen i betydelsen att vi inte kan vilja ha särskilt mycket som världen tycks erbjuda. Hus, hem, ägodelar, yrke, rikedom, och framgång - det blir allt föga central när Livets Person själv är vår främsta sysselsättning. Allt det där kan finnas eller inte finnas. Vår uppmärksamhet går till att härbärgera Den Andre. Samtidigt vänder Han sig till alla andra omkring oss på ett särskilt sätt.

När Jesus, den Andre, andas mina andetag, behöver ingenting sägas. Ingenting religiöst behöver tänkas eller göras. Att "be ständigt" är endast detta enkla, att den Andre andas dessa andetag. Eller den Andre rör sig i denna kropp. Eller den Andre dör i denna kropp till slut och då är vi på väg till Hans rike på ett nytt sätt. Genom att han levt oss har vi varit i Hans rike hela tiden, men när kroppen slutar leva blir det på det nya, förhärligade sättet.

Eftersom den Andre är själva Ordet behöver vi heller inga andra ord när Han lever oss. Det sägs i NT att Jesus predikade "ordet" för folk han mötte. Vi kan förstå det som just Honom själv. Han predikade Sig själv som vägen, sanningen, ljuset, glädjen, friheten. Det är det enda Ord vi behöver. Och det ordet ÄR vi när den Andre är levande i oss. Vi behöver inte skriva eller läsa eller säga några olika ord. Han är Ordet och lever i oss. Det räcker.

Han säger också att han är livets bröd, det himmelska brödet. Istället för att vi fokuserar helt på oblaten i nattvarden tar vi emot brödet i vår kropp hela dagen. Det betyder att han blir liv i oss, liv i våra ögon så att Han ser med dem, liv i vår näsa, så att Han luktar och andas in och ut, liv i vår mun så att Han smakar och äter och talar med mun och läppar, liv i våra öron så att Han hör ljuden i världen och orden från andra människor, liv i vårt hjärta som pumpar blodet varje sekund så att Han tar del av detta kroppens pulserande liv.

Kort sagt, Han lever i vårt liv och är med oss. Jag brukar säga till mina elever att det fjärde kyrkomötet i Kalcedon 451 innebar att alla var överens om att Gud i Kristus är konsubstantiell med oss. Det är inte bara en avancerad teologisk term utan det levande faktum att den Andre lever oss. Många inom kyrkorna har glömt vad denna konsubstantialitet innebär i våra liv. Det är underbart när den Andre gör sig påmind och lever i oss.

En annan bild är äktenskapet. Från början, säger Jesus var man och kvinna förenade till ett i äktenskapet. Samma enhet vill Gud med oss och Jesus. Den Andre vill bli ett med mig. Sådan är Guds vilja från början, analogt med meningen i äktenskapet. Som Franciskus I säger i en predikan: ingen man blir god Fadern i sin familj utan att först vara Kristi brud. När den Andre lever i mig är brud och brudgum ett, det verkliga äktenskapet.

19. Vakna Ur Dagdrömmen!

Innan objekt skapas av vår uppmärksamhet, finns en dynamik igång, en verksamhet och en verklighet, ett första rent vara. Det är denna dynamik vi talar om här.

I själva verket är vi levande just i denna pre-objektiva dimension och när vi märker att den är större än de drömlika fokuseringar vi gör, som ges innehåll och bildar "vår värld", återvänder vi gärna. Det finns flera kvaliteter där som är angelägna för oss: lycka, moralisk renhet, skönhet, sanning, absolut verklighet. Dessa ord försöker ange värdena men till sist är orden inte beskrivande nog -- kanske öppen rymd är lika bra.

Våra viktiga mänskliga angelägenheter brukar vi försöka identifiera med olika innehåll, t ex, goda liv, vackra miljöer, sociala förhållanden, ekonomisk rättvisa, religiös kontext. Men vid någon tidpunkt märks det tydligt att alla människogjorda innehåll förflyktigas och vi blir kvar med ingenting. Där finns då tillfälle att återvända till den pre-objektiva dynamiken, vakna upp ur projektet människa. Det blir som en källa till glädje och lycka och skönhet för tillvaron blir större.

Jag brukar skämtsamt kalla denna dimension för "den lätta världen" - men inte för att den är lätt i kontrast till tung. De båda motsatsorden är rätt användbara men står egentligen inte för innehåll utan pekar tillbaka till dynamiken innan innehåll fokuserats fram. Den lätta världen är ännu inte känd av oss och just därför är den absolut och lycklig. Vi befinner oss i den när vi vaknar upp ur dagdrömmen om oss själva.

3. Vad vi talar om

Så snart vi berör det pre-objektiva, alltså den levande erfarenheten innan vi reducerat ner den i objekt eller kända former, vet vi inte var vi befinner oss. Det är ovant för många, för andra helt omöjligt att syssla med.

Samtidigt är det en växande medvetenhet bland många. Det får inte förväxlas med akademiska dicipliner, vare sig det filosofiska eller psykologiska studiet kan beröra livaktigheten i denna verklighet. De måste enligt sin analytiska natur ge sina egna typiska former för innehåll och relatera dessa till akademisk kunskap.

Snarare är det människor som njuter av sanning, frihet och lycka och liknande saker som passar bäst till att tala kring detta. Det finns något magiskt och befriande i att märka livet innan det blir innehåll och detta är väl beprövat i många religiösa traditioner, inte minst den kristna.

Men vad talar vi om? Detta "vad" kan inte bli innehåll. Det som då återstår är levande akter. Eller kanske en enda levande akt. Det är frestande att ge en rad fina man åt denna akt eller dessa akter, eller denna rymd för akter. Alla namn och titlar har sina egna betydelserum. Akten själv är fri från och i prioritet till alla dessa.

Men inte ens "akt" är riktigt beskrivande. Det förefaller ofta vara ett uppvaknat tillstånd som är detsamma, alltså inte en akt i tid och rum. Det är en frihet att vara och leva. Den kan användas till att välja att tänka något, säga något, inse något, bli medveten om en viss känsla, ett behov och så vidare. En frihet till skapande.

En frihet, eller ett tillstånd av frihet, hör till sådant som är angeläget för oss. Det är viktigt och därför bör vi ta fasta på det. Fast vi inte vet vad vi talar om utgör det en levande frihet, detta pre-objektiva rum.

Men också lycka finns där och friheten blir en lycklig frihet. Också frid och kärlek finns där. Och vila finns där. Många angelägna kvaliteter dyker upp i detta som vi talar om utan att veta vad det är.

Ett omtyckt svar på frågan om vad vi talar om är "ingenting". Att ett fritt och lyckligt ingenting existerar som levande verklighet för oss i varje stund. Detta kan leda till en kreativ meningslöhet, ett befriande icke-vetande, ett gestaltlöst älskande. Alla dessa är omtyckta metaforer i flera andliga och filosofiska traditioner.

Jag tvekar inför nyttan med att tala om det preobjektiva i dessa termer, men ska göra ett försök för att sedan återgå till det mer ospecificerade men verkligt levande.

4. Dagdrömmen om sig själv

Många människor lever i dagdrömmen om sig själva. När vi vaknar upp ur den stannar tiden. Den personliga tiden upphör och det är ingen här utom den pre-objektiva verkligheten där allting är precis som det är. Där behövs ingen upplevare eller "erfarare" - ingen som "har" eller bedömer upplevelser. Det vanliga är annars att människor tror att vissa upplevelser är bättre än andra och strävar efter att ha dem.

Ofta har religiösa människor, precis som alla andra, förväntningar på sina egna upplevelser. Om man tillbringar en månad eller två på ett kloster, märker man snart hur mycket asketiskt arbetet och bönediscipliner utövas för att få vissa andliga upplevelser. Om de inte kommer försöker man vara tålmodig och ödmjuk inför bristen. Men det är en brist man upplever.

När du vaknar upp ur dagdrömmen försvinner den sortens brist. Det som sker är som det som sker och det blir fullt precis som det är utan någon bedömning. En stilla glädje uppstår också som ett slags enkelt tillstånd. När ingen "erfarare" står i vägen för det som sker och händer, blir livet lite annorlunda. Många av de problem som finns i livet med dagdrömmen är borta.

Detta låter kanske som en föga märkvärdig förändring men för den som lider av ständigt sökande efter bättre och bättre omständigheter och upplevelser, världsliga eller andliga, är det en stor förändring. Att leva i detta nu som en färdig och fullständig verklighet, tillfreds med att vara det som är, betyder att inte behöva vara någon eller ha något eller erfara något särskilt.

Att vakna upp ur dagdrömmen är något som inte kan förberedas. Många önskar att det finns sätt och metoder att så att säga skapa detta uppvaknande. Men jag tror inte vi kan skapa något mer än att fråga oss: är detta det verkliga livet, denna "jag"-dröm jag lever just nu? När vi vaknar, sker det plötsligt och vi blir förvånade. Det är så enkelt, bara liv istället för dagdrömmen. Det blir ett rikare liv när inte ett ständigt sökande och bedömande pågår i det fiktiva jaget.

5. Glädjen i det uppvaknade livet

I dagdrömmen söker vi alltid större glädje, större frihet, rikare liv. Men vi finner det inte, för det verkar skjutas framför oss och alltid ställas på framtiden. Detta leder till ängsliga

liv där vi jagar efter något som tycks försvinna så snart vi närmar oss. Vi använder kunskap och tro och dicipliner och övningar för att nå det som inte kan nås. Detta gör oss besvikna.

När vi vaknar upp ser vi att det vi sökte fanns hos oss. I kristna termer har vi det uppståndna livet inom oss, liksom himmelriket är inom oss, som Jesus undervisar. Men många kristna har föreställningar om detta himmelrike som gör att de skjuter det framför sig och strävar efter det på olika sätt. Den gör bönen och beteendet och bibelläsning till metoder för att ta sig närmare detta himmelrike. I själva verket är det som Jesus säger, detta rike är den verklighet som är given oss redan här och nu.

En sorts glädje uppstår när drömmen upphör. Vi befinner oss liksom i oändlig rymd. Allt får plats och allt är redan som det ska vara. Vi är inte några subjekt som söker en objektiv verklighet. Rymden är pre-objektiv, infinit. Den är inte metafysisk eller endast tänkt. Den är en praktisk form för liv och kräver ingen subjektiv fixeringspunkt. Den är pre-objektiv i att ingen särskild föreställning behöver fasthållas och ingen bedömning behöver ske av någon central "erfarare". Istället för att vara konstigt är detta liv utan centrum helt naturligt och vi kan vila i detta sätt att vara.

Det inte så stor idé att sätta termer på detta liv. Inte ens "uppvaknande" är egentligen korrekt. Vi snarare återfinner vi oss som vi är som barn, innan lär oss konstruera objekt som ska ge oss något mer eller få oss att öka i betydelse. Men eftersom jaglivet ter sig som en dagdröm kan termen vara passande, om den bara inte blandas ihop med religiös mystik från olika traditioner i världen. Ofta döljer dessa traditioner en fortsättning på dagdrömmen, nu bara i religiös dräkt.

6. Allt är färdigt !

Världslig visdom vill gärna ha det att vi alltid måste sträva mot nya mål för att hålla oss igång och inte tappa farten i livet. Det är det världsliga jagets jäkt och strävan. Som Predikaren säger i GT är detta fåfängligt. Men det förblir levande för drömjaget. Så länge vi inte vaknat upp ur dagdrömmen sätter vi ständigt upp nya strävansmål.

När vi så vaknar, om än för en kort stund, ser vi genast att allting är färdigt. Det är liksom bortom horisonten att något skulle behöva tilläggas. Själva existensen är full och färdig, varje ålder vi lever genom är som den är och intet ytterligare bör eller kan läggas till för att fullända något.

Jag brukar säga till de som haft lektioner för mig att efteråt kan de gå hem och njuta resten av livet. Många ler och vet inom sig att det knappast blir på det viset. De kommer att föreställa sig nya behov och nya mål och hitta vägar att sträva ditåt. Detta gäller religiösa

lika mycket som rent världsliga människor. Det tycks vara självklart att ingenting är bra nog.

Ändå är just detta det mest typiska för detta sorts uppvaknande. Med storögd förvåning konstaterar vi att allt är så gott och riktigt just som det är. För mig skedde detta flera gånger efter jag fyllt trettio, men särskilt en natt när jag var 37 år. Jag vaknade upp, såg mig omkring och var totalt överraskad igen av hur färdigt och gott allting var. Denna gång gav det mig en ny identitet att leva genom.

Allt är färdigt genom att ingen är kvar för att göra några bedömningar. Det som verkligen är här och för handen är sig självt i så hög grad att ingen central bedömare behövs längre. Denna kropp är här och allt som sker i rummet, men ingenting begränsar det längre. Dess medvetenhet sträcker sig ut i det oändliga i alla riktningar.

Trots att jag undervisade i filosofi om dagarna blev det aldrig aktuellt för mig att försöka formulera detta filosofiskt. Behovet fanns inte. När någon elev ville fråga saker om livet som kom nära detta uppvaknade tillstånd, kunde jag endast hänvisa till att det sker när det sker. Det är inget man utbildar sig till eller får information kring.

Jag besökte en vän som var munk och levde några månader i hans kloster, följde alla mässor och ceremonier och tillbringade många timmar i tystnad och bön. När vi vaknar upp ur dagdrömmen blir detta endast vad det är. Stillhet, bön, mässfirande är endast vad det är när vi utför det. Bönen är endast vila och sägande av bödens ord, tystnad är endast tystnad i det oändliga rummet där ingen bedömer något. Så var det också för flera bröder på klostret av allt att döma. Men lika uppenbart var att många munkar levde i det sökande drömjagets frenetiska arbete för att komma någonstans. Det är likadant som i den icke-religiösa världen.

När Kristus säger att allt är fullbordat kan det syfta inte bara på hans lidandehistoria utan att det faktiskt är sant att allt är fullbordat. Men vi måste släppa det fiktiva arbetsjaget som vill ha något annat än det som faktiskt är för handen, detta drömjag som för det mesta lider avsaknad av vila, tystnad och frid. Avsaknaden är en synvilla men ger smärta och oro.

7. Begären och demonerna

När jag vaknar upp ur dagdrömsjaget och tiden står still finns inga begär eller drifter som är "mina" längre. Det är bara begär och som man sa förr i den kristna litteraturen, demoner. De vanligaste demonerna är avund, girighet, sexuell lusta, vrede och stolthet. Sålänge vi har en kropp finns de kvar men de är inte "mina" eller "dina", de är bara energiformer. Efter hand klingar styrkan i dem ut, allteftersom vi blir vana att leva utan dagdrömmen, utan ett centralt omdöme som ser vissa saker som bra och andra dåliga,

vissa saker som goda och andra onda. Vi bör komma ihåg den första berättelsen i GT, då djävulen inför omdömet kring ont och gott. Gud behövde det inte.

Begären behöver inte bekämpas för den som vaknar, eftersom själva bränslet till att använda begären eller låta demonerna ta över, knappast finns tillhanda längre. En förträfflig skriftsamling som sysslar mycket med detta är Filokalia, även om ibland ett överdrivet kampintresse emot demonerna är lite kontraproduktivt. Det är som Markus Asketen säger i början av Filokalia - vi behöver ta bort orsakerna till begärshandlingarna, inte avsky själva handlingarna.

När inte drömmen om jaget plågar oss men allt är färdigt och gott i tillvaron, spelar närvaron eller frånvaron av de olika demonerna föga roll. En vindfläkt av vrede, avund eller lusta är mer som en tillfällig färgsättning, inte något som har med verkligheten att göra. Vi vilar i Varat sådant det är när vi är uppstigna, uppståndna ur jagdrömmen, och den vilan vill vi helt naturligt inte störa med handlingar utifrån begär.

På sextioalet sa vi ofta: chill out man ! Och även om det låg en del ironi och oäkta andlighet i detta, var innebörden faktiskt en god sanning. När dagdrömmen ger vika kan vi verkligen "chilla" i själva varat såsom det alltid är i det pre-objektiva. Vi behöver inte oroa oss och det finns ingen där som kan oroa sig. Öppen rymd oroar sig inte. Ett leende medvetande om allt som sker och en oändlighet av vara och kärlek ersätter drömjagets fixering vid sig själv och sina frågor.

Men detta är ingenting vi uppnår genom övning eller genom kunskap om något. Så snart vi tror att det är ett projekt att ägna sig åt eller en väg att ta sig fram på, blir vi strax besvikna. Det ligger en stark och intressant logik i detta: så fort vi antar avstånd och tillryggaläggande av detta avstånd, förlorar vi vakenheten. Att vakna upp ur dagdrömmen innebär att vakna upp ur alla projekt som ska ta oss någon annanstans som antas vara bättre eller fördelaktigare för någon. Denna "någon" är inte på plats när vi vaknat upp.

8. Relationer i det uppvaknade livet

Många intygar att livets största svårigheter finns inom relationer till nära och kära. Den som vaknar upp får en ny öppenhet, en ny rymd i vilken relationer äger rum. Det är både en förlust av "mina" relationer och en vinst av en rikare form av relation där vi inte vet av någon "min" längre. Det här behöver förklaras.

Så länge vi är i dagdrömmen om oss själva känner vi att vi liksom "äger" de vi har en relation till. Vi äger våra barn, våra makar, våra föräldrar. Vi dras med dem, vi hänger

ihop vare sig vi vill eller inte. Vi lider med dem och gläds med dem. Men när vi vaknar är det lättare. De är inte "mina" längre, jag äger dem inte eller ägs inte av dem. Detta är viktigt. Känslomässigt är det stor skillnad. Vi har liksom skänkt bort hela ägandet men också fångenskapen i de relationer vi har. Eller: vi har befriats från dem.

Inte heller blir det fråga om att han andra personer i sin närhet som projekt för framtida erfarenheter. De är här i sin nu-het, i sin karaktär och närvaro sådan den är nu och här. Det finns inget projekt om en förändring bortom detta. Men många människor upplever stora svårigheter med sina partners eller vänner därför att det inte uppfyller de drömmar och förväntningar som ställts på dem av oss. De har ingått i våra dagdrömmar om någon annan bättre person. När du vaknar upp blir detta helt ointressant eftersom det som sker just nu är så öppet, stort, direkt och uppfyllt i sig.

Men det innebär förstås att vi inte kan förvänta oss ett uppvaknande hos alla vi känner och lever med. Som vi tidigare sagt är det svårt att säga vilka omständigheter som kan tänkas leda till att vi vaknar upp ur dagdrömmen. Därför kommer vi fortsätta möta människor som vill äga oss som relation, eller som vill bli ägda av oss som relation. Vi kommer möta släktingar som kräver saker i namn av släktskapet och som har svårigheter i sina liv just genom denna hållning. Vi kommer att möta personer som gör oss eller har gjort oss till projekt för något de förväntar sig.

Här kan vi endast möta ärligt med vad vi är. Vi är i öppet förhållande till allt och alla. Vi finns inte som bundet projekt i form av någon form av relation som binder oss. Vi älskar andra människor och hjälper dem så gott vi kan. Men vi låser oss inte vid en relation och låser inte någon annan. Vi försöker i all ödmjukhet vara som vi är och låta andra vara som de är.

9. Vad gör man som religiös?

Jag får ibland frågan om vad man kan få ut av ett föredrag jag ska hålla längre fram eller en kurs jag ska leda nästa termin. Men jag tvingas svara: i det här fallet får du inte ut någonting alls av föredraget eller kursen. Och när personen undrar över denna negativa marknadsföring för vad som ska komma, måste jag förklara.

Den som ställer frågan: vad får jag ut av detta? är just det dröm jag som vi måste vakna upp ur. Så endast den som är intresserad av att vakna upp bör gå till detta föredrag eller ta denna kurs. Det vi vaknar upp från är just den verklighet som konstrueras kring ett jag som ska få ut något av saker och ting.

Jag fick en gång tre präster på en av mina kurser och de var mycket engagerade i att vakna upp, bli upplyst, bli förändrad från vanlig syndare till helig person.

Det finns ingen där som kan få ut något, försökte jag förklara för dem. Religion är något som endast dröm jag sysslar med. I verkligheten som du vaknar upp till saknas ett jag

som är engagerat i religion och filosofi. När de tre prästerna insåg att deras föreställningar om religiös fördjupning var helt irrelevanta, funderade de på att lämna kursen.

Men när jag sa att Jesus Kristus innebär slutet på all religion, blev de intresserade igen. Med honom dog all religion och alla dröm jag som har religiöst engagemang, förklarade jag. De blev kvar på kursen!

Så radikal är egentligen kristen tro. Med Jesus Kristus dör och uppstår människan. Dröm jaget är borta och därmed all religiös och kyrklig aktivitet. Sådan aktivitet förutsätter en referens till tid och plats och innehåll. Men när dröm jaget försvinner saknas referenser till tid och rum och en agent i tid och rum. Det är uppståndelsen -- det nya livet utan den gamla människan, som är dröm jaget.

Därför försvinner således all religion och all kyrklighet när vi vaknar. Men det som Jesus ville var att ge oss detta vakna liv, uppvaknade ur dödens dröm jag. Det finns ingen kvar där som "är troende" eller "är protestant" eller "är muslim". Inte bara är det omöjligt att vara tillhörande en denomination -- vem finns att tillhöra något? Men dessutom är det omöjligt att se någon annan som tillhörig någon denomination eller religion.

Detta vet många som är aktiva inom sin respektive religion. Jag minns en shinbuddhist på Hawaii som köre mig till sitt huvudtempel längs Pali Highway. När vi klev ur bilen gjorde han en gest med handen: Look ! The Temple that I belong to ! Och så tillade han med ett skratt: NOT ! Han visste att Amitabhas obegripliga nåd tog honom ut ur alla denominationer och religioner. Också många kristna kontemplativa vaknar upp till en verklighet som inte känner vare sig religioner eller kyrkotillhörigheter. Gud och Guds liv i oss är förstås bortom ord och språk.

När människor inte får ut något av mina kurser men vaknar till det mer aktuella och direkta livet här, kan många utbrista: sååå skööönt ! Inga andliga dicipliner mer eller religiösa plikter. Om man har ett dröm jag blir religionen ett forum för förhandlingar. Dygder prickas av, synder förs i ett inre mentalt register. Man vet vad man har i sitt register. Ingen annan vet, utom Gud. Inte ens han får veta vissa saker, tänker dröm jaget i desperation. En biskop känner i hemlighet dragning till små pojkar. Inte ens Gud får veta detta, tror han. Dröm jaget känner sin skam och sina synder och lever i kamp och tvivel. När detta drömmande upphör försvinner alltihop. Förvånat tittar biskopen upp och han är inte där längre. Istället hörs ljud, fåglar flyger omkring, molnen på himlen rör sig underbart vackert, vattenytan på sjön är ytterst levande. Livet är fritt, såsom Gud vill att vi ska erfara det.

Dröm jaget älskar att gradera. Om en person upplever frihet och skönhet i Guds skapelse, i verkligheten, skyndar sig dröm jaget att kalla detta ett åtråvärt tillstånd av andlig klarsyn, beskärt endas till några få andligt utvecklade. Vi andra måste hålla oss till mässan, katekesen och bikten. Men när dröm jaget vaknar och försvinner, visar sig detta vara rent nonsens. Det finns inga grader därför att det inte finns några att gradera. Verkligheten är en helhet där inga graderade individer kan uppstå. Vi är verkliga, inte drömda.

Jag mötte en gång en bedjande eremit som inbjöd mig på te. Vi pratade om allt möjligt och han berättade om sin bönedisciplin, hur många tusen varv han gjorde på radbandet varje dag och natt. Jag frågade vem det är som ber? Han skrattade och sa: ingen alls. Herren ber och ingen annan. Han hade vaknat upp ur det religiösa drömjag som tror att han eller hon utför en andlig bönedisciplin. Det var utomordentligt trevligt att prata med honom och det visar att vi utifrån aldrig kan se vem som är vem. Mitt ibland drömmande individer kan vakna personer vandra omkring utan större bekymmer.

10. Vad vi går miste om som drömda jag

Vi går miste om mycket när vi är i drömmen. När vi är ensamma jagas drömjaget av sina tankar. Det är tankar på förflutna händelser och framtida väntade händelser. Det är en förvirring och ett tvivel som grundkänsla. Genom att konstruera sitt jag får vi problem med vad som händer och vad som ska hända. Tiden är väsentlig som referens för detta drömda jag. När vi vaknar upphör den referensen, det finns ingenting där att gripa tag i och vi är öppna i den pre-objektiva aktualiteten. Där är verkligheten, full av liv och puls och rörelse och ändå stilla mitt i aktiviteten.

Det drömda jaget vill ha stillhet och frid, ja lägger ner stor energi på att skaffa det. Enorma insatser görs för att en situation som ska erbjuda frid ska uppstå. Men när vi vaknar är redan friden ett faktum, det är själva fundamentet för existens. Samtidigt rör sig allt men friden är som en grund för all rörelse. Det drömda jaget går miste om friden, trots alla energiska insatser och viljemässiga projekt för att skaffa sig den.

Drömjaget upplever att det relaterar till andra, men är vi uppriktiga märker vi att det är alltid en spänning och en osäkerhet i relationen. Vi vet aldrig vilka vi är och vilka de andra är. Samtidigt vill vi veta vad vi själva är och de andra. Detta blir en underliggande frustration för det drömda jaget. Men när vi vaknar finns inte några andra, det är istället en verklighet där aktioner och reaktioner sker naturligt. Du kan fridfullt avnjuta andras uppenbarelser och låta dem dyka upp och försvinna. Det är ingen där utom det enda levande som är du och som är Gud. Någon osäkerhet eller spänning uppstår inte eftersom det inte finns några poler mellan vilka de skulle befinna sig. Det finns ingen referens till något drömt eller tänkt jag och inte till någon tidpunkt i vilken detta skulle existera.

Den drömda oäkta verkligheten saknar också gott om tid. Det är alltid ont om tid, man har alltid bråttom för det finns ständigt annat som ska ske på en tidslinje. Därför har man ont om tid även om tidslinjen verkar lång. Så snart uppvaknande sker ur drömmen blir tiden så ointressant. Vi varken har eller inte har tid. Det finns ingen närvarande som "ska" göra något på en tidslinje.

Begärens funktion ändras därmed. När vi ser någon behöva vår hjälp leder detta spontant till försök att hjälpa. När någon berättar något roligt skrattar vi spontant. Hunger och törst leder spontant till handlingar för att föda sig eller dricka något. Trötthet leder spontant till vilsamma handlingar. Sexuell lust leder spontant till handlingar som tillfredsställer denna lust. Verksamhetslust leder spontant till att vi gör olika saker. Det finns ingen person där som ska "ha" eller "förverkliga" eller "uppnå" någonting. Istället sker alla handlingar i ett enkelt flöde, ungefär som en flod som rinner genom ett landskap. Det sker ingen bedömning utan ett spontant aktionsflöde där ofta försiktighet och ödmjukhet och medkänsla är aktiva emotioner.

Som många vet inom olika traditioner är detta enhetstillstånd det verkliga, det som Gud gav oss som ursprungligt tillstånd. Men drömjaget, det falska viljemomentet som vill "ha" något åt "sig" gör genast detta enhetliga till splittrar, till ett drömjag som ska något något annat och bättre "för sig". Många år av kamp kan föregå uppvaknandet till den verklighet som hela tiden varit för handen, själva livet, själva urgrunden. Den kampen var alls inte nödvändig, den var konstruerad, drömd, påhittad och organiserad. Det ser nödvändigt ut för vissa att genomgå många svårigheter innan de vaknar, men ingen relation däremellan finns. Den drömda kampen är inte orsak till något annat än smärta och förvirring.

11. Glädjen i det vakna livet

Att vakna betyder att återkomma. Vi finner det som är det verkliga och glädjefulla. Glädjen i det vakna livet blir en ny sorts diciplin, men ingen behöver följa den, den sker spontant och fyller oss. Den består i att vi njuter av att vara verkliga i det som är det mest äkta och fria av allt. Vila och aktivitet följs åt i denna sorts speciella glädje. Det finns ingen agent för något annat är det som sker, vilket är fridfullt i sig.

Glädjen i det dramatiserade drömjagets liv är ofta hetsig, uppdriven, lite osäker mitt i yran och framför allt kortvarig. Allt går liksom över. Även andliga upplevelser. Stark extas, enorm entusiasm och så småningom allt svalare och -- var tog det vägen? En ny väckelse behövs !!

När vi vaknar är glädjen stadig och behöver ingenting annat är det som är och som framträder för oss. Ingenting går över och skapar en saknad. Varje ögonblick i sänder är liksom fullt av en enhet, ett flöde, fritt från någon som bedömer och vill ha mer. Det är en stilla glädje men fullt vaken för allt som sker. Samtidigt är den tidlös och fäster sig inte vid något som händer i tiden.

Många som är intresserade av att vakna vill veta hur man gör för att bibehålla det glädjrika vakna tillståndet. Men det behövs ingen sådan kunskap. Det finns ingen där som bibehåller eller förlorar något. Livet självt är just så, självflödande, självklart. Den frid som övergår allt förstånd, som Jesus talade om, är just sådan. Ingen är där för att begripa eller förhandla med den friden. Den är orörbar för mänskligt intellekt. Vilket naturligtvis skyddar den för evigt.

Till glädjen hör också att inte behöva försvara eller vara påläst kring denna verklighet. Många som upplever religiös glädje måste citera någon mästare eller skrift, måste liksom ge teoretisk eller historisk bakgrund till alltihop, både för sig själv och för andra. Men när drömjaget försvinner är också alla sådana teoretiska behov borta. Livet räcker till just såsom det är och glädjen i att citera någon annan är tämligen obetydlig. Mycket poesi vittnar om denna frihet och glädje men vi behöver inte memorera den. Vi snarare lever den.

En annan del av glädjen är friheten. Jag behöver ingen att konfirmera min erfarenhet, även om det är roligt att möta andra som också vaknat. Min första kontakt var en äldre man som endast nickade och log när jag berättade hur det gått för mig. Det är skönt att fölora allt, så han och jag kunde dela den erfarenheten över generationerna. Han var muslim men kände inga gränser mellan denominationer eller religioner. Senare har jag mött både katoliker och buddhister som varit med om samma sak. På en föreläsning om den engelska skriften "Icke-vetandets moln" mötte jag en annan like i den kvinna och nunna som föreläste. Erfarenheten är universell.

Naturen är ytterligare en del av glädjen. Att se vatten, moln, berg, floder i rörelse, djur som betraktar en, gräs som blir vitt av frosten, grantoppar som vajar i vinden, alla dessa tusenfaldiga händelser runt omkring en när man bor som jag, ensligt vid en älv, får en glädje som man inte hinner med när man är upptagen av drömjaget.

12. Vad gör vi med drömmens jag när vi vaknar?

När vi ser hur drömmens liv är endast förvirring uppstår ingen fråga om vad vi gör med drömmens jag för en sådan fråga kan bara ställas av en sådant jag. Nu vill vi inte ha mer förvirring och släpper därför det som som förvirrar. Släppandet är instinktivt, ungefär som när man släpper något som bränns eller något som svider.

Kristendomen erbjuder ett rikt material för att beskriva hur detta släppande går till, men de flesta kristna är religiösa med sitt drömjag så dessa termer har färgats av mer förvirring och mer illusion där det falska världsliga jaget spelar huvudrollen. Därför får vi inte stor hjälp av den terminologin längre. Men när drömjagets makt släpper kan vi känna igen sanningen i Kristus och förstå de paulinska uttrycken för vad som sker.

Bibeln ger ingenting till drömjaget. Den handlar om detta jags död på korset med Jesus, och därför kan alltså det naturliga världsliga jaget inte få ut någonting positivt av de bibliska texterna. När predikanter försöker visa hur värdefullt det bibliska budskapet är för oss människor gör de bibelns en björntjänst för den handlar om detta mänskliga jags försvinnande såsom en ond dröm, en smärtsam fiktion, en dödlig illusion.

Däremot hjälper det religiösa språket inte alls till att släppa drömmens känsla av egen person och jag. Ofta förstärker det istället illusionen av att vara ett separat subjekt som lider av sin skenbara separation. Som en afrikansk pastor uttrycker det: "Vårt köttliga tänkande är en falsk dröm och vi kommer aldrig in i vår himmelska identitet med detta tänkande." Men just detta köttliga tänkande bibehålls i de religiösa terminologierna världen runt och i alla kulturer. Man gör religionen till ännu ett humanistiskt projekt och förstärker drömjaget istället för att släppa det.

Vi gör alltså ingenting med drömmens jag, vi släpper endast hela idén. Då är det som vi vaknar och ser: oj här är verkligheten, den har varit här hela tiden. Så märkligt ! Och spontant väljer vi att leva vidare i denna glädje utan någon saknad av det tidigare drömjaget.

Men hur går detta "leva vidare" till utan jaget? Det låter som om det vore något märkvärdigt och många försöker förvisso göra det till något svåruppnåeligt och esoteriskt. Men det är livet självt, utan tillkrånglat beteende. Vi tar varje fenomen som det dyker upp och behöver inte bära på bördan av ett drömjag med förväntningar och projekt in i framtiden. Vi lever i en glädjefull oändlighet i det som är just nu och framför våra ögon. Glädjen och friden där är det mest dominerande och även om störningar ständigt dyker upp och försöker återskapa drömjaget, pågår denna glädje och detta fridfulla vara hela tiden.

Så vad man gör är helt enkelt att vila och vara i denna ständiga och pågående glädje medan alla uppdykande fenomen passerar. Det sker inget eller obetydligt drömjagskonstruerande. Därför blir allt enklare, vad än det är man sysselsätter sig med. Kärlek och att vara till, blir samma enhetliga flöde.

13. Verkligheten och drömjaget

Många tror att drömmens jag är verkligt. Men när vi vaknar stannar tiden. Vi har då inget världsigt jag längre, ingen verklighet byggd på ett jags konstruktion av sin tid och sin plats i världen. Det är rent från sinnlig verklighet och istället är en mer levande kvalitet för handen, en lycka av ett annat slag än drömxistensens njutningar. Vem ska njuta sådant när det nya livet är på plats?

På barn i tre- till sex-årsåldern vi se hur det konstgjorda drömda jaget etablerar sig alltmer. Deras begär får en verklig karaktär, de är fångna på ett helt annat sätt än när de var småbarn och inte hade ett sinnligt jag. Nu blir det mer drama och lidande allteftersom motstånd uppstår i olika former. Det tänkta egna jaget uppmuntras från omgivningen och

självbilden växlar allteftersom vuxna berömmar eller kritiserar. Alienationen från Gud börjar på riktigt och den rena fria verkligheten försvinner i en tunnel. Först när de når vuxen ålder kan de börja orientera sig igen. De kan då ställa frågor kring den egna existensen och det egna jaget.

Därmed ser vi också poängen med att dessa elusiva och delusiva jag uppstår: de ingår i en omvandlingsprocess där människan upptäcker det gudomliga och tar emot något som är större än drömjagen. För att det ska ske måste vi uppenbarligen gå genom fasen med ett falskt ego, en värld av tidpunkter och rumsliga referenser, föra att komma till den öppning i vilken vi ser det tidlösa och överallt närvarande goda.

Drömjaget är en alienation men den ingår i en kreativ process som leder oss till att försvinna för det större och verkligare. Om vi aldrig trodde att vi var något avskilt eget jag skulle aldrig en sådan upptäckt eller expansion äga rum. Vi skulle inte ens reflektera över vad som är verkligt.

Å andra sidan fastnar många människor i det "köttsliga" tänkandet och gör även Gud och det andliga till realiteter i själva drömjagets föreställningar. Kyrkor spelar helt omedvetet rollen av att föra människor närmare uppvaknandet. Men medvetet tror de att det goda finns i form av den alienerade verklighetens olika beteenden och kvaliteteter. Dessutom betonar den skillnaden och motsatsen mellan sekulärt och andlig och förstärker på så sätt illusionen att det andliga är något i drömjagets erfarenhet. En ohöljd och imbecill stolthet över asketism och övningar visar hur man föreställer sig Gud i det finita livet, som endast ett innehåll i drömjagets tankevärld.

Verkligheten är en process som omvandlar oss från denna drömjagsillusion till ett vaket levande tillstånd i det verkliga, i Gud.

Det första tecknet för oss brukar vara att "tiden stannar". Först känns detta underligt, sedan accepterar vi det. När dagdrömmen upphör försvinner referensen till tid och plats och innehåll i upplevelselivet. Det är som inte relevant längre. Istället är det uppenbart att just det som sker är fullt av det absolut goda och kärleksfulla. Det är en stark kontrast till drömjagets liv som alltid svängde mellan gott och ont beroende på omständigheter. Nu finns inte någon aktualitet i det som är överklighet och dröm. Det är bara ointressant.

Att drömjaget tror sig vara verklighet är just vad som behövs för att ett uppvaknande ska ske. Alltifrån tonåren anar många individer att det inte är så verkligt som antas, men först när de vaknar inser de hur rätt de anade. Just att de trodde så starkt på den överkliga drömmen gör att smärtan i fångelset blev stark och befrielsen så underbar. Det finns en energin i denna process. När Paulus talar om att hela skapelsen längtar och gnyr efter omvandlingen handlar det om detta på universell nivå. Allt skapat går genom en tunnel av självmedvetande i människan, för att av själva mörkret finna ljuset och gå ut i det.

I kristna termer går vi från fatalt öde som skapad varelse till evig glädje som barn till Gud. I icke-religiösa termer vaknar vi upp ur en dagdröm och märker att livet är i sig själv glädje och att vi som verkliga är denna glädje. När Graham Greene reser i norra Liberia 1930 upptäcker han en tidlöshet, en oansvarighet och en frihet som något ytterst

värdefullt hos infödingarna i deras smutsiga och infekterade byar han besöker. Mitt bland råttor och moskiter, jigger under naglarna och smittbärande människor överallt, märker han en glädje som gör honom fri och oansvarig.

Denna glädje tycks vara omöjligt att uppleva i en storstad i civilisationen -- men det är en illusion. Så snart vi vaknar från drömjaget är denna tidlösa frihet och "oansvarighet" redan närvarande som själva existensen. Vi finner det förvånande men det är sant. Hela den snärjande civilisationen med sina begär och sina "ansvar" visade sig vara en dagdröm som vi hypnotiserats till.

20. Jesus Kristus är nyckeln till livet

När den Andre får komma in här

Kristus är nyckeln till livet

Troende som ett instrument för Guds närvaro

När jag flyttade ut till mitt första kollektiv på 70-talet kallade Gud mig på ett väldigt tydligt sätt: jag kunde inte skilja valet av detta kollektiva experiment från tron på Gud. Jag skrev i kollektivets tidning "Trollbo-tidningen" om livet med Gud som jag då såg det. Jag var inte där särskilt länge innan jag kände mig djupt min otillräcklighet. Min flickvän och jag lämnade kollektivet för att bo på landet utanför Alunda i Uppland, med häst i stallet och barn i magen.

Det var inte att jag var ljummen för Jesus Kristus. Jag visste att han var Gud och demonstrerade för mig vad jag var. Det var inte så att jag hade vänt sig bort från honom till något annat intresse. Mitt intresse för Ramakrishna och Vivekananda hindrade på inget sätt relationen till Jesus Kristus. Jag var en tjänare i hans trädgård hur fritt jag än

strövade där. Bara några år senare sökte jag till prästutbildning.

Bristerna. Jag hade begär åt alla håll. Jag kände på mig att jag saknade känslan av att vara älskad av Gud. Min flickvän och senare fru älskade mig mer än någon annan gjort i hela mitt liv. Men jag kämpade med att inte känna mig älskad av Gud. Jag visste att jag inte hade den kärlek som överbryggar gapet. Med detta gick samman med behovet av tro -

och därmed behovet av andlig kraft. Alla dessa kopplades samman. Åtta år senare skulle jag ropa med Thomas Merton: Gud, rädda mig från mig själv !

Jag gjorde frågan personlig: "Har jag upptäckt Guds kärlek till mig?" Och: "Vet jag att Kristus lever i mig?" "Håller jag mig kvar i Guds kärlek?" som Judasbrevets sluthälsning säger.

När jag frågade dessa frågor, upptäckte jag att när min gudstjänst är störd, tenderar den också att störa mitt privatliv. Jag fann mig själv, som min fru mycket väl visste, irriterad och "kladdig i pälsen" på ett sätt jag inte hade varit irriterad tidigare - och kritisk mot andra för att täcka mina egna misslyckanden.

Jag tvivlade, ställde frågor och sökte i Bibeln och många andra skrifter efter något slags svar på min brister, och jag hittade några fantastiska svar. Några av dem har skakat mig avsevärt. De har ändrat hela min syn på andlighet - och på min roll so människa. Jag trodde jag skulle utföra något, men det är tvärtom Han som gör något när jag ger upp. Min inställning var att Gud bör förbättra mig. Jag är en bhakti, en som tjänar Gud i kärlek. Jag har lösts in av hans nåd, jag tillhör honom. Jag måste be Gud att göra mig till en bättre tjänare. Så klart !

Jag trodde åtminstone att han skulle kanalisera in lite kärlek i mitt hjärta, en del tro, lite helighet, jag en hel del helighet - och förbättra mig. Jag minns hur jag skrev i mitt första barns barnbok, på raderna om faderns önskan i livet: "bli en helig människa". Mer oförblommerat kan denna fåfänga inte uttryckas. Och givetvis älskade jag hagiografier.

Jag var tvungen att lära mig under 80-talet att självförbättring är både en synd och en omöjlighet. Det kom som en stor chock och frestade mig att återvända till någon form av intellektuell skepticism över människans liv över huvud taget. Men även om min gudsuppfattning var hednisk, liksom stora delar av min katolska kyrka var det, måste jag säga att min känsla av otillräcklighet var bra. Den skickade mig till vidare sökande i Bibeln och till Johannes: "Gud är kärlek." Vilken otrolig och kompromisslös enkelhet ! Det står inte att Gud har kärlek till den som är värd det, men Gud ÄR kärlek.

Om någon kropp har en egenskap som kan försvinna, är de inte han själv. Det är något som bara vid en viss tidpunkt är fäst vid honom, som om du har en jacka på eller något i fickan. Men Johannes säger inte att Gud har kärlek, men "Gud är kärlek". För mig var detta en inre bomb. Jag minns hur jag gick längs Ljusnan och försökte begripa omfattningen på denna upptäckt, denna guldåder i urberget.

Jag kunde aldrig älska Gud

Kärlek kan därför inte vara något jag har eller inte har. Kärlek är enbart en Person, en Enda Person. Gud är En och Gud är stor, som poeterna i Herat sagt till mig på min resa dit när jag var tjugotre. Och nu såg jag i Johannes brev: Gud är kärlek. Därför finns det ingen annan ren, självutgivande kärlek i universum än Han Själv. Kärlek är enbart en egenskap hos en enda Person !

Jag hade trott att jag kunde lära mig eller träna mig till att ha kärlek. Älska din nästa såsom dig själv ! Om jag mediterade och bad skulle den kanaliseras in i mig, och jag skulle vara mer kärleksfull. Men jag insåg nu med lättnad att jag aldrig haft och aldrig kommer att ha en tillstymmelse till kärlek. Gud är kärlek och det räcker. Kärlek är en person; endast en person älskar - och det är inte jag, och det är inte du. Gud är kärlek, och därför är kärlek en enda älskande Gud.

Detta satte igång en ny tankeström i mig. Jag började att relatera Guds älskande till mina andra behov. Och jag plötsligt hittade en vers i första kapitlet i Första Korintierbrevet där det står att judar söker tecken, greker söker vishet, men vi kristna får mitt i vårt svaga elände tillgång till Kristus såsom Guds kraft. Inte att Kristus är kungen som har makten, men att han ÄR kraften.

Jag minns en bussfärd över Golanhöjderna där den amerikanske reseledare Steve Ray beskrev hur han längtade efter den dag han skulle få knäböja inför Kristus Konungen som har all makt i universum. Men jag sa till Steve senare samma kväll: jag tror Jesus Kristus är själva makten och kraften, inte att han besitter den eller har den eller utövar den. Jag hade tänkt att andlig makt eller kraft var något som gavs till mig. Jag skulle bli en kraftfull

Jesu Kristi tjänare, först som diakon i katolska kyrkan, sedan kanske präst. Jag fann plötsligt att kraften och makten är en Person. Och den personen är inte jag, men är uteslutande Jesus Kristus.

Stor lättnad ! Jag kunde låta Honom älska och med kraft utföra vad Han så ville och när Han ville. Ja ingen är god utom Han så jag kan slappna av och vara mig själv, helt naturligt och utan några som helst åthävor. Det är Gud som är älskaren, göraren, njutaren och ägaren av allt som lever och rör sig. Så underbart enkelt.

Sedan kom jag till en sak varje kristen påstår sig ha. Varje troende kristen accepterar det faktum att han har evigt liv. Man tar det som om man har ett liv inom sig som kommer att fortsätta för evigt i himlen. Men Jesus sa inte, "jag har det eviga livet och det ger jag nu till dig som tror". Han sa: "Jag är livet." Det är något helt annat. Det eviga livet är en Enda Person, och det är inte jag. Det är Jesus Kristus. Han är evigt liv. Jag kan alltså lugnt och tryggt överlåta det eviga livet efter kroppens avsomnande till den som Själv är evigt liv. Så otroligt enkelt, vilken gåva i tron !

I början av 90-talet hade jag kommit fram till ett uttalande som samlade allt i mitt liv och min tro i ett enda absolut gott och sant. Versen var Kolosser 3:11, där det står för troende att "Kristus är allt och i alla." Jesus Kristus ÄR allt, inte Kristus har eller besitter allt. Och om Kristus är allt, vad blir av mig? Var tar det mänskliga vägen? Vår humanism? Vår mänskliga värdighet? Vår mänskliga kyrka och våra religioner? Inte så mycket blir kvar, nej. Jag hade trott att jag var någon, att kyrkan var något att hålla sig i och helighet något jag kan få eller förtjäna. Jag märkte att Gud hade tagit hem spelet. Kristus är allt.

Kristus är allt -- och i alla.

Sedan såg jag för första gången att den enda orsaken till förekomsten av hela skapelsen är att den innehåller Skaparen! Inte för att vara något, men för att innehålla någon. Så det gick upp en mycket viktig sanning. Vi människor naturligtvis oss själva som viktiga. Men vi har fel idéer om orsaken till förekomsten av jaget. Det finns för att upptäcka Gud och glädjen i att Han älskar oss. Men en enorm snedvridning har kommit in. Det vi tror är väsentligt för jaget är inte alls väsentlig, snarare ytterst oväsentligt.

Det finns bara Ett själv i universum som är riktigt viktigt. Det är det själv som sa till Moses: JAG ÄR i Exodus 3:13-14. I slutet av universums historia är det Gud som blir allt i alla har vi sett i Kolosserbrevet 3:11. Gud är det enda jaget som blir allt i allt! Det är fantastiskt.

Varför vi finns

Det finns bara en Person. Den mänskliga skapelsen kommer in i en levande relation med denna Person här och nu. Gud kan uppenbara sig i sin fullkomlighet av liv och kärlek genom oss, som oss, just så här. Hela skapelsen existerar eftersom Anden av kärlek behöver en kropp att uppenbara Sig genom i tid och rum. Hela jorden är full av hans härlighet och Kristus uppstiger "för att han skulle uppfylla allt."

Om Han fyller allting, kan vi se allt i skapelsen som instrument för Honom. Jag har gärna en instrumentell syn på världen. Instrumentens mening är att fyllas av Hans kärleksmusik. Den mineraliska, vegetativa och animaliska skapelsen innehåller manifestationer av Gud. Vi mänskliga personer kan dessutom innehålla Gud som en person. Kristus som Person kan inte manifesteras sig själv som en person genom något annat än en person. Du kan inte samma gemenskap med en hund eller en sten. Du kan njuta av universums underverk, av atomens inre delar, av den termiska energin i uiversim eller av en ädelsten, men du kan inte ha personlig gemenskap med den. Men jag kan umgås med dig redan genom dessa ord, för vi är av samma design.

Gud manifesterar sitt underverk till skapelse och sin skönhet genom blommor och träd. Wallins psalm "Den blomstertid nu kommer" fick mig att gråta vid skolavslutningarna och väcker fortfarande samma magiska känsla, särskilt när små barn sjunger. Men vi vill inte säga "Blommorna är Gud själv."

Det största underverket, den största höjden av personlighet finner vi när vi kan se på en människa och säga från hjärtat: "Gud är där." Djupet och faran med mänskligheten är att personlighet betyder frihet. Intelligent och etiskt val är nämligen kärnan i personligheten. Därför tycks Gud ha skaffat sig ett dilemma när han skapade människor. Naturligtvis vet

Skaparen vad hans eget företag går ut på i slutänden. Men dilemmat tycks vara häreftersom de människor han skapat skulle kunna vända sig och säga: "Tack så mycket, jag vill inte att du ska leva i mig." Eller med handlingar visa samma sak.

Det är precis vad som hände. Vi gör själva vår gud, inte Gud. Vi bara går på med våra egna liv. Och det är vårt problem. Det finns inget annat problem i botten. Det finns inte ett enda annat problem i mänsklighetens historia utom våra självuppfunna gudar. Djävulen är inget problem, om nu någon tror det. Vissa apologeter varnar för att Fienden går omkring och vill fånga oss. Men det är inte alls sant. Han behandlades för 2000 år sedan. Han är inget problem. Din nästa är inte ditt problem. Omständigheterna vi hamnar i är inte det som verkligen besvärar oss. Enda problemet är våra reaktioner. Förvrängda självupptagna jag. Det är vårt problem. Som Merton sa: Gud, rädda mig från mig själv !

När vi vet hur vi ska hantera det mänskliga jaget och lägga tillbaka det där det hör hemma, har vi hittat nyckeln till livet. Det är Kristus som är den nyckeln.

Att helt enkelt ta emot

Från evighet till evighet har det bara funnits en Person. Detta är svårt att komma ihåg. Men genom hela Guds Ord det är underförstått. Gud var innan allt: Han är början och slutet, alfa och omega. Som sufierna säger: Gud är det enda verkliga. När de sjunger hadra vill de försvinna i detta Enda verkliga.

Han är kärlek. Han är otänkbart skönhet. Han är det subtila, det lätta, det rena. Han är allt. Om det är så, då kopplingen mellan honom och oss, som han har skapat, är länken mellan en och medlen för att manifesteras eller göra känt One. Med andra ord, vår relation till honom är att vila i Honom på ett sådant sätt att han kan kännas, erkännas och i hjärtat bekännas.

Det är därför den primära uppgiften för mig och dig, för hela skapelsen, levande och döda, denna enkla mottaglighet. Din grundläggande funktion, och min, är det samma - att

helt enkelt ta emot. Detta demonstreras, tyst omkring oss hela tiden. Det är aldrig tydligare än på våren. Om det inte finns en ödmjuk mottaglighet i träd och blommor och buskar, skulle vi strax ha en öken omkring oss. Naturen vaknar till liv efter vintern på grund av allt livs lugna mottagande av solljus och ren och dimma. Vad de får använder de. Men användningen är sekundär till receptionen. Mottagande kommer alltid först, varje vår, år efter år.

På bibliska kallar vi denna mottaglighet för tro. Men ingen språklig akt i tid och rum kan ens hjälpligt beskriva det oändliga. Så olika illustrationer är nödvändiga för att komplettera bilden av vår relation till den enda Personen. Titta på hur många gånger i Bibeln kallar oss kärll. Vi har en skatt i lerkärl. Vi är helgade kärll, ungefär som kärllerna på altare är helgade, men nu är det livets eget altare. Kärll beredda till Mästarens bruk, beredda till allt gott verk.

Nu ser du genast skönheten i bilden: ett kärll är ett ihåligt föremål skapat för att innehålla något. Och Gud har gjort oss till sådana kärll. Självklart fyller Gud dessa kärll med något, med sig Själv, sin kärlek, sin närvaro. Han luras inte med sin skapelse som en ond demiurg; om han gjorde kärll, måste han se till att de blir fyllda.

Detta är vår mottaglighet. Hela funktionen hos kärllerna är att ta emot något. Detta är klart: kärllerna blir aldrig vätskan; vätskan blir aldrig kärllerna. Jag lägger stor vikt vid det här eftersom vi människor är så andlig stolta att vi smidigt och listigt kan gudsförklara oss själva. Det är en vanlig historisk händelse, den sker i varje generation. Det finns inget sådant som förgudat mänskligt själv. Det är en pseudo-gud. Den gudomliga anden kan bo i det mänskliga, men för evigt är människan det mänskliga och det gudomliga det gudomliga. Gud har sagt: "Jag kommer inte att ge min ära åt någon annan."

Det är den avgörande betydelsen i bilden: vi är för alltid endast kärllerna. Jesus Kristus är den som vi innehåller. Detta förhållande förändras aldrig. Men det finns andra illustrationer som både Jesus och Paulus använt som ger oss en bild av vår ställning som mottagare. Den mest kända är den som används av Jesus när Han liknade sig själv och oss själva vid vinstocken och grenarna. Nu får vi en viktig och aktiv relation, mer aktiv är vätskan i kärllerna. Vi börjar se att bilden av kärllerna endast utgör en del av sanningen. Ett kärll är ett dött ting och separat från det som hålls i den. Det är lätt att föreställa sig oss själva som enbart passiva behållare.

Jesus gav oss bilden av vinstocken och grenarna. Genom detta kan våra ögon öppnas till universums hemlighet: föreningen, eukaristin - mysteriet med universum: hur två kan vara en och ändå förbli två. I denna Enhetens dimension är sanningen alltid paradoxal. Vi får fakta som är till synes motsägelsefulla, svåra för allt sunt förnuft. I denna dimension kan vi aldrig helt förstå sanningen genom våra sinnen eller med vårt köttsliga tänkande. Vår förnuft kan lära ut det till andra. Vi måste leva med motsatser som inte upplöses med fakta och som inte beer sig helt logiskt. Det är bra för oss att lära oss känna igen detta och för att vi ska lära oss att acceptera båda sidor - båda sätten att veta - i sina rätta proportioner.

Denna illustration av vinstockar och grenarna är en av dessa paradoxer. Den levande Guden, den levande Kristus, och jag blir faktiskt en person och fungerar som en person. Separation är omöjligt. Det har försvunnit. Vi fungerar helt och för evigt och naturligt som en person. Och ändå förblir vi två!

En tredje bild är äktenskapet. Vi är brudar som Han redan gift sig med. Det Gud förenat kan människan inte skilja åt, säger han i sin undervisning om äktenskap. Och liksom vi lämnar föräldrar, syskon, allt vi äger för att leva i detta äktenskap, gör vi detta när vi accepterar att Han är vår brudgum. Egentligen stämmer detta endast med Gud -- för i det gamla judiska äktenskapet lämnade man alls inte sina föräldrar, tvärtom flyttade man ofta in hos dem, åtminstone till en början, vilket fortfarande sker i många delar av världen. Endast äktenskapet med Gud innebär det helt nya livet.

Gåtan vi bebor

Två i ett; en i två. Vi ser det paradoxala i att två blir ett i äktenskapet, i vinstocken och grenarna. Även om vinstocken och grenen utgör ett liv, säger Jesus att grenen måste "förbli i vinstocken." Det är samma sak som att säga: "Bli trogen i ditt äktenskap!" Och är du trogen brud ger du livsfrukt åt detta äktenskapliga liv. Vinstockar ger liv, men grenar har saker för sig. Om grenen förblir i sin vinstock producerar den blad och blommor och frukter.

Men brudens verksamhet som moder och föderska av nytt liv är ändå sekundär i relation till hennes mottaglighet av Brudgummens kärlek. Liksom vinträdets grenar först tar emot liv och sav från vinstocken. Det är här vi misslyckas. Vi gör den fruktbärande aktiviteten ett substitut för mottaglighet. Den är resultatet av mottagligheten. Först när du låter dig älskas av Jesus Kristus kommer frukterna av sig själva.

Paul gav oss en annan bild: den för huvud och kropp. Huvud och kropp utgör en organism, ett liv. Du kan inte dela huvud och kropp. Du kan inte dela de två. Du kan inte ha en transcendent teologi som undviker immanens. Jag vet för jag har prövat detta. Kristus sysslar med att vara vår make, han gifter sig med oss en gång för alla. Vi kan inte skilja det åt. Vi kan ignorera och undvika att bära frukt därför att vi inte tar emot kärleken. Men vi kan inte skilja oss från Älskaren.

Det nya förbundet, vårt äktenskap med Jesus Kristus, är som en enda kropp där allt sitter ihop. Paulus talar i 1Kor 12:12 om Kristi kropp. Det handlar inte om en jordisk kyrka som vissa gärna tror. Det handlar om vi alla som Kristus. Vi är som kroppsdelar. Vi kan inte skilja kroppsdelarna från kroppen när den lever och fungerar. Vi är förenade med Kristus som är som en kropp med många lemmar; så är också Kristus. Kroppen kallas Kristus - inte huvudet. Transcendentalism och immanentism är båda utspelade.

Mot bakgrund av av kanske 70% av de jordiska äktenskapen spricker, åtminstone i västerlandet, blir det en kristens liv att dagen igenom begrunda det äktenskap vi redan befinner oss i och som aldrig i evighet kan upplösas - det med Kristus. Det är en stor glädje att göra detta när vi lever som grenen på vinstocken och tar emot liv. Det är så att säga den stora bönen, den som föregår alla andra böner. Vi bygger upp liv, som Judasbrevet säger mot slutet, genom den heligaste tron, denna förening i Kristus så att han lever i vårt liv som ett med oss. Vi är en äktenskaplig vital organism som får liv av en uppståndna, härlig, perfekt Kristus. Vi är en del av honom, men vi förblir, oss själva.

Självförtroende är inte jordisk säkerhet

Tänk på alla försäkringsföretag ! Reklamen handlar om hur säkert vårt jordiska liv, det köttsliga livet, borde vara. Men i relationen till vår Brudgum är vi alla beroende. Vi har varken godhet eller tro. Det är inte vi som tror på Gud, det är Han som tror på oss. Hur sentimentalt är det inte när någon är djupsinning och säger: "Jag önskar jag kunde tro som ni kristna. Men jag kan inte." Det handlar tvärtom om att Gud gifter sig med dig av kärlek. Det gör dig beroende av Honom. Varje morgon kan jag fråga: Jaha, vad ska jag som Kristi brud hitta på idag då?

Precis som kroppen är beroende av huvudet och huvudet med sin hjärna till stor del styr kroppen, så är vi alltid ytterst beroende i vår förening med Gud. Och denna förening är aldrig en jordisk säkerhet. Det är en andlig säkerhet, din frid och din glädje när du går omkring och är i äktenskap med Honom, vittnar om denna andliga säkerhet. Du kan få många smärtsamma smällar innan du är andligt säker nog att veta om din förening med Jesus Kristus. Tvivel är alltid smärtsamt, ursinne över ödet vi fått är smärtsamt, misslyckanden av alla slag är smärtsamma. Men samtidigt är smärtan det mest hälsosamma som vi kan erfara. Vi måste finna den andliga säkerheten och få förståelse för denna enorma relation mellan smärta och hälsa i Gud. En liten bok jag har i min hylla heter: "The brilliant function of pain" -- det passar för vägen till att acceptera sitt äktenskap med Kristus.

Alla problem vi har får en ny belysning när Kristus får leva oss. Det blir äktenskapets kontext. Vi gör ingenting ensamma. Vi har fortfarande begär och frestelser. Vi har fortfarande fåfänga och smitbenägenhet. Men sådant är skugga, själva kroppen är Jesus, som Kolosserbrevet 2 säger. Han är Herren. Vi är samarbetsvilliga. Vi är mottagare. Vi är i äktenskapligt tillstånd. I grund och botten har nog var och en av oss har betraktat livet som något vi måste leva, även om vi är glada att få hjälp av med Honom och inser vårt totala beroende. Det förändrar saker och ting.

Den här "göra det själv" - inställningen är orsaken till de långa perioder av utbildning. Vi kan läsa om det i GT. Titta på Moses. Få kan efterlikna hans inskolning till beroendet av Gud. Han kastade bort en tron som "son till Faraos dotter," med alla "Egyptens skatter" och "nöjen synd för en säsong." Och han gjorde allt detta för den mystiske Kristus som inte ens hade kommit - för att han "uppskattade smälek till Kristi större rikedom," som texten säger.

Ändå fanns det en sak som Moses inte hade avlagt sig. Det var Moses. Lärdd i egyptisk visdom kanske, välutbildad, högutbildad, mäktig i ord och handling - det säger oss förmodligen att han trodde att de förslavade israeliterna skulle förstå att han var deras uppenbara befriare. Han bestämde sig för att befria dem. Ursinnig över en egyptisk misshandel av en israelit dödade han egyptiern.

Men Faraon skickar polisen efter honom - och vad gör Moses? Allt han hade kvar var en bra par ben. Så han springer. En frisk kropp är användbar - man kan springa med den. Men du behöver mer än två bra ben att bära dig genom livet för Gud ! Mose hade trott att han skulle kunna göra jobbet. Nu upptäckte han att han inte kunde klara detta. Han kunde inte finna Gud. Inte förrän han hade kommit till ett slut på sig själv förblev Gud en avlägsen person för honom, såsom för många religiösa.

Om du inte har kommit till botten av ditt jordiska själv, måste du in i en kris innan du hittar Gud. Du kan inte hitta Gud -- Han har hittat dig ! Han har till och med förlovat sig med dig och vill leva i äktenskap med dig. Han är bara där. Ni lever ihop. Anden måste lära dig detta äktenskapliga liv. Du säger bara, "Det är bra, Herre, vi kör på !" Så livet går vidare på ett naturligt sätt. Kristus vill leva ditt liv.

Jag tror på att vara ordentligt vanvördig med Gud ! Det behövs ! Som Isac Bashevis Singer sa: Jag måste gräla med Gud och sätta honom på plats ibland ! En stor del av vårt fromma religiösa prat och våra vördnadsfulla teologiska attityder och kristna språk blir en täckmantel för oärlighet. Låter du Kristus leva i dig? Ja eller nej. Men Moses, som var och en av oss, var tvungen att lära sig att du inte gör Guds verk genom självansträngning och egen visdom.

Kristi energi

Fyrtio år senare såg Moses det som han inte hade varit redo att se innan. Han såg ett märkligt objekt där han vallade fåren i öknen. Det var en vanlig buske i brand. Men det märkliga var att den inte slutade brinna. Det är som om Gud visade Moses vad mänskligheten är tänkt att vara: en vanlig buske, outsläckligt brinnande med Guds energi.

Men man måste vara tillsammans först. Moses utifrån sin egen självuppfattning, hade varit en mycket ovanlig kunglig buske. Gud bor inte i ovanliga kungliga buskar. Moses såg denna syn: Guds närvaro i en vanlig buske, Guds ord ur en helt vanlig buske -- och när den gudomliga elden förtär busken, tänker den "Busken förtärs inte."

Det är precis vad Gud gör. Den gudomliga livet fortsätter flöda in i vanliga oss, eftersom vi ger ut det. Det är mottaglighet: nyckeln till sann mänsklighet. Då du flyttar ut i det heliga äktenskapets liv med Kristus.

Ingen är verksam som en kristen utan att motiveras av Kristus som gudomlig resurs, som gudomlig kraft, gudomlig Person. Vi måste lära oss av våra hårda smällar för att rensa vägen och känna igen det goda livet i denna person. En annan funktion är att få hans röst, hans planer för dagen, hans resurser. Då vi kommer tillbaka in i vår livssituation som tjänare, inte som någon slags boss. Vi kan inte kontrollera livet, vi kan bara tjäna det. När vi har kommit att förstå denna grundläggande andliga funktion som ett konstant erkännande av en Annan närvarande, förändras hela livet.

Det är inte en fråga om att ständigt på nytt låta honom komma in i mitt liv, eftersom jag redan har fått honom i mitt liv och som mitt liv. Men det är ett erkännande av en Annan. En annan är den fungerande Enda Personen, den som lever och råder från evighet till evighet. En Annan är den person som inspirerar mig till oavlätlig bön, som ger tron -- ja som tror i mitt ställe för jag kan inte ens tro. Han är den som tänker tankar genom våra sinnen och uttrycker sin medkänsla genom våra hjärtan, han är den som sätter igång våra kroppar till handling. Det är detta erkännande som är planen för varje dag när vi vaknar upp på morgonen, glömska och ensamma.

När vi har sett denna dagliga beaktelse och igenkännande, ser vi att Han är den gränslösa medkänslan, det gränslösa ljuset och livet. Då kan vi slappna av och säga: "Detta är vad livet är i grunden: en Annan som lever sitt liv i mig". Detta är nyckeln till livet.

Saker och ting förändras nu. Varje problem blir en möjlighet. För hur ser det ut när jag låter Honom leva här? Varje tuff plats i livet blir en chans att njuta av lyxen av att se honom

rädda oss ur den. Och hur blir det då? Nytt liv hela tiden. Alla omständigheter blir välkomna, skuggor och fläckar blir intressanta förvandlingsnummer när Kristus är med.

Normal mänsklighet är Guds boning.

En människa som inte är en boning för Kristus är undermänsklig. Det spelar ingen roll hur lyckad hon är i alla andra meningar. Livet är torftigt utan honom. Bevis för detta? Jesus Kristus var en riktig människa. Det är därför jag älskar att kalla honom Jesus, även om han är Herren Jesus Kristus. Han var Guds Son för mig så att jag är ett Guds barn. Men om han kallade sig själv Guds Son fem gånger, han kallade sig Människosonen femtiofem gånger. Vilket innebär? Jo Han är en av oss. Vår normala mänsklighet är den han använder i sitt äktenskap med oss.

Lägg märke till vad Jesus säger varje gång han utmanas. Nästan varje gång svarar han: "Sonen kan inte göra något av sig själv." Detta är vår nyckel. Jag kan ingenting göra utan livets Herre. Med andra ord, hans grundläggande självmedvetenhet som människa var medvetandet om hans intighet i sig själv! Där är vår nyckel igen.

Hans uttalanden om Fadern förbryllar ofta lärjungarna. Han säger saker som "jag gör vad jag ser Fadern göra", "som jag hör, så bedömer jag," "min lära är inte min, utan hans som har sänt mig." De andra undrar nog om han hade några speciella sätt att kommunicera med sin "Fader i himlen."

Han avslöjar sin sanna mening i vad jag tror är det viktigaste samtalet någonsin. Det var första gången i verkliga konkreta mänskliga ord som föreningen mellan människa och Gud uppenbaras. De kommer i det sista samtalet vid måltiden innan han går ut till Getsemane. Han säger att Han går till Fadern, men Anden har ännu inte kommit. Därför kan en normal människa bara förstå yttre relationer - en person här, en annan där, varje person skild från andra i tid och rum. Andens ankomst förändrar detta radikalt.

Vi måste förstå situationen. När jag talar om Kristus talar jag inte om någon annan på långt avstånd. När Jesus talar om Fadern, trodde lärjungarna att denna fader måste finnas någonstans upp i det blå, ungefär som muslimer som pekar uppåt med pekfingret när de talar om Allah. Känslan var så desperat att Filippus gjorde en förnuftig begäran:

"Herre, visa oss Fadern och det räcker för oss."

Med andra ord, "Öppna himlen, och låt oss få en "visual" på den Ende som du är på väg till !" Viktiga ord kommer nu i Jesu svar: "Har jag varit så länge hos dig, men har du inte känt mig, Filippus? Den som har sett mig har sett Fadern." Vad betyder det? Kanske vi vill svara: "Ja, det är gudomen Han menade. Namnen var utbytbara -- Fadern, Sonen och Anden, och de skulle kunna kalla honom Fader eller Jesus." Men han menade inte detta. Det handlade inte om utbytbara namn. För nästa vers säger: "Tror du inte att jag är i Fadern och Fadern i mig ? De ord jag talar till er talar jag inte av mig själv: det äe Fadern som bor i mig som är verksam. "

När Jesus sa att Han gjorde vad han såg Fadern göra, var det inte så att han hade teleskopisk synförmåga. Ett stående skämt för en judisk guide i Jerusalem var att Israels premiärminister alltid har en egen telefonlinje till Gud. På samma nivå befinner sig många präster och biskopar -- de ger Jesus en exklusiv telefonkontakt med Fadern. Men det är inte så han menar. Fadern i honom tog honom i olika situationer och inför Honom med olika behov för att han skulle veta att detta var en uppmaning till handling. Just så fungerar Kristus i oss. När vi ser Jesus Kristus går vi in i en handling, vi åtgärdar något med bön eller ord eller endast fysisk handling i relation till andra människor. Det är så tron verkar.

Detsamma gäller orden han uttalar. Han uttrycker tankar och ord som Fadern tänker och talar i honom. Vi ser här människans intighet och Guds fullhet i praktisk förening. Men det betyder inte att vi är passiva. Ingen var mer aktiv än Jesus Kristus ! Men aktiviteten kommer inte först. Det gör mottagandet.

En enastående egenskap hos Jesus är hans avslappnade attityd. Den bör vi ha. Han säger ständigt "Jag har vad Fadern ger mig." Så är det att leva med Gud. Jag har alltid det som Han givit mig, varken mer eller mindre. Men vilka ord Jesus talade och vilka gärningar han gjorde! Den avslappnade attityden är en normal mänsklig attityd -- eftersom ett käril som jag inte har någon annan egenskap än förmågan att innehålla. Och vi innehåller endast det Fadern ger oss. Varje dag. Så slappna av!

Inte två utan ett

En känd katolsk författare i Sverige svarade på ett brev från mig om min erfarenhet av enhet med Jesus Kristus. Han förstod inte vad jag menade. Han skrev: "Ja, Jesus Kristus var så klart en unik person. Kan vi säga att vi är precis som Jesus Kristus? Det vore förmätet." Ja, det kan du, skrev jag tillbaka. Glöm att du är känd författare som kanske målat in dig i ett hörn teologiskt sett. Du är det Jesus Kristus är. Liksom du i din hand på stranden håller havets vatten och verkligen vet att det är havet du håller i din hand. Det är inte hela havet. Men det är havet.

Skärtorsdagens kapitel om måltiden avslutas med att Jesus säger: "Stå upp, låt oss gå härifrån." Det tycks mig att när de flyttade från kvällsmaten ut mot Getsemane, ville han ge en annan bild för att ansluta dem med vad han hade sagt om sig själv och Fadern. De passerade genom en vingård. "Se", sade han, "Jag är en gren av min Fader. Han är min vinstock. Hans levande sav har strömmar genom mig, och jag har bara varit frukten." Det är så vi ska se oss. Vi är endast frukten av Jesus Kristus.

Jesus säger: "Jag är vinstocken och ni är mina grenar. Vi ska ha samma ett liv som jag har med Fadern, och förutan mig kan ni ingenting göra." Några år senare ser vi Paulus göra ett fantastiskt uttalande i 1 Kor 6:17 som avslöjar vilken typ av enhet vi har med Herren Jesus: "Den som förenar sig med Herren är en ande med honom".

Det är den verkliga jag, och grunden för vår enhet: en ande, inte två andar. Vi är levande i en kropp som Efesierbrevet 4:4 säger, en kropp, en ande, ett hopp, en tro. Precis samma sak som Jesus sade om sig själv och Fadern ("Jag och Fadern är ett") säger Paulus om oss. En stor del av vår smärta och förvirring i livet börjar med att vi inte urskiljer vad som är själ och ande.

Bibeln analyserar den mänskliga personligheten i tre delar (för allt är en treenighet). Den talar om "hela din ande och själ och kropp" i 1 Tess 5:23. Titta på ordning: inte kropp, själ och ande -- det är vår ordning det, en omvänd ordning. Guds ordning är ande först: "Jag ber Gud hela din ande och låta själ och kropp bevaras utan skuld." Kort sagt: anden är där

vi har vårt säte, det är där vi vilar i Kristus, såsom Han sitter på Faderns högra sida. Själens är viljan, känslorna och tankarna.

Anden är mitt sanna jag. Det är där jag alltid redan är med Gud, som är ande, från alltings begynnelse till änden av allt. Han är den första anden, den första JAG ÄR. Vi är anden, i vilken Han är Fader. Han är Skaparen av kropp och själ, men andens Fader. Det är det verkliga inre jag där jag känner och älskar. Kunskap och kärlek och sällhet är andens natur. Det är verkliga jag, den riktiga personen. Det är där jag oåterkalleligen bor.

Paulus säger i 1 Kor 2:11, sade: "Vem känner till människans hemligheter, om inte anden i henne?" Den som lyckligen vet inom oss är vår ande. Vi kristna känner Jesus Kristus. Hur då? Jag kan inte berätta. Det går inte. På något sätt vet jag om denna person som heter Jesus Kristus och att han är verklig för mig. Jag minns hur jag satt på religionshistoriska institutionen vid Domkyrkoplan i Uppsala och för att förstå andra religioner fick jag smyga in Jesus Kristus där, anonymt. På så sätt blev också alla religioner intressanta och möjliga uttryckt för sanningen. Senare skulle jag sitta 90-dagar i zazen i ett kloster i Stilla Havet, och också då fungerade det genom att Jesus Kristus var fokus för min uppmärksamhet hela tiden. Han är vägen till allting och nyckeln till livet.

På liknande sätt "vet" en person hur musik ska svänga eller utföras. Jag förstår det, säger musikern. Jag är hemma med det. Det är inte att ge en anledning, eller hur? Det är inte argument eller lära. Det är något nära och intuitivt inom oss. Det är min ande. Men min själ är något mer externt. Det är hur jag uttrycker din ande, ger anden karaktär i min personlighet, språk, gester, tonfall, kroppsliga signaler.

Mitt sinne -- min kunskap -- tar sig uttryck i tankar, orsaksskäl, anledningar, argument. Men resonemang kan variera. De kan påverkas av allt möjligt. Mitt hjärta uttrycker sig genom känslor. Det är där jag känner mig själv. Men känslor kan också variera -- bortsett från de fastställda syften hjärtat har valt. Jag säger saker som: "Jag känner mig mig inte hemma här," eller "Jag känner mig andligt kall eller död," och de är alla illusioner i min själ. Varken förnuft eller själsliga upplevelser är vårt verkliga liv.

Nu lever vi just där vi älskar. Det är vad Bibeln kallar hjärtat. Det är inte bara känslor; det är den plats i livet där två andar är förenade oss -- den falska andan av egenkärlek, som är

i oss från födseln -- eller sann anda i Guds Ande, som kan kallas "sanningens Ande". Den ersätter den falska anden i oss genom att Jesus Kristus har löst oss på korset från den gamla anden och genom sin uppståndelse givit oss återfödelse. Vi kan ingenting av detta göra själva, allt är Hans verk. Vi kan endast tacka i oavslutlig bön. Och vilket underbart liv, detta tacksägande !

Vi måste alltså lära oss att skilja mellan själ och ande (Hebr 4:12). Vi måste vägra att domineras av reaktionerna från de känslor eller åsikter som alltid fyller våra själar.

När vi har lärt oss att urskilja kan vi kanalisera Kristus in i våra liv, in i vardagen och det naturliga livet bland nära och kära. Vi förflyttas inte längre genom reflexrörelser i själen som alltid leder till att den gamla döda världen kommer tillbaka. Istället låter vi Han som göra allting nytt vara verksam i små detaljer, timme efter timme.

Men hur kan jag göra detta? Du kan göra detta eftersom den som är förenad med Herren är en ande med Honom. Bibeln visar att Gud, som är ande, är en osynlig person. Han uttrycker alltid Sig i dig. Han uttrycker den typ av person han är genom sin Son. Sonen för Gud är Jesus Kristus.

Synlig och osynligt

Vår ande är vårt osynliga själv. Vi måste ha en form att uttrycka oss genom.

Uttrycksformen är själen. Och det är i våra själsliv som vi är olika, ja unika i våra skapande skillnader. I den sanna anden vi är odifferentierade, vi är absoluta. Du och jag är exakt samma, evigt en person i Anden. Du och jag är en enda helt.

Men i våra själar skiljer vi oss åt: du är mycket snabb i dina tankar och jag är långsam ! En person är försiktig, en annan person är våghalsig. Kreativ variation bygger upp våra själsliv. Denna varierande expressiva dynamik uttrycker den inre anden.

Ibland känner vi: "Jag gillar inte den personen." Vi har en större samhörighet med vissa människor och inte med andra. Men vi måste backa tillbaka från själens känslor till andens verklighet av kärlek. Där är den verkliga bönen. När anden ber frågar vi inte efter annat. Vi bryr oss varken om tankar eller känslor eller åsikter eller kunskap. Bönen är ren, en omfamning i enkelhet.

Miljoner kristna lever med en själslig känsla av fördömelse och misslyckande eftersom de känner sig långt bort från Gud. De har fått lära sig att det finns ett avstånd. De måste överbrygga detta med någon form av dygd eller tro eller rätt doktrin eller rätt församling. De känner sig svaga, ur stånd att nå heligheten. Men allt är ett misstag. De har bara inte urskiljt mellan de variabla känslor som själen ständigt producerar och den oföränderliga rena verklighet i vår ande där Guds ber åt dig ständigt, starkt, enkelt, oskyldigt. Våra själsliv blir aldrig heliga eller ens fromma på riktigt. Det är en bluff. Men i vår ande är Kristus redan närvarande i sitt uppståndna ljus. Vi måste se den skillnaden.

Hur kan jag vara kall när jag har fått Jesus Kristi eld inom mig? Jag frågar inte ens av min själs känslor kan vara. Jag är i anden och där är allt fullbordat i Kristus. Hur kan jag känna torr eller törstig när jag har en permanent vattenbrunn i mig genom Jesus Kristus? Jag frågar inte ens min själv om den tror att den lider av törst. Jag är hemma i den enkla anden som ständigt säger Jesu namn.

Inte emotionell intelligens utan verklighet

På 1980-talet pratade vi alla om emotionell intelligens, inom skolan, inom kyrkan, inom barnavården och familjeplaneringen. Men vår lycka och livsglädje finns inte där. Först jag vi backar tillbaka från mina emotioner till den verkliga kärleken i centrum av oss kan vi upptäcka att "han som är förenad med Herren är en ande."

En annan vers som fungerar tillsammans med detta är Galaterbrevet 2:20, där Paulus säger: "Jag är korsfäst med Kristus". Där går den gamle Paulus ut. Sedan säger han: "..... ändå lever jag." Det är den nye Paulus i Kristus: en levande, tänkande, villig, känsla, slås människa. En verklig person. Men så korrigerar han sig och tillägger: "Men inte jag, utan Kristus lever i mig."

Han kunde mycket väl ha sagt "Men jag lever och Kristus lever i mig" -- som om Kristus bodde nära honom eller i närheten av honom. Han kunde mycket väl ha sagt "Men jag lever och Kristus lever i mig" -- som om Kristus bodde nära honom eller i närheten av honom. Men du ser, ersatte han själv genom Kristus. "Men *inte* jag....

Det är poängen. Detta lilla inte. Han sa "Men jag lever -- ursäkta mig, det är det verkliga jaget, inte jag själv alls, det är Kristus." Med andra ord är ditt andra jag Kristus. Det är inte du, det är Kristus. Det finns två själv förenade i en; och det andra självet är Kristus.

Oj vilket förtret detta är för alla neo-ortodoxa katoliker som måste få göra avstånd till Gud och kontrollera detta avstånd åt alla. Men det är odelbart, Kristi liv och vårt. Det är därför det är löjligt att söka Gud all världen kring och försöka hitta Kristus. Han har redan hittat mig. Jag behöver inte försöka hitta mig själv, gör du? Vart vi än går är vi där, eller hur? Vart vi än vänder oss har vi baken bak. Han är med oss.

Men hur du känner för det, kan du inte komma undan dig själv. Och ditt andra verkliga själv är Kristus; du kan inte undgå honom heller! Jag är ledsen om Kristus alltid är i vägen där du går! Men det är hans företag! I Guds nåd har Jesus Kristus bundet sig till oss, genomfört ett äktenskap med oss.

Är inte det fantastiskt? Du kan inte fly honom. Vart du än går, går han. Han är din andra identitet. Han är inte du. Du är du, Han är han. Du innehåller Honom. Han motiverar dig. Och du lär nya vanor i detta förblivande. Han är den som lever detta förblivande. Du är hans sätt att uttrycka sig själv i just de omständigheter du har.

Motivation genom Jesus Kristus -- det är det eviga livet. Vi som känner honom har redan har börjat ! Vi måste undersöka, förstå och fastställa hur denna förändring av relationen har skett. Inte för att skapa nya teologiska kommentarer utan för att trivas med språket och med varandra i detta sällsamma eviga liv. Jag är övertygad om att Paulus bubblade över i sitt språk just av samma anledning.

Vi kan fråga: hur kan det vara så här när vi är evigt separerade från Gud genom synden? Hur kan vi ha en sådan frimodighet, så att vi kan vara fria, lyckliga, vä bekanta med Jesus Kristus, naturliga och inte superduper religiöst vördnadsfulla, men vanliga, normala människor: vad Gud har för avsikt med att vi ska vara så lyckligt lottade?

Min nya Ande

Jag tror på en sekulär Kristus. Såsom den katolska tron fungerade i början. Den var inte kyrklig, inte religiös. Jag tror inte på en religiös Kristus. Jag tror att en av de stora svårigheterna för kristendomen är att vi har satt Kristus i en speciell byggnad för ett speciellt tillfälle, med särskilda former av dyrkan, speciella musik, speciellt allt.

Skär bort det speciella. Händerna i fickan går du i dina gamla jeans. Kristus är en sekulär person. Han är inte klerikal, inte som en jordisk präst eller biskop, inte kyrklig. Han är liv, han vill umgås, han är naturlig. Om Kristus är ditt andra och verkliga själv, ja då är det Jesus Kristus som diskar. I mitt liv är det ofta just i diskandet (vilket jag ofta får ta hand om, särskilt på somrarna med barn och barnbarn) Jesus Kristus är så tydligt närvarande. "Vad skrattar du åt morfar?" undrar mina barnbarn.

Om Kristus är ditt andra verkliga jag ger han tillsägelser åt ungdomarna. Om Kristus är ditt andra jag, sköter han räkningar och driver verksamheten. Om Kristus är ditt andra verkliga jag besöker han dementa åldringar och är vänlig mot dem. Jesus Kristus är därför en mycket vanlig person i mycket vanliga omständigheter där ingen av oss är riktigt i full kontroll. Tillfälligheter och variationer gör att vi aldrig riktigt vet hur det ska gå till. Och Han är med oss hela tiden.

Till alla på jorden kan vi säga: du är en mycket vanlig människa. Inte alla vill hålla med men det är sanningen. Påven Franciskus I kan intyga det ! Men inte alla påvar har kunnat göra det. Det är därför jag tror på en gemensam Kristus eftersom han bor i vanliga människor. Som en anonym skribent skrev på 1600-talet: "Kristus har inga händer, han har bara våra händer. Kristus har inga fötter, bara våra fötter att leda andra människor på Hans stigar. Kristus har inga läppar, han har bara våra läppar för att berätta om honom för människor idag. Vi är den enda bibel folk fortfarande läser. Vi är det enda budskapet från Gud, skrivet i handlingar och i ord.

Uppenbarligen har mänskligheten blivit skild från Gud. Innan vi kan leva i den typ av förtroenhet med Gud som visar Hans avsikt för mig, behöver vi veta grunden för den typen av relation. Jag behöver veta vad jag är för Gud. Jag är hans barn. När jag är säker

på detta kan jag glömma det och gå vidare, agera utifrån det. När jag är säker på vägen under mina fötter jag kan fortsätta att gå med stadiga steg. Det gamla förbundet, som ofta dyker upp i våra kristna kyrkor, byggde på bud och osäkerhet.

Bakgrunden är denna. Några enkla fakta. Vad Bibeln kallar synd är helt enkelt oberoende självliv -- som i en ond dagdröm tror vi att vi är ensamma och självständiga. Den som är skapad finns till för att innehålla och uttrycka Skaparen själv som är osjälvisk kärlek, såsom Jesus Kristus gör i oss. I stället ser vi i människor ofta en annan person, en Lucifer, en hemsk form av liv. Det är en skapad personsom vägrade innehålla och uttrycka den kärleksfulla osjälviska identiteten. Istället valde denna person att leva för och av sig själv. Lucifer är en anda av egenkärlek, själviskhet --- som vi kan ser runt omkring oss i dagens konsumtionsvärld. Alla andra synder som människan känner till. De utgår alla från detta första brott mot kärleken.

Historien om mannen i Edens lustgård berättar allegoriskt vad som hände med vår förfader. Han skapades för att innehålla Gud i en levande förening, vilket symboliserades för honom i gåvan mitt i denna tillvaro, "livets träd mitt i trädgården." Men som en människa med fritt val, gick det att ta en annan väg. Och så gjorde han det. Vägen till egenkärlek. Det var det andra trädet mitt i trädgården -- trädet med kunskap om gott och ont, med makt och kontroll, med listighet.

Buddhisterna vill ha endast mekanisk karma. Men det blir mer liv i en dynamik. Lurade av lögnens ande, säger vi, fick folk in i sig själv en anda av missgärning (mord) och det ena misstaget efter det andra. Sanningens Ande fanns där men valdes inte. Vi blev mörkerbarn, barn av djävulen. Sedan dess föds vi alla med självupptagenhet och betraktar det som "normalt" för utvecklingen. En förskoleunge som inte är självupptagen och måste kontrollera sig betraktar vi som anormal. Bibeln kallar detta "den anda som nu är verksam i de ohörsamma." Vi föds ohörsamma. En del förblir ohörsamma till graven. Vad förvånade de ska bli ! Men vi har alla fritt val ännu och en längtan till det goda, längtan till det kärleksfulla och lyckliga. Det är det viktiga.

Men en sådan längtan till Gud är helt omöjligt utan Gud som kärlek boende i oss.

Två problem lösta

Vad är det då Han som är Kärlek måste göra för att återställa sin förlorade mänsklighet? Jo starta en ny ras ! Utföra en hjärttransplantation. Det gör han i personen Jesus Kristus. Han anländer in i historien som en man som kallas "den siste Adam". Efter att ha levt ett perfekt liv, som den förste Adam misslyckades med att leva, sparkade moderskraften tillsammans med Fadern igång denne son vid ett bröllop i Kana. Jag tolkar det så.

Han identifierade sig sedan själv helt med den fallna mänskligheten genom att dö för oss. I döden är Han så identifierad med oss alla att texten säger: "Gud gjorde honom till synd för oss, som inte visste av någon synd." Således dog han och vi blev fria för gott från all synd. Han utverkar två enorma befrielser som även utgör två absoluta nödvändigheter.

Först löste han Guds problem (eller snarare, löste Gud Sitt egen problem) genom att ta på sig förbannelsen, den brutna lagen, och han blev en förbannelse för oss. Genom att utgjuta sitt blod, sitt liv, blev han Guds "nådstol." Genom detta, Gud kunde både vara precis och motivera de ogudaktiga, och uttala att alla troende i Jesus är fria från all orättfärdighet, helt och hållet renade, i Hans ögon. Och vi kan endast tacka i tro, sjunga Han namn i denna lyckliga tacksamhet.

Gud uppenbarar sig som nödvändig försoning. Vi tar emot den genom hans blod, inte på något annat sätt. Hur mycket mer skall icke Kristi blod, nu när han genom evig ande har framburit sig själv utan fläck inför Gud, rena våra minnen, associationer, föreställningar, tankar, passioner, samveten från döda data? Att tjäna den levande Guden är att få ta emot rening. Är det inte den högsta lyckan?

För det andra löste Kristi kors och uppståndelse alla våra problem. Och gör det varje dag igen. Närhelst vi har ett problem kan vi sekundsnabbt ta emot Hans rening och lyckan finns redan inom oss. Varje minut är Jesus Kristus den underbara förstörelsen av den gamla människans med sin problematiska situation, sin förening med lagen och Satan. Varje dag kan vi gång på gång ta emot det nya förbundet, den enklaste lyckan.

Utan det nya förbundet kan vi endast lyda begären. När våra kroppar får aptit på något, tillfredställer vi dem. När våra själar drar igång stolthet, krav, ogillanden, förakt, kan vi

bara följa dessa olyckor dit de leder oss. Vi styrs av våra själar och kroppar. Men när vi tar emot det nya hjärta som Kristus inplanterat är vi fria, vi vet inte ens vad begären vill eller passionerna ska användas till. Vi står där som fånar i tron och är lyckliga mitt i "ovetandets moln" som är Guds kärlek till oss uppenbar här och nu.

När Kristus dog utplånades synden en gång för alla. Det gör oss som tar emot det nya hjärtat till segrare. En gång i London när jag promenerade omkring stötte jag på ett vägarbete. Under ett tält, nere i en grop, står en skrattande arbetare och jobbar. Han ropar glatt: Kristus är Segrare ! till mig när jag passerar. Jag ler och fortsätter. Han ropar efter mig: Han är Segrare för dig också ! Jag vänder om och vi pratar en stund. Jag får den bästa predikan på år och dag. Han är en ung man och han lever i en Segerns glädje mitt i en lergrop i gatan. Denna händelse skulle finnas kvar i mig hela mitt liv.

Segern i Kristus innebär att vi alla blivit skilda en gång för alla från synden. En munk jag mötte i Paris hade en egen lydelse av Fadern vår. Bland annat sjöng han: "dimitti sunt debita nostra nunc et semper et in saecula saeculorum" borta är våra synden nu och i evigheters evigheter. Och i sin uppståndelse skapade Han "liv genom Anden."

Med andra ord, sanningens Ande som är Gud själv, förenar sig med den sista varelsen i Adam -- för Jesus föddes under lagen, säger texten -- och därmed förenar Han sig med alla som kommer att upptäcka och acceptera sin plats genom tro. Vad är min plats? Att vara deltagare i Hans död och uppståndelse och leva i denna uppståndelses ljus. Den mänskliga andens sanna ägare, den levande Guden, ersätter den gamla människan med den nya i alla som tar emot Jesus Kristus.

Jag har alltid haft problem med att se detta som en biblisk "teori". För mig är detta den mest enorma och dynamiska händelsen i mänsklighetens historia ! Det handlar om en permanent förtrolighet med Gud !

Jag har alltid varit en som vill gräva i saker. Jag började läsa filosofi i Uppsala som en fortsättning på min hobby att gräva mig ner i olika saker. Jag fick mitt förnuft ordentligt omskakad -- särskilt av Wittgenstein. Jag sade till mig själv, "Jag är verkligen inte så säker på att det finns en Gud överhuvudtaget. Men", sa jag, "jag känner ju honom och älskar honom och har gjort det i flera år, men han kanske inte är en levande person för alla! "

Mitt filosofiska förnuft hade anledning att tivla. Men min ande sa, "Men jag känner ju honom!" Så vet du vad jag kom till? Efter att en professor hade sagt mellan fyra ögon: "Jag använder Hegel som min illusion för den gör allt så begripligt" förstod jag. Jag sa nu : "Tja, om Gud och Kristus är den stora illusionen, ska jag älska denna illusion tillsammans med Honom i mitt daliga liv. Jag älskar denna illusion!". Jag insåg att jag inte kan styras av ett filosofiskt eller teologiskt förnuft. Jag hade något djupare, mer verkligt, renare, godare.

Jag kom ut ur Uppsalas akademi 1977, efter åtta år, starkare bekräftad i själen, med djupare andlig kunskap, med sikte på ren lycka i Hans närvaro. Tvivel är en råvara som kan förädlas till tro.

I akademikernas liv såg jag tydligt konsekvensen av den brutna lagen, det gamla förbundet. Som skadade och ängsliga barn nystade de i sina ord, sina befattningsritualer, sina behov av bekräftelse av andra i samma situation. Föga anade de att denna smärta och rädsla redan burits av Gud själv i hans Sons person på korset. Om vi frågar hur blod kan sona synd för alla är svaret att det var genom blod Gudomen blev kött. Och det är inte teori. Det förslavade tillståndet för mänskligheten, genom den inneboende andan av självcentrering, som varje människa föds med, avslutades på korset !

Kristus, som vår gudomliga representant, dog för ett slaveri människorna befann sig i -- Han uppväcktes från de döda genom Anden. Så blir det också för oss. Således blir denna förändring i föreningen med Kristus ett skifte från den anda av självcentrering du tidigare hade, till den anda av självutgivande du nu har. Du har nu en faktisk, realistisk personlighet tillsammans med Honom du har erfarenhet av varje annan människa som erkänner sitt behov av Gud, och tar emot Honom som Herre och Frälsare.

Den gamla andan ersätts av din nya Ande !

Du styrdes av själ och kropp. Nu, som en återlöst person, är din ande i Anden -- hans ande i ditt liv, mästaren i din själ och kropp. Du möter kraven från de kroppsliga sinnena, de varierande känslor själen stimuleras av i världen, köttets begär eller önskan, mes samtidigt i en stor bekräftelse av den inneboende Kristus som Herre.

Själ och kropp blir en manifestationer av Jesus Kristus. Här är nyckeln till att vara en normal person -- fri, lycklig, förtrogen med Kristus, naturligt tillitsfull, frigjord från egenkärlek. Du lever i det gränslösa ljuset och livet som Han är. Du är kreativ utströmmande, utgivande dig själv. Kristus är energin i den nya seglatsen över jordelivet. Anden som bor i dig är du.

Här är verkligen nyckeln till livet.

21. Den enklaste vägen

Att leva ett lyckligt liv är enkelt. Men inte många gör det. Många vill inte ens ta in att det skulle vara en verklig möjlighet. När vi märker att det är enkelt och genomförbart, tvekar många ändå. Vi har myten om att vi vill vara lyckliga men när vi upptäcker hur det går till tvekar vi och undviker det. Vi tycks föredra våra problem och besvär. Vi sätter hellre uppgifter framför oss som ska lösas, vi skapar måste-listor, vi lägger på minnet allt som ska göras. Hellre denna oro är att ta del av en lycka som redan finns för handen. Det är märkligt men sant. Eller hur?

Ändå är lyckan fullständig när vi avstår från varje intention och minne. Prova får du se ! På några sekunde inser vi detta, kroppen erfar det, vi ler eller skrattar. Vi ser hur vi skapade vår värld med problem strax innan. Vi skapar och är ansvariga för all vår erfarenhet. Vi är ansvariga för allt den innehåller. Sekunds snabbt kan vi gå från ett skapat problem till en problemfri och helt ren och lycklig tillvaro. Många har gjort denna upptäckt och blir mållösa. Det går ! Det är enkelt !

Så stor är makten i vårt medvetande och vår fria vilja. Den iakttaga världen är vårt iakttagande. Vi väljer därför helt och hållet vad vi vill se. Många medger detta i mycket begränsad omfattning, tex i estetiska frågor. Men det gäller generellt. När vi tar ansvar för detta faktum kan vi vila från all iakttagelse, all skapad värld. I akt tagande kan upphöra

när som helst och i samma ögonblick märker vi vår frihet. Vi ser hur vi skapat allt som vi anser vara vår värld, vår tillvaro.

Att leva det lyckliga och helt problemfria livet är alltså mycket enkelt och genomförbart närhelst vi vill det. Man kan fråga en person som inte vill se den enkla lyckan: Varför släpper du inte dina problem, som du själv skapar? Personen har inget svar. Omedvetet tror många att de inte kan släppa problemen eller olyckan.

Ofta säger vi att en viss person är olycklig och har det svårt. Men vi säger inte att denna person skapar olycka och svårigheter. Ändå är det alltid just det som sker. Vi ser detta i oss själva. Närhelst vi har ett problem är vi aktiva just i att ha detta problem. Vi tänker på det, tänker runt det, säger saker inom oss, känner och upplever. Vi skapar. Att glömma alltihop är en sekunds verk och vi kan när som helst genomföra detta. Vi kan städa bort alla minnen på ett enda ögonblick, så enkelt är det.

När jag bad som ung försvann allting för mig. Hela min värld försvann och endast bönen var där, ungefär som en sopborste som gjorde rent hus i mig. Jag trodde det var fel sätt att be och gick till en präst. Men han sa: Låt det vara. Gud vet att du ber och ger dig det du ska ha. Blir det tomt och rent och skönt så var bara tacksam. Det är många som skulle vilja ha det så i sina böner.

Så jag fortsatte be på detta vis. Jag sa bara Jesusbönen och allt var borta och jag var helt lycklig. Många år senare kom jag till Hawaii. Där gick jag i mässa i Sacred Heart på Wilder Avenue. De andra mässbesökarna berättade om en hawaiiansk teknik att glömma allt man visste när man bad till Jesus. Det liknade mycket min egen bön. Så fick jag konstatera att det är universellt. De sa att de hade en gammal hawaiiansk tradition med denna rengöring av allt. Jag sa att jag härmade min farmor.

Hemma i Sverige började jag lära andra att be på detta sätt. Men jag hade ingen framgång, de flesta ville ha sina bekymmer kvar. Även de kristna. De ville bearbeta problemen. De var också ängsliga för att denna enkla lycka var en inbjudan till synd. Att vi måste misstro vår egen lycka när den dyker upp. Man ville helt enkelt ha kvar oron och smärtan. Jag tror det är just så: en stor del av människorna föredrar sina problem framför ren och enkel lycka. Mitt ok är lätt att bära säger Jesus men de passerar många kristna förbi helt och hållet. No pain no gain, no cross no crown som nyortodoxa katoliker i USA säger.

I den enkla lyckan vet jag ingenting och vill inte veta någonting. Jag är i ett icke-vetande moln av Guds nåd. Tillvaron är perfekt som den är, hur förmätet det än låter. Men det beror inte på att någon gjort den perfekt, förutom Gud själv. Det beror på att jag tar ansvar för hela min skapade värld. Allt som händer mig tackar jag för, särskilt det negativa, eftersom det leder till att jag ber Kristus rena mig från allt. Jag har av Gud fått valmöjligheten och jag väljer den rena lyckan. Varför inte alla gör det är ett mysterium.

För mig och många av de kristna på Hawaii är denna lycka själva meningen med Jesus Kristus. En samoan skrev att han såg Jesus som en kanot som dyker upp på horisonten tidi i gryningen och i kanoten är en Frälsare som sprider ljuse över hela världen. Inga krav, inga motprestationer, endast ta emot ljuset Han kommer med. Jag förstår inte de som måste ha smärta och lidande som viktiga aktiviteter i sin tro. Den svenska fyrtiotalistiska litteraturen är full av smärta och ångest. Tron för mig är just att välja sällheten i Jesus Kristus, det uppståndna nya livet som Uppenbarelseboken skildrar i kapitel 22. Men Guds gåva är att redan nu, närsomhelt, kan vi vara i denna perfekta lycka. Det är mycket enkelt.

Jag fascineras av många kristna bloggar. Svårigheter och motsättningar tycks intressera skribenterna mest. Nästan ingen erfar enkel lycka i bönen. Friden i den direkta lyckan nämns nästan aldrig. "Min frid ger jag er !" Vart har detta ljuva budskap tagit vägen? Det verkar alltid vara svårt på vägen till Gud. Min erfarenhet är en annan. När jag ber försvinner allt, alla minnen, allt vetande om mig själv och min värld, ja hela min värld försvinner och det är lycka, ren oblandad lycka. Det är Jesus Kristus för mig. Rent och fint och perfekt, men samtidigt mustigt och fyllt av liv. Allting är färdigt och Hans rike är här i sin ljusfyllda enkelhet. Han lever i min egen person och tar del av alla mina omständigheter. Det är vila.

Därför är det svårt att höra predikningar som sägs handla om Jesus Kristus men svävar på målet. Det är smärta och motsättningar i dessa predikningar, glädjen är ofta framtvängd av svårigheter. Har de någonsin varit i den enkla glädjen och lyckan i Jesus?

Ofta är religiösa personer i alla traditioner fångade i problem. De använder sin religion och sin tro som lösningen på problem. Likadant gör kristna. De tror att Jesus är en problemlösare, han ska lösa mina problem. Men sanningen är tvärtom -- vi skapar våra problem och upplevelsen av dem. Jesus Kristus är Guds son, han är i det gudomliga som är perfekt. Allt skapat av Gud är perfekt. Så enkelt är det. Det gudomliga är inte en

problemlösning efter att du eller jag skapat problem genom tanke, minne, sensationer, ord, viljeakter.

Redan där är alltså situationen helt omvänd. För mig är bönen att allt försvinner och jag är i det perfekta i Gud. Det är inte något problem som ska lösas av bönen, det är inte någon svårighet som ska försvinna genom bönen. Lyckan är redan för handen, det behövs ingen lösning av problem. Vi skapar problem och när vi inte skapar problem kan vi vara i den enkla lyckan i Jesus Kristus.

Det lyckliga varat är så att säga det fält i vilket vi skapar problem. Så snart vi i bönen städat rent är fältet sig själv igen. Det är åter ren lycka för handen, ända tills vi skapar ett nytt problem, en ny uppgift, en ny ansträngning, en ny förhandling med varat om vad som ska gälla som verkligt.

Därför är lyckan inte en sysselsättning utan ett ursprungligt vara, det är livet som Gud vill ha det i oss. När vi låter Jesus Kristus leva vårt liv är vi i detta fält av ren lycka. Han tänker inte skapa problem i detta fält. Han tänker låta det vara vad det är, ren oblandad glädje och lycka. Enklare än så kan ingenting vara. Och finns det någon bättre gåva till andra människor, vare sig de är de egna barnen eller vänner eller kollegor? Att ge ljus !

För att skapa problem måste vi undvika att låta Jesus leva som oss. Vi måste vända oss bort från ljuset och skapa mörker för att få uppleva mörker och problem. Men så snart vi inbjuder Jesus att leva som oss, är vi åter i det stora fridfulla fältet av vara. Det är det enklaste. Den lätta världen är redan här med riket som Jesus kommer med. Låt oss inte skämmas för denna lätta värld av ljus och frid.

Universum föredrar att vara detta enkla fält av ljus och lycka. Det finns ingen fördel för universum att anta och dramatisera problem som vi gör. Det förefaller vara att kasta bort tiden. De år vi lever på jorden kan mycket väl ägnas helt åt ren lycka, dag efter dag. Det är att slänga bort dyrbar tid att skapa problem eller svårigheter, att minnas något negativt, att anstränga sig och skapa svårigheter. Det är också att smita från verkligheten och föredra sina mörkerfigurer.

När vi tar ansvar för hela vår skapade verklighet gör vi det lättare för andra människor i vår närhet att känna frid. Men vi gör ingenting för att hjälpa dem, vi bara befinner oss i den bön som rensar allt och lämnar endast rent lyckligt varande kvar. Den lyckan är oemotståndlig för alla och sprider glädje var vi än befinner oss. När inget minne finns i dig av något problematiskt eller olyckligt kan samma rena vara påverka alla andra. Det är

som om Gud arbetar med spegelneuroner. Din frid i det perfekta speglas av alla andra som kommer in kontakt med dig.

I Jesu namn raderar vi ständigt all olycka och alla mekanismer som skapar problem eller bekymmer. Om vi är ärliga kan vi medge att vi har en skapande del i alla bekymmer och svårigheter. Vi hjälper till med vilja och föreställning så att problemen finns. När vi säger Jesu namn i bön raderas alla dessa minnen och associationer. Det går blixtnabbt och är alldeles utan ansträngning. Utåt syns bara att vi är lättade och glada. Inåt vet vi hur det går till -- vi låter Herren radera allt. Min farmor sjöng ofta en liten visa när hon arbetade på deras bondgård, en visa som jag tror hon gjort själv: "I Jesu namn jag gör det här så blir det ock ett kärt besvär."

Många undrar om detta inte kräver ett isolerat religiöst liv med regelbunden bön och diciplin. Men det är en missuppfattning. Jesus levde mitt bland människor. Han drog sig undan ibland men behövde inte vara långa perioder långt bort från människor med undantag för de fyrtio dagarna i öknen. Munken eller nunnan har samma verklighet som vi. Många av dem är olyckliga och kämpar i sitt böneliv fast de bor på en tyst och kanske naturskön plats med få distraktioner från omvärlden. Ändå har många av dem bekymmer och är inte alls så fridfulla som många dokumentärer och filmer gärna gör gällande.

Men när Jesus är den vi vänder oss till, var vi än befinner oss, tas allting bort från oss och det är själva bödens essens. Det är inte de många bönerna eller de fasta diciplinerna som gör detta. Det är Gud själv som raderar allt som tynger och vill skapa den mentala gestalten av ett problem. I Gud finns inga sådana problem eller bekymmer och vi blir lyckliga endast i Gud. Jesus är denna lätta väg i Gud, den enklaste vägen till lycka.

När vi blir vana att alltid välja Jesus som den enklaste vägen till lycka går det nästan automatiskt. Låt oss säga att du sitter på flyget och har en person bredvid dig som känner dig. Livet dryftas under resan och alla problem kommer upp som samtalsämne. Du ser tydligt hur konstruktionen av problemet sker i din föreställning, med bilder och associationer, med tankegångar ägnade att skapa problemet. Du väljer allt oftare Jesus Kristus som är helt fri från alla dessa problem och endast älskar personen bredvid dig. Även själva problemen älskas eftersom de signalerar att det är dags att välja lyckan genom den enklaste av vägar: att endast säga hans namn och vara i det utan någon intention, vilja eller föreställning om något svårt.

Därför kan vi faktiskt säga "tack!" till alla de problem som kommer singlar genom luften, genom andras tal eller dina egna tankar. När associationer till något svårt kommer

säger jag "Tack! Nu lämnar jag er helt och vänder mig till Herren. Tack för påminnelsen". Med andra ord blir de förslag om svårigheter som ständigt ges signaler till att gå andra hållet -- till ren lycka och naturlig frid.

Kanske kan vi tala om att uppsöka den "ort" där frid redan råder. Ju oftare vi gör det desto lättare. Men jag måste söka den orten ständigt och jämt. Att be ständigt är inte en avancerad andlig diciplin utan en lycklig livsnödvändighet. Närhelst bör vi *inte* ta emot den rena lyckan? Aldrig.

Det är den praktiska innebörden av "Var alltid glada, bed ständigt och tacka hela tiden Gud". (1 Tess 5,17) Han säger inte att jag ska tacka Gud ibland, t ex i kyrkan några gånger i veckan. Tacka hela tiden. Hur går det till? Jo genom att ständigt säga Jesu namn i tacksamhet och ta den enklaste vägen till lycka. Orten där Jesus sitter i frid på Faderns högra sida är alldeles intill oss. Vi uppsöker den ständigt och kan därför vara alltid glada som Paulus säger.

För människor med problem blir dessa rader av Paulus närmast ett hån. Och många predikanter försöker komma runt stället. Vanlig är också "expert-teorin", att endast mycket andligt avancerade når denna ständiga glädje och bön. Men det hela är enklare än så. Den enklaste vägen till lycka är tillgänglig för oss hela tiden. Vi låter allt försvinna. Vi säger endast Hans namn och tackar för den oändliga godheten i allt som sker.

På Hawaii såg jag lärare undervisa sina unga elever i att tala till alla ting, till träd, djur, platser, oceanen, hus, bilar, stigar, brevlådor, cyklar, tennisracket. Man skulle tacka dem för att de hjälper oss så mycket. Jag var imponerad. Det är en barnslig nära väg till Gud, att tacka för alla ting Han skapat, att relatera levande till allt vi omges av. Särskilt tacka bilen för att den fungerar så fint så ofta som den faktiskt gör. Tacka träden för att de ger oss så många frukter. Tacka djuren för deras väsen av oskuld och trogenhet.

Att ständigt tacka Gud är en genväg till lycka, sa Catharina Broomé en gång. Så riktigt tänkt. Att veta att den Oändligt gode finns i allt som sker är tacksamhet i hjärtat. På mitt radband har jag ett antal metallcirkelar inlagda, egentligen mellanringar från Ikea. På dem säger jag de orden: "Lovad vare du Evige för din oändliga godhet i allt som sker." Bara sägandet av detta försätter mig i Kristus, i den ort som är helt fri från problem och bekymmer. Enklare väg till lycka finns inte.

Om vi ser att lycka och ljus är detsamma så kan vi nu förstå hur vi bör vara "ljusets barn". Genom att vi använder denna enkla väg till glädje och ljus kan vi säga att vi inte längre tillhör mörkret. Dagen kan inte överraska oss som en tjuv, ingen kan stjäla ljuset och lyckan från oss. Den är för nära oss i tid och rum fastän själv helt fri från tid och rum. Men just nu säger vi i tacksamhet Hans namn och tar emot friden från alla problem och svårighetsföreställningar.

En god vän köpte husvagn och försvann i Sydeuropa någonstans med sin fru. Senare berättade vilket underbart nytt liv det fått. Ingen telefon, ingen post, alleles utan ansvar för något annat än sig själva och sin bil och husvagn. Friden hade kommit till deras tillvaro. Enda problemet var att inte kunna ha samma frid hemma i Sverige tillsammans med släkt och vänner.

Verklig lycka är sådan frihet och frid -- men var som helst, med vilken omgivning som helst i stort sett. Genom att du låter Kristus tvätta bort alla störningsmoment, alla bekymmer inom och utanför oss, finns denna fridsamma lycka närvarande i vilken situation som helst. Vi behöver varken bil eller husvagn för det. I själva levandet som människa finns denna ljustillvaro -- om vi tar emot den i tro och lydnad. Lydnad betyder här endast att vila i friden, inte en diciplin eller åtagande av andligt slag. Den goda lydnaden är att följa ljuset genom tillvaron.

Den lyckliga tillvaron är inte statisk eller enbart passiv. Den lyssnar aktivt till Kristi röst som finns i tystanden och vilan. När vi säger Hans namn i den ständiga glädjen som följer efter oss, lyssnar vi aktivt och inspirerat. Vi är inte bedövade eller slappa av friden. Det är en levande frid, dynamisk och motiverad av aktiv medkänsla med allt och alla runt omkring oss. Det är den lätta världen, den värld där Jesus tar all börda på sig och ger oss lättnadens vara. Att vara lätt. Och tacka Herren för detta.

23. Bara yttra namnet

Många kristna har någon gång i sitt liv stött på människor som i stor enkelhet endast litar på himmelriket. De går kanske i kyrkan men det väsentliga är inte kyrkliga aktiviteter utan tilliten till att ett ljusets rike väntar

dem. I vardagens handlingar är det detta kommande ljusrike som något redan närvarande. Det viktigaste blir att endast säga namnet Jesus eller Fader eller någon kort tackande fras och ta emot denna ljusvärld. Man tar emot något "kommande".

För mig var det läsningen av Hjalmar Sundén om Jesu lära kring Guds rike som var inkörsporten till denna sorts kristna spiritualitet. Därefter var det mötet med Amitabha-rörelsen, där Jesus Kristus som en "Amitabha i väst", fick en ny betydelse för mig, som en bärare av ljusriket. Jag fick lära mig av flera kristna lärare i Indien och i Europa, ofta med stöd i Henri Lubacs verk om Rena Landets historia, om ett sätt att förhålla sig till Kristus, inte som en historisk person eller en kyrklig kult, utan som levande budbärare och skänkare av det himmelska ljuset. Som det står i ett brev: "Han som kom ner är densamme som for tillbaka upp över alla himlar för att fylla hela världen med sin närvaro." (Efes. 4:10)

Denna närvaro är vad Henri le Sauxx beskriver i några or ur ett brev mot slutet av hans liv: "Endast i det eviga ögonblick -- där är jag. Namnet JAG ÄR som Jesus säger i Johannes evangelium är för mig nyckeln till hans mystik. Och det är upptäckten av detta namn i botten av mitt eget "JAG ÄR" som egentligen är den frälsning för alla som kristendomen talar om. [...] Så ni ser, för oss här i Europa, i kyrkan, tycks även de bästa av oss leva på ytan, samtidigt som Anden viskar inom oss "Kristi mysterium" i paulinska termer, du är "Guds son i våra mänskliga villkor här" -- du är det. Vi kämpar och diskuterar om celibat och resten av det heta frågorna, och glömmer att en enda sak är det viktiga: att vakna. "

Med denna vilja till att tänka på det kommande, ja redan närvarande, följde för min del en uppfattning om verkligheten. Alla upplevelser vi har är en mix av vilja och intryck. Vi vill något och vi formger de intryck och föreställningar vi har, vi gestaltar dem, skapar perspektiv på dem. Men inga

intryck vara. Det är ett ständigt växlande skådespel där det är gott om distraktioner. Bönen och lovprisningen av det kommande ljusriket är det bästa valet, det skapar den lugnaste tillvaron. Vi tar emot Jesu frid i bönen och kontemplerationen.

Denna syn på verkligheten har inte alla. En del tror att det som sker är något mer än de uppfattningar och intryck vi har. Men när det ska beskriva eller analysera detta "mer" blir allting otydligt och tvivelaktigt. Alla kan dock vara överens om att det som sker är det vi uppfattar och vi kan påverka med vår vilja och gestaltning. Samtidigt är det Guds vilja, just detta som sker. Det är en vilja som på inget sätt är dold för oss, den är det mest intima vi kan känna till. Det sker i oss och som oss och vi behöver inte spekulera över något annat sätt på vilken den skulle ske. Kroppens alla händelser är uttryck för denna vilja och den kan inte vilja "fel" eller "ont". Vissa kulturers upplevelser att smärta eller död är något "ont" och uttryck för något annat än Guds vilja är obegriplig.

I denna växlingarna värld är det som sker den stora viljan som leder oss till himmelriket. Vad som än händer oss gäller detta stora löfte om himmelriket. Vi säger Hans namn i tillit och tacksamhet över den enda stora vilja som sker: ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden. Vare sig vi är vakna eller sover, säger Paulus (1 Tess 5) lever vi förenade med honom. Detta gör att vi kan ge varandra trygghet och bygger upp varandra. Skulle vi vara på avstånd från Yeshua (Jesu verkliga namn), kunde vi inte ge varandra den tryggheten inombords. Vi skulle heller inte kunna erfara den särskilda glädjen i enheten med Kristus. Vi skulle inte kunna följa Pauli uppmaning: Var alltid glada ! Be utan uppehåll ! Tacka Fadern i varje bön ! Det är den Stoa viljan som styr allt.

Procopio från Gaza säger några ord som stämmer så gott med att hoppfullt vänta på himmelrikets rena land: "Guds personliga kraft byggde

detta universum som sitt hus för oss som lever för Hans kraft. Han byggde huset för oss som är skapade till Hans avbild, till hans likhet, en synlig del och en osynlig."

Efterskrift

Abba Makarios av Egypten sa: "Det finns ingen anledning att spilla tid på ord. Det räcker med att sträcka ut händerna och säga 'Herre förbarma Dig, allt efter din önskan och din visdom.'

